

W. E. B. GRIFFIN

HADSZÍNTÉR

A TENGERÉSZGYALOGOSOK

Gold Book

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
W. E. B. GRIFFIN: THE CORPS
Book IV: Battleground
Penguin Putnam Inc., New York
Copyright © 1991, by W. E. B. Griffin
Copyright © 2004, by Gold Book Kft., Debrecen
All rights reserved

Fordította: Bally István

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni,
vagy a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül bármely formában, bármely
módon sugározni

ISBN 963 425 014 9

Magyarországon kiadja a Gold Book Kft.

Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

Nyomdai munkálatok: Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

*IB. Drew James Barrett hadnagy,
az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága, 26. tengerészgyalogos-dandár,
3. zászlóalj, K század*

*Született: Denver, Colorado, 1945. január 3.
Elhunyt: Kvang Nam tartomány, Vietnami Köztársaság, 1969. február 27.
és*

*III. Alfred Lee Butler őrnagy,
az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága, 22. partraszálló alakulat
parancsnoksága,*

*Született: Washington D. C, 1950. szeptember 4.
Elhunyt: Bejrút, Libanon, 1983. február 8.*

*és
És Donald L. Schomp tengerészgyalogos vadászpilóta emlékére,
aki az USA Hadserege legendás hiru mesterpilótájává vált.
Elhunyt: 1989. április 9-én.*

*Nyugodjanak békében!
„Hűséggel mindhalálíg!”*

I.

(Egy)

Midway korallzátony

1942. június 4., 04.55

William Charles „Bill” Dunn tartalékos tengerészgyalogos-tiszt (született Point Clearben, Alabama, USA) huszonegy éves és 165 cm magas volt, és 64,5 kg-ot nyomott. Akkor éppen tizenkét napja volt, hogy megkapta a főhadnagyi kinevezését; a haditengerészeti pilóta minősítését mintegy hat hónappal azelőtt szerezte meg. Ez idő alatt, de élete huszonegy esztendejében sem volt soha olyan kemény éjszakája, mint ez az előző. Amikor reggel végre lerúgta magáról a takaróját, a lábát pedig letette a padlóra, már biztosan tudta, hogy egy gyáva nyúl. Ez a meggyőződése nem volt alaptalan. Már este is furcsán érezte magát, amikor bemászott az ágyába, és ez nem lett jobb az éjszaka során sem, amikor újra meg újra – meg sem tudta számolni, hányszor – felriadt álmából.

Szinte minden alkalommal, amikor felriadt, ki kellett rohannia, hogy könnyítsen magán. Ami Dunn tengerészgyalogos főhadnagyot illette, már senki sem mondhatta volna rá, hogy úgy fél, hogy majd összeszarja magát, mert az éjszaka során a belei teljes tartalmától megszabadult. De ő ezt egy cseppet sem találta szórakoztatónak. Most, hogy a belei kiürültek, borzalmas hányinger tört rá, amit csak hihetetlen önuralommal tudott kordában tartani.

Emellett percnként kiverte a hideg veríték, amely végigfolyt a hátán, és nyirkossá tette az alsónadrágja ülepét.

A szervezete akkor kezdett el lázadni, amikor közölték velük, hogy másnap – ahogy azt a Haditengerészetnél nemes egyszerűséggel mondani szokás – „a golyók útjába állnak”. A japánok azt tervezték, hogy támadást indítanak a sziget azon pontja ellen, ahol Dunn állomásozott, méghozzá azzal a céllal, hogy foglyul ejtsék őket. Az Egyesült Államok Haditengerészetének azonban eltökélt szándéka volt, hogy ebben megakadályozza a japánokat. A hadban álló felek félelmetes haditengerészeti haderőt küldtek a térségbe. Mindkét fél be akarta keríteni a másikat. Bill Dunn feladata e roppant hadműveletben az volt, hogy egyszemé-

lyes vadászgépével felszálljon a sziget parányi repülőteréről, és legalább néhányat lelőjön a japán repülőgépek közül.

Mindezt egy kör alakú korallzátony miatt, amely két, pontnyi kis szigetet vett körül (a teljes területük nem haladta meg a 4,5 négyzetkilométert) a nemzetközi dátumvonaltól keletre, illetve Pearl Harbortól 2000 kilométerre, északnyugatra. A kis pontok neve Eastern-sziget (hosszúsága 1,9 kilométer) és Sand-sziget (hosszúsága 2,7 kilométer) volt, s ezek alkották – a korallzátonnyal együtt – a Midway-szigeteket.

Nagyjából a polgárháború óta Midway az Egyesült Államok fennhatósága alá tartozott, de egészen 1936-ig gyakorlatilag senkit nem érdekelt – eltekintve egy táviróállomástól, amit oda telepítettek –, és többé-kevésbé feledésbe is merült. Abban az évben a Pan American Airways rendszeres járatot indított Hawaii és a Fülöp-szigetek között, és a félúton lévő Midwayre pihenőállomást építtetett. Amint az állomás elkészült, Midway stratégiai jelentősége nőni kezdett, majd 1939-ben, a Haditengerészet Hepburn-bizottsága (a bizottság rangidős tagjáról nevezték el) – amelyet azzal bíztak meg, hogy mérje fel a Haditengerészet azon csendes-óceáni létesítményeit, amelyeket háború esetén fel tudnának használni – úgy döntött, hogy az apró kis pontoknál „csak Pearl Harbor bír nagyobb jelentőséggel”.

1940-ben a Haditengerészet nagyszabású építkezésekbe kezdett Midwayn. Nekiláttak kialakítani a repülőgépeket és tengeralattjárókat kiszolgáló létesítményeket. 1940. szeptember 1-jén elkészült az első haditengerészeti dokk, szeptember 29-én pedig megérkezett a 3. tengerészgyalogos védelmi zászlóalj mintegy egyharmada, a maga egyetlen tüzérségi ütegével, amely két 125 mm-es haditengerészeti ágyúból és néhány géppuskából állt, s amely a korallzátonyt volt hivatott megvédeni.

A felső vezetés úgy döntött, hogy repülőtérré is szükség lesz (addig csak hidroplánok fogadására és indítására volt lehetőség), a Hadsereg műszaki alakulatai pedig nekiláttak a két kis szigetet elválasztó csatorna kotrásának, illetve egyéb építkezésekbe kezdtek.

A japánok eközben – 1940. december 7-én, 21.35-kor – támadást indítottak Midway ellen. Koname Konisi kapitány irányítása alatt, a *Szazanami* és az *Usio* romboló huszonhárom percen keresztül lőtte ágyúival a kis szigeteket, jelentéktelen károkat okozva. A 6. védelmi zászlóalj (amely a 3.-at váltotta le) viszonzta a tüzet; 75 és 125 mm-es ágyúival kárt tettek mindkét hajóban.

A japánok első támadásai inkább minősültek kellemetlenkedésnek, de számítani lehetett újabb támadásokra is, többek között partraszállási hadműveletekre. Ezért aztán májusban Midway jelentős erősítést kapott: a Tengerészgyalogság odaküldött öt légvédelmi üteget, amely 20-75 mm-es lövegekből állt, valamint a 2. tengerészgyalogos raiderek két zászlóalját és egy szakasznyi (5) könnyű harckocsit.

Időközben az Eastern-szigeten kialakított repülőtér egy meglehetősen vegyes repülőgépflootta otthonává vált. A Haditengerészet eredetileg odarendelt

négy Consolidated PBY Catalina repülőgéphez csatlakozott a Holland Királyi Haditengerészet két Catalinája, amely azután jelentkezett az amerikai haderőnél, hogy képtelen volt visszatérni a holland bázisra. Az USA Hadserege légi hadteste Oahuból négy ikermotoros, középmeretű Martin B-26-os Marauder bombázót és tizenhét négymotoros Boeing B-17-es nehézbombázót küldött, a Haditengerészet pedig további hat, torpedóval felszerelt Grumman TBF Avengers.

A repülőgépek java (hatvannégy) ennek ellenére a tengerészgyalogságé volt: tizenkilenc Douglas SBD-2-es Dauntless zuhanóbombázó, tizenhét (gyakorlatilag elavult) Vought SBSU-3-as Vindicator zuhanóbombázó, huszonegy (teljesen elavult) Brewster Buffalo és hét új Grumman F4F-3-as Wildcat vadászgép.

Pár nappal korábban a haditengerészeti hírszerzés, amelynek információiban Bill Dunn is vakon hitt, meglehetősen sok hírrel szolgált a támadásra készülő ellenségről – és ezek mindegyike nyugtalanító volt.

A japánok Midway felé tartó csapásmérő hadereje, amelyet Csicsi Nagumo tengernagy vezetett, négy repülőgép-anyahajó köré épült. Ezek voltak az *Akagi* (36 500 tonna, Japán legnagyobb repülőgép-anyahajója), a *Kaga* (36 000 tonna), a *Hirju* és a *Sorju* (mindkettő jóval kisebb, 16 000 tonna súlyú) anyahajó. A haderőt kiegészítette két csatahajó, három cirkáló és romboló, illetve számos egyéb kísérrőhajó és csapatszállító, amely a különleges partra szálló haderő 1500 katonáját és az Icsiki-különítmény 1000 harcosát szállította.

Jelentős számú japán repülőgépre lehetett számítani.

– Valószínűleg száznál is több lesz – jelentette be a hírszerző tiszt, egy sóvány, szemüveges, tanító kinézetű sorhajóhadnagy a legutolsó eligazításon, de olyan unott hangon, mintha csak az atlantai állatkert idegenvezetője lett volna, akinek ki tudja, hányadszor kellett elmondania a látogatóknak, hogy a terráriumban milyen állatokat tekinthetnek meg.

Arra számítottak, hogy – ha a japánok követik a megszokott gyakorlatot, amelynek alapja a repülőgép-anyahajóikon szállított repülőgépek összetétele volt – egy olyan csapásmérő erővel kell szembenéznük, amely három, nagyjából egyenlő számú repülőgéptípusból áll.

Lesznek közöttük egymotoros, alsószárnyas Nakajima B5N-es torpedóvető bombázók, amelyeket valamelyik haditengerészeti hírszerző bürokrata miatt Kate-eknek kellett nevezni. De mivel torpedókkal nem lehet egész szigetet elsüllyeszteni, még az olyan aprókat sem, amilyen a Sand- és az Eastern-sziget, a hírszerzők úgy vélték, hogy a Kate-ek nem torpedóvetőként, hanem bombázóként fognak harcolni. Ez pedig azt jelentette, hogy a Kate-ek nagyméretű, vagy akár hatalmas, a géptörzs alá erősített bombákkal fognak felszállni, és a megszokott kétfős legénység helyett három főt fognak magukkal vinni. Amikor torpedóvetőként használták a repülőgépet, a pilóta volt az, aki becélozta a repülőgép által szállított egyetlen torpedót; ha bombázóként vetették be, szükség volt plusz egy főre, aki kioldotta a bombát. A pilóta emellett a szárnyakba épített 7,7 mm-es géppuskákkal is tudott tüzelni. És persze ott volt

még egy géppuskás, aki a hátsó ülésen foglalt helyet, és szintén egy 7,7 mm-es géppuskát kezel.

Az „atlantai állatkert vezetője” szerint számítani kellett jó néhány Valra is. A Val hivatalos neve Aicsi D3A1 99 Model 11 haditengerészeti bombázó volt. Bill Dunn halványan emlékezett, hogy a 99-es (vagy a 11-es) szám a japán naptári évre vonatkozott; a japán naptár különbözött a nyugati kalendáriumtól.

Arra viszont már jól emlékezett, hogy a Val fix, vagyis nem behúzható futóművel rendelkezett... és hogy kerékfedő burkolata volt. Ettől aztán a Val úgy nézett ki, mint azok a Gee-Bee Racerek, amelyekkel Jimmy Doolittle repült a versenyeken. Jimmy Doolittle egyike volt Bill Dunn gyermekkori hőseinek.

Billnek már évek óta eszébe sem jutott Jimmy Doolittle, de hat héttel korábban hírt kaptak, hogy Doolittle pár B-25-össel felszállt egy anyahajóról, lebombázta Tokiót, dandártábornokká léptették elő, és még egy Becsületrendet is kapott. El nem tudta képzelni, hogy sikerülhetett Doolittle csapatának felszállni a B-25-ösökkel egy repülőgép-anyahajóról. Ezt még a Wildcattal sem volt könnyű megcsinálni.

Tokió bombázásának hírére Billben feléledt az a rajongás, amit gyermekként érzett hőse, Doolittle iránt, aki akkor még oszlopok között szalomozott a Gee-Bee-vel. A Gee-Bee sokban hasonlított a Wildcatre. Kis repülőgép volt nagy motorral, ezért rendkívül gyors volt. Következésképpen nehéz – életveszélyes – volt vele repülni.

Mire betöltötte a tizenötöt, Bill Dunn elhatározta, hogy nem fog apja és bátyja nyomdokába lépni, akik az Alabamai Egyetem futbollsztárjai voltak. Akkor 47 kilogrammot nyomott, és a társai tökmagnak csúfolták. Az igazság az volt, hogy úgy általában férfiasság területén nem állt valami jól a szénája, amíg az USA Haditengerészete – pontosabban a Haditengerészet Pensacola légi támaszpontja – nem sietett a segítségére. A Haditengerészet megtanította a férfiasságra, de még így sem volt rá reménye, hogy egyszer 180 cm magas, 90 kilogrammos férfi válik belőle.

A Haditengerészet szeretett volna egy kiegészítő, illetve szükségrepülőteret építeni arra a földre, amely történetesen a Dunn család birtokában volt, nem messze a Florida-Alabama államhatártól. Mivel a Haditengerészetnek nem volt pénze rá, hogy megvásárolja, vagy akár csak kibérelje a kiszemelt földet, a Pensacolát vezető tengernagy úgy gondolta, hogy megpróbál hatni a Dunn család hazafias érzéseire.

A tengernagy elolvasta a szolgálati aktáját, és arra a – helyes – következtésre jutott, hogy az *Alabama* szövetségi hajón szolgáló Cassius Alfred Dunn tűzvezető tisztet feltehetően rokoni kötelékeit fűzik a Mobile-ban, illetve Point Clearben élő szállítmányozó és földbirtokos Dunn családhoz. A Raphael Semmes tengernagy irányítása alatt szolgáló *Alabama* volt minden idők legnagyobb haditengerészeti cirkálója.

– Ezt a hajót látnia kell Pensacolában! – mondta a tengernagy IV. C. Alfred Dunn-nak, Bill apjának. – És hozza magával a fiát is! Szerintem tetszeni fog neki.

Amikor a Dunn család Pensacolába látogatott, a tengernagy egy kis légi bemutatót szervezett nekik, ahol megnézhatték, hogy mire is képes a Grumman F3F-I-es, a Haditengerészet utolsó duplafedelű vadászgépe. Bill Dunnt lenyűgözte az F3F-I-es, de még nagyobb hatással volt rá a pilóta, aki a Dunn családhoz sétált, hogy bemutatkozzon nekik, s aki – Bill Dunn legnagyobb döbbenetére – egy centivel sem volt magasabb nála, és csak pár kilóval nyomhatott többet.

Lefogadom, hogy őt is tökmagnak hívták a suliban tizenöt éves korában.

Azon a nyáron és a következőn Bill hosszú órákat üldögélt a család mólóján, és figyelte, ahogy a nap lenyugszik a Mobile-öböl sima vize fölött. Ilyenkor többnyire a repülésről álmodozott. Örömmel lemondott volna minden jelenlegi és jövőbeli ingóságáról, csak hogy beszállhasson egy erős és gyors repülőgép pilóta-fülkéjébe, és padlógázzal repülhessen vele.

Az álom tartósnak bizonyult... noha némileg módosult. Mire felvételizni ment az egyetemre, csak egy dologra vágyott jobban annál, hogy haditengerészeti pilóta lehessen: hogy *tengerészgyalogos* pilóta válhasson belőle.

Most, hogy haditengerészeti pilóta lett, és megcsinálta a típusvizsgát a Grumman F4F-re, amely csak egy kicsivel volt nagyobb a Gee-Bee-nél, de majdnem olyan gyors volt, már tudta, hogy meglehetősen ostoba dolog az ilyesfajta vad repülőgépekkel teljes sebességgel repülni a föld közelében. Most már értette, hogy annak idején miért akarták mindenáron leállítani az országos repülőversenyeket: mert a pilóták folyton vagy egymásnak, vagy az oszlopoknak, vagy a földnek ütköztek.

A Val szárnyába, csakúgy, mint a Kate-be, két 7,7 mm-es géppuskát szereltek, plusz ott volt még a hátrátüzelő, szintén 7,7 mm-es géppuska is. Mintegy 500 kilogrammnyi bombát lehetett vele szállítani, egy nagyot a törzs és két kicsit a szárnyak alatt.

Sem a Val, sem a Kate nem érhetett fel a *Wildcattel*, amely gyorsabb volt, nagyobb tüzerővel (hat .50-es kaliberű Browning géppuskával) és páncélzattal rendelkezett. Persze csak ha egy japán gép ment egy Wildcatre.

Vajon egy Wildcat hány Vallel ért fel? Kettővel? Vagy hárommal?

Ezt a kérdést nem szívesen tették fel maguknak a pilóták.

És nem ez volt az egyetlen dolog, ami aggasztotta őket.

– Természetesen számítani kell arra is, hogy a Valek és a Kate-ek kíséretét Zérók fogják ellátni hasonló számban – jelentette be a Haditengerészet állatkerti idegvezetője fapofával.

A Zero (hivatalos nevén Mitsubishi A6M2 Model 21) érdekes repülőgép volt... érdekes akkor, ha az ember kényelmesen hátradőlhetett, hogy objektíven összehasonlítsa a Wildcattel. Alsószárnyas repülőgép volt, tizennégy hengeres csillagmotorral, amely 480 km/h sebességre gyorsította fel 4800 méteren. A Wildcat csúcsebessége pár kilométer per órával nagyobb volt, de 5400 méteren.

Azonban ha valaki szubjektíven hasonlította össze a két vadászgépet - mondjuk egy olyan személy, akinek huszonöt-harminc Zéróval kellett megküzdenie -, a Zero elképesztően félelmetes vadászgépnek tűnt. Abból, amit Bill Dunn hallott, arra a következtetésre jutott, hogy a Zero sokkal jobb a Wildcatnél. Az, hogy a Haditengerészet mindenkivel el akarta hitetni, hogy ez nem így van, nem sokat változtatott a dolgon. A Haditengerészet azt is el akarta hitetni mindenkivel, hogy a Wildcat csak „kismértékben múlta felül” a Brewster F2A Buffalót, ami egész egyszerűen baromság volt.

Mindenesetre köztudott volt, hogy a Zéróval jobban lehetett manőverezni, mint a Wildcattal, kivéve tengerszint magasságban, ahol a Wildcat – erősebb motorjának köszönhetően – rávert a Zéróra. Utóbbira a szárnyakba épített 7,7 mm-es géppuskákon kívül két 20 mm-es gépágyút is szereltek. A 20 mm-es gépágyúk messzebbre hordtak, mint az .50-es kaliberű géppuskák. Így aztán a Zero pilótái már akkor tüzelhettek a Wildcatre, amikor a Wildcat pilótái még a saját lőtávukon kívül voltak. És mivel a 20 mm-es lövedék nagyobb volt, nagyobb kárt is tudott tenni.

Ha igaz az a mondás, hogy nincs olyan rossz helyzet, ami ne lehetne átkozottul rosszabb is – gondolta Bill – akkor örülnöm kell, hogy amikor elindulunk a golyók útjába, nem egy nyomorult Buffalóval kell majd repülnöm. Midwayn háromszor annyi Buffalo van, mint Wildcat

A Haditengerészetnek nem kellett a Buffalók, mert tudták, hogy egy kalap szart nem érnek. Ebből természetesen az következett, hogy a tengerészgyalogosoknak azért jók lesznek. Mindegy, legalább én Wildcattal repülhetek.

De azért felmerül az a roppant érdekes kérdés, hogy ez meg hogy lehet?

Azért tett Parks őrnagy az egyik Wildcatre, mert azt gondolta, hogy jobban el tudom vezetni, mint a többiek? Vagy azért, mert – amilyen jó fej – azt gondolta, hogy valamiképp nagyobb az esélyem, hogy élve megúszom ezt a napot, ha egy Wildcattal repülök és nem egy Buffalóval?

Ami egy újabb érdekes kérdést vet fel. Hány repült órája is lehet Parks őrnagnak meg Armistead századosnak, meg a többi öreg motorosnak? Isten tudja. Pár ezer? De Mrs. Dunn kicsi fiacskájának, a kis Billynek mindössze 312,5 repült órája van, ami nem valami sok, főleg ha figyelembe vesszük a Wildcattal repült órák számát, ami szintén nem valami sok. Ráadásul a haditengerészeti hírszerzés valahogy azt is kiderítette, hogy az átlag japán vadáspilóták 800 repült órával rendelkeznek, és több légi ütközetben is részt vettek. Én eddig pontosan nulla légi ütközetben vettem részt.

Miután kikészülődött az ágyából, Dunn gyorsan felöltözött; belebújt a Tengerészgyalogság által „trópusi repülősruhának” keresztelt kezeslábasba, amit Dunn tiszteletlenül csak rugdalódzónak nevezett. Aztán felvette a bokáig érő bakancsot, amit csak bocskornak hívott, mert a bőr durvább oldala került kívülre. A pilótatársai közül néhányan a boka fölé érő bakancsot választották, de neki jobban bejött a bocskor. Bőr pilótadzsekit vett a repülősruhájára, aztán felcsatolta a pisztolytáskáját, benne egy Colt 1911A1-es pisztollyal.

A srácok közül néhányan a .38-as revolverre esküdtek, ami valamivel kisebb maroklőfegyver volt, és egyesek szerint nem zavart annyira a repülőgépvezetésben, mint a rendszeresített Colt. Bill azért maradt a Colt mellett, mert ezt utalták ki neki, és mert úgy vélte, hogy annak az esélye, hogy egyszer majd ki kell vennie a tokjából, és használnia kell, nagyjából annyi volt, mint hogy megválasztják pápának.

Utolsónak a vászonsisakot vette fel, amelyen a fülvédők fel voltak hajtva, hogy a fülei szabadon lehessenek. Erről mindig az a sisak jutott eszébe, amit gyerekkorában egy védőszemüveggel együtt hordott iskolába menet, amikor azt képzelte, hogy ő Jimmy Doolittle, és az oszlopok közt repül a Gee-Bee-vel a győzelemért.

Elővette a fényképet, amin a szülei álltak a Szent Lukács-templom előtt egy vasárnap reggel, valamikor nagyon régen. A fénykép egy összehajtható bőrtokban volt; a tokban lévő másik fényképen – a szüleivel szemben – Miss Sue-Anne Pendergast volt látható, az 1941-es, mobile-i húshagyó keddi bál szépe. Sue-Anne csinos lány volt... rendes lány. De annak ellenére, amit Bill próbált sugallni a katonatársainak, egyáltalán nem volt a jegyese, de még csak a kedvese sem.

Azóta ismerte Sue-Anne-t, amióta az eszét tudta. Attól kezdve, hogy megtanultak beszélni, mindent együtt csináltak: fára másztak, úsztak és megdobálták egymást sárgolyóval. Sue-Anne most is kitett magáért, és hűségesen írta neki a leveleket, minden áldott héten, amivel le is tudta a kötelességét, amivel a fiúknak tartozott, akik a hazát védték. Noha sorait mindig úgy zárta, hogy „Szeretettel”, ez a szeretet nem az volt, amire Bill egész életében vágyott, és amit soha nem kapott meg tőle.

Már csak azért is kurva nagy kár volt, hogy meg kell hálnia ebben a kibaszott légi ütközetben, mert – egy alkalomtól eltekintve – még mindig szűz volt. Mielőtt kirúgták az egyetemről, és beállt tengerészgyalogosnak, egy tucat kollégista társával Tuscaloosából lementek a Tutweiler Hotelbe, Birminghambe, ahol összedobták a pénzüket, és az egyik kiftitőfiúval hozattak maguknak egy kurvát. De Bill annyira leitta magát, hogy szinte semmire nem emlékezett az egészből, csak arra, hogy nem olyan volt, amilyennek képzelte, és hogy nem élvezte túlságosan.

Bill számára egyértelmű volt, hogy akinek meg kell hálnia egy ütközetben, annak kijár, hogy előtte alaposan leápolják a farkát. De az ő esetében ez nem jött össze.

A tiszti kázinó egy nyitott oldalú sátor volt, amelyben padokat és asztalokat helyeztek el. A kázinó önkiszolgáló volt. Minden reggel ugyanazt kapták reggelire: lönchús és tojáspor, amit mindenki úgy fogyasztott, ahogy akart, ami azt jelentette, hogy volt sült lönchús felkockázva, mellette tojásporral, illetve szeletelt lönchús tojásporral összekeverve. Ehhez kaptak pár szelet pirítóst, ízlés sze-

rint alma- vagy meggyízú dzsemmel. És természetesen volt kávé. Kávé dobozos tehénnel¹ vagy dobozos tehén nélkül.

Bill magához vett egy bögre kávét és egy szelet hideg pirítóst, és elsétált az indítóvonalhoz. Tartott tőle, hogy hányni fog, és nem akart a pilótafülkébe okádni.

A repülőgépfőnök már dolgozott; figyelte, ahogy az egyik fegyvermester ellenőrizte a Browningokat, illetve az .50-es töltényhevederek befűzését és elhelyezését. Tisztelegtek egymásnak. A repülőgépfőnök, a köpcös olasz Floridából, aki az Anthony Florentino névre hallgatott, nagyjából egyidős volt Billel, és nagyon komolyan vette a munkáját. Tizedes volt.

–Jó reggelt, uram – mondta Florentino tizedes.

–Jó reggelt. Minden rendben?

– Igen, uram. Épp most ellenőrizzük a fegyverrendszert, uram.

Nahát, én meg azt hittem, hogy sakkoznak.

– Tud róla, uram, hogy 05.40-kor be kell indítanunk a motorokat?

– Nem, nekem nem szóltak.

Jesszusom, mindjárt kitacsolok!

– A főnök azt akarja, hogy a motorok már üzemmelegek legyenek, mire megkapjuk a parancsot a felszállásra, uram.

Bill az órájára nézett. 05.33-at mutatott. Hét perc múlva be kell másznia a pilótafülkébe abban a reményben, hogy nem fog rájönni a hasmenés, és nem kell majd hánynia.

Körbejárta a gépét, és elvégezte a repülés előtti ellenőrzést, s közben igyekezett megőrizni a hidegvérét. Amikor végzett, még maradt négy perce a motor beindításáig. A Wildcatnek dőlt, a motor szelepcsappantyúi mögött.

– Nem láttam a kávéházban. Azon tűnődtem, hogy merre lehet – mondta Parks őrnagy.

Billt egészen meglepte. Nem látta a főnököt jönni.

– Jó reggelt, uram.

– Minden rendben? Jól van?

– Igen, uram, jól.

– Szóltak már magának, hogy lassan melegíteni kell a motorokat?

– Igen, uram. Épp most akartam beszállni.

– Az egyik PBY öt huszonöt óráig szólt ide rádióan, hogy kiszúrták a japán flottát – mondta Parks. – Bármelyik percben szólhatnak, hogy valamelyik haditengerészeti radar befogta a repülőgépeiket. Amint ideszólnak, azonnal fel akarok szállni. A lehető legmesszebb szeretnék odaszólni nekik.

– Igen, uram.

– Maga jó pilóta, Bill. Ezért raktam az egyik Wildcatre. Maga hidegvérű fickó. Az nagyon jó, ha egy vadászpilóta hidegvérű. Az a pilóta, aki túlságosan ideges, azt is elfelejti, amit tud.

¹ Sűrített tej, a ford.

– Igen, uram.

Ez lefordítva annyit jelent, hogy nem szívesen raktál a Wildcatre, mert tudtad, hogy könnyen ideges leszek, és elfelejtem, amit megtanultam, és ha lenne idő, akkor meggondolnád magad, és felraknál az egyik rohadt Bujfalóra. Ezért most idejöttél, és megpróbálsz lelket önteni belém ezzel a „maga hidegvérűfickó”-dumával

A francbal

Parks megérintette a karját.

– Sok szerencsét – mondta. – Jó vadászatot.

– Köszönöm, uram.

Parks őrnagy hivatásos harcos volt és realista. Tudta, hogy amíg el nem kezdenek záporozni a golyók, senki sem mondhatja meg, hogyan fog Dunn hadnagy vagy a többi pilótája viselkedni a harcban. Ennek ellenére szentül hitte, hogy előre meg lehet állapítani – vagy inkább meg lehetett sejteni –, hogy melyik pilóta hogyan tudja majd kezelni a stresszt és a borzalmakat, amelyek a légi harc velejárói. Éppen ezért minden lehetséges adatot összegyűjtött azoknak a brit vadászpilótáknak a viselkedéséről, akik részt vettek az angliai csatában, abban a légi ütközetben, amelyről Churchill meglehetősen pontosan és ékesszólóan azt mondta: „Soha nem köszönhetett még ennyit ilyen sok ember ilyen kevésnek.”

Parks kíváncsi volt, hogy milyen lehetett az az „ilyen kevés”.

Nem kis nehézség árán sikerült kiderítenie, hogy azok a pilóták sem voltak sokkal idősebbek az ő embereinél, és jobb kiképzésben sem részesültek. Nekik is náluknál tapasztaltabb pilótákkal kellett szembeszállniuk, és mégis jobban teljesítettek.

Két figyelemre méltó különbséget vélt felfedezni a brit pilóták és a saját pilótái között. A kettő közül a fontosabb, és egyben talán a legfontosabb tényező volt, hogy az angolok az otthonaikat védték, és szó szerint anyáik és kedveseik felett harcoltak, míg az ő srácait egy fél világ választotta el az öveiktől. Ők is az anyáikat és a kedveseiket fogják védeni, csak éppen egy nagy és üres óceán lesz közöttük.

A másik különbség az volt, hogy a britek akkor Spitfire vadászgépekkel mentek a német Messerschmidtek ellen. Mindkét típus remek repülőgépnek számított; nézőpont kérdése volt, hogy melyik a jobb. Kis jóindulattal azt lehetett mondani, hogy a Wildcat felér egy Zéróval, és úgy vélték, hogy ha majd egy kicsivel több tapasztalatuk lesz a Zérókkal folytatott harcot illetően, ez a kijelentés talán még igaznak is bizonyul. Azonban hiba lett volna ilyesmit állítani a Buffalókról, amelyekről klasszisokkal volt jobb a Zero, de talán még a Kate is.

Mivel gyakorlatilag semmilyen használható adat nem állt a rendelkezésére, amivel folytathatta volna az elemzését, Parks rádöbrent, hogy kénytelen lesz hallgatni a megérzéseire. Úgy vélte, hogy a parancsnokoknak az idők kezdete óta kell a megérzéseikre hagyatkozniuk, de ez nem jelentett semmiféle biztosítékot. A megérzései azt súgták neki (és őszintén remélte, hogy a megérzései nem csalják meg), hogy a pilótái – főleg Bill Dunn – férfiasan fognak viselkedni.

Ez a megérzés volt az, ami miatt odaadta Bill Dunn-nak az egyik drága Wildcatjét. És talán azért is, mert néha, amikor meglátta Dunnt, ezt a merész, rövidre nyírt hajú, rendes kis kölyköt az indítóállásban, aki Parks őrnagyot inkább egy iskolai sakkverseny győztesére emlékeztette, mint tengerészgyalogosra, azok az angol kölykök jutottak az eszébe, akik ott álltak a Spitfire-eik mellett azon a kelet-angliai mezőn.

(Kettő)

Bill Dunn hadnagy figyelte, ahogy a főnök az indítózóna következő gépéhez sétált, amely történetesen egy Buffalo volt, majd megállt, hogy váltson pár szót a pilótájával.

Azt sem tudom, hogy hívják azt a fickót! Perceken belül vele együtt fogok meghalni, és még a nevét sem tudom. Vajon ő tudja az enyémet?

Felmászott a szárnytőre.

Florentino tizedes már kinyitotta neki a pilótafülke tetejét. Miközben Bill az ülésébe huppant, Florentino felmászott a szárnytőre, és segítőkészen figyelte, ahogy Bill bekötötte magát, majd nullára állította az órát, a magasság- és az emelkedésmérőt. Megvárta, amíg Bill ellenőrizte, hogy a botkormány és az oldalkormány akadálymentesen működik-e, aztán leugrott a szárnytőről.

Bill ellenőrizte a pilótafülke-tető vésznyitóját és az üzemanyagszint-jelzőt, aztán kipillantott a pilótafülke-tetőn.

– Gyújtás levéve, gáz rajta, keverék üresjárathoz beállítva – kiáltotta Bill. – Forgassa meg!

Florentino megragadta az egyik propellerlapátot, és rántott egyet rajta, aztán a következőn is, és a következőn is; ezt addig folytatta, amíg ötször teljesen körbe nem forgatta a propellert. Ha ezt nem tette volna meg, a gravitáció miatt a motor alsó hengereiben összegyűlt olaj az alsó hengerekben maradt volna, amikor beindul a motor. Mivel az olajat nem lehet összenyomni, az alsó mellékhatórudak meghajlottak, vagy eltörtek volna.

Bill „FŐ ÜZEMANYAGTARTÁLY”-állásba állította az üzemanyag-választó kart, majd elfordította a forgatókart, amely a szelepcsappantyúkat nyitotta. Ellenőrizte a propeller megszakítóját, aztán „AUTOMATÁ”-ra állította. Odakint Florentino tizedes feltöltötte az indítószervezetet egy „C” típusú töltényes motorindítóval, ami leginkább egy szuper nagy vadászpuska töltényének hüvelyéhez hasonlított. Amikor a motorindító elsül, a felszabaduló energia addig forgatja a motort, amíg az be nem indul.

Bill „ALACSONY”-állásba állította a töltőkompresszort, megnyomta a karburátor levegőszabályozó karját, hogy a levegő közvetlenül a motorba mehessen, a gázt pedig percenkénti 1000 fordulatra állította.

Megnézte, hogy nincs-e senki a propeller közvetlen közelében, és hogy a földi személyzet és a tűzoltó felkészült-e az indításra.

– Kész! – kiáltotta.

Florentino a kezével mutatta, hogy indíthat.

Bill elfordította az akkumulátor kapcsolóját, bekapcsolta a segédüzemanyag-szivattyút, és figyelte, ahogy az üzemanyagnyomás-mérő mutatója elérte a 15 fontot. Aztán három másodpercig nyomva tartotta az üzemanyag-befecskendező gombot, elfordította a gyújtáskapcsolót, aztán elsütötte az indítótöltetet.

A propeller forogni kezdett, aztán a motor köhögve életre kelt. A Wildcat megremegett, a motorból pedig kék füst szállt fel. Bill „AUTOMATIKUS DÚSÍTÁS”-állásba állította a keverékszabályozót, és párszor megnyomta az üzemanyag-befecskendező gombját, mire a motor járása lassan egyenletessé vált.

A motort egy ideig 1000-es fordulaton járatta, aztán adott még egy kis gázt, hogy felpörögjön 1200-ra. Most már nem maradt más dolga, mint megvárni, hogy az olaj belépő hőmérsékletét mérő és az olajnyomást jelző műszerek mutatója a „zöldbe” érjen. Ez alatt a kis zöld mezőket kell érteni, amelyeket a műszerek számlapjára festettek, s amelyekre a mutatók akkor mutattak, ha minden rendben ment. Persze voltak a számlapon kis vörös mezők is, amelyek veszélyesen magas hőmérsékletet, illetve olajnyomást és hasonlókat voltak hivatottak jelezni.

Az olajnyomás szinte azonnal 70 psi-re ugrott (font per négyzethüvelyk), aztán az olaj belépő hőmérsékletét mérő műszer is lassan életre kelt. Lassan emelkedett, míg a zöld mezőn belül el nem érte a 30 °C-ot.

Aztán ellenőrizte a gyújtótekerceket, amelyek a hengerek gyújtószikráit adták, meghozzá úgy, hogy a MINDKÉT-állásból először a BAL-, majd JOBB-állásba váltotta a kapcsolóját. A fordulatszámjelző azonnal 100-as fordulatesést jelzett, amiből Bill tudta, hogy a gyújtómágneseikkel is minden rendben.

A nyomorult repülőgép nem produkál semmilyen kritikus üzemzavart. Pedig jó lett volna. Akkor most nem kellene felszállnom. Nem lett volna éppen egy hőshöz méltó dolog, de azért jó lett volna.

Még egy percig járatta a motort, aztán leállította. A motor bemelegedett, és készen állt az indulásra. Egy percig a pilótafülkében maradt, és hallgatta a lehülő fém pattogását. Aztán megjelent egy dzsip, a volánja mögött John Carey századosa. Villogni kezdett a fényszórójával az indítóvonalban álló repülőgépekre. Dunn már várta. Megjött a parancs, következhet az utolsó eligazítás és egy kis buzdító beszéd.

– Már mindent átbeszéltünk -jelentette be Parks őrnagy. – Tudják, hogy hol kell lenniük, ha már a levegőben leszünk. Tudjuk, hogy hol található az ellenség. Irány 310, jó 140 kilométerre. A radarkezelők szerint annyian vannak, hogy meg sem tudják számolni.

Most jön az: „Menjenek, és szabadítsák rájuk a pokol tüzet, emberek! Fűtsenek be nekik! Hűséggel mindhalálig! Irány a messzi kékség!”

– Az ütközet utáni eligazításon találkozunk.

Bill egy kicsit meglepődött, ahogy azon kapta magát, hogy szinte rohan vissza a Wildcathez. Ahogy bemászott, megpillantott valamit, amit addig nem látott. Valamit a gép oldalára, a pilótatető alá stencileztek:

W. C. DUNN FŐHADNAGY, USA TENGHERÉSZGYALOGSÁG, A. M. FLORENTINO TIZEDES, USA TENGHERÉSZGYALOGSÁG.

Ez tegnap még nem volt ott. Tegnap este festhette fel rá. Én meg nem vettem észre, mert mással voltam elfoglalva. Például azzal, hogy ma meghalok.

– Pompásan néz ki, Florentino – mondta Bill, amikor a repülőgépfőnök újra megjelent a pilótafülke mellett.

– Köszönöm, uram.

Bill bekötötte az ülés- és vállhevederét, és újból végigment az indítási procedúrán. A motor azonnal beindult, a járása pedig gyorsan egyenletessé váuit. Bill ellenőrizte a kezdeti nyomásszabályzót, aztán még ránézett a propellerre, és állított a töltőkompresszoron. Aztán elindult a Buffalo után, amely addig mellette állt, s amely már elindult a kifutópálya felé.

Amikor a kifutópályával egy vonalba ért, végigment a felszállás előtti ellenőrzőlistán. A listát hosszabb ideig tart ismertetni, mint azon végigmenni. Ellenőrizte a szárnytővön lévő jelzést, amely azt volt hivatott jelezni, hogy a szárnyakat megfelelően szétnyitották, és rögzítették-e. Rögzítette a farokkereket; meggyőződött róla, hogy a pilótafülke-tető tolóablakrésze nyitott állásban van-e rögzítve; a csűrőlapokat és a magassági kormány kiegyenlítő lapját alaphelyzetbe, az oldalcsűrőt pedig néhány jelzésnyit jobbra állította. Ellenőrizte, hogy az üzemanyag-választó a fő üzemanyagtartályra van-e állítva, és hogy a szelepcsappantyúk nyitott állásban vannak-e. Ellenőrizte, hogy a propellerszabályzó teljesen be van-e nyomva, hogy a töltőkompresszor „alacsony”-állásban van-e, a keverékszabályzó „automatikus dúsítás”-üzemmódban van-e, és hogy a segédüzemanyag-szivattyú be van-e kapcsolva. Ütközésig nyomta a karburátor levegőszabályzóját, végül pedig padlógázt adott.

A motor feldübörgött, a repülőgép remegni kezdett a behúzott rögzítőfék miatt, a kezdeti nyomásszabályzó pedig nagyjából 52-re emelkedett. Bill kiengette a rögzítőféket, a Wildcat pedig megindult a kifutópályán, mintha csak utol akarta volna érni az előtte haladó Buffalót.

Egy pillanatra lepillantott a műszerekre, hogy ellenőrizze az olaj- és az üzemanyagnyomást, az olaj és a hengerfej hőmérsékletét, illetve a sebességet. Az összes mutató a zöldben volt. Egy pillanatra úgy tűnt neki, mintha a sebességmérő mutatója megrebbent volna, ami általában 75 km/h-nál következett be, de nem volt benne biztos. Persze a dolognak nem igazán volt jelentősége. Úgyis érezni fogja, ha a Wildcat már a levegőbe akar emelkedni.

Hirtelen elült a futóművek robaja. A Wildcat, amely elérte a nagyjából 140 km/h sebességet, úgy döntött, hogy a levegőbe akar emelkedni. Bill gondolkodás nélkül cselekedett: a bal kezébe vette át a botkormányt, és azonnal korrigált, mivel a Wildcat hajlamos volt rá, hogy rögtön felszállás után enyhén jobbra dőljön, a jobb kezével pedig felkurblizta a futóművet. Huszonhétszer kellett elforgatnia a kurbli, hogy a futómű a helyére kerüljön, ami melleleg nem volt könnyű.

Amikor ezzel végzett, a jobb kezét ismét a botkormányra tette, megkereste Parks őrnagy Wildcatjét, majd felvette a pozícióját az őrnagy mögött. Egyáltalán

nem lepte meg, hogy azután, hogy elfoglalta a helyét, és állított a gázkaron, a keveréken és a trimmen, az emelkedésmérő 300 m/s-t és 232 km/h-t, a hengerfej hőmérsékletét mérő műszer pedig 215 °C-ot mutatott. A tankönyvek szerint ezek voltak az ideális emelkedés paraméterei, Parks őrnagy pedig mindent a tankönyvek szerint tett.

Ahogy elhagyták a 3600 méteres magasságot, Bill az arcára helyezte a fekete oxigénmaszkot, megigazította a fején, hogy rendesen illeszkedjen, és bekapcsolta az oxigént. A szájába és a légcsővébe áramló oxigén hideg volt és valahogy idegen. 4200 méteren Parks egyenesbe hozta a gépét.

Pár perccel később Parks megbillentette a szárnyát. Mintha mutatni akart volna valamit. Bill a mutatott irányba nézett, és ott voltak, 600 méterrel alattuk.

Billt meglepte az elé táruló színek kavalkádja. A Kate-ek géptörzse, szárnya és a hátulja citromsárgára volt festve. A japán vörös pöttyöt azonban nem lehetett egykönnyen észrevenni sem a törzsön, sem a szárnyakon. A Kate-ek szélvédő előtti részét feketére festették. Csakúgy, mint a géptörzs alatt lógó bombákat.

Jesszusom, mennyien vannak!

Az eszem megáll, a Zérók alattuk repülnek! Mi a bűdös franc ez?! Eszükbe sem jutott, hogy megpróbáljuk megállítani őket?

Parks példáját követve bedöntötte a Wildcatet, és gondolkodás nélkül korrigált, mert a Wildcat hajlamos volt leejteni a jobb szárnyát, és jobbra fordítani az orrát.

Ahogy az első célpont felé közeledett, Bill tisztán látta, hogy a gép hátuljában ülő géppuskás ráirányítja a fegyverét.

A rohadék engem lő!

Hirtelen két rémisztő gondolata támadt.

A francba, nem próbáltam ki a géppuskákat!

Elfelejtettem lehúzni a pilótaszemüvegemet!

A Wildcat megremegett, ahogy az .50-es kaliberű Browning géppuskák viszarúgtak a szárnyban. Aztán két újabb gondolata támadt.

A francba, a nyomjelzőim mind elé mentek!

Az eszem megáll! Ez felrobbant! Hogy a francba lehet ez?

Aztán a Kate-ek alatt találta magát. A Valek felé közeledett.

Ezt elbasztam! Egyet se tudtam célba venni, és most itt jönnek a kurva Zérók!

Mi Atyánk, ki a Mennyekben vagy...

Nem fogom tudni megfordítani ezt a szart anélkül, hogy...

Repkedek itt összevissza, mint egy idióta! Maga remek pilóta, Mr. Dunn. Egy nagy szart!

Bassza meg, az a gép a miénk! Leszakadt a jobb szárnya!

Ha a halál árnyéka völgyében járok is...

Ez az, maradj csak ott, te rohadt kis szarrágó, maradj csak ott még öt másodpercig, négy, három...

Megvagy!

A francba, valaki rám ragadt! Egy kurva Zero, mi más lenne?

Nem tudom lerázni.

Mi Atyánk, ki a Mennyeekben vagy, szenteltessék meg...

Vegyél vissza a gázból, te hülye barom! Nyomd le az orrát, hadd lőjön el feletted!

Úristen, hová lett a szélvédőm?! Bassza meg, semmit nem látok! Megfogok halni. Hol a picsában van a pilótaszemüvegem? Hol van az a kurva Zero? És mitől nedves a nadrágom szára? Behugyoztam?

Nem, hacsak nem hugyozol vért, te barom.

Azt hittem, hogy fájni fog, ha egyszer megsebesülök.

Bassza meg, ez fáj! Vajon eltört?

(Három)

– Hogy érzi magát, Dunn? – kérdezte az atlantai állatkert idegenvezetője. Egy tábori széken ült Dunn ágya mellett. – Elég jól érzi magát ahhoz, hogy vált-sunk pár szót?

És ha nemet mondok?

– Igen, uram.

– Minél többet el tud mondani abból, ami odakint történt, annál jobb - mondta az idegenvezető. – Kezdheti az elejéről.

– Négyezer-kétszáz méteren repültünk, olyan negyvenöt kilométerre, amikor Parks őrnagy kiszúrta őket. Megmutatta nekünk, hogy hol vannak, és mi be-döntöttük a gépeket, és utána mentünk.

– És?

– És ez minden, amire emlékszem.

– Ugyan.

– Emlékszem, hogy meglepett, hogy a Zérók alul repültek az alakzatban és nem felül.

– OK. Ez valóban szokatlan. Feltehetően a Zérókkal akarták megszórni a re-pülőterünket. Azt hiszem, nem számítottak ellenállásra a levegőből. Amikor be-döntötte a gépét, és utánuk eredt, mi történt?

– Lelőttem egy Kate-et.

– Így van. Ezt meg is erősítették.

– A Kate-ek voltak felül. Aztán jött egy réteg Val. Egyenesen keresztülrepül-tem rajtuk. Egy lövés nélkül. Aztán a Zérók közé kerültem.

– És?

– Nem tudom. Nem sok mindenre emlékszem.

– Azt mondták, hogy az egyiket lelőtte. Erre sem emlékszik?

– Ki mondja, hogy lelőttem egy Zérót?

– Hirtelen nem jut eszembe.

– A főnök?

– Parks őrnagy sajnos nem jött vissza.

– A francba.

– Reméltem, hogy maga esetleg látta lezuhanni.

- Láttam valakit lezuhanni. A jobb szárnya... a jobb szárnya nagy része leszakadt. Nem tudom, hogy ki lehetett.
- Ez mikor volt?
- Nem tudom. Valamikor az elején.
- Ez volt az egyetlen eset, hogy látta valamelyik gépünket lezuhanni?
- Igen.
- Biztos benne?
- Mondtam már, hogy ennyit láttam. Hány gépünk maradt ott?
- Sajnos, azt kell mondanom, hogy jó néhány.
- Mennyi az a jó néhány?
- Tizenöt. Két Wildcat... nem számítva a magáét, habár azt is szemrevételezték, és totálkárossá nyilvánították... és tizenhárom Buffalo.
- De hát összesen csak tizenkilenc Buffalo volt velünk.
- Magán kívül még Carey százados, Carl százados és Canfield hadnagy jött vissza. Úgy értem, Parks őrnagy repülőrajából.
- Azt mondja, hogy a többiek meghaltak?
- Emlékszik rá, hogy mikor találták el?
- Azt mondja, hogy mindenki meghalt, csak mi négyen nem?
- Tartok tőle, hogy ez a helyzet.
- Atyaisten!
- Emlékszik rá, hogy eltalálták?
- Nem. Arra emlékszem, hogy elszállt a szélvédőm.
- Más szóval, nem tudja, hogy ki lőtt magára? Egy Zero vagy valamilyen más típusú repülőgép?
- Biztosan egy Zero volt. A Zérók között voltam.
- De nem biztos benne?
- Azt sem tudom, hogy hogyan jutottam vissza.
- Visszajött, és futómű nélkül szállt le.
- Egyedül visszataláltam?
- Máskülönben, hogy jött volna vissza? – kérdezte a haditengerészeti hírszerző tiszt egy csipetnyi gúnnal a hangjában.
- Az utolsó dolog, amire emlékszem, hogy elszállt a szélvédőm, és hogy eltaláltak.
- Arra nem emlékszik, hogy elindult vissza a szigetre?
- Amire még emlékszem, az az, hogy megpróbálom lehúzni a szemüvegemet, miután elszállt a szélvédőm.
- Nyilván nyitott pilótafülke-tetővel repült...
- A francba, azt is elfelejtettem volna bezárni?*
- Tényleg?
- A lövedék, feltehetően egy 20 mm-es, nyilván oldalról találta el a pilótafülkét...
- Egyetlen lövedék?

– Volt több is. A motorgondolában. Egy az ülés előtt pár centiméterre. De az, ami keresztülment a pilótafülkén, akkor robbant fel, amikor a szélvédőnek csapódott. Kifelé menet.

– Aha – bólogatott Bill.

– A lábából, mindkét lábából és az arcából a szélvédőjéből és a műszerfalából származó szilánkokat szedtek ki. Plexiüveget és alumíniumot.

– Akkor egy Zero volt.

– Feltehetően – mondta a hírszerző tiszt, és a szemébe nézett. – Arra nem emlékszik, amikor otthagyta a társait, és elindult visszafelé?

– Nem.

– Úgy ítélte meg, illetve emlékszik-e arra, hogy a műszerei vagy a kormány-szervek működéséből arra a következtetésre jutott, hogy a repülőgépe harckép-telenné vált?

– Nem – mondta Bill, aztán hangosan gondolkodott. – Ez egy meglehetősen fura kérdés volt.

– Látták, hogy elhagyja a területet.

– És?

– A tiszt, aki látta magát, amint elhagyja a területet, nem tudta megmonda-ni, hogy megvolt-e még akkor a szélvédője, vagy sem. Túl messzire voltak egy-mástól.

– Ki volt az?

– Azt hiszem, hogy ebbe talán nem kellene belemennünk.

– De azt gondolta, hogy megfutamodtam, igaz?

– Tévedett?

– Nem tudom.

– Ugye tudja, hogy ez nem volt éppen a legjobb válasz?

– Sajnálom.

– Úgy látom, nem zavarja túlságosan, hogy akár vádat is emelhetnek maga ellen, amiért megfutamodott az ellenség elől.

– Kapja be, hadnagy!

– Maga nem beszélhet velem ilyen hangon!

– Ha hadbíróság elé állítanak azért, mert valaki szerint megfutamodtam egy légi ütközetben, akkor úgyis mindegy, hogy milyen hangon beszélek magával. Nem igaz?

Hosszú szünet következett.

– Én semmi olyasmit nem mondtam, hogy bárki vádat akarna emelni maga ellen – mondta végül a hírszerző tiszt.

– Nincs szemtanú, mi? Mindenki halott?

– Ha végzett a páciensemmelel, hadnagy – szólalt meg egy hang Dunn háta mögött –, akkor közölje, ugyanis szeretném feltenni a PBY-ra.

– Pearl Harborba viszik – mondta a haditengerészeti hírszerző tiszt.

– Szívesebben maradnék a századnál – mondta Bill.

- Egy ideig úgysem fog repülni. Legalább három hétig – mondta a hang Bill mögött.
- És különben sem létezik már a század, aminél itt maradhatna – mondta a haditengerészeti hírszerző tiszt.
- A szállítás fájdalmas lesz – mondta a hang mögötte, ezúttal sokkal közelebbről. – Beadhatok magának egy kis morfiumot, ha gondolja.
- Mennyire lesz fájdalmas?
- Jó néhány öltéssel kellett összevarrni, főleg a lábát. A legkisebb mozdulattól fájdalmai lesznek.
- Akkor adja azt az injekciót – mondta Bill Dunn.

II.

(Egy)

Melbourne, Ausztrália

Menzies Hotel

1942. június 8., 10.40

Amikor meghallotta, hogy kopognak az ajtaján, Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány éppen egy szál ingben és meglazított nyakkendőben sziesztázott a székében hátradőlve, lábát a hetedik emeleti szoba ablakának könyöklőjén pihentetve, ölében egy csésze kávéval. Még így is magasnak és előkelőnek tűnt. Első pillantásra senki nem mondta volna meg róla, hogy a férfi bizony már elmúlt negyvenéves. Fiatalabbnak látszott.

A Douglas MacArthur, a délnyugat-csendes-óceáni haderő főparancsnoka főhadiszállásául szolgáló Menzies Hotel szobáit – a lakosztályairól nem is beszélve – nem adták oda a Haditengerészet akármilyen kis kapitányainak. De Pickering kapitány nem akármilyen kapitány és – ha már itt tartunk – nem akármilyen ember volt.

Hat hónappal korábban még a Pacific & Far East Shipping Inc. igazgatótanácsának elnöke volt, de már akkor is Pickering kapitánynak szólították – amit jobban kedvelt, mint a többi hajótulajdonos, aki hajóskapitánynak nevezte magát, pedig jó néhányan közülük soha nem szálltak tengerre. Pickering huszonhat évesen tette le a kapitányi vizsgát a Parti Őrségnél, amely feljogosította, hogy ellássa bármilyen súlyú hajó parancsnokságát a világ bármely tengerén. Pickeringnek kijárt a kapitány megszólítás.

A cég, amelyet vezetett, több szempontból éppen olyan különleges volt, mint maga a cégtulajdonos. A P&FE például nem készített évente részletes pénzügyi kimutatást a társaság részvényesei számára (akik összesen ötvenkét hajó és számos amerikai és külföldi ingatlan tulajdonosai voltak). A főrészvényesek nem tartottak igényt ilyesfajta kimutatásra. Pickering kapitány és a felesége birtokolta a részvények hetvenöt százalékát, így aztán ők rendelkeztek a szavazatok döntő többségével; a maradék huszonöt százalékot egyetlen gyermekük kapta.

Más szóval, Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány fontos és befolyásos embernek számított a saját vállalatánál. De ami igazán különlegessé tette, az a zsebében pihenő papiros volt, amelyen a következő állt:

HADITENGERÉSZETI
WASHINGTON D.C.

MINISZTER

1942. JANUÁR 30.

FLEMING PICKERING TARTALÉKOS HADITENGERÉSZ-KAPITÁNY, A HADITENGERÉSZETI MINISZTERI HIVATAL ALKALMAZOTTJA, ENGEDÉLYT KAP BÁRMILYEN KÖZÚTI, VASÚTI, ILLETVE LÉGI SZÁLLÍTÓESZKÖZ IGÉNYBEVÉTELÉRE, LEGYEN AZ KATONAI VAGY CIVIL JÁRMŰ, AMELLYEL (AAAAA-1-ES PRIORITÁSSAL) A VILÁG BÁRMELY PONTJÁRA ELUTAZHAT AZ ALULÍROTT ÁLTAL A RÉSZÉRE ADOTT FELADAT VÉGREHAJTÁSA ÉRDEKÉBEN.

ALULÍROTT UTASÍTJA AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK HADITENGERÉSZETI PARANCSONOKSÁGAI, HOGY PICKERING KAPITÁNYNAK ADJANAK MEG MINDEN ÁLTALA SZÜKSÉGESNEK ÍTÉLT SEGÍTSÉGET. ALULÍROTT MEGKÉRI AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK MINDEN EGYÉB, CIVIL ÉS KATONAI HATÓSÁGI SZERVÉT, HOGY TEKINTSÉK PICKERING KAPITÁNYT ALULÍROTT SZEMÉLYES KÉPVISELŐJÉNEK, ÉS ENNEK MEGFELELŐ BÁNÁSMÓDBAN RÉSZESÍTSEK.

PICKERING KAPITÁNY MINDEN TITKOSÍTOTT DOKUMENTUMHOZ SZABADON HOZZÁFÉRHET. A FELADATÁVAL KAPCSOLATOS ESETLEGES KÉRDÉSEKKEL SZÍVESKEDJENEK ALULÍROTTHOZ FORDULNI.

FRANK KNOX
MINISZTER

Röviddel a Pearl Harbort ért támadás után Frank Knox haditengerészeti miniszter rádöbbsent, hogy az információt, amelyet a Haditengerészet csendes-óceáni térségben végrehajtott hadműveleteiről kap – és kapni fog – a hivatásos haditengerésztisztektől, elferdítik, hogy jobb színben tüntesse fel az USA Haditengerészetét. Ezek a jelentések rendszerint elkendőzték azokat a tényeket, amelyek láttán a miniszterben esetleg felmerülhetett volna a gyanú, hogy a Haditengerészet korántsem működik tökéletesen. Úgy döntött, hogy szüksége van valakire, egy közvetlen beosztottra, aki nemcsak hogy nem a Haditengerészet hivatásos tisztje, de aki tudja is, hogy mit csinál.

Knox egy közös barátjuk, Richmond Fowler (kaliforniai republikánus) szenátor révén ismerte meg Pickeringet. Azonnal tudta, hogy Pickering az az ember, akit keresett. Nem is igazából Pickering hajós tapasztalata volt az, ami meggyőzte, hanem az a kendőzetlen véleménye, mely szerint Pearl Harbor után Knoxnak le kellett volna mondania a haditengerészeti miniszteri posztjáról, az admirális urakat pedig föbbe kellett volna löni. Ahogy mondani szokás, borban az igazság. Aznap, amikor Knox miniszter találkozott vele, Pickering, ha nem is borral, de

egy üveg Old Grouse Scotch whiskyvel próbálta megnyugtatni háborgó lelkét. A P&FE igazgatótanácsának elnökével, az egykori tengerészgyalogos tizedessel, akit az I. világháborúban, Franciaországban többször is kitüntettek, akkor közölte a Tengerészgyalogság, hogy nem tart igényt a szolgálataira a II. világháborúban.

Két héttel később Knox felajánlotta Pickeringnek, hogy legyen a személyes képviselője; az ajánlathoz kapitányi stráfok is jártak. Knox legnagyobb meglepetésére Pickering azonnal igent mondott. Nem sokkal ezután a csendes-óceáni térségbe utazott.

– Jöjjön be! – kiáltott Pickering kapitány, majd óvatosan, nehogy kilötyintse a kávéját, hátrafordult a székében.

Egy fiatalos kinézetű haditengerésztiszt dugta be a fejét az ajtón nem túl hátrazottan.

– Pickering kapitány?

– Igen – mondta Pickering. – Fáradjon beljebb!

Pickering meglepve látta, hogy látogatója zubbonya ujján a fregattkapitányoknak kijáró stráfok voltak. Nem nézett ki elég idősnek ahhoz, hogy fregattkapitány lehessen.

Az azonban még jobban meglepte Pickeringet, ahogy a fregattkapitány a nagyméretű, szemmel láthatóan teli aktatáskáját magával cipelte. A táska a csuklójához volt Bilincselve.

– *Maga* Pickering kapitány?

– Talált – mondta Pickering. – Ki maga?

– Uram, láthatnám az igazolványát?

– Jesszusom! – Pickering óvatosan felállt a székről, a zubbonyához lépett, és kivette belőle az irattárcáját. A zubbonya mellrészén a bátorságáért és a sebesüléseiért kapott kitüntetések díszleptek, amelyeket a most már elsőnek nevezett világháborúban gyűjtött be. A fregattkapitány felé nyújtotta a haditengerészeti minisztériumi igazolványát, és mivel azt is megfogta, a „helyőrségi” igazolványát.

Utóbbi, amelyre piros, ferde csíkok voltak nyomtatva – a fényképre és a személyi adatait taglaló részekre egyaránt –, azt tudatta a katonai rendőrökkel, hogy szabadon közlekedhet MacArthur főhadiszállásának teljes területén. Flemingnek feltűnt, hogy a piros, ferde csíkoktól valamiért mindenki elájul; valószínűleg ennek a fiatalembernek is jó lesz.

– Köszönöm, uram. Meg kellett róla győződnöm.

– Értem – mondta Pickering. – Szóval, kicsoda maga?

A fregattkapitány nem felelt. Helyette a zubbonya belső zsebébe nyúlt, és egy borítékot húzott elő belőle. Ahogy a borítékért nyúlt, kivillant egy revolver markolata és a hónaljtok szíja.

– Ez a magáé, uram – mondta a fregattkapitány.

– Miez?

– Javaslom, kapitány, hogy amint elolvasta, haladéktalanul égesse el!

Pickering feltépte a borítékot. A borítékban még egy boríték lapult. Azt is feltépte, és kivett belőle egy köteg vékony légipostapapírt, amely szemmel láthatóan egy gépelt dokumentum indigómásolatát tartalmazta. A papíron nem volt se fejléc, se a megszokott, vörössel nyomtatott „SZIGORÚAN TITKOS”-felirat, amelyre jelen körülmények között mindenképpen számított minden egyes oldal tetején és alján.

– Ez meg mi a fene? – kérdezte Pickering. – Még csak nem is úgy néz ki, mint egy titkos dokumentum.

A fregattkapitány nem válaszolt, ezért Pickering egy kicsit barátságatlanabb hangvételben folytatta.

– És utoljára kérdezem, fregattkapitány, ki maga?

– Azt hiszem, mindent megért, ha elolvassa, uram – mondta a fregattkapitány. – Egyébként egy barát barátja vagyok.

Pickering végképp elvesztette a türelmét. A tekintete és a hangja barátságatlanná vált.

– Ha esetleg nem tudná, fregattkapitány, maga előtt egy senkiházi áll, akinek errefelé egyáltalán nincsenek barátai.

Míg Pickering jó, sőt, már-már baráti kapcsolatot alakított ki MacArthurral, MacArthur törzstisztjeinek szinte az arcára volt írva, mennyire megvetik Pickeringet, amiért nem tartozott a klikkjükhöz, amiért nem volt köteles engedelmessé válni a parancsaiknak, és amiért szó szerint Frank Knoxnak kémkedett.

A fregattkapitány kedvesen elmosolyodott, ami teljesen összezavarta Pickeringet.

– Én egészen más pletykát hallottam magáról, uram – mondta a fregattkapitány. – A közös barátunk neve David Haughton kapitány. Ha nem haragszik meg, uram, nem árulnám el a nevem. Így később nyugodtan mondhatja, hogy az életben nem hallott rólam.

–Hogyne, persze – mondta Pickering már sokkal barátságosabban. David Haughton kapitány Frank Knox haditengerészeti miniszter hivatali asszisztense volt. Ha pedig Haughton keze volt a dologban, akkor ami történt, az nem ok nélkül történt.

– Nos, jó napot, uram – mondta a fregattkapitány –, és remélem, hogy találkozzunk itt, Melbourne-ben... természetesen először.

Pickering most már elnevette magát.

– Aztán pedig keresztülsétálunk a tükrön, igaz? – mondta Pickering.

– Uram? – kérdezte a fregattkapitány, aki nem értette a célzást.

– Alice Csodaországban? Lewis Carroll?

– Ez „egyre murisabb”, uram – felelte a fregattkapitány, akinek közben leestett a tantusz.

– Mondanám, hogy „viszlát” – mondta Pickering –, de hát maga nincs is itt, igaz?

A fregattkapitány még egyszer elmosolyodott, aztán kísértelt Pickering lakosztályából. Pickering széthajtogatta a légipostapapírokat, hogy elolvassa a másolt dokumentumot. A rajta szereplő üdvözlés rövid volt, és csak ő érthette. Az „F. P.” természetesen ő volt, az „E. F.” pedig Ellen Feller, a titkárnője, akit még Washingtonban rendelték mellé. De Ellen Feller több volt ennél. A hivatali asszisztense volt, és ugyanolyan szerepkört töltött be, mint Frank Knox haditengerészeti miniszter asszisztense, David Haughton. Ellen Pearl Harborban volt, ahol Pickering és Knox összekötőjeként tevékenykedett olyankor, amikor nem japán fordítóként dolgozott a Haditengerészet ultratitkos rejtjelező irodájában. Pickering úgy sejtette, hogy a fregattkapitány valamiféle tisztí fiitár lehetett Pearl Harbor és MacArthur között, ami némi magyarázattal szolgált a revolver és az aktatáska rejtélyére.

E. F.-TŐL F. P.-NEK

A foglaloja, szere; nak.	következő amit P.	egy egy H.	háttéracsatornán itteni tiszt felhatalmazásával	küldött készített továbbítottam	anyag P. H.	össze- ré- magá-
--------------------------	-------------------	------------	---	---------------------------------	-------------	------------------

Június PB	3-án, észlelte	a	09.00-kor, japán	egy támadó	Midwayről haderő	indított szállítóhajóit
mintegy 1100	Midwayről azonnal	elindultak	a B—17-esek.	Midwaytől	Később	nyugatra. ta-
lalatokat is	Június 4-én,	jelentettek,	amelyet	szintén	később	ta-
sajnos cáfoltak.	PBY egyetlen	bombával	eltalált	egy japán	egy	másik tartályha-
jót, amely az	egyre	közeledő	japán	haderő	részét	ké-

pezte.

Június haditengerészeti észlelte	4-én, a	05.55-kor, radaron szigettől	egy nagyméretű mintegy 140	Midwayre légi	telepített haderőt
A Hadsereg és a	légi hadtestének	négy B—26-os	Maraudere	indult	útnak
Midwayről, anyahajó (k)	hogy támadást ellen,	intézzon amely(ek)ről	a japán	japán	repülőgépe-

ket indíthatták.

A tengerészgyalogos levegőben öt	riasztástól voltak.	számított vadászgépei	tíz és Parks	percen belül	Midway
öt Wildcatet ellen.	Kirk	Armistead	százados	a többi	Wild-
cattal és egy	tucat	Buffalóval	egy	tizenöt	kilomé-

terrel távolabbi pontra repült, ahol újabb japán repülő-
rajra számítottak.

Midwaytól negyvenöt kilométerre Parks rátalált a
108 repülőgépből álló japán haderőre, amely három,
egyenként 36 repülőgépből álló hullámban érkezett,
és megindította a támadást. Pár perccel később Ar-
mistead csatlakozott hozzá. Az első japán hullám ti-
zenhat bombázóját, valamint a második hullám tizen-
nyolc zuhanóbombázóját lelőtték.

A huszonöt tengerészgyalogos vadászgépből a japá-
nok tizenötöt lőttek ki, közöttük Park őrnagy va-
dászgépét. Parks pilótái közül mindössze hárman él-
ték túl az ütközetet. A lelőtt vadászgépek közül ti-
zenhárom Buffalo, kettő pedig Wildcat volt. A VMF-
211 jelű tengerészgyalogos vadászrepülő-század ezzel
gyakorlatilag megsemmisült.

A japán haderő, meggyöngítve ugyan, de folytatta
az útját Midwayre, és ledobta a bombáit. Az Eastern-
sziget áramfejlesztő házát érte találat, valamint a
Sand-sziget PBY-hangárjait és néhány üzemanyagtar-
tályt. Tizenhárom amerikai életét vesztette, tizen-
nyolc pedig megsebesült.

Időközben a tengerészgyalogos zuhanóbombázók,
amelyeket a japán repülőgép-anyakajó ellen indítottak,
elérték a célpontjukat. Lofton R. Henderson ve-
zette az első, gyorsabb SBD Dauntless zuhanóbombázó-
rajt, Elmer C. Glidden százados pedig a lassabb
Vought SB2U—3-as Vindicatorokat.

Mivel egyértelműen sem Henderson őrnagy, sem az
emberei nem értettek igazán a Dauntless zuhanóbombá-
zókhöz, az őrnagy elrendelte, hogy zuhanóbombázás
helyett siklóbombázással próbálkozzanak, mert úgy
nagyobb találati pontosság érhető el. 08.00-kor,
2600 méteren, nagy ívű körökben megkezdtek az
„ereszkedést”. 2400 méteren támadást indítottak had-
ereje ellen a japán anyahajóról felszálló vadászgé-
pek.

Elsőként Henderson gépe kapott találatot, és
azonnal ki is gyulladt.

Glidden százados második huzama nem sokkal ez-
után érkezett; gépei öt másodperces intervallumokban
zuhanóbombázásba kezdtek. A két repülőraj összesen

tizenhat gépéből nyolc veszett oda. Az ellenséges anyahajóban minimális kár keletkezett.

08.10-kor tizenöt B—17-es érkezett Midwayről, és némileg naivan 6000 méterről bombázni kezdte az ak-kor már vadul manőverező hadihajókat.

Úgy hisszük, hogy miután Nagumo tengernagy tudomására jutott, hogy támadó hadereje mintegy egyharmadát elveszítette, újabb támadást rendelt el. Ehhez azonban repülőgép-anyahajóit a létező legsebezhetőbb helyzetbe kellett hoznia, és fel kellett tankolnia, illetve fegyvereznie a gépeket. Nyilvánvalóan úgy vélte, hogy az eredmény elérése, Midway semlegesítése és elfoglalása érdekében megéri vállalni a kockázatot.

09.40-kor megjelentek az első amerikai torpedóvető bombázók a japán anyahajók felett, amelyek fedélzetén zsúfolásig voltak a repülőgépek, amelyeket éppen tankoltak, illetve munícióval láttak el.

A támadást a Hornet tizenöt Devastator torpedóvető bombázója kezdte meg. Mind a tizenötöt lelőtték. Aztán az Enterprise-ről is útnak indítottak tizen-négy Devastator. Ezek közül tízet lőttek le. Aztán támadásba lendült a Yorktown-ról felszálló tizenkét Devastator. Nyolc veszett oda.

Nagy méészárlás volt, a japán flottában pedig alig tettek kárt.

Megmaradt még Clarence McCluskey korvettkapitány harmincöt Dauntless zuhanóbombázója az Enterprise fedélzetén. McCluskey a zuhanóbombázók felével támadást intézett a Kaga anyahajó ellen, előtte azonban utasította Earl Gallagher fregatthadnagyot, hogy a fennmaradó zuhanóbombázókkal támadja meg az Akagi repülőgép-anyahajót. Mindkét anyahajót elsüllyesztették.

Ezt követően a Yorktown tizenhét Dauntless gépe a Sorju zuhanóbombázásába kezdett, súlyos károkat okozva az anyahajóban, amelyet később a Nautilus tengeralattjáró elsüllyesztett. Végezetül az utolsó japán anyahajó, a Hiriu ellen is támadást indítottak, és sikeresen el is süllyesztették.

A legnagyobb sajnálatunkra a Kate torpedóvető bombázóknak sikerült átjutniuk a Yorktown védelmi

tüzén, és elsüllyesztették az anyahajót, súlyos élő-erő-veszteséget okozva. Ezek után a teljes japán flotta visszavonult, és kikerült a szárazföldről, illetve tengerről indítható repülőgépeink hatósugarából. Úgy hisszük, hogy Nagumo tengernagy új zászlóshajója a Nagara cirkáló lett.

K. L. W.

Pickering gyanította, hogy a két „úgy hisszük” megjegyzés alatt – Nagumo újabb támadást rendelt el, illetve a *Nagara* cirkáló lett Nagumo új zászlóshajója – azt kellett érteni, hogy az információt az elfogott és dekódolt japán rádióüzenetekből nyerte a Haditengerészet valamelyik hírszerző tisztje.

A Haditengerészet rejtjelezőinek sikerült feltörniük a japánok számos kódját. Nagyon fontos volt, hogy ez ne jusson a japánok fülébe. A feltörés tényére utaló megjegyzéseket még a tisztí fuárok által személyesen kézbesített dokumentumok sem tartalmazhattak.

Pickering egy pillanatra belegondolt, hogy milyen sok amerikai veszett oda az ütközetben, majd gyorsan elhessegette a szörnyű rémképeket, és azon kezdett el tűnődni, hogy mihez is kezdjen a dokumentummal.

Nem sokat teketóriázott. Úgy döntött, hogy MacArthur tábornoknak adja. A névtelen fregattkapitány aktatáskájában minden bizsonnyal ott lapult még a Haditengerészet jelentése az ütközetről. De az valószínűleg terjengősre sikeredett, és ráadásul abban a tudatban íródott, hogy a Haditengerészet nem csak a japánokkal áll hadban, hanem az USA Hadseregével is.

Pickering viszont pontosan azt tartotta a kezében, amire MacArthur tábornoknak szüksége volt, és ami valójában meg is illette: a háború első, komoly, Japán tengeri vereségének tömör és hamisítatlan leírását.

Felvette a telefont.

– Igen, uram? – szólt bele egy amerikai férfihang. A hotel ausztrál telefonközpontosait nemrég cserélték le az USA Hadserege híradós hadteste katonáira.

– A hat tizenhatost kérem – mondta Pickering. Ez volt MacArthur privát telefonszáma. Nem tartották ugyan titokban, de csak kevesen merték hívni a közvetlen vonalán, és megkockáztatni, hogy kihozzák a tábornokot a sodrából.

– Hat tizenhatos, itt Thorne őrmester, uram.

– Itt Pickering kapitány, őrmester. Reméltem, hogy beszélhetek a tábornokkal.

– Uram, a tábornok a szobájában van, és hamarosan elindul az eligazítóterembe. Akarja, hogy bekapcsoljam?

– Nem, köszönöm – mondta Pickering. – Majd az eligazításon beszélek vele. Pickering gyorsan megigazította a nyakkendőjét, belebújt a zubbonyába, a légipostapapírokat az oldalzsebébe csúsztatta, és kísétált a lakosztályából.

(Kettő)

Az eligazítóterem, amely azelőtt a Menzies Hotel egyik kisebb rendezvény-terme volt, a magassípszinten került kialakításra. Pickering egy pillanatig azon morfondírozott, hogy a lépcsőt vagy a liftet válassza-e. Előbbi mindenféleképpen gyorsabb lett volna, de mégis a lift mellett döntött. A délnyugat-csendes-óceáni haderő főhadiszállásán rossz néven vették volna, ha egy haditengerész-kapitány öt emeletet rohant volna le, hármásával véve a lépcsőket, amikor ott volt a tölgyfa borítású lift is.

Szeretett volna akkor találkozni a tábornokkal, amikor az kiszáll a számára fenntartott liftből, és elindul az eligazítóterem felé. Kis szerencséivel ad neki pár percet.

Ezúttal azonban elhagyta a szerencséje. MacArthurt sehol sem látta. Nem maradt más választása, kénytelen volt beállni a sorba, ahol a többi tiszt várta, hogy bebocsátást nyerjen az eligazítóterembe, amely előtt katonai rendőrök strázsáltak. Miután beengedték a terembe, keresett magának egy széket a terem végén, a bejárat közelében. A mellette ülő férfi, egy lovassági ezredes, hűvös fejbiccentéssel üdvözölte.

Pickering azon tűnődött, hogy a lovassági ezredes vajon mit keres ott. Az USA egyetlen lovassági alakulata, amelyet a Távol-Keletre küldtek, a 26. lovasság volt, amely a Fülöp-szigeteken állomásozott. De őket gyalogosították, a lovaikat pedig még a háború elején levágták, a lóhúst pedig fejadag gyanánt a katonáknak adták.

A mellette lévő ajtó kivágódott, és alaposan vállon ütötte Pickeringet. Egy tiszt lépett a terembe. Trópusi fésűsgyapjú egyenruhát viselt és a hadsereg-tábornokok szárnysegédjeinek járó aranyzsinórt, illetve négycsillagos hajtóka-kitűzőt.

– Uraim – jelentette be Sidney L. Huff alezredes ceremóniamesterhez illő módon –, a főparancsnok.

A teremben ülő mintegy harminc férfi felállt, és vigyázzba vágta magát.

A főparancsnok, Douglas MacArthur jelent meg a teremben, és ruganyos léptekkel sietett végig a tábori székek közötti soron. A Hadsereg légi hadteste cipzáras pilótadzsekijét viselte, melynek váll-lapjára négy csillag volt tűzve, valamint egy ütött-kopott kalapot, amelynek pántján megfakult aranydíszítés volt, amelyet saját magának tervezett, még amikor a Fülöp-szigeteki fegyveres haderő parancsnoka volt, illetve khaki egyenruhát, amely a sok mosástól némileg megkopott. Az inggallérja csücskére is négy csillag volt tűzve – mindkettőre. Nem viselt viszont nyakkendőt, a kezében pedig egy hosszú, vékony, fekete szívtartott.

A kukoricacsutka pipáját, amelyről híres lett, a főparancsnok többnyire akkor vette magához, ha a nyilvánosság előtt kellett megjelennie. Ez az eligazítás azonban korántsem a nyilvánosságnak szólt. A teremben összegyűltek mindegyike – a tisztiszolgaként, gyorsíróként és térképkezelőként funkcionáló három őrmester, a repülőosztály-parancsnokok, az ezredesek és öt nemzet számos tá-

bomoka és admirálisa – rendelkezett SZIGORÚAN TITKOS-jogosítvánnyal, ráadásul rajta voltak azon a listán, amelyet naponta frissítettek, s amelyen azoknak a neve szerepelt, akik részt vehettek a FŐPARANCSNOK REGGELI ELIGAZÍTÁSÁN.

Az Ausztrál Katonai Rendőrség embere ellenőrizte, hogy a belépni kívánók neve szerepel-e a listán, s csak azután engedte be őket.

Az első sorban két kék színű, bőrhuzattal bevont karosszéket helyeztek el. A sor mindkét végén és a székek között egy-egy asztalt állítottak fel. A középső asztalon egy ezüstermosz volt tele vízzel, továbbá két pohár, egy telefon és egy hamutartó. A bal oldali asztalon egy kávéscsésze volt csészعالjgal, valamint egy cigarettadoboz, egy hamutartó, egy öngyújtó és még egy telefon. A jobb oldali asztalon szintén egy kávéscsésze volt csészعالjgal, illetve egy nagyobb hamutartó (ami akár egy kukoricacsutka pipának is elég nagy lett volna), egy kis szivarosdoboz, egy tömör ezüst öngyújtó, egy pohár, amelybe kihelyezett ceruzákat tettek és egy kis bőrmappába helyezett jegyzetfüzet, amelybe négy csillagot és a „Douglas MacArthur” nevet ütötték.

Ahogy a karosszékehez ért, MacArthur tábornok körülnézett a termen, végigpillantott magas rangú tisztjein, akik vigyázban feszítettek. A terem végében találta meg azt az arcot, amely után tekintetével kutatott.

– Pickering kapitány! Előrefáradna? – mondta, majd a többiekre mosolygott. – Jó reggelt, uraim. Kérem, foglaljanak helyet!

MacArthur leült.

Pickering kapitány MacArthur karosszékehez lépett.

– Üljön csak le, Fleming! – mondta MacArthur szívélyesen, és a mellette lévő kék karosszékre mutatott. A második kék bőrszéket eredetileg Mrs. MacArthur számára készítették be. Noha a hölgynek semmilyen hivatalos funkciója nem volt, és a titkos anyagokba sem nyerhetett volna bepillantást, a tábornok mindenhová magával vitte, ha éppen úgy tartotta kedve. Ha a felesége nem volt jelen, a tábornok annak a tisztjének ajánlotta fel a megtisztelő helyet a jobbján, akit akkor éppen a legnagyobb becsben tartott.

Kiváltva a főhadiszálláson tartózkodó tábornokok és admirálisok alig titkolt nemtetszését, ez a személy többnyire Fleming Pickering kapitány volt. Számos okból dühítette őket a tény, hogy MacArthur őt választotta, de leginkább Pickering alacsony rendfokozata szúrta a szemüket. Ráadásul még csak nem is hivatásos haditengerész, hanem csak egy nyomorult tartalékos tiszt volt. És nem tartozott a törzshöz sem. Hivatalosan a Haditengerészeti Miniszteri Hivatal alkalmazottja volt, a világ másik végén, Washington D. C.-ben.

– Köszönöm, uram – mondta Pickering, és helyet foglalt.

MacArthur intett a tisztiszolgának, egy kreol bőrű, hordómellkasú filippínó törzsőrmesternek, aki azonnal a MacArthur melletti asztalhoz lépett, és gőzölgő kávé tölthetett a csészéjébe.

MacArthur egy kézmozdulattal jelezte, hogy töltsön kávé Pickeringnek is. Aztán oldalra fordult, és felvette az asztalról a kis szivarosdobozt, kinyitotta, és

Pickering felé nyújtotta, aki kivett belőle egy szivart, majd biccentéssel jelezte, hogy köszöni, és leharapta a szivar végét.

Ami MacArthurt illette, az egész csak egy udvarias gesztus volt. Egy alkalommal megemlítette Flemingnek, hogy számos okból sajnálja, hogy el kellett hagynia a Fülöp-szigeteket, többek között azért, mert így le kellett mondania kedvenc, hosszú, kézzel sodort El Matador szivarjairól. Másnap fél tucat doboz El Matador érkezett az irodájába, amelyet Pickering kapitány küldött neki, aki Melbourne-i kapcsolatai révén talált a szivarokra. Ha egy úriembernek több doboz szivart ajándékoz a barátja (és MacArthur egyre inkább barátként tekintett Pickeringre), hogy a csudában gyűjthetna rá úgy, hogy közben nem kínálja meg a barátját eggyel?

Azonban ami az eligazítóteremben helyet foglaló urak kilencven százalékát illette, ez is újabb megnyilvánulása volt annak, hogy hogyan sikerült Pickeringnek (vagy ahogy gyakran utaltak rá: ennek a nyomorult gazember Pickeringnek) számukra érthetetlen módon *a tábornok* bizalmába férköznie.

A tábornok megvárta, hogy a filippínó tisztiszolgája tüzet adjon Pickering kapitánynak, majd biccentett a Hadsereg trópusi fésűsgyapjú egyenruhában feszítő, terebélyes tisztjének, aki egy felolvasóállvány mellett állt szinte vigyázzban.

– Willoughby – mondta MacArthur. – Kérem, kezdjen hozzá!

Charles A. Willoughby ezredes a felolvasóállvány mögé lépett. Willoughby volt MacArthur hírszerző tisztje (G-2) a Fülöp-szigeteken, és együtt menekült meg a tábornokkal Corregidorról, a Manilái-öbölben található szigeterődítményről, most pedig a délnyugat-csendes-óceáni haderő G-2-je volt.

– MacArthur tábornok – kezdett hozzá Willoughby –, uraim. A ma reggeli eligazításon szeretnék néhány újdonsággal szolgálni a midwayi csatát illetően.

A térképállványnál álló őrmester felé biccentett, aki levette a viaszosvásznat a térképről, amelyen a Csendes-óceán volt látható az Alaszkától nyugatra fekvő Aleut-szigetektől Ausztráliáig. Amikor az őrmester végzett, Willoughby a térképhez lépett.

– Az általunk összegyűjtött hírszerzői információ alapján – mondta Willoughby ezredes – úgy véljük, hogy *a Jamoto* csatahajó fedélzetén tartózkodó és a teljes japán flottát irányító Jamamoto tengernagy valahol ebben a térségben tartózkodik.

A Midway és az Aleut-szigetek közötti területre mutatott.

Te nyomorult szélhámos – gondolta Fleming Pickering kapitány undorral. – „Az általunk összegyűjtött hírszerzői információ”? Egy nagy szart gyűjtöttetek ti össze! Az egész a Haditengerészettől van. Persze sokkal később bocsátották a rendelkezésünkre, mint ahogy kellett volna, de akkor is ők dolgoztak meg érte.

– A tengernagy a japán flottát két csapásmérő haderőre osztotta – folytatta Willoughby. – Az egyik haderő feladata az volt, hogy csapást mérjen az Aleut-szigetekre, a másiké pedig az, hogy megtámadja és elfoglalja Midwayt. Ahogy azt a tábornok úr megjósolta, amikor először értékeltük a begyűjtött informá-

ciót, az Aleut-szigetek elleni támadást megtévesztő hadmozdulatnak szánták, az igazi cél, ahogy azt a tábornok úr előre látta, Midway lerohanása és elfoglalása volt, ellentétben azzal, amit számos, magas rangú haditengerésztiszt gondolt, akik úgy vélték, hogy a japánok újabb nagyszabású támadást akarnak intézni Hawaii ellen. A Nagumo tengernagy által vezetett midwayi csapásmérő haderő két hadihajóból, négy repülőgép-anyahajóból és a kíséretet ellátó három cirkálóból, fél tucat rombolóból és egyéb hajókból, és természetesen csapatszállító és egyéb kiszolgáló hajókból állt.

A főparancsnok Pickering kapitány fejéhez hajolt, a szája elé tette a kezét, és megvárta, amíg Pickering is odahajolt hozzá.

– Mrs. MacArthur örülne, ha ma este vendégül láthatná vacsorára és egy bridzspartira.

– Megtisztel, uram.

– Esetleg magával tudná hozni azt a koreai híradós tisztet is? Úgy értem, a vacsora után.

– Természetesen, uram.

A „koreai híradós tiszt” „Plútó” Hon hadnagy volt, egy New York-i születésű matematikus, aki az МГГ-η végzett, és akit rejtjelezőként és japán fordítóként alkalmazott a Hadsereg. Egy egyszerű hadnagy túlságosan alantasnak számított ahhoz, hogy a főparancsnokkal együtt vacsorázzon, azonban Hon olyan remek bridzsjátékos volt, hogy egy vacsora utáni parti erejéig mégis meghívást kapott a főparancsnok lakosztályába.

– Jó – mondta MacArthur. – Ma este maga játszik Jeanne-nel, a híradós tiszt pedig velem. Nagyon el fogjuk magukat páholni.

– Uram, volna szíves egy pillantást vetni erre? – kérdezte Pickering.

– Akar valamit, Pickering? – kérdezte MacArthur gyanakvóan.

– Van itt valami, amit épp most kaptam – mondta Pickering, és MacArthur felé nyújtotta a légipostapapírokat.

MacArthur elvette a papírokat. Pickering látta Willoughby ezredes szemében, mennyire idegesíti, hogy a főparancsnok már nem rá figyel.

MacArthur figyelmesen elolvasta a dokumentumot, időnként fel-felmordulva és a fejét csóválva.

– Úgy véli, hogy hiteles? – kérdezte MacArthur.

– Igen, uram. Azt hiszem, hogy jelen pillanatban ettől hitelesebb információhoz aligha juthatna.

– Maga egy rendkívüli fickó, Pickering – mondta MacArthur. – De szívesen megtudnám, hogy honnan szerezte.

MacArthur visszaadta Pickeringnek a légipostapapírt, és felállt. Pickering számára ez azt jelentette, hogy MacArthur – Pickering megkönnyebbülésére – egyáltalán nem várta el, hogy reagáljon legutóbbi megjegyzésére.

Willoughby ezredes egy mondat közepén járt, amikor kénytelen volt félbehagyni a mondandóját, miután a teremben mindenki felállt, és vigyázzba vágta magát.

– Willoughby, közbejött valami. Pickering kapitánynak és nekem most távoznunk kell. Első osztályú eligazítás volt. írjon róla nekem egy egyoldalas összefoglalót, kérem, amint módja nyílik rá!

– Igen, uram – mondta Willoughby ezredes.

– Maradjanak csak a helyükön, uraim! – adta ki az utasítást MacArthur, aztán Pickering kapitánnyal együtt kimasírozott a teremből. Huff ezredes azonnal a nyomukba szegődött.

– Mit adott a tábornoknak? – kérdezte Huff.

– Sajnálom, Sid – mondta Pickering. – Nem mondhatom meg magának.

– A tábornok szárnysegédje vagyok – makacskodott Huff.

– Sajnálom, Sid – ismételte meg Pickering.

Huff szemében haragot látott.

Ez az alak tényleg utál – gondolta Pickering. – A fenébe is, a helyében én is utálnám magamat. De tényleg nincs joga megtudni azt, ami azokon a légipostapapíron áll, és nagyon nem szeretném, ha rákérdezne, vagy ha szimatolni kezdene, hogy megtudja, hogy honnan szereztem.

A lift már várta őket. Felmentek MacArthur irodájába.

– Sid – adta ki az utasítást MacArthur, miközben végigviharzott a külső irodán –, hozna nekünk egy kis kávé, kérem? És szóljon Thorne őrmesternek, hogy hozza be a könyvét! Aztán pedig tegyen róla, hogy ne zavarjanak minket!

– Igen, uram – felelte Huff.

Thorne őrmester kezében már ott volt a rejtjelező könyve és vagy fél tucat kihegyezett ceruza. Még arra is maradt ideje, hogy a belső iroda ajtajához lépjen, és kinyissa MacArthur előtt.

Amint az irodájába léptek, MacArthur intett Pickeringnek, hogy üljön le a bőrhuzatos kanapéra. MacArthur az íróasztalához ment, aranyszalagos kalapját az asztalra tette, majd az asztallap elülső szélére ült, a kezével kétoldalt megtámaszkodott, majd – szemmel láthatóan mélyen a gondolataiba merülve – felnézett.

Egy törzsőrmester jelent meg, kezében egy ezüst kávékészlettel. Letette a kanapé előtti dohányzóasztalra, és távozott.

Amikor az ajtó bezáródott, MacArthur Pickeringre nézett.

– Pickering – mondta ünnepélyes hangon –, a szívem annyira tele van a hadviselés művészetének nemesi voltát magasztaló gondolatokkal, hogy alig találok szavakat.

Pickering, akinek fogalma sem volt, hogy egy ilyen kijelentésre mit kellene mondania, hátradőlt a kanapén, és az egyetlen dolgot mondta, amiről biztosan tudta, hogy nem lehet baja belőle.

– Igen, uram.

– Az első üzenetet Nimitz tengernagynak címezze! – mondta MacArthur immár Thorne őrmesterre nézve.

– Igen, uram – mondta Thorne.

– Kedves Tengernagyom – kezdett hozzá MacArthur. – Az imént értesültem fényes győzelméről és az emberei hihetetlen bátorságáról és elszántságáról, amely azt lehetővé tette.

Itt hirtelen megállt. Pickering nézett.

– Fleming, kérem, töltsön nekünk egy kis kávé! Thorne, kér egy csésze kávé?

– Most nem kérek, uram, köszönöm – felelte Thorne őrmester.

MacArthur lecsusszant az íróasztalról, és az ablakhoz lépett.

– Kérem, olvassa vissza!

Thorne őrmester visszaolvasta.

– Húzza le a tengernagyot, és írja azt, hogy Chester! – adta ki az utasítást MacArthur. – És húzza le az „amely lehetővé tette” részt is!

– Igen, uram – felelte Thorne őrmester.

MacArthur a dohányzóasztalhoz lépett, a kezébe vette a csészét, amelybe Pickering egy pillanattal azelőtt öntötte ki a kávé, és kihúzta magát.

– Olvassa fel, kérem!

– Kedves Chester! Az imént értesültem fényes győzelméről és az emberei hihetetlen bátorságáról és elszántságáról.

– Húzza ki a „most értesültem”-et, és írja helyette azt, hogy „most kaptam hírt”! – utasította MacArthur az őrmestert. – Olvassa vissza!

– Az imént kaptam hírt fényes győzelméről és az emberei hihetetlen bátorságáról és elszántságáról.

MacArthur egy pillanatig elgondolkodott.

– Már alakul, nem gondolja, Fleming? Még nem az igazi, de kezdetnek nem rossz.

– Szerintem nagyon jó, tábornok – mondta Pickering.

– Ha bármilyen javaslata van, kérem, ossza meg velem! – mondta MacArthur. – Roppant fontos, hogy ez a sürgöny jól sikerüljön.

Ez a sürgöny egy udvarias, figyelmes gesztus – gondolta Pickering. – Ugyan miért lenne fontos?

Aztán megértette, hogy miért fontos.

Ha egyszer valaki megírja a második világháború történetét, abban a könyvben ezt a sürgönyt nem csak egy lábjegyzetben fogja megemlíteni – gondolta Pickering. – Ez a sürgöny felér egy pálmaággal, amelyet MacArthur kínál fel a Haditengerészetnek. Állítólag Nimitz egy kérges szívű szemétláda, de akkor is egy emberi lény, és a tény, hogy sürgönyt kap MacArthurtól, ami úgy kezdődik, hogy „Kedves Chester!”, és ami-ben MacArthur olyasmiket ír, hogy „fényes győzelem”, meg hogy az emberei hihetetlenül bátran és elszántan harcoltak, biztosan hatni fog rá.

Vajon MacArthur tisztában van ezzel? Vajon ezért írja ezt a sürgönyt? Vagy mindössze csak arról van szó, amit mondott, hogy a szíve „tele van a hadviselés művészetének nemesi voltát magasztaló gondolatokkal”?

Feltehetően ez is, az is – gondolta Pickering. – De semmi okom rá, hogy rosszat feltételezzek róla, úgyhogy ami engem illet, én az érzelmi indíttatásra voksolok. Persze azért ő is ismén az ellenség elaltatásának ősi taktikáját.

– Tábornok, nem hiszem, hogy bármit is javítani tudnék rajta – mondta Pickering.

MacArthur meg sem hallotta.

– A midwayi csata beírta magát az emberiség történelmébe... húzza le azt, hogy „az emberiség történelmébe”, és írja inkább azt, hogy „honfitársaink szívébe”, csakúgy, mint Valley Forge! – diktálta MacArthur. – Megvan, Thome?

– Igen, uram.

– Sajnos, nem igazán jutnak eszembe jelentősebb haditengerészeti ütközetek – mondta MacArthur. – Legalább mondott volna valami olyasmit, hogy „Ne adjátok fel a hajót!”, vagy „Az ördögbe a torpedókkal, teljes gőzzel előre!”.

Az isten szerelmére, Pickering, nehogy elnevesd magad! Még csak ne is mosolyogj! Halálosan komolyan gondolja ezt az egészet.

– Ha szabad megjegyeznem, uram, a Valley Forge-párhuzam roppant helyénvaló. Egy maroknyi, bátor férfiakból álló, rosszul felfegyverzett csapat bátran harcolt egy esélytelennek tűnő ütközetben, és győzött.

MacArthur elgondolkodott Pickering megjegyzésén.

– Igen – mondta. – Értem, hogy mire gondol. A Valley Forge marad. Thorne, a „beírta” elé írja azt, hogy „örökre”, „örökre beírta”.

– Igen, uram – mondta Thorne őrmester.

– Most pedig olvassa vissza az egészet! – adta ki az utasítást MacArthur.

Thorne törzsőrmester majdnem vigyázzban állt MacArthur tábornok íróasztala előtt, miközben a főparancsnok elolvasta a Nimitz tengernagynak címzett sürgöny ötödik – és Thorne reménységei szerint utolsó – gépelt változatát. MacArthur visszaadta neki.

– Adja oda Pickering kapitánynak, kérem!

Pickering elolvasta a szöveget, noha már fejből tudta az egészet.

– Azt hiszem, hogy rendben van, uram – mondta Pickering. – Fantasztikusan fogalmazott.

– Szívből jött minden szó, Pickering. Szívből jött.

Thorne őrmester kinyújtotta a kezét, hogy elvegye a gépelt papírt.

– Szívesen leviszem, uram – mondta Pickering. – Úgyis beszélnem kell Hon hadnaggyal.

Amikor Pickering azt mondta, hogy leviszi, a „le” alatt a rejtjelező irodát és titkosirat-tárat értette, amely a szálloda alagsorában kapott helyet.

– Ám legyen – mondta MacArthur.

– Uram, a Marshall tábornoknak írott sürgöny is elkészült – mondta Thorne őrmester.

– Akkor adja csak azt is a kapitánynak! – mondta MacArthur. – Két legyet egy csapásra, igaz?

Thome kisétált az irodából, és két borítékkal tért vissza. Az egyik le volt zárva. Elvette Pickeringtől a Nimitz tengernagynak címzett sürgőnyt, a másik borítékba tette, és azt is lezárta.

– Ez minden, uram? – kérdezte Pickering.

– Köszönöm a segítségét, Fleming. Akkor találkozunk hatkor?

– Szóljak Hon hadnagynak, hogy hétkor legyen a lakosztálya előtt, uram?

Pickering önkéntelenül az órájára pillantott. Háromnegyed kettő volt. Majdnem három órát töltött el MacArthur irodájában. Nem akart hinni a szemének. Párszor félbeszakították ugyan őket, de nem hosszú időre. Mrs. MacArthur kétszer hívta a tábornokot, és vagy egy tucat tiszttel kereste mindenféle ügyben, amiben MacArthurnak döntenie kellett. Az idő nagy részét a Nimitz tengernagynak írt sürgöny fogalmazásával töltötték.

– Hétkor – mondta MacArthur.

(Három)

Hon Song Do tartalékos főhadnagy (USA Hadsereg, híradós hadtest) és Fleming Pickering tartalékos kapitány kapcsolata szokatlan volt, ha figyelembe vesszük, hogy egyikük a Hadseregnél, másikuk a Haditengerésznél szolgált. A kapcsolat alapját Hon hadnagy délnyugat-csendes-óceáni haderő főhadiszállásán betöltött posztja képezte. A délnyugat-csendes-óceáni haderő főhadiszállásán gyakorlatilag nem létezett olyan TITKOS vagy annál magasabb titkossági besorolású dokumentum, amit Hon hadnagy ne ismert volna.

Papíron Plútó Hon hadnagy rejtjelező és titkosdokumentum-kezelő tisztként szolgált. Rajta kívül még majd fél tucat tiszttel kapta ugyanezt a feladatot. Hon hadnagy figyelmesen és szorgalmasan végezte a dolgát. Az elsődleges feladatáról azonban kevesen tudtak. Plútó Hon Varázslat-jogosítvánnyal is rendelkezett, s ennél fogva ő is tudott azokról az információkról, amelyekről egész Melbourneben csak MacArthur tábornok, a hírszerző tisztje, Charles Willoughby ezredes és Fleming Pickering kapitány, a haditengerészeti miniszter személyes képviselője tudott.

Hon, aki a háború előtt a Massachusetts! Műszaki Egyetem matematikusa volt, közvetlen tiszti kinevezéssel került a Hadsereg híradós hadtestéhez, ahol a rejtjelező tevékenységhez elengedhetetlen volt a matematikusok jelenléte. Ott derült ki, Hon nemcsak hogy folyékonyan ír és beszél japánul, de a japán kultúra finomságaival is tisztában volt.

Amint a Hadsereg rejtjelező-hírszerző vezetése tudomást szerzett Hon japán ismereteiről, villámgyorsan áthelyezték a New Jersey állambeli Fort Monmouthból Pearl Harborba, ahol a Haditengerészet kódtörői dolgoztak, majd MacArthur főhadiszállására.

A háború egyik legszigorúbban őrzött titka az volt, hogy a Haditengerészet Pearl Harborban dolgozó rejtjelezőinek sikerült feltörni a japán katonai és diplomáciai kódok többségét – bár korántsem az összeset. A japán üzenetek dekódo-

lására irányuló hadművelet neve VARÁZSLAT volt. A hadművelet sikere nagyon komoly amerikai győzelemnek számított.

Annak ellenére, hogy az elfogott üzeneteket dekódolták, a legtöbbször szinte semmi értelme nem volt magában, mert az üzeneteket annyira átírták a japán hagyományok és a japán kultúra. Ezért elemzőket kellett munkába állítani, akik nemcsak hogy ismerték a nyelvet, de gyakorlatilag ugyanúgy értelmezték az elfogott üzeneteket, ahogy egy japán értelmezte volna, és ugyanúgy is reagáltak azokra.

Mindezek mellett Hon hadnagy azon kevesek egyike volt, aki bármikor beléphetett a titkosirat-tárba. Amikor egy SZIGORÚAN TITKOS dokumentumot kiadtak valakinek, és az később visszahozta, Hon hadnagy feladata volt meggyőződni róla, hogy a dokumentumot hiánytalanul vitték-e vissza. Azt pedig nem lehetett úgy csinálni, hogy az ember közben nem számolta meg a lapokat, és nem nézte meg a térképeket.

Ráadásul Fleming Pickering tartalékos kapitány személyét illetően is adódtak pluszfeladatai. Mivel Pickeringet Frank Knox haditengerészeti miniszter azzal bízta meg, hogy értékelje, mi folyik a délnyugat-csendes-óceáni térségben, és mivel az értékelése nem volt minden esetben hízelgő néhány magas rangú tisztre nézve, ezt az értékelést titokban kellett tartani nemcsak az ellenség, de a délnyugat-csendes-óceáni haderő főhadiszállásán szolgáló összes személy előtt is.

Hon személyesen rejtjelezte Pickering kapitány és Knox miniszter egymásnak küldött üzeneteit, így olyan információk birtokába került, amelyekről csak ők ketten tudtak.

Mindezek mellett barátok is lettek. Pickering nagyon megkedvelte ezt a túlméretezett koreait, és egy kicsit sajnálta is. A posztja miatt nem érintkezhetett a hozzá hasonló rendfokozatú tisztjaival, szolgálaton kívül pedig Ausztráliában volt. Az ausztrálok nem kedvelték az ázsiaiakat – szigorú törvényekkel korlátozták az ázsiaiak bevándorlását, s a turistaként érkező ázsiaiakkal szemben is szankciókat fogantatosítottak.

Őket az nem különösebben érdekelte, hogy Plútó Hon hadnagy amerikai állampolgár és az USA Hadserege tisztje volt.

Plútó Hon hadnagy felállt, amikor Pickering belépett az apró irodába. Éppen egy Hershey-szeletet majsolt.

– Jó napot, uram.

Hon erős massachusettsi akcentussal beszélt. Pickering, aki a Harvardra járt, jól ismerte ezt az akcentust. Hon magas, nagydarab ember volt, ami Pickering szerint még különösebbé tette a hadnagyot. Eddig úgy tudta, hogy a keleti emberek kis növésűek.

– Mi a helyzet, Plútó? – kérdezte Pickering. – Gondolom, már az összes Hershey-szeletet megette.

Hon kihúzta az íróasztala fiókját, és kivett belőle egy kis doboz Hershey-szeletet. Pickering felé nyújtotta.

– Az aranygallérosoknak manapság már enni sem adnak?

– Mostanáig a trón előtt ültem – felelte Pickering, miközben kicsomagolt egy Hershey-szeletet. – Az uralkodó nem volt éhes, úgyhogy nem ettünk.

Plútó felnevetett.

– Van mogyoróm is – mondta Plútó Hon.

– Köszönöm, ezzel már kihúszom vacsoráig. A palotában fogok vacsorázni, maga pedig bridzsezni, olyan hét körül.

– Örömmel hallok – mondta Hon. – A tábornok piszkosul jó játékos.

– Ma este az uralkodó neje és jómagam fogunk játszani maga és a trón ellen.

– Van valamije a számomra, ami egy kis színt hozhat egyébként szürke és unalmas életembe?

– Két sürgöny – mondta Pickering. – Ó, még mielőtt elfelejteném...

Elővette a légipostapapírokat a zsebéből, és Honnak adta.

– Elégetné nekem, kérem?

Hon elvette a papírokat, majd szó nélkül elkezdte olvasni a rajtuk lévő szöveget.

– Ez lehet a teljes igazság – mondta Hon. – A „K. L. W.” egy korvettkapitány monogramja, egy bizonyos Ken Waldmané. Benne van a Varázslatban.

– Honnan tudja? – kérdezte Pickering, majd meg sem várva a választ, feltett egy újabb kérdést. – Ismeri?

– Ki más tudott volna ilyen rövid idő alatt ennyi konkrét adattal előállni? Egyébként, igen, ismerem. Együtt jártunk egyetemre.

Hon egy fém szemeteskosár fölé tartotta az egyik légipostapapírt, és az aljához tartotta Zippo öngyújtója lángját. Meglepően gyorsan lángra kapott, Pickering szerint azért, mert feltehetően valamilyen vegyszerbe mártották a papírt.

Hon meggyújtotta a következőt.

– Az a fregattkapitány hozta magának, aki ma reggel érkezett repülőgéppel?

– Aha. Egy névtelen fregattkapitány.

– Aki hozzám jött, annak fegyvere volt, és a csuklójához volt Billncselve az aktatáskája – mondta Hon. – Azt mondta, hogy először magával akar találkozni, és csak aztán adja nekem ide a cuccokat, amiket hozott.

– Ugyanaz a fickó lehetett.

– Mi van a sürgönyökben?

– Az egyik Nimitznek van címezve. Igazi ékesszóló gratuláció – mondta Pickering, és Honnak adta a borítékot.

Hon felbontotta, és olvasni kezdte a sürgönyt.

– A másik kinek szól?

– Marshall tábornoknak.

– Mi van benne?

– Nem tudom, le van zárva – mondta Pickering, és ezt a borítékot is Honnak adta.

Hon elolvasta. Felszaladt a szemöldöke. Pickering kezébe nyomta a sürgönyt.

– Az alapján, amit eddig a Hadseregénél tapasztaltam, azt kell mondanom, hogy ez most nem fog összejönni.

Pickering vonakodva vette el a sürgönyt, de végül kíváncsisága eluralkodott rajta. Azzal nyugtatta magát, hogy a parancsa felhatalmazta rá, hogy bármilyen titkos dokumentumba bepillantson, ami felkeltette az érdeklődését. Ahogy Hon a rejtjelező gépéhez fordult, hogy kódolja a Nimitznek küldendő táviratot, Pickering nekilátott elolvasni a Marshall tábornoknak címzett sürgönyt.

SZIGORÚAN TITKOS

FELADÓ: DÉLNYUGAT-CSENDES-ÓCEÁNI HADERŐ FŐHADISZÁLLÁSA

CÍMZETT: HADÜGYMINISZTERIUM, WASHINGTON D. C.

KIZÁRÓLAG GEORGE C. MARSHALL TÁBORNOK, VEZÉRKARI FŐNÖK RÉSZÉRE

KEDVES GEORGE X MA TISZTI FUTÁRRAL ELKÜLDTEM ANNAK A HADMŰVELETNEK A TERVÉT, AMELYET SZERETNÉK MEGINDÍTANI. AMINT FELHATALMAZÁST KAPOK RÁ AZ EGYESÍTETT VEZÉRKARI FŐNÖKSÉGTŐL X SZÁNDÉKOMBAN ÁLL CSAPÁST MÉRNI AZ ÚJ-BRITANNIA, ÚJ-ÍRORSZÁG TÉRSÉGRE A 32. ÉS A 41. GYALOGHADOSZTÁLLYAL, ILLETVE AZ AUSZTRÁL 7. HADOSZTÁLLYAL X JELENLEG MINDHÁROM HADOSZTÁLY AUSZTRÁLIÁBAN ÁLLOMASOZIK X HA SIKERÜL A JAPÁNOKAT MEGFUTAMÍTANI, AKKOR KÉNYTELENEK LESZNEK ÚJ-BRITANIÁRÓL ÉS ÚJ-ÍRORSZÁGRÓL TRUKRA VISSZAVONULNI X AZ ELSŐ TÁMADÁS ÉRDEKÉBEN ÉS NEM TÖBB MINT 30 NAPRA SZÜKSÉGEM LESZ A) EGY GYALOGHADOSZTÁLYRA, MELY KI VAN KÉPEZVE PARTRASZÁLLÁSRA ÉS RENDELKEZIK A MEGFELELŐ FELSZERELÉSEKKEL; B) ANYAHAJÓRÓL INDÍTOTT REPÜLŐGÉPEK LÉGI TÁMOGATÁSÁRA; C) MEGFELELŐ HADITENGERÉSZETI HADERŐRE, AMELY AZ ELLENSÉGES PARTSZAKASZOKAT TÁMADJA ÉS VÉDI A TENGERI ÚTVONALAKAT X AMINT SIKERÜL A HÍDFŐÁLLÁST KIALAKÍTANI, GYORSAN MEG TUDOM KEZDENI A LÉGI HADMŰVELETEKET A MEGLÉVŐ REPÜLŐTEREKRŐL ÉS A TOVÁBBIAKBAN NEM LESZ SZÜKSÉGEM A HADITENGERÉSZET TÁMOGATÁSÁRA X A LEGNAGYOBB TISZTELETTEL KÉREM TÁMOGATÁSÁT ÉS SZAKMAI JAVASLATAIT A RÉSZLETES HADMŰVELETI TERVET ILLETŐEN X AZ IDŐTÉNYEZŐ DÖNTŐ FONTOSSÁGÚ X MARADOK A LEGNAGYOBB TISZTELETTEL X DOUGLAS X SÜRGÖNY VÉGE

SZIGORÚAN TITKOS

– A Haditengerészet nem fogja kölcsönadni neki az 1. tengerészgyalogosokat, és az anyahajókra is keresztet vethet – mondta Hon, amikor már úgy vélte, hogy Pickering elolvasta a Marshall tábornoknak címzett sürgönyt. – Vagy tévedek?

Hon ujjai beszéd közben is a rejtjelező billentyűin dolgoztak. Pickeringet minden alkalommal elképesztette ez a mutatványa. Hogyan tudott az agya egyik része a gépelésre összpontosítani, a másik pedig a beszélgetésre?

– Önszántából nem – felelte Pickering.

– És a tábornok ezt nem tudja?

– Szerintem tudja – mondta Pickering. – Mindig megdöbbenek, ha rájövök, hogy valamit nem tud.

És – gondolta Pickering – *ezután a sürgöny után, amit az uralkodó küld neki, amikor majd Nimitz tengernagy megnézi MacArthur terveit, amelyeket egyébként minden bizonnyal ellenezne, nem fog olyan hirtelen dönteni, mint máskor.*

– Ennek az egésznek nincs semmi értelme, igaz?

– Ó, szerintem nagyon is van. De abban egyetérttek magával, hogy a Hadi-tengerészet vezetése rohamot fog kapni, ha megérkezik ez a sürgöny. Tartok tőle, hogy inkább elsüllyeszti a saját hajóikat, csak ne kelljen kölcsönadniuk MacArthurnak.

– Mi a francért szaroznak ezek egymással? – kérdezte Plútó. – Az aranygallérosok nem tudják felfogni, hogy ugyanazon az oldalon állnak? Meg hogy a nyomorult japánok torkának kellene esniük, és nem egymásénak?

– Plútó, nekünk nem az a dolgunk, hogy azon elmélkedjünk, hogy mi miért van – mondta Pickering. – Meggondoltam magam. Mégis kérek mogyorót...

III.

(Egy)

Washington D. C.

T-2032 sz. ideiglenes épület, 26-os szoba

1942. június 15., 08.45

– Bingó! – mondta Harry Rutterman tengerészgyalogos technikus őrmester halkán, és elégedetten bólintott.

Rutterman, a harmincas éveiben járó, szikár férfi felpillantott az íróasztaláról, és a keskeny, zsúfolt szoba végén lévő iroda felé nézett. Az ajtaja résnyire volt csupán nyitva. Ez azt jelentette, hogy Ed Sessions százados odabent van. Ha nem lett volna odabent, akkor az őrmester most egy zárt ajtót látott volna, rajta vasráccsal és jó néhány lakattal.

Rutterman feltápáskodott a székéről, és magához vette az íróasztalán stószban álló sárga telexpapírok közül a legfelsőt. Zöld nadrágot és khaki inget viselt. A tábori nyakkendőjét meglazította, ami szokatlan volt egy hivatásos tengerészgyalogos altisztől. Ahogy a fegyverét hordta, azt sem nézték volna jó szemmel a Tengerészgyalogság valamelyik másik alakulatánál. A pisztoly a kiutalt szabvány Colt 1911A1-es volt, de a szabvány füles bőrtok és a vászonöv helyett Rutterman a revolverét egy nyitott pisztolytokban hordta, amelyet a nadrágszíjához erősített egy csattal. A revolveréből csak a markolat látszott ki, a többi része eltűnt az őrmester nadrágjában.

Sessions százados ajtajához ment, bekopogott, és beszólt.

– Rutterman őrmester, uram.

– Jöjjön be! – felelte Sessions, Rutterman pedig kinyitotta az ajtót.

Edward M. Sessions tengerészgyalogos százados magas, ruganyos izomzatú, fiatal tiszt volt. Borzasztóan jóképűnek éppen nem lehetett nevezni, de a nők azért vonzónak találták. Rutterman őrmesterhez hasonlóan, ő sem viselt zubonyt, a nyakkendője neki is meg volt lazítva, és a revolverét – egy rövid csövű Smith & Wesson .357-es Magnum maroklőfegyvert – sem a Tengerészgyalogságnál megszokott módon viselte, hanem hónaljtokban.

Annak idején úgy gondolta, hogy tengerészgyalogos-tiszti karrierje egészen hétköznapi lesz: kezdi gyalogos szakaszpáncsnokként, aztán jön egy törzstiszti poszt, mondjuk egy zászlóaljnál, aztán végrehajtó tiszt lesz belőle, végül pedig századparancsnok. A szakaszpáncsnoki posztja meg is volt, de amikor a 2. tengerészgyalogosok 3. zászlóaljához került, ahol helyettes S-2-ként szolgált, felfigyelt rá a tengerészgyalogos hírszerzővezetés, mivel szokatlanul jó minőségű rutinjelentéseket és értékeléseket írt.

Ezeket a jelentéseket és értékeléseket mindennek lehetett nevezni, csak irodalmi műalkotásoknak nem. Egyszerű és rövid szavakat használt, rögtön a tárgyra tért, és szinte lehetetlen volt félreérteni a mondatait.

Eredetileg tizennyolc hónapot kellett volna helyettes S-2-ként lehúznia, amely után vissza kellett volna térnie a harcoló alakulatahoz, ehelyett azonban már tizenkét hónap után leváltották. Először a Dél-kaliforniai Egyetemre küldték, Los Angelesbe, ahol egy hat hónapos, intenzív japán nyelvtanfolyamon vett részt, majd áthelyezték Washingtonba, a Tengerészgyalogság főparancsnokságára. Hírszerzői jelentéseket kellett tömörítenie, illetve amerikai kézre került japán dokumentumokat kellett fordítania.

Már hat hónapja végezte ezt a munkát, amikor egy nálánál sokkal tapasztaltabb tiszt, egy százados megbetegedett, három nappal azelőtt, hogy fel kellett volna szállnia a Haditengerészet *Chaumont* nevű csapatszállítójára. A századost eredetileg Kínába akarták küldeni (ahol a 4. tengerészgyalogosok állomásoztak Sanghajban), hogy közelebbről is szemügyre vegye a japán hadsereget. Mivel senki mást nem találtak a helyére, Sessions hadnagyot bízták meg a feladattal.

Sokkal jobban teljesített, mint azt bárki gondolta volna. Az alapküldetését, a többé-kevésbé rutinfeladatnak számító felderítést – amely során szemügyre kellett vennie a japán hadsereg felépítését és felszereltségét – pontosan és hatékonyan végezte el. Ami azonban ennél is fontosabb volt, tudta, hogy mit kell tennie, amikor a japánok egy kínai „rablóbandát” uszítottak a tengerészgyalogoskonvojra, hogy kifosszák a teherautóikat az egyik elhagyatott földúton.

Iszonyatos tűzpárbaj kerekedett a dologból, amely során Sessions bebizonyította, hogy rendelkezik azzal a kvalitással, amellyel a Tengerészgyalogság vezetése szerint minden tisztnak rendelkeznie kell, s ez pedig a tűzpárbajban való higgadt helytállás.

Egy teljes évvel hamarabb léptették elő századossá, mint azokat a tisztársait, akik vele együtt szerezték meg a főhadnagyi rendfokozatot. Akkorra világossá vált számára, hogy karrierjét a hírszerzés területén fogja folytatni. Ennek ellenére naponta legalább kétszer gondolt arra, hogy szívesebben lenne egy harcoló század parancsnoka valamelyik ezrednél. De tengerészgyalogos-tiszt volt, és a jó tengerészgyalogos-tisztek azt teszik, amire utasítják őket – még hozzá zokszó nélkül és a legjobb tudásuk szerint.

– Ez érdekes, Harry – mondta Sessions százados Rutterman őrmesternek. – A legfelsőbb vezetés úgy döntött, hogy az Abraham Lincoln brigád egykori tag-

jait felforgató egyéneknek kell tekinteni, semmilyen titkossági jogosítvány nem adható nekik, és a megfelelő poszton kell őket elhelyezni.

– Érdekes – értett egyet Rutterman. – Honnan jött?

– A G-2-től – mondta Sessions –, de itt az áll, hogy „az igazságügy-miniszter javaslatára”. Ez azt jelenti, hogy K. Edgar Hoover keze van a dologban. Kétlem, hogy az igazságügy-miniszter valaha is hallott volna az Abraham Lincoln brigádról.

Rutterman felhorkant.

– Maga szerint nálunk vannak volt brigádtagok? – kérdezte Sessions.

– Itt, nálunk, vagy úgy általában a Tengerészgyalogságnál?

– A Tengerészgyalogságnál. Nem hinném, hogy nálunk lennének, Harry.

– Összesen háromezren vagy háromezer-ötszázán voltak. Lefogadom, hogy vannak páran a Tengerészgyalogságnál. De azt is lefogadom, hogy a legtöbbre már ráfógták, hogy vörös. Nekünk mi közünk van ehhez?

– Szerintem semmi. Ez a kémelhárítás dolga. Hacsak például maga nem harcolt Spanyolországban a fasiszták ellen, és nem szólt róla nekem. Szerintem csak azért küldték el nekünk is, mert rajta voltunk a címlistájukon.

Rutterman biccentett.

– Magának miye van, Hány?

– Azt hiszem, találtam egy japán fordítót Banning őrnagy számára – mondta Rutterman, és Sessions kezébe adta a telexpapírt.

Edward J. Banning őrnagy, aki egyike volt azon tengerészgyalogosoknak, akik rendkívül sokat tudtak a japán tisztekről, a Sanghajban állomásozó 4. tengerészgyalogosoknál volt S-2. Az ezreddel együtt ment a Fülöp-szigetekre, ahová nem sokkal a háború kitörése előtt helyezték át őket.

Leyte szigetén egy japán tüzérségi támadás során légnyomást kapott, és megvakult. A többi vak katonával együtt egy tengeralattjáróval szállították el, amelyet Corregidorról indítottak útnak. A látását még a tengeralattjárón visszanyerte, amikor az Pearl Harbor közelébe ért. Egy hónap betegszabadság után ismét szolgálatra jelentkezett, és szinte azonnal vissza is rendelték a csendes-óceáni térségbe, ahol a szándékosan semmitmondó nevű, 14. különleges egység parancsnoka lett.

A 14. különleges egység feladata az volt, hogy támogatást nyújtson az Ausztrál Királyi Haditengerészet „partfigyelőinek”. Amikor a japánok megkezdtek menetelésüket Ausztrália felé a szigetek mentén, az ausztrálok hátrahagytak az elfoglalt szigetekben néhány volt gyarmati tisztviselőt, ültetvényvezetőt, miszisionáriust és hasonlót. Rádiókat kaptak, amelyeken jelentést tettek a japán szállítmányok érkezéséről, a csapatmozgásokról és a hírszerzés szempontjából kritikus fontosságú eseményekről.

Fleming Pickering kapitány egyik első, Ausztráliából küldött jelentésében, melyet Knox haditengerészeti miniszter részére készített, említést tett a partfigyelő szervezetről és a szervezet és az USA Haditengerészete közötti alig titkolt ellenségeskedésről. Azt javasolta – nyomatékosan kérte –, hogy Knox hozzon

létre egy különleges egységet (amely nincs alárendelve a „Pearl Harbor-i aranygallérosoknak”), amely együttműködné a partfigyelőkkel.

Pickering azt írta, hogy ha megfelelően kezelik a helyzetet, a partfigyelők közreműködése felbecsülhetetlen értékű lehet. Knox erre azzal reagált, hogy megbízta a Tengerészgyalogság hírszerzését, dolgozza ki a partfigyelőkkel való együttműködés módját. A szintén szándékosan semmitmondó nevű Tengerészgyalogsági Vezetéselemző Irodát megbízták, hogy azonnali hatállyal hozzon létre egy egységet – nem számít, mibe kerül –, amelynek az lesz a feladata, hogy azt tegye, amit Fleming Pickering kapitány jónak lát. A végeredmény a 14. különleges egység lett.

Ed Banning őrnagy rádióműszereseket és japán fordítókat kért az egységébe – akiket nem is nagyon állt szándékában „visszaadni”. A Tengerészgyalogsági Vezetéselemző Iroda minden befolyását latba vetve igyekezett megadni Banningnek, amit kért.

– Azt hiszi? – kérdezte Sessions százados. – Beszél japánul, vagy nem? És ugye nem volt benne az Abraham Lincoln brigádban?

– Tisztjelölt – felelte Rutterman. – Neki meg még egy pár tucat tengerészgyalogosnak a Parris-szigetre kellett mennie alapkiképzésre.

– És? Mi itt a probléma?

– Először is az, hogy még legalább öt hónapig nem kapja meg a tiszt kinevezést. Ha végez a Parris-szigeten, még el kell végeznie a szakaszparancsnok-tanfolyamot Quanticóban. Addigra viszont már kénytelenek leszünk harcolni érte, mert az egyik hadosztályhoz akarják küldeni. Banningnek pedig már most kell.

– Akkor fogjuk meg, és küldjük Banninghez már most! Sorállományúként – mondta Sessions, de aztán rádöbbsent, hogy mit is mondott. – Szívtelenség ilyesmit mondani. De Banningnek kellenek a fordítók. A Tengerészgyalogság érdekében tesszük, rendben?

– Azokkal, akiket tisztjelöltként soroztak be, alkut kötöttek, százados – mondta Rutterman. – Vagy megkapják a hadnagyi sávot, vagy leszerelik őket.

– És aztán? – kérdezte Sessions.

– Aztán jelentik a sorozóbizottságnak, azok pedig továbbküldik a Hadsereghez.

– Na és ha közvetlen kinevezést adnánk neki?

– Két héttel ezelőtt még nem lett volna gond, de most már minden hadnagynak el kell végeznie a quanticói szakaszparancsnok-tanfolyamot. Senkivel nem tesznek kivételt. És még *ha* találnánk is neki helyet Quanticóban, akkor is csak pár hetet nyernénk. Persze, ha ezt tennénk, ha közvetlen kinevezést adnánk neki, akkor hozzánk tartozna, és valószínűleg meg is tarthatnánk.

– A francba! – mondta Sessions. – És felmerül még pár kérdés. Tényleg tud japánul? És kaphat titkossági jogosítványt?

– Már most is van titkossági jogosítványa. A TITKOS besorolású dokumentumokhoz hozzáférhet. Az FBI teljes háttérnyomozást végzett, amikor jelentkezett a tisztjelölt-programra. Még mielőtt aktív állományba vették volna.

– Akkor jogosan feltételezhetjük, hogy amit állít, hogy Japánban élt... hány évig is?

– Összesen tíz évig.

– ...hogy amit állít, az igaz. Ebben az esetben feltételezhetően tényleg tud japánul írni és olvasni.

– Igen, uram.

– Az lesz a legjobb, ha beszélek az ezredessel – mondta Sessions. – Jöjjön maga is!

Az ezredes F. L. Rickabee tengerészgyalogos alezredes volt, aki az USA Tengerészgyalogság főparancsnoksága Szervezeti és ellátmányjegyzéke szerint a logisztikai vezérkarifőnök-helyettes vezetéselemzőjeként szolgált. A hivatalos posztjának természetesen az égvilágon semmi köze nem volt ahhoz, amivel a valóságban meg volt bízva.

Rickabee ezredes magas, vékony férfi volt. Civil ruhát viselt, és az igazat megvallva nem igazán hasonlított a fickóra a Tengerészgyalogság toborzóplakátján. Figyelmesen végighallgatta Sessions századost és Rutterman őrmestert.

– Ed, tízkor indul egy futárgép a Parris-szigetre. Menjen el vele, és nézze meg magának ezt a fiatalembert! Először tesztelje, hogy tényleg folyékonyan beszél-e japánul! Ha tényleg folyékonyan beszél japánul, azonnal ajánlja fel neki, hogy őrmesteri stráfokat és öt nap szabadságot kap, ha lemond a tisztjelölti jogairól! Mondja meg neki, hogy később közvetlen tiszt kinevezést fog kapni! Ha elkezdene nagyképűsködni, akkor Rutterman személyesen fogja feltenni az első Ausztráliába induló repülőgépre, de közlegényként. Van kérdés?

– Uram, fel van rá hatalmazva, hogy őrmesterré léptesse elő? – kérdezte Sessions.

– Még arra is fel vagyok hatalmazva, hogy felrakjam az első gépre, ami Banning őrnagyhoz repíti. Banningnek nagyon kellenek a fordítók. Ez a fordító, akit Rutterman talált, talán megmentheti pár tengerészgyalogos életét, ha el tudom juttatni Banninghez. Ha magának Holcomb tábornoknak kell mindezt személyesen elmagyaráznom, akkor azt is megteszem. Van kérdés?

Sessions százados nagyon jól tudta, hogy hetente kétszer Rickabee alezredes a 8. és az Eye utca sarkára ment. Ott aztán, a parancsnok étkezőjében – zárt ajtók mögött – kettesben reggelizett a Tengerészgyalogság parancsnokával, a frissen előléptetett Thomas Holcomb altábornaggyal. Ha a parancsnok pár napnál hosszabb időre elhagyta a fővárost, Rickabee vagy követte, bárhová is ment, vagy pedig zárt ajtók mögötti beszélgetést folytatott azzal, aki éppen Holcomb helyettesítette a távollétében.

– Nincs, uram – felelte Sessions, aztán eszébe jutott valami. Az órájára pillantott. – Uram, öt perccel múlt kilenc. Nem hiszem, hogy elérem azt a tízórás fiitárgépet.

Rickabee ezredes egy pillanatig elgondolkodva nézett maga elé, aztán emlékezetből tárcsázott egy telefonszámot.

– Charley, itt Fred Rickabee. Egy tisztet küldök a Parris-szigetre a tízórás fatárgépetekkel, a neve Ed Sessions százados. Légy szíves, intézkedj, hogy a gép ne induljon el nélküle!

Csend következett.

– Engem nem érdekel, hogy kit kell kitenni miatta a gépből. Sessions akkor is megy. Visszafelé pedig magával hoz egy közlegényt is. Van kérdés?

Újabb csend következett.

– Mindig is egy lehetetlen fasz voltam, Charley, ezt te is tudod – nevetett Rickabee, és visszatette a kagylót a helyére. – Van kérdés?

– Nincs, uram.

– Szép munka, Rutterman – mondta Rickabee. – Mármint, hogy megtalálta ezt a fickót.

Aztán újból belemerült az íróasztalán heverő – többnyire SZIGORÚAN TTF-KOS – iratok tanulmányozásába, és attól kezdve ügyet sem vetett Sessions századosra és Rutterman technikus őrmesterre.

(Kettő)

Dél-Carolina, Parris-sziget

USA Tengerészgyalogság, alapkiképző tábor

2. gyakorló zászlóalj, parancsnokság

1942. június 15., 15.55

– Westman ezredes keresi, uram – jelentette be H. B. Humphrey őrnagy ír-noka, egy testre szabott khaki egyenruhát viselő, alacsony, köpcös, fiatal tizedes, miután a fejét bedugta az őrnagy irodájába.

– Köszönöm – mondta Humphrey, és az íróasztalán lévő telefon után nyúlt. Az íróasztal, csakúgy, mint az egész épület, vadonatúj volt. Az épület annyira új volt, hogy jól lehetett rajta érezni a frissen vágott fenyő illatát. A sietve összedobott könnyűszerkezetes épület belső falait nem fejezték be: a burkolatlan fa tartószerkezet mögött kilátszott a külső deszkázás mögé helyezett kátránypapír.

A tartószerkezet gerendáira a fegyveres erők vezetőinek – Roosevelt elnöknek, Frank Knox haditengerészeti miniszternek, a Tengerészgyalogság parancsnokának és a Parris-sziget parancsnokának – a fotói voltak kiszögezve. Ezek a fotók éppen úgy nem hiányozhattak egy zászlóaljparancsnok irodájából, mint az amerikai zászló, a Tengerészgyalogság zászlaja és a zászlóaljé.

Az íróasztalon és a széken kívül egy kisméretű széf is volt az irodában, valamint egy kartotékszekrény és két tábori szék.

– Humphrey őrnagy, uram – szólt a telefonba.

Azon tűnődött, hogy vajon mi a fenét akarhat tőle Westman ezredes. Westman volt a Parris-sziget G-2-es hírszerző tisztje. Egy gyakorló zászlóaljnak nem sok köze lehetett a hírszerzéshez. Humphrey többször elgondolkodott rajta, hogy egyáltalán mivel foglalkozhat a Parris-sziget G-2-je. A Tengerészgyalogságnál a G-2 feladata az volt, hogy a lehető legtöbb információt gyűjtse be az ellenségről. Csakhogy a Parris-sziget közelében sehol sem volt ellenség.

– Az egyik újonca felkeltette néhány ember érdeklődését, akik az isteni trón közelében ülnek, Humphrey – jelentette be Westman ezredes minden köntörfalazás nélkül. – A neve Moore. John Marston Moore. Tisztjelölt. Ismeri?

Humphrey egy pillanatig elgondolkodott.

– Nem, uram.

– Két hívást kaptam ma délelőtt – mondta Westman. – Az első egy hivatalos telefon volt. Washingtonból. Egy Sessions nevű százados elindult hozzánk, hogy „elbeszélgessen” Moore közlegénnyel. Közölték velem, hogy örülnének, ha egy kicsit megkönnyíteném a százados dolgát, és ha kell, elhárítanám az útjába kerülő akadályokat.

– Uram, nem igazán értem...

– Másodjára egy... régi barátom hívott fel. Egy repülő. Azt mondta, hogy úgy gondolta, nem árt, ha tudom, hogy ez a Sessions százados, aki a futárgéppel jön hozzánk, Rickabee alezredesnek dolgozik. Mond valamit magának ez a név?

Humphrey egy pillanatig elgondolkozott a kérdésen.

– Uram, volt egy Rickabee őrnagy egy évfolyammal felettem a Parancsnoki és Törzsiskolában. Még '39-ben. Egy vékony tiszt volt. Nem volt igazán... társaságkedvelő. Találkoztam vele párszor, de azt nem mondanám, hogy ismerem.

– Ő az. Roppant érdekes ember. Évekkel ezelőtt együtt szolgáltam vele Santo Domingóban. Úgy hallom, hogy mostanság roppant különös munkát végez. Érti, hogy mire gondolok?

– Nem, uram, tartok tőle, hogy nem.

– Az isteni trón lábánál ül. OK?

– Értem, hogy mire gondol, uram.

– Örülnék neki, ha mindent teljesítene, amit Sessions százados kér, Humphrey. Ha valami olyasmit kér, amiről úgy érzi, hogy nem teljesítheti, hívjon fel!

– Igenis, uram. Nem tudja véletlenül, hogy mit akar Moore közlegénytől?

– Nem árulták el – felelte Westman ezredes. – Amikor rákérdeztem, közölték velem, hogy ha Sessions százados úgy látja jónak, majd elmondja nekem.

– Jesszusom!

– Én ugyanígy reagáltam, Humphrey – ismerte el Westman ezredes. – Ha közben nem hívna, a végén szeretnék magától egy jelentést.

– Igenis, uram. Mikor érkezik meg... Sessions százados? Sessionst mondott, ugye, uram?

– Sessions – erősítette meg Westman. – A futárgép elvileg harminc perc múlva száll le.

– Köszönöm, hogy előre figyelmeztetett, uram.

– Viszonthallásra, őrnagy – mondta Westman ezredes, és bontotta a vonalat.

Humphrey őrnagy behívta az írnökát, akitől megtudta, hogy a főtörzsőrmester a zászlóaljnál a parancsnokságra ment valamilyen ügyben. Ez azt jelentette, hogy a főtörzs már az altiszti klubban üldögélt, és le is döntötte a torkán az első sörét, és ezért már nem volt elérhető. Humphrey őrnagy arcára volt írva, hogy nagyon dühíti a dolog.

– Derítse ki, hogy melyik szakaszban van egy Moore, egy John Marston Moore nevű közlegény! – adta ki az utasítást Humphrey őrnagy. – Aztán szóljon oda nekik, hogy beszélni akarok vele, és hogy a kiképző altisztjét azonnal küldjék az irodámba! Aztán menjen a személyzetisekhez, és hozza el a szolgálati aktáját!

– Ha elmegyek, uram, nem lesz, aki felvegye a telefont.

– Tudom, hogy kell felvenni a telefont – mondta Humphrey őrnagy haragosabban, mint szeretne volna. – Mozgás!

– Igenis, uram.

J. K. Costerburg törzsőrmester, John Marston Moore közlegény kiképzője nem bizonyult túl nagy segítségnek. Nem igazán volt problémája Moore közlegénnyel, de nem nevezte volna éppen kiváló tisztjelöltnek sem. Eleinte komolyan aggódott, hogy Moore-nak nem fog menni a lövészet, de aztán összeszedte magát. Amolyan magának való kölyöknek ismerte meg.

– Uram, Moore közlegény... *teljesen átlagos* – mondta Costerburg törzsőrmester szemmel láthatóan boldogan, amiért sikerült megtalálnia a megfelelő szavakat.

Moore közlegény szolgálati aktájából, amelyhez mellékeltek az FBI teljes háttéranyagának kivonatát is, már jóval többet tudott meg. Moore közlegény John Wesley Moore tiszteletes és Mrs. Moore három gyermeke közül másodikként jött a világra. Oszakában, Japánban született, huszonkét esztendővel ez előtt. Az aktájában megjegyezték, hogy a bevándorlásról és az állampolgárság megszerzéséről szóló 1912-es, módosított törvény szerint Moore-t amerikai állampolgárnak kell tekinteni, mivel az apja a Metodista Episzkopális Egyház misszionáriusaként teljesített szolgálatát az Egyesült Államok érdekében, külföldön teljesített szolgálatnak minősítették.

1922-1929 között Moore az Egyesült Államokban élt, Washingtonban és Philadelphiában (Humphrey gyors fejszámolást végzett, és arra az eredményre jutott, hogy Moore kettőtől nyolcéves koráig tartózkodott az Államokban), aztán visszatért a szüleihez Japánba, ahol 1940-ig maradt, s ahol be is iratkozott a Tokiói Egyetemre. Miután visszatért az Egyesült Államokba, harmadévesként átvették a Pennsylvanai Egyetem keleti nyelvek szakára, ahol 1941 júniusában sikeres államvizsgát tett.

A tengerészgyalogos-tisztjelölt programra 1942 januárjában jelentkezett, és felvételt is nyert. Februárban tette le az esküt tartalékos közlegényként, április 1-jén pedig aktív állományba vették.

Humphrey tudta, hogy a japán nyelvtudással rendelkező emberek iránt nagy volt a kereslet, és hogy azok az ifjú tisztek, akik beszéltek japánul, szinte minden esetben olyan posztra kerültek, ahol ki tudták aknázni nyelvtudásukat, de ez akkor sem adott magyarázatot arra, hogy miért keltette fel ez a közlegény egy alvezredes figyelmét, aki „az isteni trón lábánál ül”.

Most már tudott egy keveset John Marston Moore közlegényről, de arról fogalma sem volt, hogy az a kevéske információ mit is jelent. Igazából ideje sem maradt átgondolni. Még mindig Moore szolgálati aktáját tanulmányozta, amikor Westman ezredes újból hívta.

– A gép a vártnál hamarabb érkezett meg-jelentette be Westman köszönés helyett. – Már a szolgálati autómban robog magához az egyik hadnagyommal.

– Köszönöm, uram – mondta Humphrey.

Válaszként egy kattantást hallott, amely azt jelezte, hogy a hívó fél letette a telefont.

Sessions százados tíz perccel később már az irodájában volt. Humphrey azelőtt ugyan soha nem találkozott vele, mégis a viselkedéséből arra következtetett, hogy a háború előtt valamilyen alakulat parancsnoka lehetett.

Ez egyáltalán nem is zavarta Humphreyt, de volt valami a modorában, ami idegesítette. Udvariasan beszélt vele, mégis felsőbbrendűség érződött a szavain. Ez a fajta modor a Tengerészgyalogság főparancsnokságán szolgáló tisztekre volt jellemző, akik szemmel láthatóan nagyon is tisztában voltak azzal, hogy milyen fontos emberek.

– Uram, a nevem Sessions – kezdett hozzá a százados. – Tudomásom szerint telefonon előre szóltak magának, hogy jövök.

– Azt nem mondták, hogy miért – mondta Humphrey.

– Szeretném megnézni John Marston Moore közlegény szolgálati aktáját, és beszélni is szeretnék vele, uram.

– Parancsa van, százados? Vagy legalább valami igazolványa?

– Igen, uram – mondta Sessions.

Egy kis bőr irattartót adott Humphrey őrnagynak. Egy aranyjelvény volt benne, illetve egy leföliázott igazolvány, rajta Sessions fényképével és nevével. Azonban az igazolványon – Humphrey azonnal kiszúrta – nem tüntették fel a rendfokozatát. Ráadásul nem is tengerészgyalogos-igazolvány volt. A Haditengerészeti Minisztérium bélyegzőlenyomata volt rajta, valamint a „HADITENGERÉSZETI HÍRSZERZÉS” felirat. Az igazolvány szerint Sessions különleges ügynök volt, és nem tengerészgyalogos százados.

– Rendben van – mondta Humphrey. – Ilyen igazolványt még soha nem láttam.

– Nem sok készült belőle – mondta Sessions tárgyilagosan.

– Már kikértem Moore szolgálati aktáját – mondta Humphrey.

– Megkaphatnám, kérem? – kérdezte Sessions. – Aztán esetleg ide tudná hívni, őrnagy?

– Már idehívtam – felelte Humphrey. – Netán belekeveredett valamibe ez a fiú, százados?

– Nem tudok róla – mondta Sessions, aztán elmosolyodott. – Érdekes. Én is éppen ezt akartam megkérdezni magától, őrnagy.

(Három)

Dél-Carolina, Parris-sziget

USA Tengerészgyalogság, alapkiképző tábor

1942. június 15., 16.15

John Marston Moore tengerészgyalogos közlegény ugyan rengeteget gyakorolta, hogy hogyan kell fegyverrel tisztelegni egy tiszt előtt, de soha nem volt rá lehetősége, hogy élesben is kipróbálja. Puskájával a jobb vállán bemasírozott az ajtón, amelyen a H. B. HUMPHREY ŐRNAGY, ZÁSZLÓALJPARANCSNOK, USA TENGERSZGYALOGSÁG felirat volt. Elhatározta, hogy a legjobb tudása szerint fogja végrehajtani a manővert.

Megállt az őrnagy íróasztala előtt, pontosan negyvenöt centiméterre, összetett bokával, egyformán kifordított lábfejjel – a lábfejei negyvenöt fokos szöget zártak be egymással. Aztán a bal kezét a puska tusának keskenyebbik végéhez lendítette, vízszintes alkarral, lefordított tenyérrel, bal keze mutatóujjának első ujjpercével megérintve Springfield 1903A4-es puskája ravaszát.

– Uram – kiáltotta, és Humphrey őrnagyra nézett, a vékony, cserzett bőrű, harmincöt éves férfira, aki olyan rövidre nyíratta a haját, hogy kilátszott a fejbőre –, J. M. Moore közlegény parancs szerint jelentkezik a zászlóaljparancsnoknál.

Moore közlegény megtanulta, hogy rendes körülmények között az USA Haditengerészeténél szolgálók zárt helyiségben nem tisztelegnek egymásnak, csak akkor, ha fel vannak fegyverezve. Springfield puskájával a vállán természetesen felfegyverzett tengerészgyalogosnak minősült, de a Tengerészgyalogságnál eltöltött hat hét alatt azt is megtanulta, hogy a dolgok ritkán alakulnak úgy, ahogy az ember elvárná. A külső irodában megkérdezte a törzsőrmestertől, hogy mit csináljon a puskájával, de a válasza – „Húzzon be az irodába, és jelentkezzen az őrnagynál!” – nem sokat segített.

Humphrey őrnagy jobb kezével – ujjak összeszorítva, kinyújtva, tenyér lefordítva – megérintette a szemhéját.

Viszonozta Moore tisztelgését.

Moore közlegény egy gyors mozdulattal a bal lábához lendítette a bal kezét úgy – ujjak összeszorítva, kinyújtva –, hogy a hüvelykujja megérintette gyakorlónadrágja oldalán a varrást. Aztán tizenöt centiméterrel Humphrey őrnagy fölé nézett, ahogy azt a vigyázálláshoz előírták.

– Fegyvert lábhoz! – utasította Humphrey őrnagy, majd azonnal hozzátette: – Pihenj!

Moore közlegény a Springfieldjét először átlósan a felsőteste elé tartotta; a puska közepe egy hajszálnyival az álla alá került; bal kezével a fegyvert annak

súlypontjánál fogta meg. Aztán a jobb kezével elengedte a puská tusát, és átfogott a puskacső felső harmadához, majd a fegyvert a jobb lába mellé engedte, bal kezével kontrollálva a mozdulatot. Amikor a puská tusa a padlóhoz ért, bal kezét a bal lába mellé lendítette úgy, hogy hüvelykujja éppen megérintse a gyakorlónadrágja oldalán a varrást. Aztán a Springfieldet előredöntötte, kis terpeszbe állt – a csizmája sarkai egymástól harminc centiméterre távolodtak egymástól –, végül pedig a bal kezét hátrattette, a derekához. Ezzel végrehajtotta mindkét utasítást.

– A magáé, százados – mondta Humphrey őrnagy.

– Jó napot, Moore. Hogy érzi magát? – kérdezte a százados.

A hangja barátságos volt és közvetlen, ami már magában is eléggé meglepőnek számított, de ami még jobban meglepte Humphrey őrnagyot, az az volt, hogy Sessions százados japánul szólalt meg.

– Nagyon jól, uram, köszönöm – felelte Moore közlegény.

– Legyen szíves japánul válaszolni! – mondta a százados.

Moore megismételte a mondatot japánul.

– Egyformán folyékonyan ír és olvas japánul?

– Igen, uram.

– Őrnagy – mondta a százados angolra váltva –, nem lenne egy helyisége a számomra, ahol négy szemközt tudnék beszélni Moore közlegénnyel?

– Az irodám a rendelkezésére áll – mondta Humphrey őrnagy.

– Nagyon kedves magától, uram. Köszönöm, uram – mondta a százados, majd megvárta, hogy az őrnagy felálljon a székéről és távozzon.

Moore közlegény figyelmét nem kerülte el a tény, hogy – rendfokozat ide vagy oda – a százados parancsokat osztogatott az őrnagynak – jóllehet roppant udvariasan –, és hogy ez az őrnagynak nagyon nem tetszett.

Sessions megvárta, hogy Humphrey kisétálgjon az irodájából és becsukja maga mögött az ajtót, s csak aztán fordult Moore közlegényhez. Úgy tűnt, hogy szóra nyitja a száját, de aztán felnevetett.

– Éppen azt akartam kérdezni, hogy milyennek látja a kiképzőtábor, de gondolom, éppen elég baj az magának, hogy minden nap látnia kell, nem igaz?

A százados most már egészen hangosan nevetett, majdhogynem hahotázott.

John Marston Moore-nak fogalma nem volt, hogyan reagáljon. Az arcán semmilyen érzelm nem látszott. Sessions rögtön kiszúrta.

– A nevem Sessions – mondta. – A Tengerészgyalogság főparancsnokságáról jöttem.

– Igen, uram?

– Tudja, maga problémát jelent a Tengerészgyalogság számára – kezdett hozzá Sessions komolyan, de aztán a szeme ismét felcsillant, mert valami újabb szellemes dolog jutott az eszébe. – Ez általában... főleg, ha egy közlegényről van szó... fordítva szokott lenni, de jelen esetben maga a probléma forrása.

– Uram?

– Kénytelen leszek elhinni magának, hogy valóban tud írni és olvasni japánul – mondta Sessions. – Azt hiszem, hoznom kellett volna magammal valamilyen japán dokumentumot, amit felolvastathattam volna magával, de sietve kellett eljőnnöm Washingtonból, és erre egyszerűen nem gondoltam. Ahogy meg én japánul írok... az nem lenne tisztességes magával szemben.

Moore már éppen eldöntötte magában, lehet, hogy ez az alak egy tengerészgyalogos százados, de akkor is egy szeretetreméltó bolond, amikor Sessions a szemébe nézett. A tekintete intelligens volt, a szeme pedig szúrós. Egy bolondnak nem ilyen a tekintete.

– Tehát maga folyékonyan ír és olvas japánul, igaz? – kérdezte Sessions.

– Igen, uram.

– OK. Olvasott maga Kafkát, Moore?

– Uram?

– Franz Kafkát. Mr. Akárki harcáról, amit a közömbös bürokrácia ellen vívott. Folyton azt mondták neki, hogy bűnös, de soha nem árulták el neki, hogy miben.

– Igen, uram, értem, hogy mire céloz.

– Tartok tőle, hogy maga is hasonló szituációba csöppent – mondta Sessions. – Van valahol egy tengerészgyalogos-egység, amelynek azonnal szüksége lenne egy emberre, aki úgy tud japánul, mint maga. Azt nem árulhatom el, hogy milyen egységről van szó, hogy pontosan hol tartózkodik, és hogy milyen feladat elvégzésével bízták meg, mert ez mind titkos információ. Csak annyit árulhatok el, hogy valahol a csendes-óceáni térségben van...

– Uram... – kezdett hozzá Moore először félénken, de aztán megjött a bátorsága. – Uram, nekem azt mondták, hogy TITKOS-jogosítványt kaptam.

– Igen, tudom. De ott vannak még a SZIGORÚAN TITKOS besorolású dokumentumok, és még egyéb titkossági besorolások. Jelen esetben a maga TITKOS-jogosítványával az ajtóig sem jutna.

– Igen, uram.

– Feltételezem – mondta Sessions –, hogy a kevés információ alapján, amit elárulhatok magának, nem óhajt majd önként jelentkezni, hogy együtt dolgozzon ezzel az egységgel. Vagy tévedek?

Meg akar kérni valamire. Amióta leszálltam az Atlantic Coastline expresszről, Yemassee-ben, Dél-Carolinában, ez az első alkalom, hogy kérnek tőlem valamit, és nem utasítanak valamire.

Hirtelen megrohanták az emlékek; a hangokra és a szagokra is tisztán emlékezett. Aznap kezdődött az aktív szolgálata a Tengerészgyalogságnál.

Leszálltak a króm-műanyag, légpárnás ülésekkel felszerelt, légkondicionált szerelvényről, és átrakták őket az öreg, mocskos, fapados személyvonatra, amit feltehetően valamelyik vasúttársaság roncstelepén találtak, és többé-kevésbé helyrepofoztak, és egy mellékvágányon elindultak Port Royal felé. Port Royalból úgy vitték őket a Parris-szigetre, ahogy a marhákat viszik a vágóhídra: nyitott teherautók platóján.

Port Royalban mondták neki először, hogy a lelkét akár fel is ajánlhatja a Megváltónak, mert a segge már úgyis a Tengerészgyalogságé. Ezeket a szavakat gyakran ismételték el neki.

Amióta felszállt arra a vonatra Yemassee-ben, mindent, amit tett, parancsra kellett tennie, amit valamelyik egyenruhás szadista többnyire teli tüdőből ordított, többnyire káromkodásokkal fűszerezve.

Egy alkalommal az egyik tizedes arra utasította, hogy a barakkok körül rohangáljon – kezében a puskájával, a fején pedig egy horganyzott lemezből készült vödörrel –, és közben azt kiabálja: „Egy hülye seggfej vagyok, aki nem tudja megkülönböztetni a puskáját a pöcsétől!” Moore teljesítette a parancsot.

Csak akkor állhatott meg, amikor nekirohant egy betonoszlopnak, és majdnem kiütötte magát. Már nem emlékezett rá, hogy miért kapta a büntetést.

És most meg akarnak kérni valamire. Elszoktam már attól, hogy egyedül hozzak döntéseket.

– Uram, nem igazán tudom, hogy mit kér tőlem.

– Mondok még valamit magának, amin el kell gondolkodnia – mondta Sessions százados. – Ha elvállalja a feladatot, akkor egy időre le kell mondania a tisztí kinevezéséről. Később szó lehet róla, de nem most.

– Uram...

– De felhatalmazást kaptam, hogy elhúzzak az orra előtt egy mézesmadzagot, és felajánljam magának az őrmesteri stráfokat, amelyeket most rögtön megkaphat, továbbá öt nap szabadságot, amelybe nem számít bele az utazás ideje.

– Uram, nem szeretném, ha tiszteletlennek tartana, de megmondaná nekem, hogy miért tegyek ilyesmit? Itt már majdnem végeztem. Quantico után pedig tiszt leszek.

Egész idő alatt az tartotta benne a reményt, hogy ha kibírja mindazt, amit a Parris-szigeten csinálnak vele, konkrétan, amit a kiképzője és a kedves segítői csinálnak vele, akkor tisztí kinevezést kap. Tisztként, még egy egyszerű hadnagyocskaként sem kell többé engedelmeskednie egy sorállományúnak.

Sessions százados nem válaszolt. Vállat vont, aztán szólásra nyitotta a száját, de meggondolta magát.

– Nem várhat addig ez a megbízás, amíg leteszem a tisztí esküt, uram? – kérdezte Moore.

– Nem – felelte Sessions kurtán – nem várhat. Magára most van szükség.

– És ha nemet mondok, százados?

Sessions százados ismét vállat vont, mintha csak azt akarta volna mondani, hogy akkor nincs mit tenni. Nem válaszolt a kérdésre azonnal.

– Azt hiszem, hogy a maga helyében én is így reagálnék. Talán még el is röhögném magam, legalábbis titokban, ha valaki azt mondaná nekem, hogy azért kell megtennem azt, amit meg kell tennem, mert tengerészgyalogos vagyok, és a Tengerészgyalogságnál az ember azt teszi, amire utasítják.

– Még csak hat kibaszott hete szolgállok ennél a kurva Tengerészgyalogságnál! – szaladt ki Moore száján, önmaga legnagyobb döbbenetére.

Elképzelni is szörnyű, hogy milyen következményekkel járt, ha egy közlegény ilyen hangnemet ütött meg a felettesével szemben, főleg ha az illető tiszt volt.

Sessions – Moore legnagyobb meglepetésére – nem ordított vissza. Csak nézett rá, és felnevetett.

– A hat hét azért elég hosszú idő. Nem gondolja? Nem gondolja, hogy ez a hat hét örökre megváltoztatta?

– Jaj, istenem – szaladt ki Moore száján, aztán ő is elnevette magát. – Igen, uram, valóban úgy gondolom, hogy teljesen megváltoztam.

– Lehet, hogy sovány vigasz – folytatta Sessions –, de annyit megtanultam, hogy az ember azt kapja a Tengerészgyalogságtól, amit a Tengerészgyalogságnak ad. Néha egy kicsivel többet.

Ő ebben hisz. Ez az ember nem bolond, és nem is olyan kretén állat, mint akiből itt kiképző őrmestert csinálnák. És művelt is... te p ég, Franz Kafkát emlegeti a Parrisszigeten! Japánul is beszél, és nem is túl rosszul Akármít is akarnak velem elvégeztetni, az biztosan fontos. Csák azért utazott ide Washingtonból, hogy velem beszélhesen.

De mi lesz, ha nemet mondok? Mivel fontos dologról van szó, nyilván dühös lesz, ha visszautasítom az ajánlatát. Ami őket illeti, én egy tengerészgyalogos vagyok, és a tengerészgyalogos azt teszi, amire utasítják, vagy amire kénk. A szemükben ez parancsmegtagadás lenne. Annak pedig igen kellemetlen következményei lennének. De tényleg tengerészgyalogost faragtak volna belőlem? Miért érzek ellenállhatatlan késztetést arra, hogy igent mondjak?

Valószínűleg azért, mert ő az első ember, aki – annak ellenére, hogy rangban feltem áll – emberszámba vesz, sőt intellektuálisan talán még egyenrangúnak is tekint magával azóta, hogy felszálltam arra a kibaszott vonatra, ami Port Royalba vitt.

Bassza meg! Miért is ne? Mi a faszit veszíthetek? A rohadékoknak igazuk van: a seggem tényleg a kibaszott Tengerészgyalogságé!

Ejnye, John Marston Moore! Miféle szavakat használsz!

– Igen, uram – mondta Moore. – Bármilyen feladata van a számomra, én elvégzem.

Azt ugyan nem tudta, hogy Sessions százados mit szolt volna, ha igaz hazafi módon azt mondta volna, hogy „Igenis, uram! Hűséggel mindhalálig, uram! Mi, tengerészgyalogosok összetartunk, uram!”, de a százados reakciója nagyon meglepte.

– OK – mondta Sessions tárgyilagosan, sőt egy kicsit távolságtartón is. – Akkor ennyi. De nehogy azt gondolja, hogy szívességet tett valakinek. Igent mondott, és ezért előléptetjük őrmesterré, plusz kap öt nap szabadságot, hogy hazamehessen. Ha nemet mondott volna, akkor maradt volna közlegény, és már holnap feltettük volna az első repülőgépre.

– Igen, uram – mondta Moore inkább reflexszerűen, mint válasz gyanánt.

– Nagyon komoly dologról van szó, és nem kockáztathatunk. Holnap reggelig kitalálok magának valami hihető történetet, amit beadhat a szüleinek, ha hamegy. De mostantól kezdve egészen más játékszabályok érvényesek magára. Például senkinek nem mondhatja el, hogy kivettük az alapkiképzésről és őrmesterléptettük elő, vagy hogy találkozott velem! Ha bárki rákérdez, egyszerűen annyit mond: „Sajnálom, de erről nem beszélhetek.” Világos?

– Igen, uram.

– Csak hogy biztosan világos legyen, Humphrey őrnagynak sem árulhat el egy szót sem! Világos?

– Igen, uram.

Sessions felállt, az ajtóhoz lépett, és kinyitotta.

– Humphrey őrnagy? Bejönne egy pillanatra, uram?

Humphrey belépett a saját irodájába, és – Moore látta rajta – kicsit feszengve ült le a saját székére.

– Tehetek valamit magáért, százados? – kérdezte.

– Igen, uram. Több dolog is lenne, amiért nagyon hálás lennék, ha megtenne nekem. Ettől a pillanattól kezdve ez a beszélgetés SZIGORÚAN TITKOS.

– Rendben – mondta Humphrey.

Moore-nak olyan érzése támadt, hogy Humphrey kis híján azt felelte a századosnak: „Igen, uram.” Sessions százados hangja megváltozott; mintha minden szavával azt szuggerálta volna: „*Azt teszed, amit mondok!*”

– Moore őrmester nem tér vissza a szakaszához – jelentette be Sessions. – A szolgálati aktáját magammal viszem...

– Moore őrmestert – szakította félbe Humphrey őrnagy.

Sessions százados tudomást sem vett róla.

– Egy vagy két napon belül kapni fog egy telexet a sorállományú személyzetektől, amelyben közlik, hogy rutináthelyezés történt. Moore őrmester távozásáról senkinek nem beszélhet!

– Értem, százados – mondta Humphrey őrnagy. – Westman ezredes, a G-2 azt kérte, hogy a megbeszélésünkről készítsek jelentést.

– Mielőtt elmennék, beszélek Westman ezredessel. Nem mondhat neki semmit! Teszek róla, hogy megértse, miattam cselekszik így.

– Ahogy gondolja, százados.

– Nem szeretném, ha Moore őrmester szakaszában beszédtem volna az újoncok vagy a kiképzők között Moore őrmester távozása – mondta Sessions. – Meg tudja oldani?

– Azt hiszem, hogy nem lesz gond. De a főtörzsőrmesteremnek mondanom kell valamit. Tudja, kíváncsi természetű.

– Rendben. Mondja neki azt, hogy elcsesztek valamit az adminisztrációval... ez nem fogja meglepni... és hogy most próbáljuk csendben helyretenni a dolgokat. Jobb szeretném, ha maga mondaná meg neki, és nem én. Ja, igen, és amikor reggel felszállunk a futárgépre, azt akarom, hogy Moore őrmester a rendfokozá-

tának megfelelő rangjelzést viselje! Úgyhogy valakit küldjön a szakaszához a felszereléséért, plusz hozassa rendbe az egyenruháit!

– Azt hiszem, hogy a tűzvezérrel ezt minden probléma nélkül el tudom intéztetni, százados – mondta Humphrey.

– Még egy gyakorlati kérdés. Moore őrmester hol tölti ma az éjszakát?

– Van egy vendégházunk. Azt hiszem, hogy nem sokan lepődnének meg, ha elfoglalná az egyik szobát. Akár a feleségére vagy az anyjára is várhatna.

– Főleg, ha reggelig ki sem mozdulna abból a szobából, amikor is érte megyek.

Humphrey bólintott.

– Hol fog enni?

– A vendégházban van büfé – felelte Humphrey.

– Én is megszánhatok ott?

– Ez egy sorállományú-vendégház – mondta Humphrey.

– Jó. Akkor az átmeneti nőtlentishti-szálláson húzom meg magam. Moore, magát most valaki autón elviszi a vendégházba. A cuccait maga után fogják vinni. A vendégházban fog vacsorázni és reggelizni. Semmilyen más okból nem hagyhatja el a szobáját! Holnap reggel magáért megyek, úgy fél kilenc körül. Nem telefonálhat, és nem kommunikálhat senkivel, csak velem! Megadom a számot, ahol elérhet. Világos?

– Igenis, uram.

– Van kérdés? – kérdezte Sessions.

A francba – gondolta Sessions. – Már tisztára úgy beszélek, mint Rickabee ezredes.

Nem volt kérdés.

(Négy)

Dél-Carolina, Parris-sziget

USA Tengerészgyalogság, alapkiképző tábor

Sorállományú-vendégház

1942. június 16., 07.30

John Marston Moore őrmester nem tudott ellenállni a kísértésnek. Muszáj volt megnézegetnie magát az olcsó és némileg torz, egész alakos tükörben, amelyet a vendégszoba szekrényének ajtajára szereltek.

Utoljára egy kicsi, és még ettől is torzabb tükörben vette szemügyre magát, huszonnyolc órával ezelőtt, borotválkozás után. Akkor egy beesett szemű, csontos arcú fickó nézett vissza rá, aki bő gyakorlóruhát viselt. Pont úgy festett, mint a többi újonc a szakaszában, csak ő magasabb volt a legtöbb társánál, sokat fogott is, és a sok testedzés miatt leszálkásodtak az izmai, ami miatt valamivel soványabbnak nézett ki a többiekénél.

Most viszont az USA Tengerészgyalogsága őrmestere nézett vissza rá, aki ropogósra keményített khaki inget és zöld egyenruhát viselt. Egy kicsit elfordult,

hogy a bal válla a tükör felé mutasson, és megnézte vadonatúj strófjai tükörképét.

Aztán megnézte az arcát a tükörben. Nem tetszett neki, amit látott. Közelebb hajolt. Még mindig kopasz feje volt, amit egy hajnyírógépnek köszönhetett, amely kilencven másodperc alatt szabadította meg a hajától. Ezt a gyalázatos tettet a feje még mindig nem heverte ki.

A gyalult skalpommal még mindig úgy nézek ki, mint egy kopasz.

A franciaágyhoz lépett, amelyen az éjszakát töltötte, felvette róla a tábori sapkáját, és újból megvizsgálta magát a tükörben. Már jobban tetszett neki, amit látott. A sapka elrejtette kopasz feje tetejét.

Hajnali négykor ébredt, ami nem volt csoda, hisz hat héten keresztül minden áldott reggel ekkor ébresztették a fülsiketítő füttyszóval és a rituális parancssal: „Farkat le, zoknit fel!”

Egy pillanatig nem tudta, hogy hol van, mivel a szobában koromsötét volt. A barakkban valamilyen lámpa mindig fel volt kapcsolva; ha más nem is világított, a hosszú, keskeny, zsúfolt hálóterem végén lévő vécéből akkor is beszűrődött némi fény. Aztán beugrott neki, hogy mi történt vele előző nap.

Arra gondolt, hogy a srácok a szakaszban biztosan azon törnek az agyukat, hogy mi a fasz lett J. Moore-ral. J. Moore-nak nevezték, mert a szakaszában volt még egy Moore. A másik Moore, Connecticutból, A. Moore volt. J. Moore soha nem kérdezte meg tőle, hogy tulajdonképpen milyen nevet is takart az „A” rövidítés.

„Mi a fasz lett, Moore-ral?”

„Tudja a faszom. Hívták. Asszem a századirodáról.”

„Mi a faszt csinált?”

„Tudja a faszom.”

Végül valamelyik srácon eluralkodik a kíváncsiság, kívárja, hogy a kiképző őrmestervalamelyik segítőtje szokatlanul jó hangulatában legyen, és akkor rákérdez.

„Uram, engedélyt kérek megszólalni, uram.”

„Mondjad, seggfej!”

„Uram, mi történt Moore-ral, uram?”

„Ha a Tengerészgyalogság azt akarná, hogy tudja, seggfej, akkor már közölte volna magával. Különben is miért akarja tudni, seggfej? Könyvet ír?”

– Igen, uram. Elnézést, uram. Köszönöm, uram.”

Nem tudott visszaaludni. Egy idő múlva kimászott az ágyából, és egy szál alsonadrágban megállt az ablak előtt. A kihalt utcákat nézte.

Aztán buja hangok szűrődtek át a szomszéd szoba vékony falain. Már előző este is hallotta. Fel is ébredt rájuk olyan fél tíz tájban.

Valaki most akarja behozni a lemaradását.

Először furá volt ezeket a hangokat hallani... de utána az egész valahogy olyan erotikussá vált, ahogy elképzelte, hogy mi történhet a szomszédban. Aztán hirtelen megrohanta valami egészen szomorú érzés, bár ő maga sem értette, hogy miért. A recepción lévő táblákból kiderült, hogy a Tengerészgyalogság úgy

döntött, hogy a Parris-szigeten fenntartott sorállományú-vendégházában nem engedi meg, hogy a tengerészgyalogosok olyan hölgyvendégeket fogadjanak, akikhez nem fűzi őket házastársi jogviszony.

Nem nagyon gondolt a szexre, amióta a Parris-szigetre került. Először is nem nagyon volt idejük a szexen vagy bármi másra gondolkodni. Másodszor pedig állandóan kimerült volt. Már reggel kimerültén ébredt. És arra is gondolt, hogy igaz a mendemonda... mert hamar megtanulta, hogy a Parris-szigeten bármi megtörténhet... mely szerint salétromot tettek a kajájukba.

Valaki kopogott az ajtaján. Döbbsen nézett maga elé. Amióta a Parris-szigetre került, azt a pár bezárt ajtót, amivel a tengerészgyalogosok találkoztak - mert az ajtók többnyire nyitva voltak -, annak rendje és módja szerint kivágták.

Az ajtó kinyílt. A főtörzsőrmester volt az.

– Jó reggelt – mondta a főtörzsőrmester. – Látom, fenn van.

– Igen, uram.

A főtörzsőrmester elmosolyodott. Kopasz, hordómellkasú férfi volt, a zubbonyán két évtizednyi szolgálatért járó gerendával.

– Őrmester, az őrmesterek nem mondják egymásnak azt, hogy „uram” - mondta a főtörzsőrmester. – Ilyesmit csak a kopaszok mondanak.

Moore levette a fejéről a tábori sapkáját, és megvakarta kopasz fejét.

– Majd visszánő – mondta a főtörzsőrmester nevetve, mert vette a lapot. - Ha teheti, ne vegye le a sapkáját. Na, nézzünk valami reggeliféle után!

Moore az újonnan épített, szintes, könnyűszerkezetes ház emeletén kapott szobát. Ahogy a főtörzsőrmester nyomában ballagott lefelé a lépcsőn, Sessions századost pillantotta meg, aki éppen őt kereste.

– Jó reggelt, uram – mondta a főtörzsőrmester. – Gondoltam, teszek róla, hogy Moore őrmester ne induljon el reggeli nélkül.

– Én is ezért jöttem – mondta Sessions. – A tizedes a nőtlen tiszték szállásán azt mondta, hogy nem gond, ha a büfében reggelizek.

– Igen, uram. Azt a PX² üzemelteti. Semleges területnek minősül.

– Jó reggelt, Moore. Becsomagolt már?

– Igen, uram.

– Akkor együnk!

– Gond lenne, ha magukkal tartanék? – kérdezte a főtörzsőrmester.

– Ugyan, dehogy – felelte Sessions.

– Szolgálati autóval vagyok, uram. Gondoltam, kiviszem magát és Moore őrmestert a repülőtérre. Akkor visszaadhatja Westman ezredes szolgálati autóját.

– Jó – mondta Sessions.

– Tudja, mindig összeszorul a szívem, ha ezredeseket látok gyalogolni, uram – mondta a főtörzsőrmester komoly hangon.

² PX – vegyesbolt az amerikai laktanyák területén, *a ford.*

– Azt lefogadom, főtorzs – mondta Sessions, majd felnevetett. – Vigye Moore-t a büfébe, én meg szólok az ezredes sofőrjének, hogy elmehet.

A reggeli egyszerű volt ugyan, de legalább a tükörtojást és a sült burgonyát tányéron tálalták fel, és fehér, viaszosvászon térítővel megterített, négy személyes asztaloknál ülhettek, normális székeken, ráadásul a kávéscsészének is volt füle. Mindettől Moore úgy érezte, hogy ez volt a legelegánsabb reggelije, amióta eljött Philadelphiából.

És volt ott még valami más is. Újság. A *The Charleston Gazette*. Amióta a Parris-szigetre érkezett, újságot sem látott.

A címlapon egy fotó volt, rajta egy magas, sovány, amerikai tiszttel. Moore most már meg tudta állapítani, hogy az illető egy altábornagy. Egy terrasszerű valamin fotózták le, ahogy egy széken ül, nyakkendő nélkül, gyűrött khaki egyenruhában. Még három tiszt ült mellette. Az asztal másik oldalán japán tisztek foglaltak helyet.

A kép fölé a következő felirat volt nyomtatva: WAINWRIGHT MEGADTA MAGÁT A JAPÁNOKNAK. A kép alatt a következőt hozta le az újság: „A Hadügy-minisztérium képviselői megerősítették, hogy valóban Jonathan M. Wainwright altábornagy, a Fülöp-szigeteki haderő parancsnoka látható a japánok által nyilvánosságra hozott fényképen (baloldalt, középen). A japánok állítása szerint a fotó azt örökíti meg, ahogy Wainwright altábornagy megadja magát Masaharu Homma japán tábornoknak (jobb oldal, középen) május 5-én. A fotót a semleges Svédország bocsátotta a rendelkezésünkre.”

– Szar úgy, mi? – mondta a főtorzsrőrmester komolyan.

– Azt hiszem, hogy egy tiszt számára ez a legkeményebb feladat – mondta Sessions. – Úristen, így megszégyeníteni valakit!

– Tegnap este bemondták a rádióban, hogy Sharp tábornok feladta Mindanaót – mondta a főtorzsrőrmester. – Úgyhogy ennyi. A japánok kezére kerültek a Fülöp-szigetek.

– Ismerek néhányat azok közül, akik most már hadifoglyok – mondta Sessions, mintha csak hangosan gondolkodott volna –, ha még élnek egyáltalán.

– Igen, uram, tudom – mondta a főtorzsrőrmester.

– Honnan tudná? – kérdezte Sessions.

Moore megérezte, hogy Sessionst meglepte ez az ártatlannak tűnő kijelentés. Azon tűnődött, hogy vajon miért?

– Én is öreg kínai tengerészgyalogos vagyok, uram. Az utolsó kanyaromat a negyediknél csináltam. S-3-as végrehajtó őrmester voltam.

– Csakugyan? – kérdezte Sessions most már egyértelműen gyanakvóan.

– Igen, uram. A negyedik remek csapat volt. Tele jó emberekkel. Volt ott egy nagy haverom. Egy Gyilkos McCoy nevű srác.

– Veszélyes vizekre evezett, főtorzs – mondta Sessions halkan. – Néha nem szerencsés felemlgetni a régi szép időket.

– Ó, én nem akartam... nem akartam információkat kiszedni magából, uram. Komolyan. Csak arról van szó, hogy Gyilkossal ugyanaz volt a véleményünk a jó tengerészgyalogos-tisztekről, uram.

– Vagyis?

A főtörzsőrmester egy pillanatig hezitált, aztán Sessions szemébe nézett.

– Van legalább három altisztem, akit Moore őrmesterért küldhettem volna, uram. De szerettem volna magam intézni a dolgot. Tudja, aki a Gyilkos barátja...

Sessions egy hosszú pillanatig a főtörzsőrmester szemébe nézett, és csak azután válaszolt.

– Nagyon kedves magától, főtörzs. Igazán lekötelez. Köszönöm.

– Nincs mit, uram – mondta a főtörzsőrmester. – A régi kínai tengerészgyalogosokból már nem sokan vannak életben. Gondoltam, össze kell tartanunk, nem igaz?

– Nem tölem tudja, főtörzs – mondta Sessions –, de Gyilkos megúsza. A 2. raider-zászlóaljnál van.

– Ezt nem tudtam. Köszönöm, százados.

– Mi újság a futárgéppel? – kérdezte Sessions témát váltva.

– Olyan kilenc tizenöt körül már a repülőtéren kellene lennünk, uram.

John Marston Moore őrmesternek fogalma nem volt, hogy miről szólt ez a beszélgetés a főtörzsőrmester és Sessions százados között, de annyit sikerült kilogikáznia, hogy Sessions százados csinálhatott valamit – valószínűleg Kínában, azért beszéltek annyit a régi kínai tengerészgyalogosokról –, amivel kivívta az öreg tengerészgyalogos altiszt tiszteletét. És úgy érezte, hogy a főtörzsőrmester tiszteletét kivívni nem lehetett túl könnyű feladat.

Elgondolkodott a Gyilkoson is. Ha ő a főtörzsőrmester „nagy haverja”, és Sessions százados is nagyra becsüli, akkor ez a Gyilkos nyilván átkozottul jó tengerészgyalogos. A zubbonya ujjá a vállától a mandzsettájáig tele lehet gerendákkal, a zubbonya mellrészén meg legalább harminc– vagy negyvenévnnyi szolgálat alatt összegyűjtött szalagok lehetnek. Tagbaszakadt, cserzett bőrű fickó lehet, a hozzá passzoló recsegő hanggal.

Moore látott valami csodálatraméltót ezekben a hivatásos harcosokban. Amolyan modern kori légionáriusok voltak a szemében. Vagy inkább gladiátorok? Akármik is voltak, átlagemberek biztosan nem. A háború az életelemük.

Sessions százados az órájára pillantott.

– Nos – mondta Sessions –, lassan indulhat a vándorcirkusz. Az soha nem baj, ha az ember korábban érkezik meg valahová.

– Becsomagolta a cuccát, igaz? – kérdezte a főtörzsőrmester Moore-tól.

– Becsomagoltam – felelte Moore, és hirtelen elhallgatott. Kis híján megint azt mondta: „Igen, uram.”

– Akkor hozza ki az autóhoz! – mondta a főtörzsőrmester. – A vendégház előtt álltam meg.

– Valamiről megfeledkeztem – mondta Sessions százados. – Mindig van valami, amiről az ember megfeledkezik. Kifizették a zsoldját? Van magánál elég pénz, Moore? Vonatjegyre Washingtontól Philadelphiáig?

„*Vonatjegyre Washingtontól Philadelphiáig*”? *Tényleg itt hagyom ezt a helyet, és hazamegyek. Alig hiszem el Vajon miért?*

– Nem fizettek ki, uram – felelte Moore. – De van pénzem.

– Biztos?

– Igen, uram.

– Akkor hozza a holmiját, Moore! – mondta Sessions százados.

IV.

*Dél-Carolina, Parris-sziget
Tengerészgyalogsági repülőtér
1942. június 16., 09.05*

Miközben a főtörzsőrmester szolgálati autóján robogtak az USA Tengerészgyalogsága alapkiképző tábora kis repülőtere felé, John Marston Moore őrmester azon tűnődött, hogy mit fog szólni az apja ahhoz, hogy lemondott a tiszti kinevezéséről, és hogy a csendes-óceáni térségbe megy, Isten tudja, hová. Az apja - finoman fogalmazva - már akkor sem örült, amikor a fia beállt tengerészgyalogosnak. Feltehetően dührohamot fog kapni - jogosan -, ha megtudja, hogy még csak tiszt sem lesz belőle, legalábbis belátható időn belül nem. És ami még tovább rontotta a helyzetet, John meg sem mondhatta az apjának, hogy miért döntött így.

Mindegy. Nem volt értelme amiatt aggódni, hogy mit fog mondani az apja... Megtanulta, hogy az olyan dolgok miatt felesleges aggódni, amiken úgysem tud változtatni az ember. Az apja ugyan megszokta már, hogy nagyjából minden úgy történik, ahogy ő akarja, de az USA Tengerészgyalogságát akkor sem irányíthatja kénye-kedvére.

Moore életében kétszer repült; mindkét alkalommal akkor, amikor a családjával hazatért Japánból. Az óceánjáró hajóról San Franciscóban szálltak le, majd Chicagón keresztül New Yorkba repültek. San Franciscóból Chicagóba a Transcontinental & Western Airlines, New Yorkba pedig az Eastern járatával repültek. A repülőgépek gyakorlatilag egyformák voltak, nagy, huszonvalahány üléses Douglas DC-3-asok, de az Eastern a sajátjait „a Nagy Ezüstflotta luxus-utasszállítóinak” nevezte.

John Marston Moore tudta, hogy soha nem fogja elfelejteni azt az utat. Még mindig rengeteg dologra emlékezett belőle. Még az Eastern gépe orrára festett feliratra is emlékezett: *The City of Baltimore*. Az is előtte volt, ahogy az apja megfogta az anyja kezét, előrehajtotta a fejét, és elmormolt egy imát, miközben a TWA repülőgépe elindult a San Franáscó-i kifutópálya felé.

Azt sem felejtette el, hogy mivel indokolta az apja a repülőutat, ami nem kevés pénzbe került: „Az Úr szigorú gazda – mondta az apja fennkölt hangon – aki elvárja, hogy mindenemet neki adjam. Philadelphiában vár rám a *Misszió*, ezért a lehető leggyorsabban oda kell jutnom. Már így is épp elég időt töltöttem utazással a tengeren, és több hete nem tudok kapcsolatba lépni a *Misszióval*. Ha vonatra szállók, akkor még öt napig utaznom kell, pedig repülőgéppel harminchat óra alatt is odaérhetek. Egyértelmű, hogy az Úr akarata, hogy repülőgépre szálljak.”

John Marston Moore már akkor tudta, hogy dr. John Wesley Moore ajtatoskodó, álszent lélek. Számos dolog miatt vélekedett így. Például az apja úgy döntött, hogy az eredeti időponthoz képest majd három héttel később indulnak hazá Japánból, hogy első osztályon utazhassanak a *Pacific Princess*, a Pacific & Far Eastern Shipping Co. flottájának zászlóshajója fedélzetén. Persze utazhattak volna a Csendes-óceánon közlekedő számos teherhajó egyikével is, amely kényelmes, jóllehet spártai kabinjait olcsón kínálta a misszionáriusoknak és családjaiknak.

– Bill bácsikátok ragaszkodik hozzá – mondta dr. Moore tiszteletes John Marston Moore-nak és a nővéreinek. – Tudja, mennyire rám fér már a pihenés.

Bill bácsikájuk – IV. William Dawson Marston – volt a családi vállalkozás, a Dawson & Marston Papírgyár igazgatótanácsának elnöke. A Dawson & Marston 1781 óta működött Philadelphiában, a Cherry Streeten, nem messze a Schuylkül folyótól. John Marston Moore-nak ugyan nem volt kenye a szerencsejáték, ennek ellenére öt dollárt mert volna tenni egy ellenében, hogy Bill bácsikája akkor fog először hallani a *Pacific Princess* első osztályú kabinjairól, amikor megérkezik a számla a Dawson & Marstonhoz.

John tudta, hogy nincs a világon ember, aki fel merné tenni neki a logikus kérdést: „Repülhettél volna egyedül is a költség harmadáért, a családod pedig jöhetett volna utánad vonattal... miért nem így csináltad?” Ha valaki véletlenül mégis arra vetemedett volna, hogy feltegye ezt a kérdést, az apja azt felelte volna – komoly arccal és mély meggyőződéssel –, hogy egyértelműen keresztény kötelessége, hogy a családja mellett legyen, és megvédje azt egy transzkontinentális utazás közismert veszélyeitől.

Ez a bizonyos „egyértelműen keresztény kötelesség” volt az, ami miatt dr. Moore tiszteletesnek tizenkét szobás családi házat kellett vennie Denencsofuban; emiatt kellett a Packard a sofőrrel, emiatt kellett a nyaralások félévente Ausztrália és Új-Zéland legjobb szállodáiban, a ládányi konzervek, amelyek Bostonból érkeztek minden egyes hónapban, és minden más, ami sokkal könnyebbé tette az életüket a távoli Japánban – ahol az Úrnak mentették a lelkeket –, mint egyházuk többi tagjának.

Nem arról volt szó, hogy elsikkasztotta volna a pénzeket, amelyeket azért kapott, hogy tanítsa és megtérítse az ázsiai pogányokat... nem sikkasztotta el az egyháza pénzét. Álmában sem mert volna olyasmire gondolni, hogy elvegyen a misszió pénzéből akár egy centet is. Tulajdonképpen nagyon jó ember volt. Noha a missziótól kapott fizetése és a családja eltartására kapott pénz nem volt sok,

dr. Moore tiszteletes soha nem panaszkodott, hogy kevés lenne a járandósága, és nem is költötte magára. John elég hamar kiderítette, hogy amit a missziótól kapott az apja, annak nagy részét a szolgák kosztjára költötték.

Noha a Metodista Episzkopális Egyház legtöbb funkciójához csak érintőlegesen csatlakozott, a missziót hivatalosan az Egyházon Kívüli Alapítvány William Barton Harris Metodista Episzkopális Különleges Missziójának nevezték. 1866-ban alapították a philadelphiai James D. Harris kapitány adományából.

A Harris Shipping már az amerikai forradalom és a polgárháború előtti időben is működött és prosperált. De a polgárháború olyan mértékben nyelte el a társaság hajóstisztjeit, amely minden képzeletet felülmúlt. Harris kapitány halálát követően az alapítványé lett a teljes vagyona, mivel a felesége egy évvel Harris előtt hunyt el, egyetlen fiukat, William Barton Hanist pedig a polgárháborúban vesztették el.

A misszió célja az volt, hogy „elvigye Jézus Krisztus evangéliumát és az örök élet reménységét azoknak, akik egyébiránt nem kaphatnának áldást, úgymint a tengeri kereskedőhajókon szolgáló matrózoknak, az ázsiai pogányoknak, a Karib-szigetek lakóinak és az egykori bennszülötteknek, akik még a szigeteken élnek”.

Noha a missziót a metodista tanok szerint kellett vezetni, és remélték, hogy „a fő tisztségviselői a Metodista Episzkopális Egyház jeles tagjai lesznek, és hogy a nagylelkű metodisták mindenben támogatni fogják az alapítványt”, nem akarták, hogy „bármilyen helyi vagy országos metodista episzkopális szervezet részévé váljon, illetve a fennhatósága alá kerüljön”. A végrendelet egyik kulcsfontosságú pontjában az állt: „...ha nyilvánvalóvá válik, hogy az alapítvány nem képes jelen iratban meghatározott keresztény küldetését ellátni, az alapítványt fel kell számolni, vagyonát pedig a Philadelphiai Városi Könyvtárra kell ruházni.”

Bill bácsi egyszer elmondta John Marston Moore-nak, hogy a rossznyelvek szerint „a kapitány” nem volt egy véleményen a püspökkel, és ezért nem volt hajlandó átengedni neki a vagyonkezelés jogát. Akár igaz volt a pletyka, akár nem, a misszió egy három divízióval rendelkező intézménnyé nőtte ki magát. A tengerészmisszió a Boston és Charleston között hajózó matrózoknak nyújtott szolgáltatásokat; leginkább a YMCA-hez hasonló, olcsó, tiszta szállást adtak és egyéb társadalmi-vallási szolgáltatásokat kínáltak. A karib misszió iskolákat működtetett és szociális szolgáltatásokat nyújtott a Karib-szigeteken. Az ázsiai misszió hasonló feladatokat látott el a távol-keleti országokban.

Az egyes divíziókat egy metodista egyházfi irányította, egy másik metodista pedig az egyházi felügyelő posztot látta el. A hét kuratóriumi tag közül kettő szintén metodista volt. A maradék öt tag közül az egyik presbiter lelkész volt, a másik episzkopális pap, a fennmaradó három személy pedig világi ember. A kezdetektől fogva a kuratóriumi tagok egyike egy Marston volt vagy pedig egy Marston lány férje. Bill bácsi az apjától örökölte a misszió kuratóriumi tagságát.

A philadelphiai metodistákat és az előkelő köröket nem lepte meg túlságosan, amikor III. William D. Marston, a misszió kuratóriumi őstagja veje egyetlen

hét leforgása alatt megnősült, pappá szentelték, és belépett a misszióba. Az sem lepte meg őket túlságosan, amikor – évekkel később – dr. John Wesley Moore tiszteletest, William D. Marston missziókuratóriumi tag vezét az ázsiai misszió vezetőjévé választották.

Azonban a philadelphiai metodistákat és az előkelő köröket meglepte volna – John Marston Moore ebben egészen biztos volt –, ha megtudják, hogy milyen jól élt dr. John Wesley Moore tiszteletes, miközben az Urat szolgálta. Az apja – természetesen – erre az eshetőségre is gyártott ideológiát. Noha ő készen állt, hogy puritán módon, sőt szegénységben élve szolgálja az Urat, az ő drága felelőségét és hön szeretett gyermekeit *nem* szólította meg az Úr, hogy ilyen módon szolgálják őt, viszont – végtelen bölcsességétől vezérelve – megindította az ő sógorát, ezt a kiváló keresztyén úriembert, aki rendkívül nagyvonalú ajándékai-val halmozta el nővérét, valamint unokahúgait és unokaöccseit.

John Marston Moore időnként elgondolkodott rajta, hogy vajon mennyi is lehetett a tulajdonrésze a szüleinek az Úr 1781. évében alapított Dawson & Marston Papírgyárból. Azon is eltűnődött, hogy mennyi volt az ő és a testvérei részesedése a vállalatból, mivel atyai és anyai nagyszülei a számukra is vásároltak részvényeket. De akárhányszor rákérdezett, mindig az volt a válasz, hogy neki most nem ezzel kellene foglalkoznia. „Az Úr már eddig is remekül gondolat viselte, John, nem gondolod?”

Ha John Marston Moore nem ismerte volna olyan jól az apját, el nem hitte volna senkinek, ha azt mondja neki, hogy az apja, ez az igazán jó ember – mármár szent – a valóságban egy ájtatoskodó, álszent alak. Mindazonáltal az ifjabb Moore egy egész könyvet tudott volna írni azokról az emlékeiről, amelyek éppen ezt a hipotézist támasztották alá.

Például egy este az apja a Union League klubban ücsörgött, és szó szerint a kezében melengetett egy pohár Remy Martin konyakot, megtiltotta John Marston Moore-nak, hogy a Pennsylvanai Egyetem kollégiumába költözzön, mert a kollégiumokban a diákok közismerten részegeskednek. Mivel pedig ő volt „Isten igaz emberének” – aki mellesleg komoly társadalmi pozíciót foglalt el – egyetlen fia, ügyelnie kellett, hogy milyen társaságban mutatkozik.

A repülőgép, amely a bázisparancsnokság egyszintes, könnyű, faszerkezetes épülete előtt parkolt, sokkal kisebb volt, mint a TWA vagy az Eastern Douglas DC-3-asa. Sessions százados közölte vele, hogy ez egy Beech D-18-as. A gép törzsére a TENGERSZGYALOGSÁG felirat volt festve.

Több mint egy tucat utas várt a fa parancsnoksági épületben arra, hogy megkaparinthasson egyet a repülőgép nyolc ülése közül. Mivel a három várakozó tiszt közül három magasabb rendfokozattal rendelkezett, mint Sessions százados, Moore azon kezdett el morfondírozni, hogy akkor most nem kell-e úgy utazniuk Washingtonba, ahogy ő érkezett a Parris-szigetre – vonaton.

De hamar rá kellett jönnie, hogy a Beech üléseit nem rendfokozat, hanem prioritás szerint adták oda az utazóknak. Már meg sem lepte, hogy Sessions szá-

zados prioritással utazott. Az első két személy, akit beszállásra kértek fel, egy Sessions és egy Moore nevű tengerészgyalogos volt.

Miközben elindultak a repülőgép felé, az egyik pilóta mindegyikük kezébe adott egy-egy barna papírzacskót, benne egy szendviccsel és egy almával. Mindkét pilóta tengerészgyalogos őrmester volt; Moore ezt roppant érdekesnek találta. Azt hitte, hogy a fegyveres erőknél csak tisztek vezethetnek repülőgépet.

Ha őrmesterek vezethetnek repülőgépet, akkor őrmesterek – például John Marston Moore őrmester – mást is csinálhatnak azon kívül, hogy trágárságokat ordítanak a kopaszokra, meg menetgyakorlatokat vezényelnek le. Ettől már sokkal kevésbé érezte magát rosszul, amiért lemondott a beígért tiszti kinevezésről – legalábbis egy időre.

Miután megtalálták a helyüket, Moore észrevette, hogy az általa megszokott plüssborítású belsőhöz képest a D-18-as kialakítása meglehetősen puritánra sikeredett. De ez egy csöppet sem zavarta. Már a pusztá gondolat is izgalommal töltötte el, hogy egy katonai repülőgéppel Washingtonba repülhet Dél-Carolinából. Minden erejével azon volt, hogy Sessions százados ebből semmit ne vegyen észre.

De amikor a pilóták végigsétáltak a keskeny folyosón, és leültek a pilótafülkében, hogy beindítsák a motorokat, úrrá lett rajta a kíváncsiság, és Sessions századoshoz fordult.

– Uram, én eddig úgy tudtam, hogy csak tisztekből lehet pilóta.

– Általában – felelte Sessions. – A Hadseregben minden pilóta tiszt. De a Haditengerészetnél és a Tengerészgyalogságnál vannak sorállományú pilóták is. Meglepő módon *repülő őrmestereknek* hívják őket. Ne aggódjon, Moore, én személy szerint egy csöppet sem bánom, hogy egy repülő őrmester vezeti ezt a gépet, és nem valami kölyök, aki tegnap végzett Pensacolában.

Miután a repülőgép a levegőbe emelkedett, pont az alap kiképző tábor felett repült el. Moore tisztán látta a lőtereket, de még kopaszokat is látott, amint a gyakorlótéren menetelnek. Keresztülfutott az agyán, hogy elképzelhető, éppen a régi szakaszát látja odalent.

A repülőút a Haditengerészet Anacostia légi támaszpontjáig, amely Washington mellett található, sokkal rövidebb ideig tartott, mint Moore szerette volna. Az égbolt kéken ragyogott, és volt valami kellemes végigpillantani a magasból a buja, tavaszi tájon. Az sem zavarta, hogy a szendvicse száraz volt, mint a fűrészpör, az almája kásás, a kávé pedig, amit a termoszból töltöttek ki, langyos.

Harry Rutterman technikus őrmester már várt rájuk, amikor a repülőgép földet ért. Ahogy kiszálltak a gépből, eléjük lépett, majd tiszteltgette Sessions századosnak, aki elmosolyodott, miközben viszonzta a tisztelgést.

– Kellemes volt az út, uram?

– Miért van olyan érzésem, hogy maga még véletlenül sem azért jött ki elé, mert ezzel akarja kifejezni csodálatát, amelyet értem, a tiszt és emberi lény iránt érez? – kérdezett vissza Sessions.

– A százados úr roppant gyanakvó velem kapcsolatban, amit én nem igazán értek.

– Na, ki vele, Rutterman! – mondta Sessions mosolyogva. – Mi van?

– Az ezredes azonnal látni akarja magát – mondta Rutterman. – Még a kocsiját is maga elé küldte. Moore őrmester dolgait innentől kezdve én intézem.

– De ne felejtsem el informálni! – mondta Sessions, aztán eszébe jutott valami. – Bocsásson meg! Moore, bemutatom Harry Rutterman őrmestert.

Rutterman szélesen elvigyorodott, aztán – Moore szerint nem szándékosan – jól megszorította Moore kezét, aki úgy érezte, mintha satuba nyúlt volna.

– Isten hozta Álomországban, őrmester! – mondta Rutterman.

– Jól van, Rutterman – mondta Sessions. – Elég!

– Igen, uram – mondta Rutterman. – A mai nappal Moore közlegényt áthelyezték a parancsnoki zászlóalj Baker századához. Aztán, miután felismerték, hogy milyen hatalmas szolgálatot fog tenni a Tengerészgyalogságnak, előléptették őrmesterré. Ezt követően áthelyezték Philadelphiába, a haditengerészeti telep tengerészgyalogos-laktanyájába. Ellenőriztem az utazáshoz szükséges időt. Negyvennyolc órája van, hogy ideérjen a Parris-szigetről, és huszonnégy, hogy Philadelphiába érjen, miután innen elindult. Amint a parancsa megérkezik Philadelphiába, hét napja van, hogy San Diegóba utazzon. Szereztem neki repülőjegyet New Yorkból Los Angelesbe. Az út nagyjából harminchat órás lesz. Los Angelesből vonattal kell továbbmennie Diegóba. Úgyhogy nem írtam neki ki szabadságot. Hogy miért nem? A lényeg, hogy huszonegyedikén legyen azon a gépen Diegóban. Nem igaz? Így egyetlen nap szabadsága sem vész el.

– Egy percig sem hallgatom tovább magát – mondta Sessions.

– Mindent a szabályzat szerint csináltam, százados – mondta Rutterman őrmester kissé sértődötten.

– Ezzel csak annyi a gond, őrmester, hogy maga olyan dolgokat is kiolvasott a szabályzatból, amit más nem olvasna ki belőle – mondta Sessions. – De a lényeg, hogy a huszonegyedikén induló fiitárgépre megvan a helye, igaz? Ez már le van zsírozva, ugye?

– Amennyire csak lehet, uram. Tudja, hogy időnként megesik ez-az. Egy magas rangú tiszt váratlanul felbukkan...

– Milyen prioritást kapott? – szakította félbe Sessions.

– Hat A-t – felelte Rutterman. – Az ezredesnek belekerült pár telefonjába, de megszerezte.

John Marston Moore őrmester azon morfondírozott, hogy mi a fészkes fenéről beszélhetnek ezek ketten.

– Mit tehetünk még ez ügyben?

– Most, hogy így kérdezi, uram...

– Ha azt akarja mondani, hogy hihetetlen kötelességtudása arra készíti, hogy személyesen vigye az őrmestert a géphez, nehogy mondjuk egy váratlanul felbukkanó, magas rangú tiszt kigolyózza a helyéről...

– A gondolat...

– Nem, a szentségít – mondta Sessions, de képtelen volt nem elmosolyodni.
– Kell, hogy legyen valaki, aki onnan segíti a kiutazásban, és aki lépéseket tesz, ha akadékoskodni kezdene ez a maga *váratlanul felbukkanó* tisztje.

– Keresek valakit, uram – mondta Rutterman.

– Azért ne törjön le, Rutterman! – mondta Sessions. – Nem volt rossz próbálkozás. Az egyik legjobb volt az utóbbi időben.

– Köszönöm, uram – mondta Rutterman.

Sessions Moore-hoz fordult.

– Feltételezem, nem sokat értett ebből az egészből, Moore. Vagy tévedek?

– Nem, uram. Tartok tőle, hogy...

– Rutterman őrmester majd elmagyaráz magának mindent úgy, hogy még véletlenül se érthesse félre... ugye, Rutterman?

– Igenis, uram.

– ...mielőtt felrakná magát a vonatra – fejezte be Sessions.

– Igen, uram – felelte Moore.

Sessions a szemébe nézett.

– Sok minden lesz, amit csak akkor fog megérteni, ha megérkezett oda, ahová megy, és megtudja, hogy mi a feladata – mondta Sessions. – Addig is kénytelen beérni azzal, hogy a feladata nagyon fontos, és hogy élet-halál kérdése, hogy a hadművelet titokban maradjon...

– Igen, uram – mondta Moore.

– A fene! – mondta Sessions. – A titkossági jogosítványok! Azokkal mi a helyzet? Egy sima TTTKOS-jogosítvánnyal semmire sem megy.

– Az ezredes elhozatta velem Moore teljes FBI-anyagát...

– És odaadták magának? – kérdezte Sessions meglepetten.

– Jöttek nekünk eggyel – magyarázta Rutterman. – Az ezredes átnézte a nyomozati anyagot, és SZIGORÚAN TITKOS-jogosítványt adott neki. Ha kell még más is, azt majd megkapja, ha odaért.

Sessions egy pillanatig elgondolkodva nézett maga elé, aztán kezét nyújtott Moore-nak.

– Sok szerencsét, Moore őrmester. Az Úristen kísérje el az útján!

Moore-t kicsit nyugtalanná tette Isten nevének az említése. Meglepve döbrent rá, hogy nem pusztán szófordulat vagy üres klisé volt ez. Sessions valóban a Mindenható áldását kérte az útjára.

– Köszönöm, uram – mondta Moore.

Ruttermannak egy világoskék, 1941-es Ford Fordora volt marylandi rendszám-táblával. A rövidhullámú rádióantenna, amelyet a csomagtartóhoz csavaroztak, és a műszerfalra festett feliratok (MEGENGEDETT LEGNAGYOBB SEBESÉG: 50 KM/H; KERÉKNYOMÁS: 2 BAR; KIZÁRÓLAG 87-ES OKTÁNSZÁMÚ BENZINT HASZNÁLJON) alapján Moore arra a következtetésre jutott, hogy noha az autó egyértelműen a fegyveres erők egyik gépparkjából származott, valamiért civil autó kinézetét akarták kelteni.

Amikor a Union állomáshoz értek, Rutterman leparkolt az egyik „Megállni tilos” tábla után, majd elővett egy kartonlapot, amelyen a „HADITENGERÉSZFELMINISZTERIUM – SZOLGÁLATBAN – PARKOLÁS HIVATALOS ÜGYBEN” felirat állt, és a műszerfalra helyezte.

– Ha nem fél attól, hogy elveszti az önuralmát, és New Yorkban vagy Bostonban köt ki, akkor vegyen magának jegyet a szalonkocsira, és útközben dobjon be pár felest! – javasolta Rutterman. – Különben jó esély van rá, hogy Phillyig állva kell utaznia.

– Maga gondolatolvasó vagy mi? – kérdezte Moore.

– Az, és tudok pár kártyatrükköt is – mondta Rutterman mosolyogva. Moore megvette a jegyét, aztán – a zsákjával a kezében – elindult a kapu felé.

– Többet igazán nem kell értem tennie, őrmester – mondta Moore. – Egyedül is fel tudok szállni a vonatra.

– Szeretném azt mondani a századosnak, hogy végignézttem, ahogy felszállt a vonatra, a szerelvény pedig kigördült a pályaudvarról – felelte Rutterman.

Valaki megragadta Moore karját, Moore nem kis meglepetésére.

Egy tengerész volt, derekán fehér vászonövvel, szolgálati pisztollyal, a lábán kamászlival, a karján a Parti Őrség karszalagjával. Moore megpillantott még egy parti járőrt a hatos vágányhoz vezető kapunál.

– Hadd lássam a parancsod, haver! – mondta a parti járőr.

Moore előhúzott a zubbonya alsó zsebéből egy köteg stencilezett papírt, amit Rutterman adott neki útban az állomás felé, majd a járőr kezébe nyomta.

– A dögcédulád is kell, haver – mondta a járőr.

– Lassan telik az idő? – kérdezte Rutterman őrmester. – Vagy csak szereted szívatni a tengerészgyalogosokat?

– Valami *gond* van, haver? – kérdezte a járőr, akit szemmel láthatóan meglepett a megjegyzés, amely az ő olvasatában egyértelműen kétségbe vonta, hogy jogában őt igazoltatni, akit csak akar.

– Nem tetszik, *tengerész*, hogy havernek szólít egy tengerészgyalogos őrmestert.

– Ebben az esetben mutassa maga is a papírjait, *őrmester!* – mondta a járőr, miközben a másik járőr, aki felfigyelt a jelenetre, gumibottal a kezében elindult, hogy közelebből is megnézzé, mi történik.

Rutterman a zubbonya szivarzsebébe nyúlt, és előhúzott belőle egy kis bőr irattárcát. A járőr orra alá tartotta, hogy elolvashassa.

Moore látta, hogy bármi is volt az, amit Rutterman a járőrnek mutatott, annak azonnal megváltozott a hozzáállása.

– Őrmester – mondta a járőr bocsánatkérően, szinte alázatosan –, mi csak a munkánkat végezzük.

– Hát persze – mondta Rutterman szárazon. – Elmehetünk?

– Igen, hogyne. Menjenek csak.

Rutterman intett Moore-nak, hogy induljon el a kapu felé.

- Nyomorult parti járőrök – morogta Rutterman.
- Milyen igazolványt mutatott neki? – kérdezte Moore.
- Felejtse el, hogy egyáltalán látta! – mondta Rutterman. – Nem ilyesmire kellene használni.
- De hát mit mutatott neki? – kérdezte Moore.
- Fogalmam sincs, hogy miről beszél, őrmester – mondta Rutterman. – Nem mondta magának Sessions, hogy ha túl sokat kérdezősködik, akkor itt pillanatok alatt nagy szarba kerülhet?
- A hangja szigorú volt, de a szeme mosolygott.
- De – mondta Moore.
- Rutterman együtt szállt vele a szerelvényre, bekísérte a szalonkocsiba, és megvárta, amíg elfoglalta a helyét, aztán kezet nyújtott neki.
- Holnap vagy holnapután felhívom – mondta Rutterman. – Csak hogy tudja, hogy haladunk a papírmunkával.
- Megadom a telefonszámom – mondta Moore.
- Már tudom a telefonszámát – mondta Rutterman mosolyogva, majd megrázta a fejét. – Aztán ne felejtse el leszállni Philadelphiában!
- Azon leszek – felelte Moore. – Köszönöm, őrmester.
- Ugyan mit? – felelte Rutterman, és kísért a szalonkocsiból.

(Kettő)

Új-Zéland, Wellington

I. tengerészgyalogos-hadosztály, parancsnokság

1942. június 16., 08.15

Június 14-én, vasárnap, amikor az 1. tengerészgyalogos-hadosztály első egységei (a hadosztály-parancsnokság és az 5. tengerészgyalogosok) megérkeztek az Egyesült Államokból az új-zélandi Wellingtonba, nemcsak az előcsapat fogadta őket, amelyet korábban küldtek oda repülőgéppel, hanem egy tiszti futár is, aki szintén az Államokból érkezett, szintén repülőgéppel, pár nappal korábban.

A tiszti futár azonnal felsétált az USS *Millard G. Fillmore* (eredetileg a Pacific & Far East *Pacific Princess* nevű hajója) fedélzetére, amint a hajó kikötött. Késlekedés nélkül Alexander A. Vandergrift vezérőrnagyhoz, a hadosztályparancsnokhoz kísérték.

Az AAAAAA prioritású, SZIGORÚAN TTTKOS dokumentumok mellett – amelyeket az Államokból hozott magával a tiszti futár csuklóhoz Bilincselv aktatáskájában – rábízta egy normál méretű, „Bizalmas” felirattal ellátott borítékot is, amelyet Lewis T. Harris dandártábornoknak, az 1. hadosztály parancsnok-helyettesének címeztek.

Mivel beletelt pár percbe, mire sikerült előkeríteni a hadosztály titkos dokumentumok kezelésével megbízott tisztjét, akinek aláírásával kellett hitelesítenie a tiszti futár aktatáskájában található dokumentumok átvételét, Harris tábornok, aki éppen Vandergrift tábornok kabinjában tartózkodott, hamarabb kapta meg

„Bizalmas” levelét, minthogy a tiszti futár oda tudta volna adni nekik a sokkal fontosabb, hivatalos dokumentumokat.

A levél magánjellegű volt, amolyan háttérüzenet, amelyet egy régi cimborájától, egy dandártábornoktól kapott, aki a Tengerészgyalogság főparancsnokságán szolgált. Harris feltépte a levelet, elolvasta, aztán szó nélkül átadta Vandergrift tábornoknak.

Lewis T. Harris dandártábornok részére,

1. tengerészgyalogos-hadosztály,

Parancsnokság

Washington, június B.

Kedves Mázlista!

Jake Dillon őrnagy, két tiszt és hat sorállományú tengerészgyalogos elindult Új-Zéland felé, hogy kezébe vegye „a Tengerészgyalogság propagandaügyeinek koordinálását”. Dillon, a volt hollywoodi sajtóügynök, teljesen lenyűgözte a főparancsnok-helyettest. Úgy véli, hogy kiválóan együtt fog működni a sajtó fontosabb szereplőivel, és tesz róla, hogy a Hadi-tengerészet ne ékeskedhessen a Tengerészgyalogság tollaival.

Ideiglenesen Ghormley tengernagy, a dél-csendes-óceáni haderő parancsnoka mellé helyezték át, és nem az 1. hadosztályhoz, ami azt jelenti, hogy amíg ott tartózkodik, nem tartozik az irányításod alá.

A lényeg: az egész a főparancsnok-helyettes ötlete, és kénytelen lesz beletörödni.

Üdvözlettel,

Tony

A hadosztályparancsnok elolvasta a levelet, Harrisre nézett, majd felhorkant.

– Nekem viszont nem kell beletörödnöm. Látni sem akarom ezt a sajtóügynököt, Mázlista! Tartsa tőlem távol! Őt is meg az egész pereputtyát!

Az 1. hadosztály jó előre felkészült arra, hogy nemcsak az ellenséggel, de a közvéleménnyel is megvívjon. Az 1. tengerészgyalogos-hadosztály speciális törzskarának egy egész részlege kizárólag a közvélemény informálásával foglalkozott. A részleg egy őrnagyból, egy századosból, egy hadnagyból, három őrmesterből, három tizedesből és két őrzetéből állt. Ezért aztán teljesen jo-

gosan merült fel Harris tábornokban a kérdés: „Mi a fészkes fene ez az egész?”

– Igenis, uram.

Dillon őrnagy 1942. június 16-án, kedden érkezett Wellingtonba (AAA prioritással) egy repülőgéppel két hadnagy, négy őrmester és két őrvezető társaságában.

Megmutatta a parancsát a G-1-nek, a hadosztály személyzeti tisztjének, akit az ideiglenes szolgálatra beosztott katonák elszállásolásával és étkeztetésével bíztak meg. A G-1 közölte Dillon őrnaggyal, hogy hol vételezhet sátrat a sorállományú számára, és hogy hol talál ágyat a tisztjei számára. Megmondta Dillon őrnagynak, hogy helyezze el az embereit, reggel pedig jelentkezzen le nála.

Aztán a G-1 jelezte, hogy beszélni szeretne a hadosztályparancsnok-helyetessel, akit véleménye szerint bizonyára érdekelne Dillon őrnagy parancsa (igaza volt), amelyben volt egy felettébb szokatlan, 3. pont: *„A tengerészgyalogos-parancsnokokat utasítom, hogy engedjenek Dillon őrnagynak bepillantást minden dokumentumba a SZIGORÚAN TFTKOS-besorolásig.*

A G-1-et, akiről köztudott volt, hogy nem pitiáner baromságokkal soha nem zaklatta a hadosztályparancsnok-helyettest, szinte azonnal fogadta Harris tábornok.

– Mit is mondott, hol szállásolta el ezt *a fontos* embert? – érdeklődött Harris, miután elolvasta Dillon őrnagy parancsát. – Azonnal hozassa ide!

Ez sajnos lehetetlennek bizonyult, ugyanis Dillon őrnagy és a tisztjei nem tartózkodtak az átmeneti tisztiszálláson. Úgy tűnt, hogy a sorállományúak sátrainak felállításában sem óhajtottak segédkezni. Sőt, a szálláscsináló állítása szerint még csak nem is vételezett sem az őrnagy, sem valamelyik embere sátrakat. Amikor a G-1 némileg idegesen közölte Harris tábornokkal, hogy mit tudott meg, a tábornok dühbe gurult.

– Keresse meg nekem azt a szarházit, Dick, és hozza ide!

A G-1 és az emberei átfésülték a körletet, de nem jártak sikerrel.

Másnap reggel 09.15-kor azonban Harris tábornok őrmestere bejelentette, hogy egy őrnagy, egy Dillon nevű, a külső irodában az iránt érdeklődik, hogy a tábornoknak nem lenne-e rá egy perce.

– Kérem, mondja meg az őrnagynak, őrmester, hogy fáradjon be! – felelte Harris.

Dillon őrnagy bemasírozott Harris irodájába, megállt az íróasztala előtt negyvenöt centiméterre, vigyázzba vágta magát, és érces hangon kiáltotta:

– Dillon őrnagy, uram! Köszönöm, hogy időt szakított rám, uram.

Harris tábornok első benyomása a vele szemben feszítő őrnagyról a következő volt:

Az egyenruhája szabása tökéletes. Ezt nem valami kiárusításon vette, annyi szent. Meg kell adni, a személtládája legalább úgy fest, mint egy normális tengerészgyalogos.

Harris tábornok majdnem egy teljes percig – az őrnagynak többnek tűnt – némán méregette Dillon őrnagyot.

– Pihenj, őrnagy! – mondta Harris, mire Dillon felvett egy pózt, amely sokkal inkább hasonlított a díszszemlékre előírt pihenjre, mint a közönséges pihenjre. Mindkét kezét a háta mögé tette.

– Naye ezredesnek mégiscsak sikerült megtalálnia magát? – kérdezte Harris halkán.

– Uram, nem tudtam, hogy az ezredes keres.

– Hol a fenében volt eddig, Dillon? És ha már itt tartunk, hol hajtotta álomra a fejét múlt éjjel?

– A Connaughtban, uram – felelte Dillon.

– Amicsodában?

– A The Duke of Connaught Hotelben, uram.

– Egy hotelben? – kérdezte Harris hitetlenkedve.

– Igen, uram.

– Tudja, őrnagy, néha egészen eluralkodik rajtam a kíváncsiság, mint most. Mielőtt kifűrná az oldalamat, elárulná, hogy hogyan jutott be a városba, és hogy hogyan jött vissza?

– Egy barát vitt minket a városba, uram. Ő intézte nekünk a szobákat a Connaughtban. És pár autót is szerzett.

– *Szobákat? Nekünk?* A tisztjeit is magával vitte?

– Igen, uram. És a többieket is. Gondoltam, rájuk fér a pihenés. Tudja, pokolian hosszú volt a repülőút Hawaiitól idáig, uram.

Harris tábornok már korábban is elgondolkodott azon, hogy ha Dillon őrnagynak, a két tisztjének és a hat sorállományú sajtóügynökének nem kellett volna az új-zélandi Wellingtonba repülnie prioritással az 560 kilogrammnyi csomaggal és felszereléssel, akkor kilenc igazi tengerészgyalogos mehetett volna Wellingtonba 560 kilogrammnyi felszereléssel, amelyre átkozottul nagy szükség lett volna.

Nehezére esett ugyan, de Harris tábornok mégis úgy döntött, hogy megtartja magának a véleményét.

– Bizonyára – mondta Harris. – Persze honnan is tudhatnánk. Mi hajóval jötünk. Pusztán kíváncsiságból, szabad megkérdezni, hogy tő. fizeti a szállodai számlát?

– Erre a kérdésre némiképp bonyolult a válasz, uram.

– Idő, mint a tenger, őrnagy. Kezden csak hozzá!

– Egyelőre azok fizetik a költségeket, uram, akik közülünk még kapnak fizetést, uram.

– *Még kapnak fizetést?*

– A társaság nagy része a filmstúdióktól jött el, uram – mondta Dillon.

Ez meg mi a fenét jelentsen? Persze, Tony a levelében azt írta, hogy ez a fickó hollywoodi sajtóügynök volt.

– De az egyik operatőr és két újságíró a Pathe-től jött, a híradós cégtől meg a hírügynökségtől. Az Associated Presstől. Ők azóta nem kapnak fizetést, amióta beálltak tengerészgyalogosnak. Mi viszont még mindig kapunk havi járandóságot, úgyhogy úgy döntöttünk, hogy együtt álljuk Pincney őrmester és a két hadnagycsehjét.

– Jól értettem? – kérdezte Hanis. – A sorállományúit fizetik két tisztje szállodai szobáját?

– Tábornok, a dolog nem olyan borzasztó, mint amilyennek hangzik – mondta Dillon.

– Szerencsére semmi közöm hozzá, mert maguk nem az 1. tengerészgyalogosokhoz vannak beosztva – mondta Harris. Ez csak ekkor jutott az eszébe; kicsit meg is könnyebbült a gondolattól. – Az itteni feladatához viszont már nagyon is van közöm. Elárulná nekem, hogy mivel bízták meg?

– Nos, uram, amikor először partra szállunk... úgy értem, amikor az 1. tengerészgyalogosok először partra szállnak, az embereim, két stábra osztva, az első hullámmal tartanak. Minden stábban lesz egy fényképész, egy operatőr és egy újságíró. A film, amit forgatnak, és az írás, amit az újságírók készítenek, szabadon elérhető lesz a sajtó számára... illetve az anyagokat az Államokba szállítatjuk, ahol majd kiderül, hogy Washington hogyan tud belőle hasznot húzni.

– Feltételezem, tisztában van vele, hogy megvan a magunk propagandacsapata.

– Igen, uram. Én is ezzel próbáltam érvelni Frischer tábornoknál, de nem mentem sokra. Az az igazság, uram, hogy nem igazán bántam volna azt sem, ha lelőnek. Ide akartam jönni.

– Valóban? És miért?

– Mert tengerészgyalogos vagyok, tábornok – felelte Dillon.

– Éppen erre akartam rákérdezni. Úgy hallottam, hogy maga Hollywoodban volt sajtóügynök.

– Igen, uram. Előtte viszont tengerészgyalogos voltam. Kínában szolgáltam. Aztán szerencsét próbáltam a filmbizniszben, utána pedig visszajöttem a Tengerészgyalogsághoz.

– Hogy sajtóügy... hogy propagandatiszt lehessen?

– A főparancsnok-helyettes ötlete volt, uram. Én úgy gondoltam, és most is úgy gondolom, hogy nagyobb hasznomat vennék, ha még mindig stráfok lennének a zubbonyom ujján.

Ez már igen. Lehet, hogy ez a fickó mégsem egy hülye seggfej.

– Nos, őrnagy, biztosra veszem, hogy a főparancsnok-helyettes nem tévedt. Nos, akkor mit tehetek magáért?

– A világon semmit, uram. És ami engem illet, uram, azon leszek, hogy ne akadályozzam itt senkinek a munkáját, mert nem szeretnék senkivel hajba kapni, a tábornokkal főleg nem.

Dillon meglehetősen rosszul választotta meg a szavait, ugyanis Harris tábornok erősen kopaszodott, és roppant érzékeny volt a dologra. Dillon őrnagy erről mit sem tudott, és tovább rontott a helyzetén.

– Mára már csak annyi dolgom maradt, hogy beszéljek a propagandatisztjével, uram – mondta Dülön. – Őt is biztosítani akarom arról, hogy vele sem akarok hajba kapni. Aztán van még egy találkozóom Jack NU³ Steckerrel is. Stecker őrnaggyal.

– Ismerem Stecker őrnagyot – mondta Harris. – Mit akar tőle?

Harris nemcsak ismerte Jack NU Stecker őrnagyot. A tiszték és a sorállományúnak között tátongó szakadék ellenére – amennyire lehetett – életre szóló barátságot kötöttek. Harris immáron negyed évszázada szentül hitte, hogy Stecker élete legnagyobb hibáját követte el, amikor nem fogadta el a tiszti kinevezést, amelyet 1918-ban ajánlottak fel neki Annapolisban.

Stecker tizenkilenc évesen elnyerte a Becsületrendet... miután hihetetlen bátorságról tett tanúbizonyságot Franciaországban. A Becsületrendhez járt az annapolisi ajánlat. De Stecker visszautasította, hogy feleségül vehesse gyermekkori szerelmét, ami azt jelentette, hogy egész életében sorállományúként lesz kénytelen szolgálni a Tengerészgyalogságnál.

A Tengerészgyalogságnál sokan hittek benne, hogy sok magas rangú altiszt legalább olyan jól el tudna vezetni egy századot, mint egy tiszt. Harris úgy gondolta, hogy a valóságban csak kevesen lennének képesek erre, s ezen kevesek között tartotta számon Jack NU Steckert is. Harris a tettek mezejére is lépett, a Tengerészgyalogság főparancsnokához, Holcombhoz ment, és ezt közölte is vele (meglehetősen veszélyes lépés volt ez, amely felért egy szentségtöréssel). Ennek ellenére Jack NU Stecker kapott egy aranylevelet a váll-lapjára, továbbá egy századparancsnoki posztot az 5. tengerészgyalogosoknál.

– Jack Steckerrel nagy haverok lettünk, még amikor főtörzsőrmester volt a 4. tengerészgyalogosoknál, Sanghajban...

Ha maga meg Jack NU Stecker nagy haverok voltak, akkor ez azt jelenti, hogy maga tényleg nem egy seggfej, őrnagy. Felhívom Jacket, és kikérdezem.

–...és reméltem, hogy rá tudom beszélni, hogy hadd mehessen néhány emberem az egyik zászlóaljához, hátha tengerészgyalogost tud faragni belőlük.

Ezt jól gondolja. Ha valaki tengerészgyalogost tud faragni az ilyen filmes puha-pöcsökből, az Jack Stecker.

– Az örvezetőire gondolt?

– Nem, uram. Mindenkire... az örvezetőkön kívül. Ők legalább végigcsinálták az alapkiképzést San Diegóban. Az őrmesterekre és a hadnagyokra gondoltam. Néhányuk csak egy hónapja van a Tengerészgyalogságnál.

– A tiszték nem voltak szakaszparancsnok-tanfolyamon, az őrmesterek pedig nem csinálták meg az alapkiképzést?

³Nincs Utónév, *a ford.*

– Nem, uram. Frischer tábornok azt mondta, hogy mivel úgysem fognak csapatot vezetni, nincs értelme.

– Egyszerű civilekből lettek tisztek és altisztek közvetlen kinevezéssel, hogy elvégezzék ezt a feladatot? És kiképzés nélkül küldték ide őket?

– Igen, uram, nagyjából erről van szó.

Azt hiszem, hogy nem fogom Vandergrift tábornokot zaklatni ennek az akciónak a részleteivel így is éppen elég baja van. Nem kell neki újabb bizonyíték, hogy a Tengerészgyalogság másik fele is tele van bolondokkal Azt mondta, hogy tartsam távol tőle ezt a sajtóügynököt meg a pereputtyát, és én pontosan ezt fogom tenni.

– Köszönöm, hogy bejött az irodámba, őrnagy – mondta Harris tábornok. – Hacsak nincs még valami mondanivalója...

– Volna valami, tábornok. Tudom, hogy furcsán hangzik egy magamfajta semmirekellő szájából, de ahhoz, hogy el tudjam végezni a feladatomat, tudnom kell, hogy mikor mi fog történni.

– Gondoskodom róla, hogy minden G-3-as törzsrétekezletre kapjon meghívót, őrnagy. És a többi megbeszélésre is meghívjuk, ha úgy látom, hogy érdekes lehet a maga számára.

– Uram, a legnagyobb tisztelettel – mondta Dillon, majd kissé feszengve folytatta –, nem hiszem, hogy el tudná dönteni, hogy mi az, ami a számomra érdekes, és mi az, ami nem.

Te arrogáns szarházi!

– Hová akar kilyukadni, őrnagy? Csak nem arra akar megkérni, hogy adjak magának engedélyt, hogy ott szimatoljon, ahol csak akar?

– Majd igyekszem nem az emberei idegeire menni, tábornok.

Harris nem válaszolt azonnal. Elgondolkodott a dolgon. Aztán eszébe jutott, hogy a parancsa úgyis felhatalmazta Dillont, hogy abba üsse a nyomorult orrát, amibe csak akarja, és hogy Tony is azt írta, hogy ez az egész idióta baromság a főparancsnok-helyettes agyszüleménye. Amikor végül megszólalt, a hangja nyugodt volt és udvarias.

– Rendben van, őrnagy. Írok egy emlékeztetőt, ami felhatalmazza, hogy a törzs bármelyik megbeszélésén részt vehessen.

(Három)

Salamon-szigetek, Buka

1942. június 16.

Buka egy nagyjából negyvenöt kilométer hosszú, nyolc vagy maximum kilenc kilométer széles sziget. Ez a Salamon-szigetek legészakibb szigete; a sokkal nagyobb Bougainville-től északra terül el, és mintegy kétszázhatvan kilométerre, délkeletre található az Új-Britannián lévő Rabaultól.

1942 júniusában Rabaulban a japánok egy meglehetősen nagy és jól felszerelt légibázist hoztak létre, amely vadászrepülőket, bombázókat, hidroplánokat

és egyéb repülőgépeket szolgált ki. A japánok kialakítottak még egy-egy légibázist a vadászipilóták számára Bukán és Bougainville-en is.

Amikor a japánok lerohanták Bukat a háború első napjaiban, egy ausztrál, bizonyos Jacob Reeves, aki a szigeten élt, önként jelentkezett, hogy a kis földdarabon marad, és partfigyelőként folytat felderítő tevékenységet. Az Ausztrál Királyi Haditengerészet felvette tartalékkállományba; kapott egy rádiót, egy áramfejlesztőt és pár első világháborús kézi lőfegyvert. A feladata az volt, hogy rendszeresen jelentést tegyen a japán hajók és repülőgépek mozgásáról Rabaul és az ausztrál kontinens között. Mielőtt tartalékkállományba került, Reeves semmilyen katonai kiképzésben nem részesült, és a rövidhullámú rádiókról is csak annyit tudott, hogy hogyan kell ki- és bekapcsolni.

Június elején végül bekövetkezett az, amire számítani lehetett, és az általa „buzi drót nélküliének titulált rádió bedöglött. Követte az utasítást, amelyet arra az eshetőségre kapott, ha valami hasonló történne vele, és – a lányokkal – hatalmas, kilencméteres „R” és „A” betűt taposott az egyik mező magas fűvébe.

Azt mondták neki, hogy ha nem kapnak föléle hírt, a partfigyelők – amilyen gyorsan csak lehet – repülőgépet küldenek a sziget fölé, hogy megtudják, él-e még, és hogy szüksége van-e valamiféle segítségre. Összesen tíz kódban állapodtak meg (Eric Feldt, az Ausztrál Királyi Haditengerészet korvettkapitánya, a Partfigyelő Szolgálat parancsnoka ugyanis nem hitte, hogy az emberei képesek lennének ettől többet fejben tartani): az RA természetesen a rádiót jelentette; a BE azt jelentette volna, hogy elfogyott a benzinje, ami az áramfejlesztőhöz kellett; és így tovább.

Miközben arra várt, hogy a partfigyelők reagáljanak a fűbe taposott üzenetére, Reeves azon morfondírozott, hogy vajon milyen segítséget fognak neki küldeni.

Azzal tisztában volt, hogy a japánokról küldött információi felbecsülhetetlen értéket képviseltek harcászati és stratégiai tervezési szempontból egyaránt. Most, hogy nem tudott sugározni, a partfigyelők feltehetően sürgősen megpróbálják helyrehozni a rádióállomását.

Tudta, hogy nincs sok választási lehetőségük. Csak akkor tudja folytatni a munkáját, ha küldenek neki egy másik rádiót. Ezt azonban számos okból nem lehetett olyan könnyen kivitelezni. A legnagyobb problémát az jelentette, hogy a rádiót kizárólag ejtőernyővel lehetett eljuttatni hozzá. De ha a japánok meglátják a repülőgépet, akkor szinte biztos, hogy ráengedik a vadászgépeiket, és lelővik.

De még ha a repülőgépnek sikerül is eljutnia a mezőig, igen kicsi volt az esélye annak, hogy a rádió túléli az ejtőernyős utazást és főleg a földet érést. És még akkor sem biztos, hogy megtalálja a készüléket.

Ennek ellenére nem lepte meg, amikor június 6-án meghallotta az Ausztrál Királyi Légierő Lockheed Hudson teherszállító repülőgépének a hangját. Öt perccel később látta, ahogy a Hudson viszonylag alacsonyan rárepül a mezőre.

Ahogy elrepült felette, négy tárgy hagyta el a repülőgépet. Egy pillanattal később fehér, nejlon ejtőernyő-kupolák jelentek meg a tárgyak felett.

Az azonban már meglepte, amikor a négy ejtőernyő közül kettő alatt emberi alakokat vélt felfedezni. Vegyes érzelmekkel reagált a dologra. Az, hogy embereket is ledobtak, feltehetően azt jelentette, hogy olyan katonákat kap, akik értenek a buzi drót nélkülihez meg a buzi áramfejlesztőhöz. Ez persze kapóra jött volna neki.

De mindez azt is jelentette, hogy két olyan fickóval lesz majd megáldva, aki nemhogy őserdőben nem élt, de egy percre sem hagyta el Sydneyt vagy Melbourne-t. *Mi a fenét adjak nekik enni?* – tette fel magának a kérdést. – *És főleg, hogy rejtsem el őket a buzi kis sárgák elől?*

Aztán amikor elindult, hogy megkeresse az első ejtőernyőst, egy buzi amerikai tengerészgyalogost talált... egy *kölyköt!*... akinek a zubbonyára – amerikai módra – fejfelé varrták fel az őrmesteri stráfokat. A másíkról kiderült, hogy amerikai tengerészgyalogos-tiszt, egy hadnagy. Ez utóbbinak sikerült a fák között landolnia, aminek köszönhetően eltört a karja. Ez a két alak volt az első amerikai tengerészgyalogos, akivel Reeves életében találkozott. Hamar arra a következtetésre jutott, hogy az USA Tengerészgyalogosága gyermekemeg egy bagázs lehet.

Amikor a kölyök őrmesterhez ért, Reeves közölte vele, hogy japánok ólálkodnak a közelben, és hogy sajnos, azt, aki a fák közé esett, kénytelenek lesznek leírni.

– Tengerészgyalogosok vagyunk – mondta a kölyök. – Mi nem hagyjuk hátra a társainkat.

Arra már nem került sor, hogy összemérjék az erejüket, mert az egyik lány közben rátalált Howard hadnagyra. Ami Reevest illette, örült a dolognak. Később nagyon megkedvelte a kölyköt, Steve Kofflert, de abban a pillanatban Reeves majdnem biztosra vette, hogy makacsul ragaszkodni fog ahhoz, hogy keressék meg a társát, és akár a géppisztolyával is képes lett volna nyomatékot adni a szavainak.

Nem sokkal később úgy döntöttek, hogy kénytelenek kiiktatni az őrjáratot, amelyet a japánok küldtek rájuk, miután meghallották a Lockheed motorját, és feltehetően meglátták az ejtőernyősöket is. Koffler pedig bátran és ügyesen tette a dolgát. Csak éppen egy jó nagyot rókázott, amikor vége lett... amikor lenézett a japán katonára, akit megsebesített, és akit aztán fejbe kellett lőnie.

Később Howard hadnagy elmagyarázta, hogy miért kellett Bukára menniük. A magyarázat ésszerűnek tűnt, és Reeves úgy döntött, hogy rosszul ítélte meg őket, amikor először beléjük botlott.

Howard szerint Reeves megfigyelőhelyét létfontosságúnak tartották a partfigyelők. Azzal, hogy immár hárman működtették az állomást, jócskán megnőtt az esélye, hogy továbbra is képesek lesznek sugározni.

Pár héttel korábban egy kis amerikai tengerészgyalogos-egység érkezett a partfigyelőkhöz. Amikor Feldt korvettkapitány tudomást szerzett róla, hogy Ree-

ves rádiója tönkrement, Feldt úgy döntött, hogy két embert küld a tengerészgyalogos-egységből Bukára a modern, amerikai, rövidhullámú rádióval együtt. Kofflerre azért esett a választás, mert nemcsak hogy értett a rádiók kezeléséhez, de kiváló rádióműszerész is volt (a háború előtt a rádiózás és a rádióépítés volt a hobbija), Howardra pedig azért, mert japán repülőgép-, illetve hajóazonosítást tanított. Emiatt, és mert Koffler nem tudott volna megkülönböztetni egy csatahajót egy halászbárkától, Howardot megkérték, hogy tartson vele.

A falu úgy nézett ki, mintha a *National Geographic* magazinból vágták volna ki. Egy tiszta vizű, nagyjából másfél méter széles, fél méter mély patak kanyargott a fűkunyhókból álló falu közepén. A falu lakosságát mintegy húsz, barna bőrű, lapos orrú bennszülött alkotta; a legtöbbjük fogát kékre festették és hegyesre reszelték. Itt-ott tüzek égtek, amelyeken főztek; mindenütt csirkék rohangáltak összevissza; bennszülött nők valami jamgyökeérhez hasonló növényt raktak egy köre, és egy másik kövel ütögették. Szinte az összes férfi – és néhány nő is – brit Lee-Enfield puskával volt felfegyverezve; néhányuk vállán vászon töltényöv lógott.

Stephen M. Koffler tengerészgyalogos őrmester (a New Jersey állambeli East Orange-ból, illetve az USA Tengerészgyalogsága 14. különleges egységének „A” csapatából) élete tizenkilenc éve és hat hónapja alatt többnyire császárszalonnán, sertéshúson, sonkán és kolbászon élt, de úgy érezte, hogy ha rajta múlik, többet az életben nem eszik ilyesmit.

Azelőtt nem sokat foglalkozott a sertéshússal, mint olyannal. A hús meg a császárszalonna mindig ott volt a Cohen's EZ-Shop szupermarket hentesáruí között azon az üveges hűtőpulton, a 4. sugárút és a 18. utca sarkán. Csak kérni kellett, becsomagolták, és vihetta a pénztárhoz, hogy kifizesse. Odaadta a pénzt Mrs. Cohennek, aki a pénztárgépet kezelte, aztán hazavitte, és bedobta a serpenyőbe.

Aznap a délelőtt nagy részét azzal töltötte, hogy végignézte, amint egy élő, lélegző, visító, ronda, szőrös disznó átalakul élelmiszerré, és egyáltalán nem tetszett neki, amit látott.

A disznót nem sokkal pirkadat után hozta a faluba Bartholomew Charles Dunlop, az Ausztrál Királyi Haditengerészet szemmel láthatóan diadalittas, tartalékos, első osztályú alhajómestere. Dunlop alhajómester, akit mindenki csak Charleynak hívott, bukai bennszülött volt. Amikor megjelent a disznóval, a szokásos egyenruhájában pompázott. Az egyenruhája egy karszalagból állt, amelyet jobb felkarján viselt, s amelyre a rendfokozatát hímezték, illetve egy ágyékkötőből. Az ágyékkötője úgy nézett ki, mint egy vászonszoknya, amit oldalt felvágtak. A karszalag fölött egyébként két rézkarika csillogott. A fogai feketék voltak, és hegyesre reszelték. A homlokán, az arcán és mezítelen mellkasán díszítésnek szánt sebhelyek éktelenkedtek.

Dunlop alhajómester egy 9 mm-es Sten géppisztollyal, két Lee-Enfield .303-as kaliberű puskával és egy hatvan centiméteres bozótívágó késsel volt felfegyve-

rezve. A puskák az egység két másik tagjáé voltak, akik a disznót cipelték. Ők is a Dunlopéhoz hasonló egyenruhát viseltek, csak rajtuk nem volt rendfokozattal ellátott karszalag. Helyette viszont vászon töltényöv lógott a nyakukban.

A disznót, amely visítva tiltakozott a bánásmód ellen, egy rúdon cipelték, amelyet az állat gúzsba kötött lábai között fűztek át.

– A ma esti menü sertéssült! – jelentette be Dunlop alhajómester diadalittasan. – Ezt nézd, mekkora!

Dunlop alhajómester a Bukai Anglikán Misszió iskolájában tanult, és yorkshire-i akcentussal beszélt az angolt.

Steve Koffler élő disznót azelőtt sosem látott, csak fényképen, de a disznó, amire Charley oly büszke volt, nem tűnt valami nagynak. Akkora volt, mint egy nagyobb kutya.

– Nagyon szép, Charley – mondta Steve.

– A tisztek merre vannak?

Steve vállat vont, aztán a dzsungel felé intett a fejével. *Hogy a francba válaszoljak? Mondjam azt, hogy valahol a bozótban vannak?*

– Nem mentem velük – magyarázta Steve –, mert valakinek meg kell csinálnia a B.15-ös hívást. Nem tudták megmondani, hogy időben visszaérnek-e.

– Nos, pompás kis meglepetésben lesz részük, ha hazatérnek, nem igaz?

A faluban lakó nők sugárzó arccal szaladtak a disznóhoz, és türelmetlenül figyelték, ahogy leeresztik a földre, majd kihúzzák a lábai közül a farudat. Előkerült egy darab kötél, amelynek egyik végét hamar a disznó hátsó lábaira erősítették. Aztán az állatot fellógatták az egyik fa egy erősebb ágára.

Az egyik nő elővett egy nagyméretű porcelántálat, és nagy gonddal a disznó feje alá csúsztatta. Steve-et a tál arra a bizonyos tátra emlékeztette, amelyet a kórházi ágyak alá szokás tenni.

Aztán Charley egy gyors mozdulattal elvágta a disznó torkát. A disznó már nem visított; az ütőereiből spriccelni kezdett a vér, miközben az agonizáló állat rángatózásba kezdett.

Steve-nek nem kis erőfeszítésbe került, hogy ne hányja el magát. Azt ismételtette magában, hogy nem hozhat szégyent a saját fejére, meg a Tengerészgyalogságra és az egész fehér fajra azzal, hogy kidobja a rókabört.

A disznót a nők darabolták fel (a férfiak dolga a vadászás volt, minden mást a nőkkel végeztek el). Ez még a torokelvágásnál is szörnyűbb volt. Az állat belsősegei a hőség ellenére gőzölögve fordultak ki a hasüregéből. A bőrét lenyúzták, aztán jött a darabolás. Steve nagyjából ekkor jött rá – majdnem halálra válva –, hogy az a gusztustalan, fehér ízé, ami a disznó bőre alatt volt, az az, amit ő szalonna néven ismert.

Aztán tüzeket raktak; nagyméretű acélüstöket hoztak, amelyet megtöltöttek vízzel, és vagy a tűz fölé lógattak, vagy nemes egyszerűséggel a parázsra helyeztek. Az egyikbe beledobták a disznó fejét. Amint a víz forrásba jött, a disznófej forogni kezdett az üstben, és csak forgott, forgott.

Mire a tisztek visszaértek, valamivel B.00 előtt, a nők nagyjából végeztek is a hentesmunkával. A szalonna- és a sonkadarabokat (Steve szerint túl soványkák voltak ahhoz, hogy *igazi* sonkának lehessen nevezni, de hát mégiscsak azok voltak) füstölő tűz fölé lógatták; a húsokat pedig lassú tűzön főzték, illetve roston és saját zsírában lesütötték. Steve hamar rájött, hogy az állat egyetlen porákája sem fog veszendőbe menni.

Reeves és Howard kimerültnek tűnt, amikor visszaérkezett. Howard egyetlen szó nélkül a patakhöz botorkált, ledobta a Thompsonját és a töltényövét, aztán úgy, ahogy volt, ruhástól belemerült a vízbe, szilánkosan törött karját óvatosan a feje fölé tartva. Reeves teát rendelt, majd leült a földre, és az egyik fának dőlt.

Az őrjáráttal kapcsolatban nem volt jelentenivalójuk. Ha pedig nincs hír, az ugyebár jelen esetben jó hír. Nem találtak arra utaló jelet, hogy a japánok keresnék őket.

Steve elővette a zsebéből a karóráját, majd lehúzta róla a kondomot, amiben tartotta. Az egész faluban összesen két karóra volt: az övé és Howard hadnagyé. Mivel nem tudtak volna új órákat beszerezni, és mivel naponta kétszer, pontban B.15-kor és 20.45-kor jelentést kellett tenniük a rádión, a karórákra nagyon kellett vigyázni.

Az óra 10.59-et mutatott. Steve remélte, hogy a „pontos” időt mutatja, plusz-mínusz öt perc. Elindult megkeresni Ian Bruce másodosztályú alhajómestert. A híradós fűkunyhóban találta. Már el is helyezkedett az áramfejlesztőn, a szoknyáját széttárta (nem volt nehéz megállapítani róla, hogy férfi), és készen állt, hogy nekilásson taposni a kerékpárokéhoz hasonló pedálokat, hogy áramot fejlesszen, hogy működésbe lehessen hozni a Hallicrafters rövidhullámú rádiót.

Az óra mutatója 11.02-t mutatott. Steve jelzett Iannek, hogy kezdheti tekerni a pedálokat. Ian munkához látott. Egy pillanattal később a Hallicrafters mutatói életre keltek. 11.03.

Le van szarva, nem várunk tovább.

Steve a rádiótávíró billentyűire tette az ujjait.

FRD1 .FRD6.FRDI .FRD6.FRDI .FRD6.

Ausztrál Királyi Haditengerészet, Partfigyelő Rádió, itt a 14. különleges tengerészgyalogos-egység, „A” csapat.

Meglepő módon most azonnal jött a válasz.

FRD6.FRDI.HA.

„A” csapat, itt a Partfigyelő Rádió, Townsville, Ausztrália, vettük a hívását. Hallgatjuk.

FRDI.FRD6.NÜ.

Partfigyelő Rádió, itt az „A” csapat, nincs üzenet.

FRD6.FRDI.NÜ.FRDI.ÜV.

„A” csapat, itt a Partfigyelő Rádió, nincs üzenet a számukra, üzenet vége.

– Bassza meg! – mondta Koffler őrmester, és intett Ian Bruce-nak, hogy leállhat. Abban reménykedett – minden alkalommal – hogy lesz valamiféle üzenet a számukra. Mindig csalódott volt, ha nem üzentek nekik semmit.

Feltápaszkodott, és kiballagott a fűkunyhóból. Reeves hadnagyot sehol sem látta, Howard hadnagy pedig a patak partján aludt a homokban. Nem lett volna értelme felébreszteni; semmilyen hírt nem kaptak.

Az egyik parázsló tűzhöz sétált, ahol éppen sertésborda sült.

Most már úgy néz ki, mint a sertésborda – gondolta Steve – nem pedig úgy, mint egy döglött állat testrésze.

Az illata is pompás volt. Összefutott a nyál a szájában.

Azon tűnődött, hogy a kevés sóból, amijük még maradt, vajon mennyit engedélyez majd Reeves hadnagy, hogy ízletesebbé tegyék vele a sertésbordákat.

V.

(Egy)

*A Pennsylvanai Vasúttársaság
„Congressional Limited” expressze
„Curtis Sandrocks” szalonkocsi
1942. június 16.*

John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos őrmester úgy fél órája ülhetett az ülésén, amikor eszébe jutott a salétromügy.

A Parris-szigeten a társai szentül meg voltak róla győződve, hogy a Tengerészgyalogság önkényesen salétromot tesz a kopaszok kajájába. A Tengerészgyalogság szükségesnek találta a salétrom alkalmazását, mivel úgy vélekedtek, hogy a kopaszok, a minden szempontból makkegészséges fiatalemberek szexuális vágyait kordában kell tartani, ugyanis nincs rá lehetőségük, hogy kielégülést találjanak a kiképzés időtartama alatt.

Persze ott volt ugye az a dolog, amit az apja az önfertőzés bűnének nevezett, a tengerészgyalogosok pedig többek között úgy emlegettek, hogy „kiverés”, amely annak a listának az elején szerepelt, amelyen azokat a dolgokat sorolták föl, amelyeket nagyon nem volt tanácsos elkövetni, mert ha a kiképző őrmester rajtakapta az embert... Ezt a bizonyos dolgot csak valami félreeső helyen lehetett volna csinálni, de ugye abból nem volt túl sok.

John Moore ekkor döbbsen rá, hogy azon kívül, amit a srácoktól hallott a Parris-szigeten, a világon semmit nem tud a salétromról. Tulajdonképpen azt sem tudta, hogy létezik-e ilyen anyag, és ha igen, akkor valóban elnyomja-e a szexuális vágyat, ha valakivel megetetik, és hogy a Tengerészgyalogság tényleg beletette-e a kopaszok kajájába.

Nem tartotta lehetősetlennek.

Na, és ott volt a homoszexualitás kérdése is. Azt hallotta, hogy nők hiányában, az elítéltek bemelegedtek a börtönökben... Az alapkiképző tábor a Parris-szigeten és a börtönök úgy általában sokban hasonlítottak egymásra. A Tengerészgyalogság nyilván nem engedhette meg, hogy a kopaszok egymásra fanyalodjanak. Nem egyszer fel is olvasták nekik a Haditengerészet „Cspadák és buk-

tatók” néven közismertté vált működési szabályzatának vonatkozó passzusait. Ebben leírják, hogy milyen büntetést kap az, aki a másik péniszét a szájába veszi és/vagy a végbélnyílásába helyezi. A Tengerészgyalogság ezt majdnem olyan szigorúan büntette, mint a harctérről való dezertálást, vagy egy tiszt, illetve altiszt bántalmazását.

És ha az ember belegondolt abba, hogy a teljes kiképzési időből hány órát adtak a haditengerészeti káplánoknak, hogy inspiráló beszédeket tartsanak, és hogy mennyi időt töltöttek a kopaszok nemi gondozóban, ahol roppant meggyőző filmeket vetítettek nekik, világossá vált, hogy a Tengerészgyalogság egyértelműen törődött az újoncok heteroszexuális nemi életével. A Tengerészgyalogság nem akarta, hogy amint kiszabadulnak a Parris-szigetről, megrohamozzák az első kuplerájt, és/vagy igénybe vegyék az úgynevezett „könnyűvérű lányok” szolgálatait. Elmagyarázták nekik, hogy a könnyűvérű lányok azok, akik-től a tengerészgyalogosok elkapják a szifilisz, a trippert és számos más nemi betegséget, és akik miatt ezután egészségügyi okokból kénytelenek lesznek leszelni őket.

Moore őrmester végül – a második pohár whisky és gyömbérsör után – arra a következtetésre jutott, hogy: *a)* a Tengerészgyalogság valószínűleg tényleg salétromot kever a kopaszok kajájába a Parris-szigeten; *b)* a dolog bevált, mert nem emlékszik, hogy egyszer is begerjedt volna a kiképzés alatt; és *c)* amint megvonják az embertől a salétromot, az ember normális nemi vágya visszatér – méghozzá egyetlen nap alatt.

De még mennyire, hogy visszatér – gondolta, miközben igyekezett keresztbe tett lábát úgy helyezni, hogy eltakarja hetek óta először jelentkező erekcióját. Úgy tűnt, hogy legnemesebb része önálló életre kelt, és elhatározta, hogy a nadrágját nyolcszemélyes katonai sátorrá változtatja, a közepén jókora cölöppel.

A merevedését nem egy, a Tengerészgyalogság által könnyűvérű lánynak titulált személy váltotta ki, ebben biztos volt. Az oktatófilmekben bemutatott könnyűvérű lányok, akik feszes pulóvert és rövid szoknyát viseltek, az ajkuk vastagon kirúszozva, a szempillájuk pedig buján kifestve, minden alkalommal elnyerték a kopaszok tetszését, akik üdvivalgással fogadták a látványukat. A könnyűvérű lányokat gyakran cigarettával a szájukban ábrázolták, egyik kezükben egy üveg sörrel.

Ez a nő semmiben sem hasonlított a könnyűvérű lányokhoz. Alig volt kifestve. A cigarettát – Moore őrmester véleménye szerint – elbűvölően nőiesen tartotta a kezében. Állig begombolt blúzt viselt, illetve kosztümöt és kalapot ízlésesen rövid fátyollal. John szerint nem volt már fiatal; jó harmincnek, vagy inkább harmincötnek nézte, és arra gondolt, hogy felkontyolt haja minden bizonynyal idő előtt kezdett el őszülni.

A végső bizonyíték arra, hogy a nő nem volt könnyűvérű lány, az volt, ahogy felpillantott a *The Saturday Evening Post*ból, és ránézett. Az arcára volt írva, hogy John Moore a legkevésbé sem érdekli.

Ennek ellenére izgalmasnak és kíváncsnak találta a nőt. Ez az érzése még intenzívebbé vált, amikor a nő felállt, hogy levegye a blézerét. A fény éppen oldalról érte a nőt, és így egészen tíz másodpercig kirajzolódott mellének búbajos vonala, amelyet John annak rendje és módja szerint megcsodált.

Amikor pedig leült, és keresztbe tette a lábát, kivillant a combjából és az alsóruhájából egy kicsi; egy pillanattal később lelki szemei előtt megjelent a nő, méghozzá éppen olyan meztelenül, mint az a nő a klubban azon a szódareklámon, egy hegyi tó partján.

Ebben a pillanatban a salétrom hatása villámcsapás módjára megszűnt, és hűséges cimborája, aki mindenhová elkíserte, olyan vigyázzba vágta magát, amilyet csak a Tengerészgyalogos-kézikönyvben lehetett látni. A jó öreg cimborá mereven és mozdulatlanul állt.

Ha alkalom adódott volna rá, John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos őrmester akkor is elment volna ezzel a nővel, ha oda kell adnia minden pénzét, ha megfertőződik szifilisszel, tripperrel meg a többi nemi betegséggel, és emiatt le kell mondania arról, hogy családot alapíthasson az Igazival a háború után.

John Moore minden erejével azon volt, hogy a nő ne vegye észre. Úgy fordította a fejét, hogy láthassa a nő tükörképét a szalonkocsi falára szerelt tükörben. Minden igyekezete ellenére a nő egyszer mégis rajtakapta, hogy őt bámulja. John Moore egy pillanat alatt elfordította a fejét.

Valamivel később sikerült még egyszer megpillantania a nő tükörképét, amikor az ablak felé fordult, de az nem volt olyan jó, mint amikor a tükörben fdbrozta.

Baltimore és Philadelphia között jártak, amikor a nő megszólította. A hangja mély volt, de lágy, és éppen olyan érzéki, amilyennek sejtette.

– Elnézést – mondta a nő, és meglobogtatta a *The Saturday Evening Postot*. – Végeztem vele. Parancsolja?

– Nem! – mondta John Moore hirtelen és olyan odaadóan, ahogy azt a jó tengerészgyalogos mutatta abban a könnyűvérű lányokról szóló oktatófilmben, amiben a könnyűvérű lány valami kábítószerrel átitatott cigarettát kínált neki. „Meglátod, hogy jó lesz!” Ezt mondta a könnyűvérű lány abban a filmben buja hangon.

– Pardon – mondta a nő elképedve.

J. Moore, te hülye faszt! Elment a maradék józan eszed?

– Nem nagyon szoktam olvasni – csúszott ki a száján.

Ez a hihetetlenül szép nő zavartan mosolygott rá.

– Bocsásson meg! – mondta John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos őrmester. Aztán felállt, és kísértelt a szalonkocsi átjárójába, ahol az ablakba verte a fejét, és ahonnan addig nem mozdult el, amíg a szerelvény be nem húzott a 30. utcán lévő állomásra, Philadelphiában.

A nő itt szállt le. Szerencsére nem vette észre, hogy Moore az átjáró sarkában lapul. John Moore hangosan felsóhajtott megkönnyebbülésében. Aztán úgy

döntött, hogy még egyszer, utoljára megnézi magának a gyönyörű, de idősebb nőt, ahogy végigmegy a peronon, és örökre kísétál az életéből. Kidugta a fejét az ajtón.

A nő éppen ott állt előtte a peronon, és figyelte, ahogy a hálókocsi-kalauz egy vörös sapkás gondjaira bizza a csomagjait.

Olyan gyorsan húzta vissza a fejét, amilyen gyorsan csak tudta.

Aztán a szerelvény mozgásba lendült, a peronon álldogáló nő pedig a tekintetével John Marston Moore őrmester után kezdett kutatni. Amikor végre megpillantotta, elmosolyodott, és integetett neki.

Akkor is elmosolyodott, és megcsóválta a fejét, amikor a jóképű, fiatal tengerészgyalogos szégyenlősen visszaintegetett.

– Észak-Philadelphia – kiáltotta a kalauz. – Észak-Philadelphia következik.

(Kettő)

Pennsylvania, Philadelphia

USA Haditengerészeti Telep

Tengerészgyalogos-laktanya

1942. június 18.

Noha nem lehetett éppen elbűvölőnek nevezni a törzsőrmestert, aki John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos őrmesterrel foglalkozott, azokhoz az őrmesterekhez képest, akikkel a Parris-szigeten volt dolga, mégis elbűvölőnek tűnt.

– Maga Moore, mi? – üdvözölte a törzsőrmester. – Töltsön magának egy csésze kávé! Mindjárt megyek.

A kávéfőző felé bökött, majd figyelmét az íróasztalán heverő tömérdek papír felé fordította. A kávéfőző egy ablak mellett volt, amely a telepre nézett. Miközben a kávéját szűrte, Moore érdeklődve figyelte, amint egy óriási daru leemelt egy 125 mm-es ágyút és a talpát egy nyitott vasúti kocsiról, majd egy teherszállító hajó fedélzetére engedte.

Annyira lekötötte a telepen folyó rakodás, hogy kicsit össze is rezzent, amikor a törzsőrmester mellé lépett, és a fülébe súgott.

– Engem majdnem átvágott, Moore – mondta. – Még ezzel a hajjal sem úgy néz ki, mint aki három nappal ezelőtt még közlegény volt.

Moore meglepve konstata, hogy a törzsőrmester rámosolygott.

– Köszönöm – felelte Moore.

– Jól megnéztem a papírjait – mondta a törzsőrmester. – Minden a legnagyobb rendben. Oltások. Kiutazásra való feljogosítás. Legközelebbi hozzátartozó. Meg a többi baromság. Amint megkapja a pénzét meg a figyelmeztetést, már csak a repülőgépre kell felülni a newarki repülőtérén péntek reggel.

– *A figyelmeztetést?* – kérdezte Moore.

– Aha, azt – mondta a törzsőrmester. – Na, jöjjön velem!

Intett Moore-nak, hogy kövesse. Megállt egy kis iroda nyitott, tejüveg ajtaja előtt, és bekopogott az üvegen.

Egy százados pillantott fel a papírmunkájából, és intett nekik, hogy lépjenek be.

– Moore őrmester, uram. A figyelmeztetés miatt jött.

– Hogyne – mondta a százados, és Moore-ra nézett. – Őrmester, ezennel hivatalosan értesítem, hogy tengerentúli szolgálatra osztották be. Kötelességem figyelmeztetni, amennyiben nem teljesíti a parancsot, és nem jelentkezik ott és akkor, ahol és amikor azt a parancsában feltüntették, azzal súlyosabb vétséget követ el, mintha engedély nélkül lenne távol, és a hadbíróóság azt dezertálásnak vagy dezertálási kísérletnek minősítheti, amiért súlyos büntetés jár. Tisztában van vele, hogy mikor és hol kell jelentkeznie, és mindent megértett, amit az imént közöltem magával?

– Igen, uram – felelte Moore őrmester.

– Hová megy? – kérdezte a százados kíváncsian.

A törzsőrmester egy köteg papírt tett a százados elé.

– Érdekes – mondta a százados.

– Ugye? – mondta a törzsőrmester egyetértően. – Nézze csak a hat A prioritást!

– Szívesen megkérdezném, hogy mivel foglalkozik a Tengerészgyalogságnál, Moore őrmester – mondta a százados –, de azt hiszem, jobban járok, ha nem kérdezősködök.

Az jó lesz – gondolta Moore némileg gúnyosan –, mert erre a kérdésre én magam sem tudom a választ.

A százados ezután még jobban meglepte, mert felállt az íróasztala mögül, és kezét nyújtott neki.

– Sok szerencsét, Moore – mondta.

Moore megérezte, hogy a százados komolyan is gondolta, amit mondott, és nem pusztán formaságból kívánt neki szerencsét. A figyelmeztetés formáság volt, de a jókívánság már nem.

– Köszönöm, uram.

A törzsőrmester egy újabb köteg papírt tett a százados elé, aki aláírta az egyik ívet.

Ez hivatalosan is bizonyítja, hogy megkaptam a figyelmeztetést – gondolta Moore.

A törzsőrmester oldalba bökte Moore-t, majd elindult kifelé az irodából. Moore követte. A gazdasági irodába mentek, ahol Moore megkapta a fizetése egy részét képező egyszáz dollárt.

Aztán a törzsőrmester leült az egyik üres íróasztalhoz, átvizsgálta, és stószokba rendezte a papírjait. Moore árgus szemekkel figyelte, ahogy az egyik stósz, amelyben többek között a szolgálati aktája is volt, eltűnt az egyik nagyméretű, barna borítékban. A törzsőrmester duplán ragasztotta le. Először meg-

nyálazta a boríték ragacsos fülét, lehajtotta, aztán tépett egy darabot a papír ragasztószalagból, és azzal is leragasztotta.

Aztán Moore legnagyobb meglepetésére, a papír ragasztószalagra ráírta egy tiszt nevét: „Lezárta Yesterburg százados, USA Tengerészgyalogság, 1942. június 18., Philadelphia, Tengerészgyalogos-laktanya”.

Moore arra a következtetésre jutott, hogy Yesterburg százados feltehetően az a tiszt volt, akitől megkapta a figyelmeztetést, és aki sok szerencsét kívánt neki.

– Rendes körülmények között nem kerülhet a kezébe a szolgálati aktája – mondta a törzsőrmester, és Moore kezébe nyomta a vastag borítékot. – De ha erre mégis sor kerül, akkor lezárva kell tartania. Nincs benne semmi olyan, amiről ne tudna, de én a maga helyében nem néznék bele. Illetve csak akkor, ha lenne nálam papír ragasztószalag.

Moore felnevetett.

– Ez a parancsa – mondta a törzsőrmester, miközben két centi vastag, stendlezett papírköteget gyömöszölt egy újabb barna borítékba. – És itt vannak a jegyek. Vonatjegy Newarkig; buszjegy a newarki állomástól a repülőtérig; repülőjegyek az Eastern járatára Saint Louisig, aztán a Transcontinental & Western járatára Los Angelesig; egy buszjegy a Los Angeles-i repülőtérrel a vasútállomásig; és végül egy vonatjegy a „Pacsirtára”, ami Los Angelesből Diegóba viszi. Diegóban lesz egy vasúti szállítási iroda, ott majd megmondják, hogy hogyan tovább. Vette az adást?

– Vettem – felelte Moore.

– Aztán az ételmisszerjegyek – folytatta a törzsőrmester. – Elmondom, hogy mit kell tudnia az ételmisszerjegyekről. Elvileg minden étteremben kaphat érték egy rendes menüt. Csak éppen az van, hogy a legtöbb étteremben... nem számítva az ócskábbakat... nem akarják, hogy katonák faljanak bagóért, és azt is csak egy hónappal később kapják meg, úgyhogy vagy nem váltják be a jegyeket, vagy pedig adnak érte egy sajtos szendvicset meg egy csésze kávé, és közlik, hogy jó étvágyat a vacsorához. Úgyhogy ha van esze, akkor megfogja azt a százdollárost, amit az előbb kapott, és abból vesz magának kaját ott, ahol jólesik, és azt, ami jólesik. Aztán, amikor Diegóba vagy Pearl Harborba ér, vagy amikor odaér, ahová megy, visszaadja az ételmisszerjegyeket, és közli, hogy nem váltották be sehol. Erre szépen kifizetik. Egy napra egy dollár harmincötöt. Eddig tiszta?

– Aha, köszönöm a tippet.

– Jó. Még valami. Ez a legfontosabb. Hat A-s prioritást kapott. Ez azt jelenti, hogy elvileg csak az túrhatja ki a helyéről a repülőgépen, aki szintén hat A-s prioritással utazik, és a magáénál magasabb rendfokozattal rendelkezik. Mivel igen kevés hat A-s prioritást adnak ki, ez nemigen történhet meg. Ha mondjuk egy ezredes mégis kitúrja a helyéről, leírja a nevét, és felhívja Diegóban a Behajózási Irodát... a száma a parancsára van írva..., és elmondja, hogy mi történt, plusz megadja a tiszt nevét, aki kitúrta a helyéről. Ebben az esetben nincs gond.

– Értem – mondta Moore.

– Az viszont már *sokkal* valószínűbb – folytatta a törzsőrmester –, hogy maga fog kitűrni valami századost vagy őrnagyot, vagy akár egy ezredest, vagy valami fontos civilt a helyéről, aki nem hat A-s prioritással utazik, és akinek nem fog tetszeni, hogy magának hat A-s prioritása van, és aki megpróbál majd a rendfokozatánál fogva hatni magára. Ha hagyja magát, akkor nagy szarba kerül. Megértette?

– És mégis, mit mondjak neki?

– Mondja azt, hogy hívja fel Diegóban a Behajózási Irodát, és kérjen tőlük engedélyt, hogy kirakhassa magát a gépről! Aztán meg mondja azt: „A legnagyobb tisztelettel, uram, nekem mindenképpen fel kell szállnom erre a gépre!” Rendben?

– Igen, azt hiszem.

– A Tengerészgyalogságnál egy nagyon nagy hatalommal rendelkező személy azt akarja, hogy villámgyorsan odaérjen, ahová mennie kell, őrmester, különben nem kapott volna hat A-s prioritást. És ez a személy iszonyúan dühbe fog gurulni, ha ezt a hat A-s prioritást átengedi valakinek, akinek semmi szüksége rá.

– OK – mondta Moore.

– Hát, ez minden – mondta a törzsőrmester. – Sok szerencsét, Moore.

– Köszönöm – mondta Moore, és kezet rázott a törzsőrmesterrel.

– A francba, majdnem elfelejtettem! Jár magának még pár busz– meg metrójegy is. Kénytelenek leszünk visszamenni az irodába értük, de mindegy. Miért fizetne a buszozásért, ha a Tengerészgyalogság is kifizetheti, nem igaz?

– Kocsival vagyok.

– Bassza meg! Tudtam, hogy lesz valami!

– Valami rosszat mondtam?

– Ha azt akarja, hogy a Tengerészgyalogság őrizze meg, amíg odavan, akkor egész nap itt fog rohadni.

– A kocsit az apámé.

Reggelinél Moore-t egészen meglepte, ahogy az apja reagált az anyja kérdésére.

– Drágám, mi lenne, ha John a Buickkal menne?

John Moore-nak eszébe se jutott, hogy elkérje az autót, mert biztosra vette, hogy az apja nemet fog mondani.

– Azt hiszem – mondta dr. Moore tiszteletes egy pillanatnyi hezitálás után –, az lesz a legjobb.

Még csak arról sem kezdett el neki prédikálni, hogy lassan és óvatosan vezessen, pedig azon ritka alkalmakkor, amikor az apja autója volánja mögé ülhetett, minden alkalommal végig kellett hallgatnia a hegyi beszédet. Az apja egy 1940-es Buick limited automobilt hajtott. Ez egy új modell volt, amelybe azt az újfajta váltót szerelték, amihez már nem kellett kuplung; kis kapcsolókat is építettek a kormányra, amit ha működésbe hozott az ember, villogni kezdett az

irányjelző. Az apja nem szívesen bízta ezt a precíziós szerkezetet meggondolatlan és figyelmetlen fiára, mert hogy annak tartotta John Moore-t.

Most azonban az apja – John Moore legnagyobb meglepetésére – nem vonakodott.

Miután Moore jobban belegondolt a dologba, beugrott neki, hogy nem ez volt az első alkalom, amikor az apja furán viselkedett, amióta hazajött a Parris-szigetről. Például nem tett fel kérdéseket azzal kapcsolatban, hogy miért utazik a tengerentúlra őrmesterként, és miért nem Quanticóba megy a szakaszparancsnok-tanfolyamra.

Végül arra a következtetésre jutott, hogy az apja feltehetően aggódik, hogy esetleg megölik valahol Ázsiában, és ezért van az, hogy majd elhagyja kezét-lábát, hogy a kedvében járjon. Mégis érezte, hogy valami más oka is van az apja furcsa viselkedésének, de fogalma nem volt, hogy mi.

– Az jó, mert egy pillanatra nagyon megijesztett – mondta a törzsőrmester, majd újból kezet nyújtott, és megismételte a jókívánságát. – Sok szerencsét, Moore.

Moore nem tudta az apja kocsiját bevinni a bázis területére. A kapu előtt állt meg vele.

Amikor el akarta hagyni a bázist, a tengerészgyalogos őr elkérte a papírjait. Már majdnem azt a parancsot adta oda, amit Rutterman technikus őrmestertől kapott pár nappal korábban, de aztán eszébe jutott, hogy azokat kell felmutatnia, amit a törzsőrmester adott neki pár perccel azelőtt.

Kivette a parancsot a kis borítékból, és az őrnök adta, aki gyorsan átfutott rajta.

– Rendben van, őrmester – mondta. – Ha már muszáj menni, akkor így kell csinálni.

Moore elmosolyodott, de fogalma nem volt, hogy mire célzott az őr. Az autó felé menet nekilátott elolvasni a parancsát.

Pennsylvania, Philadelphia
USA Haditengerészeti Telep
Tengerészgyalogos-laktanya
1942. június 16.

Parancs:

John M. Moore őrmester (USA Tengerészgyalogság, 673
456) részére

l.	A	mai	nappal	áthelyezzük	a	Pennsylvania	állam-
beli		Philadelphiai		Tengerészgyalogos-laktanya			pa-
rancsnoki		századától		a	Kalifornia	állambeli	San

Franciscó-i 14. különleges egységhez, USA Tengerész-
gyalogság, FPO 24 543.

2. A Kalifornia állambeli San Diegó-i és a Pearl
Harbor-i Tengerészgyalogos-laktanyán keresztül a
célállomásig utazik kormány és/vagy civil vasúti,
légi és tengeri járművekkel. A légi járműveket lehe-
tőség szerint AAAAAA prioritással veszi igénybe az
1942. június 15-én, a Tengerészgyalogság főparancs-
nokságán kelt telex alapján, melynek tárgya: „John
M. Moore őrmester eljuttatása a célállomásra”.

3. Felhívom a San Diegó-i, a Pearl Harbor-i és
minden egyéb haditengerészeti bázis figyelmét, hogy
az utazása során azonnal jelentse az érkezése pontos
idejét a Tengerészgyalogság főparancsnokságának
(GHV3.12). Az utazás megkezdésétől kezdődően minden
12 órát meghaladó késést jelenteni kell a Tengerész-
gyalogság főparancsnokságának (GHV3.13) SÜRGŐS rá-
diótávíratban .

Jasper J. Malone
alezredes

USA Tengerészgyalogság

John Moore-nak be kellett látnia, hogy most sem tudott többet annál, amit
Sessions százados elmondott neki a Parris-szigeten. Fogalma nem volt, hogy mi
lehet az a 14. különleges egység, hogy hol lehet, és hogy mi lesz a feladata az
egységnél, ha odaér. Csak annyit tudott, hogy a Tengerészgyalogság majd össze-
töri magát, hogy a lehető leggyorsabban odajuttassa, ahová megy.

És ezt aggasztónak találta.

Aggasztó, a seggem! Rémisztő!

Az órájára pillantott. Háromnegyed négy volt. Az egész ügyintézéssel sokkal
gyorsabban végzett, mint ahogy tervezte. Tíz perc alatt végighajt a Broad Stree-
ten, és már a Union League-nél is van, ahová Bill bácsikája hívta vacsorára. Csak-
hogy így két óra öt perccel hamarabb ér a találkozóra.

Két óra öt perc alatt viszont nem lehetett találni valami rendes mozit, és vé-
gignézni egy filmet. Két óra öt perc alatt csak az autót viheti haza, hogy azután
vonatra ülve robogjon vissza a városba. Így az apja nyugodtan használhatja az
autóját, amikor végez a misszió irodájában.

Persze hasznosan is eltöltheti ezt az időt (Moore tiszteletes szentül hitte,
hogy az idő hasznos dolgokra való felhasználása erény, az időpocsékolás pedig

bűn), és elugorhat – még utoljára – a Philadelphiai Szépművészeti Múzeum Franklin Intézetébe.

De elmehet a Trocadero Burleszkszínházba is, ami csak pár percnyi járásra volt a Union League klubtól. Ott aztán elmajszolhat egy kis karamelles pattogatott kukoricát, és nézheti, ahogy egy könnyűvérű lány leveszi magáról a ruháit... sőt, akár négy könnyűvérű lányt is megnézhet a két óra alatt. Ettől közelebb meztelen nőhöz úgysem juthat belátható időn belül.

Azért azt is lehetségesnek tartotta – nem valószínűnek, csak lehetségesnek –, hogy belebotlik egy igazi könnyűvérű lányba a város züllött negyedében. .. egy nőbe, aki rövid szoknyát és feszes pulóvert visel, és aki rákacsint, aztán meg felcsalja egy olcsó hotelszobába, és megadja neki azt, amire egy háborúba induló katonának szüksége van.

Leparkolta a Buickot a First Philadelphia Trust Company épülete mögött, majd végigsétált a 12. utcán a Trocaderóhoz. Az utcán nem botlott egyetlen könnyűvérű lányba sem, a színpadon vonagló könnyűvérű lányok pedig vénnek voltak, és süttött róluk, hogy unják az egészet. Az egyikük a felfújható rágógumi-jával szórakozott, miközben a színpadon járkált fel-alá.

Ráadásul nem is egymás után jöttek ki a színpalak mögül. Két produkció között humoristák szórakoztatták a kedves nézőket, a szünetekben pedig ügynökök próbáltak olcsó órákat, töltőtollakat, ceruzákat és a bűnös párizsi életet bemutató, képekkel illusztrált könyveket eladni a vendégeknek – csak ma, és kizárólag a Trocadero Színház vendégeinek.

Egy órával azután, hogy bement a Trocaderóba, felállt, és kísétált. Vissza ment a Market Streetre, aztán elindult a Broad Street felé. Amint a John Wanamaker's áruházhoz ért, megpillantotta a gyönyörű, idősebb nőt a vonatról.

A nő kísétált a Wanamaker's-ből, és határozott léptekkel elindult a Broad Street felé. A nő rápillantott ugyan, de John látta rajta, hogy nem tudja hová tenni.

Miért is emlékezne rám? Istenem, de gyönyörűl

Nem követem; ő is arra megy, amerre én.

Már majdnem utolérte, amikor a nőnek meg kellett állnia, mert pirosra váltott a lámpa a Broad Streeten, de lelassított, hogy a nő mögött legyen akkor is, amikor a lámpa zöldre vált. Biztosra vette, hogy a nő nem vette észre.

A nő balra fordult, John szintén, mivel éppen arra kellett mennie, ugyanis arra volt a Union League klub, ahová Bill bácsikája hívta vacsorázni.

Vajon mi a fenét akarhat?

A nő elment a Union League előtt; hosszú kecses léptekkel haladt, egyenes szoknyája alatt kirajzolódtak formás lábai. John Marston Moore őrmester az órájára pillantott, majd úgy döntött, hogy simán belefér, ha még pár percig sétál a Broad Streeten; még nem késett el a találkozójáról Bill bácsikájával.

A gyönyörű, idősebb nő a Bellevue-Stratford Hotelbe ment. A kapus megpörgette előtte a forgóajtót, majd megismételte a műveletet John Marston Moore őrmester kedvéért is, húsz másodperccel később.

A nő átsétált a hotel előcsarnokán, majd belépett a koktélbárba. John Marston Moore örmester meglátogatta a férfimosdót, könnyített a hólyagján, aztán kezet mosott. Megvizsgálta a tükörképét a márvány mosdókagyló fölé szerelt tükörben.

Mi a faszt csinálok én itt?

A koktélbárba ment, és felült az egyik székre a bárpultnál.

– Mit óhajt a Tengerészgyalogság?

– Whiskyt gyömbérsörrel – mondta John, és végigpásztázta a helyiséget a bár mögött lévő tükörben.

A nő egy kis asztalnál ült, távol a szálloda előcsarnokától, közel az ajtóhoz, amely az utcára nyílt. Az egyik pincér éppen valamilyen italt szolgált fel neki talpas pohárban. Kivett egy cigarettát a táskájából, meggyújtotta egy ezüst öngyújtóval, majd kifújta a füstöt az orrán át.

Mint Bette Davis. Csak hozzá képest Bette Davis úgy néz ki, mint azok a tehenek a Trocaderóban.

– Hetvenöt cent lesz, uram.

John egy ötdolláros bankjegyet tett a bárpultra. Amikor a pincér letette elé a visszajárót, a negyeddollárost a pulton hagyta, az egydollárosokat pedig a zsebébe csúsztatta. Amikor újból megpillantotta a gyönyörű, idősebb nőt, az éppen őt figyelte a tükörben.

És mosolygott.

Mulatságosnak tar t– gondolta John. – *Nem bátorítóan mosolyog, és nem is csábítóan.*

Elővett egy doboz Chesterfieldset, rágyújtott a tengerészgyalogos-emblémával díszített Zippo öngyújtójával, és úgy tett, mint aki nagyon elgondolkodott valamin. De nem tudta levenni a szemét a tükörről. Időnként sikerült profilból elkapnia a nő arcát. Kétszer a lábára tévedt a tekintete; keresztbe tett lábbal ült, de még így is be lehetett látni a szoknyája alatti tiltott területre.

Nemcsak hogy pillanatokon belül hülyét csinálsz magadból, de kínos helyzetbe is hozod ezt a kedves nőt.

Felhajtotta az italát.

Az utca felőli ajtón fogok kimenni, és akkor látni fogja, hogy elmegyek, és hogy nem szemezni akartam vele, vagy ilyesmi.

Szándékosan nem nézett a nőre, miközben az ajtó felé lépkedett. Ahogy az ajtóhoz ért, vagy fél tucat ember lépett a bárba. Meg kellett várnia, hogy bejöjjenek az utcáról. A nőre pillantott. Alig másfél méternyire ült tőle.

Őt nézte. És mosolygott.

– A szalonkocsiból ismerem magát, ugye? – kérdezte a nő. – Nem nagyon szokott olvasni, igaz?

– Csak egy italra ugrottam be – hadarta John Moore.

– Ebben biztos vagyok – felelte a nő.

A francba, tudja, hogy követtem!

– Együtt vacsorázom valakivel – mondta Moore. – De volt még egy kis időm, amit agyon kellett csapnom valamivel.

– Sajnos, ezzel én is így vagyok – mondta a nő keserűen. – Úgy értem, hogy én is együtt vacsorázom valakivel.

Elnyomta a cigarettaját a hamutartóban, aztán felnézett Johnra. Egy pillanatra egymás szemébe néztek, amitől Johnnak összeszorult a gyomra.

Aztán a nő elkapta a tekintetét, és a táskájában kezdett kutatni. Kivett még egy szál cigarettát.

De hát csak most nyomta el az előzőt. Mitől ilyen ideges?

A nő cigarettaájához tartotta Zippo öngyújtóját. A nő az ujjbegyeivel támasztotta meg John remegő kezét. Teljesen ártatlan mozdulat volt, mégis John érezte, hogy egy pillanaton belül erekcója lesz.

A nő újra John szemébe nézett.

– Nos, örülök, hogy újra láttam – mondta a nő.

Nem volt mit tenni, Johnnak mennie kellett.

– Egy jó ideig nem fogom elfelejteni – szaladt ki John száján. A nő halkán felnevetett.

– Talán furán hangzik – mondta a nő –, de tartok tőle, hogy én se. John keze önálló életre kelt, és előrenyúlt.

A nő megfogta a kezét, és megrázta, ahogy egy férfitől szokás. Persze nem volt férfi, és a keze puha melegségtől John szíve kalapálni kezdett.

– Viszlát – mondta a nő, és elhúzta a kezét. – És sok szerencsét.

John nem tudott megszólalni. Biccentett a fejével, aztán kísértelt az ajtón keresztül az utcára.

Szerelmes vagyok.

Nem, nem vagy az, seggfej. Egyszerűen csak arról van szó, hogy már nem ráknak a kajádba salétromot

Az ég szerelmére, ez a nő harmincéves! A vonaton láttad életedben először, és soha többé nem fogsz találkozni vele.

Moore őrmester, maga egy seggfej. Ehhez nem férhet kétség.

Végigsétált a Broad Streeten, majd észak felé fordult, és elindult vissza a Union League klubhoz.

Miért mondta azt, hogy „sajnos” ő is együtt vacsorázik valakivel? Apa akart célozni, hogy szívesebben vacsorázna velem?

Maradjunk csak az előző következtetésnél: Seggfej őrmester, maga egy seggfej.

– Segíthetek valamiben, uram? – kérdezte a portás, aki elé lépett, amikor be akart menni a Union League épületébe.

– Mr. Marstonnal van találkozóm – mondta John. – William Marstonnal.

– Mr. Marston a bárban van, uram – mondta a portás, és a bár felé mutatott.

IV. William Dawson Marston negyvenhat éves, magas, csontos férfi volt. Tökéletes szabású öltönyt viselt, és egy bőrhuzatos kapitányi székből ült egy kis asztalnál; hosszú lábát előrenyújtotta, és bokánál összekulcsolta.

Elmosolyodott, és integetni kezdett, amikor megpillantotta az unokaöccsét, aztán úgy tett, mint aki fel akar állni.

– Ülj le, Johnny fiam, és igyál valamit!

– Szia, Bill bácsi.

– A szentségít, most már úgy is nézel ki, mint egy tengerészgyalogos – mondta Marston.

– Köszönöm.

– Mit iszol?

– Whiskyt gyömbérsörrel.

– A gyömbérsörtől másnapos leszel – mondta Marston. – Azt hittem, hogy ennyit már megtanultál. Vagy te lennél az egyetlen élő kivétel? A tökéletes tengerészgyalogos?

– Mit javasolsz? – kérdezte John.

Megjelent egy pincér.

– Legyen olyan jó, és hozzon nekünk kettőt ebből, Charley! – mondta Marston.

– Mi ez? – kérdezte John.

– Skót whisky vízzel. Nagyon jófajta skót whisky, úgyhogy csak kevés vízzel szabad inni. Úgy hívják, „Famous Grouse”.

Nem ez lesz Bill bácsi második itala. Inkább az ötödik vagy a hatodik.

– Itt üldögélek már egy ideje – mondta Marston, mintha csak John gondolataiban olvasott volna. – Magamhoz vettem némi folyékony bátorságot. Az apádnak nem tetszene, ha tudná, de ha jelentést teszel neki a beszélgetésünkről, nyugodtan elmondhatod, hogy igen, Bill bácsi a pohár fenekére nézett.

– Ugyan miért tennék jelentést neki?

– Majd ha megtudod, hogy miért hívtalak ide, rájössz – felelte Marston. Türelmetlenül a pincér után nézett, aztán John felé fordult.

– Mikor indulsz, John?

– Csütörtökön.

– Hová mész? Megmondták?

– Konkrétan nem. Valahová a csendes-óceáni térségbe. Nyilván. Innen San Diegóba, onnan pedig Hawaiiira.

Megjelent a pincér. Marston azonnal elvette az italát, és nagyot kortyolt belőle.

– Amint arra számítani lehetett, amikor beszéltem apáddal, nem sok mindent tudott mondani rólad – mondta Marston. – Hogyhogy nem lettél tiszt?

– Erről nem beszélhetek – mondta John.

– Miért, bajban vagy?

– Nem. ígéretet kaptam, hogy idővel meglesz a tiszt kinevezés is.

John belekortyolt a skót whiskyjébe. Szívesebben ivott volna whiskyt gyömbérsörrel.

De igazán lehet. A gyömbérsörtől tényleg lehet, hogy másnapos leszek.

– Egyből a tárgyra térek – mondta Marston. – Egyesek szerint... közük tartozik az apád is... ehhez nekem a világon semmi közöm, de én úgy döntöttem, hogy van hozzá közöm. Apád beszélt neked a számláról, a számlákról, amelyek a neveden futnak?

– Nem – felelte John. – Miért, kellett volna?

– A szemétláda – mondta Marston keserűen.

– Tessék?

– Nem lett volna szabad ilyesmit mondanom – mondta Marston. – Ne haragudj! Remélem, hogy meg tudod nekem bocsátani.

– Szóval, mi van azzal a számlával?

– Számlákkal. Három van belőlük. A rajtuk lévő összeg kétközös.

– Kétközös?

– Használd az eszed!

Mi a *francot jelent az, hogy „kétközös”*?

Aztán rájött.

A hármas számcsoportokat hátulról számítva szóközökkel szokás elválasztani, például: 999 999; az egymilliónál nagyobb számok esetében már két közzel választjuk el a hármas számcsoportokat, például: 1500 000.

– Mi van a számláimmal?

– Amint mondtam, három számlád van – mondta William Dawson Marston.

– Az elsőhöz akkor férhetsz hozzá, ha nagykorúvá válsz. Mikor is töltötted be a huszonegyet, Johnny?

– Huszonkettő vagyok – felelte John.

– Akkor az első számla kezelési jogát már rád kellett volna ruházni. Azt mondod, hogy ez nem történt meg?

– Nem. És foglalmam nincs, hogy miről beszélsz.

– A második kezelési jogát a házasságkötésed napján kell rád ruházni, de legkésőbb a huszonötödik születésnapodon. A harmadik kezelési joga a harmincadik születésnapodon száll rád, illetve az elsőszülött fiad születése napján. Apád nem beszélt neked erről? Még a maga hihetetlenül tudatlan módján sem?

– Nem.

– Akkor nagyon örülök, hogy beleütöttem az orrom ebbe a dologba – mondta Marston.

– Nem igazán értelek – mondta John.

– Szükségem van még egy italra – mondta Marston. – Kérsz még egyet? John a poharára nézett. Szinte semmit nem ivott belőle.

– Nem, kösz – mondta, de aztán meggondolta magát. – Vagy inkább mégis. Igen, kérek.

Marston a feje fölé tartotta a poharát, és nagyot csettintett az ujjával, mire a pincér felkapta a fejét.

Apa többször említette, hogy Bill bácsi időnként nagyon nyers tud lenni. John nagyot kortyolt az italából.

– Szeretem a testvéremet – mondta Marston komolyan, majd szükségtelenül kommentálta a mondandóját – ... anyádat. Komolyan. De sajnos nem egy lángész szegény, amikor pedig apádról és/vagy a Bibliáról van szó, egyáltalán nem tud egyedül döntéseket hozni.

Vajon miért nem csattantam fel, és miért nem siettem dühösen és lojálisán anya védelmére?

– Ha fel is hozta apád előtt a témát, amit én az imént hoztam fel... és feltételezem, hogy erre valóban sor került... kétség nem férhet hozzá, hogy apád azzal érvelt, hogy te még gyerek vagy, és hogy nem tudnál olyan jól kezelni egy ekkora vagyont, mint ő. És azt is lefogadom, hogy anyád igazat is adott neki.

– Miért beszélsz nekem erről az egésze-ről? – kérdezte John.

– Talán feltűnt neked az évek során, hogy nem tartozom apád csodálói közé – mondta Marston.

– Nekem ugyan nem.

– Nem fogok köntörfalazni, ki nem állhatom azt a szemétládát – mondta Marston, aztán rájött, hogy mit is mondott. – A francba, már megint megcsináltam. Sajnálom.

– Talán jobb lenne, ha elmennék – gondolkozott John hangosan.

– Nem mész sehová! – mondta Marston, de olyan hangosan, hogy a bárban ülő vendégek közül néhányan feléjük fordultak. – Ha már egyszer belekezdtem, be is fejezem!

– Nem tetszik, ahogy a szüléimről beszélsz.

– Én a pénzedről beszélek. Sok pénzről.

– Nem értelek – mondta Moore.

– Éppen ez a probléma gyökere – mondta Marston. – Feltételezem, hogy számításba vetted, hogy Uram bocsá', nem térsz vissza a háborúból élve.

– Hogyne, persze.

– És gondolom, a Tengerészgyalogság azt tanácsolta, hogy készíts végrendeletet.

– Igen.

– Fel mernék tenni egy üveg skót whiskyt egy fánk ellenében, hogy földi javaidat a szüléidre hagytad. Vagy tévedek?

– Miért, talán rosszul tettem? – kérdezte John kissé szemtelenül.

– Nem, dehogy, persze csak akkor, ha tudod, hogy mit csinálsz – mondta Marston. – De akkor, amikor aláírtad a végrendeletedet, még abban a hitben voltál, hogy földi javaid mindössze a civil ruháidból állnak, plusz abból a tízezer dollárból, amit haláloed esetén fizet a kormány. Nem?

– De – mondta John.

– Most viszont már tudod, hogy a vagyoned jóval nagyobb annál, amit gondoltál. Szeretném, ha tisztában lennél vele, hogy ezt a vagyont annak adhatod, akinek csak akarod. Például az egészet vagy egy részét a két nővéredre is hagyhatod. Vagy az evezőklubodra. Vagy az Üdvhadseregbe. Vagy... Uram bocsá'... a misszióra.

– Úristen!

– Igen, rá is hagyhatod, de tartok tőle, hogy ezt csak valamelyik egyházon keresztül lehet megoldani...

John a nagybátyjára pillantott. Egymás szemébe néztek. Aztán elmosolyodtak.

– Gondolom, mondanom sem kell, de azért csak kimondom. Nekem egy cent sem kell belőle – folytatta Marston. – Én azt akarom, hogy hazajöjj ebből az átkozott háborúból, és te költsd el. Lehetőleg könnyűvérű nőkre és jó whiskyre. Ha nem is az egész...

Előrehajolt, és felkapta John Zippo öngyújtóját az asztalról. Végighúzta az ujját a tengerészgyalogos-emblémán.

– Ez minden, amit meg szeretnék tartani, Johnny. Megtarthatom? – Marston hangja elcsuklott, John szeme pedig könnybe lábadt. – Majd ha hazajössz, viszszaadom.

– Persze – mondta John, és most az ő hangja is elcsuklott.

Egy hosszú percig nem szólaltak meg. Össze kellett szedniük magukat.

– Most akkor mi legyen? – törte meg a csendet John. – Mármint a pénzzel.

– írd át a végrendeletedet, amilyen gyorsan csak lehet – mondta Marston. – Ha érdekel, hogy mekkora összegről van szó... a francba is, mindenképpen menj el a First Philadelphia számlavezetés-részlegébe, és kérd Carlton Schuylert...

Itt egy pillanatra megállt. Elővett egy névjegykártyát, és leírta a bankár nevét.

– Schuyler jó ember, és lefogadom, hogy már egy kicsit aggódik, hogy apád kezeli a pénzedet helyetted. Ha én tudom, hogy ez törvénytelen, akkor ő nálamnál százszor jobban tudja. Mindegy, Schuyler majd megmondja, hogy mennyi pénzről van szó, és válaszol is a kérdéseidre.

Moore biccentett.

– És ha elmondott mindent, akkor mihez kezdjek?

– Kíváncsi vagy a véleményemre? – kérdezte Marston. – Biztos vagy benne?

– Igen.

– Jó. Kérd meg Schuylert, hogy nyisson új számlát a nevedre, és a régi számládon lévő összes pénzt, amelyet már régen neked kellene kezelned, vezesse át erre az új számlára! Aztán pedig adj megbízást a banknak, hogy forgassák helyetted a pénzt, amíg odavagy. Rákérdeztem. A katonák mind így csinálják. Az összes pénzt vezettesd át, egy ezrest pedig vegyél ki!

– Ezt nem igazán értem – vallotta be Moore. – Mire jó ez az egész? Úgy értem, ha már most is van számlám...

– De ahhoz még hozzá tud férni az apád. így viszont egy vasat sem vehet el belőle.

Moore hosszú másodpercekig nem felelt.

– Értem.

A nagybátyja bólintott. 1

– És miért vegyek ki ezer dollárt? – kérdezte Moore.

– A jó whisky és a vad nők pénzbe kerülnek, Johnny. Szórakozz egy jót, mielőtt elindulsz!

– Te jó Isten!

– Hát, én nem éppen rá gondoltam – mondta Marston. – Inkább azokra a hosszú lábú szőkékre. Kár, hogy nem San Franciscón keresztül mész. Az Andrew Foster Hotel bárjában álldogáló, hosszú lábú szőkék hihetetlenül jók.

Olyanok, mint az a gyönyörű nő a Bellevue-Stratford bárjában?

– Jó – mondta John. – Holnap reggel bemegyek a bankba.

– Akkor ezzel teljesítettem a küldetésemet – mondta Marston.

– Köszönöm – mondta Johnny.

– Komolyan mondd, Johnny? Vagy olyasmibe ütöttem az orrom, amibe nem kellett volna?

– Komolyan mondtam – mondta John. – Csak azt nem értem, hogy miért? Úgy értem, miért tette ezt apám? Miért van az, hogy folyton ilyen dolgok derülnek ki róla?

– Ebben az esetben a válasz egyszerű. A nagyszüleid nem hagytak rá komolyabb vagyont. Mindent az unokákra hagytak. Azt nem tudom, hogy miért döntöttek így... persze azért van egy-két elképzelésem, de azt nem fogom neked elmondani... de így döntöttek.

– Kíváncsi vagyok a véleményedre.

– Nem kedvelték *apádat* túlságosan, és tudták, hogy ha az anyádra hagyják a pénzüket, az olyan lenne, mintha rá hagyták volna. Tíz perccel azután, hogy anyád felvette volna a pénzt, apád kibeszélte volna a zsebéből.

– Ó.

– Az ő szemszögéből nézve igaza volt, hogy nem beszélt neked az örökségről. Meg akart *védni* téged. Mindig is ilyen volt. Soha nem kérdőjelezi meg a saját tettei erkölcsösségét. Ő tényleg azt hiszi, hogy én szívesen fizettem ki a nyomorult első osztályú jegyeit a *Pacific Princessre*, meg hogy örömmel állok a cechhét a szabónál. Egyébként nem lett volna szabad szemétládának neveznem, pedig egy szemétláda, és nagyon sajnálom, hogy annak neveztem.

John felnevetett.

Marston rámosolygott.

– Idd meg a whiskydet, fiam, aztán vacsorázunk! Jó lesz, ha segítesz, mert tartok tőle, hogy egyedül nem talállok el az étteremig.

IV. William Dawson Marston minden probléma nélkül eltalált az étteremig; megette az előételként felszolgált kagylót, a steakje felét, majd hirtelen a mellkasára ejtette a fejét, elejtette a borospoharát, és elszunyókált.

John először megijedt, de egy pillanattal később megnyugodott, mert látta, hogy a Union League személyzete fel volt készülve az ilyesfajta váratlan eseményekre. A főpincér hamarosan megjelent egy hatalmas séf társaságában; talpra állították Marstont, és kivonszolták az étteremből.

– Mr. Marstont elszállásoljuk az egyik szobánkban – súgta az egyik pincér John fülébe. – Reggelre biztosan jobban lesz.

John átment a Broad Streeten, és már majdnem a First Philadelphia parkolójában volt, amikor rádöbbsent, hogy esze ágában nincs beülni az autóba, és hazamenni, ahol kénytelen lenne beszélni az apjával.

Ha visszamegyek a Bellevue-Stratford bárjába, talán ott lesz.

Már megint kezdi, Seggfej őrmester! Először is nem lesz ott, másodszor pedig, ha ott is lenne, mihez kezdene vele?

Visszament a Bellevue-Stratford bárjába, és a nő nem volt ott.

Na, mi van, seggfej? Mire számítottál?

Felült a székre, amin korábban ült.

– Skót whisky – mondta John. – Famous Grouse-t hozzon, ha van! Egy kevés vízzel.

John az asztalra tette a pénzt, de amikor a csapos elé tette az italát, furcsa dolgot mondott neki.

– Az úr a bár végében meghívta.

John kissé feszengve ugyan, de az említett irányba nézett. Egy középkorú, ősz hajú, nagydarab ír barátságosan intett neki.

Így első pillantásra nem tűnik perverznek.

John visszaintett neki, hogy köszöni az italt.

– Kíváncsi voltam, hogy visszajön-e – szólalt meg a gyönyörű nő a háta mögött.

– Jesszusom!

– Milyen volt a vacsorája?

– A kaja nem volt rossz – felelte John.

– De a többi pocsék volt? – kérdezte a nő. – Én voltam még így vele.

– Kérhetek magának egy italt?

– Azt megköszönném – mondta a nő. – De én fizetek.

– Én szeretnék fizetni – mondta John. – Van pénzem.

– Azt hiszem, hogy egy kicsit jobban el vagyok engedve, mint egy tengerészgyalogos őrmester – mondta a nő.

– Azért csak ne legyen olyan biztos a dolgában – mondta John. – Nem volt ott a vacsorámnál.

– Üzleti vacsora volt? Nem tűnt fel magának, hogy ha evés közben pénzről van szó, valahogy nem olyan jó az étel íze? John felnevetett.

– Igen – mondta John. – Tapasztalatból beszél?

– Igen – felelte a nő. – Sajnos. Én és a nemsokára ex-férjem egy ropogósra sült homár mellett udvariasan hajba kaptunk azon, hogy hogyan osztozzunk meg a vagyonunkon.

– Sajnálom – mondta John.

– Parancsol, kisasszony? – kérdezte a csapos.

– Maga mit iszik? – kérdezte a nő Johntól.

– Famous Grouse-t – felelte John.

– Akkor azt – mondta a nő a csaposnak. Aztán Johnhoz fordult. – Miért van az, hogy most, hogy újra látom, már nem tűnik olyan magányos tengerészgyalogosnak, aki messzire vetődött az otthonától és a szeretteitől?

– Idevalósi vagyok – felelte John. – Talán ez lehet az oka. És az, hogy az imént a nagybátyámmal vacsoráztam.

A nő felnevetett.

– Most sokkal bőbeszédűbb, mint a vonaton – mondta. – Mi volt magával a vonaton?

– Azt hittem, észrevette, hogy magát bámulom – mondta John.

– Észre is vettem – mondta a nő. – Miért bámult?

– Mert maga a legszebb nő, akit életemben láttam.

– Ezt kötve hiszem – mondta a nő.

– Miért jött vissza? – kérdezte John.

– Úúúúú – mondta a nő, és John szemébe nézett. – Csapjunk a közepébe, mi? Jól van. Reméltem, hogy itt lesz.

– Itt vagyok.

– Azért jött ide, hogy felszedjen egy lányt?

– Azért jöttem ide, mert nem akartam hazamenni, és az apám szemébe nézni.

– Valami rossz fát tett a tűzre.

– Nem én, hanem ő.

– Közé van a pénzhez, amiről a nagybátyjával beszélgetett? John bólintott.

– És mert az az örült ötletem támadt, hogy maga is itt lesz.

– Itt vagyok – mondta a nő.

– Azt hiszem, hogy csak álmodom, és mindjárt felébredek – mondta John.

– Nekem is olyan ez, mint egy álom – mondta a nő. – Egy rossz álom. Furamód azt hittem, hogyha találkozom a férjemmel, akkor sikerül... összerakni a házasságunkat. De ő csak a Spode-ot akarta... a kedvese meglátta a Spode-ot, és megkívánta... Tudja mi az a Spode?

– Kínai porcelán.

– ... és az ezüstöt a monogrammal. Végül is nekem már úgysem jelentene semmit, nem igaz? Idővel újra férjhez megyek, nem igaz?

– Sajnálom – mondta John.

– És most itt vagyok, egy bárban, alaposan leittam magam, és egy tengerészgyalogossal beszélgetek. Egy tengerészgyalogos kölyökkel. Mint egy rossz álom.

– Nem vagyok kölyök – mondta John sértődötten.

– Dehogynem az – mondta a nő nevetve.

– Igen? Akkor kapja be!

Szép volt, seggfej! Ezt jól elcseszted! Mi a picsának kellett ilyesmit mondani neki?

– Bocsánat – mondta John bánatosan.

A nő kinyitotta a táskáját, John pedig arra gondolt, hogy biztosan a cigaret-táját keresi, és hogy nem tud majd neki tüzet adni, mert Bill bácsikája lenyúlta a Zippóját.

De amikor a nő kivette a kezét a táskából, egy ötdolláros volt benne. A bár-pultra dobta, és felállt.

Most pedig szépen kisétál, és a büdös életben nem látom többet.

A nő a szemébe nézett.

– Gyere! – mondta. – Menjünk innen!

A nő elindult az utcára nyíló ajtó felé, John pedig egy pillanattal később kö-vette. A nő megvárta, hogy John kinyissa neki az ajtót, aztán kisétált. Aztán be-lekarolt Johnba.

– Ez az egész örültség... – mondta a nő.

– Hová megyünk?

– A Rittenhouse Square-re – mondta a nő. – Van ott egy lakosztályunk... *lakosztályom.*

Valaki John Marston Moore őrmester vállára tette a kezét, és halkán azt mondta:

– Hé!

John kinyitotta a szemét. Egy ágyon feküdt, hason. A keze és a feje lelógott az ágyról. Egy bordó szőnyeget látott, és két meztelen lábat, egyértelműen két meztelen női lábat. Ezen feltevését azonnal igazolni látszott, hogy a lábak folyta-tása eltűnt egy világoskék fürdőköntösben.

Aztán eszébe jutott, hogy hol van, és hogy mi történt. A hátára fordult.

Ott állt a nő, kezében egy csésze kávéval, amit felé nyújtott.

Azt sem tudom, hogy hívják!

– Szia! – mondta a nő.

– Szia – felelte John, és a nő szemébe nézett. – Mi az?

– Kávé – mondta a nő.

– Kávé?

– Azt mondtad, apád kocsijával jöttél. Nem akarom, hogy részegen vezess.

– Kidobsz?

– Csak hazaküldelek.

– Miért?

– Hát nem kaptuk meg mindketten, amit akartunk?

– Talán úgy kellett volna mondani, hogy megadtuk azt, amire a másiknak szüksége volt.

– Hát, jó – mondta a nő. – Megadtuk. Remélem, én is megadtam neked. Te megadtad nekem, annyi szent. De most már ideje visszatérni a valóságba.

– Szóval menjek haza.

– Igen.

– Nincs kedvem hazamenni. Itt akarok maradni veled... örökké.

– Erről természetesen szó sem lehet.

John felült. A nő megpróbálta a kezébe tenni a kávéscsészét meg a csészealjat, de John nem volt hajlandó elvenni tőle.

A nő megérintette a feje búbját.

– Nagyon édes vagy – mondta a nő.

John hátrahajtotta a fejét, hogy a nőre nézzon. A nő elmosolyodott. John a köntöse zsinórja után nyúlt.

– Ne csináld!

John ügyet sem vetett rá.

Meghúzta a zsinórt, és a köntös szétnyílt.

Átölelte a nő, és az arcát a hasához nyomta.

Hallotta, ahogy a nő mély lélegzetet vesz, aztán érezte, ahogy a kezét a nyakára teszi.

– Jaj, Istenem! – mondta a nő.

A köldöke volt a legközelebb John szájához, úgyhogy megcsókolta.

– Ki fogom borítani a kávé.

– Tedd le a kávé a padlóra, és vedd le a köntöst!

– Ha megteszem, akkor elmész?

– Nem.

A nő letérdelt, letette a csészét és a csészealjat a padlóra, aztán kibújt a köntösből, John felé fordult, és megcsókolta.

– Jaj, kicsim, mit csinálsz veled?

– Azt nem tudom – mondta John –, csak azt tudom, hogy én mit csinálok mindjárt.

Megfogta a nő vállát, lefektette az ágyra, és végignézett rajta.

– Istenem, de gyönyörű vagy!

– Te is – mondta a nő.

Aztán a nő legnagyobb meglepetésére, John felpattant az ágyról. A nő feleremelte a fejét, hogy megnézzon, mit csinál. John az ágy másik oldalához ment, leült, és a telefon után nyúlt.

– Apa – mondta a kagylóba. – Bill bácsival egy kicsit túl sokat ittunk. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most nem ülök autóba. Inkább itt maradok veled a Union League-ben.

Csend következett, aztán John Marston Moore őrmester újra megszólalt.

– Jó lesz, ha hozzászoksz a gondolathoz, apa, hogy már nem vagyok gyerek. Azt iszom, amit akarok, és annyit, amennyit akarok.

Újabb csend következett.

– Van még valami, apa. A parancsokat megváltoztatták. Holnap délután indulok. Ha anya felkel, mondd meg neki, kérlek, hogy valamikor dél előtt hazaugrom, hogy becsomagoljak. Előtte találkoznom kell Mr. Schuylerrel is a First Philadelphiában.

John elhallgatott.

– Szerintem nagyon jól tudod, hogy miért kell találkoznom Mr. Schuylerrel, apa – mondta John.

Egy pillanattal később elvette a kagylót a fülétől, és egy ideig csak nézte.

Barbara Ward (Mrs. Howard P.) Hawthorne számára világos volt, hogy John apja bontotta a vonalat. Amikor John letette a telefont, és megfordult, Barbara fájdalmát látott a szemében.

– Jaj, kicsim – mondta Barbara. – Bármit is mondott, sajnálom.

– Mi lenne, ha inkább kedvesemnek vagy édesemnek szólítanál kicsim helyett. ...? Még a John is jobb lenne.

Barbara kitárta a kezét.

– Gyere ide hozzám, kedvesem – mondta.

John nem mozdult.

– Azt hittem, azt akarod, hogy elmenjek.

Barbara leengedte a kezét, aztán magára húzta a takarót, és eltakarta a mellét.

Belenézett John szemébe.

– Én csak a legjobbat akarom neked.

– Nekem te vagy a legjobb.

– Tényleg el kell menned holnap? Vagyis ma? Még ma?

– Nem. Csak csütörtökön.

– Akkor miért...?

– Veled akarok lenni.

Barbara elfordult Johntól, aztán leszegte a fejét. A könnyeivel küszködött. Aztán felemelte a fejét, újra John szemébe nézett, és széttárta a karját.

– Gyere ide, John, kedvesem, édesem...

És ezúttal John odament hozzá.

VI.

(Egy)

Hawaii, Oahu-szigete, Ewa

21. tengerészgyalogos-repülőcsoport (MAG-21)

Parancsnokság

1942. június 19., 13.25

Clyde G. Dawkins tengerészgyalogos alezredes, a MAG-21 parancsnoka, magas, vékony, markáns arcú férfi volt; világosbarna haját olyan rövidre nyíratta, hogy kilátszott napbarnított, szeplős fejbőre.

Ropogósra keményített khaki inget és tábori nyakkendőt viselt – utóbbit úgy kötötte meg, hogy a csomója egészen apróra sikeredett. Egy aranykapocs kötötte össze a gallérjait, és feszesen tartotta a nyakkendője csomóját. Valahol azt hallotta, hogy a gallérkapocs viselését újabban rossz szemmel nézik. De ez ugyanolyan reakciót váltott ki belőle, mint az, amikor azt az utasítást kapta Pearl Harbortól, hogy mivel a *haditengerészeti* pilótáknak nem engedik, hogy a prémgalléros pilótadzsekit olyankor is viseljék, amikor nem vesznek részt bevetésen, közölje a *tengerészgyalogos* pilótáival, hogy ők se viseljék a dzsekit, csak és kizárólag bevetésen. Persze egy szót nem szólt az embereinek, magában pedig azt gondolta, hogy „kapjátok be”, és továbbra is viselte a gallérkapcsot, a prémgalléros pilótadzsekijét pedig szinte soha nem vette le magáról. Pedig tudta, hogy a viselkedésével azt fogja elérni, hogy a MAG-21 pilótái azt fogják hinni, hogy a dzseki viselése engedélyezett, sőt javallott.

Dawkins alezredes nem volt természeténél fogva lázadó. Nem lelte örömét abban, ha ellen kellett szegülnie a feletteseinek, akkor sem, ha tudta, hogy büntetlenül megteheti. Egyszerűen csak gyakorlatias ember volt, és úgy vélte, hogy roppant praktikus a pilótadzseki viselése, mert így nem kell az embereinek naponta arra pazarolniuk a drága időt, hogy fel- és levegység a zubbonyukat naponta egy tucatszor. A gallérkapocsról pedig az volt a véleménye, hogy pontosan ott tartotta a gallérja csücskeit, ahol lenniük kellett, még akkor is, ha a Tengerészgyalogságnál egyesek „civil jellegű ékszernek” titulálták. Sokkal rendezetlenebbnek látszott az a tiszt, akinek a gallérjai majdhogynem vízszintesen álltak, mint

az a tiszt, akinek a gallérjai a kívánt szögben feszítettek, még akkor is, ha ezt egy alig látható „civil jellegű ékszerrel” érte el.

A tiszt, aki most némileg feszélyezetten állt Dawkins alezredes íróasztala előtt, remekül teljesített a midwayi csatában. A neve Thomas J. Wood százados. Fiatal volt, és nemrégiben léptették elő. Prémgalléros pilótadzsekit és gallércsatot viselt; a háta mögött összekulcsolt kézzel állt.

Volt valami ebben a századosban – valami meggondolatlanság és határozatlanság –, ami nem tetszett Dawkinsnak. Dawkins úgy vélte, hogy egy jó tiszt lassan hozza meg a döntéseit, amelyekhez aztán ragaszkodik is.

– Itt az idő, Tom. Vagy hús, vagy hal – mondta Dawkins egyáltalán nem bántó hangon.

– Ööö... uram, nem kívánok vádat emelni.

– Ám legyen – mondta Dawkins.

– Láttam, amit láttam, de nem tudom...

– Ez minden, százados – mondta Dawkins most már valamivel hűvösebben.

– Leléphet.

A százados vigyázzba vágta magát.

– Igen, uram – mondta. Csinált egy hátraarcot, és elindult kifelé az irodából.

– Szóljon Lorenz őrnagynak, hogy jöjjön be, kérem! – szólt utána Dawkins.

– Igenis, uram.

Karl J. Lorenz őrnagy, a MAG-2Í végrehajtó tisztje besétált az irodába. Dawkins szerint Lorenz úgy nézett ki, mint aki az SS egyik toborzóplakátjáról lépett le, más szóval, mint egy tiszta árja, egy feddhetetlen, német származású, szőke, kék szemű, világos bőrű és rugalmas izomzatú férfi.

– Hívatott, parancsnok? – kérdezte.

– Csukja be az ajtót, legyen szíves! – mondta Dawkins.

Lorenz becsukta az ajtót.

– Némi gondolkodás után – mondta Dawkins –, úgy döntött, hogy nem emel vádat.

– Hm – mondta Lorenz elgondolkodva. – Ez valószínűleg jó hír, uram. Ugyanis nem lett volna könnyű bizonyítani az állításait.

– Nem, ez *nem* jó hír, Kari – mondta Dawkins.

– Úgy gondolja, hogy hadbírótság elé kellett volna állítanunk? – kérdezte Lorenz meglepetten.

– Úgy gondolom, hogy mielőtt eljár a szája, igazán hasznos lett volna, ha az ifjú Wood százados eldönti, hogy hajlandó-e hadbírótság előtt is megismételni, hogy látta az egyik társát gyáván megfutamodni az ellenség előtt.

– Ó – felelte Lorenz. – Igen, uram, már értem, hogy mire gondol.

– Ugyanúgy nem tudja, hogy Dunn tényleg megfutamodott-e az ellenség előtt, vagy nem, mint ahogy én sem tudom... és én ott sem voltam. Megfutamodott az ellenség előtt... ettől súlyosabb vádat el sem tudok képzelni.

– Feltételezem, ezt közölte Wooddal is.

– Nem. Nem akartam befolyásolni a döntésében.

- Megkérdezhetem, hogy maga mit *gondol*?
- Már mondtam. Azt gondolom, hogy Wood nem tudja, hogy mit látott. Vagy arra kíváncsi, hogy szerintem Dunn megfutamodott-e?
- Igen, uram.
- Azt hiszem, hogy kénytelenek leszünk a legjobbat feltételezni róla. Azt mondja, hogy nem emlékszik, hogy mikor, és hogy milyen körülmények között hagyta ott a támadóköteléket. Szerintem tényleg nem emlékszik semmire. Elvesztette a szélvédőjét, és meg is sebesült. A kérdés csak az, hogy mindez mikor történt? Mielőtt elindult vissza Midwayre, vagy azután? A csata előtt nem oldott kereket, az biztos. Leszedett egy Kate-et. Ehhez nem férhet kétség. Aztán leszedett egy Zérót is. Ezt is megerősítette a többi túlélő. Aztán amikor legközelebb látták, éppen útban volt Midway felé. Elég közel volt ahhoz, hogy lássák, ő az, de már túl messze ahhoz, hogy bárki is meg tudja állapítani, hogy elvesztette-e a szélvédőjét, vagy sem.
- Tudom, uram, hogy engem senki nem kérdezett, de ilyen körülmények között valószínűleg én is a legjobbat feltételezném róla.
- És Wood vádjait az ütközet utáni hisztériának tulajdonítaná?
- Valahogy úgy, uram.
- Sajnos, annak ellenére, hogy nem kíván hivatalosan is vádat emelni, Wood kijelentésére sokan fognak emlékezni, és meglehetősen sokáig... és persze minél többször mesélik el a történetet, annál rosszabb fényben fogják feltüntetni Dunnt.
- Most mihez kezd Dunn-nal, uram? – kérdezte Lorenz egy pillanattal később.
- Maga meg én rövidesen meglátogatjuk Dunn hadnagyot a kórházban. Ott aztán közlöm vele, hogy holnap kiengedik, átadom neki a Biborszívet, és informálom, hogy áthelyeztük a VMF-229-hez. Azt hiszem, meg fogja érteni, hogy miért nem lenne szerencsés, ha visszatérne a VMF-211-hez. Remélem, hogy nem akarja majd, hogy külön elmagyarázzam neki a helyzetet.
- A kettő-huszonkilenchez, uram? – kérdezte Lorenz meglepetten. Dawkins bólintott.
- A kettő-huszonkilenchez.
- Uram, a VMF-229-et még nem aktiváltuk.
- Már aktiválták helyettünk... – mondta Dawkins, majd egy pillanatra megállt, hogy az órájára pillantson – .. ma 13.00-kor. Az állományát tekintve két tisztből áll, az egyik kórházban van, a másik pedig úton idefelé. Tegyen róla, hogy a parancsok le legyenek gépelve.
- Végül kit nevezett ki parancsnoknak, uram?
- Őrnagy, egy jó tengerészgyalogos-tiszt mindig hallgasson a feljebbvalója tanácsára – mondta Dawkins.
- Uram?
- Dawkins felnevetett, aztán kihúzta az íróasztala egyik fiókját, és Lorenz kezébe nyomott egy sárga telexpapírt.

RUTIN

BIZALMAS

USA TENGHERÉSZGYALOGSÁG FŐPARANCSNOKSÁGA

WASHINGTON D. C, 1942. JÚNIUS 14., 14.45

PARANCSNOK

MAG-21 HAWAII EWA

MIUTÁN CHARLES M. GALLOWAY TARTALÉKOS TENGHERÉSZGYALOGOS SZÁZADOS AKTÍV SZOLGÁLATRA JELENTKEZETT, PARANCSOT KAPOTT, HOGY REPÜLJÖN EWA-RA, ÉS FOGLALJA EL POSZTJÁT A VMF-229 PARANCSNOKAKÉNT. NOHA A MEGBÍZATÁST A FŐPARANCSNOK ÉS ALULÍROTT IS JÓVÁHAGYTA, JOGÁBAN ÁLL NEVEZETT TISZTNEK BÁRMILYEN MÁS FELADATOT ADNI.

D. G. MCINERNEY DANDÁRTÁBORNOK

USA TENGHERÉSZGYALOGSÁG

– Az eszem megáll – mondta Lorenz.

– Gondoltam, hogy meg fog lepődni – mondta Dawkins.

– Amikor utoljára hírt kaptam Charley felől, még arról volt szó, hogy keresztre feszítik – mondta Lorenz. – Úgy értem, szó szerint. Mi a fenét jelent az, hogy a „főparancsnok és alulírott is jóváhagyta”?

– Szerintem azt jelenti, hogy McInerney Doki közvetlenül a főparancsnokhoz ment. Charley eddig egy VIP R4D-vel röpködött Quantico környékén.

Az R4D volt a Douglas, a gyártó által DC-3-asnak keresztelt – a Hadsereg által pedig C-47-esnek nevezett –, ikermotoros teherszállító repülőgép haditengerészeti változata.

– McInerney feltehetően azért ment a főparancsnokhoz, hogy elmondja neki, mennyire kellene most nekünk az olyan pilóták, akik már legalább kétszáz repült órát tudhatnak maguk mögött. A Haditengerészet annyira dühös lett Gallowayre, hogy csak a főparancsnoknak volt bátorsága tisztí kinevezést adni neki.

– Én úgy tudtam, hogy eltiltották a repüléstől... azt se engedték neki, hogy a pilótafülke közelébe menjen. Őrmester volt, és gépszerelőnek osztották be Quanticóban. De most, hogy ezt hallom, valahogy újra tudok hinni a Tengerészgyalogságban – mondta Lorenz.

– *Újra* tud hinni, őrnagy? – kérdezte Dawkins szárazon. – Szóval elvesztette a hitét?

– Nos, mondjuk inkább úgy, hogy amikor az aranygallérosok hagyták, hogy a Haditengerészet besározza Charleyt, egy kicsit *megrendült* a hitem.

– Ó, ti kicsiny hitűek! – gúnyolódott Dawkins.

– Mikorra várható?

Dawkins vállat vont.

– A telexben nincs róla említés – mondta Dawkins. – Ismerve Charleyt, két dolog lehetséges. Vagy rekordsebességgel ideszáguld, vagy pedig megkeresi a világ leglassúbb hajóját, ami nagyjából a háború utolsó napján ér ide vele.

Lorenz felnevetett.

Dawkins felállt.

– Menjünk, és tüzzük ki Dunn hadnagyra azt a Bíborszívet! – mondta Dawkins.

(Kettő)

Hawaii, Oahu szigete, Pearl Harbor

USA haditengerészeti kórház

1942. június 19., 15.05

Amikor Dawkins alezredes benyitott a szobájába, William C. Dunn főhadnagy hanyatt feküdt az ágyán, nyitott fürdőköpenyben, széttárt lábbal, pizsama-alsó nélkül. Dunn nyilvánvalóan nem számított látogatókra.

Dawkins több kötést látott Dunn ágyéka közelében. Az egyik meglehetősen nagy volt, de a többi csak valamivel volt nagyobb egy közönséges öntapadós ragtapasznál. Látott még vagy fél tucat sebet is, amit nem kötöttek be; jól látszottak a hadnagy belső combjából kilógó varratok. A sérült területet és környékét leborotválták, és bekenték valami narancssárga fertőtlenítőszerrel.

Majdnem átment szopránba – gondolta Dawkins. – *Akármi is lehetett az, ami eltalálta Dunn Wildcatjét, kis híján levitte a hadnagy gyémántgyökerét. A repeszek számából ítélve egy 20 mm-es lehetett, ami a becsapódáskor robbant fel*

Nem sokkal azután, hogy az ajtó kinyílt, Dunn eltakarta mezítelen alsó fertályát a kórházi fürdőköpennyel. Aztán, amikor megpillantotta az ezüstlevelet Dawkins gallérján, elkezdett kikászálódni az ágyból.

– Maradjon csak, fiam – mondta Dawkins, de már elkésett. Dunn leszállt az ágyról, és vigyázzba vágta magát. – Na, akkor viszont pihenj! Fájnak a sebei?

– Csak amikor merevedésem van, uram – hadarta Dunn. – Elnézést, uram. Nem lett volna szabad ilyesmit mondanom.

– Ha engem is ott találtak volna el, ahol magát, és még működne – mondta Dawkins –, én biztosan kiugranék a bőrömből örömömben.

– Igen, uram – mondta Dunn.

– Tudja, hogy ki vagyok, fiam?

– Igen, uram. Szólt hozzánk pár szót, amikor megérkeztünk.

– Ez itt a végrehajtó tisztem, Lorenz őrnagy – mondta Dawkins. Lorenz kezét nyújtott Dunn-nak.

– Hogy van, hadnagy?

– Köszönöm, nagyon jól, uram.

– Ha nem bánja, akkor ezt most magára tűzöm – mondta Dawkins –, aztán pedig szépen visszafekszik az ágyába.

Kivette a Bíborszívet egy kis felhajtható tetejű fémdobozból, Dunn fürdőköpenye hajtókájára tűzte, aztán kezét rázott vele.

– Köszönöm, uram.

– Ez a legrégebbi kitüntetésünk. Tudta? – kérdezte Dawkins. – Még a forradalom idejéből való. Washington parancsot adott, hogy mindenki, aki megsebesült, viselhet egy bíbor szalagot az egyenruháján... tudja, abban az időben tényleg egy szalagot tűztek ki.

– Nem tudtam, uram – ismerte be Dunn.

– Maga szó szerint a vérét adta a hazájáért – mondta Dawkins. – Büszkén viselheti.

Dunn nem felelt.

– Miért nem fekszik vissza?

– Jól vagyok, uram. Az orvos szerint is jó, ha mozgok.

– Úgy tudom, hogy holnap kiengedik – mondta Dawkins.

– Éppen ezzel kapcsolatban akartam érdeklődni, uram. Hogy most akkor hogyan tovább?

– Áthelyezték a VMF-229-hez – mondta Dawkins.

– Amíg meg nem kezdődik a hadbírószáki eljárás, uram?

– Nem emeltek vádat maga ellen, Dunn, és nem is fognak – mondta Dawkins.

– De a századnál nem szívesen látnak, igaz, uram?

– Én adtam ki a parancsot, amivel áthelyezték a VMF-229-hez – mondta Dawkins. – A VMF-211 parancsnokának semmi köze ehhez a döntéshez.

– Igen, uram – mondta Dunn olyan hangon, ami súrolta a függelemsértés határát, ezzel jelezve, hogy egy szót sem hitt el a válaszból.

Dawkins érezte, hogy pillanatokon belül előnti az agyát a vér, de visszafogta magát.

– A VMF-229 egy új repülőszázad. Ma aktiválták. Pillanatnyilag magából és a parancsnokból áll, aki már elindult az Államokból. Azért helyeztettem át, mert szükségem van egy tapasztalt emberre...

– A Midwayn szerzett tapasztalatokra gondol, uram? – kérdezte Dunn már-már gúnyosan.

– Akkor tegyen fel kérdéseket, fiam – mondta Dawkins hűvösen –, ha megkérem rá!

– Igen, uram.

– A században magán kívül még csak japán repülőgépet sem látott senki, nemhogy lelőtt volna közülük kettőt – mondta Dawkins. – Azt akarom, hogy amikor az újoncok magára néznek, azt lássák, hogy nem sokban különböznek magától. Így nem lesz akkora a rájuk nehezedő nyomás, ha érti, hogy mire gondolok. És mivel rendelkezik némi tapasztalattal, talán meg is tudja őket tanítani néhány dologra.

– Igen, uram.

– Az új parancsnokát, Charles Galloway századost jól ismerem – folytatta Dawkins. – El fogok neki mondani mindent magával kapcsolatban, beleértve ezt a pletykát is. Azt is el fogom neki mondani, hogy én személy szerint úgy gondo-

lom, hogy maga tette a kötelességét Midwayn, aztán a sebesülései ellenére is sikerült visszavinnie sérült gépét a bázisra.

Dunn most először nézett Dawkins szemébe.

– Na, most kérdezhet, hogyha akar – mondta Dawkins.

– Köszönöm, uram – mondta Dunn egy pillanattal később. – Nincs kérdés, uram.

– Tudom, hogy senki nem örül, ha kioktatják, Dunn, de azért mondok én magának valamit. Ne foglalkozzon a pletykákkal! Egy idő múlva már senkit sem fog érdekelni. Most tiszta lappal indulhat; új repülő század, új parancsnok. Én Galloway százados helyében átkozottul hálás lennék, ha egy olyan embert kapnék, mint maga.

– Ezredes, én tényleg nem tudom, hogy hogy a francba jutottam vissza arra a repülőtérré – mondta Dunn.

Hiszek neki.

– A lényeg az, hogy visszajutott – mondta Dawkins.

– Uram, hol állomásozik a VMF-229?

– Pillanatnyilag egy ív papíron, Lorenz őrnagy íróasztala fiókjában – mondta Dawkins. – Ha kiengedték innen, jelentkezzen le a nőtlen tisztok szállásán. Ha Galloway százados megérkezik, vagy valami fontos dolog történik, magáért küldünk valakit. Pihenje ki magát! Már majdnem azt mondtam, hogy menjen, és üsszon egyet, de gondolom, most nem igazán rajong az ötletért.

– Nem igazán, uram – mondta Dunn.

Most mosolyodon el először – gondolta Dawkins. – Valószínűleg csak most esett le neki, hogy nem fogják hadbíróság elé állítani, és hogy talán van még valaki, aki nem tartja gyávának.

– Naponta egyszer azért jelentkezzen le a hadsegédnél vagy a törzsőrmester-nél! – mondta Dawkins.

– Igenis, uram.

Dawkins kezet nyújtott.

– Gratulálok a kitüntetéséhez, hadnagy – mondta Dawkins. – És sok szerencsét az új posztjához.

– Köszönöm, uram.

Lorenz őrnagy is kezet nyújtott neki.

– Ha bármire szüksége lenne, Dunn, nézzon be hozzám, vagy csörögjön rám. Én is gratulálok, és sok szerencsét.

(Három)

Hawaii, Oahu szigete, Pearl Harbor

USA haditengerészeti kórház

1942. június 19., 15.35

Dawkins alezredes és Lorenz őrnagy kísértelt a szobából; az ajtó becsukódott. Dunn lehajtotta a fejét, hogy megnézzze a Bíborszívet – a szalagot már látta az-

előtt, de a kitüntetést magát még nem –, levette a fürdőköpenyről, és a kezében tartva megnézte magának. Szív alakú volt, rajta George Washington arcképével. A kezébe vette a dobozt, amiben Dawkins a kitüntetést hozta; benne volt a szalag és egy szív alakú kitűző – utóbbi azért, hogy civil ruha hajtókájára tűzve is lehessen viselni.

– Egy kurva nagy hős lett belőled, Bill Dunn – mondta magának gúnyosan. – Megkaptad a „legközelebb, idióta, ne felejs el fedezékbe húzódni” érdemérmet.

Jót nevetett saját szellemességén. Aztán visszarakta a kitüntetést a dobozába, lezárta a tetejét, a fehér éjjeliszekrényhez lépett, és berakta a dobozt a fiókba. Ahogy visszatolta a fiókot, az ajtó ismét kinyílt.

Mary Agnes O'Malley korvetthadnagy (USA Haditengerészet, ápolóhadtest) lépett be a szobába, kezében egy rozsdamentes acél tálcával, amelyet egy mosástól megkopott zöld, kórházi ruhával takartak le.

– Szia – mondta, és Dunnra mosolygott.

Dunn hadnagy nagyon vonzódott O'Malley korvetthadnagyhoz. Részben azért, mert az ifjú hölgy csinos, hetyke cicijű kis szőke volt, részben pedig azért, mert azt hallotta róla, hogy úgy kefél, mint a nyúl. Olyan gyakran hallotta ezt az ewa-i tiszti klubban, hogy úgy döntött, valami alapja kell, hogy legyen a dolognak.

– Szia – felelte Dunn.

O'Malley korvetthadnagy – Dunn szerint – ma a szokásosnál is kíváncsibb volt. Amikor letette a zöld ruhával letakart acéltálcát az éjjeliszekrényére, elég közel hajolt Dunnhoz, hogy a hadnagy be tudjon pillantani a dekoltázsába, és szemügyre tudja venni a tekintélyes méretű, puha, fehér húst, amely a melltartójának feszült.

A pletykák ellenére O'Malley korvetthadnagy eddig zéró érdeklődést mutatott Dunn hadnagy iránt. Dunn szerint ennek két oka lehetett. Az egyik az volt, hogy mivel egy ilyen bombázó, mint O'Malley korvetthadnagy, több tucat jóképű, nőtlen tiszt közül válogathatott, nyilván inkább egy századost vagy egy őrnagyot választott volna, és nem egy egyszerű kis hadnagyot. A másik ok az lehetett, hogy a híre valószínűleg megelőzte Dunnt. O'Malley biztosan hallotta a pletykát, hogy kerekelt oldott a midwayi csata kellős közepén. Egy O'Malley kaliberű nő – de egy akármilyen fiatal nő – szemében egy egyszerű kis hadnagy, aki ráadásul még gyáva is, nem olyasvalaki, akivel szívesen bújna ágyba.

– Mit akartak az aranygallérosok? – kérdezte O'Malley.

– Úgy néz ki, hogy elveszítjük a háborút – felelte Dunn. – Azért jöttek, hogy közöljék, én vagyok az utolsó reménységük.

– Komolyan kérdeztem – mondta O'Malley, és intett Dunn-nak, hogy üljön fel az ágyra. – Mit akartak?

– Hoztak nekem egy „elfelejtettél fedezékbe húzódni”-érdemérmet.

– Mit?

– Dawkins ezredestől megkaptam a Bíborszívet – mondta Dunn. – És az új megbízatásomat. Miért akarsz ágyba dugni?

– Mert ki kell vennem a varrataidat – mondta O'Malley. – Legalábbis néhányat. Hol van a kitűtetésed?

– Az éjjeliszekrény-fiókban.

– Megnézhetem?

– Még nem láttál ilyet?

– Én a tiédre vagyok kíváncsi.

Mutasd meg a tiédet, és én is megmutatom az enyémet.

Az éjjeliszekrényhez ment, kivette a kis dobozt, és O'Malley kezébe nyomta.

O'Malley kinyitotta, megnézte, aztán visszaadta neki.

– Nagyon szép. Büszke lehetsz magadra.

– Ez csak annyit jelent, hogy eltaláltak – mondta Dunn.

– Szerencséd volt, hogy nem jártál rosszabbul, ugye, tudod?

Most arra gondol, hogy szerencsém volt, hogy a 20 mm-es nem vitte le a fejemet?

Vagy hogy nem találta el a golyóimat?

– Persze, hogyne – mondta Dunn.

– Ül fel az ágyra, és nyisd szét a köntösödet!

– Nincs rajtam pizsamaalsó – mondta Dunn.

O'Malley az ölébe dobta a zöld kórházi ruhát.

– Takard le ezzel! – mondta. – Nem mintha olyasmit láthatnék, amit még nem láttam.

Dunn felszállt az ágyra, az ágyékára terítette a zöld ruhát, és szétnyitotta a köntösét.

O'Malley gumikesztyűt húzott – amit Dunn meglehetősen erotikusnak talált –, aztán alkoholba mártott egy mull-lapot, és bekente vele Dunn combja belső részét.

Dunn felkiáltott, amikor O'Malley – figyelmeztetés nélkül – letépte a nagyobb kötést.

– Még egy kicsit gennyes – mondta O'Malley nagy szakértelemmel. – De szépen gyógyul. *Nagyon nagy szerencséd volt.*

Most már biztos, arra célzott, hogy szerencsém volt, hogy nem találták el a golyóimat.

Miközben O'Malley a ragtapasz maradványait kapargatta le a lábáról, Dunn ismét bekukucskált ropogós, fehér egyenruhája dekoltázsába. Érezte a nő parfümje illatát is. Legnagyobb döbbenetére azonnal merevedése lett.

O'Malley korvetthadnagy úgy tett, mintha nem vette volna észre.

– Hová küldenek? – kérdezte O'Malley, miközben letépett egy kisebb kötést.

– A VMF-229-hez – felelte Dunn.

– Hol állomásoznak? Vagy titkos?

– Dawkins ezredes szerint a végrehajtó tiszt fiókjában – mondta Dunn. – Ma aktiválták. Jelenleg két főből áll. Belőlem és egy Galloway nevű századosból, aki már úton van az Államokból.

– Galloway? – kérdezte O'Malley. – Van keresztnéve is? Dunn egy pillanatra elgondolkodott.

– Charley. Azt hiszem. Mond valamit neked ez a név?

– Nem tudom – felelte O'Malley. – Egy időben jártam egy Charley Galloway nevű technikus őrmesterrel. Pilóta volt. Vajon hány Charley Galloway lehet a Tengerészgyalogságnál?

A Haditengerészet berkein belül a tisztek nem érintkezhettek sorállományúakkal, és nemcsak azért, mert a társadalom ezt nem nézte jó szemmel, hanem mert tiltotta a szabályzat; akit rajtakaptak, azt hadbírótság elé állították. Dunnt igencsak meglepte O'Malley kijelentése.

– Te jártál egy őrmesterrel? – kérdezte Dunn.

– Jaj, ne játszd már az agyad! Még sosem csináltál olyasmit, amit nem lett volna szabad? – kérdezte O'Malley, miközben kaparászni kezdte a második kötésből visszamaradt, apró ragtapaszdarabkákat. – Azt hiszem, erre már nem kell kötés.

– Nem akartam játszani az agyam – mondta Dunn –, csak egy kicsit meglepett, hogy... belementél egy ilyen kapcsolatba.

– Gondoltam, te úgysem mondanád el senkinek – mondta O'Malley. – Te tényleg nem hallottál még Charley Galloway őrmesterről?

Ekkor Dunn-nak hirtelen beugrott, hogy hallott már az őrmesterről. Galloway új, századosi rendfokozata volt, ami megzavarta.

– Én akkor álltam be a VMF-211-hez, amikor ő elment – mondta Dunn. – Ez az a Galloway?

O'Malley felnevetett.

– Ez az a Galloway.

– Azt csiripelték a madarak, hogy ő meg egy másik őrmester összerakott egy Wildcatet azokból a roncsokból, amik december 7-e után megmaradtak, és amiket totálkárossá nyilvánítottak, aztán engedély nélkül felszállt, hogy csatlakozzon a Wake felé tartó, tengeri felmentő haderőhöz.

– A *Saratogával* akart randevúzni – mondta O'Malley. – A 14. harci különítménnyel. Azért indultak útnak, hogy erősítést vigyenek Wake-re, de visszahívták őket.

– Azt hallottam, hogy elég nagy bajba került emiatt – mondta Dunn. – Visszaküldték az Államokba, hogy hadbírótság elé állítsák. Pontosan mivel is vádolták?

– Rossz fényben tüntette fel a Haditengerészet aranygallérosait – mondta O'Malley. – Leginkább a BUAIR-t⁴. A mérnökeik megvizsgálták az összes repülőgépet a japán támadás után, és egytől egyig mindet totálkárossá nyilvánították. De Charley és Oblensky őrmester...

– Ki?

– „Big Steve” Oblensky. Ő volt a VMF-211 karbantartó őrmestere.

⁴ *US Navy Bureau of Aeronautics* – az USA Haditengerészete Légügyi Hivatala. Repülőmérnöki feladatokat lát el a Tengerészgyalogság berkein belül, *a ford.*

– Ismerem – mondta Dunn. – Úgy tudom, még mindig ő a karbantartó őrmester.

– Szóval, miután az aranygallérosok kijelentették, hogy az Ewa-n lévő összes gép javíthatatlan, „Nagy” Steve és Charley egyet mégis helyrehozott, Charley pedig elrepült vele a Sarára, ami pár száz kilométerre hajózott a nyílt óceánon. A harci különítmény pozíciója, és főleg a *Sara* helyzete, szigorúan titkos volt. Az aranygallérosok felsültek, de mivel az aranygallérosok nem hibázhatnak, szépen rákentek mindent Charleyra.

– Miért csinálta?

– Azért – mondta O'Malley korvetthadnagy –, mert a VMF-211 nagyja Wake-en volt, és addigra szinte az összes gépüket elvesztették. Charley úgy gondolta, hogy minden repülőgépre szükségük lehet. A *Sarán* csak Buffalók voltak. Felhasználhatták volna Charley Wildcatjét, ha az itteni aranygallérosok nem rendelték volna vissza a különítményt.

Dunn felmordult.

Rádöbrent, hogy a parfüm, a dús keblek és a többi vonzó és nőies vonás ellenére, O'Malley korvetthadnagy úgy beszélt vele, és ami fontosabb, úgy is gondolkodott, mint egy igazi haditengerésztiszt; még a haditengerészek szakzsargonját is hibátlanul használta. És ez valamiért zavarba hozta.

– Nem biztos, hogy ez a Galloway az a Galloway – mondta végül Dunn.

– Valószínűleg nem az – felelte Mary Agnes O'Malley tárgyilagosan –, főleg ha belegondolok, hogy mennyire kiakadtak az aranygallérosok Charleyra. Valószínűleg egy másik fickó lesz, akit ugyanígy hívnak.

Dunn érezte a hangján a csalódottságot.

O'Malley az acéltálcára tette az alkoholos mull-lapot, és felvett egy kötszervágó ollót. Aztán egészen közel hajolt Dunn ágyékához, aki érezte – nem látta, mert O'Malley feje útban volt, és különben sem tudta levenni a szemét a melltartójáról –, ahogy elvágta a varratokat.

Az eljárás teljes kilencven másodpercet vett igénybe. Mivel Dunn úgy vélte, hogy O'Malley próbál erősen koncentrálni, nem szólt hozzá.

Aztán O'Malley végre felegyenesedett, és Dunn a pillantásán látta, hogy a nő tudja, hogy végig a mellét nézte.

Letette a kötszervágó ollót, és felvett a tálcáról egy orvosi fogót és egy újabb mull-lapot.

– Most pedig kiveszem a varratot – mondta O'Malley, és újra fölé hajolt. – Nem fog fájni, úgyhogy nehogyan kezdj nekem vergődni.

– Oké.

A zöld kórházi ruha valahogy elcsúszott a helyéről. Dunn éppen akkor nyúlt érte, amikor O'Malley. De a nő volt a gyorsabb, így ő tette a helyére, de közben hozzáért Dunn erekciójához.

– Jaj, annyira sajnálom! – mondta Dunn.

– Ugyan már – mondta O'Malley higgadtan.

– Én azt hallottam – hadarta Bill Dunn –, hogy ha ilyesmi történik, a nők tudják, hogy hová kell ütni, hogy lemenjen.

O'Malley felnevetett.

– Nem szeretnék fájdalmat okozni a kicsikének – mondta végül tárgyilagosan.

Dunn úgy érezte, mintha valami megcsípte volna. Aztán még egyszer, és még egyszer. Ekkor jött rá, hogy O'Malley kihúzta a fekete varratot a lábából.

A nő felegyenesedett, és egy ruhával letörölte a kesztyűjéről két rövid varratdarabot, illetve egy harmadikat a fogóról. Aztán lenézett Dunnra.

– Ilyen esetekben profi módjára kell viselkednünk... higgadtan – mondta O'Malley. – De az igazság az, hogy ez nem mindig sikerül. Főleg, ha a páciens olyan helyes, mint te.

Az ujjával végigsimította Dunn lábát, megtalálta az erekcióját, és finoman megsimogatta.

– Holnap kiengednek, ami azt jelenti, hogy ha kéred, akkor kaphatsz kimenőt 22.30-ig.

Elvette a kezét, megtörölte a fogót, és újra Dunn fölé hajolt. Újabb apró csípéseket érzett az ágyéka közelében, majd O'Malley felegyenesedett.

– Elvitte a cica a nyelved? – kérdezte Dunntól.

– Esetleg együtt vacsorázhatnánk?

– Azt hiszem, ez megoldható – felelte O'Malley.

– Fogd meg még egyszer!

– Mindketten bajba kerülünk, ha valaki meglátja – mondta O'Malley, de azért megfogta.

– Mikor?

– 16.30-kor végzek – mondta O'Malley. – Mit szólnál 17.30-hoz, a bárban?

– Jó.

– A szobatársam ma este szolgálatban lesz.

– Tényleg? – kérdezte Dunn.

– Ha férfi látogatónk van, nyitva kell hagynunk az ajtót – mondta O'Malley.

– Sokszor elgondolkodtam már rajta, hogy ha zárva van az ajtónk, honnan tudják megmondani, hogy van-e bent velünk valaki, vagy nincs?

– Szerintem sehogy – mondta Dunn.

– Mi lenne, ha előbb vennél egy üveg skót whiskyt, és a szállásra jönnél? Ihatnánk egyet, aztán elmennénk vacsorázni. Vagy szívesebben ennél előbb?

– Milyen skót whiskyre gondoltál?

– Mindegy. Nem vagyok válogatós – felelte O'Malley.

– Most már elég lesz, különben...

O'Malley gyorsan elvette a kezét.

– Nehogy kárba menjen, nem igaz? – mondta O'Malley. – Most pedig legyél jó kisfiú, és hagyd, hogy befejezzem. Különben a vén kurvának feltűnik, hogy túl régóta vagyok itt, és még idetolja a képét.

Pennsylvania, Philadelphia
Rittenhouse Square 106.
„C” lakosztály
1942. június 22.

Barbara Ward (Mrs. Howard P.) Hawthorne félretolta a zuhanyzókabin tejüveg ajtaját, és kilépett a fürdőszoba kövére. Levett egy törölközőt a tartóról, és elkezdte megszárítani a haját. Aztán egy pillanatra kikapcsolta a hajszáritót, hogy letörölje a mosdó fölé szerelt tükörről a vízpárát.

Folytatta a hajszáritást, és közben magát vizsgálgatta a tükörben.

Nem is olyan rossz – gondolta magában. -A melled még nem lóg, és a hasad is feszes, de a harminchat év nem múlt el nyomtalanul. Majdnem harminchét, és nem harminckettő, ahogy Johnnak mondtad.

Amikor ő betölti a harminchetet – gyors fejszámolást végzett – te ötvenegy éves leszel. Ötvenegy! Úristen, Barbara, neked elment az eszed!

Végzett a hajszáritással, a törölközőt a szennyeskosárra dobta, és a hálószo-
 bába ment. Elővett egy kölnisüveget, és magára fűjt belőle egy keveset. Aztán
 kivette az egyik parfümjét, és pár cseppet kent belőle a füle mögé és a keblei kö-
 zé. Felvette a köntösét, visszament a fürdőszobába, és nekilátott megfésülni a
 haját; közben magát nézegette a tükörben.

Mire jó a parfüm? Úgyisincs senki, aki érezhetné az illatát. John sem fog már többet a melleid között szimatolgatni. Ebben a pillanatban háromezer méter magasan repül valahol Nyugat-Pennsylvania vagy Ohio, vagy ki tudja, mi felett; a háborúba megy. Ha túl is éli, szinte semmi esély nincs rá, hogy visszajön hozzád.

Megkapta, amit akart. Kellett neki valaki, akivel eljátszadózhatott az ágyban négy napon keresztül. De ha visszajön, egy „kedves” lányt akar majd magának, aki annyi idős, mint ő, és nem valami középkorú nőt, akit egy bárban szedett fel... vagy aki őt szedte fel.

Azt mondta, hogy szeret...

Valószínűleg még el is hitte, mert nem mondott volna olyasmit, amiben nem hisz. De igazából összekeveri a nemi vágyat és a gyöngédséget a szerelemmel

*A szeretetről sem tud sok mindent. Abból, amit elmondott, az apja egy alávaló alak. Tőle aztán biztosan nem kapott szeretetet. Gyöngédséget pedig végképp nem. Szerintem az anyjától sem. Lefogadom, hogy a Moore-házban nem volt divat az ölel-
 kezés meg a puszilgatás.*

Ami az ágyat illeti – és én sem vagyok valami tapasztalt ezen a téren – az biztos, hogy egy kezemen meg tudnám számolni, hogy hány partnere lehetett előttem. A lelkesedése mindenképpen tíz pontot ér, de a tapasztalatra csak egy pontot adnék. Vagy inkább mínusz egyet.

Abban egészen biztos vagyok, hogy pár dolgot soha azelőtt nem csinálták vele...

Akkor te miért csináltad?

Valószínűleg már alig várja, hogy elmondhassa a fiúknak.

„Na, milyen volt az eltávod?”

„Szuper. Összejöttem egy középkorú nővel Nem nézett ki rosszul. De hogy mit művelt az az ágyban! És miket művelt a farkammal? Egyszerűen nem tudott betelni vele. Folyton rá volt cuppanva. Egyszer még álmomban is rábukott.”

Egyszer tényleg rábuktam, miközben aludt, és piszokja volt. Ebből is jól látszik, hogy a tiszteletet parancsoló külső egy szexmániás picsát rejt.

Vagy inkább csak egy teljesen átlagos, kielégítetlen feleséget, akinek a férje egy édes kis szőszivel heteg már öt hónapja. Vagy ki tudja, mióta. Ők ketten biztosan tudják.

Miután befejezte a fésülködést, némi hidratálókrémet kent az arcára, majd elővett egy papír törülőkendőt, szárazra törölte a tükrore, aztán pedig a hálószo-bába ment. Lefeküdt az ágyra, és bekapcsolta a rádiót; aztán kikapcsolta a rádiót, a nappaliba ment, levette a kandalló párkányáról a whiskyt – John hagyta ott –, a konyhába ment, és kitöltött jó kétujjnyit egy pohárba.

Belekortyolt az italba, aztán még egyszer belekortyolt – ezúttal nagyobb –, majd hangosan felsóhajtott.

Istenem, bárcsák itt lenne!

Megszólalt a csengő. Olyan régifajta csengője volt, aminek a kapcsolóját el kellett fordítani.

A faliorára pillantott. Háromnegyed kilencet mutatott.

Ki a franc lehet az?

Csak nem késte le a gépét ez az ostoba kölyök? Vagy valamiért vissza kellett fordulnia a repülőgépeknek, és újra leszállt Newarkban? Ha ez a helyzet, akkor mostanra kellett ideérnie.

Alig ért az ajtóhoz, amikor a csengő ismét megszólalt.

Csak annyira nyitotta ki az ajtót, amennyire a biztonsági láncról lehetett; kikukucsált a résen, és akkor megpillantotta azt az embert, akinél jobban pillanatnyilag senkit nem utált: ifjabb Howard P. Hawthorne-t.

– Én vagyok az, Barbara – mondta Howard, noha erre semmi szükség nem volt.

– Nekem is feltűnt – mondta Barbara fáradt hangon.

– Bejöhettek, vagy... vendégeid vannak?

Barbara bezárta az ajtót, kiakasztotta a láncot, aztán teljesen kinyitotta az ajtót.

– Gyere be, Howard!

– Kösz – mondta Howard.

– Éppen iszom – mondta Barbara. – Hát, te? Mit akarsz?

– A skót whisky jó lesz, kösz.

– Szívesen adok neked a whiskymből, de nem erre gondoltam.

– Ó. Igen, értem. Beszélni szerettem volna veled.

– Gyere a konyhába, keverek neked egy italt. Ott beszélgethetünk.

– Kösz – mondta Howard. – De ugye nem jöttem rosszkor? Úgy értem, ha még terveid vannak mára...

– Csak azt terveztem, hogy lefekszem – felelte Barbara. – Sűrű napom volt.

Whiskyt töltött egy pohárba, és Howardnak adta. Miután ismerte a járást, Howard a hűtőhöz lépett, kivett belőle néhány kocka jeget, aztán leguggolt, hogy kivegyen egy kis üveg Canada Dry-t, amit mindig az alsó polcon tartottak.

Egyre jobban kopaszodik.

Kinyitotta a szénsavas üdítőt, a whiskyhez öntötte, és megkeverte a mutatóujjával. Aztán Barbarára pillantott.

– Tudom – mondta Howard. – Itt jártam pár órája.

– A picike cicukának eszébe jutott, hogy látott itt még valamit, ami nagyon megtetszett neki?

– Aggódtam miattad – mondta Howard.

– Meg vagyok hatva, de aggodalomra semmi ok. Pár barátomat látogattam meg Jerseyben.

– Tudok róla, Barbara – mondta Howard színtelen hangon.

Úristen!

– Parancsolsz?

– Mondom, tudok rólad, meg arról a... fiatal katonáról.

Ezek szerint nem sokat. John tengerészgyalogos és nem katona.

– Én pedig azt mondtam: „Parancsolsz?”

– Édesem...

– Ne édesemezz engem, te szemétláda!

– Bocs.

Howard nagyot kortyolt az italából.

– Barbara, téged elég sokan ismernek Philadelphiában – mondta Howard. – Tudhattad volna, hogy valaki meglát, és felismer...

Remek. Most már nemcsak úgy fognak beszélni rólam, hogy „szegény” Barbara, akit dobott a férje egy cicababáért, hanem úgy is, hogy az a „babiloni kurva”.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz. Ki látott meg? És milyen katonával?

– Azzal a fiattal – mondta Howard. – Akivel együtt vacsoráztál két napja a Warwickban.

– Istenem – mondta Barbara –, hogy milyen mocskos egyesek fantáziája!

– Tessék? – kérdezte Howard értetlenül.

– Bűnös vagyok, bíró úr. Howard, két napja tényleg a Warwickban vacsoráztam. De nem egy katonával, hanem egy tengerészgyalogossal.

– Mi a különbség?

– Jelen esetben az, hogy akár az anyja is lehetnék.

– Annyira öreg azért még nem vagy – mondta Howard. – Még csak harmincnyelc vagy.

Harminchat, te szemétláda!

– Bill Marston unokaöccsével, Johnny Moore-ral vacsoráztam. Őrmester a Tengerészgyalogságnál, és most indul a háborúba, ha már ennyire kíváncsi vagy az intim részletekre. Ha tizennyolc éves koromban gyereke született volna, akár a fiam is lehetne. Tizennyolc éves. Vagy maximum tizenkilenc.

– Hogy történt?

– Nem is tudom, hogy miért mondom el neked ezt az egészet – mondta Barbara. – Nincs jogod beleszólni a dolgaimba. Lemondtál erről a jogodról. Arra azért kíváncsi lennék, hogy kitől hallottad ezt az abszurd pletykát.

– Barátoktól – felelte Howard.

– Szép kis barátaid vannak!

– Ugyanazoktól a barátaimtól, akik az elején megmondták, hogy elment az eszem, hogy összeálltam Louise-szal – mondta Howard.

Barbara a szemébe nézett.

– Mesélj nekem erről a... fiatalemberről, Barbara!

– Megáll az eszem! Mit szólnál hozzá, ha azt mondanám neked, hogy mesélj nekem Louise-ról, Howard?

– Azt, hogy vége – mondta Howard.

– Mióta?

– Ma reggel kilenc óta – mondta Howard. – Megmondtam neki, hogy feljövök hozzád, erre ő azt mondta, hogy ha idejövök, akkor közöttünk mindennek vége. És... most itt vagyok.

– Egész nap kerestél?

Howard bólintott.

– Mégis mit akartál tőlem? – kérdezte Barbara egy pillanattal később.

– Rájöttem, hogy megbántottalak, Barbara...

– Ha!

– Nem akartam, hogy más is megbántson.

Barbara hangosan felsóhajtott.

– A... fiatal *barátomra* gondolsz?

Howard bólintott.

– Bill Marston rájött, hogy Johnny apja... hogy is mondjam... szórakozott Johnny számlájával.

– Az apja? Kicsoda az apja?

– John Wesley Moore tiszteletes – mondta Barbara. – Azt a metodista miszsiómicsodát vezeti. Hogy is hívják? Harris Metodista Misszió az Egyházon Kívülieknek, vagy valami ilyesmi.

– A misszionárius. Ázsiából vagy honnan.

– Aha.

– Mi van vele?

– Bill Marston rájött, hogy Johnny apja nem engedte át annak a számlának a kezelési jogát, amit a nagyszülők hagytak Johnnyra. Mivel tudta, hogy a fiú a tengerentúlra megy, úgy döntött, hogy ideje megtudnia az igazságot. És elmondta neki.

– Az apja, a *misszionárius*, lopott a fia pénzéből? – kérdezte Howard. *Nocsak! Érdekli a dolog. És ami fontosabb, hisz nekem.*

– Azt nem tudom, hogy ezt lopásnak lehet-e nevezni, de a lényeg, hogy nem engedte át a számla kezelési jogát, amikor kellett volna.

– Az eszem megáll! – mondta Howard felháborodottan.

Tényleg dühös. Miért lep ez meg engem? A kis cicuka előtt soha nem ment bele semmilyen tisztességtelen dologba.

– A fiú persze kiborult, ami érthető – mondta Barbara. – Nagyon kedves fiú. Szabadságot kapott, mielőtt a tengerentúlra menne, de még csak haza sem tudott menni emiatt.

– Micsoda apa az ilyen!

– Megsajnáltam, és elvittem vacsorázni. Aztán meg az egyik moziba.

– Hol szállt meg a srác?

– Bill kivett neki egy szobát a Union League-ben.

– Ott hallottál erről az egészről?

– Igen. A Broad Streeten futottam össze Billel. A fiúval volt. Mindenáron meg akart hívni egy italra...

– Ő persze megint bögréből ivott, mi?

– Ne legyél olyan szigorú Billhez, Howard. Ez az egész nagyon megviselte.

– Ó, én mindig is kedveltem Bill Marstont. Csak éppen, ha egyszer inni kezd, nem tud leállni.

Nem is gyanakszik. El akarja hinni, amit mondok. Ostoba fajankó. Ez nem vitás. Különbözik a kis ricuka nem tudta volna így behálózni.

– Most hol van a fiú?

– Útban a csendes-óceáni térség felé. Ezért mentem New Jerseybe, Howard. Hogy felrakjam a gépre. Bill nem tudta abbahagyni az...

– Ez kedves volt tőled, Barbara.

– Nincs senkije, Howard. Ennyire még soha senkit nem sajnáltam meg.

– Tudhattam volna, hogy valami ilyesmiről lehet szó. Sajnálom, Barbara.

– Semmi baj.

Barbara Howardra mosolygott.

– Sajnálom, hogy... nem működött a dolog közted és Louise között.

– Tudtam, hogy valami hasonlót fogsz mondani – mondta Howard. – De lehetett volna rosszabb is. Mondjuk, ha elveszem feleségül.

– És tényleg vége?

– Tényleg.

– És most mihez kezdesz?

Howard az órájára pillantott.

– Nem tudom. De azt hiszem, hogy most elmegyek. Talán még elérem a 9.28-ast Swarthmore-ba.

– A 9.28-ast már nem éred el – mondta Barbara.

– Akkor megyek a 10.45-össel.

– Itt hagytál pár cuccot. Néhány inget meg alsónadrágot. Miért nem maradsz itt éjszakára?

– Barbara...

– Mi van?

– Nagyon nagylelkű vagy.

– Ugyan, ne csacsiskodj már!

- De hol fogok aludni? Csak egy ágyad van.
- Tudom, hogy nem tartasz egy lángésznek, Howard, de számolni azért még tudok – mondta Barbara.

(Öt)

Kalifornia, San Francisco

Andrew Foster Hotel

1942. június 22.

A magas, hosszú lábú szőke elfordult az ülésben, hogy jobban láthassa az autót vezető férfi arcát. Az ujjbegyével finoman megérintette a férfi alig látható borostáit, aztán megcirógatta a fülét. Amikor a férfi összerezzen, a nő kuncogni kezdett.

– A férjemtől tanultam – mondta Mrs. Caroline Ward McNamara a Pennsylvania állambeli Jenkintownból Charles M. Galloway tartalékos tengerészgyalogos századosnak, aki pillanatnyilag Washington D. C-ben, a Tengerészgyalogság főparancsnokságán teljesített szolgálatot.

Mrs. McNamara rakott szoknyát, pulóvert és gyöngysort viselt, s mivel az arca is csak enyhén volt kifestve, egyáltalán nem látszott rajta, hogy már betöltötte a harminchármat, pedig ez volt a helyzet. Galloway százados, aki khaki inget viselt nyakkendő nélkül, illetve prémgalléros pilótadzsekit – amelyet az USA Haditengerészete egyenruharaktáiraiban csak „G-1 típusú, átmeneti, bőr pilótadzseki” gyanánt emlegettek – huszonöt éves volt. Napbarnított, jó felépítésű, kellemes megjelenésű fiatalember volt; világosbarna haját olyan rövidre nyírat- ta, hogy még éppen el lehessen választani.

A dzseki nem tűnt éppen vadonatúj darabnak. Látszott rajta, hogy a viselője alaposan betörte magának. A dzseki bal ujjának kötött mandzsettája enyhén ki- rojtosodott, itt-ott pedig kis, sötét foltok éktelenkedtek a bőrön, feltehetően azért, mert olaj vagy repülőbenzin cseppent rá. A pilótadzseki mellrészére egy bőrjelvényt varrtak, amelyen a haditengerészeti pilótáknak kijáró aranyszárnyak díszlegtek, illetve a következő felirat: C. M. GALLOWAY, TARTALÉKOS SZÁZADOS, USA TENGERÉSZGYALOGSÁG. A bőrjelvény új volt, gyakorlatilag vadonatúj. Éppen a régi helyére varrták fel, amelyen ugyanilyen szárnyak voltak, csak éppen a felirat kü- lönbözött némileg az újon lévőtől: C. M. GALLOWAY TECHNIKUS ÖRMESTER, USA TEN- GERÉSZGYALOGSÁG.

Galloway százados akkor már egy jó hónapja volt tiszt és úriember. Azelőtt – a huszonegyedik születésnapja óta – sorállományú haditengerészeti pilótaként (minden tengerészgyalogos repülő egyben haditengerész pilóta is), úgynevezett repülő örmesterként szolgált. Tizenhét éves korában állt be tengerészgyalogos- nak.

– A férjedtől tanultad? – kérdezte Charley Galloway, és Caroline McNama- rához fordult. – Mármost a fülcirógatást, vagy azt, hogy hogyan kell a segged bedumálni egy jó hotelbe?

A hotel, amelyről beszélt, az Andrew Foster Hotel volt, San Francisco legjobb szállodája, amely éppen ezért minden bizonnyal dugig volt olyan vendégekkel, amk – velük ellentétben – rendelkeztek szobafoglalással.

Caroline abbahagyta a fülcirógatást.

– Hülye fasz!

– Jaj, bocs – mondta Galloway őszinte megbánással. – De tényleg.

Caroline szerint Charley túl sokat káromkodott. Azt persze megértette, hogy azért beszél így, mert onnan jött, ahonnan jött, de kijelentette, hogy most, hogy tiszt lett, fel kell hagynia az ilyesfajta beszéddel. Mivel Charley nem szerette, ha Caroline csúnya szavakat használt – kivéve az ágyban, mert az más –, a nő elhátározta, hogy káromkodni fog, ahányszor Charley olyan szót használ, amit nem kellene, hogy elszégyellje magát.

Ahányszor Charley mondjuk olyasmit mondott, hogy „segg”, Caroline azt válaszolta, hogy „fasz”. Charley ki nem állhatta, ha Caroline ilyen szavakat használt, ezért sokkal ritkábban ejtette ki a száján a „segg” vagy a „seggfej” szavakat, mint abban az időben, amikor először találkoztak.

Akkor nem egészen öt hónapja volt, hogy Caroline elvált a férjétől. A házasságát még véletlenül sem lehetett ragyogónak nevezni, a válása viszont egészen jól sikerült... neki. Ez azt jelentette, hogy – ahogy ő mondta – „megkapta, ami jár”, vagyis a jenkintowni házat, az autókat és majdhogynem a szemétláda összes pénzét. Gazdag tőzsdebróker férje érthető módon nem szívesen akarta elárulni a tisztelt bíróságnak, hogy a személy, akivel viszonya volt, szintén nadrágot viselt, és minden nap borotválkozott.

A válás ideje alatt Caroline szentül megfogadta az ügyvédje tanácsát, aki azt javasolta neki, hogy legyen nagyon „diszkrét”, amit ő – helyesen – úgy interpretált, hogy még véletlenül se tegye szét a lábát senkinek. Amikor találkozott Charley Galloway századossal, aki akkor még technikus őrmester volt, már vagy tizenhét hónapja nem feküdt le senkivel.

A Haditengerészet Willow Grove légi támaszpontjára, amely Philadelphia közvetlen közelében található, a DC-3-as tengerészgyalogsági változatával repült pilótaként és oktatóként két tengerészgyalogos hadnagy repülő társaságában, akik közül az egyik, Jim Ward hadnagy, Caroline unokaöccse volt.

Jim felhívta a repülőtérről, Caroline pedig kiautózott eléjük a Willow Grove-ra, hogy hazavigye őt és a többieket. Amint meglátta Charle|| Gallowayt, megérezte, hogy talán ő lesz az, aki véget vet kényszerű cölibátusának. Különben is, utána valószínűleg úgysem látja viszont.

Amíg nem találkozott Charleyval – kijózanító és roppant fájdalmas házasságából kiindulva –, szentül hitte, hogy az igaz szerelem pusztán bűbajos, ámde teljességgel irreális álom. De rögtön azután, ami közöttük történt, be kellett látnia, hogy ez a bűbajos, ámde teljességgel irreális álom nagyjából hat órával azelőtt valósággá vált.

Hamarosan szerelme imádatá fokozódott.

Jimmy Ward is félistenként tisztelte Charleyt, amit Caroline először igen nehezen értett meg. Ha egy sorállományú felnéz egy tisztre, az rendben van, na de fordítva? De amikor rákérdezett, Jimmy elmagyarázta neki, hogy Charleyből valószínűleg tiszt lett volna – gyakorlatilag már a kinevezés kapujában állt –, ha nem történik az a kis malőr pár nappal Pearl Harbor után.

Ő meg egy másik őrmester összerakott egy repülőgépet azokból a roncsokból, amik a japán támadás után maradtak meg. Aztán Charley a *Saratoga* repülőgép-anyahajóra repült vele, ami éppen Wake-re tartott, ahová erősítést szándékoztak küldeni. Charley századának a jó fele Wake-en volt. Mondhatnánk úgy is, hogy Charley Galloway követte a fegyverropogás hangját.

Azonban az erősítésnek szánt konvojt visszarendelték Pearl Harborba, és a Jimmy szemében hősiesnek tűnő cselekedet – amit szerint akár meg is filmesíthettek volna, Alan Ladd-del és Ronald Reagannel a főszerepben – egy csapásra megvetésre méltó bűnné vált. Egy *sorállományú* működőképessé tett egy olyan repülőgépet, amit nagy tudású, *hivatásos tisztek* javíthatatlannak minősítettek. És ha ez nem lett volna elég, valami hihetetlenül pimasz módon, minden szabályt és előírást felrúgva, úgy döntött – ő egymaga –, hogy háborúba megy a repülőgépével.

Csak azért nem állították hadbíróság elé – legalábbis Jimmy Ward szerint –, mert a szemtanúk vagy meghaltak, vagy pedig a csendes-óceáni térség legkülönbözőbb pontjain állomásoztak, és nem lehetett őket a tárgyalóterembe cítani.

Ezért inkább törölték a repülőállományból, és visszaküldték az Államokba, ahol repülőgép-szerelőként kellett szolgálnia. Csak azért kerülhetett vissza a pilótaülésbe – éppen aznap, amikor Caroline megismerkedett vele –, mert a kritikus szint alá csökkent a pilóták száma. A Tengerészgyalogság a sajtónak tartott ejtőernyős-bemutatót, és a vezetés nem kockáztathatta meg, hogy kezdőkre bízza a repülőgépek vezetését.

Az első éjszakájuk után Caroline-t az sem érdekelte volna, ha Charley csak egy szimpla őrzetető lett volna. És az se, ha bárki megszólja, amiért összeállt egy nálánál nyolc évvel fiatalabb sorállományúval.

Június 12-én, tíz nappal azelőtt, hogy Caroline és Charley San Franciscóba autózott, Caroline Quanticóba ment, hogy együtt lehessenek. De Charley Galloway nem volt ott.

Aztán két nappal később előkerült, de már mint Galloway tartalékos tengerészgyalogos százados. Megbocsátották a bűneit, és maga a Tengerészgyalogság főparancsnoka adott neki tiszti kinevezést. Persze meg kellett fizetnie a kinevezés árát. Öt nap szabadságot kapott, aztán jelentkeznie kellett San Franciscóban, ahol fel kellett szállnia egy Hawaiira tartó repülőgépre, ahol pedig át kellett vennie egy frissen aktivált, tengerészgyalogos harcirepülő-század parancsnokságát.

Caroline úgy döntött, hogy fütyül rá, hogy mit gondolnak az emberek – és ha már itt tartunk, maga a Jóisten is – arról, hogy keresztülkocsikázik az orszá-

gon egy férfival, akivel nem egyesült a házasság szent kötelékében. Vele megy, és kész.

Ha lett volna még egy kis ideje, akkor a káromkodásról is leszoktatta volna, de úgy, hogy még maga a philadelphiai episzkopális püspök sem talált volna hibát a beszédében.

Sajnos alig maradt idejük. Ráadásul még keresniük is kellett egy helyet, ahol a maradék időt eltölthették.

– A helyes szó jelen esetben az, hogy *konspirálni* – mondta Caroline. – Befogjuk magunkat *konspirálni* az Andrew Foster Hotelbe.

– Tényleg azt hiszed, hogy ez beválik? – kérdezte Charley.

– Tévedni emberi dolog – mondta Caroline. – Néha ők is tévednek. Mindössze el kell hitetnünk velük, hogy jelen esetben a mi kárunkra tévedtek, és máris miénk a szoba.

– Miénk a fa... fenét – mondta Charley.

– Alakul – nevetett Caroline –, alakul.

– Nagyon fontos neked ez a szálloda, mi? – kérdezte Charley. – Miért? Itt szálltatok meg egyszer a férjeddal?

– Nem – hazudta Caroline szemrebbenés nélkül –, a szüleimmel.

Tiszta a lelkiismeretem – gondolta Caroline. *-Nem akarom, hogy erről a helyről Jack jusson az eszébe! Azt akarom, hogy az Andrew Foster Hotelből a luxusra emlékezzen, meg a finom ételekre, meg arra, hogy együtt vagyunk abban a finom, puha ágyban. Vagy, hogy együtt vagyunk az egyik márványfalú, sok zuhanyfejes zuhanyzóban. Szerintem Charley még életében nem látott ilyesmit. Azt akarom, hogy ne felejtse el, hogy együtt voltunk itt.*

– És szerinted menni fog?

– Igen – felelte Caroline sokkal magabiztosabb hangon, mint amit valójában érzett.

– Jól van, picim – mondta Charley. – Ha tényleg ezt akarod, kicsim, akkor megpróbálhatjuk.

– Jó – felelte Caroline.

– Valahol meg kell állnunk, hogy kivegyem a zubbonyomat meg a nyakkendőmet a zsákomból – mondta Charley. – Pilótadzsekiben nem masírozhatok be egy luxushotelbe. De jó lenne megborotválkozni! Úgy érzem, hogy pont olyan mocskos vagyok, mint ez a kocs.

Az 1941-es Mercury kombi könnyű tölgyfa kocsiszekrényét vastag koszréteg borította, ami az öt nap alatt megtett, több ezer kilométer során ragadt rá. Amióta elindultak a Virginia állambeli Quanticóból, gyakorlatilag nem álltak meg. Éjszaka beleszaladtak egy kis nyári esőbe, és amikor Charley bekapcsolta az ablaktörlőt, akkor döbrent rá, hogy milyen koszos is lehet az autó többi része.

– Ha már a szobában leszünk, anyuci megmossa a füledet – mondta Caroline. – Vagy bármidet.

– Mondtam már, hogy fejezd be ezt az anyuci-faszságot – mondta Charley hűvösen. – Egyáltalán nem vicces.

Caroline ezúttal nem válaszolt valami trágár dolgot. Hibázott, és ezt ő is tudta jól.

Miért kellett ezt mondanom? Tudom, hogy idegesíti. Biztos van valami feudi ebben az anyuci-faszágban. Nyilván. Mindketten tudjuk, hogy én harminchárom vagyok, ő pedig huszonöt. Talán még egy kis perverzió is megbújik a dolog mögött. Charley képtelen felfogni, hogy miért maradtam annyi ideig Jack mellett, miután rájöttem, hogy homoszexuális. Azt gondolja, hogy először egy kis buzihoz ment, most meg összeállt egy tengerészgyalogossal, aki nyolc évvel fiatalabb nála, és közben fityüül rá, hogy ki mit gondol róla. Elég jura egy maca, annyi szent. A „Jura” pedig nincs

is olyan messze a perverztől.

Charley félrehúzódott a főúton, aztán megállt.

– Nem mondom többet, kicsim – mondta Caroline.

Most vajon a „kicsim”-en is kifog akadni? Miért mondok ilyesmit? Mi a franc van velem?

– El van felejtve – mondta Charley, és elmosolyodott. – A zsákomat legalulra tetted, mi?

– Tartok tőle – mosolyodott el Caroline. – Akarod, hogy vezessek? Tudom, merre van az Andrew Foster.

– Akkor vedd át! – mondta Charley.

Charley hátrament, Caroline pedig beült a volán mögé.

A negyvenegy hotelből álló Foster-szállodalánc zászlóshajójának tekintett, San Francisco Nob Hill nevű Andrew Foster Hotel márvány recepciós pultja mögött négy férfi állt. Közülük hárman zsakettet viseltek kihajtott sarkú keménygallérral. A negyedik férfi, aki idősebb volt a másik háromnál, szürke, kétsoros zakót és csikos nadrágot; a zakója hajtókájára egy rózsabimbó volt tűzve.

– Hölgyem, borzasztóan sajnálom – mondta az egyik zsakettes férfi Caroline McNamarának –, de egyszerűen nyoma sincs a helyfoglalásuknak.

– Nézze, ha van egy szobájuk, ahol el tudnak minket szállásolni, akkor azt hiszem, hogy nem lesz belőle gond – felelte Caroline.

– Nos, hölgyem, tartok tőle, hogy ez nem fog menni – mondta a recepciós. – Telt házunk van, sajnós. De körbetelefonálok, hátha találok egy szobát valamegyik szállodában...

– Elnézést – szólt az idősebb férfi a recepciósnak. – Épp most szóltak, hogy az egyik foglalást lemondták.

Egy kulcsot nyomott a recepciós kezébe.

– Szállásolja el a tiszt urat és a feleségét a 901.-ben! – mondta az idősebb férfi.

– Igen, hogyne – felelte a recepciós, és ujjcsettintéssel jelzett a londonernek.

– Köszönöm – mondta Caroline.

– Nagyon sajnálom ezt a kis fiaskót a helyfoglalásukkal – mondta az idősebb férfi. Caroline felé biccentett, majd Charley felé, aztán eltűnt a pult mögötti lamبériázott fal mögötti helyiségre nyíló ajtó mögött.

A 901.-ről kiderült, hogy egy nappaliból, egy hálósobából és egy tálalóhelyiségből álló saroklakosztály.

– Jesszusom, mibe fog ez nekünk kerülni? – kérdezte Charley, miután Caroline odaadta a borraivalót a londonernek, az pedig távozott.

– Drágám, most azt kellett volna mondanod: „Én tévedtem, és neked volt igazad. Sajnálom, hogy kételkedtem benned.”

– Vedd úgy, hogy ezt mondtam – felelte Charley. – És szerinted mennyibe fog ez kerülni?

– Tényleg érdekel? – kérdezte Caroline. – És különben is, van egy csomó utazási csekkem.

– A francba is – mondta Charley. – Miért is ne?

– Tényleg. Miért is ne?

– Letusolok – mondta Charley, és elindult a fürdőszoba felé. Egy pillanattal később visszament a nappaliba. – Hé, ezt nézd meg! Még fürdőköpenyt is adnak!

A kezében egy vastag, frottírszövet köntöst tartott, amelyre rá volt hímezve az „ANDREW FOSTER HOTEL San Francisco” felirat.

– Drágám, amíg velem vagy ebben a hotelben, mindent megkapsz, amire csak vágyasz – mondta Caroline.

Ahogy meghallom a zuhany hangját, bemegyek hozzá. Meglepetés!

Körülnézett a nappaliban. Azt remélte, hogy talál valami innivalót – lehetőleg valami romantikus vagy erotikus italt, mint például konyakot. Csalódott volt, bár nem lepődött meg, amikor a bárszekrényt kinyitva egy halom poharat talált, piát viszont egyáltalán nem. Megfordult a fejében, hogy hívja a szobapincért, de úgy döntött, a legfontosabb, hogy minél előbb ott lehessen a zuhany alatt a férfival. A szobapincért ráér később hívni.

Közben megtalálta azt az üveg skót whiskyt, amit Nevadában vettek. A bárszekrényre tette. Aztán meggondolta magát, megfogta az üveget, és két pohár társaságában az éjjeliszekrényre tette. Aztán levette az ágyról Charley ruháit, amelyeket a férfi ledobott magáról, és a padlóra hajította, majd levetkőzött, és a kupac tetejére dobta a saját ruháit is. Aztán a fürdőszobába ment.

Kinyitotta az üvegajtót, és megpillantotta Charleyt, aki éppen borotválkozott. Egyszer elmesélte Caroline-nak, hogy ezt a trükköt még a Parris-szigeten tanulta, amikor belépett a Tengerészgyalogsághoz. Caroline elképesztően férfiasnak találta ezt a műveletet.

Hátulról átölelte Charleyt.

– Megmosom a tiédet, ha te is megmosod az enyémet – mondta Caroline.

– Az enyém már tiszta – felelte Charley.

– Gazember!

Charley megfordult, és átkarolta Caroline-t.

– Istenem – mondta Charley. – Olyan ez, mint egy álom.

– Ha tényleg álom, akkor soha nem akarok felébredni.

– Ötvenhat óránk van – mondta Charley. – Aztán jelentkeznem kell a Mareszigeten.

– Mondd, hogy „Caroline, jó ötlet volt megállás nélkül idekocsikázni, hogy eltölthessünk egy kis időt San Franciscóban”!

– Igazad volt, kicsim – mondta Charley.

– Ötvenhat óra? – kérdezte Caroline. – Mi a *csodát* kezdünk ennyi idővel?

– Hát, ami engem illet, már elég tiszta vagyok – felelte Charley, és elzárta a csapot. – Mi lenne, ha játszanánk egy gyors „Dugd el a szálámit-partit”?

– És aztán? – kérdezte Caroline, és a kezét a férfi ágyékára helyezte.

– Aztán játszunk még egy „Dugd el a szálámif-partit” – felelte Charley. – A másodiktól kezdve írjuk a pontokat is.

– Benne vagyok – felelte Caroline.

Valaki csengetett.

– Mi a franc volt ez? – kérdezte Charley.

– Szerintem az ajtócsengő.

– Az egyik zsakettes fickó lesz az. Azért jött, hogy közölje velünk, hogy tévedtek, és hogy húzzunk el innen a francba!

– Meg kell néznünk, hogy ki az – mondta Caroline.

– Aha – mondta Charley.

Charley elengedte Caroline-t, kilépett a zuhanyzófülkéből, felvette az egyik frottír fürdőköpenyt, és kisétált a fürdőszobából.

Caroline is kiszállt a zuhanyzófülkéből, gyorsan megtörölközött, és ő is belebújt egy fürdőköpenybe. Letörölte a bepárasodott tükröt, és megnézte benne magát.

Ilyen fejjel nem mehetek ki!

De muszáj volt. Charley nem értett az olyan emberekhez, akik az Andrew Fosterhez hasonló, világklasszis hoteleket irányították.

Kisétált a fürdőszobából

A nappaliban három férfit talált. Két londonert, akik közül az egyik éppen a bársekreényt rakta tele mindenféle itallal, a másik pedig a celofánt vette le egy nagy gyümölcskosárról. Caroline egy üveg pezsgőt is megpillantott, mely egy jegesvödörben pihent.

– Elnézését kérem az alkalmatlankodásért, hölgyem – jelentette be a harmadik férfi. Az idősebb férfi volt az, aki odalent közölte a recepcióssal, hogy az egyik szobafoglalást lemondták. – Az imént jöttem rá, hogy a bársekreényt elfelejtettük feltölteni, és gondoltam, hogy ezt mielőbb orvosolni kell.

– Köszönöm – felelte Caroline.

– És szerettem volna, ha tudják, hogy mivel hibát követtünk el a szobafoglalásukat illetően, a számlán az eredetileg lefoglalt szoba árát fogjuk feltüntetni. Úgy értem, hogy nem kérünk felárat a lakosztályért.

– A fenét – mondta Charley –, erről szó sem lehet.

– Megtisztelnék vele az Andrew Fostert – mondta az idősebb férfi.

– Nem – mondta Charley. – Az rablás lenne. Úgy értem, nem is volt szobafoglalásunk. Azt nem bánom, hogy sikerült magukból kidumálni egy szobát, de arról szó sem lehet, hogy kevesebbet fizessenek a szobáért annál, ami jár.

Nem *hiszem el* – gondolta Caroline – *hogy ezt mondta!*

– Hölgyem, a férje nyilvánvalóan tiszt és úriember – mondta az öreg férfi. *Charley aztán tényleg úriember* – gondolta Caroline. – És *meghatóan, ártatlanul őszinte. És persze nem a férjem.*

– A férjem a csendes-óceáni térségbe utazik – mondta Caroline. – Az utolsó éjszakánkat, két éjszakánkat ebben a szállodában akartam vele tölteni. Nem igazán érdekelt, hogy ezt hogy hozom össze.

– Az Andrew Foster megtiszteltetésnek veszi, hogy itt szálltak meg, hölgyem. És szeretnénk, ha ezt éreznék is. A költségeiket a szálloda állja.

– Kifizetjük a számlát – mondta Charley.

– Igazán megtisztelnének, ha hagynák, hogy a költségeiket a szálloda állja – mondta az öreg férfi.

– Mégis hogyan akarja elintézni? – kérdezte Caroline.

– És mit szólna hozzá a szálloda vezetése? – kérdezte Charley.

– Odalent láttam a szárnyait. Feltételezem, hogy maga pilóta.

– Igen, uram, az vagyok.

– Ismeri az F4F Wildcatet?

– Igen, uram, ismerem.

– Charley éppen most készül átvenni egy F4F-repülőszázad parancsnokságát – szaladt ki Caroline száján.

Úristen, most már teljesen úgy beszélsz, mint egy büszke feleség!

– Az unokám, az egyetlen unokám F4F-pilóta lesz – mondta az öreg férfi. – Gondolom, nem botlott bele egy Malcolm Pickering nevű hadnagyba. Mindenki csak Picknek hívja.

– Tengerészgyalogos? – kérdezte Charley.

– Igen. Most Pensacolában van.

– Nem, uram, nem ismerem – mondta Charley. – Sajnálom.

– Rendes fiú. Az apja tengerészgyalogos volt az első háborúban, úgyhogy muszáj volt neki is belépni a Tengerészgyalogsághoz.

– Igen, uram – mondta Charley. – Ez érthető.

– Nem sokat tudok arról, hogy milyen kiképzést kapnak ezek a fiatal pilóták manapság, és az F4F-ről sem tudok túl sokat – mondta az öreg férfi. – Persze nem akarok olyasmit megtudni, amit nem lenne szabad... bizalmas információknak hívják, de szívesen venném, ha elmondana nekem mindent, amit szabad.

– Igen, uram. Szívesen elmondok magának bármit, amire kíváncsi.

– Esetleg vacsoránál? – kérdezte az öreg férfi. – Ha csatlakoznának hozzánk, akkor azt hiszem, hogy tisztességes alkut köthetnénk. Maguk pedig élvezhetnék a szálloda vendégszeretétét, amíg csak itt tartózkodnak.

– Erre semmi szükség – mondta Charley. – Különben is, mi a fenét szólna hozzá a szálloda vezetése?

– Ó, velük majdhogynem azt tehetek, amit akarok, Galloway százados – mondta az öreg férfi, és elnevette magát. – A nevem Andrew Foster.

- Az eszem megáll! – mondta Charley.
- Egy emelettel feljebb lakom – mondta Andrew Foster. – A liftkezelőnek elég, ha annyit mond, hogy a manzárdba megy. A lányom, Pick édesanyja, itt lakik San Franciscóban. Szeretném, ha csatlakoznának hozzánk, persze csak, ha nem bánják.
- Örölnék neki – mondta Caroline.
- Nyolc órákor megfelelne? – kérdezte Andrew Foster.
- Igen – felelte Caroline halkán.
- A lányom persze éppen olyan keveset tud arról, amit Pick csinál, mint én. Ráadásul a vejem sem bizonyult valami nagy segítségnek.
- Tessék? – kérdezte Caroline.
- A vejem, aki pedig már elég öreg ahhoz, hogy a helyén legyen az esze, és akinek éppen elég dolga lett volna idehaza, nem bírt magával, és elrohant, amikor megfűjták a kürtöt.
- Visszament a Tengerészgyalogsághoz? – kérdezte Charley.
- A Tengerészgyalogság nem tartott rá igényt – felelte Andrew Foster. – Úgyhogy a Haditengerészet mellett döntött. Amikor legutoljára hallottunk felőle, Ausztráliában volt.

VII.

(Egy)

Kalifornia, San Diego

Union állomás

1942. június 24., 16.25

John Marston Moore őrmester úgy vélte, hogy a „Pacsirta” – így hívták a Los Angelesből San Diegóba közlekedő vonatot – feltehetően egy vagyont hozott az üzemeltetőjének. Talán szerencsésebb lett volna „Galambdúc”-nak nevezni

Egyetlen üres hely sem volt az egész szerelvényen; az ülések közötti sorokban, de meg a lépcsőkön is fürtökben lógtak az emberek. Volt, aki kénytelen volt állni, aki viszont tehetett, az a csomagján üldögélt. Az utasoknak legalább a fele egyenruhában feszített, de a civil nőkben is volt valami, ami miatt Moore úgy érezte, hogy van valami kapcsolatuk a fegyveres erőkkal. Vagy katonafeleségek, vagy barátnők voltak.

Moore őrmester ekkorra már biztosan tudta, hogy a légi úton való utazás nemcsak a jövő zenéje, hanem az egyetlen emberi utazási mód lesz majd. Menynyivel kellemesebb az, ha egy csinos, gondoskodó stewardess odalép az emberhez, és megkérdezi tőle, hogy kér-e még egy csésze kávé, ennél a kerekeken gördülő kaszárnyánál, amin, ha az ember szerencsés, megihat egy pohár kávé egy félig elázott papírpohárból, meg megehet egy szikkadt szendvicset, amit egy férfitól vehet, aki csak iszonyú kínok között tud keresztülfurakodni a tömegben

Amikor hívta a természet, fél órát kellett várnia, amíg rá került a sor, és bemehetett a bűzös kis kabinba a kocsi végén. Aztán meg amikor elvégezte a dolgát, egy tengerészt talált a helyén, aki csak vonakodva volt hajlandó lemondani az ülőhelyről.

A vonat rázott, az ülése pedig kényelmetlen volt, úgyhogy az egész úton szinte semmit sem tudott aludni. A tábori sapkájából azért hajtogatott magának egy hevenyészett párnát, aztán az ablaknak támasztotta a fejét, és azokról az órákról álmodozott, amiket együtt töltött Barbarával. Tudta, hogy nevetséges, hogy még oda se ért a háborúba, és máris arról álmodozik, hogy milyen lesz' amikor visszatér, de mégis ezt tette.

Addigra biztosan megkapja azt a tiszti kinevezést, amiről lecsúszott. Moore hadnagy lesz, vagy talán Moore százados. De mindenképpen tiszt. Az talán egy csapásra megoldja a sajnálatos korkülönbség okozta problémákat. Egy tengerészgyalogos hadnagyot vagy századost már nem lehet úgy kezelni, mint egy kölyköt. Azon is elgondolkodott, hogy bajuszt növeszt – persze csak akkor, ha már megkapta a kinevezését.

De leginkább akörül forogtak a gondolatai, hogy mi lesz akkor, ha ő és Barbara magára zárja az ajtót, akár a Rittenhouse Square egyik lakásában, vagy – ha lehet – inkább valamelyik jó kis szálloda lakosztályában.

Hihetetlen volt, de igaz, hogy a meghitt testi kapcsolat – még gondolatban sem akarta csak úgy szimplán és durván szexnek nevezni azt, ami közte és Barbara között volt, mert attól sokkal szebb volt az egész – egy férfi és egy nő között, akik szeretik egymást, éppen olyan csodálatos volt, mint amilyenek az emberek mondták. Sőt.

Kellemes volt ezekre a képekre gondolni. De az út hosszú volt, az ülés kényelmetlen, ezért aztán örült, amikor a kalauz végre bejelentette, hogy hamarosan megérkeznek San Diegóba. Kissé önelégülten ugyan, de úgy döntött, hogy nem csatlakozik a „gyorsan kapjuk a zsákunkat meg a csomagunkat, és szálljunk le a Pacsirtáról”-őrületbe. Ha mindenki leszáll a szerelvényről, a peron olyan zsúfolt lesz, mint amilyen a vonat volt. Ha csak ül az ülésében, kibámul az ablakon, és vár, mire leszáll a vonatról, a tömeg nagyja felszívódik.

Aztán kirángatta a tengerészsákját a feje fölötti csomagtartóból, magához ölelve kisétált a kocsiból, aztán a vállára vette, és lelépkedett a lépcsőkön, le a peronra.

Jó harminc méterre a kocsijától egy tengerészgyalogost pillantott meg, akinek a zubbonya ujjára tizedesi stráfokat hímeztek. Egy táblát tartott a feje fölé, ami valaha egy kartondoboz oldala lehetett. A táblára zsírkkrétával azt írták, hogy J. M. Moore őrmester.

A tizedeshez ment.

– Én vagyok Moore.

– Már kezdtem azt hinni, hogy lekéste ezt a kurva vonatot – mondta a tizedes. – Na, menjünk, mert a tűzvezér már várja a furgonban.

Bedobta a táblát a szerelvény alá, és elindult a peronon. Az állomásépület főbejárata előtt egy tengerészgyalogos-zöldre festett Chevrolet furgon várakozott. A motorháztetőn egy alacsony, izmos tűzvezető őrmester ült; a szája sarkából egy cigarettacsikk lógott.

– Maga Moore? – kérdezte a tűzvezér, miközben letolta magát a motorháztetőről.

– Igen.

– Már kezdtem azt hinni, hogy vagy nem tud olvasni, vagy lekéste a kurva vonatot – mondta a tűzvezér. – A nevem Zimmerman. A hadnagy, McCoy hadnagy küldött magáért. Dobja be a cuccát hátulra, és szálljon be!

– Rendben – mondta Moore. – Hová megyünk?

– Ha azt mondanám, hogy a San Diegó-i Jachtklubba, akkor elhinné? Moore zavartan elmosolyodott. Nyilván nem lett volna szabad megkérdeznie, hogy hová viszik, ezért kapta ezt a gúnyos választ.

– Elnézést – mondta Moore.

Zimmerman tűzvezér őrmester felmordult, és beült a volán mögé; Moore a másik oldalon szállt be, a tizedes pedig a jobbára ült, az ablak mellé.

– Kiderítettem, hogy dolgoznak azok a faszkalapok a Behajózási Irodában, meg hogy mit csinálnak az olyan prioritással utazó alakokkal, mint maga – mondta Zimmerman, miközben a Chevrolet lassan maga mögött hagyta az álmás épületét.

– Igen?

– Amikor lejelentkezik náluk, elküldik az átmeneti szállásra, és ideiglenesen valamelyik csoporthoz rakják. Aztán, amikor nekilátnak elkészíteni a repülőgép utaslistáját, megnézik, hogy van-e valaki, aki magas rendfokozattal, de prioritás nélkül, vagy alacsonyabb prioritással akar a géppel utazni. Ha nincs senki, akkor odaszólnak a szállásra, maga pedig felül a gépre. De ha valami fregattkapitány vagy ezredes akar a géppel menni, aki várhatóan kötekedni fog, ha megtudja, hogy egy őrmester akarja kipicsázni a helyéről, akkor „nem fogják megtalálni” a csoportját, maga lemarad a gépéről, és az ezredes vagy a fregattkapitány pedig szépen elrepül. Így senki nem üti meg a bokáját, és mindenki boldog.

– Értem.

– Na, ezt el is mondtam a hadnagynak, aki erre azt mondta: „Kapják be, akkor vidd el valahová, csak fél órával a gép indulása előtt menj ki vele a bázisparancsnokságra, akkor nem tudják elveszíteni, és ott lesz a gépen!”

– Értem – mondta Moore, bár nem volt benne száz százalékgig biztos, hogy valóban megértette.

– Erre én megkérdeztem a hadnagytól, hogy hová vigyem a gép indulásáig, erre ő azt felelte, hogy oda, a hajóra, és hogy ő meg majd felhívja Miss Ernie-t, és szól neki, hogy vendégei lesznek.

– A hajóra?

– Mondtam, hogy a Jachtklubba megyünk – mondta Zimmerman tűzvezér türelmetlenül.

– Honnan tudta, hogy mikor érkezem?

– Túl sokat akar megtudni olyasmiről, faszikám, amihez kurvára semmi köze – felelte a tűzvezér.

– Elnézést – felelte Moore.

A tizedes, aki roppant mulatságosnak találta a dolgot, elégedetten felhorkant.

„Miss Ernie?” Jachtklub?” Most akkor sznob vagyok azért, mert azt gondolom, hogy az a hely, amit ő Jachtklubnak nevez, nem az, ami elsőre az ember eszébe jut, amikor meghallja ezeket a szavakat? Jó esély van rá, hogy ez a Jachtklub valami tengerészgyalogos-kocsmá lesz, a falon a Tengerészgyalogosság emblémájával meg valami

meztelen nő fotójával, Miss Ernie, a tulajdonos pedig átkozottul fog hasonlítani Miss Sadie Thompsonra...

Aztán eszébe jutott még valami.

McCoy hadnagy? Nem azt mondta, hogy „McCoy hadnagy”? Dehogynem. Ez lenne Gyilkos McCoy? Tényleg találkozni fogok a legendás Gyilkos McCoyjal?

Ezúttal azonban a kíváncsisága felett győzött a józan ész, és nem tett fel több kérdést. Különben is most szólt rá a tűzvezér, hogy túl sokat akar megtudni olyasmiről, amihez kurvára semmi köze. Úgy döntött, hogy az lesz a legjobb, ha az út további részében nem szólal meg.

Tizenöt perccel később igencsak meglepődött, amikor a tűzvezér lefordult a főútról és áthajtott két hatalmas téглаoszlop között. Mindkét oszlopon egy-egy táblát látott a következő felirattal: SAN DIEGO JACHTKLUB – MAGÁNTÉRÜLET – BELÉPÉS CSAK KLUBTAGOK RÉSZÉRE.

Három perccel később megálltak az egyik móló végén.

– Vidd a zsákját a fedélzetre! – utasította a tűzvezér a tizedest. – Maga meg jöjjön velem!

Végigsétáltak a mólón. Egy nagyméretű jacht tatjánál álltak meg, amelyen az állt: LAST TIME, San Diego.

A tizedes, kezében Moore zsákjával, fellépett egy létrára, majd arról a fedélzetre. Zimmerman tűzvezér megérintette Moore vállát, jelezve, hogy álljon meg.

Mi a franc folyik itt? Ez a hajó megvan legalább tizenöt méter. Kétség nem férhet hozzá, hogy ez valóban egy jacht.

A hajókorlátnál egy elképesztően szép, fiatal, hollófekete hajú, apródfrizurás nő jelent meg; fehér sortot és vörös pólót viselt, amelyen a Tengerészgyalogság élénk színű emblémája ríkított. Ahelyett, hogy eltakarta volna a nő elképesztően csinos testét, a bő póló inkább felhívta rá Moore figyelmét.

– Sziasztok! – kiáltott le a fedélzetről.

– A hadnagy már telefonált, Miss Ernie? – kérdezte Zimmerman tűzvezér.

– Igen, hívott. De megmondtam már neked, hogy ha még egyszer Miss

Ernie-nek mersz nevezni, beváglok a tengerbe! – mondta Ernie. Moore-ra nézett.

– Szia! Gyere fel a fedélzetre! Már vártalak.

– Menjen csak. Reggel visszajövök magáért – mondta Zimmerman tűzvezér.

– Kérsz egy sört, Zimmerman? – kérdezte a lány.

– Vissza kell mennem, Miss Ernie – felelte Zimmerman. – A hadnagy azt üzeni, hogy lehet, hogy egy kicsit késni fog.

– Minek szólítottál?! – kérdezte Ernie.

– Jaj, istenem, Miss Ernie – mondta Zimmerman feszengve –, de hát maga a hadnagy kedvese.

– Én figyelmeztettelek – mondta Ernie. – Most már vigyázz, nehogy túl közel menj a dokk széléhez, Zimmerman.

Zimmerman eltakarta az arcát.

– Vigyázzon a hölgygel, Moore – mondta Zimmerman fenyegetően. Aztán lemasírozott a jachtról, és a furgonhoz ment.

Ahogy Moore a létrához lépett, a tizedes lejött rajta a fedélzetről.

– Nem semmi! – mondta, miközben elment Moore mellett.

A fekete hajú lány a fedélzeten várta előrenyújtott kézzel.

– Ernie Sage vagyok – mondta. – Ahogy Zimmerman olyan diszkréten megjegyezte, Ken McCoy *kedvесе*. Üdv a fedélzeten.

– Örvendek – mondta Moore, és megfogta a felé nyújtott kezét. – Moore őrmester.

– Keresztneved is van?

– John.

– Kérsz egy sört, John? Vagy inkább valami erősebbet innál?

– Szívesen meginnék egy sört. Köszönöm.

Miközben Moore lebaktatott a fedélzetről a kabinba, meg kellett állapítania, hogy a lány ebből a szemszögből éppen olyan vonzó, mint előlről. Ernie kinyitotta a hűtőt, és kivett belőle egy sört.

– Mexikói – mondta Ernie. – Ken szerint sokkal jobb, mint amit itt csinálnak Diegóban. Poharat kérsz?

– Jó lesz üvegből is, köszönöm – felelte Moore.

– Hová valósi vagy?

– Philadelphiába – felelte Moore.

– Ó, én meg Jerseybe. Bernardsville-be. Egy ideig Phillyben is éltem. Egy ideig jártam egy sráccal... de nem volt komoly, a PE-re járt.

– Én is a Pennsylvaniai Egyetemre jártam.

– Aztán beléptél a Tengerészgyalogsághoz?

Moore biccentett.

– Ken Norristownban született – mondta Ernie. – De még csak egyszer volt ott, mióta belépett a Tengerészgyalogsághoz.

– Ó – mondta Moore. Érezte, hogy már megint nem megy neki a beszélgetés.

– Azt mondtam Zimmerman sofőrjének, annak a Hogyishívják tizedesnek, akit Zimmerman nem enged vezetni, hogy tegye a zsákokat a vendégkabinba... ha lemész, a második ajtó lesz jobbra... úgyhogy, ha gondolod, ha megittad a söröd, akkor lezuhanyozhatsz.

– Az rám férne – mondta Moore. – Negyvennyolc órát utaztam.

– És most szálltál le a Pacsirtáról – mondta Ernie Sage egy mosoly kíséretében. – Aki a Pacsirtával utazik, az utána nem is vágyik másra, csak egy hosszú, forró zuhanyra.

Ernie Moore-ra mosolygott, Moore pedig Ernie-re. Fogalma sem volt, hogy ki lehet ez a fiatal nő, de szimpatikusnak találta.

John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos őrmester éppen akkor ért vissza a kabinba, amikor Kenneth R. McCoy tartalékos tengerészgyalogos hadnagy leereszkedett a fedélzetről.

McCoy hadnagy zöld díszegyenruhát viselt, és pontosan úgy nézett ki, mint bármelyik hadnagy, akivel Moore addig találkozott. Fiatal volt – *annyi lehet, mint én* – és karcsú; az arca sima volt, az öltözete pedig makulátlan. De Moore látott rajta valamit, amit más tiszteken ritkán lehetett látni. A minősítő lövészetén szerzett jelvényei fölött – ami mintha minden hadnagynak automatikusan járt volna, csak éppen McCoynak több volt belőle az átlagnál, és mindegyiken az állt, hogy MESTERLÖVÉSZ –, öt színes, kitüntetést reprezentáló szalag díszelgett. Moore nem nagyon emlékezett rá, hogy látott volna ilyesmit hadnagyokon.

Moore ugyan nem ismerte fel mindegyiket, de kettőről biztosan tudta, hogy milyen kitüntetést jelképez. Az egyik egy Csendes-óceáni Hadjáratí Érdemérem volt. McCoyén volt egy kis bronzcsillag, ami azt jelezte, hogy részt vett egy hadjáratban. Afölött pedig az a szalag volt, ami a Bíborszívet reprezentálta. A hadnagy már harcolt a háborúban, a csendes-óceáni térségben, és meg is sebesült.

Miss Ernestine Sage megcsókolta McCoy hadnagyot. Moore ezt amolyan házastársi érzelem kinyilvánításának vette, noha világos volt a számára, hogy bármilyen kapcsolat is fűzte a lányt McCoy hadnagyhoz, az biztos, hogy nem házastársi kapcsolat volt.

– Ken McCoy vagyok, Moore – mondta McCoy. – Sessions százados egyik barátja. Ernie rendesen a gondját viselte?

Kezet nyújtott Moore-nak. A kézfogása erős volt, és Moore meglátott valamit a hadnagy szemében, ami azt súgta neki, hogy McCoy jó ember.

– Igen, uram.

– Hozz nekem egy sört, kicsim, aztán kibújok az egyenruhából – mondta McCoy. – Hozz egyet Moore-nak is!

– Igenis, uram. Máris, uram.

McCoy Ernie fenekére csapott.

– Legyél jó kislány! – mondta McCoy.

– Én mindig az vagyok – felelte Ernie Sage.

– Inkább úgy az esetek nyolcvan százalékában – mondta McCoy, és kezében egy üveg sörrel, eltűnt az alsó fedélzeten. Mire Moore megitta a második sörét, McCoy vissza is ért. Rövidnadrágot és pólót viselt. Ettől még fiatalabbnak tűnt.

Elkapta Moore tekintetét.

– Mi lenne, ha kölcsönadnék magának egy pólót meg egy rövidnadrágot? – kérdezte McCoy.

– Nem akarok problémát okozni magának, uram.

– Azzal okozna problémát, ha nem venné le magáról az egyenruháját – felelte McCoy. – Na, nyomás!

Kivett még két üveg sört a hűtőből, és levezette Moore-t. McCoy leült a kabinban nyújtózódó franciaágyra, Moore pedig nekilátott átöltözni.

– Zimmerman beszélt magának a Behajózási Irodáról? Meg arról, hogy hogyan kezelik azok a szemétládák a magához hasonló bonyolult utasokat?

– Igen, uram.

– Meg arról, hogy rájöttünk, hogyan... basszunk ki velük, és hogyan indítjuk el Ausztráliába magát?

– Igen, uram – felelte Moore, majd úgy gondolta, hogy szerencsét próbál, és feltesz egy kérdést. – Ezek szerint odamegyek, uram? Ausztráliába?

– Sessions nem mondta el magának? Mi a fene ez a nagy titkolózás? Amikor felhívott, elmondta, hogy maga Ausztráliába megy, és megkért, hogy segítsek magának feljutni a gépre.

– Nem, uram, nem mondta el.

– Rendben. Na, akkor ne beszéljen senkinek arról, hogy hová megy, és hogy kitől tudja!

– Igen, uram.

– Egyébként Ausztráliába megy. Ismeri az alakulatot?

– A parancsomban az áll, hogy 14. különleges egység, uram, de fogalmam sincs, hogy ez mit jelent.

– Szóval emiatt van ez a nagy titkolózás. Akkor ebbe inkább nem is mennék bele. De annyit azért elárulok, hogy az új parancsnoka nagyon jó ember. A neve Ed Banning őrnagy. Neki dolgoztam Sanghajban. És Sessions százados is. De még Zimmerman is. Amivel most foglalkozik, az roppant fontos, és maga azért utazik hat A prioritással, mert kell neki valaki, aki beszél japánul, még hozzá tegnapra.

Moore bólintott.

A kép összeállt.

– Hadnagy, maga az az ember, akit Gyilkos McCoynak hívnak?

McCoy szeméből eltűnt a barátságos fény. Moore-nak már egyáltalán nem tetszett, amit most látott a szemében.

– Honnan hallott róla? – kérdezte McCoy. A hangja éppen olyan hideg volt, mint a tekintete.

Moore azonnal tudta, hogy rossz kérdést tett fel, és próbált olyan választ adni, amivel valamelyest kiengesztelheti McCoyt. Mivel nem válaszolt azonnal, McCoy most már láthatóan dühösen csattant fel.

– Már megint annak a faszkalap Zimmermannak járt el a lepcsés pofája?

Moore nem felelt azonnal.

– Kérdeztem magától valamit – csattant fel újra McCoy.

– Nem, uram. Quanticóban hallottam. Volt ott egy tűzvezető törzsőrmester...

– Kicsoda? – kérdezte McCoy még mindig dühösen.

– Nem emlékszem a nevére, uram – mondta Moore. Aztán beugrott neki valami. – Azt mondta, hogy S-3-as őrmester volt a 4. tengerészgyalogosoknál...

– Nickleman – szakította félbe McCoy. – Sosem tudta tartani a száját.

– ... ő beszélt a 4. tengerészgyalogosokról meg Sanghajról, meg Sessions századosról.

McCoy egy hosszú pillanatig némán meredt Moore-ra. A jeges gyűlölet lassan eltűnt a szeméből, és az arckifejezése kezdett barátságosabbá válni.

– Uram, sajnálom, ha... – kezdett hozzá Moore.

McCoy intett neki, hogy nem kell elnézést kérnie.

– Hogy válaszoljak a kérdésére, őrmester – mondta McCoy –, vannak, akik Gyilkosnak hívnak, többek között olyan emberek is, mint például Mike Nickleman és Sessions százados, akik tudhatnák, hogy nem szeretem, ha így szólítanak. Kurvára nem szeretem. De maga nem tudhatta, úgyhogy nem tehet róla.

– Miért nevezik így, uram? – szaladt ki Moore száján a kérdés.

McCoy szemébe azonnal visszatért a jeges gyűlölet, az arcát pedig előntötte a vér. Moore-ra nézett, aztán vállat vont.

– Rendben van. Akkor tegyük tisztába a dolgokat. Meg kellett ölnöm néhány embert Kínában. Nem akartam őket megölni. De kénytelen voltam. Így esett. Néhány olaszt. Néhány olasz tengerészgyalogost. Hármat. Egy hónappal később, amikor Sessions századossal meg Zimmermannal a bozótban szarakodtunk, és próbáltuk kideríteni, hogy mire készülnek a japánok, meg kellett ölnünk néhány kínait. Útonállóknak álcázták magukat, de a valóságban a Kempei-Tainak, a japán titkosrendőrségnek dolgoztak. Vagy húszat öltünk meg. A dolognak híre ment, megtudták Sanghajban, és valamelyik nagyokosnak is a fülébe jutott a 4. tengerészgyalogosoknál... a mai napig nem tudtam meg, hogy ki volt az. Fogalma sem volt róla, hogy mit csináltunk odafent, csak annyit tudott, hogy belebotlottunk pár kínai útonállóba, erre fogta magát, és festett egy „Isten hozott itthon, Gyilkos McCoy” feliratú táblát, amit ki is akasztott a klub falára. Ekkor ragadt rám ez a név. Aki meghallja, azt hiszi, hogy valami elmebeteg vagyok, aki akkor érzi jól magát, ha halomra szurkálhat meg halomra löhet embereket.

– Sajnálom, uram, hogy...

McCoy megint intett neki, hogy hallgasson, aztán átváltott japánra, igencsak megdöbbenve Moore-t.

– Nagyon meglepne, Moore, ha azt mondaná, még nem jött rá, hogy a hírszerzés világába csöppent, ahol én is dolgozom. A hírszerzők első számú szabálya, és nagyon meglep, hogy Sessions százados nem mondta el magának: „Vegyülj el a tömegben!” Más szóval az ember nem engedheti meg magának, hogy ujjal mutogassanak rá az utcán, és azt kiabálják: „Nézd, ott van Gyilkos McCoy, aki kinyírta azt a csomó embert!” Érti?

– Igen, uram – felelte Moore japánul. – Értem.

McCoy elismerően nézett rá egy pillanatig, és csak azután folytatta.

– Na, most már tudjuk, hogy valóban beszél japánul. Ráadásul átkozottul jól. Hol tanulta meg ilyen jól a nyelvet?

Moore megértette, hogy ezzel a Gyilkos McCoy-témát lezárták. *Tehát a történet igaz, és egyszerűen azért hívják Gyilkosnak, mert embert ölt. Három olaszt – feltehetően egymaga – és „vagy húsz” kínait Sessions századossal és*

Zimmerman tűzvezérrel Ha nem láttam volna a szemét, aligha hittem volna el Nem örülnék neki, ha valamiért megharagudna rám Gyilkos McCoy. A francba is, az útjába sem kerülnék túl szívesen.

– Elég folyékonyán beszélem a nyelvet, uram, mert egy ideig Japánban éltem – felelte Moore japánul.

– A Tengerészgyalogságnál átkozottul kevesen beszélnek japánul – mondta McCoy. – Sőt, ha már itt tartunk, az angolon kívül szinte semmilyen nyelven nem beszélnek. Viszont minden harmadik vagy negyedik japán beszél angolul... legalábbis a tisztek közül. Meglepné, ha tudná, hogy mekkora jelentősége van ennek.

– Igen, uram.

– Na, most az lesz, hogy reggel Zimmerman elmegy a hidroplánbázisra, a Behajózási Irodába. Amint megtudja, hogy elkezdték összeállítani a Pearl Harbor-i gép utaslistáját, ideküldi a gépkocsivezetőjét magáért. Úgyhogy mondjuk úgy reggel hétre legyen egyenruhában, és álljon készen az indulásra. Legyen ug-rásra kész. Aztán odamennek, maga megmutatja a parancsát, és kénytelenek lesznek felrakni magát a gépre.

– Igen, uram.

– Van kérdése?

– Nincs, uram.

– Nem érdekli se a hajó, se Ernie? – kérdezte McCoy szárazon.

– Hát... mindkettő... nagyon szép.

– Ahogy mondja – nevetett fel McCoy.

Mintha csak meghallotta volna a végszót, Ernestine Sage jelent meg az ajtó-ban.

– Dorothy és Marty most ért haza – mondta Ernie. – Marty hozott magával kaliforniai kagylót. Ha gondoljátok, kijöhetnek, persze tovább is mesélhetitek egymásnak a mocskos történeteiteket japánul.

McCoy angolra váltott.

– Ernie azt hiszi, hogy amikor japánul beszélgetek itt valakivel, akkor bizto-san mocskos történeteket mesélünk egymásnak – mondta McCoy. – Ez persze nem igaz. Angolul is bármikor elismerem, hogy a segge szenzációs, a cicijei pe-dig elképesztően formásak.

– Te gazember! – mondta Emié, de Moore látta rajta, hogy szeretetből mondta.

Dorothyról és Martyról kiderült, hogy egy főhadnagy és az állapotos felesé-ge. A főhadnagy zubbonyának mellrészén, a lövészeti minősítő jelvényei felett nem látott hadjárati érdemérmét. Noha a főhadnagyi rendfokozat magasabb a hadnagyinál, hamar kiderült, hogy McCoy parancsolt a *Last Time* fedélzetén, és hogy a főhadnagyt éppen annyira lenyűgözte McCoy hadnagy személyisége, mint Moore őrmestert.

– Nem akartam zavarni... – mondta a főhadnagy.

– Semmi gond – mondta McCoy. – A játékszabály a következő: Ez itt Moore őrmester. John. Nem láttad itt. Nem kérdezheted meg tőle, hogy honnan jött, és azt sem, hogy hová megy. A raiderekről viszont nyugodtan beszélhetsz vele. Van szigorúan titkos jogosítványa. Moore, bemutatom Marty Burnest és a feleségét, Dorothyt.

Burnes főhadnagy keresztülsetált a kabinon, és kezét nyújtott Moore-nak.

– Üdvözlöm, Moore.

– Örülök, hogy megismerhetem, uram.

– Jó napot – mondta Mrs. Burnes.

– Jó napot.

– Egész este uramnak fog titeket szólítani? – kérdezte Emié Sage.

– Ahogy neki tetszik – felelte McCoy.

– Szerintem ma estére eltekinthetünk a szolgálati szabályzattól – mondta Burnes hadnagy Moore-nak.

– Igen, uram.

– Jaj, ő is pont olyan, mint Zimmerman – nevetett fel Ernie. – Nehogy elkezdj engem Miss Ernie-nek szólítani, John!

– Nem fogom, hölgyem – mondta Moore, de a többiek vették a lapot, és nagyot nevettek.

– Megtankoltam a kocsit, Ken – mondta Marty Burnes.

– Nem kellett volna – felelte McCoy.

– A francot nem, mi jártunk vele.

– Különben megszülettem volna a kis Martint vagy Maryt – mondta Dorothy, és megsimogatta a pocakját – még a buszon, útban a szülészeti klinika felé.

– Mit mondott az orvos? – kérdezte Ernie Sage.

– Még három hét – felelte Dorothy.

– Anyád hívott – mondta Ernie. – Megmondtam neki, hogy hová mentél. Szerintem hívd vissza. Nagyon aggódik érted.

Dorothy nagy nehezen feltápáskodott, és a kabin túlsó végén lévő telefonhoz ment.

– Ken és Ernie befogadott minket – mondta Burnes John Moore-nak. – Nem találtunk magunknak szállást, és Dorothy mindenképpen itt akart megszülni. Ha nincs Ken és Ernie, Dorothy kénytelen lett volna visszamenni Kansas Citybe.

– Ernie fogadott be titeket – javította ki McCoy. – A hajó az övé.

– Menj a fenébe! – mondta Ernie, aztán Moore-ra nézett. – A hajó anyám egyik barátjának a barátjáé. És, ha már a tényéknél tartunk, az anyám úgy tesz, mintha nem élnék bűnben Kennel, én meg, amilyen romantikus idióta vagyok, úgy teszek, mintha ez lenne az első otthonunk. Ken otthona és az enyém. A ket-tőnké. A mi kis kagylóval borított hajónk az öböl szélén.

Moore elmosolyodott.

– Mesélj nekik a raiderekről! – mondta McCoy.

Burnes döbbenetn nézett McCoyra.

- Ott, ahová megy, találkozni fog az egyik barátommal – magyarázta McCoy. – Őt pedig érdekelni fogja.
- Akkor miért nem mesélsz *te* a raiderekről? – kérdezte Ernie kihívóan.
- Mert én csak egy egyszerű hadnagy vagyok, és mindenki tudja, hogy a hadnagyok még két kézzel sem találják meg a seggüket. Nem igaz, Moore őrmester?
- Így van, uram. Ezt tanították nekünk is a Parris-szigeten – mondta Moore.
- Kezdek örülni, hogy nem maradsz nálunk túl sokáig – mondta Emié Sage.
- Te meg Ken veszélyesek lehetnétek, ha túl sok időt töltenétek együtt.
- Adj egy sört az őrmesternek, drágám! – mondta McCoy negédesen. – Burnes főhadnagy mesélni fog az őrmesternek a raiderekről.
- Igenis, uram – mondta Ernie Sage. – Máris, uram.

(Kettő)

Kalifornia, San Diego

USA haditengerészeti bázis

1942. június 25., 08.15

John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos őrmester ötödikként szállt be az USA Haditengerészete Martin PBM-1-es hidroplánjába. A beszállásnak a prioritás alapján kellett volna történnie, tehát Moore-nak kellett volna elsőként beszállnia. De azok között, akiket Pearl Harborba küldtek a kormány repülőgépén, volt egy ellentengernagy és egy tengerészgyalogos dandártábornok, akinek a prioritása miatt mindenképpen a gépen kellett lennie.

A rang privilégiumokkal jár, ezért az ellentengernagy és a dandártábornok, valamint a szárnysegédjeik szállhattak fel elsőként. Moore belépett az egykor járőr-bombázóként használt repülőgép testébe. Egy kék szolgálati egyenruhát viselő tengerész – akinek a zubbonya ujjára az első osztályú repülőgép-szerelő altiszteknek járó rendfokozat volt varrva – megmutatta neki, hogy hová rakhatja a zsákját, és hogy hol csatolhatja be magát a felszálláshoz. Úgy alakult, hogy az ellentengernagy mellé ültették.

– Jó napot, fiam – mondta az ellentengernagy.

– Jó napot, uram – felelte Moore.

– Először repül?

– Nem, uram.

– Akkor nyugtasson meg – mondta az ellentengernagy –, mert egyáltalán nem vagyok róla meggyőződve, hogy valami, ami ilyen nagy, valóban képes a levegőbe emelkedni.

Az eszem megáll. Ez az ember minden erejével azon van, hogy kedves legyen hozzám!

Egy másik tengerész, egy vörös hajú, húszas évei végén járó férfi, aki valószínűleg a fedélzeti főnök volt, megvárta, amíg minden utas beszállt a gépbe, aztán nekilátott kiosztani a sárga, felfújható mentőmellényeket. Először egyszerű

utasításokat adott, elmondta, hogyan kell használni, aztán minden utast külön ellenőrzött, hogy megfelelően vette-e fel a mellényét.

Aztán felmászott a géptörzs elejére szerelt létrán. Egy pillanattal később a repülőgép megremegett, ahogy az első, majd a második motorja életre kelt. A gép azonnal mozgásba lendült, de olyan furán himbálózott, hogy Moore már azon kezdett aggódni, hogy nem lesz-e pillanatokon belül tengeribeteg.

Aztán a motorok egymás után felbőgtek, majd lelassultak az alapijárat sebésségre. Azután a két motor egyszerre felpörgött, és a hidroplán gyorsulni kezdett. A motorok robaja fülsiketítő volt, amihez hozzájárult néhány fémes csattanás, amit akkor hallottak, amikor a gép találkozott egy-egy hullámmal. Aztán hirtelen csak a motorok robaját lehetett hallani, és többé nem csapódtak hullámok a törzsnek.

Az utasfülke távolabbi ablakán keresztül Moore látta, hogy a hidroplán úszói, amelyek nem engedték, hogy a gép szárnyai belemerüljenek a vízbe, behúzóhatók voltak. Ahogy nézte, az úszók felemelkedtek, majd előrecsúsztak, kialakítva a szárnyvégeket.

Elfordult az ülésében, és kinézett a mögötte lévő ablakon. Már a Csendes-óceán fölött jártak. Látott pár nagyméretű hajót, és néhány kisebb hajó okozta nyomdokvizet; aztán hirtelen minden eltűnt, és körülvette őket az áthatolhatatlan szürkesség.

– A haditengerészeti pilóta barátaim megnyugtattak – mondta az ellentengernagy –, hogy a fiatalemberek, akik ezeket a micsodákat vezetik, kiválóan értenek a navigációhoz.

Egymásra néztek, és elmosolyodtak.

Moore a fejét a géptörzs fémfalának támasztotta.

Arra gondolt, hogy milyen remekül érezte magát előző este. És nem csak azért, mert McCoy hadnagy és Ernie Sage majd elhagyta kezét-lábát, hogy ő jól érezze magát. Ettől többről volt szó. Szabályos estélyt rendeztek a kedvéért.

Az is lenyűgözte, amit a tengerészgyalogos raiderekről hallott. Burnes főhadnagy, akin látszott, hogy büszke arra, amit csinál, elmagyarázta, hogy ők olyanok, mint a brit kommandósalakulatok, és hogy az a dolguk, hogy rajtaütés-szerű támadásokat intézzenek a japánok által megszállva tartott szigeteken. Nem az volt a feladatuk, hogy elfoglalják az egész szigetet, hanem az, hogy felrobbantsanak bizonyos létesítményeket és hadianyagokat, aztán távozzanak. Erre azért volt szükség, hogy rávegyék a japánokat, hogy minden olyan szigetre, ahol hadianyagraktáraik vagy repülőtereik voltak, katonákat telepítsenek, hogy megvédjék a létesítményeiket a raiderek ellen. Ehhez azonban csapatokat kell elvonniuk azokból az egységekből, amelyekkel Új-Guineát vagy éppen Ausztráliát akarták megtámadni.

A beszámolójában Burnes többször is megemlítette a 2. raider-zászlóalj parancsnokának, Evans Carlson őrnagynak és a végrehajtó tisztjének, James Roosevelt századosnak – az elnök fiának – a nevét. Ahányszor csak megemlítette a nevüket, a hangja egészen mélyre és tiszteletteljesre változott.

Az is egyértelműen kiderült, hogy Burnes főhadnagyot lenyűgözte Gyilkos McCoy, aki egyetlen késsel megölt három olasz tengerészgyalogost, aztán pedig megölt egy csomó kínai útonállót, és aki megsebesült a Fülöp-szigeteken. Moore kénytelen volt bevallani magának, hogy rá is nagy hatást gyakorolt McCoy.

Moore azt is kiszúrta, hogy McCoy hadnagy nem rajongott annyira a raideralakulatokért, mint Burnes. Persze McCoy ezt nem tette szóvá, és az arckifejezése sem árult el sokat, de Moore megérezte, hogy McCoy szemében a raiderek nem voltak többek egy rakás tízéves kisfiúnál, aki háborúsdit játszott. Arra is rájött, hogy Burnes főhadnagynak fogalma sem volt róla, hogy McCoy a hírszerzésnek dolgozott. Moore eltöprengett rajta, hogy konkrétan milyen munkát végezhetett McCoy a hírszerzésnek, csak persze nem kérdezhetette meg tőle.

Persze nem sok értelme volt azon morfondírozni, hogy milyen munkát végezhetett McCoy a hírszerzésnek, vagy hogy ő mivel fog foglalkozni, ha Ausztráliába ér. Mindössze annyit tudott a hírszerzői munkáról, amit a kémfilmekben látott, és McCoy úgysem mondta volna el neki, hogy milyen is a hírszerzés a valóságban.

Az viszont örömmel töltötte el, ahogy McCoy hadnagy és Ernie, meg Burnes főhadnagy és a felesége viszonyult egymáshoz.

Mielőtt elnyomta az álom, arra gondolt, hogy ő is így lesz majd Barbarával, ha hazatér. Akkor már tiszt lesz, és talán mindannyian összejöhetnek, és rendezhetnek egy nagy „Isten hozott idehaza”-partit.

(Három)

Hawaii, Oahu szigete, Ewa

21. tengerészgyalogos-repülőcsoport (MAG-21)

Parancsnokság

1942. június 27., B.05

– Az ezredes várja, uram – mondta a törzsőrmester.

Charles M. Galloway tartalékos tengerészgyalogos százados felállt az üttökopott, bőrhuzatos fotelból, amelynek párnái rég elvesztették rugalmasságukat, a törzsőrmesterre biccentett, a parancsnok ajtajához lépett, és bekopogott az ajtófélfán.

– Jöjjön be! – utasította Clyde G. Dawkins alezredes.

Galloway bemasírozott az irodába, vigyázzba vágta magát Dawkins íróasztalától negyvenöt centiméterre.

– Galloway százados parancs szerint jelentkezik, uram!

– Jó napot, százados. Isten hozta a csapatban.

– Köszönöm, uram.

– Sikerült már berendezkednie, Charley?

– A kölyöknek a furgonban azt mondtam, hogy vigyen az altiszti szállásra – mondta Galloway.

– Tényleg? – kérdezte Dawkins. – Azt hiszem, hogy beletelik egy időbe, mire az ember megszokja, hogy tiszt... és repülőszázad-parancsnok. De biztosra veszem, hogy menni fog magának, Charley. Jaj, ne álljon már itt nekem vigyázzban, az ég szerelmére! Miért nem ül le?

Egy fotelre mutatott, amelynek a párnái éppen olyan elnyúttek voltak, mint annak a másik fotelnek a párnái a külső irodában.

– Köszönöm, uram. Ez azután volt, hogy közölte velem, hogy életében nem hallott a VMF-229-ről.

Dawkins felnevetett.

– Ez azért van, mert a VMF-229 jórészt még Karl Lorenz íróasztalfiókjában pihen – mondta Dawkins. – Emlékszik még Lorenzre?

– Hogyne, persze.

– A VMF-229 pillanatnyilag magából áll, meg egy másik tisztből, plusz tizenegy F4F-DŐ1, ami most még Pearl Harbor egyik rakpartján várja az elszállítást, lefedve azzal a sok védő szarral, amit a fedélzeten szállítandó rakományra szoktak tenni.

Galloway szemöldöke felszaladt.

– És mi a helyzet a legénységgel?

– Lorenz a többi repülőszázadból toborzott embereket magának. A parancsnokok jó sokáig verték a mellüket, de végül mégis előálltak egy listával, rajta tizenhat sorállományú nevével. Néhány közülük állítólag repülőgép-szerelő, és van közöttük egy állítólagos írnok is, egy állítólagos teherautó-sofőr és egy állítólagos fegyvermester. A legmagasabb rangfokozattal egy őrmester rendelkezik. A hatáskörénél fogva természetesen bármilyen felszerelést és személyzetet kérhet, amit a szabályzat egy vadászrepülő-század részére engedélyez.

– És az engedélyezett dolgokból mit fogok megkapni?

– Hát, nem sok mindent, Charley – felelte Dawkins. – Valamivel jobban el vagyunk látva, mint korábban, de nem sokkal jobban.

– A pilótákkal mi a helyzet?

– Egyelőre ketten vannak. Csepegtetve küldik őket. Van úgy, hogy csak egy jön egy futárgéppel, máskor meg kéttucatnyi érkezik, amikor egy anyahajó vagy egy cirkáló megérkezik Pearlbe Diegóból vagy Friscóból. Nemrég négyen jöttek egy tengeralattjáróval meg egy teherszállító hajón. Gondoskodom róla, hogy mire üzemképesek lesznek a repülőgépei, itt legyenek a pilótái is. De tartok tőle, hogy nem lesz mögöttük túl sok repült óra. Pensacolából küldik ide őket.

– Ajjaj – mondta Galloway. – Én is szereztem pár pilótát, pár nagyon jó pilótát. McInerney tábornok engedélyt adott rá, hogy ellopjak öt pilótát Quanticóból meg Pensacolából.

– Csak ötöt?

– Kilenc nevet küldtem. Nem kellett önkénteseket kérnem. Amikor meghalották, hogy repülőszázadot kapok, az emberek maguktól jelentkeztek. Mindenki ide akar jönni, és azt sem bánják, ha egy repülő őrmester lesz a századparancsnokuk.

– Na, itt fejezze be, százados! – mondta Dawkins dühösen. Épp azon gondolkodott, hogy Charles M. Galloway százados éppen úgy néz ki, ahogy egy tengerészgyalogos századosnak ki kell néznie. Magas volt és karcsú, a haját rendesen levágatta, az arca simára volt borotválva, és az egyenruhája is kifogástalan volt.

– Uram?

– Ez volt az utolsó alkalom, hogy elnéztem, hogy repülő őrmesternek titulálja magát – mondta Dawkins. – Még a gondolataiból is törölje ki, hogy maga még mindig repülő őrmester! Amikor kitűzték magára azokat a sávokat, megszűnt őrmesternek lenni. Világosan beszéltem, százados?

– Igenis, uram.

Dawkins egy hosszú pillanatig farkasszemet nézett Galloway századossal.

– Az a hír járja, hogy valami roppant érdekes személy adta magának a sávjait, Charley. Igaz a pletyka?

– Igen, uram. Egy VIP R4D-vel kellett röpködnöm Quanticóból. Éppen az egyik körutamról tértem vissza, Pensacola és Philadelphia érintésével. Amikor leparkoltam a repülőgépet, a hadműveleti tiszt közölte velem, hogy jelentkezsek a VIP-szálláson. Odamentem, arra számítva, hogy valami kongresszusi képviselőt kell majd elvinnem valahová, de a Tengerészgyalogság főparancsnokát találtam ott.

– Nem vicc?

– Őt meg McInerney tábornokot. Öt perccel később százados voltam.

– Csak így?

– Tartott nekem egy olyan beszédet, uram, amit egy darabig biztosan nem fogok elfelejteni.

– Ó?

– Azt mondta, hogy McInerney tábornok ajánlására, de a saját megítélése ellenére századosi sávokat ad nekem, és hogy ne merjem még egyszer azt képzelni magamról, hogy Erről Flynn vagy Ronald Reagan vagyok, és hogy viselkedjek tengerészgyalogos századoshoz illő módon.

– Szerintem fogadja meg a tanácsát – nevetett Dawkins. – A szentségít, alaposan felbosszantotta a Haditengerészetet. Egy ideig úgy tűnt, hogy mást is magával ránt.

– Uram?

– Szó volt róla... komolyan fontolóra vették... hogy hadbíróság elé állítják Lenny Martint, amiéit távol volt, amikor maga felszállt azzal az F4F vadással, hogy randevúzzon a 14. harci különítménnyel. Kötelességmulasztással akarták megvádolni.

Leonard Martin százados volt a VMF-211 ügyeletes tisztje, amikor Galloway bejelentette, hogy ő és egy karbantartó őrmester, Stefan „Big Steve” Oblensky technikus őrmester megjavította az egyik szétlőtt F4F-et, és hogy a *Saratogára* akar repülni vele.

Martin százados emlékeztette Galloway technikus őrmestert, hogy a BUAIR mérnökei hivatalosan totálkárossá nyilvánították azt az F4F-et, és ezért azzal veszélyes lett volna repülni. Azt is világosan elmagyarázta neki, hogy még ha lenne is egy hivatalosan üzemképesé nyilvánított repülőgépük, akkor sem szállhatnak fel vele parancs nélkül. És mivel a Sara pozíciója titkos volt, Galloway technikus őrmesternek esélye sem lehetett, hogy megtalálja az anyahajót.

Teljességgel szükségtelen volt ugyan, de közölte Galloway technikus őrmesterrel, hogy a parancs nélküli felszállást nem engedélyezi a szabályzat, és ezért tilos. Aztán, amikor kezét rázott Galloway technikus őrmesterrel, mellékesen megjegyezte, hogy Pearl Harborban van valami dolga, és hogy nem lesz a repülőtérén akkor, amikor Galloway jelezte, hogy fel akar szállni.

– Uram, Martin százados... még mindig bajban van?

– Nem, már nincs. Lelőtték Midway fölött.

– A francba! – mondta Galloway keserűen. – Erről nem is hallottam.

– Egy nyomorult Buffalóval repült. Egy kivételével mindet leszedték.

– Jó ember volt – mondta Galloway halkan.

– A legtöbbjük az volt – mondta Dawkins.

Galloway kérdően nézett Dawkinsra.

– A legtöbbjük?

– Nem úgy értettem – mondta Dawkins. – Csak éppen arra gondoltam... ha már a halálról beszéltünk... hogy egyszerre lehet valaki hősi halott és egy fasz. Mindenesetre olyan témába nyúlt, amit szintén meg kell beszélnünk.

– Tartok tőle, uram, hogy fogalmam sincs, hogy miről beszél.

– A másik tiszt, akit még a VMF-229-hez osztottunk be, százados, egy tartalékos főhadnagy, egy bizonyos William C. Dunn. Ő is ott volt Midwayn a VMF-211-gyel. Egy F4F-et vezetett. Lelőtt egy Kate-et meg egy Zérót.

– Dunn? – kérdezte Galloway elgondolkodva. – Nem cseng ismerősen a neve...

– Jóképű kölyök. Akkor hozták a fedélzetre, amikor magát dicsfénytől övezve az Államokba szállították – mondta Dawkins szárazon. – Úgy gondoljuk, hogy a gépét telibe találta egy 20 mm-es robbanólövedék. Szétment a szélvédője, és majdnem átment szopránba. Sikerült visszavinnie a gépet Midwayre, de leszállás közben totálkárosra törte. Alaposan ki volt lyuggatva, mármint a 20 mm-es lövedéken kívül is.

– Ezek szerint jó pilóta – mondta Charley.

– Meglehet, hogy az – mondta Dawkins. – De felmerült egy kérdés. Egy nagyon súlyos kérdés. Vajon akkor kapta be azt a 20 mm-est, amitől telement a lába meg a lágyéka repeszekkel, miközben támadta az ellenséget, vagy pedig amikor úgy döntött, hogy visszafordul Midwayre?

– Úgy érti, hogy megfutamodott?

– Ide hallgasson. Amint mondtam, felmerült a kérdés. A tiszt... több is volt, de az, aki megvádolta a kölyköt, meggondolta magát, és azt mondta, hogy nem emel vádat ellene.

– Ki volt az?

– Nem hiszem, hogy helyénvaló lenne megmondanom a nevét – mondta Dawkins.

– Na, és ez a... mit is mondott, Dunn?... mit hozott fel mentségül?

– Dunn azt mondja, hogy egyáltalán nem emlékszik rá, hogyan jutott vissza Midwayre.

– Maga mit gondol?

– Szerintem tényleg nem emlékszik rá.

– Hogyhogy én kaptam meg ezt a fickót?

– Adok neki még egy esélyt – mondta Dawkins.

Galloway már majdnem mondott valamit, de meggondolta magát. Dawkins rögtön kiszúrta.

– Ki vele, Charley!

– Semmi fontos, uram.

– Ki vele, Charley! – ismételte meg Dawkins.

– Igazából két dolog jutott az eszembe, uram. Az egyik az, hogy ha egy jó tengerészgyalogos kap egy parancsot, akkor azt mondja, hogy „Igenis, uram”, és a legjobb tudása szerint igyekszik megoldani a feladatot, még akkor is, ha úgy érzi, hogy képtelen megoldani.

– Úgy érti, attól tart, nem lesz képes elvezetni egy repülőszázadot?

– Egy repülőszázadot el tudok vezetni. De ahány repülőszázad, annyiféle, és úgy tűnik, hogy az enyém olyan repülőszázad lesz, amiben van tizenhat olyan tengerészgyalogos pilóta, akit a parancsnoka minden valószínűség szerint azért adott nekem, mert semmi hasznát nem látta, plusz van pár leselejtezett repülőgépem, amit néhány selejtes gépszerelővel kell rendbe hozatnom, és végül itt van egy tiszt, akit egy lépés választ el a hadbíróságtól.

– Ez mind egy gondolat? Azt mondta, hogy két dolog jutott az eszébe.

– Arra gondoltam, ezredes, hogy maga nem volna ki velem szándékosan,

csak akkor, ha nem lenne más választása. De ha az aranygallérosok azt a feladatot adták magának, hogy húzzon csőbe, hogy elcsesszek mindent, és ők megszabadulhassanak tőlem, akkor térjünk is rá erre a témára. Akkor inkább adja a századot valaki másnak, engem pedig engedjen repülni! Én nem kértem ezeket a sávokat. Én csak annyit kértem, hogy hadd vezessek vadászgépeket. Úgy értem, hogy ha lefokoznak őrmesterré, én nem fogok könnyeket hullatni...

– Elég legyen, százados! – mondta Dawkins dühösen. – Fogja be a száját! *Hogy merészel* még csak célzást is tenni rá, hogy én részt vennék ilyesmiben?!

– Sajnálom, uram – mondta Galloway egy hosszú pillanattal később, amikor rájött, hogy Dawkins valamiféle válaszra vár.

– Meg kell tanulnia, Galloway, hogy először gondolkodjon, és csak aztán nyissa ki a száját – mondta Dawkins már nyugodtabban. – Csak hogy tudja. *Mást* is ajánlottak a VMF-229 parancsnoki posztjára. De én mégis magának adom, mert maga a legjobb ember erre a feladatra.

– Igen, uram.

– Bár lenne egy működőképes századom, amit csak úgy egyszerűen odaadhatnék magának, a hozzá tartozó üzemképes repülőgépekkel, képzett repülőgép-szerelőkkel meg minden mással, ami csak kell. De nincs. Mindössze azt adhatom magának, amiről beszéltem. Repülőgépeket, amik egy rakparton pihennek, meg vagy fél tucat alulképzett kölyköt, aki majd helyrepofozza magának azokat a masinákat. És minden erőmmel azon leszek, hogy megadjak magának mindent, amire szüksége lehet, de tudnia kell, hogy a hadianyagraktáraink jóformán üresek.

Némán nézték egymást egy hosszú pillanatig.

– Megkaphatnám Oblenskyt, uram?

– Mi?

– Oblensky technikus őrmestert, uram – felelte Galloway. – Tudom, hogy itt van. Utánanéztem.

Dawkins egyáltalán nem örült az ötletnek. Háromszor is nekiveselkedett, mire végül feltette a kérdést.

– Gondolja, százados, hogy jó az... akár elméletben, akár gyakorlatban... ha egy századparancsnok maga mellé vesz egy altisztet, akivel korábban együtt szolgált altisztként? Aki a legjobb haverja volt, amikor együtt szolgáltak?

– Uram, abból, amit elmondott nekem azokról az emberekről, akiket nekem szándékozik adni, arra a következtetésre jutottam – mondta Galloway –, hogy vagy megkapom Big Steve-et, vagy egy hozzá hasonló, jó szerelőt, vagy én magam pofozom helyre azokat a repülőgépeket.

– Galloway százados, ha a fülembe jut, hogy valaki meglátta a kezében egy villáskulccsal, a háború hátralévő részét is úgy fogja végigszolgálni... kezében egy villáskulccsal. Világos?

– Ez azt jelenti, hogy megkapom Oblenskyt, uram?

– Tudja, Galloway, azt hiszem, hogy kezdek hasonlítani a főparancsnokra. A saját megítélésem ellenére olyasmit adok magának, amit talán nem kellene.

– Köszönöm, uram.

– Ez minden, Galloway százados. Köszönöm.

VIII.

(Egy)

Hawaii, Oahu szigete, Ewa

21. tengerészgyalogos-repülőcsoport (MAG-21)

Parancsnokság

1942. június 27., B.35

Alfréd B. Hastings örvezető, aki tizenhét éves volt, és öt hónappal korábban lépett be a Tengerészgyalogsághoz, éppen befejezte a citromsárga, 1933-as, lenyitható tetejű Ford kupé szárítását – a művelethez egy darab szarvasbőrt használt –, amikor észrevette, hogy a ténykedésére felfigyelt egy tiszt.

A Ford a 3-as számú hangár árnyékában parkolt. Hastings azt a parancsot kapta, hogy amint végzett, az autót vigye vissza a hangár másik oldalára, és parkolja le a „KARBANTARTÓ ALTISZT” felirattal ellátott parkolóban.

Egy hosszú pillanatig Hastings örvezető úgy tett, mintha nem látta volna meg a tisztet, aki egy repülő százados volt. Erre két oka volt. Először is, amikor munkához látott, kibújt a kezeslábasa ujjából, és a dereka köré kötötte, így kivirított a fehér pólója, úgyhogy hivatalosan nem viselt egyenruhát. Másodszor, annak ellenére, hogy a kiképzői a San Diegó-i alapkiképző táborban minden erejükkel azon voltak, hogy beleverjék a Tengerészgyalogságnál használt protokollt, különös tekintettel a katonai illemszabályokra, nem igazán tudta, hogy mit kellene tennie.

Az alapszabály az volt, hogy a sorállományúaknak tisztelniük kell a tiszteknek. De azért nem volt ennyire egyszerű a dolog. Ha az ember fedett helyiségben volt, nem tiszteleggetett, csak akkor, ha fel volt fegyverezve. A felfegyverzés alatt egy puskát, vagy annak a jelképét, mondjuk egy töltényövet kellett érteni. Akkor sem tiszteleggetett a sorállományú, ha munkaszolgálatra osztották be. A munkaszolgálatosok vezetésével megbízott altiszt feladata volt a tisztelgés. Először „vigyázz”-t vezényelt, aztán az egész munkaszolgálatos-egység nevében tisztelgett a tisztnek.

Azt hiszem – gondolta végül Hastings örvezető – mivel én vagyok az egyetlen ember ebben a munkaszolgálatos-egységben, én vagyok a rangidős, tehát tiszteleg-

nem kell. Ez a szemétláda úgysem fog elmenni. Úgy nézi ezt a kocsit, mint aki még sosem látott '33-as Fordot.

Különbem sem hiszem, hogy bárki is komoly bajba került volna azért, mert olyan-kortisztelgett, amikor nem kellett volna.

Még egyszer áttörölte a krómozott V-8-as jelet a motorháztetőn, hátralépett egyet, aztán úgy tett, mint aki akkor vette volna észre a tisztet; vigyázzba szök-kent, és tisztelgett.

– Jó napot, uram! – kiáltotta el magát Hastings örvezető. Ebben a pillanatban hasított belé a felismerés, hogy a vigyázzba szökkenéstől elindult lefelé a kezeslábas a bokája irányába.

– Jó napot – mondta Charley Galloway százados, majd viszonzta a tisztelgést, és minden erejével azon volt, hogy el ne nevesse magát. – Pihenj, és gatyát felhúzni!

– Igenis, uram. Köszönöm, uram.

Hastings örvezető gyorsan belebújt a kezeslábasába, és a szabályzatban előírt módon begombolta magán. Amikor felpillantott, azt látta, hogy a százados a Ford utasterét vizsgálgatja. Úgy döntött, hogy szóba elegyedik vele.

– Szép autó, nem igaz, uram?

– Valóban az – mondta Galloway, és Hastings örvezetőre mosolygott. – Oblensky őrmester folyton magával rakatja rendbe, mi?

– Igen, uram – felelte Hastings örvezető büszkén. – Igyekszem patyolattisztán tartani, uram.

– Úgy látom, hogy sikerrel járt – mondta Galloway.

– Köszönöm, uram.

– Meg tudná mondani, hogy hol találom Oblensky őrmestert?

– Hogyne, uram. Odabent van. Mármost a hangárban.

– Kérem, keresse meg Oblensky őrmestert, és mondja meg neki, hogy váltának vele pár szót!

– Igenis, uram – mondta Hastings, aztán elindult a hangár felé, de megállt. Elfelejtett tisztelni, és a kocsival sem állt oda, ahová Oblensky őrmester utasítása szerint állnia kellett volna, miután lemosta.

– Uram, az autót vissza kellene vinnem Oblensky őrmester parkolójába.

– Itt is jó helyen lesz – mondta Galloway. – Csak hívja ide!

– Igenis, uram – mondta Hastings, és ezúttal nem felejtett el tisztelni. Noha kis híján elnevette magát, Galloway viszonzta a tisztelgést, aztán

amikor a kölyök elkocogott, és eltűnt a hangár mögött, Galloway áthajolt az első lökhárítóra szerelt pótkerék fölött, és felnyitotta a motorháztető bal oldali felét.

A kilencéves Ford motortere éppen úgy csillogott, mint a külseje. Amikor Charley először látta a motort, az katasztrofális állapotban volt; azokat a részeket, amiket nem támadott meg a rozsdá, vastagon belepte az olajos mocsok. Most viszont úgy csillogott, ahogy annak idején az autószalonban csilloghatott. Sőt, még annál is jobban. A műszaki állapota is jobb volt. A motort nemcsak hogy felújították, de alaposan át is alakították. A hengerfejeket felcsiszolták,

hogy növeljék a kompressziót. A karburátort megbütykölték. Arra is gondoltak, hogy egy kicsit „felpécizik” a motort; szereznek hozzá egy bontott repülőgépe motor-töltőkompresszort, felújítják, és a V-8-as Ford-motorhoz alakítják. Ha nem tört volna ki a háború, meg is csinálták volna.

Galloway százados lehajtotta a motorháztetőt, rögzítette, aztán felegyenesedett. Stefan Oblensky technikus őrmester jelent meg a hangár sarkánál.

Azért hívták „Big Steve”-nek, mert *igen* nagyra nőtt. 190 cm-nél is magasabb volt, hordónyi mellkasa és hatalmas csontjai voltak. Az évek során szinte teljesen megkopaszodott, és azt a kevés haját is lenyíratta, ami a fülei körül meg a tarkóján megmaradt, úgyhogy világított a fejbőre.

Negyvenhat éves volt, vagyis elég öreg ahhoz, hogy akár Charley apja lehessen. Amikor megpillantotta, Charley kénytelen volt elismerni, hogy elfelejtette, milyen öreg és milyen nagy is volt Big Steve. És hogy milyen félelmetes látványt nyújtott a ropogásra keményített, testhezálló, khaki egyenruhájában és a tábori sapkájában, ami fényes, nagy fején díszelgett.

Olyan arcot vágott, mint aki soha életében nem látta Charles Galloway századost. Férge mozdulatokkal tisztelgett.

– Jó napot, uram. A százados úr látni óhajtott?

Charley viszonzta a tisztelgést.

– Jó napot, őrmester – felelte Charley. – Igen, beszélni akartam magával.

– Miben lehetek a százados úr szolgálatára?

– Talán kezdetnek nem lenne rossz, ha ezt visszaíratnánk a nevemre – mondta Galloway, és a Fordra mutatott. – Megy olyan jól, mint ahogy kinéz?

– Azt hiszem, hogy a százados úr meg lesz vele elégedve, uram.

– Akkor, őrmester, szálljon be! Elugrunk a tábori csendőrségre.

– Uram, engedelmével nekem közölnöm kell a karbantartó tiszttel, hogy elhagyom a hangár területét.

– Nem szükséges, őrmester. Már elmagyaráztam a századparancsnokának, hogy el kell intéznem pár dolgot magával.

– Igen, uram.

Baromság.

Az igazság az, hogy miután közöltem a századparancsnokával, hogy épp most loptam el tőle a VMF-229 karbantartó altisztjét, és hogy vitának helye nincs, megpróbáltam kiengesztelni – de nem sok sikerrel. Amikor kísértálm az irodájából, a fickónak még mindig gőzölgött a feje az idegtől, mert a repülő alezredese felhúzta, és mert – ha lehetséges – Charles M. Galloway százados, a VMF-229 parancsnoka, még annál is jobban felhúzta. Vajon miért nem mondtam meg Big Steve-nek, hogy most már nekem dolgozik?

Nyilván azért, mert nem akartam, hogy azt higgye, a Mikulás ellátogatott a városba, és hogy most már a zsebében tudhat egy századparancsnokot.

Galloway beült a Ford volánja mögé. Oblensky, miután levette a slusszkulcsot a kulcsokkal megrakott karikájáról, Galloway kezébe nyomta.

A motor azonnal beindult; Galloway sebességbe rakta a Fordot, és kitolatott vele a hangárból

– Hallottam, hogy visszajöttél – mondta Oblensky.

Kezdődik már. Letegezett, és nem szólított se századosnak, se uramnak.

– Tegnap érkeztem meg – mondta Galloway. – A Hadsereg légi hadteste egyik B-17-esével jöttem.

– Most már van rajtuk fegyver meg lőszer is? – kérdezte Oblensky.

Most sem szólított uramnak – gondolta Galloway. – És mi a fenéről beszél egyáltalán?

Aztán beugrott neki. A Pearl Harbor-i támadás közben egy kötelék B-17-es érkezett Hawaiira. Mivel az Egyesült Államokat még békeidőben hagyták el – és hogy csökkentsék a káros ellenállást, amelyet a fegyverek okoztak –, az .50-es kaliberű Browning géppágyúikat betolták a géptörzsbe, lőszert pedig egyáltalán nem raktak a gépekre. Belecsöppentek a légi ütközet kellős közepébe, és képtelen voltak megvédeni magukat.

– Ezen volt – felelte Galloway. – Az oldalsó lövészokat lefedték, és a fegyvereket a padlóra tették, de a géppuskatornyok be voltak üzemelve.

– Hallottam, hogy kaptál egy századot.

Hát, persze, hogy hallottad. Ha én ki tudtam szedni a Haditengerészetből a Saratoga pozícióját, akkor neked sem okozhatott gondot kiszedni Dawkins ezredes őrmesteréből, hogy én kapom meg a VMF-229-et.

– A VMF-229-et – felelte Galloway.

A tábori csendőrség nem volt messze a hangártól, úgyhogy Oblensky melőzte a további kérdéseket.

Egy nyurga őrmester volt szolgálatban. Felállt az íróasztala mögül, amikor Galloway bemasírozott a kis, könnyűszerkezetes épületbe.

– Jó napot, uram – mondta az őrmester. – Segíthetek valamiben?

– Egy autót szeretnék átíratni – mondta Galloway. – Magánál vannak a papírok, Oblensky őrmester?

– Igen, uram – felelte Oblensky.

Elővette az autó forgalmi engedélyeit – egy katonai és egy civil engedélyt – a tárcájából, és átadta.

– Uram – mondta a tábori csendőr őrmester –, ha a százados úr megvásárolta az autót az őrmestertől, akkor szükségem lesz egy közjegyző által hitelesített adásvételi szerződésre is.

– Nem vásárolok meg – mondta Galloway. – Az autó az enyém. Amikor az Államokba mentem, adtam egy meghatalmazást Oblensky őrmesternek, hogy használhassa, amíg távol vagyok.

– A meghatalmazást itt iktatták – mondta Oblensky. – Az Oblensky név alatt keresse!

– Megnézem – mondta az őrmester, és egy nagyméretű kartotékszekrényhez lépett. Néhány másodperc alatt meg is találta, amit keresett. Egy nagy, barna iratgyűjtővel a kezében tért vissza, amiből közben hangosan olvasott.

- Maga Galloway technikus őrmester, uram?
- Nem. A nevem Galloway százados. De én voltam Galloway technikus őrmester, amikor aláírtam azt a meghatalmazást.
- Igen, uram. Erre gondoltam, uram. Máris hozom a nyomtatványokat, uram.

Egy kisméretű raktárba ment.

- Szerintem tudja, hogy ki vagy – mondta Oblensky halkán.
- Miért, kivagyok?
- Úgy értem, hogy szerintem tudja, hogy te vagy az, akivel az történt – mondta Oblensky.

Az őrmester egy köteg nyomtatvánnyal és egy kis fémlappal a kezében jött ki a raktárból. Leült az írógépéhez, és befűzte a nyomtatványokat. Kérte Galloway nyilvántartási számát és az egysége azonosítóját.

– Uram, módosították a szabályzatot – mondta az őrmester. – Ha az autóját a bázis területén is használni akarja, akkor szükségem lesz a parancsnoka engedélyére.

- Úgy érti, Dawkins ezredes engedélyére?
- Nem, uram, a századparancsnoka is jó lesz.
- Én vagyok a VMF-229 parancsnoka – mondta Galloway.
- Igen, uram – mondta az őrmester döbbenet.

Big Steve-nek igaza volt. Ez a fickó tényleg tudja, hogy ki vagyok. Ma este lesz miről beszélni az altiszti klubban... de a tiszti klubban is. Holnapra mindenki ewölfog beszélni a bázison:

„Te, emlékszel még arra a repülő őrmesterre a VMF-2U-tól, aki összerakta azt az F4F-et, amit a japánok december 7-én lőttek szét? Összerakta, aztán meg elrepült vele a Saratogára, és jól felhúzta a Haditengerészetet? Tudod, a fickó, akit visszaküldték az Államokba, hogy hadbíróság elé állítsák. Na, visszajött, és most százados. Nem szívatlakl Sőt, századparancsnokot csináltak belőle!”

Az őrmester felállt az írógépétől, Gallowayhez lépett, átadta neki a nyomtatványokat és a kis fémlapot.

– Ezt csavarozza a hawaii rendszámtábla fölé, uram! – mondta. – Ötven cent lesz.

Galloway két negyeddollárost adott az őrmesternek.

- Köszönöm – mondta.
- Elnézést, uram – mondta az őrmester. – Maga ugye annak idején repülő őrmester volt a VMF-21 I-nél, ugye?
- Úgy van.
- Akkor jól emlékeztem – mondta az őrmester.

Autogrammot nem kér? Kíváncsi rá, hogy hogyan lehet karriert csinálni a Tengerészgyalogságnál? Jól el kell valamit cseszni!

Észrevette, hogy Oblensky a kis fémlapot ráncigálta, úgyhogy elengedte. Amikor kiérték, Oblensky kinyitotta a csomagtartót, kivett egy csavarhúzót a

bőrtasakba göngyölt szerszámok közül, és a (sorállományú) azonosítót kicserélte az új, tisztí azonosítóra, amit Galloway a tábori csendőrtől kapott.

– Kösz, Steve – mondta Galloway. – És kösz, hogy rendben tartottad a kocsimat.

– Ne hülyéskedj! – mondta Oblensky. – Végül is én jártam vele, nem? Te tetél nekem szívességet.

Nem nagyon megy nekem ez a pszichológiai baromság, ez a „Hogyan bánjon egy bölcs tiszt a sorállományúival?”. Le van szarva!

– Steve, áthelyeztettelek a VMF-229-hez – mondta Galloway. – Szerinted nem lesz belőle probléma?

– Már van – mondta Oblensky. – Kaptál tizennégy leselejtezett F4F-et, ami Pearl egyik rakpartján pihen, és csak a Jóisten tudja, hogy milyen állapotban van, meg egy tucát, tizenöt vagy tizenhat kölyköt, aki azt sem tudja, hogy mire jó a villáskulcs, plusz, ahogy hallom, egy fiatal pilótát, aki kereket oldott ütközet közben.

– Én kettőnkre gondoltam – mondta Galloway.

Oblensky szemei egészen elkeskenyedtek. Galloway nagyon jól tudta, hogy ez mit jelentett. Azt jelentette, hogy Oblensky begurult. De nagyon.

– Ezt nem kellett volna, Galloway százados – mondta hűvösen egy pillanattal később. – Azt hittem, hogy elég régóta ismersz már ahhoz, hogy tudd, elég időt töltöttem el a Tengerészgyalogságnál ahhoz, hogy tudjam, egy szakadék vászlát el minket, akik stráfot viselünk, azoktól, akik sávot kaptak.

– Az ég szerelmére, Steve!

– Ha a százados úr lesz szíves nem a keresztnevén szólítani az őrmestert nyilvános helyen, akkor az őrmester is lesz szíves elfelejteni, hogy a százados úr annak idején egy kis szarházi pöcs volt, aki igen fiatalon lett technikus őrmester, pedig azt sem érdemelte meg, hogy pattanás legyen egy őrmester picsáján.

– Azt hiszem, megfogadom a tanácsát, Oblensky őrmester.

– Nagyon bölcs döntés a százados úr részéről – felelte Oblensky.

Egy pillanatra egymás szemébe néztek, aztán először Oblensky vigyorodott el, utána pedig Galloway.

– Kösz, Steve – mondta Galloway.

– Mikor küldik át a parancsot?

– Nem tudom, hogy mikorra végeznek a papírmunkával, de ettől a pillanattól kezdve a VMF-229-hez tartozol.

– Ebben az esetben mi lenne, ha most rögtön elfurikáznánk, és megnéznénk, hogy milyen állapotban vannak a repülőgépeink? Hacsak nincs valami más, amiről tudnom kellene, azt hiszem, hogy ez lehetne az első dolog, amit elvégezhetnénk.

Útban a Haditengerészet Pearl Harbor-i bázisának rakpartjai felé, Oblenskynek eszébe jutott valami.

– Emlékszel, amikor lefestettük a kocsidat? Az a korvettkapitány meg megkérdezte, hogy honnan szereztük a festéket, erre te megmutattad neki a festékesdobozt, amit a Searsnál, Roebuckban vettél?

Galloway felnevetett. A festékesdobozon, amit a Searsben vett, a következő felirat állt: „MAGASFÉNYŰ ZOMANCFESTÉK, SÁRGA. 5,95 \$”. Miután megvette a festéket, Oblensky a Haditengerészetnél rendszerezítette, sárga, húsliteres festékesdobozba öntötte az egészet – ezzel a festékekkel a hangárok és az indítózónák burkolati jeleit és vonalait festették. Aztán a dobozba extra minőségű repülőgépfestéket töltött – a Haditengerészet egyik raktárából vette „kölcsön” –, amiből egy liter állítólag tizenöt dollárba került a civil piacon.

A Ford új fényezése káprázatosán sikerült, amire a korvettkapitány is felfigyelt. Azonnal rohant a Searsbe, és vett magának négy litert az 5,95 dolláros, MAGASFÉNYŰ SÁRGA ZOMANCFESTÉKBŐL, hogy lefesthesse a kocsiját. De a Studebakere valahogy nem sikerült olyan jól, mint Galloway Fordja. Csalódott volt. Egyszerűen nem értette a dolgot.

Akkor Charley is úgy vélekedett a dologról, hogy csak azt tette a hülyéje, amit el lehetett várni egy faszkalap tisztától. Tudta, hogy átállt a másik oldalra, hogy most már ő is csak egy faszkalap tiszt, és nem is számított más bánásmódra egy Big Steve-hez hasonló sorállományútól.

– Más rossz hírem is van a számodra – mondta Oblensky. – Ez a te Dunn hadnagyod a barátnődet keféli.

– Úgy érted, O'Malley zászlóst?

– Aha. Mi, már el is felejtetted?

– Steve, az a lány sosem volt a barátnőm.

– Hát – nevetett Oblensky –, azért nekem úgy rémlik, mintha kurvára jóban lettetek volna.

1941. december 7-e hajnalán Galloway technikus őrmester együtt volt O'Malley zászlóssal abban a kis faházban, amit Oblensky technikus őrmester kért kölcsön hétvégére egy régi, nyugalmazott tengerészgyalogos haverjától. Amikor Oblensky berontott a szobába, hogy közölje Galloway technikus őrmesterrel, hogy a japánok megtámadták Pearl Harbort, O'Malley zászlós éppen olyasmit tett Galloway technikus őrmester testével, amiről az soha nem is hallott azelőtt, és amit még azokban a francia filmekben sem látott, amiket a kanbulikon vetítettek nekik az altiszti klubban.

– Na, és mi van Flóval? – kérdezte Galloway, hogy témát váltsanak. – Még együtt jártok?

Flo teljes neve Florence Kocharski hadnagy volt; nővérként szolgált a Haditengerészetnél, s csak pár évvel volt fiatalabb és pár centivel alacsonyabb Oblenskynél. Akkor találkoztak, amikor Oblensky elment az éves orvosi vizsgálatra. Nagyjából húsz percbe telt, hogy eldöntsék, ideje megszegni a szabályt, amelyet mindketten több mint húsz éven át betartottak: tisztek nem létesíthetnek intim kapcsolatot sorállományúakkal.

– Tudtam, hogy előbb-utóbb rákérdezel a dologra – felelte Oblensky.

Galloway nem ilyen válaszra számított.

– Miért, talán nem lett volna szabad megkérdezni? Mert nekem úgy rémlik, hogy ti is kurvára jóban voltatok.

– Nem hivatalosan, százados úr?

– Nem hivatalosan.

– Összeházasodtunk – felelte Oblensky. – Egy nappal azután, hogy elrepültél a *Saratogára*...

– Összeházasodtatok? – kérdezte Galloway hitetlenkedve.

– Úgy terveztük, hogy mindenképpen összeházasodunk, ha valamelyikünk leszerel – mondta Oblensky. – Már mindketten lehúztuk a húsz évünket, meg még párat. Erre jött ez az istenverte háború, és nem engedtek minket leszerelni. Mi meg azt gondoltuk, hogy kapják be, és összeházasodtunk. Flo ismert egy papot, aki nem fog pofázni, mi meg nem tüntettük fel a rendfokozatunkat a házassági engedélyen.

– Úgy érted, hogy a feletteseitek engedélye nélkül házasodtatok össze?

– Tudod, hogy tisztak nem mehetnek sorállományúakhoz, meg fordítva.

– Nézd, tudod, hogy kedvelem Flót – mondta Galloway őszintén –, úgyhogy csak annyit szeretnék mondani, hogy gratulálok.

– És nem is beszélsz róla senkinek, igaz?

– Az ég szerelmére, mihez kezdesz, ha rájönnek?

– Először is remélem, hogy nem jönnek rá – mondta Oblensky. – De nem hinném, hogy ezért hadbírótság elé állítanának minket.

– A szentségit, Steve, én ebben nem vagyok olyan biztos.

– Miután Flo és a fehérmájú O'Malley visszavitt minket a bázisra december 7-én – kezdett hozzá Oblensky óvatosan –, Flo lement a hadihajósorra. A *West Virginia* fedélzetén dolgozott, és éppen néhány matróz sebért látta el, amikor jött az a másodlagos robbanás... felrobbant az egyik százhuszonöt milliméteres lövedék. Beszedett pár repeszt, és egy kicsit meg is égett, de úgy érezte, hogy képes folytatni a munkáját, úgyhogy még maradt egy darabig. Valami fregattkapitány meglátta, és felterjesztette valami kitüntetésre, meg a Bíborszívre. Úgy gondoltuk, hogy elég hülyén nézne ki, ha a Haditengerészet és/vagy a Tengerészgyalogosság hadbírótság elé állítana egy sebesült hőst, amiért hozzáment egy sorállományúhoz. Vagy fordítva, egy sorállományút, amiért elvett egy sebesült hőst.

– Nagyon pipák lesznek – mondta Galloway.

– Na, hát rád is pipák voltak, és most itt vagy – mondta Oblensky.

– Még meg sem kérdeztem – mondta Galloway. – Nem kerültetek bajba miattam?

– Hát, utána egy ideig nagyon ki voltak akadva – mondta Oblensky. – De te vezetted azt a repülőgépet, nem én. Persze egy jó ideig biztosan nem fognak előléptetni.

– Mi lesz a papírmunkával? – kérdezte Galloway. – Például ki lett az eltarított? Te vagy Flo?

– Óvatosak voltunk, és nem mentünk bele ebbe az ügybe – mondta Oblensky. – Csak annyit csináltunk, hogy egymást jelöltük meg kedvezményezettnek az életbiztosításunkban. Ha velem történik valami, akkor az övé a pénz, ha vele, akkor az enyém. A lakcímemet megváltoztattam a bátyja chicagói lakcímére. És nem mondtuk meg a biztosítónak, hogy összeházasodtunk. Egy barátot is meg lehet nevezni kedvezményezettnek.

– Hadd nézzek utána ennek a dolognak, Steve!

– Csak ne bolygasd meg a kibaszott méhkast, Charley! – mondta Oblensky.

– Nem fogom, megbízhatok bennem.

– Miért, talán van más választásom? – kérdezte Oblensky. – Úgy látom, nem nagyon zavar, hogy O'Malley Dunn hadnaggyal kefél.

Galloway még éppen időben megálljt parancsolt a nyelvének. Kis híján kiszaladt a száján, hogy találkozott egy különleges nővel az Allamokban.

Nem beszélhetek neki Caroline-ról. Ha elmondanám neki, hogy találkoztam egy nővel, aki olyan gazdag, amilyen, és aki keresztülkocsikázott velem az országon, és hogy megszálltunk az Andrew Foster Hotelben, a számlát pedig az öreg Andrew Foster fizette, azt hinné, hogy az egész szintizta hazugság, amit csak azért találtam ki, mert most közölte velem, hogy ez a Dunn nevű fickó O'Malleyt keféli. Ha el is hinné, hogy létezik ez a Caroline nevű nő, aki elautózott velem a nyugati partig, azt gondolná, hogy valami trampli, akit egy bárban szedtem fel a lakosztályt az Andrew Fosterben már biztosan nem venné be. Nem mintha azt hinné rólam, hogy egy élénk fantáziájú szájhős vagyok, hanem mert mindez egy olyan világ része, amit ő el sem tud képzelni.

– Én úgy látom, hogy inkább téged zavar a dolog – mondta inkább Galloway.

– Te is tudod, hogy kevés a jó pina Hawaiiion. Egy ilyen csaj csodákra képes, ha egy csapat morálja padlón van. És ha már be akarja dobni a közösbe, amiye van, találhatna magának olyan férfiakat is, akik nem szarják össze magukat, ha csatába kell menni.

A francba! Ezt már nem hagyhatom annyiban!

Egy pillanattal később Oblensky megérezte, hogy Galloway valamiért feszült lett.

– Valami rosszat mondtam? – kérdezte.

– Igen, Steve, valami rosszat mondtál – mondta Galloway. – Tényleg azt hitted, hogy mint a parancsnokod, karba tett kézzel fogom végighallgatni, hogy gyávasággal vádolod meg az egyik tisztet... az egyik tisztet?

– Mindenki tudja, hogy kereket oldott a midwayi csatában – mondta Oblensky.

– Nem, a szentségit, nem tudja mindenki! Nem tudja Dawkins ezredes, én sem tudom, és te sem tudod, a fene essen beléd! Egy szót se merj szólni senkinek Dunn hadnagyról! Senkinek!

Oblensky meglepetten nézett Gallowayre, de nem szólt egy szót sem.

– Ha egy tiszt parancsot ad egy altisztnek, akkor arra reagálni szokás – mondta Galloway hidegen.

Oblensky megnedvesítette az ajkait.

– Igenis, uram – mondta egy pillanattal később.

Ez nem volt szép tőled, Charley Galloway, hogy így a képébe dörgölted a századosi rendfokozatodat – gondolta Galloway. Aztán valami más jutott az eszébe. - *Kapja be! Nem volt igaza. És különben is ezért adnak a tiszteknek hatalmat. Hogy éljenek vele.*

Aztán eszébe jutott még egy, kissé önelégült gondolat, ami azért jóleső érzéssel töltötte el.

Nem is csináltam olyan rosszul. Talán mégsem leszek olyan rossz tiszt és repülő-század-parancsnok.

(Kettő)

Hawaii, Oahu

A Haditengerészet Pearl Harbor-i bázisa

Tiszti klub

1942. június 27., 1630

Az Egyesült Államok Haditengerészete Pearl Harbor-i bázisának egyenruhaszabályzata előírta, hogy 17.00 után fehér egyenruhát kell viselni minden társasági „megmozduláson”, például olyankor, amikor az ember vacsorázni megy a tiszti klubba. De mivel Pearl Harborban szükséghelyzet alakult ki, többek között azért, mert az ország háborúban volt, a szabályzatot módosították, és a szövegét kiegészítették azzal, hogy „amikor lehet”.

Olyan kiskapu volt ez, amelyet szinte az összes tengerészgyalogos és a haditengerész pilóták jelentős része kihasznált. Először is a fehér egyenruha egy vagyonba került, borzasztóan könnyen összekoszolódott – és gyakran a foltokat el sem lehetett távolítani –, és összesen egyszer lehetett felvenni, aztán az ember vihetette is a tisztítóba.

Amikor Charles M. Galloway százados belépett a tiszti klubba, látott még egy tengerészgyalogos-tisztet, aki ugyanúgy volt felöltözve, mint ő. Mindketten trópusi fésűsgyapjú egyenruhát viseltek: inget, nadrágot és khaki nyakkendőt, amit a Tengerészgyalogságnál „tábori sál”-nak neveztek – Galloway soha nem tudott rájönni, hogy miért. A trópusi egyenruha nemcsak hogy kényelmesebb volt a fehér egyenruhánál, de nem kellett annyira vigyázni, amikor az ember a szájához emelte a villát, és akár háromszor is fel lehetett venni, mielőtt tisztítást igényelt volna.

Ez biztosan Dunn hadnagy lesz – gondolta Galloway. – *Hadnagy és pilóta, egy jóképű kölyök”, ahogy Dawkins ezredes nevezte, és Mary Agnes O'Malley térdéhez dörgöli a lábát.*

Ahogy a bárhoz ment, Charley kiszúrta, hogy Dunn kitűzte ugyan a repülő-szárnyait, de a szalagjait nem. Nyugodtan viselhette volna a Bíborszívet, miután a japánok miatt majdnem átment szopránba.

Amint Mary Agnes O'Malley korvetthadnagy (USA Haditengerészet, ápoló-hadtest) észrevette Charleyt, diszkréten elhúzta a térdét Dunn hadnagy lábától, és Gallowayre mosolygott. A szemében több volt egy morzsányi pajzán hivalkodásnál – legalábbis Charley szerint.

– Na nézzenek oda, hogy már megint mit sodort a partra a dagály! – kiáltott fel, és leszállt a bárszékről.

Ha az ember így látja, el sem hiszi, hogy miket művel az ágyban, és hogy miket kell vele művelni az ágyban... Vajon Dunn-nal is csinálta? És vajon őt is rávette, hogy azt csinálja vele?

– Hello, Mary Agnes – mondta Galloway. O'Malley lábujjhegyre állt, és oda-tartotta Gallowaynek az arcát, hogy az egy puszit adhasson rá, de közben úgy mozdult, hogy a melle Galloway hasához érjen.

– Charley, bemutatom Bill Dunn hadnagyot – mondta Mary Agnes, és a kezét Dunn vállára tette. – Bill, az úr Charley Galloway százados.

– Hello, Dunn – mondta Charley, és kezét nyújtott. – Jó 'stét, 'ram.

A szentségit, csak köszönt, de ordít róla, hogy egy született lázadó! Azt hiszi, hogy az „estét”-ben nincs is „e”, az „uram”-ot meg úgy mondja, hogy „'ram”.

– Tudja, reméltem, hogy itt találom – mondta Galloway –, és megtarthatom az első eligazítást.

Galloway viccnek szánta a megjegyzést, de nem jött be.

– Igen, uram – mondta Dunn, majd minden meggyőződés nélkül hozzátette:

– Nem volna kedve csatlakozni hozzánk egy italra, uram?

– Dehogynem – válaszolt Mary Agnes Galloway helyett. – Charley meg én régi, jó barátok vagyunk. Ugye, Charley?

– Abszolúte – felelte Charley. A csaposhoz fordult. – Még egy kört, legyen szíves. Nekem is adjon egy olyat, amit a hadnagy iszik!

– Beülök közétek – mondta Mary Agnes. – Menj egy székkal arrébb, Bill! Dunn a szomszédos bárszékre csusszant, Mary Agnes elfoglalta a helyét,

Galloway pedig arra a székre ült, amin azelőtt Mary Agnes ült. Még érezni lehetett rajta Mary Agnes testének a melegét, amitől Charleyt azonnal megrohanták a meglepően tiszta emlékek, és eszébe jutott, hogy nézett ki ez a fenék, és milyen érzés volt megtapintani, amikor nem volt rajta a fehér, haditengerészeti ápoló-egyenruha.

Galloway elnézett Mary Agnes mellett.

– Hagytam egy üzenetet magának a nőtlentishti-klubban, Dunn – mondta Galloway. – Megkapta?

– Igen, uram. Hármas hangár, 07.30. Ott leszek, uram.

– Sikerült Dawkins ezredestől elkérnem Oblensky technikus őrmestert – mondta Galloway. – Ugye, ismeri? Big Steve.

- Igen, uram – felelte Dunn.
- Már szoltam neki, hogy keressen nekünk valahol egy századirodát... - mondta Galloway.
- Igen, uram – mondta Dunn, amikor Galloway megállt egy pillanatra, hogy levegőt vegyen.
- ... és nagyon meglepne, ha holnap 07.30-ra nem találna nekünk egyet – fejezte be a mondatot Galloway.

– Igen, uram.

Ez a kölyök nem kedvel engem. Vajon miért? Nem hinném, hogy Fehérmájú O'Malley beszélt volna neki rólunk. Az lenne a baja, hogy hallotta, hogy régen repülő őrmester voltam? Nem rajong a gondolatért, hogy egy ex-altiszt legyen a parancsnoka?

– Amikor repülő őrmester voltam a VMF-21 I-nél – mondta Galloway –, elég jól kiismertem Oblenskyt. Ő még a „régí nemzedékihez tartozik. Az idők kezdete óta szolgál a Tengerészgyalagságnál. Átkozottul jó ember.

– Én is úgy hallottam, uram – mondta Dunn.

A csapos eléjük tette az italokat.

– Igunk a régi barátokra – mondta Mary Agnes, és megemelte a poharát. - A legjobb barátokra.

– Miért nem iszunk inkább a VMF-229-re? – kérdezte Galloway. – És főleg a repülőszázad pilótáira. Mind a kettőre, aki most itt van veled.

– Rendben – mondta Mary Agnes egyetértően, aztán leesett neki a tantusz.

– Jól hallottam? Az egész repülőszázad kettőtökből áll?

– Bizony – mondta Galloway, majd Dunnhoz fordult. – De ma délután kapunk egy rádiótáviratot...

Egy pillanatra megállt, kivett a zsebéből egy sárga papírt a nadrágja farzsebéből, Dunn kezébe nyomta, és csak azután folytatta.

– ....ezekkel a nevekkal. Pár napon belül itt lesznek. Dunn elolvasta a rádiótáviratot, aztán visszaadta Gallowaynek.

– Ismer valakit közülük? – kérdezte Galloway.

– Ismertem egy Dave Schneider nevű fickót. Együtt csináltam meg vele a haladó kurzust Pensacóban, csak aztán őt továbbküldték többmotoros-tanfolyamra. Nem F4F-pilóta.

– Valószínűleg ugyanarról a fickóról van szó – mondta Galloway. – Éppen F4F-tanfolyamon volt, amikor megismertem.

Galloway élete egyik legfontosabb napján találkozott Dave Schneider hadnaggyal. Nemcsak azért volt fontos az a nap, mert az volt az első nap, hogy repülni engedték azóta, hogy leszállt a Sara fedélzetén, de azért is, mert aznap találkozott Mrs. Caroline Ward McNamarával.

A Tengerészgyalogság főparancsnoksága fontos feladatot bízott Quanticóra. Egy R4D-t kértek, aminek ejtőernyősöket kellett ledobnia a Tengerészgyalogság ejtőernyős-iskolája felett, a New Jersey állambeli Lakehurstben. A feladat azért volt fontos, mert Jake Dillon, a legendás hollywoodi sajtóügynök, aki akkor tért

vissza a Tengerészgyalogsághoz, amikor kitört a háború – azelőtt törzsőrmester volt Sanghajban, a 4. tengerészgyalogosoknál –, elintézte, hogy a *Time-Life* lehozzon egy kétoldalas sztorit az akkoriban „ejtőernyős tengerészgyalogosok”-nak nevezett alakulatról.

Robert T. „Bobby” Hershberger ezredes az 1. tengerészgyalogos-repülőosztálytól úgy vélte, hogy nem bízhatja a repülőgép vezetését arra a két pilótájára, akije volt, és akik csak nemrégiben csinálták meg az R4D-típusvizsgát. David Schneider és James L. Ward hadnagy egyszerűen nem rendelkezett elég tapasztalattal. De a szerelőhangárban, villáskulccsal a kezében, dolgozott egy Charley Galloway nevű technikus őrmester, akit legnagyobb szűgyenére eltiltottak ugyan a repüléstől, pedig már több száz órát repült az R4D-vel, ráadásul a Hadsereg légi hadtesténél elvégezte az ejtőernyősök R4D-ből történő ledobásához előírt tanfolyamot is.

Egy meglehetősen feszült telefonbeszélgetést követően, amelyet D. G. McInerney dandártábornokkal folytatott az ezredes, s amely során elhangzottak olyan szavak, amelyeket mindketten azonnal meg is bántak, úgy döntöttek, hogy a kialakult helyzet miatt kénytelenek lesznek Gallowayt visszavenni repülőállományba a lakehursti küldetés erejéig. Két lehetőségük maradt: vagy visszaveszik repülőállományba, vagy megkockáztatják, hogy egy vadonatúj, TENGERÉSZGYALOGSÁG felirattal ellátott R4D, tele ejtőernyősökkel a *Time*, a *Life* és a *The March of Time* fényképezőgépeinek és kameráinak a lencsái előtt borul lán-gokba, miután a földbe csapódott.

Schneider és Ward hadnagyot Hershberger ezredes irodájába hívták, ahol közölték velük, hogy a küldetésre elkíséri őket Galloway technikus őrmester is, aki melleleg a gépet fogja vezetni.

Schneider hadnagy, az Annapolisban végzett karrier-tiszt nagyon boldogtalan lett, amikor megtudta, hogy kénytelen lesz eltérni, hogy egy repülő őrmester parancsolgat neki. És ezt egyetlen percig sem titkolta. Ward hadnagy viszont, aki tartalékos volt, egyáltalán nem bánta, hogy olyasvalakitől kell tanulnia, aki többet tudott nála, még akkor sem, ha az illető mindössze őrmesteri rendfokozattal rendelkezett. Ami ettől még fontosabb volt, Wardnak volt egy frissen elvált nénikéje, Caroline Ward McNamara, akinek Philadelphiában bemutatta Galloway technikus őrmestert.

– Schneider egy igazi seggfej – mondta Dunn. – Annapolisban végzett. Csak azért gyűlöli ezt a háborút, mert civileket is beengednek a Tengerészgyalogságba, hogy megvívassák. Civil vadembereket, akik... hogy is mondjam... ráhugyoznak a Tengerészgyalogság szent, cserepes pálmáira...

Dunn meglátta a Galloway arcára kiülő arckifejezést, és megállt.

– Nem lett volna szabad ilyesmit mondanom, uram, sajnálom.

Gallowaynek eszébe jutott, hogy valahol azt hallotta, hogy egy igazán intelligens embert arról lehet megismerni, hogy nem feltétlenül ért egyet az emberrel mindenben.

– Tudja, Dunn hadnagy, az a helyzet Schneider hadnaggyal – mondta Galloway szigorúan –, hogy nemcsak, hogy jól képzett, nagy tudású repülőgépvezető. .. legalábbis én annak tartom... de született pilóta is. Éppen ezért megkértem Schneider hadnagyot, hogy csatlakozzon a VMF-229-hez, noha én magam is úgy vélem, hogy mint magánember, egy *igazi* seggfej. De mindkettőnk legnagyobb szerencséjére, maga kettejük közül a rangidős.

Dunn szeme elkerekedett, és végre elmosolyodott.

– Igen, uram, én is erre gondoltam.

Jól megleszünk – gondolta Galloway. *-Ez a lázadó srác teljesen rendben van.* Mary Agnes megpördült a székén, hogy szembe kerüljön Gallowayjel; a térdét pedig Galloway combjának nyomta.

– Vigyük át az italokat az étterembe, és keressünk magunknak egy asztalt! – mondta Mary Agnes. – Van zenekar is, és táncolni szeretnék.

– Az asztalon? – kérdezte Galloway.

Mary Agnes még erősebben Galloway combjának nyomta a térdét, és a kezét is a lábára tette.

– Dehogy – mondta Mary Agnes, és finoman megszorította Galloway lábát.

– Veled, te buta.

(Három)

Ausztrália, Victoria, Dandenong

Szilfa-lak

1942. június 28., 17.30

Amikor a telefon megcsörrent, Fleming Pickering tartalékos haditengerészkapitány a Szilfa-lak könyvtárszobájában, egy vörös, bőrrel bevont karosszékben ült zubbony és cipő nélkül, meglazított nyakkendővel; a lábát egy zsámolyon pihentette. Már éppen azon volt, hogy végre belekortyoljon az aznap esti első itálába.

Undorral meredt a szoba túlsó felében álló keskeny asztalon lévő telefonra. Iszonyatosan zsúfolt volt a napja, és úgy vélte, bárki is legyen az, aki fel akarja hívni, és bármit akarjon is mondani, az várhat másnap reggelig.

A telefon tovább csörgött. A Szilfa-lakhoz négyfős személyzet járt: egy házvezetőnő, egy szobalány, egy szakács és a házvezetőnő férje, aki egyszerre volt férj, kertész és sofőr. Mindannyian Pickering kapitány alkalmazottjai voltak. A házat egy melbourne-i bankártól bérelte, akit Pickering kapitány még a háború előtti időből ismert.

A Pacific & Far Eastern Shipping Co. igazgatótanácsának alelnöke (vagyis Mrs. Fleming Foster Pickering) „elintézte”, hogy az igazgatótanács elnöke, azaz Fleming Pickering részére a „katonai szolgálata” ideje alatt is folyósítsák a fizetését és a juttatásait. Miután kiutalták részére a szállását (egy kicsi, kétszobás szállodai lakosztályt, amelyet egy köpcös ezredessel kellett volna megosztania, aki horkolt), Pickering kapitány úgy döntött, hogy mivel megengedhet magának egy

ilyen szállásnál átkozottul kényelmesebb lakhelyet is, otthagyja az ezredest, horkoljon csak magának.

Emellett úgy vélte, hogy szüksége lesz egy olyan helyre, ahol titokban találkozhat azokkal az emberekkel, akikkel a feladata elvégzése érdekében találkoznia kell. MacArthur palotaőrségének aranygallérosai bármikor leckét adhattak volna pletykálásból az összes lepcsés szájú nőnek, akit Pickering valaha ismert. A pletykálásuk a legjobb esetben is idegesítő volt, ráadásul olyan információkat is kiszivárogtathattak, amelyeket nem lett volna szabad, legrosszabb esetben ez pedig akár emberek életébe is kerülhetett.

– A szentségit – kérdezte Pickering a „háza népére” utalva –, hol a fenében vannak ezek?

Feltápászkodott a karosszékből, és – még mindig egy szál zokniban – a könyvtárszoba túlsó felébe baktatott. Felvette a telefont.

– Pickering kapitány.

– Banning őrnagyot kérem.

Egy amerikai hang volt az.

– Sajnálom, de Banning őrnagy pillanatnyilag nincs itt. Csak úgy egy óra múlva jön vissza. Óhajt üzenetet hagyni neki?

– Ha nem tévedek, százados, maga egy amerikai tiszt.

– Nem téved.

– Lentz fregattkapitány vagyok, százados, a NATS⁵-től, Melbourne-ből.

Pickeringnek kellett egy hosszú másodperc, mire dekódolta a rövidítést. Aztán rádöbbsent – miután megemésztette a NATS-tiszt fölényeskedő hangját –, hogy a fregattkapitány nagyot tévedett: *Lentz azt hiszi, hogy tengerészgyalogos százados vagyok, vagyis rangban alatta állok, holott a valóságban egy nálánál magasabb rendfokozattal rendelkező, négyesávos tiszttel beszél.*⁶

– Miben lehetek a segítségére, fregattkapitány?

– Itt van az egyik sorállományújuk, százados, egy tengerészgyalogos őrmester...

Bingó! Igazam volt. Azt hiszi, hogy tengerészgyalogos vagyok. Istenem, bárcsak válóban az lennék!

– ... most érkezett Hawaiiiról a futárgéppel. Egy bizonyos 14. különleges egységhez küldték. Rendes körülmények között átküldtem volna az átmeneti altiszti szállásra, de ez az ember hat A prioritással utazik, úgyhogy gondoltam, megpróbálom neki lokalizálni a 14. különleges egységet...

– Maguknál van az őrmester, fregattkapitány? Jól értettem?

– Hallja-e, nem ártana, ha időnként elküldenek nekünk az elérhetőségeiket – mondta Lentz fregattkapitány. – Egy órán keresztül telefonálgattam, mire talál-

⁵ *Naval Air Transport Service* – Haditengerészeti Légi Szállítási Szolgálat, *a ford.*

⁶ A *captain* szó az angolban egyszerre jelent századost (a Hadseregnél és a Tengerészgyalogoságnál) és kapitányt (a Haditengerészetnél), ezért téveszthette össze a rendfokozatot az ausztrál tiszt, *a ford.*

tam valami őrmestert, aki kibökte, hogy ezen a számon lehet elérni Banning őrnagyot.

– Kérem, mondja meg az őrmesternek, hogy körülbelül harminc perc múlva ott leszek érte – mondta Pickering.

– Maga jön érte személyesen?

– Persze – mondta Pickering. – Azt hiszem, hogy nekünk, *haditengerésztiszteknek* kötelességünk gondoskodni egy *másik* fegyvernemnél szolgáló sorállományról is. Nem gondolja, fregattkapitány?

Lentz fregattkapitány nem volt ostoba.

– Igen, uram – mondta Lentz. – Természetesen, uram. *Kapitány*, nem szükséges idejönnie. Uram, ha megadja a pontos címet, intézkedem, hogy az őrmestert odaszállítsák.

– Harminc perc múlva ott leszek, fregattkapitány. Ismerem a járást – mondta Pickering, és letette a telefont.

Noha dühös volt, amiért be kell furikáznia a városba, mégis remekül érezte magát most, hogy sikerült hülyét csinálnia ebből a fontoskodó fregattkapitányból.

Pickering a vörös karosszék előtti zsámolyon ült, és éppen a cipőjét kötötte, amikor Mrs. Hortense Cavendish, a házvezetőnő belépett. Dundi, ősz hajú, anyáskodó, jó ötvenes hölgy volt.

– Reméltem, hogy még maga előtt hazaérek – mondta Mrs. Cavendish.

– Nem gond.

– Vettem egy szép nagy adag, friss báránybélst – mondta Mrs. Cavendish. – Tudom, hogy szereti jól tartani Banning őrnagyot, amikor idejön. Charleyval elmentünk az egyik faluba, ott vettük meg, azért nem voltunk itt.

– Be kell mennem a városba – mondta Pickering. – Küldtek még egy fiatal tengerészgyalogost Banning őrnagynak. Most érkezett meg a futárgéppel. Érte kell mennem.

– Charley nem hozhatná el?

– Én hozom el – mondta Pickering. – Ez a fiú az Államokból repült ide, és most valami finom, meleg ételre van szüksége, nem pedig arra, hogy egy örült ausztrál száguldozzon vele keresztül Melbourne-ön, ráadásul az úttest bal oldalán.

Mrs. Cavendish felnevetett.

– Van elég enniváló – mondta Mrs. Cavendish. – A bélszínt majd tálalás előtt fogom felszeletelni.

– Nem hozom ide – mondta Pickering, miközben felállt. – Ennek a kölyöknek most nem hiányzik egy vacsora egy aranygalléros haditengerésszel. Kiveszek neki egy szobát valamelyik hotelben, aztán Banning majd reggel érte megy.

Ezzel felhajtotta a whiskyjét, és kimasírozott a könyvtárszobából.

Hon Song Do, az USA Hadserege tartalékos főhadnagya tíz perccel azután érkezett a Szilfa-lakba, hogy Pickering elhajtott a városba; Ed Banning tengerészgya-

logos őrnagy pedig öt perccel a főhadnagy után jött meg. Mindkettőjüket Pickering kapitány hívta meg vacsorára.

Banning őrnagy aznap reggel felhívta Pickering kapitányt, hogy közölje vele, a birtokába került „valami érdekes dolog”, amit Pickeringnek látnia kell, és hogy Melbourne-be repül, hogy megmutassa neki. Pickering megkérte, hogy közvetlenül a Szilfa-lakba menjen, és nemcsak azért, mert kedvelte Banninget, és meg akarta hívni vacsorára, hanem azért is, mert szerette volna a lehető legtávolabb tartani az őrnagyot MacArthur főhadiszállásától. Ha a pletykások nem látják meg, akkor nem kezdenek el kérdezősködni. Pickering Plútót is meghívta vacsorára, és nem pusztán azért, mert ő – és Banning – élvezte Hon társaságát, hanem azért is, mert úgy vélte, hogy az „érdekes dologról” Honnak is tudnia kell.

Miután Mrs. Cavendish közölte velük, hogy a kapitányra még egy kicsit várniuk kell, kitett nekik a könyvtárszobában egy kétliteres whiskysüveget, egy szódásszifont és egy jégkockákkal teli vödört.

Banning őrnagyot a repülőtérről egy Ford furgonnal vitték a Szilfa-lakba, amelynek az oldalára az Ausztrál Királyi Légierő emblémája volt festve. A Queensland állambeli Townesville-ből repült oda, ahol a 14. különleges egység állomásozott. A tény, hogy a 14. különleges egység Ausztráliában állomásozott, TITKOS információnak számított. A feladatát – „az Ausztrál Királyi Haditengerészeti Partfigyelő Szolgálatának támogatása és az USA Tengerészgyalogosága főparancsnoksága által szükségesnek ítélt hírszerzői információk begyűjtése” – SZIGORÚAN TITKOSSÁ nyilvánították.

Eric A. Feldt, az Ausztrál Királyi Haditengerészeti korvettkapitánya, aki a Partfigyelő Szolgálatot vezette, alaposan meglepett jó néhány ausztrált és amerikai azzal, hogy azonnal szimpatikusnak találta Banning őrnagyot. Azelőtt minden amerikai tisztet elhajtott, akit odaküldtek hozzá, hogy együtt dolgozzon a partfigyelőkkel. Ilyenkor előfordult, hogy olyan ízes kifejezéseket is használt, amelyek egyesek szerint nem voltak méltóak egy magas rangú haditengerész-tiszthez.

De Pickering kapitány azt hallotta Keith Soames-Haley ausztrál ellentengernagytól, akivel már a háború előtt is igen régóta nagyon jó barátságban volt, Feldt azt mondta Banning őrnagyról, hogy „ez az első buzi amerikai tiszt, aki két kézzel képes megtalálni azt a buzi seggét”.

Soames-Haley ellentengernagy és Pickering kapitány egyetértett abban, hogy a Feldt és Banning közötti összhang feltehetően annak a titokzatos valaminek volt köszönhető, amely néha kialakul olyan emberek között, akik látszólag semmiben sem hasonlítanak egymásra, és akik ennek ellenére – meglepő módon – meglátják egymásban a szívük mélyén lakozó rokonlelket, és felismerik a másikonban a meg nem értett sorstársat, aki magányosan sodródik az élet tengerében, amelyben csak úgy hemzsegnek a hülyék.

Soames-Haley és Pickering abban is egyetértett, hogy kettejük barátságának minden bizonnyal sok köze lehetett ahhoz a tényhez is, hogy Banning hosszú éveket töltött el Ázsiában a háború előtt. Banning éppen olyan jól ismerte a ja-

pánokat, mint Feldt – vagyis annyira, amennyire egy nyugati ember ismerhette őket. Mindkét tiszt folyékonyán beszélt japánul. És végezetül Feldt feltehetően együtt érzett Banninggel, akinek komoly áldozatot kellett hoznia a háború miatt: Banning kénytelen volt Sanghajban hagyni orosz nemzetiségű feleségét, amikor kitört a háború.

Akárhogy is, Soames-Haley és Pickering őszinte örömmel nyugtázta, hogy az ausztrál-amerikai együttműködés problémája a partfigyelőkkel való közös munka révén végre megoldódott. Soames-Haley pontosan tudta, hogy ez az együttműködés felbecsülhetetlen értékű lesz a szövetséges felek számára. Ami őt illeti, nem csak buzgón várta, egyenesen ki volt már éhezve arra a szeletre, amit abból a nagy amerikai logisztikai tortából vághatott magának, amely az amerikai kapcsolat révén kijárt az ausztráloknak. A Partfigyelő Szolgálatnak sürgősen szüksége volt a legmodernebb távközlési berendezésekre, és néhány repülőgép és tengeralattjáró sem ártott volna. Pickering is tisztában volt vele, hogy mekkora haszna lesz annak a tömérdek hírszerzői információnak, amelyhez a partfigyelő-kapcsolat révén hozzáférhetnek. Most, hogy Banning közel került Feldt-hez – aki nem úgy tekintett Banningre, mint egy újabb arrogáns, buzi amerikaira, aki azért jött, hogy kioktassa, hogyan kell megvívni ezt a buzi háborút – a hírszerzői információ, amelyhez Feldt révén jutottak hozzá, sokkal hamarabb megérkezhetett, mint a hagyományos hírszerzői csatornákon keresztül gyűjtött információ.

Egy ausztrál fregatthadnagyot küldtek ki Banning őrnagy elé a repülőtérre, aki egy ausztrál haditengerészeti Ford furgonnal vitte a Szilfa-lakba, mivel Feldt korvettkapitány világgá kürtölte, hogy „amerikai létére nem is olyan hülye buzi” ez a Banning. Ettől nagyobb dicséret aligha hagyta el Feldt száját. Feldt korvettkapitányt igen nagyra tartották az Ausztrál Királyi Haditengerészetnél szolgáló bajtársai. Őt és mindenkit, akit a barátjának nevezett...

Plútó Hon hadnagy egy 1941-es Studebaker Presidenttel hajtott a Szilfa-lakba, amelynek a motorháztetejére az USA TENGHERÉSZGYALOGSÁG feliratot, az ajtajaira pedig a Tengerészgyalogság emblémáját festették.

A 14. különleges egységhez beosztott tizenhat sorállományú egyike Allan Richardson törzsőrmester volt, aki nagy zsidó hírében állt. Richardson megtudta, hogy nem sokkal azelőtt, hogy kitört a háború, egy, az USA Haditengerészete által kibérelt teherhajó Melboume-be szállított egy rakomány felszerelést, amelyet eredetileg Kínába szántak. A rakományt – többek között több tucat Studebaker teherautót és húsz Studebaker President személygépkocsit – lerakodták, és átadták az egyetlen haditengerészeti egységnek, amely akkoriban abban a térségben tartózkodott, egy kis hidrográfiai egységnek. Richardson úgy vélte – és nem is tévedett –, hogy mivel a 14. különleges egységnek járművekre lett volna szüksége, de egy szál járműve nem volt, mindössze annyit kell tennie, hogy megkéri Pickering kapitányt, hogy hívja fel a hidrográfiai egység parancsnokát, egy korvetthadnagyot. Richardson tudomása szerint a korvetthadnagyok rendszerint azonnal teljesítették a haditengerész-kapitányok kéréseit.

Pickering kapitány annak rendje és módja szerint felhívta a korvetthadnagyot. A 14. különleges egység megkapta az összes kért teherautót és személygépkocsit, illetve ráadásnak még egy Presidentet. Két nappal azután, hogy Pickering felhívta a korvetthadnagyot Richardson törzsőrmester nevében, Pickering kapitány megkapta a ráadás Presidentet, amin immáron a Tengerészgyalogság emblémája virított.

Pickeringnek a rendfokozata alapján járt egy szolgálati autó. De mivel nem akart egy gépkocsivezetővel bajlódni, inkább kölcsönkérte az egyik békebeli üzlettársa lenyitható tetejű Jaguárját, hogy azzal járjon. A Studebakert ezek után szépen átengedte Plútó Hon hadnagynak. Pickering nagyon megkedvelte a hadnagyot; úgy érezte, hogy adósa Honnak, aki rengeteg szívességet tett neki.

Pickeringet egyáltalán nem lepte meg, hogy Lentz fregattkapitány már várta a NATS melbourne-i parancsnokságán, ami egy kis könnyűszerkezetes faházból és egy raktárhelyiségből állt a Port Philip-öbölben. Lentz fregattkapitányt ellenben igencsak meglepte Pickering kapitány autója; egy haditengerészeti vagy egy katonai szolgálati autóra számított gépkocsivezetővel. A döbbenet azonnal kiült az arcára, amikor a Victoria állam rendszámtáblájával ellátott, lenyitható tetejű Jaguár begördült a „HIVATALOS VENDÉG” feliratú parkolóba.

Amikor azonban Lentz fregattkapitány meglátta az aranyzinórt és a négy aransávet Pickering zubbonya ujján, amikor kiszállt az autóból, széles mosoly ült ki az arcára.

– Pickering kapitány? Lentz fregattkapitány vagyok, uram.

– Jó napot, fregattkapitány – mondta Pickering, és a megszokottnál jóval „katonásabban” vizionozta Lentz tisztelgését.

John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos őrmester a tengerészcsákja mellett feszített vigyázzban.

– Isten hozta Ausztráliában, őrmester – mondta Pickering.

– Igen, uram. Köszönöm, uram.

– Dobja be a cuccát hátúira! – mondta Pickering, aztán Lentz fregattkapitányhoz fordult. – Alá kell írnom valamit?

– Nem, uram. A világon semmit. Sajnálom, hogy ide kellett fáradnia, uram. Nagyon szívesen elvittem volna az őrmestert egy...

– Nem jelentett problémát – szólt közbe Pickering. – Köszönöm, fregattkapitány, hogy vette a fáradságot, és keresett valakit, aki innentől átveszi az őrmestert.

– A legnagyobb örömmel tettem, kapitány.

Pickering beült a volán mögé, aztán amikor John Moore is beszállt mellé az autóba, elhajtott.

– A nevem Pickering, őrmester.

– Igen, uram.

– Hosszú utat tett meg. Gondolom, fáradt, őrmester. Mi is a neve?

– Moore, uram.

- Fáradt?
- Jól vagyok, uram – felelte Moore, pedig olyan fáradt volt, hogy majdnem elaludt, amíg Pickering kapitányra várt.
- Nem kell tartania tőlem, őrmester – mondta Pickering. – Én a jó haditengerésztisztek közé tartozom.
- Uram?
- Banning őrnagy, a maga új parancsnoka, úgy véli, hogy csak az lehet jó haditengerésztiszt, aki azelőtt tengerészgyalogos volt. Én tengerészgyalogos tizedes voltam abban a háborúban, amit ma már csak első világháborúként emlegetnek.
- Moore most először nézett Pickeringre, aki rámosolygott. Moore visszamosolygott.
- És van egy fiam is a Tengerészgyalogságnál, aki nagyjából annyi idős, mint amennyi maga lehet – mondta Pickering. – Mennyi idős? Huszonegy? Huszonkettő?
- Huszonkettő, uram.
- Mióta van a Tengerészgyalogságnál?
- Úgy négy hónapja, uram.
- Elég sietve lett magából őrmester – mondta Pickering, de inkább volt ez kérdés, mint kijelentés.
- Amikor kivettek az alapkiképzésről, hogy ideküldjenek, őrmestert csináltak belőlem, uram. Eredetileg úgy volt, hogy Quanticóba megyek a tisztiiskolára.
- Ó, valóban? Akkor maga egyetemet végzett?
- Igen, uram. Pennsylvániában.
- Nos, sajnálom, hogy ez a küldetés keresztülhúzta a számításait. De a Tengerészgyalogságnak itt és most van szüksége a maga képességeire. Mi is az?
- Uram?
- Miért vették ki az alapkiképzésről, és miért küldték ide ilyen sietve?
- Kapitány, azt az utasítást kaptam, hogy ne válaszoljak az áthelyezéssel kapcsolatos kérdésekre.
- Én ezt meg is értem, de tudja, az a helyzet, hogy én vagyok Banning őrnagy parancsnoka.
- Kapitány, a legnagyobb tisztelettel, nem tudom, hogy miért küldtek ide. Pickering felnevetett.
- Azt látom. Örüljön neki, őrmester.
- Most a 14. különleges egységhez megyünk, uram?
- Ők Townesville-ben állomásoznak, Queenslandben. Az úgy nagyjából az ausztrál kontinens jobb felső sarkában van. Először szerzek magának egy hotel-szobát. Van pénze?
- Igen, uram.
- Biztos? Ne szégyellje, ha nincs!
- Van pénzem, uram. Köszönöm.

- Rendben van. Akkor keresünk magának egy szállodai szobát. Megfürödhet, és ehhez valami meleg ételt, aztán majd reggel összehozom Banning őrnaggyal.
- Igen, uram.
- Azt hiszem, hogy nem ártana, ha kérnék egy példányt a parancsából, és a szolgálati aktája is kellene, ha magánál van.
- Igen, uram. Minden a zsákomban van.

IX.

(Egy)

Ausztrália, Victoria, Dandenong

Szilfa-lak

1942. június 28., 18.45

Ed Banning őrnagy és Plútó Hon hadnagy a Szilfa-lak széles verandáján üldögélt, amikor Pickering autója megjelent. Kényelmesen elnyúltak a székeikben, és figyelték, ahogy az éj leszáll.

Amint a lenyitható tetejű Jaguár megállt, mindketten felálltak. Banning letette a poharát a veranda korlátjának széles felső részére, Hon pedig előrehajolt és az italát a padlóra helyezte.

– Jó estét, uram – mondták szinte egyszerre.

Charley Cavendish lépett ki a házból csíkos lakájköténnyel a nyakában.

– Szívesen bementem volna a városba maga helyett, uram – mondta Charley.

– Tudom. És köszönöm, Charley. De nem okozott problémát. Remélem, hogy gondját viselte az uraknak. Kaptak limonádét, teát meg ilyesmit?

– Hogyne, uram.

– Banning őrnagy – mondta Pickering szárazon –, a végtelenül bölcs Tengerészgyalogság úgy döntött, hogy megerősíti a haderejét, és elküldte magának John M. Moore őrmestert. Épp most szállásoltam el egy hotelben. Íme, a papírjai.

– Hogyan botlott bele ebbe a Hogyishívják őrmesterbe, kapitány? – kérdezte Banning őrnagy, miközben elvette Pickeringtől Moore őrmester szolgálati aktáját.

– A neve Moore – mondta Pickering –, és azért botlottam bele, mert maga, őrnagy, hanyag módon nem adta meg a telefonszámát a NATS melboume-i parancsnokságának. Ezt onnan tudom, hogy egy bizonyos Lentz korvettkapitány felhívott, és letolt miatta.

– Micsoda? – kérdezte Banning, aki nem akart hinni a fülének.

– Azt hitte, hogy tengerészgyalogos vagyok, és a maga egyik alacsonyabb rendfokozatú tisztje – mondta Pickering.

- És nem mondta meg neki?
- Először nem – mondta Pickering. – Azt hiszem, hogy teljesen tönkretettem a napját, amikor bedobtam, hogy „*nekünk*, haditengerésztiszteknek”.
- Kapitány, én is szívesen elmentem volna az őrmesterért – mondta Plútó Hon. – Fel kellett volna hívnia.
- Csakhogy akkor nem dörgölhettem volna a szép aranyzinóromat a korvettkapitány képébe – mondta Pickering. – És egyébként sem okozott gondot a dolog.
- Nos, nagyon sajnálom, hogy ez a fickó kötekedett magával, kapitány – mondta Banning.
- Nem szívtam különösebben mellre a dolgot. És érdekes volt megtudni azt is, hogy milyen nehezen talált rá a 14. különleges egységre. Ez utóbbinak örülök. Ennek így is kell lennie.
- Banning közben feltépte a borítékot, és gyakorlott szemével pillanatok alatt végigpásztázta a tartalmát.
- Hát, nem rádióműszerész – mondta Banning –, és nem is rádiótávírász. Ejtőernyős-iskolába nem küldték, és e szerint most fejezte be az alapkiképzést. Hogyhogy máris őrmester?
- Azt mondta, hogy kivették a tisztiiskolából, hogy ideküldhessék. Az őrmesteri rendfokozatot a hadnagyí sáv helyett kapta – magyarázta Pickering.
- Banning a kezébe vette a szolgálati aktát tartalmazó borítékot, majd fejfelé fordította, és megrázta. Egy normál méretű boríték esett ki belőle. A következő felirat állt rajta: „USA Tengerészgyalogság, 14. különleges egység, Ed Banning őrnagy részére”.
- Hát ez meg mi lehet? – kérdezte Banning, és feltépte a borítékot.

1942. június 16., Washington

Ed Banning őrnagy részére

Kedves Ed!

El sem tudod képzelni, hogy milyen nehéz volt megtalálni ezt a fiatalembert, aki most valószínűleg előtted áll. A világon semmit nem tud a rádiókról, és tartok tőle, hogy az ejtőernyőzéshez sem ért, és tulajdonképpen a Tengerészgyalogságról is vajmi keveset tud, mert azelőtt halásztam ki a Parris-szigetről, mielőtt befejezhette volna az alapkiképzést.

Viszont folyékonyán beszél japánul, és úgy gondoltam, hogy hasznát tudod venni. Az FBI alapos háttér tanulmányt készített róla és a családjáról. Utóbbiak metodista misszionáriusként dolgoztak Japánban

a háború előtt. A fiatalember végleges SZIGORÚAN
TITKOS-jogosítványt kapott.

Ha nem tudsz vele mit kezdeni, akkor add át az 1.
hadosztálynak, amelynek mostanra már Új-Zélandon
kellene lennie. Ők biztosan hasznát veszik majd.
Mindenesetre tiéd az elsőbbség, ezért hozzád küld-
tem. Már keresem neked az ejtőernyős-tanfolyamot
végzett rádiósokat, de belőlük is majdnem ilyen ke-
vés van.

Bárcsak ott lehetnék, nem pedig ittl. Nem tudnád
esetleg elintézni valahogy, hogy odaküldjenek engem
is?

A legjobbakat! Hűséggel mindhalálig!

Edward Sessions százados

USA Tengerészgyalogság

Banning átadta a levelet Pickeringnek, aki elolvasta, majd továbbadta Plútó
Honnak.

– Azt hiszem, hogy az lesz a legjobb, ha átküldjük az 1. hadosztályhoz -
mondta Banning. – Mielőtt idejöttem, azt hittem, hogy szükségem lesz japán
fordítóra, sőt fordítókra, Ed Sessions ezért hajtotta fel nekem ezt a fickót. De
máshogy alakultak a dolgok. Azt a kevés japán szöveget, amibe beleszaladunk,
Feldt néhány emberével könnyedén le tudjuk fordítani. Jó lenne, ha lenne még
egy fordítóm, egy amerikai, de az 1. tengerészgyalogos-hadosztálynak nagyobb
szüksége van rá, mint nekem. Nekem most igazából rádióműszerészek és rádió-
távírások kellenének.

– Ha magának nem kell, őrnagy, megkaphatnám én? – kérdezte Plútó Hon.

– Mire kellene magának? – kérdezte Pickering.

– Felhasználhatnám az elemzésnél – felelte Hon.

– Maga a „VARÁZSLAT”-ról beszél? – kérdezte Pickering.
Hon biccentett.

– Az elemzésnél nagy szükség lenne egy olyan emberre, aki ismeri a japán
gondolkodásmódot és a japán kultúrát.

– Erre az életben nem kap engedélyt – felelte Pickering.

– Nem kell tudnia, hogy mi az, amit elemeznie kell, vagy hogy honnan
származik – érvelt Hon. – Mindössze annyi lenne a dolga, hogy összehasonlítja
az elfogott üzeneteket azokkal a fordításokkal, amiket Pearlből kapunk, és meg-
mondja nekem, hogy ő is így fordította volna-e le a szöveget.

– Ezen még gondolkodnom kell – mondta Pickering. – Először is nem tud-
juk, hogy elég jól beszél-e japánul ahhoz, hogy használni tudja.

– Hadd beszélgessek vele pár percre, és megmondom, hogy elég jó-e.

Pickering Honra pillantott, és látta az arcán, hogy nagyon akarja Moore őrmestert.

– Nos, ezt igazán könnyen el tudom intézni. A Prince of Wales Hotelben szállásoltam el. Felhívjuk, és maga vált vele pár szót. De mindent a maga idejében. Most innom kell valamit. Persze csak akkor, ha az a bizonyos „érdekes dolog”, amit Ed hozott, nem sürgős.

– Egy ital még belefér, uram. A könyvtárban hagytam.

– Akkor menjünk a könyvtárba, és nézzük meg – mondta Pickering. – Ezzel is közelebb kerülhetünk a piásüveghez.

A tisztek felvették üres poharukat, és követték Pickeringet a házba.

– Leveszem a zubbonyomat – mondta Pickering, és levette. – Maguk is lazíthatnának egy kicsit.

Aztán a whiskysüveghez lépett, és italokat készített.

Amikor Pickering megfordult, azt látta, hogy Plútó Hon a telefon mellett áll.

– Megvan a szám, uram. Akarja, hogy tárcsázzak maga helyett? Pickering biccentett, és intett Honnak, hogy tárcsázzhat. Aztán a készülékhez sétált, és átvette a kagylót.

– Moore őrmestert, legyen szíves. Azt hiszem, a 408-asban van – mondta, majd egy pillanatnyi szünetet tartott. – Itt Pickering kapitány, őrmester. Minden rendben van?... Van itt valaki, aki beszélni szeretne magával.

Átadta a kagylót Honnak.

– Isten hozta Ausztráliában, őrmester! – szólalt meg Hon japánul. – Gondolom, alaposan kikészítette a hosszú utazás. Mennyi idő alatt ért ide az Államokból?

Banning gyorsan a telefonhoz lépett, és egészen közel hajolt a kagylóhoz, hogy hallhassa Moore-t.

– Igen, uram, eléggé...

-Japánul – vágott közbe Hon japánul. -Japánul, legyen szíves, őrmester.

– Igen, uram – felelt Moore japánul. – Elég fáradt vagyok, az út nagyon hosszú volt. Hawaiion leszálltam a gépről, és harminc perccel később már egy másikon ültem.

– Pontosan hol élt Japánban? – kérdezte Plútó Hon.

– Denencsofuban, uram. Tokióban.

– Mennyi ideig élt Japánban?

– Időnként az Államokban is voltam, de jóformán egész életemben ott éltem, uram.

– Ott járt iskolába is? Úgy értem, japán iskolába?

– Igen, uram.

– Egyetemre is?

– Igen, uram. És általános és középiskolába is, uram. Uram, kivel beszélek?

– A nevem Hon, őrmester. Itt van a parancsnoka is, és beszélni szeretne magával.

Átadta a kagylót Banningnek, aki egyáltalán nem számított rá.

– Őrmester, nagyon sajnálom, hogy senki sem várta a NATS-nál – kezdett hozzá Banning angolul, majd japánra váltott. – Holnap reggel magáért megyek. Vacsorázzon valamit, és aludjon egy nagyot!

– Igen, uram.

– Isten hozta Ausztráliában, őrmester! – mondta Banning. – Jó éjszakát. Ezzel letette a telefont, majd Plútóhoz fordult.

– Egyáltalán nem akartam beszélni vele.

– Szerettem volna, ha maga is el tudná mondani a kapitánynak, hogy milyen remekül beszél ez a kölyök japánul – mondta Hon a megbánás legkisebb jelét sem mutatva.

– Valóban? Úgy értem, valóban olyan jól beszéli a nyelvet? – kérdezte Pickering.

– Ezt a kiejtést nem a Princetonon tanulta a japán szakon – mondta Hon. – Jóformán az egész életét Japánban töltötte. Ott járt iskolába is. Japán iskolákba. És egyetemre. Nagyon szeretném megkapni, kapitány.

– Nekem azt mondta, hogy Pennsylvániában járt egyetemre – mondta Pickering. – Ezek szerint valószínűleg nem a Tokiói Egyetemen végzett. Nem nagy ügy. De nagyon nem szívesen hagynám, hogy hozzáférjen az elfogott Varázslat-üzenetekhez, még akkor sem, ha nem tudja, hogy mik azok.

– Ha akarja, szívesen elcsevegek vele, kapitány – mondta Banning. – Megmondom neki, hogy ha a tudomásomra jut, hogy Plútón, magán és rajtam kívül bárkinek beszélt arról, amit Hon adott neki, teszek róla, hogy az elkövetkező húsz évet a portsmouthi haditengerészeti börtönben töltsen el.

– Útban a szálloda felé még a 14. különleges egységről sem volt hajlandó beszélni – mondta Pickering. – Nem hinném, hogy lepcsés szájú kölyök lenne. Rendben van, Plútó, megkaphatja. De mindenképpen beszéljen vele, Ed! De Portsmouthot ne említse meg! Mondja azt neki, hogy ha beszél, föbe lövödjük!

Banning Pickeringre pillantott, és látta az arcán, hogy komolyan beszél.

– Igenis, uram – felelte Banning.

Aztán Pickering témát váltott.

– Na, hadd lássam, Ed, hogy mi az az érdekes dolog, amit nekem hozott.

– Igenis, uram – ismételte meg Banning.

Kihúzott egy bőr aktatáskát a kanapé alól, és kivett belőle egy nagyméretű, barna borítékot.

– Akarja, hogy kimenjek, kapitány? – kérdezte Plútó Hon.

– Ugyan dehogy, Plútó – mondta Pickering. – Csak nem gondolja, hogy kizárólag a vacsora miatt hívtam ide?

Banning felnevetett, aztán kiterített egy tucát, 25X25 cm-es légi felvételt a könyvtárszoba asztalára.

Három fotón egy mezőt lehetett látni, illetve sűrű füstöt, ami a lángoló fűből csapott fel; majd következett még pár fotó, amin ugyanaz a mező volt látható, de már egy vagy két nappal később. A feketéllő füves területen teherautó vagy valamilyen más jármű keréknyomait lehetett felfedezni.

– Mi ez? – kérdezte Pickering.

– Ez egy mező egy Guadalcanal nevű szigeten – mondta Banning. – Ez a Salamon-szigetek egyik nagyobb szigete... megmutatom a térképen.

Elővett egy térképet az aktatáskájából, kiterítette az asztalon, és megmutatta rajta Guadalcanalt, Új-Britanniát, Új-Írországot, Új-Georgiát, Santa Isabelt, Malaitát, Tulagit és San Cristobalt.

– Ez a mező Lunga Point közelében van, Guadalcanal északi partjainál – magyarázta Banning –, a Matanikau és a Tanani folyó közében.

– Hallottam, hogy a légi hadtest készített pár légi felvételt arról a térségről – mondta Pickering. – Ezek lennének azok a fotók?

– Nem, uram. Ezeket ausztrálok csinálták. Feldt adta nekem.

– Feldt úgy gondolja, hogy a japánok repülőteret akarnak oda építeni a vadászgépeiknek?

– Feldt úgy gondolja... jól ismeri Guadalcanalt... hogy ha a japánok repülőteret építenek oda, akkor az képes lesz fogadni a japán arzenál összes repülőgéptípusát.

– Jesszusom – mondta Pickering halkan. – Ha megépítik azt a repülőteret, akkor megnyílik előttük az út az egész térségbe. És nincs semmink, amivel megállíthatnánk, és nem is lesz, amíg fel nem épül a repülőterünk Espiritu Santón... és csak a Jóisten tudja, hogy az mennyi időbe telik még. Megtarthatom ezeket?

– Igen, uram, természetesen. Guadalcanalen vannak ugyan partfigyelőink, de nem azon a részen. Már üzentünk nekik rádión, hogy próbáljanak minél többet megtudni arról, hogy mi folyik ott. De szükségük lesz pár napra, hogy odaérjenek.

– „Partfigyelőink”? – kérdezte Pickering.

– Akarom mondani, Feldt korvettkapitánynak vannak partfigyelői – mondta Banning.

– Ugyan, semmi bajom a „partfigyelőink”-kel. Csak arra voltam kíváncsi, hogy vannak közöttük amerikaiak is?

– Nem, uram, nincsenek. Mindössze két tengerészgyalogosunk van a térségben: Howard hadnagy és Koffler őrmester, és ők is Bukán, északnyugaton.

– Mintha azt mondta volna nekem, hogy megpróbál... hogy is mondják?... beszivárogtatni?... még néhány embert.

– Eddig nem jártam sikerrel – mondta Banning –, ami lefordítva annyit jelent, hogy Feldt eddig az összes javaslatomat lelőtte.

– Ebben a cirkuszban ő a porondmester – mondta Pickering.

– Igen, uram. Időnként én is cirkusznak érzem a közös munkánkat.

– Ha a japánok felépítik, és elkezdik használni ezt a repülőteret, nagy bajban leszünk – mondta Pickering. – Azt nem mondta Feldt, hogy szerint mennyi idő alatt készülhet el?

– Megkérdeztem tőle, mire ő azt felelte, hogy „nem vagyok egy buzi mérnök”. „De talán már hat héten belül elkezdhetik használni. Attól függ, hogy kikkel és mivel dolgoznak. Igazi mérnökökkel és buldózerekkel, vagy más nehéz

földmunkagépekkel, vagy pedig csak tereprendezésben gondolkoznak, és csá-kánnyal, lapáttal meg pár katonával akarják megoldani a feladatot. Ha mérnököket és rendes gépeket visznek oda, nagyjából két hónapon belül működőképes lehet a repülőtér.”

– Maga szerint, Ed, mennyi idő alatt lehet ezeket a fotókat Washingtonba juttatni?

– Washingtonba akarja küldeni a felvételeket, uram? – kérdezte Banning döbbenten.

– Igazából azokra a fotókra gondoltam, amit a Hadsereg légi hadteste készített – felelte Pickering.

– Ha tiszti futárral küldi, akkor talán négy vagy öt nap alatt – mondta Banning. – Ennyire fontos? Mármint, hogy Washingtonba kerüljenek azok a fotók. Nem elég egy üzenet, hogy úgy véljük, a japánok repülőteret készítenek építeni Guadalcanalen? Egy szimpla üzenet néhány óra alatt Washingtonba ér.

– Egy fotó – mondta Pickering – ezer szóval ér fel. Ha King tengernagy helyében lennék, és el akarnék adni valamit Rooseveltnak, azt hiszem, hogy megmutatnám neki ezeket a felvételeket.

– Uram, nem igazán tudom követni – ismerte be Banning.

– A Hadsereg és a Haditengerészet között megint kitört a háború – mondta Pickering keserűen. – Mond magának valamit a Ghormley név?

– Ghormley tengernagy?

– Aha – mondta Pickering. – Június 19-én Ghormley tengernagyot kinevezték a dél-csendes-óceáni térség parancsnokává, Nimitz tengernagy jobbkezevé. Ghormley rendes ember. Odamentem, hogy beszéljek vele. Londonban volt december 7-én, ezért benne nem dolgozik a szégyen, amit szemmel láthatóan Kingtől lefelé az összes tengernagy érez.

– Uram? – kérdezte Banning magyarázatra várva.

– Úgy tűnik, hogy a többieknek szent meggyőződése, hogy a legfontosabb feladat az, hogy jóvátegyék a Pearl Harbornál elkövetett bűneiket – mondta Pickering keserűen. – Ez számukra a legfontosabb, még annál is fontosabb, hogy megtalálják a legjobb módját annak, hogy hogyan nyerhetnék meg ezt a háborút.

– Vagyis? – kérdezte Banning halkan.

– A hónap elején... mikor is volt, Plútó? MacArthur rádióan engedélyt kért Marshalltól, hogy megtámadhassa Új-Britanniát és Új-Guineát. Ha a támadás sikerrel jár, akkor elmúlik a veszély, amit a japán légibázis... bázisok jelentenek Rabaulon és Új-Britannián.

– Június 8-án volt, kapitány – mondta Plútó. – Marshallnak címzett magánlevél volt, és aznap elküldött még egy tiszti futárt is Washingtonba a támadás részletes terveivel.

– MacArthur két amerikai gyaloghadosztályt szeretett volna bevetni – folytatta Pickering. – A 32.-et és a 41. -et, plusz az ausztrál 7.-et. Az egyes számú probléma az volt, hogy ezeket az alakulatokat nem képezték ki partraszállásra.

Az 1. tengerészgyalogos-hadosztályt viszont definíció szerint kiképezték. És már útnban is volt idefelé. Úgyhogy MacArthur azt akarta, hogy az 1. tengerészgyalogosok szálljanak partra, aztán felválthatják őket a többiek. A kettes számú problémát az jelentette, hogy a tengerpart kívül esett a Hadsereg légi hadteste vadászrepülőinek a hatósugarán. Persze, ha már a haderő partra szállt, és semlegesítette a japán bázisokat, akkor a szárazföldről indítható repülőgépekkel odarepülhettek, és onnan már minden gond nélkül végezhettek harci tevékenységet. A kettes számú problémát úgy akarta megoldani, hogy megkérte a Haditengerészetet, hogy a repülőgép-anyahajókról nyújtson támogatást, amíg a Hadsereg végez a japán légibázisokkal.

– És a Haditengerészetnek nem tetszett az elképzelés? – kérdezte Banning.

– A Pearl Harbor-i tengernagy urak szerint a terve egy lyukas centet sem ér

– felelte Pickering. – Ghormley viszont úgy gondolta, hogy MacArthur tervei sokkal jobbak azoknál a terveknél, amiket addig látott...

– Elnézést, uram – szólt közbe Banning. – Milyen más tervek jöttek még szóba? Mire készül a Haditengerészet?

– Tudja, ezt az egészet főleg azért mondom el magának, hogy én magam is rendezni tudjam a gondolataimat – mondta Pickering kicsit dühösen. – Kérem, Banning, hagyja, hogy úgy mondjam el, ahogy jónak látom!

– Elnézést, uram – mondta Banning őszinte megbánással a hangjában.

– Amint mondtam, Ghormley nemcsak hogy úgy gondolta, hogy MacArthur tervei sokkal jobbak a Haditengerészet terveinél, de el is küldött pár rádiótávíratot, amiben ebbéli meggyőződésének hangot is adott. Ami fontosabb, Marshall tábornok is hasonlóan vélekedett, mint Ghormley, pedig azt tudják, hogy MacArthur és Marshall átkozottul ritkán értenek egyet valamiben. Aznap, amikor MacArthur tiszti futára... több volt az annál, valójában az egyik helyettes G-3 volt, egy roppant intelligens, fiatal alezredes, aki tudta, hogy mi lapul az aktatáskában, amit rábízta. Mindegy, szóval aznap, amikor találkozott a vezérkarifonök-helyettessel Washingtonban, Marshall előadta a tervet King tengernagynak. Mivel Új-Britannia MacArthur fennhatósága alá tartozott, a logika azt diktálta, hogy a hadműveletet ő vezesse. De azért odadobott egy csontot Ringnek is: King kinevezhetett egy tengernagyot, aki MacArthur irányítása mellett vezethette a hadműveletet.

– És? – kérdezte Banning.

– Június 25-én King átadta a Haditengerészet terveit Marshallnak. Ahelyett, hogy MacArthur vagy egy alá beosztott tengernagy vezette volna a támadást Új-Britannia ellen, King azt akarta, hogy egy haderő Nimitz tengernagy... nem MacArthur... irányítása alatt támadja meg a Salamon-szigeteket a Santa Cruz-szigetek közelében, mielőtt bevennék Új-Britanniát. King azt akarta, hogy MacArthur indítson megtévesztő támadást Timor ellen, az ausztrál partok közelében.

– És persze a Hadseregnek nem tetszett a Haditengerészet terve? – tette fel Banning a költői kérdést.

– Nem – felelte Pickering. – És nem véletlenül. A Hadsereg vezetése úgy gondolta, hogy a legjobb, ha először Új-Britanniát rohanják le, pontosabban a rabauli japán bázist. A szárazföldről indított bombázóink tűztámogatást adhatnak, és a légibázisokat is szét tudnák bombázni annyira, hogy ne okozhassanak komolyabb problémát, amíg partra szállunk. Aztán, amikor már a miénk a légibázis, helyrepofozzuk, és a Hadsereg vadászgépei felválthatják a Haditengerészet anyahajókról indított vadászait. Ha pedig már a miénk Rabaul, akkor megakadályozhatjuk, hogy a japánok utánpótlást vihessenek a bombázóink hatósugarán belül lévő bázisaikra. Ezzel harcképtelenné tehetnénk őket. Rabaul jelentőségét senki nem firtatja. A kérdés csak az, hogy hogyan, és mikor kellene bevenni. A Haditengerészet Tulagival akar kezdeni, és lépésenként akar eljutni Rabaulig. A Hadsereg annyiban egyetért, hogy valóban könnyebb lenne Tulagit bevenni, mint Rabault, de azzal érvelt, hogy miután elkezdünk észak felé nyomulni, folyamatosan ki leszünk téve a Rabaulról indított bombázók támadásának. Ráadásul miután a japánok rájönnek, hogy mire készülünk, bőven lesz idejük megerősíteni a rabauli szárazföldi és légi haderőt.

– Akkor mi lesz? – kérdezte Banning.

– Elvileg az Egyesített Vezérkari Főnökség még nem döntött – mondta Pickering szárazon.

– „Elvileg”? – kérdezett vissza Banning.

– King azt hiszi, hogy ő győz majd, ha az elnök meghozza a döntését. Nimitznek már kiadta az utasítást, hogy készüljön fel a Salamon-szigetek lerohanására MacArthur segítségével, vagy anélkül. Nimitz továbbította a parancsot Ghormleynak. Úgyhogy az 1. tengerészgyalogosok vagy most fogak kiadni a hadműveleti parancsot Guadalcanal megtámadására, vagy pedig már ki is adták.

– Honnan tudja?

– Ne akarja megtudni, őrnagy – mondta Plútó Hon halkan. – Jobb, ha nem tudja.

– És mit gondol, most mi fog történni, kapitány? – kérdezte Banning.

– Franklin Rooseveltnél gyűlöli MacArthurt, viszont szereti Kinget és az USA Haditengerészetét. King mellé fog állni, és a döntését azzal fogja indokolni, hogy Marshall csak azért ért egyet MacArthurral, mert jobban gyűlöli a Haditengerészetet, mint MacArthurt. A logikának nem sok köze lesz a döntéséhez.

– Jesszusom! – mondta Banning halkan.

– És persze – tette hozzá Pickering – King tengernagy minden bizonnyal be fog sétálni az Ovális Irodába, és egy drámai mozdulattal az elnök íróasztalára fogja dobni azokat a légi felvételeket, amiket a légi hadtest készített erről a mezőről Guadalcanalen. Hatásos érv lesz, annyi szent.

– Talán nem? – kérdezte Banning.

– Ha a miénk lenne Rabaul, a japánok nem tudnának utánpótlást vinni Guadalcanalra – mondta Pickering. – És nekem úgy tűnik, hogy ha B-17-esekkel lehet fotózni egy mezőt, akkor B-17-esekkel le is lehet bombázni.

Banning egy pillanatra úgy nézett, mint aki mondani akar valamit, de aztán meggondolta magát. Felemelte a poharát.

– Kérhetnék még egyet, uram?

– Hogyne, Ed – mondta Pickering. – Kérdeznie sem kell. Töltsön csak magának! No, mindenesetre minél több információt tudunk begyűjteni arról a mezőről Guadalcanalen, és minél hamarabb kapjuk meg, annál jobb.

Banning már félúton volt a whiskysüveg és a széke között, amikor megállt, és megfordult.

– Ebben a pillanatban, amikor én éppen útban vagyok, hogy megigyak még egy pohárral a maga remek whiskyjéből, aztán pedig elfogyasszak egy nagy porció báránybélszint... Mrs. Cavendish elárulta, hogy az lesz vacsorára... legalább négy partfigyelő a világ egyik legvisszatasztóbb hegyi őserdejében csörtet, hogy megszerezze nekünk ezt az információt, kapitány.

Pickering felmordult.

– A szentségit, legszívesebben mind a négyet... meg Howard hadnagyot és Koffler őrmestert... leültetném, hogy együtt vacsorázzon Ringgel, MacArthurral meg a többi primadonnával.

Banning felnevetett.

– Feketére pirított vaddisznóhús és hideg rizs leöblítve egy kulacs 1942-es évjáratú klórozott vízzel.

Pickering felnevetett.

– Ja – mondta.

(Kettő)

Új-Zéland, Wellington

1. tengerészgyalogos-hadosztály, parancsnokság

1942. június 29., 08.15

– Uraim – jelentette be A. A. Vandergrift vezérőrnagy szárnysegédje –, a parancsnok.

A helyiségben lévő harminc-egynéhány csapattiszt, a fél tucat altiszt és egy örvezető (ő kezelte a vetítőt) vigyázzba vágta magát.

Vandergrift vezérőrnagy gyors léptekkel bemasírozott a helyiségbe.

– Üljenek csak le, uraim! – szólt oda a tiszteknek, miközben felállt a meglehetősen durva kialakítású pulpitusra. A mögötte lévő falra egy lepedőt erősítettek rajzszegekkel.

– Nem fog sokáig tartani – kezdett hozzá Vandergrift, miután elült a zaj, amelyet a földön húzgált tábori székek keltettek. – A tennivaló sok, az idő viszont roppant kevés, és nem engedhetjük meg magunknak, hogy egy percet is elpocsékoljunk belőle. Épp most tértem vissza...

Megállt, és Jake Dillon őrnagyra nézett, aki az utolsó sorban ült.

– Őrnagy, a világért sem szeretném kellemetlen helyzetbe hozni, de megtudhatnám, hogy mit keres itt?

– Uram – mondta „Mázlista Lew” Harris dandártábornok, miközben felállt a székeről – én kértem meg Dillon őrnagyot, hogy vegyen részt az eligazításon.

Vandergrift szemöldöke felszaladt meglepetésében.

– Akkor feltételezem, hogy Dillon őrnagy rendelkezik SZIGORÚAN TTTKOS-jogosítvánnyal – mondta Vandergrift –, ugyanis ennek a megbeszélésnek a be-sorolása SZIGORÚAN TITKOS, és azt is remélem, hogy valóban szükséges a jelen-léte.

– Igen, uram – mondta Harris dandártábornok.

Harris jól sejtette, hogy Vandergrift vezérőrnagy csak azért nem kérte meg Dillon őrnagyot többé-kevésbé udvariasan, hogy húzza el a belét, mert komolyan vette az ősi katonai bölcsességet, mely szerint egy tisztet a nálánál alacsonyabb beosztású katonák jelenlétében nem szabad helyretenni, illetve megalázni. Van-dergrift nem akarta megkérdezni a helyettesétől egy tábornok és a hadosztály törzstisztjei előtt: „Mégis, mi a бүдös francéit volt erre szükség?”

Valószínűleg négy szemközt sem fogja nekem feltenni ezt a kérdést később. Tudja, hogy tudom, hogy nem örül a döntésemnek. Utasított, hogy tartsam tőle távol Dillont. Vajon beszéljek neki Dillon parancsáról, ami szerint meg kell engednünk neki, hogy bármibe beleüssé az istenverte orrát, amibe csak akarja?

– Amint mondtam – folytatta a mondandóját Vandergrift –, épp most tértem vissza egy megbeszélésről Ghormley admirálissal, a COMSOPAC⁷-kal, amely-re a főhadiszállásán, Aucklandben került sor. McCain tengernagy, a COMAIR-SOPAC⁸, szintén jelen volt.

A teremben mostanra tökéletes csend honolt.

– Ghormley tengernagy parancsot adott, hogy a 7. tengerészgyalogosok ki-vételével, akik, amint azt a legtöbbben tudják, Samoán tartózkodnak, készítsem fel a hadosztályt a Salamon-szigetek elleni támadásra, amelyre augusztus 1-jén kerül sor. Azok kedvéért, akik nem tudnák, az 1. tengerészgyalogosok és a tüzér-ségünk. 11. tengerészgyalogosok... már az óceánon hajóznak, és várhatóan július IO-én érkeznek meg. Erősítés gyanánt hozzánk küldik még a 2. tengerész-gyalogosokat is, akiket július 1-jén fognak behajózni Diegóban; továbbá az 1. raider-zászlóaljat, amely már útban van, illetve a 3. védelmi zászlóaljat, amely most még Hawaiiion tartózkodik. Hogy mikor fognak elindulni Hawaiiiról, egy-előre nem lehet tudni. A tengeri szállítóeszközök száma a kritikus szint alá csök-kent. Valószínűleg megkapjuk még az 1. ejtőernyős-zászlóaljat is. Mivel repülő-gépet nem tudunk a rendelkezésükre bocsátani, gyalogalakulatként kerülnek majd bevetésre.

Néhányan meglepetten felmordultak, mások hangosan fújtak, megint má-sok pedig a fejüket rázták. A teremben ülők mind hivatásosak voltak. Tisztában voltak a hadosztály készültségi szintjével és az összes logisztikai problémájával.

⁷ A dél-csendes-óceáni haderők parancsnoka, *a ford.*

⁸ A dél-csendes-óceáni légi haderők parancsnoka, *a ford.*

Szinte lehetetlen volt tagadni, hogy a hadosztály egyszerűen nem volt felkészülve arra, hogy kevesebb mint két hónapon belül elinduljon egy ütközetbe.

– Fiam – szólt Vandergrift vezérőrnagy a legalacsonyabb rendfokozattal rendelkező tengerészgyalogoshoz –, legyen szíves, rakja fel nekem az egyes számú térképet a vetítőre!

A mennyezeti fények kialudtak, és a diavetítóből fehér fénynyaláb tört elő, és a falra rajzszoégeit lepedőnek „csapódott”, majd egy fekete-fehér térkép jelent meg.

– Mondanom sem kell, hogy ez itt Guadalcanal – mondta Vandergrift vezérőrnagy, miközben a térkép elé lépett, és a szigetre mutatott, amely Mázlista Lew Harrist leginkább egy galandféregre emlékeztette. Amíg Latin-Amerikában szolgált, többször is megfertőződött ezzel a parazitával. Roppant kellemetlen és fedhetetlen emlékei fűződtek a galandférgekhez.

– Noha a hírszerzésünk teljesítménye valahol a pocsék és nulla között mozog – folytatta Vandergrift vezérőrnagy –, okunk van feltételezni, hogy a japánok repülőteret építenek itt, a sziget északi oldalán, Lunga Point közelében.

Egy pillanatnyi szünetet tartott.

– A hírszerzés teljesítményére tett megjegyzésemmel nem Goettge ezredest akartam kritizálni, pusztán arra céloztam vele, hogy roppant kevés hírszerzői információval rendelkezünk mi, Ghormley tengernagy és MacArthur tábornok is.

– MacArthur akkor sem adná át az információit a Tengerészgyalogságnak, ha lenne valamilyen információja – motyogta valaki.

Vandergrift arcizmai megfeszültek.

– Nem fogom megkérdezni, hogy ki tette ezt a megjegyzést – mondta dermesztően rideg hangon. – De annyit megígérhetek, hogy a következő embert, aki hasonló megjegyzést tesz, felelősségre fogom vonni.

A Tengerészgyalogságnál híre ment – Mázlista Lew pedig vette a fáradságot, utánajárt, és kiderítette, hogy a hír igaz –, hogy MacArthur nem javasolta elnöki kitüntetésre a 4. tengerészgyalogosokat, akik a Bataan-félszigeten és Corregidoron harcoltak. A térségben harcoló szinte összes alakulat megkapta a kitüntetést. MacArthur állítólag azzal indokolta a reakcióját, hogy „a tengerészgyalogosok már így is túl sok kitüntetést kaptak”.

A cinizmus érthető – gondolta Harris. – *És valószínűleg igaza is volt annak, aki a megjegyzést tette.*

Amikor Harris találkozott Vandergrift vezérőrnaggyal a repülőtéren, miután az visszatért a Ghormley tengernaggyal folytatott beszélgetéséről, Vandergrift elmondta neki, hogy MacArthur két okból ellenzi a Salamon-szigetek elleni offenzívát: egy taktikai és egy személyes okból. Úgy vélte, hogy szerinte nem így kellene ezt a háborút vívni, és neki kellene átengedni az irányítást.

Ilyen körülmények között MacArthur nem is járhat a Tengerészgyalogság kedvében. Ezt a tábornok is tudja. De természetesen amit mondott, azt ki kellett mondania. Én a helyében felállítottam volna a lepcsés pofáját, és leordítottam volna a fejét.

– Nos, itt, ezen a víztömegén túl, mintegy harmincöt kilométerre a repülőtérről, amelyet véleményünk szerint Lunga Point közelében építenek – folytatta Vandergrift, és újra a térképre mutatott –, itt vannak ezek az aprócska szigetek a Florida-sziget közelében, Tulagi és Gavutu. Azt *tudjuk*, hogy a japánok hidroplánbázist építettek Tulagin, és hogy van még pár létesítményük a térségben. A hidroplánok lángba boríthatják a partraszállító járműveinket, úgyhogy először Tulagit és Gavutut kell semlegesítenünk. Ezalatt azt értem, hogy jó pár órával azelőtt, hogy partra szállnánk Guadalcanalen, Lunga Point közelében. Néhány pontban felvázolom, hogy hogyan képzelem a támadást. Úgy gondolom, hogy a Guadalcanal elleni támadásra a hadosztályt fel kellene osztanunk két, ezredhaderejű támadó alakulatra... mindkét alakulat 4500 főt kapna. A Tulagi-Gavutu partraszállásnál a raidereket és a tengerészgyalogos ejtőernyősöket fogjuk bevetni, valószínűleg megerősítve az 5. tengerészgyalogosokkal; a Guadalcanalen való partraszálláshoz pedig az RCT-eket fogjuk használni. Most egy órára... és nem többre... átadom a szót Harris tábornoknak és a G-3-nak. Vitassák meg a főbb problémákat! Aztán pedig lássanak munkához! Amint azt már mondtam, sok a tennivaló, és átkozottul kevés idő áll a rendelkezésünkre.

Elfordult a pulpitustól, mire valaki felkiáltott:

– Vii-gyázz!

Mindenki vigyázzba állt, Vandergrift pedig kimasírozott a teremből. Harris tábornok foglalta el a helyét a pulpituson.

– Üljenek le! – adta ki az utasítást. – Kapcsolják fel a lámpát, kíváncsi vagyok, hogy úgy is látszik-e a térkép!

(Három)

Ausztrália, Victoria, Melbourne

A Prince of Wales Hotel

1942. június 29. 09.30

Fél hétkor Edward Banning őrnagy felhívta John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos őrmestert, és némileg nyersen utasította, hogy gyorsan reggelizzen meg, rendezze a számláját, és a szálloda előcsarnokában várjon rá.

– Igenis, uram.

Banning egy szó nélkül letette a telefont.

07.15-re Moore őrmester eleget tett a parancsnak, ugyanis sietve felöltözött, bekapta a reggelit, amit az étlap „tojásrántotta szalonnával” néven azonosított, majd egy húszdolláros bankjeggyel fizetett. A recepciós gyanúsan méregette az őrmestert, de azért nagy vonakodva elfogadta a pénzt.

Mivel Banning őrnagy 08.00-kor sem jelent meg, Moore a recepciósához ment, és megkérdezte tőle, nem hívta-e, vagy hogy nem hagyott-e neki üzenetet valaki. 08.30-kor és 09.00-kor megismételte a műveletet, és már azon volt, hogy újra próbálkozik, amikor megpillantott egy tengerészgyalogos-tisztet a járdán, amint gyors léptekkel az üveg forgóajtóhoz lép. Biztosra vette, hogy ez a tiszt

lesz az új parancsnoka, úgyhogy felállt, és majdhogynem szabályosan vigyázzba vágta magát.

Alaposan megnézték egymást. Moore valószínűleg hízelgőnek találta volna, ha tudja, hogy Banning elégedett volt azzal, amit látott: egy magas, jóképű, jó kondiban lévő kölyköt, akinek intelligens volt a tekintete, és akin nem igazán látszott, hogy csak pár napja hagyta ott a Parris-szigetet.

Moore egy magas, mokány, napbarnított férfit látott, aki pontosan úgy festett, ahogy azt Moore egy tengerészgyalogos-csapattisztól el is várta. De mivel csak nemrég hagyta maga mögött a Parris-szigetet, ahol az egyetlen őrnagy, akit életében látott, a tribünről figyelte az újoncokat az egyik szemle során, Moore sokkal inkább félelemmel teljes áhítattal nézett Banning őrnagyra, mintsem elismeréssel.

– Moore őrmester? – kérdezte Banning.

– Igen, uram.

Banning kezét nyújtott. Egy pillanatra megszorították egymás kezét. Tesztelték, hogy kinek acélosabb a kézfogása, és igazából egyikük sem lepődött meg azon, hogy Banning nyert. Banning még elégedettebb lett, amikor Moore szemébe nézett, a kölyök pedig állta a pillantását.

– Megreggelizett? A számláját rendezte?

– Igen, uram.

– Akkor markolja fel a cuccát. A tilosban álltam meg.

Ezzel kimasírozott a hotel előcsarnokából. Moore felkapta a holmiját, és utána sietett.

Banning egy Studebaker felé tartott, ami egy „Megállni tilos!” tábla alatt parkolt. Az autó motorházára és az ajtókra a Tengerészgyalogság emblémája volt festve. Banning kinyitotta a hátsó ajtót, és intett Moore-nak, hogy dobja be a cuccát a hátsó ülésre. Moore bedobta a holmiját, Banning bevágta az ajtót, majd az első ülésre mutatott.

– Szálljon be!

– Igen, uram.

Banning beült a volán mögé, megnyomta az indítógombot, aztán Moore-ra nézett.

– Elnézést a késésért, őrmester. Pickering kapitánynak megbeszélése volt MacArthur tábornokkal 08.30-kor, és az autója nem indult be. Nekem kellett elvinnem, mielőtt magáért jöhöttem.

– Igen, uram.

Banning azt várta, hogy Moore felkapja a fejét a „MacArthur tábornok”-ra, de az őrmestert hidegen hagyta a dolog.

Vagy ostoba, amit kélek, vagy nem hallotta, hogy mit mondtam, ami nem valószínű. Vagy pedig egyszerűen nem fogta fel, amit mondtam. Olyan ez, mintha azt hallotta volna, hogy az egyik ismerőse épp most ebédelt együtt Szent Péterrel vagy magával a Mindenhatóval.

Moore hallotta, amit Banning mondott. Azt is észrevette, hogy Banning zubbonyán ott díszelgett a Bíborszív, ami azt jelentette, hogy ő a második ember, akivel Moore találkozott, és aki járt már igazi ütközetben (Gyilkos McCoy hadnagy volt az első). Úgy vélte, hogy Banning a Fülöp-szigeteken sebesülhetett meg, ami a Wake-szigeten kívül az egyetlen hely volt, ahol a tengerészgyalogság addig harcoltak. De ha valóban ott sebesült meg, akkor vajon hogyan sikerült Banningnek megmenekülnie, amikor a Fülöp-szigetek elestek?

Egyszerre tartotta lehetségesnek és hihetetlennek, hogy az a férfi, aki a Studebakert vezette, túlélte Corregidort.

MacArthur tábornok nevének említésére pedig azért nem reagált, mert egyszerűen nem tudta, hogy mit mondjon.

Elhagyva Melbourne-t, Banning felhajtott egy dombra, ami a Port Philip-öbölre nézett, majd félrehúzódott a Studebakerrel, és megállt.

– Ott megy a gépe – mondta Banning, és egy repülőgépre mutatott. Moore a Haditengerészet egyik Martin PBM-3R Marinerét látta abban az irányban, amerre Banning mutatott, amely éppen az öböl kék vizét hasította.

Egy ilyen géppel jöttem – gondolta Moore. -Banning őrnagy azt mondta, hogy „ott megy a gépe”, ezek szerint ezzel a géppel jöttem, ami most megy vissza Hawaiiira.

A Mariner a levegőbe szökkent, aztán egy óriási csobbanás kíséretében visszahuppant a vízre. Ezt még kétszer ismételte meg, mire végre sikerült felemelkednie. Aztán a gép orra megemelkedett, és a Mariner elhúzott felettük.

Banning cigarettával kínálta Moore-t, majd a Ronsonjával tüzet adott neki.

– Gondolom, már magától is tudja, hogy a hírszerzés világába csöppent, Moore. Látom, hogy értelmes ember, és gondolom, maga is úgy vélte, hogy volt valami furcsa abban, ahogy kivették a Pams-szigetről, és ideküldték. *Iderepítették*, még hozzá meglehetősen magas rangú tisztak előtt.

– Igen, uram.

– No, és nem tévedek, ha azt mondom, hogy maga szart sem tud a hírszerzésről? Sőt, magáról a Tengerészgyalogságról sem?

– Nem téved, uram.

– Gondolom, látott már néhány kémfilmet, ahol egy alacsony, előreálló fogú, szódásüveg vastagságú szemüveget viselő japán az aktatáskájában hurcolja magával a legújabb repülőgép-anyahajó tervrajzát, nem igaz? Akit aztán az utolsó pillanatban hidegre tesz Don Winslow, az USA Parti Őrsége parancsnoka.

Moore felnevetett.

– Igen, uram.

A Winslow parancsnok egy népszerű rádióműsor volt, amit gyerekeknek készítettek.

– Nos, a valóságban egy repülőgép-anyahajó terveit nemhogy egy aktatáskába, de még egy vasúti kocsiba is aligha lehetne betuszkolni. Ráadásul nem egy olyan japán hírszerzővel volt már dolgom, aki legalább olyan magas volt, mint én, a foga kifogástalan volt, csakúgy, mint a látása, és valószínűleg ész dolgában

is lepipált volna. És tapasztalatból tudom, hogy a hírszerzésünk többször vall kudarcot, és az esetek nagy részében teljesen hasznavethetetlen.

Moore Banningre nézett. Arra számított, hogy az őrnagy mosolyogni fog, de Banning egyáltalán nem mosolygott.

– Példának okáért – mondta Banning –, mindaz az erőfeszítés, ami arra irányult, hogy magát idehozzák a lehető leghamarabb, idő-, pénz- és helypocsékolás volt. Nincs szükségem magára.

Banning várt egy pillanatra, amíg Moore felfogta, hogy mit is mondott neki.

– Van kérdése?

Bassza meg! Most mi lesz velem?

– Nem tudom, hogy mit mondjak, uram.

– Persze, ahogy megtalálták és ideküldték magát, az remek ötlet volt, és a kivitelezés is tökéletesre sikerült.

– Uram? – kérdezte Moore zavarodottan.

– Amivel én foglalkozom, illetve amivel a 14. különleges egység foglalkozik, az nagyon fontos. Az, hogy valami mennyire fontos, azt az alapján szokás eldönteni, hogy hány amerikai életét lehet megmenteni, vagy hány ellenséges katonát lehet megölni a munkánknak köszönhetően. Tud követni?

– Arra céloz, uram, hogy „nem számít, mennyi pénzbe kerül”?

– Nagyjából. Ha életek forognak kockán, az ember nem foglalkozhat azzal, hogy mi mennyibe kerül. Tehát most maga itt van, és én nem tudom mire használni.

– Uram, most mi történik velem?

– Már vártam, hogy megkérdezi – mondta Banning. – Két dolog történhet. Az egyik az, hogy átküldjük az 1. hadosztályhoz, amelynek az első egységei most érkeztek meg Új-Zélandra. Ott jó hasznát vennék a japán nyelvtudásának.

– Igen, uram.

– A másik az, hogy itt tartjuk – mondta Banning.

– Uram, nem azt mondta az imént, hogy nem tud mire használni?

– Esetleg dolgozhatna Pickering kapitánynak, illetve egy tisztnek, aki Pickering kapitánynak dolgozik.

– Szabad megkérdeznem, hogy mi lenne a feladatom, uram?

– Köze lenne a hírszerzéshez és a maga japán nyelvtudásához, illetve a japán kultúrában való jártasságához.

– Uram, én ebből egy szót sem értek.

– Amint mondtam, ha még emlékszik rá, azt, hogy valami mennyire fontos, az alapján döntjük el, hogy hány amerikai életet lehet vele megmenteni, vagy hány ellenséges katonát lehet vele megölni. Emlékszik rá?

– Igen, uram.

– Amivel maga fog foglalkozni, az szó szerint befolyásolhatja a háború kimenetelét – mondta Banning színtelen hangon.

– Még most sem értem, uram.

– Nem, valóban nem érti. És ne is tegyen fel több kérdést ezzel kapcsolatban.

– Uram, én tényleg nem...

– Éppen ez a dolog lényege, Moore. Az a lényeg, hogy ne tudja, hogy mit csinál. Tegye, amire utasítják, ne tegyen fel kérdéseket, és eszébe ne jusson találgatni! Ennyire fontos a feladata.

– Hú!

– Nincs a dologban semmi romantika. Nem fog látni egy ballonkabátos alakot sem, csak egyvalamit... és ezt azért mondom el, mert magától is rájönne... hírszerzést felsőfokon. De figyelmeztetem, hogy ha elvállalja a feladatot, az élete komoly veszélyben lesz.

– Szabad megkérdezni, hogy miért, uram?

– Ha nekem vagy bárki másnak a tudomására jut, hogy magának eljárt a szája a hadművelet bármely részletét illetően, főbe kell lövetnem magát. Nem lesz hadbíróság vagy ítélőszék. Egyszerűen főbe lövetem, a családjá pedig majd kap egy táviratot a haditengerészeti minisztertől, amelyben sajnálattal közli, hogy maga eltűnt a tengeren, vagy valami ilyesmi.

Moore tágra nyílt szemmel meredt Banningre, mert egyszerűen nem akart hinni a fülének.

– Igen – mondta Banning, mintha csak olvasott volna Moore gondolataiban.

– Komolyan beszélek. *Halálosan* komolyan, és ezt nem szójátéknak szántam.

– Uram, amikor kivettek a Parris-szigetről, azt ígérték... Sessions százados azt ígérte, hogy a végén hadnagyi rendfokozatot kapok.

– Az 1. hadosztálynál talán meg is kaphatná – mondta Banning. – De ha elfogadja a megbízást, amiről beszélek, akkor kizárt.

Moore nagyot sóhajtott.

– Nem muszáj azonnal válaszolnia – mondta Banning.

Én *ennek a kölyöknek a helyében azt gondolnám: „Kapja be, őrnagy. Küldjön az 1. hadosztályhoz, és ide azzal a hadnagyi sávval, amit megígérték.”*

– Döntöttem, uram – mondta Moore. – Ha úgy gondolja, hogy el tudom végezni a feladatot, amit rám akar bízni, belevágok. Azt hiszem, hogy tudom tartani a számát.

– Pickering kapitány is így gondolja – mondta Banning. – Ne okozzon neki csalódást! Azt mondta, hogy a fiára emlékezteti, aki tengerészgyalogos-tiszt. Nem szívesen lövetné fejbe magát, de fejbe lövetné, ha okot adna rá, és valószínűleg nekem kellene meghúzni a ravaszt.

– Értem, uram.

– A 14. különleges egység feladata SZIGORÚAN TITKOS – mondta Banning. – A feladatunk támogatást nyújtani az Ausztrál Haditengerészeti Partfigyelő Szolgálatának. A partfigyelők az embereikkel figyeltetik a japánok által megszállva tartott szigeteket. Ok pedig hírszerzői információkkal látnak el minket a japánok légi és vízi tevékenységeit illetően, de a csapatmozgásokról is beszámolnak.

– Akkor a partfigyelőkkel fogok dolgozni, uram?

– Nem. Ott nincs magára semmi szükség. Nekem oda rádióműszereszek és rádiótávírászok kellene. Akik ráadásul ejtőernyősök is. Maga nem felel meg

ezeknek a kritériumoknak. De azzal, hogy a 14. különleges egységhez osztották be, remek fedezék lesz magának. Azok az emberek, akik azt hiszik, hogy egy szigorúan titkos feladatban vesz részt, nem fognak kérdéseket feltenni, de még csak gondolkodni sem fognak azon, hogy mi is lehet a feladata.

– Azt hiszem, kezdem kapisgálni, uram.

– Townesville-ben állomásozunk, Queenslandben, fent északon. Ott fog tartózkodni, és látszólag hátvéd feladatokat fog ellátni. Kimegy a futárgépek elé, átvesz és elküld különféle szállítmányokat, meg ilyesmi.

– Igen, uram.

– A főhadiszálláson van ugyan egy parancsnoki század, de ha ott szállásoljuk el, akkor biztosan rákérdeznek, hogy mi lesz pontosan a feladata. Ezért egyelőre a Szilfa-lakban fog lakni.

– Igen, uram.

– Meg sem kérdezi, hogy mi az a Szilfa-lak?

Moore Banningre nézett, és elmosolyodott.

– Uram, épp az imént mondta, hogy ne tegyek fel kérdéseket. Banning felnevetett.

– Rendben van, őrmester, magáé a pont. A Szilfa-lak egy vidéki villa, amit Pickering kapitány bérelt ki nem messze innen. A kapitánynak több pénze van, mint az Istennek, és nem volt hajlandó megosztani a számára kiutalt spártai szállást egy ezredessel, aki ráadásul még horkol is. A villához jár egy házvezető-nő és még pár cseléd meg inas, és egyébiránt hatalmas. Ott minden gond nélkül láthatatlanná tud válni.

– Atyaisten! – mondta Moore.

– Azzal, hogy ott lakik, a parancsnoki század parancsnoka sem tud majd magára szállni, pedig lefogadom, hogy kapóra jönne neki egy tengerészgyalogos őrmester, aki vezethetné az őrzőegységeit. MacArthur hamarosan áthelyezi a főhadiszállását Brisbane-be... mellel ez az információ titkos... úgy-hogy, ha ez bekövetkezik, akkor más szállás után kell néznünk magának.

– Igen, uram.

– A tiszt neve, akinek dolgozni fog, Hon hadnagy. A Hadsereg híradós hadtesténél szolgál, és a dél-csendes-óceáni haderő parancsnokságának rejtjelező és titkos dokumentumok kezelésével megbízott tisztje. A hadnagy egyébként Pickering kapitánynak is dolgozik. Vele beszélt telefonon tegnap este.

– Kifogástalanul beszéli a japánt – gondolkodott hangosan Moore. Banning újra felnevetett.

– Ő ugyanezt mondta magáról, és ezért nem kell most magának az 1. tengerészgyalogos-hadosztályhoz mennie.

Banning elfordította a kulcsot az indítózárban, majd beindította a motort, és Moore-ra nézett.

– Még egy kérdés, Moore.

– Igen, uram?

– Elhiszi nekem, ha azt mondom, hogy főbe lövetjük magát, ha megszegi a titoktartási ígéretét? Vagy azt gondolja, hogy ez csak valami baromság, amivel megpróbálom megijeszteni?

Moore Banning szemébe nézett.

– Hiszek magának, uram.

– Az jó – mondta Banning.

Hátramenetbe kapcsolt, és megfordult a Studebakerrel.

(Négy)

Új-Zéland, Wellington

1. tengerészgyalogos-hadosztály, parancsnokság

1942. június 29., 16.05

– Tábornok – mondta Harris őrmestere, miután a fejét bedugta Harris irodája ajtaján –, Dillon őrnagy van itt, és azt szeretné megtudni, hogy volna-e rá néhány perce.

Annyira vágyom ennek a gazembernek a társaságára, mint egy szilánkos láb-törésre.

– Szóljon neki, kérem, hogy jöjjön be, őrmester! – mondta Harris.

Harris legnagyobb meglepetésére Dillon őrnagy gyakorlóruhát viselt. A gyakorlóruhája és a bakancsa is csupa sár volt.

Tisztára úgy néz ki, mintha ez a gazember a dzsungelben járt volna.

– Jó napot, Dillon – mondta Harris. – Mit tehetek magáért?

– Jó napot, uram – mondta Dillon, és a díszszemlékre előírt „pihenj”-pózt vette fel.

– Üljön le az egyik székre! – mondta Harris. – De azért ne nyúljon el benne nagyon, mert percekben belül itt lesz pár ember, akivel feltétlenül beszélnem kell.

Jake Dillon nem volt ostoba ember. Akkor sem volt ostoba, amikor őrmesterként szolgált Sanghajban, Hollywoodban pedig csak tovább fejlődött az emberismerete. Pontosan tudta, hogy Harris tábornok ki nem állhatta, és hogy a szemében nem volt más, mint egy, a Tengerészgyalogság hátán és konkrétan az 1. hadosztályon élősködő parazita.

– Szabad rögtön a tárgyra térnem, uram? – kérdezte Dillon.

– Azt jól is teszi – mondta Harris, és halvány mosolyt erőltetett az arcára.

– Uram, van egy meglehetősen jó barátom MacArthur főhadiszállásán.

– Miért nem vagyok meglepve, Dillon őrnagy? – kérdezte Harris, de rögtön meg is bánta. Láttá az őrnagy szemén, hogy a gúnyos megjegyzéssel megbántotta Dillont.

– Uram, azt hiszem, hogy segítségünkre lehetne hírszerzésügyben – folytatta Dillon.

– Hírszerző tiszt? – kérdezte Harris, és közben azon tűnődött, hogy Dillon vajon tisztában van-e azzal, hogy a hírszerző tiszték kizárólag akkor adhatnak ki

információt a kezükből, ha arra kifejezett parancsot kapnak. És még akkor sem teszik szívesen.

– Nem, uram. Ő... Frank Knox küldte ide, hogy tartsa a szemét MacArthuron.

– Ugye az imént Frank Knox *haditengerészeti miniszter úrra* és MacArthur *tábornokra* célzott? – kérdezte Harris. Dillon biccentett, és tudomást sem vett az egyértelmű helyreigazításra. – És ezt maga honnan tudja?

– Egész Washington erről beszélt, tábornok – mondta Dillon magabiztosan. *Ez a gazember valószínűleg tud az összes washingtoni, magas szinten kiszivárogtatott pletykáról. Az sem lepne meg, ha tegeződne a haditengerészeti miniszterrel*

– Kiről van szó, Dillon?

– Fleming Pickeringről, tábornok. Haditengerész-kapitány. Az övé a Pacific & Far East Shipping.

– Honnan ismeri Pickering kapitányt? – kérdezte Harris.

– Együtt jártunk agyaggalamb-lövészetre Kaliforniában – felelte Dillon. – Nagy agyaggalamb-lövész. Bob Stack hozott vele össze.

Kezdem elveszíteni a türelmemet. Hogy merésze ez a szemétláda ilyesmivel rabolni az időmet?!

– Úgy érti, hogy Bob Stack, a színész? – kérdezte Harris színtelen hangon.

– Igen, uram. Egy csapatban lőttünk pár évig. Én, Stack, Clark Gable, Howard Hawks... az igazgató... és Pickering.

– Őrnagy – mondta Harris ezúttal jeges kimértséggel –, csak nem azt akarja nekem beadni, hogy pusztán azért, mert egy haditengerész-kapitány együtt lőtt agyaggalambot magával meg holmi hollywoodi pojacákkal a háború előtt, olyan hírszerzői információkkal látná el magát, amit nem tudnánk hivatalos úton beszerezni?

– Nem, uram. Az agyaggalamb-lövészetnek ehhez semmi köze. Tengerészgyalogos volt. Tizedesként szolgált az első háborúban. Mdnemey Dokival meg Jack Steckerrel nagy haverok voltak, és együtt harcoltak a Belleau-erdőnél. Ezüstcsillagot kapott, és kitüntették a Crois de Guerre-rel is. Párszor meg is sebesült.

– Feltételezem, hogy a McNerney Doki alatt McNerney *tábornokot* érti.

– Igen, uram – felelte Dillon. – És Pickering kapitány fia is a Tengerészgyalogságnál szolgált. Amikor legutoljára hallottam felőle, hadnagyi rangban szolgált, és Wildcaten tanult repülni Pensacolában.

Az eszem megáll! Ez a Pickering kapitány átkozottul nagy szolgálatot tehetne nekünk.

– Őrmester! – kiáltotta Harris. Az őrmester villámgyorsan megjelent az ajtóban. – Hívassa ide Stecker őrnagyot! 5. tengerészgyalogság, 2. zászlóalj. Azonnal jöjjön az irodámba! És közölje Goettge ezredessel, hogy a következő fél órában valószínűleg őt is látni akarom!

– Igenis, uram.

X.

(Egy)

Ausztrália, Victoria, Dandenong

Szilfa-lak

1942. július U 14.30

Amikor Mrs. Cavendish bedugta a fejét a könyvtárszoba ajtaján, és közölte John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos őrmesterrel, hogy telefonja van, Moore őrmester éppen a masszív könyvtári asztalra helyezett írógép előtt ült. A kedvesének írt levelet, és nem igazán boldogult az írással. Természetesen szerelmes levelet írt. Nagyon meg akarta írni, de úgy tűnt, hogy a szenvedély, az írógép és a magány ellenére (az inasok azért a házban sűrögtek) mégsem fog összejönni a dolog.

Egy olyan embernek, akit nem igazán lehetett romantikus alkatnak nevezni, nem sok minden jutott eszébe erről a témáról azon kívül, ami mindenkinek az eszébe jut. De még azoknak a romantikusnak nevezett irodalmi műveknek a címei sem ugrottak be, amikből boldogan és minden szégyenérzet nélkül ellophatott volna pár remek szófordulatot.

Addig jutott, hogy „El sem tudom mondani, hogy mennyire szeretlek...”, aztán leblokkolt. Folyton ugyanaz a sor jutott az eszébe az egyik versből, ami talán a *Cynara* címet viselte, és amit emlékei szerint Ernest Dowson írt: „így lettél te az enyém...” Persze nem volt benne biztos, hogy tényleg ez volt-e a vers címe, vagy hogy tényleg Ernest Dowson írta-e. És arra sem emlékezett, hogy mi következett az így lettél te az enyém...” után, de mégis a szavak valahogy erotikusán csengtek, mintha csak azt akarná mondani, hogy Így lettél te az enyém, bedőlve a hűtőszekrény előtt, a Rittenhouse Square-i lakásodban.” Még véletlenül sem szerette volna, hogy Barbara azt higgye, csak a testi kapcsolat miatt van rá szüksége.

Persze az is remek volt, sőt, csodálatos és mesés, de az iránta érzett szerelem több volt ennél. Azért szerette, mert...

Tudta, hogy egyetlen dologról nem írhatott neki, mégpedig arról, amit Ausztráliában csinál. Még ha írhatna is róla, akkor sem tudná értelmesen elme-

sélni, hogy mi is történt vele. Annyi minden történt vele, és olyan gyorsan, annyi rendkívüli dolog, és annyi minden volt, amit nem értett, csak találgathatott. Értendő volt, hogy kavarogtak benne a dolgok.

Banning őrnagy a Port Philip-öbölre néző dombról a Szilfa-lakhoz vitte. Hon hadnagy már várta; a villa verandáján üldögélt, és sört ivott. Moore-t tiszt még ilyen szívélyesen soha nem üdvözölte.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem, őrmester – mondta Hon hadnagy japánul, és olyan gyorsan kezét nyújtott neki, hogy Moore-nak ideje sem maradt tisztelegni. – Hálám örökké üldözni fogja.

Hon átnézett Moore válla felett, és Banningre pillantva magyarázatot szolgáltatott furcsa megjegyzésére.

– Ma reggel felhívott a kapitány, és azt kérdezte: „Tudja, Plútó, eszembe jutott valami. Nem lenne kényelmesebb, ha maga is beköltözne a Szilfa-lakba az őrmesterrel? Nem okozna gondot?”

Banning felnevetett.

– Azt feleltem neki, hogy bármilyen áldozatra képes vagyok, hogy megnyerjük a háborút, akár még a Szilfa-lakba is beköltözöm, ha kell.

– Ez roppant nemes leiekre vall, Plútó – mondta Banning japánul.

– És ezt mind magának köszönhetem, őrmester. Úgyhogy Isten hozta, Isten hozta!

– Köszönöm, uram.

Nem sokkal ezután egy anyáskodó, ősz hajú hölgy lépett a verandára, akiről megtudta, hogy ő Mrs. Cavendish, a házvezetőnő.

– Megmutatom, hogy hol fog aludni, őrmester, aztán felszolgáljuk az ebédet – mondta.

Moore arra számított, hogy egy cselédszobát kap, valahol a villa padlásterében. Ehelyett a házvezetőnő egy tágas szobába vezette az első emeleten, amelyhez egy óriási, csempézett fürdőszoba is járt.

– Pakoljon ki – mondta Mrs. Cavendish. – Ha van szennyező vagy valami valsalnivalója, akkor azt tegye csak az ágyára.

Az ebéd sertéssült volt zöldbabbal, almaszósszal, kávéval és almás pitével, amit az étkezőben szolgáltak fel. Az evőeszközök ezüstből voltak, a tányérok porcelánból, az asztalterítő és a szalvéta lenvászonból, a pohár, amelyből Moore a sört itta, csehszlovák kristály.

Ebéd után Melbourne-be autóztak, a Menzies Hotelhez. Hon hadnagy megkérte Moore-t, hogy vezessen.

– így a legkönnyebb megtanulni, hogy mi merre van. Ha valaki más vezet, az ember hajlamos nem figyelni az útra.

A Menzies Hotelnél Hon utasította, hogy az autót parkolja le a KIZÁRÓLAG A TÖRZSKAR RÉSZÉRE felirattal ellátott parkolóban.

– A főnökünk, Moore, az uralkodó első embere. Ez pedig az ő autója.

– Igen, uram.

A liftsornál, ahol Banning magukra hagyta őket, Moore meglátott egy feliratot az egyik liften: MACARTHUR TÁBORNOK RÉSZÉRE FENNTARTVA. Remélte, hogy találkozhat majd vele.

Nem lenne semmi, ha ilyesmiről írhatnék Barbarának! A francba! Erről sem írhatok!

A lifttel lementek az alagsorba, aztán elmentek egy BELÉPNI TILOS feliratú tábla mellett, és végigsétáltak egy alacsony mennyezetű, téglafalú folyosón. Egy acélajtóhoz értek, amely előtt két, Thompson géppisztollyal felfegyverzett őr strázsált.

– Az új ember, hadnagy? – kérdezte az egyik katona.

– Moore őrmester, Skelly őrmester – felelte Hon hadnagy.

– Isten hozta a várbörtönben, Moore – mondta Skelly őrmester. – Amikor idejön, meg kell mutatnia a dögcéduláját a szolgálatban lévő őrnek, és alá kell írnia a jelenléti ívet. Az őr azután összehasonlítja az aláírását azzal, ami az irattárban lesz, és beengedi magát. Ha kivisz innen bármilyen SZIGORÚAN TITKOS anyagot, arról bejegyzést kell tennie a naplóban, plusz ilyenkor rendelkeznie kell valamilyen lőfegyverrel, és egy csuklóhoz Billncselt aktatáskával, amibe beleteszi.

– Egy mivel?

Hon Skelly őrmester íróasztala mögé nyúlt, és elvett egyet a stószokban heverő bőr aktatáskák közül. A fogantyújához egy harminc centi hosszú, rozsdamentes acélkábelt hegesztettek, amelynek a végén egy Billncs egyik fele lógott.

– A széfben tartunk pár .45-öst – magyarázta Hon.

– A BIZALMAS és a TITKOS besorolású anyagok elvitelekor is bejegyzést kell tennie a naplóban – folytatta Skelly őrmester –, de ezekhez nem kell sem a pisztoly, sem a táska.

– OK – mondta Moore.

Hon a jelenléti ív fölé hajolt, és az egyik rubrikába írta a nevét, azután Moore őrmester elé tolta az ívet, és megmutatta neki, hogy hol kell aláírnia. Skelly őrmester egy 7,5 x 12,5 cm-es kártyát csúsztatott Moore elé.

– Írja rá a nevét! – mondta Skelly. – Ezt az irattárban fogjuk tartani. Moore aláírta.

Skelly őrmester ezután az acélajtóhoz lépett, és kinyitotta egy nagyméretű kulccsal.

– Ugorjon be valamikor az altiszti klubba, Moore! Meghívom egy sörre.

– Köszönöm – mondta Moore.

Amikor az ajtó bezáródott mögöttük, Hon hadnagy Moore-hoz fordult.

– Tartok tőle, hogy ez nem túl jó ötlet, Moore.

– Igen, uram.

– Azt azért nem mondom, hogy ne igyon egy kortyot sem, pedig nem lenne rossz ötlet, de nem ártana, ha elhítené Skelly őrmesterrel, hogy antialkoholista.

– Igen, uram.

Hon egy újabb acélajtóhoz vezette Moore-t; a kulcs, amely az ajtót nyitotta, Hon nyakában lógott egy zsinóron. Az ajtó mögött egy kis helyiség bújt meg, benne egy kisméretű íróasztallal és két, számmzárral ellátott kartotékszekrénnel.

– Pickering kapitánynál van a másik kulcs, és rajtam kívül csak ő tudja a számmzárak kombinációját – mondta Hon. – Semmi olyasmit nem vihet ki innen, amit nem én adok magának. Világos?

– Igen, uram.

– Kérem, forduljon meg, amíg kinyitom! – mondta Hon tárgyilagosan. Moore engedelmeskedett.

– Jó, most már megfordulhat – mondta Hon egy pillanattal később. – Üljön le!

Moore leült a kis íróasztalhoz.

Hon két ív papírt tett elé; mindkettőnek a tetején és az alján a SZIGORÚAN TITKOS felirat vöröslött. Japán írásjelek voltak rajtuk.

– Most egy kis kísérletet fogunk végrehajtani – jelentette be Hon. – Először le fogja nekem fordítani ezeket. Aztán odaadom magának valaki másnak a fordítását. Azt szeretném megtudni, hogy van-e különbség a maga és a másik fordító munkája között, és ha igen, akkor szeretném, ha elmondaná, hogy a saját fordítását pontosabbnak tartja-e a másiknál. Világos?

– Igen, uram. Azt hiszem.

– Mit gondol, mennyi időre lesz szüksége?

Moore az írásjelekre pillantott.

– Tíz vagy tizenöt percre, uram.

– Gépelni tud?

– Igen, uram.

– Nos, akkor valahonnan majd lopok egy írógépet. Egyelőre, kérem, használjon ceruzát!

– Igen, uram.

Az egyik kartotékszekrény felső fiókjából Hon elővett egy vonalas jegyzet-tömböt, illetve egy dobozt – utóbbiban valaha Planter's mogyoró volt, most azonban Hon ceruzatartó gyanánt használta –, és az íróasztalra tette. Aztán egy szó nélkül kísértelt a helyiségből. Az ajtó bezáródott, Moore pedig hallotta, ahogy a kulcs elfordult a zárban. Hon bezárta.

A kezébe vette a ceruzát, és nekilátott elolvasni a japán „szöveget”. Hirtelen furcsa érzés kerítette hatalmába, de aztán eszébe jutott, hogy csak arról van szó, hogy ki nem állhatja, ha bezárják egy olyan helyiségbe, ahonnan semmiképpen nem juthat ki.

Gyorsan elolvasta mindkét dokumentumot, hogy nagyjából tudja, miről is szólnak, aztán másodszor is nekilátott, ám ezúttal már jobban odafigyelt.

Egyértelműen a japán hadsereg rádióüzenetei voltak. Az elsőt a 14. hadsereg küldte a Fülöp-szigetéről a Japán Császári Hadsereg főparancsnokságának, To-kióba. Úgy írták alá, hogy HOMMA. A második üzenet válasz volt az elsőre. Ezt úgy írták alá, hogy: ŐCSÁSZÁRI FELSÉGE NEVÉBEN.

Nekilátott leírni a fordítást. A szöveg nem szólt semmi olyasmiról, ami alapjaiban rengetheti meg a világot. Az első arról szólt, hogy a japánok amerikai fegyvereket, lőszert és élelmiszert találtak. Nem igazán lepte meg, hogy a szövegben az állt, hogy az összes fegyvert megsemmisítették, még mielőtt az amerikaiak megadták volna magukat. Aztán arról olvasott, hogy még nagy mennyiségű, nagy kaliberű légvédelmi municióra is bukkantak, aminek olyan rossz volt az állapota, hogy arra a következtetésre jutottak, hogy az amerikaiak valószínűleg szándékosan... egy pillanatig nem találta a legmegfelelőbb, és leginkább szalonképes szót, mert egyre csak az jutott az eszébe, hogy *szétbaszták... megrongálták? ... használhatatlanná tették? ... szabotálták?*

Az üzenet azzal folytatódott, hogy a megtalált élelmiszer-készlet mennyisége jelentéktelen, a minősége pedig rossz volt, így azt nem adhatták a foglyoknak.

A Japán Császári Hadsereg főparancsnokságáról küldött válasz sokkal rövidebb, és sokkal hivatalosabb volt. Utasította Homma tábornokot, hogy... megint keresnie kellett a szavakat... *hogy ellenőrizze és hozza rendbe? ... vizsgálja meg és javítsa meg?* a megtalált tüzérségi lövedékeket, és használja fel a rendelkezésére álló *eszközöket? ... felszereléseket? ... berendezéseket?* Arra is emlékeztette Homma tábornokot, hogy a szállítóeszközöket a háborús prioritásnak megfelelően kell használni. Végezetül arra hívta fel Homma figyelmét – Moore szerint meglehetősen sértően –, hogy a szamurájkódex szerint élőknek mi *a feladatuk? ... kötelességük? ... milyen árat kell fizetniük? ... milyen áldozatot kell hozniuk?*

Végzett a fordítással. Elolvasta, amit írt, és szinte hallotta az édesanyja szavait: „Fel nem foghatom, hogyan tudod ilyen szépen lerajzolni a japán írásjeleket, és közben hogy tudsz ilyen macskakaparást produkálni, ha az anyanyelveden kell írnod!”

Remélte, hogy Hon hadnagy minden gond nélkül el tudja majd olvasni a kézírását, és már éppen azon volt, hogy újra leírja az egész fordítást, valamivel szebben, amikor meghallotta, hogy fordul a kulcs a zárban. Az ajtó csikorogva feltárult (*tisztára, mint egy várbörtön* – gondolta Moore), és Hon hadnagy lépett a helyiségbe. Moore elkezdett feltápázkodni a székből.

– Maradjon csak! Itt senki nem lát minket – mondta Hon. – Elkészült?

Moore a kezébe adta a vonalas jegyzetömböt.

Hon figyelmesen elolvasta a két fordítást, majd ismét kinyitotta az egyik kartotékszekrényt, és két újabb papirost adott Moore-nak, amelyekre szintén a SZIGORÚAN TITKOS feliratot bélyegezték.

A japán szövegek fordításai voltak, amelyeket valaki más készített. Moore elolvasta a fordításokat, és közben azon tűnődött, hogy vajon mennyire fognak különbözni attól, ahogy ő értelmezte a szövegeket. Mindössze pár jelentéktelen különbséget fedezett fel, komoly eltérést nem. Moore elégedett volt magával. Nyilván legalább olyan jó munkát végzett, mint az a valaki, aki a másik fordítást készítette.

– Jó. Akkor most mondja el nekem, hogy miről szólt a két üzenet! – mondta Hon.

– Uram?

– Mondja el nekem, hogy miről szóltak! – ismételte meg Hon. Moore elmondta neki, de látta Hon hadnagy arcán a csalódottságot.

– Próbáljon a sorok között olvasni! Ne csak a tényekre figyeljen! – mondta Hon.

– Nem igazán értem, hogy mire gondol, uram.

– Most egy kicsit felejtse el, hogy őrmester, és hogy amerikai! Gondolkodjon japánul! Gondolkodjon úgy, mint Homma tábornok!

Mégis hogy a büdös francba gondolja?

Mivel Moore nem szólt semmit, Hon újra próbálkozott.

– Rendben van. Próbáljuk meg másképp. Talált valami szokatlant a két üzenetben?

Te jó Isten, most meg kitalálást akar játszani?

Még egyszer végiggondolta, hogy miről szóltak az üzenetek, aztán a kezébe vette az eredeti, japán szöveget.

– Uram, úgy gondoltam, hogy volt itt valami szokatlan... úgy értem, hogy Homma egy tábornok. Miért kellett emlékeztetni a szamurájkódexre?

– Remek! – mondta Hon, majd intett a kezével, hogy folytassa. Moore hasra-pacsi alapon folytatta.

– Én Homma tábornok helyében piszkosul pipa lennék... *sértésnek venném*, ha valaki így kioktatna.

– Remek! Remek! – mondta Hon. – És miért?

– Mert ez udvariatlanság. Nem úgy, ahogy mi értelmezzük a szót, hanem úgy, ahogy a japánok értelmezik...

–Jó. Tegyük fel, hogy az IJAGS...

Ahogy Hon kiejtette, hogy „áj-dzseg-esz”, azonnal látta Moore arcán, hogy nem tudja, miről van szó.

– ... a Japán Császári Hadsereg törzskara valóban megsértette Homma tábornokot azzal, hogy udvariatlan módon emlékeztette a szamurájkódexre. Homma egy tábornok, akinek ismernie kell a kódexet – mondta Hon, és japánra váltott. – Miért tennének ilyet? milyen apropóból? Kérem, válaszoljon japánul!

Ez a szart is kipasszírozza belőlem – gondolta Moore, aztán ismét a japán írásjelekre pillantott.

– Abból az apropóból, hogy... – kezdett hozzá Moore.

– Japánul – szólt közbe Hon.

– ... itt van egy utalás a szállítóeszközök hiányára – mondta Moore japánul.

– Valóban?

– Homma üzenetében, amit a... mit is mondott?... az IJAGS-nek küldött, azt írta, hogy a talált élelmiszer minősége olyan rossz, hogy nem adhatja oda a foglyoknak – mondta Moore.

Annyira lázba jött a felismeréstől, hogy angolra váltott, de Hon most nem szólt rá.

– És?

– Az IJAGS azt felelte, hogy ügyeljen a szállítóeszközök felhasználására, aztán pedig emlékeztette a samurájkódexre.

– Jó. Azt tudja, hogy mit tart a kódex azokról a harcosokról, akik megadják magukat?

– A kódex szerint a megadás egyenlő a szégyennel – mondta Moore. – Megvetendő dolog. Kötelességzegés, sőt annál is több. A dolognak vallásos mellékzöngéje is van. Mivel a császár maga az Isten, a megadás valódi bűn.

– Ami jelen esetben mit jelent?

Moore elgondolkodott, aztán döbbenet ült ki az arcára.

– Jesszusom, ez azt jelenti, hogy dögöljenek meg a foglyok, ezek az alantas mocskok, hagyja őket éhen pusztulni?

– Én így értelmezem – mondta Hon. – Amint azt észrevette, a tábornok egészen finoman célzott arra, hogy hogyan kellene kezelni a hadifoglyokat... a genfi egyezmény szerint... Az utalás a szállítóeszközök hiányára, ami az IJAGS válasza volt, csak ürügy arra, hogy miért ne vigyenek a foglyoknak élelmiszert.

– Úristen!

– Miért van ennyire meglepve? – kérdezte Hon. – Hiszen ott nőtt fel. Moore fejében kavargtak a gondolatok.

– Ez elfogadhatatlan – mondta. – Jesszusom, nem tehetnénk panaszt a Nemzetközi Vöröskeresztnél vagy valakinél? Talán el tudnák intézni, hogy küldhessünk nekik élelmet.

– Nem tehetünk panaszt senkinél – mondta Hon.

– Miért nem?

– Nem tehetünk panaszt senkinél – ismételte meg Hon. – És a témát ezzel le is zártuk!

– De hát itt van az istenverte üzenet – mondta Moore dühösen. – Miért nem tehetünk panaszt?

Hon mindkét kezét felemelte, és jelezte Moore-nak, hogy fejezze be.

– Körülbelül tíz másodpercen belül maga is tudni fogja a választ. És tíz másodpercen belül Banning őrnagy fenyegetése rideg valósággá fog válni.

Moore arcán látszott, hogy semmit sem ért abból, amit Hon mond neki. Aztán öt – nem tíz – másodperccel később mindent megértett.

– Feltörtük a kódjukat, igaz? Ez egy kódolt üzenet volt, mi pedig elfogtuk, és megfejtettük, igaz?

– Mivel nem hallottam ezt a kérdést, Moore őrmester... mert ha hallottam volna, akkor informálnom kellene Banning őrnagyot... nem is tudok rá válaszolni.

– Jesszusom! – sóhajtott fel Moore.

– Aprópó, a helyes szó nem *megfejtettük*, hanem *feltörtük* – mondta Hon.

– És nem tudják, hogy feltörtük a kódjukat, igaz? – kérdezte Moore, de inkább volt ez költői kérdés, mint bármi más.

– Remélem, hogy pillanatokon belül sikerül megfékeznie a nyelvét, Moore őrmester – mondta Hon –, mert úgy érzem, hogy az emlékezetem kezd lassan visszatérni.

Moore nagyot sóhajtott.

– Jesszusom! -mondta.

– Na, igen – mondta Hon. – Rendben, őrmester, akkor következik a második fejezet Plútó Hon: *Hogyan viselkedjünk a pincében?* című könyvéből. És még valami, csak úgy. Létezik egy olyan titkossági besorolás, hogy SZIGORÚAN TITKOS VARÁZSLAT. Ezen a főhadiszálláson mindössze négy személy férhet hozzá a VARÁZSLAT-anyagokhoz: MacArthur tábornok, a G-2-je, vagyis Charles A. Willoughby ezredes, Pickering kapitány és én. Maga nem férhet hozzá, ismétlem, nem férhet hozzá a VARÁZSLAT-anyagokhoz. Ezt csak azért említettem meg, mert ha valakitől akár csak egy szót is hall a VARÁZSLATRÓL, azonnal jelenti nekem vagy Pickering kapitánynak! Világos?

Amit most olvastam, az egy elfogott VARÁZSLAT-üzenet volt Ez egészen biztos.

– Igen, uram.

Hon egy pillanatra Moore szemébe nézett, aztán folytatta.

– A második fejezet az adminisztrációról szól – mondta Hon. – Az asztal alatt talál egy szemetesekukát. A szemetesekukában talál egy papírzacskót. A zacskón az áll, hogy „SZIGORÚAN TITKOS, ELÉGETNI!”. Ebben a zacskóban kell elégetni azokat a SZIGORÚAN TITKOS besorolású anyagokat, amelyeket el kell égetni. Többek között ide tartozik az a vonalas jegyzetömb is, amire eddig írt. Nemcsak azok a lapok, amelyekre a fordítást írta, hanem az egész jegyzetömb, ugyanis a ceruzával nyomot hagyott a felső lapon. Világos?

– Igen, uram.

– Most kap tőlem egy kulcsot a várbörtönhöz, és megadom magának az egyik kartotékszekrény zárjának a kombinációját is. A kombinációt memorizálnia kell! Amikor idejön dolgozni... amire akkor kerül sor, amikor valamilyen üzenet érkezik... és én nem vagyok itt, az anyagot a fiókjában fogja találni. Elkészíti a fordítást... egy példányban... és mielőtt elmegy, a fordítást visszateszi a fiókba az eredetivel együtt, és bezárja. Ne felejtse el ellenőrizni, hogy rendesen bezárta-e! Azután megfogja a jegyzeteit, ha jegyzetelt, és megfogja a jegyzetömböt, ha azon írt, belerakja az égetőzacskóba, és az egyik őr kíséretében elviszi az egyik égetőszobába, ahol elégeti. A fiókjában mindig talál majd égetőzacskót. Világos?

– Igen, uram.

– Semmit sem égethet el azok közül az anyagok közül, amit tőlem kap!

– Igen, uram.

– Ebből a helyiségből nem vihet ki semmit, csak az elégetésre váró anyagokat az égetőzacskóban, kivételt képez az az eset, amikor Pickering kapitány vagy én utasítom arra, hogy valamit hozzon ki!

– Igen, uram.

– Az itt szolgáló katonáknak azt mondtuk, hogy maga egy rejtjelező gépiró. Ha bárki, *bárki* rákérdez, hogy valójában milyen munkát végez itt, azonnal szól nekem! Ha én valamiért nem lennék elérhető, keresse meg Pickering kapitányt, és szóljon neki!

– Igen, uram.

– Legnagyobb meglepetésemre, amikor írógépet próbáltam lopni, kettőt is adtak. Az egyiket lecipeltem ide. Amikor VARÁZSLAT... Bassza meg! – Hon hirtelen megállt, majd folytatta. – Amikor az írógéppel fordít nekem, a fiókjában tartott, kizárólag erre a célra használható írógépszalagot használja! Ha elhasználja, szabaduljon meg tőle az égetőzacskó segítségével! A szalagot mindig vegye ki az írógépből, ha elhagyja a helyiséget...! Akkor is, ha mindössze a hólyagján akar könnyíteni! Világos?

– Igen, uram.

Hon hadnagy egy nagyméretű kulcsot adott Moore-nak.

– Ezt fűzze fel a zsinórra, amin a dögcéduláját hordja! – mondta Hon. – És az ég szerelmére, el ne hagyja!

– Nem fogom, uram.

– Rendben. Menjen ki, és hozza be az írógépet meg a dobozt, amiben az írógépszalag van! Aztán megmutatom magának, hogy hol van az égetőszoba, és hogy hogyan szoktunk égetni. Aztán fogjuk a másik írógépet is, és még mielőtt a raktáros meggondolja magát, berakjuk a kocsiba, és rázárjuk az ajtót.

Csörgött a telefon.

Moore otthagya a szerelmes levelét, amellyel nem sikerült zöldágra vergődnie, és a könyvtár másik végén lévő telefonhoz lépett.

– Moore őrmester, uram.

– Itt Banning őrnagy, őrmester. Úgy tudom, hogy az autó magánál van.

– Igen, uram.

– Megtenné, hogy kimegy vele a repülőtérre, felvesz pár embert, aztán elugrik a Menzies Hotelhez és felvesz engem is?

– Hogyne, uram.

– Két tengerészgyalogos-tiszt fogja várni. Egy bizonyos Goettge ezredes és Dillon őrnagy. El tud indulni most azonnal?

– Amint leteszem a telefont, uram.

– A hotel előtt fogom várni – mondta Banning, és bontotta a vonalat. Moore visszament az írógéphez, kivette belőle a kedvesének címzett levelet, fanyalogva elolvasta a rajta lévő pár szót, majd nekilátott, hogy eltépje. Aztán meggondolta magát.

Az asztalra tette a levelet, a kezébe vett egy tollat, és a következőket írta: „Szólít a kötelesség. Rohannom kell. Jobban szeretlek az életemnél!”

Megcímzett egy borítékot, a bélyeg helyére odaírta, hogy „térítésmentes”, belegyömöszölte a levélpapírt, és zsebre vágta. A repülőtéren volt egy leveleslá-

da, amit a Hadsereg postaszolgálatja rendszeresen ürített. Először feladja a levelet Barbarának, aztán elmegy azokért a tisztekért.

Miközben a Studebakerrel a repülőtérről felé robogott, arra gondolt, hogy a Jobban szeretlek az életemnél!” egy meglehetősen jól sikerült mondat, és még örült is neki, hogy Banning őrnagy megszabadította a további szenvedéstől.

(Kettő)

Ausztrália, Victoria, Melbourne

Menzies Hotel

Dél-Csendes-óceáni haderő főhadiszállása

Amikor Plútó Hon hadnagy meghallotta, hogy a kulcs elfordul az acélajtó zárjában, gyorsan letakarta azt, amin dolgozott a dokumentum SZIGORÚAN TTTKOS feliratú fedőlapjával, és felállt. Mindössze három embernek volt kulcsa a helyiséghez, John Marston Moore őrmesternek pedig megmondta, hogy maradjon a Szilfa-lakban, amíg nem küld valakit érte. Ergo az, aki be akart jönni az ajtón, kizárólag Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány lehetett.

– Hogy van, Plútó? – üdvözölte Pickering egy mosoly kíséretében. – Mit tehettek magáért?

– Uram, én csak megkérdeztem a szállásán, hogy mikor lenne egy szabad perce. Nem kellett volna idejönnie.

– Igen, tudom – mondta Pickering. – Mi a helyzet?

– Nos, először is, Banning őrnagynak sikerült elérnie?

– A ma estével kapcsolatban?

– Igen, uram.

– Hogyne. Ja, és természetesen maga is meg van híva. Ezt akarta megkérdezni?

– Nem, uram – mondta Hon, majd még néhány másodpercnyi habozás után folytatta. – Uram, nagyon sajnálom, hogy elkértem Moore őrmestert.

– Ó? Na, és miért?

– Uram, nyilván az én hibám az egész, de most már nincs mit tenni.

– Miről beszél? – kérdezte Pickering, és Hon látta, hogy az a melegség, amely mindig ott volt Pickering szemében, most kezdett eltűnni.

– Uram, az őrmester rájött, hogy amit odaadtam neki elemzésre, egy elfogott üzenet.

– Rájött?

– Azt hiszem, hogy a „kikövetkeztette” talán jobb szó lenne rá.

– Hogy sikerült az elemzése? – kérdezte Pickering.

Hon nem válaszolt azonnal.

– Nos? – kérdezte Pickering türelmetlenül.

– Uram, ami az eszembe jutott, az egy kicsit komolytalan, és tudom, hogy ilyesmivel nem szabad komolytalankodni.

– Mi jutott az eszébe?

– „Onnan lehet megtudni, hogy valaki mennyire intelligens, hogy mennyire ért egyet az emberrel” – idézte Plútó. – Odaadtam neki azt az elfogott VARÁZSLAT-üzenetet, amit Homma küldött az IJAGS-nek, és a választ is, ami a foglyok élelmiszer-készletére vonatkozott.

– Frissítse fel az emlékezetemet!

– Arra az üzenetre gondolok, amiben Pearl Harbor szerint megfedték Hommát, csak nem tudták megmondani, hogy miért.

– Maga szerint azért, mert „a foglyoknak nincs joguk enni”, ugye?

– Igen, uram.

– És egyetértett magával?

– Igen, uram. Egy kicsit rá kellett ugyan vezetnem, de csak egy egészen kicsit. Nem próbáltam meg befoly...

– Hiszek magának – mondta Pickering. – És aztán rájött, hogy honnan van az üzenet?

– Igen, uram. Valószínűleg én hibáztam. Nagyon sajnálom, uram. Úgy gondoltam, hogy el kell magának mondanom.

– Igen, hogyne – mondta Pickering.

A zubbonya belső zsebébe nyúlt, és kivett belőle egy szivarosdobozt. Meglehetősen sok időbe telt, mire sikerült neki kivenni belőle egy hosszú, vékony, fekete szivart. Aztán a zsebkésével óvatosan levágta szivar két végét, és rágyújtott egy gyufával.

Aztán csücsörítve kifújta a füstöt, és megvizsgálta a szivar parázsló végét.

– Mindketten sejthettük volna... főleg én... hogy ez lesz belőle. Most, hogy jobban belegondolok, a dolog elkerülhetetlen volt. Rendben. Akkor most hogy állunk? Mekkora a baj?

Pickering egy pillanatnyi szünetet tartott, ami nem volt elég arra, hogy Plútó válaszolhasson, úgyhogy Pickering válaszolt a saját kérdésére.

– Még egy ember tud róla. Úgy értem, még egy rejtjelező. Pearlben is tudnak a VARÁZSLAT létezéséről, és itt is. Most már Moore is tud róla. Az egyetlen különbség a rejtjelezők és Moore között az, hogy az őrmester nem dekódolja, hanem elemzi az üzeneteket. Erről nem kell tudniuk. Nem áruljuk el Pearl Harbor-nak... más szóval önként nem közöljük velük. Ha közölnénk velük, téglát szarnának gyönyörükben. Ha rájönnek, vállalom a felelősséget. Majd megmondom nekik, hogy én adtam magának parancsba, hogy hozza ide az őrmestert. Azt mondom majd, hogy erre azért volt szükség, mert rájöttem, hogyha maga nem elérhető, eltöri a lábát, vagy valami ilyesmi, akkor szükségem lesz valakire, aki elvégzi maga helyett az elemzést. Ha jobban belegondolok, ez igaz is.

– Igen, uram.

– Aki A-t mond, Plútó, az mondjon B-t is – mondta Pickering. – Banninggel közlöm, hogy milyen döntésre *jutottam*, és megmondom neki, hogy avassa be Moore-t mindenbe, amiről úgy gondolja, hogy Moore-nak tudnia kell. Ami Moore-t illeti, dolgozzon tovább.

Pickering itt megállt, és Plútóra mosolygott.

– Most már ugye egészen biztosan tudjuk, hogy Moore roppant intelligens fiatalember, és szükségünk van az eszére. Ahogy azt mondani szokás, „több szem többet lát”.

– Igen, uram – mondta Hon.

(Három)

Ausztrália, Victoria, Dendanong

Szilfa-lak

1942. július 1., 18.05

John Marston Moore őrmester segített Mrs. Cavendishnek felvinni Goettge ezredes és Dillon őrnagy csomagjait a szobájukba, aztán a saját szobájába ment. Egy őrmesternek nyilván semmi keresnivalója nincs ott, ahol aranygallérosok parádéznak, még az ilyen fura körülmények között sem.

Ha megéhezem – gondolta –, a cselédlépcsőn megyek le, és megnézem, hogy van-e valami ehető dolog a hűtőben.

Levette a cipőjét, és elhelyezkedett az ágyán, amikor valaki bekopogott az ajtaján.

Biztos azt akarják, hogy elvigyek valakit valahová a kocsival... talán Pickering kapitányt vagy Hon hadnagyot... vagy az is lehet, hogy nekem kell felszolgálni az italokat.

Banning őrnagy volt az.

– Igen, uram?

– Jöjjön velem! – mondta Banning. – Mutatni akarok magának valamit. Addig ne tegyen fel kérdéseket, amíg nem adok rá engedélyt!

– Igenis, uram. Egy pillanat, uram, csak felveszem a dpőmet.

Követte Banninget, aki a cselédlépcsőn a konyhába vezette. Onnan aztán egy kis helyiségbe mentek, aminek a létezéséről Moore addig nem is tudott.

Alig volt nagyobb egy gardrób szekrénynél; egy kis asztal volt benne, rajta egy olvasólámpával, és egy szék. Banning a szája elé tette a mutatóujját, jelezve, hogy Moore maradjon csendben, majd a falakban lévő, 30X30 cm-es kürtőkre mutatott. Moore-nak csak ekkor esett le, hogy a kürtők másik vége a könyvtárszobában van; eszébe is jutott, hogy látta is, amikor a könyvek között keresgélt. Alig lehetett észrevenni, mert a könyvek eltakarták. Úgy emlékezett, hogy látott egy másik kürtőt az étkezőben is.

Banning a füléhez tette a kezét, aztán a könyvtárszobára nyíló kürtőre mutatott. Moore egészen halkán, de azért tisztán hallotta Dillon őrnagyot, amint Goettge ezredessel beszél Pickering kapitány San Franciscó-i ingatlanjairól. A kis helyiségből tehát jól lehetett hallani mindent, ami a könyvtárszobában és az étkezőben elhangzott.

Banning intett Moore-nak, hogy menjenek ki a kis szobából, és amikor ki-mentek, Banning bezárta maga mögött az ajtót. Egy kávéskancsóhoz lépett, töl-

tött magának egy kevés kávé, majd az egyik üveges konyhaszekrénynek támaszkodott, amelyben nagyméretű lábasok és serpenyők voltak.

– Azt hiszem – mondta Banning –, annak idején ott üldöghelhetett a komornyik, hogy hallja, ha az úrnak szüksége volt még egy kis jégre, vagy ha az úr úgy vélte, hogy ideje lenne felszolgálni a desszertet.

– Érdekes – mondta Moore.

– Ha beül oda, és nyitva tartja a fülét, valószínűleg sok érdekes dolgot hallhat.

A gondolat, hogy kihallgassa mások beszédét, főleg Pickering kapitányét, egyáltalán nem tetszett Moore-nak.

– Uram?

– Azt akarom... valójában Pickering kapitány akarja... hogy üljön be oda, és hallgasson!

– Igenis, uram.

– Ballonkabátra most sem lesz szüksége – mondta Banning nevetve. – Ez nem kémkedés felsőfokon. Egészen lehengerelte Plútót... Hon hadnagyot. Elmondta Pickering kapitánynak, hogy a véleménye szerint magának igazi elemző agya van, és hogy a maga tudásával, mármint azzal, hogy tudja, hogyan gondolkoznak a japánok, valószínűleg átkozottul nagy hasznát veheti magának. Nyilvánvalóan minél többet tud, annál hasznosabb lehet. Ma este olyasmiről esik majd szó odabent, amikről tudnia kell, és amelyeket nem vitathatnánk meg, ha maga is jelen lenne, akkor sem, ha csak italokat szolgálna fel nekünk. Ez lett volna az én ötletem. Érti? Vagy szívesebben szolgálna fel nekünk szendvicseket?

– Nem, uram – nevetett Moore.

– Néhány dolgot észben kell tartania! – mondta Banning. – Mindig a feladatára koncentráljon! És van még valami, amit soha nem szabad elfelejtenie, amíg a hírszerzésben dolgozik: ki mit tud, és kinek nem szabad tudnia róla? Maga Pickering kapitánynak dolgozik. Vagy Pl-nek... ő Hon hadnagy, ami ugyanaz. Magának az a feladata, hogy maximálisan eleget tegyen Pickering kapitány elvárásainak. Pickering kapitány a haditengerészeti miniszter személyes megbízottjaként szolgál a térségben. Ez azt jelenti, hogy a kapitány minden olyan információhoz hozzáférhet, amivel a Haditengerészet rendelkezik. Elég közel került MacArthur tábornokhoz is, aki mindenbe beavatja, ami a főhadiszálláson történik. Ha jobban belegondol, átkozottul kevés dolog van, amiről a kapitány nem tud. Azt nem tudom... és semmi közöm nincs hozzá... hogy milyen információkat kap a haditengerészeti minisztertől, és hogy abból mit mondhat el MacArthur tábornoknak, ha egyáltalán elmondhat neki bármit is. Vagy, ha őszinte akarok lenni, mivel a kapitány úgy döntött, hogy MacArthurnak van igaza, King tengernagy pedig téved, nem tudom, hogy mennyit mondott el MacArthur tábornoknak felhatalmazás nélkül Willoughby ezredes, aki MacArthur hírszerző tisztje, hamarosan itt lesz. Ő elvileg nem tudhatja, hogy Pickering mit mondott el MacArthurnak, mindenesetre érdekes lesz megtudni, hogy a tábornok mit mondott el neki. És végül Goettge ezredes. Ő nyilván nincs beavatva sem abba,

amit Pickering tud, sem abba, amit MacArthur tud. Egyrészt nem kell tudnia bizonyos dolgokról, másrészt pedig MacArthur és Willoughby szemében ő az elenség. Az 1. tengerészgyalogos-hadosztály a COMSOPAC alá van rendelve...

– Tessék?

– A dél-csendes-óceáni flotta parancsnoka, vagyis Ghormley tengernagy. Ghormley tengernagy Nimitz tengernagy alá van beosztva. Nimitz tengernagy a csendes-óceáni térség legmagasabb rendfokozattal rendelkező haditengerész-tisztje, vagyis ugyanaz, mint MacArthur a Hadseregnek. A térségben két háború dúl: az egyik köztünk és a japánok között, a másik pedig a Hadsereg és a Haditengerészet között, akik nem tudják eldönteni, hogy ki vívja meg ezt a háborút és hol.

Banning látta Moore arcán, hogy megdöbbenett az, amit hallott, és hogy csak komoly erőfeszítés árán képes megállni, hogy ne tegyen fel kérdéseket.

– És még valami... – mondta Banning kissé vonakodva. Banning jó tiszt volt, és egy jó tiszt nem kritizál egy hadnagyot, egy alezredest pedig végképp nem egy sorállományú előtt. De ez volt az a bizonyos kivétel, amely erősíti a szabályt. Meg kellett tennie.

– ... vannak ilyen hírszerző tiszték és vannak olyan hírszerző tiszték – folytatta Banning. – Goettge ezredes nagyon jól végzi a dolgát... mint a hadosztály hírszerző tisztje. Ez azt jelenti, hogy informálja a hadosztályparancsnokot arról, hogy a véleménye szerint mire képes az ellenség, illetve hogy mire készül. Mind ezt teszi az alapján az információ alapján, amit vagy kap valakitől, vagy amit saját maga gyűjtött be, mondjuk egy fogoly kihallgatása révén. Azonban az ezredest nem képezték ki arra a fajta hírszerzésre, ami itt folyik, és amit mi csak... azt hiszem, hogy ez a legjobb kifejezés... stratégiai hírszerzésnek nevezünk...

Megállt, mert látta Moore szemében, hogy a fiatalember elvesztette a fonalat. Rájött, hogy csak kerületi lényeg, mint macska a forró kását, erre pedig nem volt idő.

– Hogy rövidre zárjam, Moore – mondta Banning –, véleményem szerint Goettge ezredes nem olyan jó hírszerző tiszt, mint amilyennek gondolja magát... és ha már itt tartunk, nem is olyan okos. Ezt ne feledje!

– Igen, uram – mondta Moore.

Az arcára volt írva, mennyire elképesztette mindaz, amit hallott. Soha eszébe nem jutott volna, hogy egy tiszt egyszer még ilyesmit fog mondani neki egy másik tisztről.

– Van kérdése? – kérdezte Banning. – Vagy inkább kérdései?

– Úgy pár száz – felelte Moore.

– Melyikre akar leginkább feleletet kapni?

– Miért mondja ezt el nekem? – kérdezte Moore, de aztán eszébe jutott, hogy valmiről megfélemedezett. – ...Uram?

– „Aki A-t mond, mondjon B-t is” – idézte Banning Pickeringet. – Maga most már benne van a csapatban, őrmester. Pickering kapitány véleménye szerint... miután maga nagyon jól tudja, hogy mekkora árat kell fizetnie, ha eljár a szá-

ja... hasznosabb, ha mindent elmondunk magának, ami segítheti a munkájában... amiről immáron tudja, hogy az elfogott japán üzenetek elemzése... mint-ha minden egyes alkalommal, amikor történik valami, csepegtetünk magának valamicskét az információinkból.

– Értem – mondta Moore elgondolkodva.

– De volna itt még valami. Soha, semmilyen körülmények között nem beszélhet arról, hogy hozzáférést kapott a VARÁZSLAT-üzenetekhez!

– Igenis, uram.

Azután, hogy Banning őrnagy annyi mindent elmondott neki a konyhában, Moore sokáig ült a kis rejtett helyiségben, és hallgatta a könyvtárszobában folyó beszélgetést, mire rájött, hogy mi is történik körülötte. Szép lassan a kép kezdett összeállni.

Jó egy hónapon belül az 1. tengerészgyalogos-hadosztály meg fogja támadni a Salamon-szigetek egyes szigeteit. Goettge ezredes, az 1. tengerészgyalogosok hírszerző tisztje, alig rendelkezett némi hírszerzői információval. Még rendes térképei sem voltak, amik elengedhetetlenül fontosak lettek volna ahhoz, hogy a hadosztály megkezdhesse az inváziót. Ezért aztán kétségbeesetten kapott minden információ után, amit a rendelkezésére bocsátottak. Azután jött Melbourne-be, hogy Dillon őrnagy közölte vele, hogy ő és Pickering kapitány régi, jó barátok, és hogy számíthatnak rá, hogy Pickering latba veti a befolyását az érdekükben a délnyugat-csendes-óceáni haderő főparancsnokságán.

Moore nemcsak ennyit tudott meg. Volt pár meglepő kijelentés.

– A szentségit, Flem, egész Washington tudja, hogy te meg Trottyos Doug folyton egymás seggében vagytok – mondta Dillon őrnagy az egyik alkalommal.

Dillon őrnagy alig fejezte be a mondatot, Pickering kapitány máris nekilátott leordítani az őrnagy fejét.

Ha nem lett volna Pickering kapitány kirohanása annyira heves, sőt rémisztő, akkor Moore a MacArthur védelmében elmondott beszédét – amelyben egyszerre dicsérte a tábornok zsenialitását és bátorságát, miközben mindennek elmondta Dillon őrnagyot, amiért Trottyos Dougnak merészelte nevezni – még viccesnek is találta volna. Moore-t egészen lenyűgözte a felismerés, hogy a nagy tiszteletnek örvendő haditengerésztiszt, aki immáron a főnöke lett, valami hihetetlenül obszcén és trágár szókinccsel rendelkezett. A Parris-sziget bármelyik ki-képző őrmestere megirigyelte volna. Olyat is mondott Dillon őrnagynak – sok minden egyéb mellett –, hogy nem több egy nyomorult pattanásnál a Tengerészgyalogság seggén.

Mégis, Pickering kirohanása olyan ijesztőre sikeredett, hogy Goettge ezredes szó szerint elnézést kért, és bejelentette, hogy távozni kíván.

Moore úgy vélte, hogy ennek feltehetően az volt az oka, hogy Goettge nem akarta tovább rontani a Haditengerészet (beleértve természetesen a Tengerész-

gyalogságot is) és a délnyugat-csendes-óceáni haderő főhadiszállása amúgy is rossz kapcsolatát.

– Nem, ezredes, nem megy sehová – mondta Pickering kapitány. – Maga természetesen nem felelhet azért, amit ez a lepcsés szájú idióta fecseg. Ígyunk meg egy pohárával, és higgadjunk le! Aztán pedig gondoljuk át, hogy hogyan segíthetnénk az 1. hadosztályn.

Még öt ember érkezett a könyvtárszobába, mielőtt elmentek volna vacsorázni: Willoughby ezredes, aki – Moore rögtön kiszúrta – enyhe német akcentussal beszélt, és akit a délnyugat-csendes-óceáni haderő G-2-jeként mutattak be; aztán két nő, egy ápolónő az USA Haditengerészetétől és valami sorállományú az Ausztrál Haditengerészetétől; és végezetül két ausztrál haditengerésztiszt.

Az egyiküket Feldt korvettkapitánynak szólították.

– Feldt korvettkapitány, ezredes – magyarázta Pickering Goettgének –, az Ausztrál Királyi Haditengerészet Partfigyelő Szolgálatának a parancsnoka.

Moore megpróbált egy pillantást vetni Feldtre a kürtön keresztül, de nem látott a világon semmit. Úgy vélte, hogy a másik ausztrál tiszt Feldtnek dolgozott, de legalábbis vele volt.

A nőket egy ideig nem tudta hova tenni, de aztán abból, ami elhangzott, arra a következtetésre jutott, hogy két tengerészgyalogos barátnői lehetnek, akik az egyik szigeten dolgoztak a partfigyelőkkel. Ez a válasz viszont újabb döbbenetes kérdéshez vezetett: mit csinál két nő egy olyan megbeszélésen, ahol csupa bizalmas információ hangzik el?

Miután jobban belegondolt, a válasz a kérdésre roppant egyszerű volt. Pickering kapitány döntötte el, hogy kinek mit lehet elmondani. Ebben az esetben a kapitány – nyilvánvalóan – úgy döntött, hogy ez a két egyenruhás nő, akiknek a fiúi egy titkos küldetésben vesznek részt, nem fognak az akcióról beszélni, és minden mást illetően is tartani fogják a szájukat.

Egy kicsit később, amikor a vendégcsereg átment az étkezőbe, a hölgyek pedig félrevonultak, hogy „bepúderozzák az orrukat”, erre bizonyítékot is kapott.

– Kedves lányok – mondta Willoughby ezredes elismerően.

– *Nők*, ezredes – javította ki Feldt korvettkapitány nem túl udvarias hangon.

– Daphne nemrégiben veszítette el a férjét ebben a buzi háborúban.

– Partfigyelő volt?

– Nem – felelte Feldt. – Örmesterként szolgált a buzi Királyi Híradósoknál. A buzi politikusaink a legtöbb emberünket a buzi Afrikába küldték, és ott esett el.

Egy pillanatnyi szünetet tartott, mert mintha valamit látott volna Willoughby arcán.

– Talán sértőnek találta a megjegyzésem, ezredes?

Moore mostanra már egészen biztosra vette, hogy Feldt berúgott, és nem is kicsit.

– Nem, természetesen nem – felelte Willoughby nem túl meggyőzően.

– Az a kis beszélgetés jutott eszembe, amit a minap folytattam Banninggel - folytatta Feldt. – Most jutott eszembe, ahogy a hölgyek kísértáltak innen.

– Ó? – kérdezte Willoughby feszengve.

– Azt kérdezte tőlem, hogy szerintem mennyi az esélye annak, hogy élve ki tudjuk őket hozni a szigetről... mármint Banning embereit, akik Bukán vannak. .. Howard hadnagyot meg Koffler őrmestert, aki vigaszt nyújtott a megöztvegyült Farnsworth asszonynak. Megmondtam neki az igazat: egy kicsike kis buzi esélyt látok rá, de az is lehet, hogy nem sikerül.

– Ennyire súlyos a helyzet? – kérdezte Willoughby.

– Feldt korvettkapitány alábecsüli a Tengerészgyalogságot – mondta Banning őrnagy, aki próbálta elvenni Feldt cinikus megjegyzésének az életét.

– Tehet nekem egy szívességet, Banning – mondta Feldt vidáman. – Arra gondoltam, ezredes, hogy egy kicsit túlzás lenne olyat kérni egy ilyen csinos *nőtől*, mint Farnsworth altiszt, hogy két férfit veszítsen el emiatt a buzi háború miatt.

– Szerintem visszajönnek – mondta Pickering. – Mindkét fiatalember rop-pant leleményes.

– Talán váltsunk témát – mondta Banning. – A hölgyek pillanatokon belül itt lesznek.

– Egyetlen olyan buzi dolog nem hangzott itt el, ami nem jutott nekik is eszükbe minden buzi nap legalább egyszer – mondta Feldt. – Egyáltalán mi a francot keresnek itt? Melyik briliáns elméből pattant ki ez a buzi ötlet?

– Az a helyzet, hogy az enyémből – mondta Pickering. Feldt felhorkant.

– Egészen mostanáig azt hittem, Pickering, hogy végre találkoztam egy amerikaival, akinek tényleg van annyi esze, hogy levegye a buzi csizmáját, ha belehugyozott.

– Banning úgy vélte, hogy a hölgytársaság hatására talán sikerül megszelídítünk a maga meglehetősen vad elméjét – felelte Pickering.

– Bassza meg! – mondta Feldt. – Minek? Banning, maga gazember, mit akar maga tőlem?

A hölgyek visszatértek a szobába. Kínos csend uralkodott a helyiségben, amit Feldt tört meg.

– Banning őrnagy épp az imént szerette volna közölni velem, hogy mit is akar tőlem.

– Egy tucat partfigyelőt, aki együttműködne az 1. tengerészgyalogos-hadosztállyal.

– Ez egy pompás ötlet – mondta Goettge ezredes lelkesen. Moore biztosra vette, hogy az ezredes akkor hallott először erről az ötletről.

– Minek? – kérdezte Feldt.

– Pickering kapitánnyal úgy véltük, hogy roppant nagy szívességet tehetnének Goettge ezredesnek – mondta Banning. – Például beszélhetnének a bennszülöttekkel. Goettge ezredes ugyanis nem túl jól beszéli a nyelvjárást.

– Azt lefogadom, hogy nem beszéli – horkant fel Feldt. – Ahogy látom, az ezredes a régi bölcsesség megtestesítője, mely szerint „hírt lehet szerezni, eszet viszont nem”.

– Elég legyen, Feldt! – csattant fel Pickering. – Az otthonomban nem viselkedhet így! Kérjen bocsánatot az ezredestől.

Hosszú, kínos csend következett.

– Nem sértésnek szántam, Goettge – mondta végül Feldt. – Egy kis ausztrál humor volt a részemről.

– Nem sértett meg, korvettkapitány – mondta Goettge. Egyikük kijelentése sem hangzott túlságosan őszintének.

– Érdekes gondolat, őrnagy – mondta a másik ausztrál tiszt, nyilván azért, hogy megpróbálja lecsendesíteni a felkorbácsolt indulatokat.

– Ne adjon lovat Banning alá, az ég szerelmére! – mondta Feldt. – Ki tudja, mit fog kérni legközelebb a gazember!

Egy pillanatra elcsendesedett, aztán folytatta.

– Na, jó. Egy tucatot nem tudok adni, de szó lehet, mondjuk hatról vagy nyolcról.

– Talán akkor menjünk át az étkezőbe, és vacsorázzunk meg – javasolta Pickering kapitány.

– Csak nem a piától akar *elszeparálni*, kapitány?

– Szó sincs róla – felelte Pickering. – Adjon nekünk nyolc partfigyelőt, akit az 1. tengerészgyalogos-hadosztályhoz küldhetünk, és én annyi buzi piát adok magának, amennyit le se tud engedni a buzi torkán.

Egy pillanatnyi csend következett, aztán Feldt hahotázásban tört ki.

– Maga egy körmönfont gazember, Pickering – mondta Feldt. – Ezt szeretem magában.

(Öt)

Ausztrália, Victoria, Dendanong

Szilfa-lak

1942. július 2., 08.05

Amikor Jake Dillon őrnagy meglehetősen másnaposán lement, hogy megreggelizzen, legnagyobb meglepetésére az étkezőasztalnál találta Fleming Pickering sofőrjét vagy tisztiszolgáját, vagy mi a fenéjét, amint éppen egy nagy adag steaket tömött magába tükörtojással.

Amíg meg nem gyanúsították (teljesen jogosan), hogy lenyúlta a piát, Jake Dillon tizedes egy Jerold nevű százados tisztiszolgájaként szolgált a 4. tenger-

részgyalogosoknál, Sanghajban. Dillon tizedes soha nem ehetett steaket tükörtőjással a százados asztalánál. A maradékot ette meg, és azt is állva, a konyhában.

John Marston Moore azonnal talpra akart szökkenni, amikor meglátta Dillont.

– Jó reggelt, uram.

– Maradjon csak a helyén, őrmester! – mondta Dillon. – Fejezze csak be a reggelijét!

– Már befejeztem – mondta a kölyök, aki mintha valamiért nyúlt volna a lábával az asztal alatt.

Jake egy pillanattal később rájött, hogy egy nyomógomb van a padlón, amivel valószínűleg segítséget lehetett hívni. A feltevése azonnal be is igazolódott, mivel az étkező ajtaja kinyílt, és Mrs. Cavendish lépett ki a konyhából.

– Jó reggelt, uram – mondta Mrs. Cavendish. – Remélem, jól aludt.

– Mint akit agyoncsaptak – felelte Dillon.

– Mit hozhatok reggelire?

– Azt, amit az őrmester evett, legyen szíves!

– Teát, kávé?

– Kávé kérek.

– Azt már ne igya meg! – mondta Mrs. Cavendish Moore-nak, aki éppen a szájához készült emelni a kávéscsészéjét. – Hozok frisset.

Elvette Moore-tól a csészét és a csészealjat, és eltűnt a konyhában.

– Jó kis hely, mi? – mondta Dillon Moore-nak.

– Uram?

– Valamikor régen én is tisztiszolga voltam. A tisztem miatt a konyhában kellett ennem.

Dillon látta Moore arcán, hogy a kölyök feddésnek vette a megjegyzést.

– Ó, nekem aztán édesmindegy, hogy hol eszik. Mondom, valamikor én is sorállományú voltam. A fenébe is, tovább voltam őrmester, mint amióta tiszt vagyok. Csak azt akartam mondani, hogy úgy látom, maga remek helyre csöppent.

– Igen, uram.

– Mióta dolgozik Pickeringnek?

– Nem olyan régóta, uram.

– Azt mondom, hogy becsülje meg magát, fiam! Nehogy elcsesszen valamit, és az 1. hadosztálynál találja magát! Odaát a bajtársai sátorban laknak, és reggelire nem kapnak steaket tojással.

– Igen, uram.

Dillon lépéseket hallott, majd amikor megfordult, Goettge ezredes és Banning őrnagyot pillantotta meg, akik szintén reggelizni jöttek. Moore is meglátta őket, és felállt.

– Jó reggelt, uram – mondta Dillon. – Megkértem Pickering kapitány tisztiszolgáját, hogy üljön le, és igyon egy csésze kávé. Remélem, nem zavarja, ezredes.

– Ugyan – mondta Goettge ezredes. – Miért zavarna? Jó reggelt, őrmester. Üljön csak vissza!

– Igen, uram.

Goettge ezredes – gondolta Moore – *nem véletlenül ilyen jókedvű. Arra számított, hogy jóformán üres kézzel tér majd vissza az alakulatához, ehelyett olyasmit kapott, amiről álmodni sem mert volna.*

Még előző este Goettge ezredesnek felajánlottak még valamit azon a nyolc ausztrál partfigyelőn kívül, akit az 1. tengerészgyalogos-hadosztály mellé rendelték:

– hírszerzői információt a Salamon-szigetéről, amely információt a délnyugat-csendes-óceáni haderő hírszerzői részlege és az Ausztrál Királyi Haditengerészet gyűjt be;

– a létező legfrissebb (ausztrál és amerikai) légi felvételeket;

– a legújabb térképeket, ráadásul annyit, ami elegendő az egész hadosztálynak (Moore-t megdöbbenettette, hogy hány térképre volt szüksége a hadosztálynak);

– és végezetül engedélyt, hogy elküldjenek egy összekötő tisztet a délnyugat-csendes-óceáni haderő főparancsnokságára, hogy minden új hírszerzői információ a lehető leggyorsabban eljusson a hadosztályhoz.

Pickering kapitány több mint segítőkésznek bizonyult. Amikor Goettge ezredes beismerte, hogy nincsen olyan magas rendfokozattal rendelkező tisztje, akit Melbourne-be küldhetné, Pickering felajánlotta, hogy rádiótáviratot küld a haditengerészeti miniszternek, és megkéri, hogy azonnal küldjön egy megfelelő rendfokozattal és tapasztalattal rendelkező tisztet az Államokból.

Pickering kapitány lépett az étkezőbe.

– Jó reggelt, uraim – mondta, miközben mindenki felállt.

Pickering az asztalfőhöz ment, és leült. Moore-ra nézett.

– Egy kicsit nyúzottnak tűnik ma reggel, őrmester – mondta Pickering. – Azt csiripelték a madarak, hogy egészen hajnalig a fehémépet hajkurászta a városban. Igaz ez?

– Nem, uram.

– De azért remélem, hogy izgalmasan telt az estéje.

– Izgalmasan telt, uram.

Dillon őrnagy felhorkant. Goettge ezredes elnézően mosolygott.

– Nos, azért remélem, hogy kilát annyira a fejéből, hogy az urakkal körbekerik a városon. Ma még jó néhány udvariassági vizitnek kell szerét ejteniük. Majd megmondják magának, hogy hová vigye őket.

– Igenis, uram.

– Azért legalább óránként jelentkezzen le Hon hadnagynál! – mondta Pickering. – Elképzelhető, hogy ezt-azt ő is el akar majd intéztetni magával.

– Igenis, uram.

– Moore őrmestert nem nagyon hagyjuk unatkozni – mondta Pickering. A szemében mosoly bujkált. – Mindig adunk neki valami feladatot.

– Nos, bármi is legyen a dolga – mondta Dillon őrnagy –, akkor is belepoty-tyant a finom meleg kalácsba. Össze se lehet hasonlítani azokkal a sátrakkal a wellingtoni sártenger közepén. Meg is mondtam neki, hogy el ne csesse, mert ilyen jó dolga sehol nem lesz.

– Tényleg így gondolod, Jake? – kérdezte Pickering ártatlanul.

XI.

(Egy)

Victoria, Melbourne

PortPhilip-öböl

Ausztrál Királyi Haditengerészeti Bázis

1942. július 2., 09.45

Daphne Famsworth, az Ausztrál Királyi Haditengerészet Nőiönkéntes-parancsnokságának alhajómestere John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos őrmesterhez lépett. Moore őrmester ekkor a Studebaker motorháztetejének dőlve állt, a Port Philip-öböl egyik rakpartján, egy könnyűszerkezetes ház előtt.

Moore azonnal felismerte. Előző este pont a kürtővel szemben ült az étkezőben. A férje Afrikában esett el, és most egy tengerészgyalogossal jár... vagy ahogy Feldt korvettkapitány mondta, a tengerészgyalogos „vigaszt nyújtott neki”. Az is eszébe jutott, amit keserű cinizmussal mondott Feldt korvettkapitány annak a tengerészgyalogosnak, Koffler őrmesternek az esélyeiről, hogy életben visszatér: „egy kicsike kis buzi esélyt látok rá, de az is lehet, hogy nem sikerül”.

„A vigaszt nyújtott neki” kifejezéssel akár valami alantas dologra is utalhott, de miután Moore megnézte magának a lányt, arra a következtetésre jutott, hogy egy kedves teremtés, és hogy bármi is volt közte és Koffler őrmester között, az nem lehetett olcsó.

Most, ahogy ismét őt nézte – csak ekkor ugrott be neki, hogy a lány őt nem láthatta –, ugyanezek a gondolatok futottak át az agyán. Egy kedves teremtés, barátságos, intelligens szemekkel. *És pizkosul csinos.*

– Nagyon meglepne – köszöntötte a lány –, ha nem maga lenne Moore őrmester.

Milyen kedves hangja van.

– Talált.

– Jöjjön velem! Donnelly hadnagy beszélni szeretne magával.

– Igenis, hölgyem.

Famsworth alhajómester először furcsán nézett rá, de aztán elmosolyodott.

Moore követte az épületbe. Donnelly hadnagynak, aki egy magas, markáns arcú, sovány, hihetetlenül sápadt arcú, fekete, rendezetlen hajú tiszt volt, az emeleten volt irodája. Moore rögtön felismerte benne a „másik ausztrál tiszt”-et, aki előző este jelen volt a vacsorán.

Én emlékszem rátok tegnap estéről, de honnan a francból tudjátok ti, hogy én ki vagyok? És mi a fene ez az egész egyáltalán?

– Moore őrmester vagyok, uram.

– Ez minden, drága – mondta Donnelly hadnagy Farnsworth alhajómesternek. – Csukja be maga mögött az ajtót, legyen szíves!

– Feleslegesen meresztgeti a szemét, őrmester. Már van egy jenki tengerészgyalogos őrmester barátja – mondta Donnelly hadnagy, miután bezáródott az ajtó.

Moore döbbenten nézett a férfira.

– Jól figyeljen rám! – mondta Donnelly hadnagy. – A repülőteret a Lunga Pointnál az IJNB. és 23. utászai építik. A becsült létszám 450 fő. A felszerelésük: bulldózerek, kötőrők, teherautók és egyéb mély- és magasépítő gépek.

Moore-t teljesen elképesztette ez a bejelentés. A döbbenet az arcára is kiült, és Donnelly hadnagy ezt azonnal kiszúrta.

– Mit mondtam magának? – kérdezte Donnelly hadnagy.

– Valami utászokat említett – mondta Moore sután.

– A szentség! – horkant fel Donnelly mérgesen. Egy ív papírt tett Moore orra elé. A papíron szó szerint az állt, amit Donnelly hadnagy az imént elmondott neki. – Próbálja meg memorizálni.

Moore újból elolvasta a szöveget. Aztán még egyszer, és még egyszer. Ropant kellemetlenül érezte magát, mert Donnelly hadnagy végig türelmetlenül figyelte. Aztán felpillantott a papírból.

– Azt hiszem, sikerült, uram.

– Halljam! – mondta Donnelly.

Moore elismételte, amit az imént memorizált.

– Még egyszer, csak hogy el ne felejtse! – adta ki az utasítást Donnelly. Moore még egyszer elismételte a szöveget.

– Jó. Akkor menjen, és ismételje el Banning őrnagy előtt is! – parancsolta Donnelly. – Mondja meg neki, hogy Feldt korvettkapitány azt üzeni, hogy „ez aranyat ér”.

– „Ez aranyat ér” – ismételte el Moore kötelességtudóan. – Uram, nem tudom, hogy mikor találkozom legközelebb Banning őrnaggyal.

– Most fog találkozni vele – mondta Donnelly. – Üljön be az autójába, és hajtson a Menzies Hotelhez, aztán ismételje el neki, amit most memorizált! Aztán felejtse el! Rendben? Érti?

Úgy beszél velem, mint egy hülye gyerekkel Talán azért, mert úgy is viselkedek, mint egy hülye gyerek.

– Uram, néhány amerikai tisztet kell elvinnem pár helyre.

– Nos, őrmester, akkor kénytelenek lesznek várni magára egy keveset. Megkértem Daphnét... tudja, akire a szemét meresztette... hogy keresse meg őket, és közölje velük, hogy mi történt.

– Igenis, uram – mondta Moore.

Amikor a Menzies Hotelhez ért, Moore rádöbbsent, hogy fogalma sincs, hogy hol keresse Banning őrnagyot.

Hon hadnagy tudni fogja. A lifttel a pincébe ment, és elbaktatott az acélajtóhoz.

– Azt hittem, hogy ma sofőrködik – üdvözölte Hon.

– Az Ausztrál Haditengerészet épülete előtt voltam, amikor Donnelly hadnagy magához hívatott. Utasított, hogy adjak át egy üzenetet Banning őrnagynak. Memorizálnom kellett. Aztán azt mondta, hogy menjek, és adjam át. De nem tudom, hogy merre lehet az őrnagy, uram.

– Mi az üzenet? – kérdezte Hon, de azonnal látta az aggodalmat, ami Moore arcára ült ki. – Nyugalom, én bármilyen információhoz hozzáférhetek.

– „A repülőteret a Lunga Pointnál az IJN B. és 23. utászai építik” – idézte Moore. – „A becsült létszám 450 fő. A felszerelésük: buldózerek, kötőrők, teherautók és egyéb mély- és magasépítő gépek.”

– A szentségit! – mondta Hon. – Ez aztán rossz hír a javából.

– Feldt korvettkapitány szerint „ez aranyat ér” – tette hozzá Moore. Hon gondterhelten pillantott Moore-ra.

– Fogalma sincs, hogy ez mit jelenthet, igaz?

– Nincs, uram.

Hon az egyik kartotékszekrényhez lépett, és az egyik fiókjából kivett egy térképet, majd szétnyitotta, és Lunga Pointra mutatott Guadalcanalen.

– Ez itt Lunga Point – magyarázta Hon. – Tudomásunk szerint... néhány légi felvételen jól látszott, hogy a japánok ezen a sík területen felégették a fűvet. Feldt partfigyelőket küldött a területre innen.

Hon ismét a sziget egyik pontjára mutatott.

– Keresztülvágtak a dzsungelén, hogy megtudják, mi folyik ott valójában. Most pedig már biztosan *tudjuk*... mert Feldt azt mondta, hogy az információ „aranyat ér”... hogy a japánok komoly erőket vonultattak fel, hogy egy nagy repülőteret építsenek fel ezen a helyen. Az utászok olyanok, mint a mi műszaki alakulataink. 450 műszaki katonát küldtek oda, meg egy halom kötőrőt és buldózereket.

– Biztosan ostoba a kérdés, de miért olyan fontos ez a repülőtér?

– Ha a japánok képesek lesznek repülőgépeket indítani a szigetről... vadászgépeket vagy bombázókat... akkor nagy bajban leszünk. Mindig jusson az eszébe ez a repülőtér, ha a VARÁZSLAT-üzeneteket elemzi! Azonnal szóljon, ha bármit... ha *bármit* csak egy kicsit is furcsának talál az üzenetekben!

– Igen, uram. Uram, akkor hogyan adjam át az üzenetet Banning őrnagynak?

– Az őrnagy és Pickering kapitány már útban van lefelé – felelte Hon, és egy másolópapírt nyomott Moore kezébe. – Ezt most kaptam.

HADMŰVELETI UTASÍTÁS

SZIGORÚAN TITKOS

WASHINGTON D. C, 1942. JÚLIUS 2., 00.15

FELADÓ: EGYESÍTETT VEZÉRKARI FŐNÖKSÉG

CÍMZETT: NMITZ TENGERNAGY, COMPOA, PEARL HARBOR

MÁSOLATOT KAP:

MACARTHUR TÁBORNOK, SHSWPA, MELBOURNE

GHORMLEY ALTENGERNAGY, COMSOPAC, AUCKLAND

1. A MÉTELY HADMŰVELET RÉSZLETEIT ILLETŐEN TOVÁBBI VITÁNAK HELYE NINCS.

2. AZ ELNÖK UTASÍTÁSÁRA A LEHETŐ LEGHAMARABB, DE LEGKÉSŐBB 1942. AUGUSZTUS 20-ÁN INDÍTSÁK EL A MÉTELY HADMŰVELETET!

AZ EGYESÍTETT VEZÉRKARI FŐNÖKSÉG ELNÖKE NEVÉBEN:

HANNEMAN VEZÉRŐRNAGY, USA

FŐTITKÁR, EGYESÍTETT VEZÉRKARI FŐNÖKSÉG

– Mi az a Métély hadművelet? – kérdezte Moore, miközben visszaadta Honnak a másolópapírt.

– A Salamon-szigetek elleni invázió – felelte Hon. – Pontosabban három sziget inváziója. Tulagi, Gavutu és Guadalcanal. Ahol a japcsik ezt a repülőteret építik. MacArthur és Ghormley szerint már a hadművelet alapötlete is hibás.

Az acélajtó nyikorogva feltáruult.

– Be kellett volna reteszelnie – mondta Hon.

Fleming Pickering kapitány és Banning őrnagy lépett az aprócska helyiségbe.

– Hogy mondja, Plútó? – kérdezte Pickering.

– Nem fontos, uram – felelte Hon. – Uram, ezt most kaptam. Gondoltam, azonnal látni akarja.

Pickering elvette a másolópapírt. A szemöldöke felszaladt, miközben elolvasta. Aztán átadta a papírt Banningnek.

– MacArthur tábornok már látta?

– Ő és Mrs. MacArthur éppen a miniszterelnök úrral vacsorázik. Az egyik rejtjelező tiszt már útban van hozzá egy példánnyal.

Pickering felmordult.

– Maga mit keres itt, Moore?

– Üzenetet hozott nekem – felelt Moore helyett Banning. – Halljam, őrmester!

– „A repülőteret a Lunga Pointnál az IJN B. és 23. utászai építik. A becsült létszám 450 fő. A felszerelésük: buldózerek, kötörök, teherautók és egyéb mély-

és magasépítő gépek” – idézte Moore, majd még hozzátette: – Feldt korvettkapitány szerint „ez aranyat ér”.

Pickering felhorkant.

– Ismételje meg, kérem! – mondta Pickering.

Moore megismételte.

– Négy vagy öt hét alatt meddig juthatnak el a munkálatokban? – kérdezte Pickering.

– A vadászgépeik kifutóival valószínűleg el fognak készülni – felelte Banning. – A bombázók kifutóit illetően már nem tudok nyilatkozni.

– Tulagin már ott vannak az úszótalpas Zéróik – mondta Pickering elgondolkodva. Aztán Moore-ra nézett. – Menjen, és furikázza tovább Goettge ezredes! Gondolom, mondanom sem kell, hogy Goettge ezredesnek erről nem kell tudnia. És arról sem, hogy mi volt Feldt korvettkapitány üzenete.

– Nem, uram – mondta Moore. Elindult az ajtó felé.

– Moore! – kiáltott utána Banning, Moore pedig megfordult. Banning egy vékony kötegni borítékot nyújtott felé. – Levelei jöttek. A mai futárgéppel érkeztek.

– Köszönöm, uram.

A liftben, útban a hotel előcsarnoka felé, Moore végiglapozta a mintegy fél tucatnyi borítékot. Két levelet az anyja küldött, egyet-egyét a nővéreitől kapott, egyet az amerikai kormánytól és egyet valakitől, akinek a levelezési címe a következő volt: Pennsylvania, Philadelphia, Rittenhouse Square 106. „C” lakosztály.

A szíve úgy elkezdett kalapálni, majd kiugrott a helyéről. Nagy kísértést érzett, hogy azonnal feltépje Barbara levelét, de uralkodott magán.

Majd ha már egyedül leszek.

Megszagolta a levélpapírt. Mintha egészen halványan érezte volna rajta Barbara parfümének az illatát. Aztán a leveleket a zubbonya belső zsebébe tette.

Kisért a Menzies Hotelből, beült a Studebakerbe, és visszahajtott oda, ahol elvileg Goettge ezredesre és Dillon őrnagyra kellett volna várnia.

A két tiszt már odakint toporgott. Goettge ezredes szemmél láthatóan fel-dühítette, hogy megváratták.

– Őrmester – csattant fel Goettge –, azt hittem, tud róla, hogy együtt ebédelek Willoughby ezredessel.

– Sajnálom, uram – mondta Moore. – El kellett intéznem valamit Banning őrnagynak.

– Ezt már tudjuk – mondta Goettge ezredes, miközben beszállt az autóba. Moore bezárta utána az ajtót, és visszahajtott a Menzies Hotelhez.

– El ne tűnjön megint anélkül, hogy szólna nekem! – mondta Goettge ezredes, miközben Moore kinyitotta neki az ajtót.

– Nem fogok, uram.

Moore nézte, ahogy a két tiszt eltűnik a szálloda előcsarnokában, aztán kivette a zubbony belső zsebéből a leveleket. Éhes volt, és tudta, hogy ennie kelle-ne valamit, de úgy gondolta, hogy az evés még várhat.

Óvatosan felbontotta Barbara levelét; újra megszagolta, hátha megérzi rajta a parfümje illatát; aztán széthajtotta a levelet. Rövid volt és tárgyilagos:

Philadelphia, 1942. június 23.

Kedves John!

Nem könnyű ezt közölni veled, de mégis meg kell tennem: kibékültem a férjemmel.

Ha jobban belegondolsz, biztosra veszem, hogy te is belátod, hogy így lesz a legjobb mindenkinek. Tudom, hogy megérted, amikor arra kének, hogy ne írj nekem többé

Imádkozni fogok érted, és soha nem felejtlek el.

Barbara

Hirtelen megborzongott. Újra elolvasta a levelet, aztán egy hirtelen mozdulattal elővette a Zippo öngyújtóját, és meggyújtotta a levelet. Az egyik csücskénél fogva tartotta a papirost, amíg a lángok el nem érték az ujjait, aztán az égő levelet a padlóra dobta, és közben azon gondolkodott, hogy nem fog-e lángot fogni a padlókárpit... bár igazából nem érdekelte.

Aztán a fejét a kormányba verte... újra meg újra... amíg el nem eredtek a könnyei.

(Kettő)

Új-Zéland, Wellington

Aotea rakpart

1942. július 5.

A rakparton hideg volt, fújt a szél, szakadt az eső, és Jake Dillon őrnagy állítólag vízálló esőkabátja teljesen átázott.

A feladat, amit meg kellett oldania – gondolta keserűen –, pokolian nehéz volt még egy firkásznak is. Egy olyan firkásznak, mint ő...

A *Hollywood Reporter* egyszer lehozott egy cikket a bandáról, amely minden szombaton megjelent Darryl Zanuck pólópályáján. A fotó alatt, amelyen Jake Dillon és Clark Gable volt látható, az állt: „A muzik királya és a firkászok királya a királyok sportját játssza”.

Először életében Jake Dillon úgy gondolta, hogy a *Reporter* ezúttal majdnem, a fején találta a szöveget. Nagyon remélte, hogy van még valami igazság abban a képaláírásban... Tudta, hogy a *firkászok királyának* szüksége lesz minden fenséges hollywoodi fortélyára, ha sikerre akarja vinni a tervét.

Egy kis filmet akart készíteni a Bukavu, Tulagi és Guadalcanal elleni tengerészgyalogos-támadásról. Teljesen egyedül jutott erre az elhatározásra. Forgatókönyvet nem készített, és az ötletéről sem szólt senkinek, csak az operatőreinek.

A hadosztálynak is szándékában állt forgatni egy filmet a partraszállásról. Úgy tervezték, hogy amint lehet, a negatívokat Washingtonba küldik, előhívják, megvágják, aztán a fejesek azt csinálnak vele, amit akarnak, például odaadják a híradós társaságoknak vagy valami.

Jake Dillon viszont nem a híradós társaságok számára akart filmet forgatni. Amolyan dokumentumfilm-félét szeretett volna készíteni, ami nem a hírekre, hanem az egyszerű sorállományú tengerészgyalogosokra helyezte volna a hangsúlyt. Úgy gondolta, hogy a stábjával nyomon követi, ahogy az 1. hadosztály felkészül az indulásra, aztán pedig – természetesen – elkíséri a tengerészgyalogosokat az ütközetbe is.

Jó néhány jelenetet eltervezett a fejében. Nagy hangsúlyt akart fektetni a kiképzésre. Meg arra, hogy hogyan éltek a sorállományúak az új-zélandi „Sátorvárosban”, hogy hogyan utaznak a Fidzsi-szigetekre, ahol a főpróbát akarták tartani, majd pedig a Salamon-szigetekre, és arra is, ami ott fogadja őket. A dolgok emberi oldalát akarta bemutatni.

Tulajdonképpen azelőtt ő maga egyetlen filmet sem készített. De éppen elég időt töltött el a szakmában ahhoz, hogy tudja, mi a dolga, és hogy hogyan végezze el. Egyáltalán nem rémisztette meg a filmkészítés gondolata. Isten tudja, hány sikerfilmet készítettek ostoba fajankók, akik két kézzel sem találták meg a seggüket forgatókönyv, naplóvezető nő, meg legalább két vagy három segédrendező nélkül – utóbbiakra azért volt szükség, hogy krétajeleket rajzoljanak a producer seggére, hogy tudja, hová kell nyúlania.

Már hollywoodi pályafutása legelején megtanulta, hogy jó munkához elengedhetetlenül fontos egy jó stáb. Ha az ember olyan stábbal dolgozik együtt, amelynek a tagjai értik a dolgukat, akkor csak meg kell nekik mondani, hogy mi a feladat, és ők elvégzik. Dillon stábja átkozottul kicsi volt, de minden egyes tagja nagyon értette a dolgát.

Tudták, hogy mit vár el tőlük, és ami legalább ilyen fontos volt, az ötletét meglehetősen jónak találták.

Mindez azt jelentette, hogy például elég volt nekik annyit mondani, hogy szeretne néhány jelenetet készíteni arról, ahogy a tengerészgyalogosok berakodják a felszereléseiket, ők pedig odamentek, és végrehajtották a feladatot. Nem kellett forgatókönyvvel és megafonnal a kezében ácsorognia a rakparton, és az egyik operatőrére ordítani, hogy készítsen pár felvételt az izzadt fickóról, aki a teherautót vezeti. Az emberei a filmezésből éltek. Tudták, hogy mit akarnak látni az emberek, és azt is, hogy hogyan szerezzék meg.

Miközben Dillon a rakparton sétált, arra gondolt, hogy ha egy olyan filmet kellene készítenie, aminek az lenne a címe, hogy „Minden idők legjobb elcseszett akciója”, akkor aznap reggel végezhetne is a forgatással ezen az istenverte rakparton.

Jake Dillon látott már néhány dolgot életében, amit emberek monumentálisan elbasztak, de amit itt látott, az messze magasan vitte a nyomorult pálmát: a hajóba, amely az 1. tengerészgyalogos-hadosztály számára szállította a hadianyagot, az Egyesült Államokban nem „harcra készen rakodták be” a felszereléseket. Ez azt jelentette, hogy a teljes rakományt ki kellett rakodni a rakpartra, majd vissza, mivel ahogy a hajón voltak a felszerelések, a világon semmi hasznukat nem vették volna a Salamon-szigeteken.

A „harcra kész berakodás” egy megtévesztő, ám mégis roppant egyszerű kifejezés. Annyit takar, hogy logisztikusok és törzstisztek hosszú órákon keresztül azon törik a fejüket, hogy milyen felszerelésre lehet szükség egy inváziónál, és milyen sorrendben.

Általában az inváziós haderőt szállító hajók rakterébe negyven napra elegendő hadianyagot rakodtak. Természetesen a megfelelő mennyiségű muníciónak hamarabb kellett volna a parton lennie, mint a káplán orgonájának vagy a hadosztály stencilgépeinek. De a partraszállító járművek és a kis hajók, amelyekkel a teherhajóról a tengerpartra lehetett szállítani az ellátmányt, túlságosan vékonyka hadtápvonalat alkottak ahhoz, hogy pusztán muníciót szállítsanak velük. Nem volt célszerű kizárólag munícióval megrakodni a kis hajókat, mivel egyéb ellátmányra is nagy szükség volt: az embereknek például enniük is kellett valamit, úgyhogy a hadtápvonalon élelmet is kellett a partra vinni. A tengerpartra vitt legkülönbözőbb gépek üzemben tartásához ráadásul nagy mennyiségű üzemanyagra, olajra és gépszírra volt szükség. És így tovább.

Amikor eldöntötték, hogy minek kell először partot érnie, a rakodási sorrendet elkezdték finomítani. Ez azért nem csupán annyit jelentett, hogy azt mondták, hogy rakodjanak ki ennyi muníciót, aztán ennyi élelmiszert, utána ennyi hordó üzemanyagot, és addig ismételjék a folyamatot, amíg nem került minden ellátmány a célterületre, ami után jöhetnek a kevésbé fontos eszközök, mint például az írógépek.

Például ha egy rádiótávíráshoz, aki egy, a hadosztályparancsnoknak továbbítandó üzenetet írógéppel jegyez le, az sokkal hatékonyabban jár el, mintha kézzel írná le az üzenetet, ugyanis hamarabb készül el az írással, és az üzenet is sokkal olvashatóbb. Szóval lehet, hogy az invázió korai stádiumában első hallásra egy írógép nem tűnik olyan fontosnak, mint egy láda kézigránát, mégis az első hajókkal mindenképpen a partra vittek legalább egy írógépet, talán éppen az első láda munícióval és élelmiszerral együtt.

Tehát miután eldöntötték, hogy minek kell először partot érnie, és miután a végsőkéig finomították a rakodási sorrendet, az inváziós haderő készen állt a harcra kész behajózásra. A behajózás az „utoljára be, először ki” elvén alapult. Azokat a felszereléseket, amelyekre az inváziós haderőnek elsőként lesz szükségük a Salamon-szigeteken, utoljára kellett berakodni.

Azonban a dolog megvalósítása során minden esetben igen komoly problémák jelentkeztek. Egyszer valaki azt mondta, hogy a partra szálló haderők harcra kész behajózása olyan, mint egy sakkjátszma, amit nem lehet megnyerni.

Az egyik – de *korántsem* az egyetlen – komoly probléma, amivel az 1. tengerészgyalogos-hadosztálynak szembe kellett néznie, az volt, hogy mivel a hajókat az Államokban nem harcra készre rakodták, mindent ki kellett rakodni, majd szortírozni, és végül visszarakodni.

A problémát tovább súlyosbította a Wellingtoni Kikötőmunkások Szakszervezete, amelynek határozott elképzelései voltak azt illetően, hogy hogyan kell ki-, illetve berakodni egy hajót, hogy kinek kell végeznie ezt a munkát, és a hét-köznapiak mely óráiban. A kikötőmunkások fontosságáról csak hosszú éveken át tartó viták és a sztrájktrórákkal folytatott ádáz küzdelem révén sikerült meggyőzni a vezetést. Eszük ágában nem volt lemondani az oly nehezen kiharcolt jogaikról egy olyan semmisség miatt, mint például a háború, amelyet a Japán Császársággal vívtak.

Az amerikaiak a „vágjuk el a gordiuszi csomót”-elv segítségével oldották meg a problémát: amerikai tengerészgyalogosok végezték a hajó kirakodását a hét minden napján, a nap mind a huszonnégy órájában. Ugyanakkor tudatták mindenkivel, hogy felfegyverzett tengerészgyalogos őrszemeket állítottak a rakpart különböző pontjaira azzal a világos paranccsal, hogy lőjenek rá mindenre és mindenkire, ami vagy aki gátolni merészezi a ki- és berakodási folyamatot.

Jake remélte, hogy a fenyegetőzés célravezető lesz. Őt személy szerint különösebben nem zavarta volna, ha Wellington kikötőmunkásainak a felét föbe lövik, de a benne szunnyadó firkaszt már némileg aggasztotta volna, ha odahaza megjelenne az újságok címlapján egy cikk, mely szerint „A MUNKAVTÁBA KEVEREDETT Tengerészgyalogosok HARMINC ÚJ-ZÉLANDI KIKÖTŐMUNKÁST ÖLTEK MEG”.

Technikailag nem kellett volna aggódnia a dolog miatt, hiszen nem ő volt a hadosztály propagandatisztje. De azért küldték oda, hogy ő „koordinálja a propagandaügyeket”, és gyanította, hogy őt tolták volna le, ha olyan cikkek jelennek meg a sajtóban, amelyek rossz fényben tüntetik fel a Tengerészgyalogságot.

Miközben folyt az ellátmány kirakodása, egy újabb komoly probléma jelentkezett: hogyan óvják meg a rakományt az új-zélandi téli időjárástól (július volt ugyan, de odalent fordítva vannak az évszakok). Szinte szünet nélkül esett az eső.

A gondot főleg az jelentette, hogy az 1. tengerészgyalogos-hadosztály ellátmánya – nemcsak az élelmiszer, de minden más is – csupa civil holmi volt. Például a literes paradicsomkonzerveket az Ajax Canned Tomato Companytól vásárolták. Amikor ezeket a konzerveket csomagolták a gyárban, még úgy volt, hogy a Kansas állambeli Olathe „Super-Dooper” nevű szupermarketben fogják majd eladni. A csinos kis paradicsomokat ábrázoló papírcímkét pár csepp olcsó ragasztóval ragasztották a konzervdobozokra. A konzervdobozokat kartondobozban szállították – hat konzerv volt egy kartonban. A kartont – amelynek az oldalára a konzervdobozokról visszaköszönő címkét biggyesztettek – szintén valami olcsó ragasztó tartotta egyben.

Amint a ládákat a hajók rakteréből az Aotea rakpartra emelték, és szépen egymásra pakolták, hogy szét lehessen válogatni, eleredt az eső. Az olcsó ragasztó, amely a kartondobozokat tartotta egyben, kisvártatva oldódni kezdett az esővízben. Ettől természetesen a kartonok széthullottak. Kisvártatva a szépen egymásra rakodott kartondobozokból egy paradicsomkonzerv hegy lett, amit beborított az ázott kartonpapír massa.

Aztán az eső feloldotta az olcsó ragasztót, ami a címkéket tartotta a konzervdobozokon...

A feladat megoldásával megbízott tengerészgyalogosoknak igen komoly fejtörést okozott ez a probléma. Mivel jobb nem jutott eszükbe, a kartonok egy részét viaszosvászonnal takarták le. Amikor kifogytak a viaszosvászonból, sátoranyaggal próbálkoztak. Amikor az is elfogyott, jöhettek a „tábori félmenedékek”. (Minden tengerészgyalogos kapott egy kisméretű sátorlapot. Ha két sátorlapot összegomboltak, egy kis, kétszemélyes sátrat kaptak. Innen a „tábori fél-menedék” név.)

Ahogy a rakparton sétált, Jake Dillonnak rá kellett döbbsennie, hogy ez a módszer sem fog beválni. A viaszosvászonnal lefedett, egymásra helyezett ládák között – amelyek egymás mellett tornyosultak – elég rés volt ahhoz, hogy keresztülfújjon rajta a szél. A szél magával vitte az esőcseppeket, és a kartondobozok úgy szívták magukba a vizet, mint az itatóspapír. A nedvesség elérte a ragasztót, és a ragasztó lassan oldódni kezdett. A kartondobozok széthullottak, és az egész kezdődött előlről.

Jake Dillon őrnagy a kantinsátorban találta meg Jack NU Steckert őrnagyot. A sátor lényegében csak egy ponyva volt, amit a tűzhelyek fölött feszítettek ki. Stecker őrnagy a többi tengerészgyalogoshoz hasonlóan a sorban állt, és arra várt, hogy rá kerüljön a sor. A tengerészgyalogosok lassan vonultak el a ponyva alatt, csajkával a kezükben. Amint kiléptek a ponyva alól, esőcseppek hullottak a csajkáikba, amikben sertéssült, tört burgonya és zöldbab volt.

Dillon még soha nem látta ilyen állapotban Steckert. Az őrnagy úgy nézett ki, mint egy kóbor kutya vacsorája. Tetőtől talpig mocskos volt, mint az összes embere. Annak idején Kínában, a 4. tengerészgyalogosoknál, Jack Stecker tűzvezető törzsőrmester úgy nézett ki a sáros terepen teljesített, negyvenöt kilométeres menetgyakorlat után, mint aki díszőrségbe készült.

Dillon mellé lépett, és megszólította.

– Szép időnk van, nem igaz? – kérdezte Steckertől.

– Van kávé, ha kérsz – mondta Stecker, aztán pár lépéssel arrébb ment, majd egy bádogbőgrével a kezében tért vissza, amit Dillonnak adott.

Dillon a kiszolgálósor végére ment, és megvárta, amíg a kávé kiporciózásával foglalataskodó közlegény meg nem érezte, hogy valaki nézi, mire megfordult, és azonnal átadta Dillonnak a merőkanalat.

A kávé éppen akkor főtt meg; még a bögre füle is áttüzesedett tőle. Ha belekortyolt volna, egészen biztosan összeégeti a száját. Persze nem ez volt az első

eset, hogy csuromvizes egyenruhában ácsorgott, és tűzforró kávét próbált inni egy bádögéből.

De az már istentelenül régen volt – gondolta magában Dillon.

– Mit keres egy ilyen magadfajta semmirekellő a tengerészgyalogosok között? – kérdezte Stecker.

– Anyagot a filmjéhez. Mi mást?

Stecker Dillonra meredt.

– Komolyan? Filmet akarsz forgatni erről?

– Olyan filmet akarok csinálni, Jack, amit ha meglátnak a mi pezsgő vérű amerikai fiaink, azonnal az első toborzóstandhoz rohannak – felelte Dillon. – Mit szólsz hozzá?

Stecker felnevetett.

– De most komolyan. Mit csinálsz itt?

Dillon elmondta neki, hogy milyen filmen töri a fejét.

– Gondolom, nagy szükség van az ilyesmire – mondta Stecker.

– Szívesebben lennék az egyik őrmestered, Jack – mondta Dillon. – Elég jó őrmester voltam. De máshogy alakultak a dolgok.

– Te voltál az egyik legrosszabb őrmester a 4. tengerészgyalogosoknál – mondta Stecker mosolyogva. – Csak azért nem hagytam, hogy elvegyék a stráfajdat, mert kellett egy balek, akit megkopaszhattam pókerben zsoldosztáskor.

– Kapd be, te szemét!

Egymásra mosolyogtak, aztán Stecker komolyra fogta a szót.

– Tudod, mit csinálnék azokkal a gazemberekkel, akik ezt a szart küldték ide? – kérdezte Stecker keserűen. – Beültetném őket egy moziba, hogy nézzék meg a filmedet.

– Meg fogják nézni a filmemet. Az anyagot, amit a stábom készít... illetve egy kópiát már a holnapi futárgéppel Washingtonba küldök.

– Nem viccelsz?

– Ezt üzeni Vandergrift tábornok a Tengerészgyalogság főparancsnokának.

– Vajon miért van olyan érzésem, hogy ez nem a tábornok ötlete volt?

– Nem az ő ötlete volt, de amikor előálltam vele, Mázlista Lew Harris úgy vélte, hogy pompás ötlet.

Stecker felnevetett.

– Így már értem.

– Micsodát?

– Ma reggel beugrottam Harris tábornokhoz pár percre – mondta Stecker. – Megkérdeztem tőle, hogy mentek a dolgok Ausztráliában veled meg Goettgével. Azt mondta: „Nagyon jól. Kezdem azt hinni, hogy ez a maga Dillon haverja talán mégis jó lesz valamire. Nem is olyan ostoba, mint amilyennek kinéz.”

– Jaj, Istenem, még a végén elbízom magam – mondta Dillon. – Mennyit mondott el abból, amit megtudtunk?

– A repülőtérré gondolsz, amit a japánok építenek?

Dillon bólintott.

– Azt mondta, hogy jobb lesz, ha odamegyünk, és megállítjuk őket, akár felkészültünk rá, akár nem.

– Pedig nem készültünk fel rá, igaz?

Stecker a rakpartra mutatott.

– Szerinted?

– Hát, azért ott lesz még a főpróba a Fidzsi-szigeteken.

– De mivel még egy főpróbára sem vagyunk felkészültek, azt is el fogjuk baszni. De azért megyünk.

– Na, és mi lesz, Jack?

– Tudod, mi a Parti Őrség jelmondata?

– *Semper Paratus?* – kérdezte Dillon összezavarodottan.

– Nem. Legalábbis én nem arra gondoltam. Mit mondanak a Parti Őrségnél, amikor egy hajó bajba kerül? „Oda kell mennünk.” Arról már egy szót sem szólnak, hogy vissza is kell jönniük.

– Szerinted ennyire súlyos a helyzet?

– Azok után, ami a 4. tengerészgyalogosokkal történt a Fülöp-szigeteken, a hadosztály fele még mindig azt hiszi, hogy a japánok 155 cm magas, szemüveges kis szarrágók, akik fülüket-farkukat behúzza fognak menekülni, ha meglátanak egy igazi tengerészgyalogost. És nem csak a kölykök gondolják így. Sok tiszt is azt hiszi, hogy ez megint olyan lesz, mint Nicaragua. Pedig legalább nekik lehetne eszük.

– Jesszusom, komolyan mondd? – kérdezte Dillon.

– Komolyan. De az ég szerelmére, el ne mondd senkinek, hogy ilyesmit mondtam!

– Nyugodt lehetsz – felelte Dillon.

– Te is mész?

– Persze, hogyne.

– De azzal nem fogod arra inspirálni a... hogy is mondtad? ... a mi pezsgő vérű amerikai fiainkat”, hogy a toborzóstandokhoz rohanjanak, ha a hullámok hátán lebegő, halott tengerészgyalogosokat mutatsz nekik a filmedben.

Dillon nem válaszolt azonnal.

– Nem akarok köntörfalazni, Jack. A filmemben nem lesznek halott tengerészgyalogosok. Keresek pár jóképű tengerészgyalogost... talán hármat vagy négyet, aki könnyebben sebesült meg, mondjuk vállon lőtték, mint a filmekben...

– A váll-lövés az egyik legsúlyosabb sebesülés, majdnem olyan súlyos, mint a haslövés, ezt te is tudod.

– Persze, hogy tudom. Én is tudom, meg te is tudod, de a civilek nem tudják – felelte Dillon, majd folytatta az eszmevitatását. – ... és talán még készítek pár felvételt, egy kitüntetett, sebesült tengerészgyalogosról is. Aztán az anyagot visszaküldöm az Államokba, és körbevitetem az egész országon néhány filmstárral. Mindenki háborús kötvényt akar majd venni. Pezsgő vérű amerikai fiaink pedig rohanni fognak a toborzóstandokhoz.

Stecker Dillon felé fordult, szemében megvetéssel.

– Azok a hősök, akiket én ismerek, rondák, mint a varangy segge, és egy percig se tétováznának, jól megmarkolnák a te filmsztárjaid seggét – mondta Stecker. – Ehhez mit szólna?

– Az olyan hősökre gondolsz, mint amilyen te vagy? – mondta Dillon. Stecker Becsületrendjére utalt, amelyet az első világháborúban szerzett. – Szívesen magammal vinnék egy háborús kötvényt népszerűsítő turnéra. Mit gondolsz, Jack, el tudod intézni, hogy vállon löjenek? Persze csak azután, hogy véghezvittél valami hőstettet.

– Kapd be, Jake!

– Ahogy mondtam, Jack, szívesebben mennék Guadalcanalra az egyik őrmesterdként. Nem így alakult, de igyekszem a legjobb tudásom szerint elvégezni a feladatot, amit a Tengerészgyalogság rám bízott.

Stecker a szemébe nézett.

– Igen – mondta. – Tudom.

Dillon kezébe nyomta az üres bádögögrét.

– Megyek, sétálok egyet az esőben – mondta Stecker. – Egyszer valaki azt mondta, hogy egy jó tengerészgyalogos-tiszt nem maradhat szárazon, amikor az emberei bőrig áznak.

– Nem szorulsz rá, hogy bárki kioktasson arról, hogy mit tehet, és mit nem tehet meg egy jó tengerészgyalogos-tiszt – mondta Dillon.

– Ez meg mi a francot jelentsen?

– Bóknak szántam.

– Ne bízsa el magát, őrnagy, de már szinte sajnálom, hogy nem lehet az egyik őrmesterem – mondta Stecker, aztán megérintette Dillon karját, és kísértelt a ponyva alól a zuhogó esőbe.

(Három)

Hawaii, Oahu

A Tengerészgyalogság ewa-i légi támaszpontja

Parancsnokság, VMF-229

1942. július 7.

Ha megkérték volna Charles M. Galloway századost, a VMF-229 parancsnokát, hogy írja körül, hogyan érzi magát pillanatnyilag, azt mondta volna, hogy úgy el van fáradva, mint a kutya. Teljesen ki volt merülve, és tetőtől talpig mocskos volt. Majdnem egész délelőtt repült. Izzadság- és olajfoltokkal tarkított, gyapjú pilótaruhát viselt. A khaki pilótasapkáját és a védőszemüvegét a pilótaruhája bal oldali térdzsebébe gyömöszölte, míg tábori sapkája a jobb oldali térdzsebéből kandikált ki. Bőr pilótadzsekijét a vállára vetve cipelte magával; behajlított mutatóujját a dzseki akasztójába dugta.

Alig várta, hogy lezuhanyozhasson, és felvehessen egy tiszta ruhát. De leginkább egy sört szeretett volna meginni. Persze a sörről szó sem lehetett. Aznap

délután még legalább két órát kellett repülnie, és aki iszik – akárcsak egy vacak sört is –, az bizony nem repülhet.

Amikor Charley Galloway a VMF-229 századirodájaként és raktárjaként is funkcionáló Quonset fémbarakkhoz ért, az ajtón egy lakatot talált. Az órájára pillantott: 12 óra múlt pár perccel

Galloway dühösen arra gondolt, hogy Alfréd B. Hastings őrzető úgy döntött, hogy ideje megebédelni, és le van szarva a telefon, hadd csörögjön magának. De rögtön meg is bánta, hogy ilyesmit gondolt az őrzetőről. Hastings őrzetőt, akit Big Steve Oblensky technikus őrmesterrel együtt helyeztek át a VMF-229-hez, Oblensky küldöncéből századírnokká léptették elő. Kezdetben ugyan teljességgel alkalmatlan volt az írnoi posztra, de tudott gépelni, és hamarosan az is kiderült, hogy jó érzékkel tud manőverezni a Tengerészgyalogság bürokrata útvesztőiben. Jól végezte a dolgát. Galloway tudta, hogy a kölyök minden nap késő éjszakáig az irodában dolgozott, és nyilván valamikor neki is kellett ennie.

Galloway benyúlt a pilótaruhája alá, és előhúzta a láncot, amin a dögcéduláját, valamint négy kulcsot tartott. Az egyik a szobáját nyitotta a nőtlen tiszték szállásán, a másik a Ford slusszkulcsa volt, a harmadik a századiroda lakatjához tartozott, a negyedik pedig a századirodában tartott páncélszekrényhez. Kinyitotta a lakatot, és belépett.

A telefonkagyló földre volt téve. Nem véletlenül. Oblensky technikus őrmester utasította Hastings őrzetőt, hogy jobb, ha az aranygallérosok egy kicsit *felhúzzák magukat*, ha azt hiszik, hogy egész nap az őrzető a telefonon ül, mintha *felbasszák az agyukat* azon, hogy kicsöng a telefon, de senki nem veszi fel, ami egyértelmű bizonyíték arra, hogy megszegették a szabályt, amely szerint a századirodában a nap huszonnégy órájában lennie kell valakinek.

Galloway százados a páncélszekrényhez lépett, letérdelt, kinyitotta a kulccsal, aztán kinyitotta az ajtaját, benyúlt, és kivett egy üveg kólát a jéggel megtöltött, ónozott vaslemezből készült vödörből, ugyanis ez volt minden, amit a páncélszekrény tartalmazott. A kólásüveget úgy nyitotta ki, hogy a kupakját a páncélszekrény sarkának feszítette, majd tenyerével a kupakra csapott.

Az íróasztalához lépett, leült az ütött-kopott, de meglepően kényelmes írodai székre – amit Oblensky lopott valahonnan, aztán pedig áthúzott –, hátradőlt, a lábát az íróasztalra tette, és nagyot húzott a kólásüvegből. Egy pillanattal később eleresztett egy elégedett böfögést.

Az íróasztalán, szépen elrendezve, egy köteg papír hevert. Tapasztalatból tudta, hogy a jó másfél centiméter vastag papírköteg szinte minden egyes lapját kénytelen lesz aláírni – az eredeti példányt és az indigózott másolatokat egyaránt. Úgy döntött, hogy bánni is álljon azokon a papírokon, nem fog elszaladni.

A keze mocskos volt és olajos. A bürokrácia főpapjait minden bizonnyal inzultálná, ha a „Beérkező” felirattal ellátott irattartójukba – amelyből olvasás nélkül minden papírt átesznek a „Kimenő” felirattal ellátott irattartóba, hogy aztán

tovább küldhessék a felsőbb vezetésnek – olyan dokumentumok kerülnének, amelyeken olajos újjlenyomatok éktelenkednek.

Az íróasztalán heverő telefonkagylóra pillantott, aztán némi gondolkodás után visszatette a készülékre. Annyi ideje sem volt, hogy hátradőljön a székében, és az ajkához emelje a kólásüveget, a telefon máris felcsörrent.

Előrehajolt, és felvette.

– VMF-229, Galloway százados, uram.

– Maguk egész nap a telefonon ülnek, jóember? – szólalt meg a hívó. – Már egy órája próbálom felhívni magukat.

– Hát, legalább formában tartja a mutatóujját – mondta Galloway. – Kivel beszélek?

– Rhodes hadnagy vagyok a NATS-tól, Pearlből. Volna pár emberem a maguk számára.

– Gondolom, nem tudja őket ideküldeni, igaz?

– Nem. Legalábbis ma nem. Ezért telefonáltam.

– Miféle emberekről lenne szó?

– Két rettenthetetlen madáremberről, akiket az Államokból küldtek ide. A Hickam repülőtérrel küldte ide őket a légi hadtest.

– Ahelyett, hogy ide küldték volna őket. Értem.

– Idejönnek értük? Vagy szállásoljam el őket az átmeneti nőtlenishti-szálláson?

– Valakit értük küldök. Köszi a hívást.

– Nincs mit.

Galloway letette a telefont, és magában kezdett beszélni.

– Nem fogok értük küldeni senkit, mert nincs egy szál emberem sem, akit odaküldhetnék értük valamilyen járművel... egyébként pedig járműveim sincsenek, úgyhogy erről ennyit.

Ezen egy darabig elgondolkodott.

– Bassza meg!

Megitta a kóláját, és az üveget – egy hangos csattanás kíséretében – egy bizonyos tárgyba ejtette, amelyről immáron tudta, hogy nem szemeteskuka, hanem „ideiglenes irodai hulladéktároló edény; szövetségi raktári szám: hatmilliárd-tizenhárom”. Aztán a lábát nagy ívben lelendítette az asztalról, még egyet bőfögött, és felállt. A telefonra nézett, aztán a kagylót a készülék mellé tette.

Hastings örvezető íróasztalához ment, és hagyott neki egy üzenetet: „12.05. a NATS-hoz mentem két új emberért. C. M. G.”

Kisélt a Quonset barakkból, lelakatolta az ajtaját, és a Fordjához sétált. A szabályzat előírta, hogy a körletet elhagyó tiszteknek a napszaknak megfelelő egyenruhát kell viselniük. Ez alól kivételt csak azok a tisztek képeztek, akik éppen repülőbevetésre indultak, illetve abból tértek vissza. Ezek a tisztek a bevetéshez szükséges öltözetet viselhették. Charles M. Galloway százados úgy vélte, hogy ez utóbbi tisztek közé tartozik, ugyanis éppen bevetésről tért vissza, és egy újabb bevetésre készült.

Kihúzta a tábori sapkáját a térdzsebéből, felvette, aztán belebújt a bőr pilótadzsekibe, és felhúzta rajta a zipzárat. Aztán beült a Ford volánja mögé, és elhajtott.

– Két emberemért jöttem – mondta Galloway, amikor az MP a koci mellé lépett. – Itt hagyhatnám az autót egy percre?

– Nem, uram – felelte az MP. – Az szabályzatellenes lenne. De nekem most meg kell néznem, hogy mi a helyzet odabent, ami eltart legalább két percig, és ugye ezalatt az idő alatt nem láthatom, hogy megállt-e itt egy autó, vagy sem.

– Kösz – mondta Galloway, és kiszállt az autóból.

Elmosolyodott, amikor meglátta a rettenthetetlen madárembereket, akik a terminálépület fapadján üldögéltek. Mindkettőt ismerte.

A két tiszt rögtön felállt, amikor meglátta Gallowayt. Először James G. Ward tartalékos tengerészgyalogos főhadnagy mosolyodott el – még integetett is. David F. Schneider tengerészgyalogos főhadnagy majdhogynem vigyázzba vágta magát.

Ha Schneider lenne a rangidős – gondolta Galloway – most elkiáltaná magát, hogy „Vigyázz!”, és bejelentené, hogy „Schneider főhadnagy parancs szerint egy fővel jelentkezik a parancsnoknál”.

– Isten hozta magukat a napfényes Hawaiiion! – mondta Galloway és kezet nyújtott a tiszteknek. – Milyen volt az útjuk?

– Hosszú – felelte Jim Ward.

– Nagyon jó, uram, köszönöm – felelte Schneider főhadnagy.

Ó, szóval így állunk! Biztos órákon keresztül üldögélt a hüvelykujjával a seggében, és azon morfondírozott, hogy hogyan kellene a századparancsnokánál jelentkeznie, aki nem is olyan régen még csak egy szimpla őrmester volt.

– A kocsim odakint áll. Dobjanak fel egy negyeddollárost, és döntsék el, hogy ki üljön a pótülésre. Segítsek kivinni a cuccaikat?

– Egyedül is menni fog, köszönöm – mondta Ward.

– Nem, uram. Köszönöm, uram – mondta Schneider.

Galloway kísértelt az épületből, a két tiszt követte.

– Szuper ez az autó! – mondta Jim Ward. – De régen szeretnék venni egy ilyet. A magáé?

– Aha. Még akkor vettem, amikor a VMF-21 I-nél voltam. Darabokra szedtem, aztán felújítottam, és összeraktam.

Galloway százados gyanította, hogy Schneider főhadnagyot közel sem nyűgözte le annyira a kilencéves, sárga Ford sportkocsi, mint Ward főhadnagyot. Azt is látta, hogy Schneider szemmel láthatóan megkönnyebbült, amikor Ward elhelyezkedett a hátsó pótülésen a csomagok mellett. Schneider főhadnagy úgy vélte, hogy nem tengerészgyalogos-tiszthez méltó dolog egy kilencéves, sárga Ford sportkocsi hátsó pótülésén ülni, különösen akkor, ha az illető tiszt Annapolisban végzett.

Galloway beült a volán mögé.

– Szeretném emlékeztetni magukat arra a katonai szentségre, amely úgy hangzik: „Azt tegyék, amit mondok, és ne azt, amit én teszek!” – mondta Galloway. – Szóval figyelmeztetem mindkettőjüket, hogy az indítózónán kívül tilos pilótaruhát viselni! Néhány pilótát már felírtak emiatt az MP-k meg a parti járőrök.

– És ilyenkor mi történik? – kérdezte Ward.

– Jelentést írok, hogy a szabálytalan egyenruha-viselet miatt felírt pilótákat felakasztottuk, megnyúztuk és felnégyeltük. Púp a seggünkön ez a hülye szabály. Egyébként összesen egy írnokunk van a századirodán, és az sem gépel túl jól, úgyhogy lehetőleg ne írassák fel magukat.

– Vettem – mondta Jim Ward, aztán előrehajolt a pótülésen, és egy vastag, celluluszal megerősített levelet nyújtott Galloway felé.

– Mi ez?

– Caroline néni írt pár sort – mondta Jim Ward.

– Tartsa magánál még egy darabig – mondta Galloway. – Csupa mocskok vagyok, csakúgy mint a pilótaruhám. Éppen zuhanyozni akartam, amikor megszörrent a telefon, és közölték velem, hogy maguk ketten megérkeztek.

– Megvártuk volna – mondta Schneider.

– Gondoltam, a francba a zuhanyozással – mondta Galloway. – Ma délután úgyis újra repülnöm kell.

– Megvannak a gépeink? – kérdezte Ward lelkesen.

– Wildcatek – mondta Galloway. – *Új* Wildcatek. És ha szépen megkéri Oblensky őrmestert, még a nevét is felfesti az egyikre, és akkor küldhet róla egy fotót a mamájának.

– Ki ez az Oblensky őrmester? – kérdezte Ward.

– A karbantartó őrmesterünk. Az egész repülőosztály legjobb karbantartója. Pillanatnyilag ő az első őrmester, az élelmezési őrmester, a raktáros őrmester és a gépparkért felelős őrmester.

– Ez hogy lehet, uram? – kérdezte Schneider.

– Úgy, hogy nincsen senki más, aki elláthatná az első őrmesteri, az élelmezési őrmesteri, a raktáros őrmesteri és a gépparkért felelős őrmesteri posztot. Már dolgozom a dolgon, de eddig átkozottul kevés sikerrel.

– Értem – mondta Schneider.

– Most Ewa-ra fogunk menni, ahol megmutatom maguknak a MAG-113 főhadiszállását – mondta Galloway. A MAG, vagyis a tengerészgyalogos-repülőcsoport a repülőszázadtól egyvel magasabb szintű repülőalakulat, gyakorlatilag a gyalogzászlóalj repülős megfelelője. – Aztán elviszem magukat a nőtlen tisztek szállására, onnan pedig a századirodára. Utána elmegyünk az indítózónába, ahol én szépen kiszállok. Maguk visszahajtanak a MAG-113-hoz. A parancsnok... Clyde D. Dawkins alezredes mindig látni akarja a friss húst. Amikor végzett magukkal, menjenek a nőtlen tisztek szállására, és rendezkedjenek be! Onnan aztán menjenek vissza a századirodára, ahol Hastings őrvezető majd elvégzi a szükség-

ges papírmunkákat. Ott találkozom magukkal, és onnan megyünk a klubba, ahol megisszuk a mindennapi sörünket, és bedobunk valami harapnivalót. OK?

– Jól hangzik – mondta Ward.

– Aki meghúzza a parancsnok kis, sárga autóját, azt itt kasztrálás általi lassú halálra ítélik – mondta Galloway. – Ez amolyan baráti figyelmeztetés.

A tisztek felnevettek.

– Gondolom, a repülőorvosi vizsgálatot nemrégiben végezték el magukon.

– Igen, uram – mondta Ward és Schneider kórusban.

– Rendben. Ne feledjék, hogy Hastings örvezetőnek mindenképpen adniuk kell egy példányt az orvosi igazolásukból. És persze a parancsuk egy példányát is adják oda neki. Reggel repülünk egyet. Ha más nincs, akkor felderítjük a terepet. Két oktatópilótánk van. Én és egy Bill Dunn nevű hadnagy. Lelőtt egy Kate-et meg egy Zérót Midway felett. Jó pilóta, úgyhogy figyeljenek oda arra, amit mond. Én is mindig odafigyelek rá.

– Félúton van a mesterpilóta-minősítés megszerzése felé – gondolkodott Ward hangosan.

– Még mielőtt elmerülne az álmvilágban – mondta Galloway –, közlöm magával, hogy a hadnagy Midway felett kapott egy 20 mm-es lövedéket a szélvédőjébe, amitől kis híján átment szopránba, leszállás közben pedig totálkárosra törte a gépét. A VMF-211 legtöbb pilótája soha nem tért vissza Midwayre. Ezt ne feledje!

Egy pillanatnyi csend következett, amelyet Schneider tört meg.

– Uram, így nem jelenhetünk meg. Úgy értem, a repülőosztály parancsnoka előtt.

– Hadnagy – mondta Galloway –, szerencsénkre olyan repülőosztály-parancsnokkal áldott meg minket az Isten, aki elég bölcs ahhoz, hogy tudja, aki az Államokból repül ide, annak összegyűrődik az egyenruhája. Egyébként nem arra kíváncsi, hogy ráncos-e a gatyájuk, hanem arra, hogy elég tökös gyerekek-e.

Jim Ward felnevetett.

– Igen, uram – mondta Schneider.

Ha számít az első benyomás – gondolta Galloway, miközben végighajtott a Ford sportkocsival az indítózóna mögötti gördülőúton – akkor Big Steve épp most járatta le magát Schneider főhadnagy előtt.

Oblensky technikusi őrmester a földön ült, az egyik Wildcat árnyékában, a bal oldali futóműnek támaszkodva, és egy üveg kólát pihentetett a hasán. Tábori bakancsot és khaki nadrágra emlékeztető gatyát viselt – amelyet az őrmester térd felett nem túl elegánsan elvágott –, és semmi mást. A pocakja, amelyen a kólásüveg pihent, ráfolyt a nadrágszíjára; masszív mellkasán zsír- és feltehetően hidraulikaolajcsíkok éktelenkedtek, ráadásul szemmel láthatóan aznap nem is igen borotválkozott meg. A haja csatagos volt az izzadságtól.

Galloway leállította a Fordot, és a két tiszt társaságában kiszállt az autóból. Oblensky feltápaszkodott, és odabotorkált hozzájuk. A két tisztre nézett Gallo-

way háta mögött, de jelentéktelennek ítélte őket, és inkább Galloway felé fordult.

– Ezeket a kibaszott géppuskákat meg kéne nézetni egy jó fegyvermesterrel – jelentette be Oblensky. – Peterson ma reggel visszajött, és azt mondta, hogy három géppuskája dőglött be, miután leadott velük három vagy négy lövést.

Az F4F-4-es vadászgépeket négy .50-es kaliberű Browning géppuskával fegyverezték fel.

– Mitől dőglöttek be? És, ami fontosabb, hogy lehet kijavítani a hibát?

– Ha tudnám, hogy mitől dőglöttek be, akkor megjavítanám – mondta Oblensky. – Felhívtam az egyik haveromat... kínai tengerészgyalogos volt, most meg tűzvezér a 2. raider-zászlóaljnál... Zimmermant. Azt mondta, ha átviszem hozzájuk, akkor megnézi.

– Jó – mondta Galloway.

– De nem ingyen gondolja.

– Mit akar?

– Kéne neki egy generátor – mondta Oblensky. – Sátorban vannak elszállásolva. Van egy hűtője valahol, de áram nélkül nem sokat ér vele.

– Jesszusom, Steve, nekünk is csak két generátorunk van.

– Azt hiszem, tudom, hogy honnan szerezhetnék egyet.

– Honnan?

– Azt ne akarja megtudni, százados.

– És ha elkapják?

– Hát, akkor tartok tőle, hogy maradnak az elbaszott Browning géppuskái, százados.

– Akkor legyen óvatos! – mondta Galloway.

Big Steve bólintott.

Galloway Wardra és Schneiderre pillantott. Ward szemében csodálatot látott, Schneidereben viszont döbbenetet, mivel a két tiszt csak ekkor döbbsenett rá, hogy tulajdonképpen miről is szólt ez a beszélgetés.

– Uraim – mondta Galloway –, szeretném bemutatni maguknak Oblensky technikus őrmestert, a repülőszázad karbantartó őrmesterét. Őrmester, bemutatom Ward főhadnagyot és Schneider főhadnagyot. Az urak épp az imént érkeztek meg.

Big Steve előrenyújtotta vaskos, zsíros kezét. Először Ward fogott vele kezét, aztán Schneider. Ward szemmel láthatóan örömmel rázott kezét az őrmesterrel, Schneidertől viszont csak egy erőltetett mosolyra futotta.

– Isten hozta magukat minálunk, urak – mondta Big Steve. – A parancsnok már mesélt nekem magukról. Nem számítottunk rá, hogy ilyen hamar ideérnek.

– Már megígértem nekik, hogy felfested a nevüket a gépeikre, hogy lefotózhassuk őket – mondta Galloway.

– El van síkálva. Holnapra meg is lesz, az biztos – mondta Big Steve. Elfordult, aztán elvigyorodott, és a mögötte lévő Wildcatre mutatott. – Ez itt már ké-

szen áll a berepülésre, és ha a hat nulla hármában kicserélik abban az elbaszott motorban a köcsögöt, akkor ma délutánra az is kész lesz. A „köcsög” alatt a hengert és a dugattyút értette.

– Akkor ez a mai program, Steve? Ezt a madarat kell berepülnöm?

– Dunn hadnagy már kivitte Peterson hadnagyot. Azt mondta, hogy ha maga nem ér rá, akkor elviszi ezt a bádögBillt is egy körre, amint visszaért.

– Azt szeretném, Steve, ha a hat nulla hármában is készen állna a berepülésre, mire visszajövök ezzel – mondta Galloway.

– Akkor viszont Neelynek kell kicserélnie a köcsögöt, mert nekem intézkednem kell generátorügyben.

– Azt hiszem, nem ártana, ha egy kicsit megrugdosnád a seggét, Steve.

– Jó. Megmondom neki, hogy legyen kész, mire visszajön – mondta Oblensky. – Zsúfolt lesz a ma délután. Ami a ma estét illeti, nem gondolta meg magát, százados?

Bassza meg, erről teljesen megfeledkeztem!

Mrs. Stefan Oblensky, leánykori nevén Florence Kocharski korvettkapitány (USA Haditengerészet, ápolóhadtest) meghívta Charles M. Galloway tartalékos tengerészgyalogos századost a család rezidenciájára, ahol Oblensky technikus őrmester és kedves neje éldegélt az Úr parancsolatának engedelmeskedve, mindazonáltal teljes mértékben fittyet hányva az Egyesült Államok Haditengerészete szabályaira és szokásaira.

Charley Big Steve arcát fürkészte.

Nem utasíthatom vissza már megint. Már négyszer hívtak meg, én pedig háromszor utasítottam vissza.

– Egy francot – mondta Galloway. – Ott leszek.

XII.

(Egy)

Hawaii, Ewa

Tengerészgyalogos-légítámaszpont

MAG-21, parancsnokság

1942. július 7., 14.45

David F. Schneider főhadnagy átnyúlt, és megérintette Jim Ward főhadnagy kezét, aki éppen Galloway 1933-as, lenyitható tetejű Fordjának próbálta kinyitni az ajtaját. Ward megfordult, és Schneiderre nézett.

– Szerinted nem kellene mégis megborotválkoznunk, meg friss egyenruhába bújnunk, mielőtt odamegyünk?

– Hallottad, hogy mit mondott a százados. A százados azt mondta, hogy az ezredesnek elég esze van, és tudja, hogy aki tizenkét órán keresztül repül, annak összegyűrődik a nadrágja. És nekem nagyon úgy tűnik, hogy a százados az új parancsnokunk.

– De nem sokat változott – mondta Schneider. – Vagy igen?

– Mire gondolsz?

– Te is hallottad, hogy engedélyt adott annak a meztelen mellkasú gorilla őrmesternek, hogy ellopjon egy áramfejlesztőt valahonnan, valakitől, akinek minden bizonnyal szüksége lenne rá.

Ward nem felelt.

– Csak azért, hogy odaadhassa egy másik őrmesternek a 2. raidereknél – folytatta Schneider –, aki majd megjavít valamit a géppuskákon, amit ő nem tud megjavítani, mert túl hülye, vagy túl képzetlen. Tudomásom szerint ez a „kormány tulajdonával való visszaélés”.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz – mondta Jim Ward.

– Te is ott voltál! – mondta Schneider felháborodottan.

Aztán leesett neki.

– Ó – mondta undorral a hangjában. – Már értem.

– Nem, szerintem nem érted, Dave – mondta Ward. – Mondok én neked valamit, Dave. Tudod, te az idő nagy részében egy rendes srác vagy, de a lelked mé-

lyén ott lapul egy kis fasz, aki folyton ki akar tömi. És tudod, nem igazán kedvelek olyankor, amikor sikerül is neki kitörnie.

Schneider egy ideig némán meredt Wardra, aztán megszólalt. Egészen lassan beszélt.

– Feltételezem, hogy a hozzáállásodnak semmi köze nincs ahhoz, ami Galloway és Caroline nénikéd között van.

– Valószínűleg van hozzá valamicske köze – mondta Ward. – De úgy gondolom ... azt remélem, hogy pusztán arról van szó, hogy lojális vagyok a parancsnokomhoz.

Schneider felhorkant.

– Téged senki sem küldött ide – mondta Ward. – Önként jelentkezted, mert elegend volt abból, hogy R4D-ket vezess, és mert vadászpilóta akartál lenni. Galloway elintézte neked. Nélküle még mindig Quanticóban lennél. Amikor önként jelentkezted, pontosan tudtad, hogy milyen ember Charley... Galloway százados. Csak nemet kellett volna mondanod.

– El sem hiszem, hogy ilyen könnyedén elnézed neki azt, ami a hangárban történt.

Ward elfordult, és végre sikerült kinyitnia a Ford ajtaját. Aztán gyorsan az autó elejéhez lépett, és Schneider elé állt, aki ki akart szállni a kocsiból.

– Soha nem hittem volna, hogy egyszer még élvezni fogom ezt – mondta Ward –, de tévedtem. Bizonyára még emlékszik rá, hadnagy, hogy kettőnk közül én vagyok a rangidős. Éppen ezért, az Egyesült Államok istenverte Haditengerészete által rám ruházott hatalomnál fogva utasítom, hogy *a)* maradjon a kocsiban! *b)* fogja be a hülye pofáját!) és *c)* addig ne merészeljen kiszállni a kocsiból, amíg nem küldök magáért valakit! És tudjon róla, hadnagy, hogy ha szükséges, egy egész köteg Bibliára megesküszöm, hogy amikor Oblensky őrmesterrel beszéltünk, úgy volt felöltözve, mint aki most lépett le egy kibaszott toborzóplakátról, és egyetlen kibaszott szót sem szólt arról az istenverte generátorról Megértette, hadnagy?

– Jim – kezdett hozzá Schneider –, én természetesen...

– Azt a parancsot kapta, hadnagy, maradjon a helyén, és fogja be a hülye pofáját – mondta Ward, majd sarkon fordult, és magára hagyta Schneidert.

(Kettő)

Hawaii, Ewa

Tengerészgyalogos-légitámaszpont

Kifutópálya-küszöb, 17-es kifutópálya

1942. július 7., 14.50

Charles M. Galloway tartalékos tengerészgyalogos századosnak volt egy rémségesen sötét, ám igaz titka, amit soha senkivel nem osztott meg. Nem volt benne biztos, hogy jellemhiba-e, vagy olyasvalami, ami másokkal is előfordult. Azt azonban tudta, hogy nem akarta, hogy más is tudjon róla, és hogy soha nem

fogja megkérdezni senkitől, hogy ő is érzett-e már hasonlót, vagy hogy őt is gyötörte-e az, ami őt gyötörte.

A rideg valóság az volt, hogy az ehhez hasonló helyzetekben – a pilótafülkében, amikor minden mutató a zöldbe ért, az utolsó néhány pillanatban, amikor már csak annyi maradt hátra, hogy előretolja a gázkart, és a mikrofonba mondja az ismerős mondatot, hogy „öt kilenc kilences gördül” – Charley Gallowayre ráért a félelem.

Mondogathatta ő magának, hogy semmi értelme félni, mert hogy sokkal jobb a legtöbb pilótánál, akit ismer, meg hogy a repülőgép, amivel éppen felszállni készül, tökéletesen biztonságos, meg hogy összesen hány repült órája van már; még azt a tanulmányt is felidézte, amit a Kaliforniai Egyetemen készítettek, és ami minden kétséget kizáróan bebizonyította, hogy még egy kretént (a kretén az a valaki, ami egy fokkal jobb a mormonoknál) is meg lehet tanítani repülni; semmi sem segített. Ilyenkor – minden egyes alkalommal – világosan megjelent a lelki szemei előtt a repülőgépe, amint irányíthatatlanná válik, a háttára fordul, a földnek csapódik, és felrobban. És ez megrémítette. Volt olyan, hogy remegni kezdett a térde. Az is előfordult – nem is egyszer –, hogy le kellett vennie a kezét a kormányszervekről, hogy „megállítsa” a lábát, mert annyira remegett.

Aznap, ahogy ott ült, és várt, emlékeztette magát arra a döntésére, amit saját magával és Dunn hadnaggyal kapcsolatban hozott, mármint, hogy ki repül és mivel. Dunn jó pilóta volt, és olyasmiben volt része, amiben Gallowaynek soha. Találkozott az ellenséggel egy légi ütközetben, és lelőtt két ellenséges repülőgépet. Galloway úgy gondolta, hogy csak az tudja, milyen az, amikor az emberre lönek, aki már átélte.

Ez természetesen nem változtatott azon a véleményén, mely szerint akkor lesz valakiből jó pilóta, ha két feltétel teljesül: ha az illető született pilóta, és ha elég tapasztalattal rendelkezik. Galloway szentül hitte, hogy sokkal inkább repülésre született, mint Dunn, és hogy egyértelműen sokkal több tapasztalattal rendelkezett a hadnagnál.

A VMF-229 elsődleges feladata az volt, hogy váljon működőképpé, vagyis a tizennyolc F4F-4-es Wildcat és a pilóták álljanak készen arra, hogy oda repüljenek, ahová a repülőszázadot vezénylik, és hogy elvégezzék azt, amit a repülőszázadnak a parancs szerint el kellett végeznie.

Természetesen Galloway összes pilótája haditengerész pilóta volt. Valaki felelőssége teljes tudatában úgy döntött, hogy ezek az emberek tudnak repülőgépet vezetni. De Gallowayn (minden bizonnyal) és (feltehetően) Bill Dunn hadnagyon kívül a VMF-229 pilótái minden szempontból kezdők voltak. Hihetetlenül értelmes, remek kondícióban lévő fiatalember, akik elvégezték az előírt tanfolyamokat. De egyikük sem repült egy évnél régebben, és – amennyire Galloway tudta – egyikük sem került még bajba a levegőben.

És mindannyiukat lenyűgözte Bill Dunn hadnagy, ami érthető volt, noha Galloway szerint ez is csak azt bizonyította, hogy mennyire naivak. Dunn *részt*

vett légi ütközetben, eltalálták és megsebesült, de élve visszatért, ráadásul lelőtt két japán gépet.

Ennek ellenére, amint Big Steve Oblensky működőképessé tett kettőt azok közül a Wildcates közül, amiket teherautóval szállítottak Ewa-ra a Pearl Harbor melletti rakpartról, Galloway fél tucatszor repült Dunn ellen szimulált légi harcban, és minden probléma nélkül sikerült neki kimanőverezni a hadnagyot már az első alkalommal. De a második és a harmadik próbálkozásakor is könnyűszerrel mögé került, és már azon kezdett el gondolkodni, hogy nem kellene-e inkább felhagyni ezekkel a szimulált csatákkal, mert már így is éppen eléggé megszégyenítette a hadnagyot.

Aztán minél többet morfondírozott a dolgon, annál inkább egyértelművé vált a számára, hogy *pontosan* ezt kell tennie. Meg kell szégyenítenie Dunn hadnagyot. Ahogyan a lövészszázad minden egyes közlegényének azt kell *hinnie*, hogy az őrmesterük a legjobb lövész az egész kibaszott világon, ugyanúgy a repülőszázad hadnagy pilótáinak is azt kell *hinniük*, hogy a *parancsnokuk* a legjobb pilóta az összes kibaszott tengerészgyalogos pilóta közül.

A terv végül bevált, méghozzá jobban, mint azt Galloway gondolta volna. Először is Dunn nem ájult el a saját hőstettétől, attól, amit Midway fölött tett. Ezért aztán nem érezte magát megszégyenítve, amikor egy nálánál jobb pilóta legyőzte, aki már akkor repült, amikor ő még azon igyekezett, hogy bevegység a gimnáziumi futballcsapatba.

Ráadásul ahogy az új emberek érkeztek, Dunn mindenkivel közölte, hogy a parancsnokuk egy pokolian jó pilóta. Mivel ezt egy olyan pilóta mondta, aki megsebesült egy légi ütközetben, és lelőtt két ellenséges gépet, minden egyes szavát szentírásnak vették.

De Galloway ennyivel nem elégedett meg; nem ült a babérjain, és Dunn hadnagynak sem hagyott békét. Galloway hitt abban a régi tengerészgyalogos mondásban, ami szerint: „Az ember akkor tanul meg a legjobban valamit, ha megpróbál másokat is megtanítani rá.” Ezért aztán Dunnt állandóan felküldte, hogy különböző légi harci és tüzelési technikákat tanítson a kölyköknek. Eközben a saját technikáját is alkalma volt csiszolgatni, ráadásul gyűjtögette a repült órákat is, vagyis egyre tapasztaltabbá vált.

Ami Gallowayt illette, amikor csak lehetett, maga repülte be az újonnan elkészült vadászgépeket – egyszerűen csak azért, mert ő volt a legképzettebb berepülőpilóta. A legtöbb berepülés egyszerű rutinnak bizonyult. Ha minden rendben ment, ezekkel a gépekkel még a Kaliforniai Egyetem kreténjei is tudtak volna repülni. A tapasztalatra akkor volt szükség, amikor valami meghibásodott. Egy tapasztalt pilóta gyakran már előre megérezte, hogy valami el fog romlani, és így meg tudta tenni a szükséges lépéseket, amelyeknek köszönhetően a repülőgép egyben maradt, és nem történt nagy baj. Még ha valami igen komoly üzemzavar lépett is fel, egy tapasztalt pilóta le tudta tenni a repülőgépet, méghozzá egy darabban, míg egy tapasztalatlan pilóta ilyenkor nagy valószínűség szerint megölte magát, és még a gépet is rípiyára törte.

A VMF-229-nek kiutalt gépek közül egy sem semmisült meg, de még csak komolyabb sérülést sem szenvedett el a berepülések közben. Galloway szerint ez egy elég komoly fegyvertény volt... főleg akkor, ha figyelembe vesszük, hogy a pilótával – aki C. M. Galloway volt – három ízben esett meg, hogy felszállás közben állt le a tesztelt repülőgép motorja. Amikor a Wildcat légszavarja leállt, a Wildcat azonnal úgy döntött, hogy elege volt a repülésből, és amint lecsökkent a sebessége, a gép leadta az orrát, és a repülőgép elkezdett átesni. (Noha a gépkönyv szövege olyan volt, mint egy reklámbrosúra, amit a Grumman értékesítéséhez használtak fel, azért volt benne egy passzus – apró betűvel szedve –, amely figyelmeztette a pilótákat, hogy „motorleállás esetén a repülőgép orra rendkívül nehézé válik”). És ilyenkor, még ha a pilótának sikerült is megakadályozni, hogy a gép áteszen, aztán pedig siklásba kezdett, a Wildcat úgy süllyedt, mint egy darab kő.

Gallowaynek valahogy mégis sikerült mindhárom alkalommal lehozni a repülőgépeket, és közben sem a repülőgép, sem a pilóta nem sérült meg.

Miközben Galloway ott ült aznap délután annak a Wildcatnek a pilótafülkéjében, amit be kellett repülnie, és a torony közölte vele, hogy elsőként szállhat fel, az összes mutató pedig a zöldben pihent, és megint kezdte hatalmába keríteni a félelem, az jutott eszébe, kész röhej, hogy fél.

Galloway százados megnyomta a műfőnyomógombját.

– Ewa – mondta nyugodt hangon –, itt az öt kilenc kilences. A motor egy kicsit egyenetlenül jár, és az olajnyomás is egy hajszálnyit alacsony. Egy pillanatot kérek, hogy ellenőrizhessem.

– Vettem, öt kilenc kilences. El akarja hagyni a kifutóküszöböt?

– Negatív, Ewa. Azt hiszem, egy percen belül minden rendben lesz.

Nagy hiba lenne, amit egész életemben bánnék... nem... amit az idők végezetéig bánnék, bármilyen kibaszottul hosszú idő is az, ha felszállnék ezzel a madárral, odavágnám, és elégnék a lángokban anélkül, hogy elolvastam volna a levelet, amit a barátnőmtől kaptam, és ami itt lapul a zsebemben.

A szájába vette a jobb keze mutatóujját, a metszőfogaival ráharapott a disznóbőr kesztyű végére, és lehúzta a kezéről. Aztán a műveletet megismételte a másik kesztyűvel is. Kivette a zsebéből a borítékot, és megszagolta.

Biztos csak önáltatás, de esküdni mernék rá, hogy érzem rajta a parfümjé illatát.

A borítékban egy szépen, majdnem tökéletesen összehajtott, meglehetősen kemény papír volt, amit Charley magában csak „női levélpapírnak” hívott. A levél hátoldalán monogram volt. Ahogy széthajtotta a levelet, egy arányló korongot talált a papírhoz celluzozva, amely egy aranyláncon lógott.

Jenkintown, 1942. június 30.

Kedvesem!

Ez egy episzkopális kereszt. Tudom, hogy te nem vagy episzkopális, és mivel én meg elváltam (és egyéb okokból is), bukkott episzkopális nő lettem. Mégis szeretném, ha viselnéd, hogy tudd, folyton érted imádkozom.

Úgy gondoltam, hogy nem fog téged zavarni, és csak zuhanyozás közben fogod észrevenni, mert akkor útban lesz. De tálán ilyenkor majd eszedbe jutnák azok a közös zuhanyozások, amikor együtt voltál azzal, aki szeret téged, és azért a pillanatért él, amikor újra érezheti az öleléседet.

Szeretlek, most és mindörökkél

Caroline

Charley Galloway a pilótaszemüvege után nyúlt, és feltolta a homlokára. Valamiért könnyezni kezdett a szeme. Lehúzta a medált a celluxról, és alaposan szemügyre vette. Megpróbálta kinyitni az aranylánc apró kapcsát, de nem járt sikerrel. Rájött, hogy a törekeny aranyláncot nem fogja tudni felvenni. Előrehajolt, és a láncot a műszerfalon lévő magasságmérő állítógombjára hurkolta, majd óvatosan meghúzta, hogy megnézzze, hogy a rázkódástól nem fog-e leesni.

Megtörölte a szemét a kézfejjével, aztán a helyére húzta a pilótaszemüvegét, belegyömöszölte a kezét a kesztyűbe, majd megragadta a gázkart és a botkormányt. Egy egészen parányit előretolta a gázkart, és ráfordult a kifutóra. Aztán a gázkart a „felszállási sebesség”-állásig tolt, és megnyomta a mikrofonja gombját.

– Ewa – csendült fel az ismerős hang a torony hangszóróiban –, öt kilenc kilences gördül.

Galloway mintegy négyszáz métert tehetett meg a kifutón, amikor beszélni kezdett a motorhoz.

– Most már aztán nehogy beszarj itt nekem, te szemétláda!

Egy pillanattal később a VMF-229 405 999 farokazonosítóval ellátott F4F-4-es vadászgépe a levegőbe szökkent.

(Három)

Hawaii, Oahu

A Tengerészgyalogság ewa-i légitámaszpontja

MAG-21, parancsnokság

1942. július 7., 14.45

Clyde D. Dawkins tengerészgyalogos alezredes, a MAG-21 parancsnoka egészen meg volt elégedve James G. Ward tartalékos tengerészgyalogos főhadnaggyal. Persze jobban örült volna, ha Wardnak lett volna még vagy ötszáz repült órája – lehetőleg az F4F-4-essel, de a többi tartalékpilótához képest, amiket Pensacolából kaptak, Ward ősz hajú veteránnak számított.

Tetszett neki a fiatalember hozzáállása is, ami persze nem volt meglepő, hiszen Charley Galloway toborozta, ő pedig nem toborozna bajkeverőket vagy hülyéket.

– Galloway százados nemrégiben még repülő őrmesterként szolgált. Gondolja, hogy ez problémát jelenthet a maga számára?

– Igen, uram. Úgy értem, tudok róla, hogy repülő őrmester volt. Őrmester volt, amikor megtanított R4D-t vezetni, uram. – A kérdés szemmel láthatóan meglepte Wardot. – Nem igazán tudom, hogy milyen problémát jelenthetne ez nekem, uram.

– Nos, Mr. Ward, vannak olyan tisztek, többnyire meglehetősen ostoba tisztek, akik megvetik a musztángokat. Örömmel látom, hogy maga nem tartozik közéjük.

– Nem, uram. Szerencsés embernek tartom magam, amiért egy olyan századparancsnok alatt szolgálhatok, aki tudja, hogy mit csinál.

Dawkins majdnem elmosolyodott az őszinte, de meglehetősen naiv kijelentés hallatán.

– Mr. Ward – mondta Dawkins szigorúan –, csak nem arra céloz, hogy vannak olyan századparancsnokok is, akik nem tudják, hogy mit csinálnak?

Ward elvörösödött.

– Uram... – kezdett hozzáután.

– Értem én, hogy mire gondol, Mr. Ward – nevetett fel Dawkins. – Én is örülök, hogy Charley Galloway az egyik repülőszázadom parancsnoka. És egyetértek magával, mert szerintem is tudja, hogy mit csinál. A többi századparancsnokomról pedig most inkább nem ejtenék szót.

– Igen, uram – mondta Ward. Az arcára egyértelműen kiült a megkönnyebülés.

– Nem úgy volt, hogy jön még valaki magával? – kérdezte Dawkins.

– De igen, uram. Schneider hadnagy odakint vár. Dawkins felállt, és kezét nyújtott Wardnak.

– Isten hozta a csapatban, Mr. Ward. Örülünk, hogy velünk tart. A tisztjeim előtt mindig nyitva áll az ajtóm, a nap huszonnégy órájában.

– Köszönöm, uram.

– Volna szíves beküldeni Mr ____mit is mondott? Schneidert?

– Igen, uram.

Dawkins alezredest eleinte lenyűgözte David F. Schneider tengerészgyalogos főhadnagy. Jókötésű fiatalember volt, és meglepően frissnek tűnt ahhoz képest, hogy éppen akkor érkezett meg az Államokból. Az ujján pedig az annapolisi végzősök gyűrűje csillogott. Dawkins ezredes is Annapolisban végzett.

A háború előtt a Haditengerészetnél alig pár tucat olyan tiszt szolgált, aki nem Annapolisban végzett.

Az egyik elmélet – amelyet hamarosan ki is próbálhattak a gyakorlatban, hogy lássák, kiállja-e a háború tűzpróbáját – azt tartotta, hogy az Annapolisban végzett tisztek nem azért értékesek, mert rengeteg tapasztalatot szereztek békeidőben, amikor is megtanulták ellátni a teendőiket a Haditengerészet hajóin, hanem azért, mert végre lesz egy váza a hatalmasra duzzadt Haditengerészetnek, amelyre ráakódik majd a sok hús és izom, amely ahhoz kell, hogy megnyerhesék ezt a háborút.

Ezt részben azért gondolták így, mert úgy vélték, hogy igazi profizmust és komoly hozzáértést várhatnak el azoktól a fiatalemberektől, akik tizenhét vagy tizennyolc éves koruk óta haditengerészeti uniformisban feszítenek. És persze az is közrejátszott, hogy úgy vélték, az annapolisi végzősök – a zászlósoktól a tengerészgyalogos hadnagyokon át a tengernagyokig – lesznek azoknak a tengerészgyalogos-, illetve haditengerésztiszteknek a példaképei, akiknek a hetven vagy nyolcvan százaléka a civilek közül kerül ki. Dawkins úgy vélte, hogy e két érv közül ez utóbbi a fontosabb.

Noha egy olyan tisztnek, aki a Hudson High-on végzett, nehezen ismerték el, szinte minden annapolisi végzős nagyra becsülte a West Point-i kódexet – amit szavakba öntve úgy lehet összefoglalni, hogy *kötelesség, becsület, haza* – és minden erejével azon volt, hogy a szerint is éljen.

Éppen ezért Dawkins eleinte úgy érezte, hogy Galloway roppant szerencsés, hogy egy olyan embert kapott a századába, mint Schneider. Még azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy Schneider talán képes lesz megingatni Gallowayt azon hitében, hogy jogában áll elvenni bármilyen kincstári felszerelést attól, akinek eredetileg kiutalták, ha az illető nem láncolta azt a padlóhoz, illetve nem állított mellé fegyveres őrt.

Annyira jó benyomást tett rá Schneider, hogy már majdnem elfelejtette feltenni neki a kérdést, amit Ward főhadnagynak, és tulajdonképpen minden tisztnek feltett, akit a VMF-229-hez irányítottak. De végül mégis feltette.

– Galloway százados nemrégiben még repülő őrmesterként szolgált. Gondolja, hogy ez problémát jelenthet a maga számára?

– Nem, uram. Számomra nem, uram.

Miért nem tetszik neked ez a válasz? Mit is mondott? „Számomra nem”?

– Jól hallottam, Mr. Schneider? Azt mondta, hogy „számomra nem”? Arra céloz, hogy esetleg Galloway századosnak jelent majd problémát a dolog?

– Uram – mondta Schneider lefegyverző mosoly kíséretében –, én hivatásos vagyok. Tudom, hogy mielőtt Galloway százados tiszti kinevezést kapott, a döntéshozók alaposan fontolóra vették a dolgot. Természetesen azt nem állítom, hogy Galloway százados nem elsőrangú tiszt.

– De?

– Uram, arra próbálok kilyukadni... de talán nem jól közelítettem meg a dolgot... hogy azt kívánom, bár ne szolgáltam volna együtt Galloway századosal, amikor még sorállományú volt.

Miért nem tetszik neked ez a kijelentés? – morfondírozott Dawkins. Aztán rájött. – Amikor maga együtt szolgált Charley Gallowayjal, Schneider főhadnagy, nyilván nem játszhatta el a főnököt. Galloway volt a maga oktatópilótája. Az oktatópilóta definíció szerint a tanulópilóta, felettese”. Kezdem azt érezni, te öntelt kis tacskó, hogy azt gondoltad, egy hozzád hasonló, annapolisi végzősnek kijár egy, a rangodnak megfelelő, tiszti rendfokozattal rendelkező oktatópilóta.

– Úgy érti, azért, mert a maga szemében mindig is csak egy őrmester maradt?

– Nem, uram. Hanem azért, mert úgy vélem, hogy még emlékszik rá, hogy annak idején én voltam az egyik felettese. Talán furcsán fogja érezni magát ebben az új szituációban.

Nemcsak öntelt, de egy hazug szarrágó is! Az eszem megáll! Csak nem hitte, hogy bedőlök egy ilyen pofátlan hazugságnak? Az arrogáns szemétládája!

– Azt hiszem, értem – mondta Dawkins. – Nos, ezen gondolkodnom kell. Talán csendben megoldhatjuk, hogy áthelyezzék egy másik századhoz.

– Nem szeretném, ha kivételezne velem, uram.

– Értem – mondta Dawkins. – A legfontosabb, hogy a Haditengerészet érdekei ne sérüljenek.

– Igen, uram.

Csak azt az egyet nem értem, hogy hogyan tudta ez a seggfej átverni Charley Gallowayt? Lehet, hogy valami elkerülte a figyelmemet Mindegy. Ha Galloway nem ismerte ki ezt a kis faszt, majd én áthelyeztetem, nehogy sérüljenek a Haditengerészet érdekei. Charleynak éppen elég baja van így is. Nem hiányzik neki még egy ilyen fondorlatos kis faszt. A nyomorult háború hátralévő részében Piper Cubokat fog berepülni Kansasban, annyi szent.

– Nos, akkor ez minden, Mr. Schneider – mondta Dawkins –, hacsak nincs még valami, ami a lelkét nyomja.

– Nem szívesen...

– Hogy mondja?

– Uram, Dan bácsikám Pearlben van. A CINCPAC törzstisztje. Arra gondoltam, hogy ha megoldható lenne, esetleg átugorhatnék hozzá pár órára, mielőtt itt felvenném a szolgálatot.

– Dan bácsikája? Ismerek egy Karl Schneidert...

– Az anyám testvére, uram. Daniel Wagam. Wagam tengernagy. *Ezt mindenképpen tudatni akartad velem, mi?*

Dawkins elnézett Schneider feje felett, és a falióra pillantott. Galloway aznap már biztosan nem ülteti pilótafülkébe Schneidert. Ahhoz már túl késő volt, és Schneider amúgy is csak nemrég szállt le a gépről, ami az Államokból hozta ide. Galloway biztos el akarta vinni ezt a kis faszt, meg azt a másik, rendes kölyköt a klubba, hogy bemutatthassa a század többi tisztjének. Ez még várhat.

– Tudja, mit? Hívja fel Wagam tengernagyot, és kérdezze meg tőle, hogy van-e egy kis ideje a maga számára! – mondta Dawkins. – Ha ráér, akkor átvitem magát hozzá. Biztosra veszem, hogy a tengernagy meg tudja oldani, hogy holnap 05.00-ra visszajuttassa magát ide.

– Igen, uram. Biztosra veszem, hogy meg tudja oldani. Dawkins a telefonjára mutatott.

– Tárcsázzon, Mr. Schneider!

(Négy)

Hawaii, Oahu

A Tengerészgyalogság ewa-i légi támaszpontja

VMF-229, parancsnokság

1942. július 7., 16.40

Amikor Charley M. Galloway százados besétált a századirodába, két férfi várt rá: Jim Ward főhadnagy és Alfred B. Hastings őrzetű. Mindketten talpra szókentek.

Galloway már éppen azon kezdett el morfondírozni, hogy hol lehet Schneider, amikor meglátta, hogy Hastings őrzetű valamit tart a kezében. Egy darab kartonpapír volt, egy ingmerevítű, amit a mosodákban használnak, és amire az őrzetű egy csinos koponyát és két, keresztbe tett csontot rajzolt: a veszély nemzetközi jelét. A kartonon látott még egy tölgyfalevelet, az őrnagyok és alezredesek rendfokozatának szimbólumát, illetve egy nyilat, ami Galloway irodája felé mutatott.

– Pihenj! – mondta Galloway szigorúan. Aztán Wardra mosolygott, Hastingsre kacsintott, és besétált az irodájába.

– Jó napot, uram – mondta Galloway.

Clyde W. Dawkins alezredes ült Charley székében, a lábát pedig Charley íróasztalán pihentette.

– Úgy néz ki, mint egy kalap szar, Charley – jelentette be Dawkins. – Hány órát repült ma?

– Hatot. Azt hiszem. Talán többet.

– Az sok. Vegyen vissza belőle! – mondta Dawkins. – Nem szeretném, ha azt kellene írnom egy úrlapra, hogy a halálos kimenetelű baleset oka fáradságból eredű pilótahiba.

– Igenis, uram.

– Csukja be az ajtót! – mondta Dawkins.

Charley becsukta az ajtót.

Dawkins még nem végzett vele.

– Mi a franc van magával? * kérdezte mérgesen. – Nem tegnap tanult meg repülőgépet vezetni! Több esze is lehetne!

– Big Steve egy tucat gépet rakott össze. Azokat kellett berepülni. Én voltam a berepülőpilóta – felelte Galloway.

– Hány gépe működőképes?

– Tizenhét, uram. Mind – felelte Galloway. A hangjában nem volt semmi büszkeség. – Több működőképes repülőgépem van, mint pilótám.

– A szentségit, ez gyorsan ment – mondta Dawkins.

– Big Steve-nél nincs jobb szerelő.

– Csak sajnos van egy ostoba századparancsnoka, aki berepülőpilótát játszik, pedig mostanra már benőhetett volna a feje lágya.

– Igen, uram – mondta Galloway.

– Jó. Akkor holnap nem repül, ma este pedig rúgjon be! Ezt vegye parancsnak.

– Igenis, uram. Uram, valójában ez már nekem is megfordult a fejemben.

– Komolyan beszélek magával, a szentségit! Azt akarom, hogy *maga* legyen a VMF-229 parancsnoka, és nem valami kölyök, aki hat hónapja végzett Pensacolában.

– Igen, uram.

– De nem emiatt jöttem ide, és mondtam le egy pohár hideg martiniról – mondta Dawkins. – Az egyik tisztjével beszélgettem ma délután, százados. A kölyök, aki odakint van, rendesnek látszik. Talán egy kicsit túl rendesnek is. De mi a helyzet a másikkal?

Galloway hezitált.

– Nem hivatalosan kérdezem, Charley. Vegye úgy, hogy én vagyok a gyóntatópapa. Könnyítsen a lelkén, fiam!

– A nyomorult kis szarházi kiváló pilóta – mondta Galloway.

– Tényleg? – kérdezte Dawkins hitetlenkedve.

– Remek pilóta – mondta Charley. – Szükségem van a hozzá hasonló, jó pilótákra. Az meg, hogy szarházi, nem gond. Tudom kezelni.

– Azt tudta, hogy a nagybátyja egy tengernagy? Wagram tengernagy a ONCPAC-nél?

– Nem, de nem lep meg. Ő is a buzisuliba járt – mondta Charley, aztán rádőbbsent, hogy mit is mondott. – Elnézést, uram.

– Tudja, közöttünk, buzisulit végzett alakok között is van pár rendes fickó – mondta Dawkins. – De van közöttünk néhány... és nem szeretném, ha terjesztené. .. néhány igazi fasz is. Tartok tőle, hogy ez a maga Schneider főhadnagya közülük tartozik.

– Tudom kezelni, uram – mondta Charley.

– Nos, azért jöttem, hogy ezt megtudjam. Ha elkezdené keverni a szart, szóljon nekem!

– Igenis, uram.

– Most éppen Pearlben van a tengernagy bácsikájánál – mondta Dawkins. – Nem tudom, hogy azért ment-e oda, mert ilyen összetartó családja van, vagy pedig azért, hogy tudassa velem, hogy a nagybátyja egy tengernagy. Mindenesetre elengedtem, és megmondtam neki, hogy holnap 05.00-ra legyen itt. Ez gondot jelent magának?

– Nem, uram.

Dawkins egy pillanatra Galloway szemébe nézett, aztán felhorkant. Levette a lábát az íróasztalról.

– Tudja, hogy kivel fog meggyűlni a baja, százados?

– Uram?

– Velem, ha ma este nem lesz a klubban abban az elegáns, fehér egyenruhájában, és nem látom magán az alkoholos befolyásoltság biztos jeleit.

– Nos, uram, akkor valóban meg fog gyűlni magával a bajom – mondta Charley. – Abban biztos vagyok, hogy az alkoholos befolyásoltság jelei észlelhetőek lesznek rajtam ma este, de nem terveztem, hogy a klubba megyek. Az igazság az, hogy nagyon nem szívesen mennék ma este a klubba.

– Egy szóval sem akarok többet hallani, százados. Aztán meg ne halljam holnap, hogy csillogó szemmel, frissen és üdén akárcsak a közelébe is merészkedt egy repülőgépnél!

– Igenis, uram.

– Remek munkát végzett, Charley – mondta Dawkins. – A szentség, én meg voltam róla győződve, hogy még két hét múlva sem lesznek kész azzal a tizenhét géppel.

– Big Steve érdeme, uram, nem az enyém.

– Baromság. De volna még egy kérdésem. Mennyit repülnek az emberei?

– Uram?

– Naponta hány órát engedi őket repülni?

– Négynél többet semmiképpen sem, uram.

– Azt tedd, amit mondok, és nem azt, ami én csinállok, mi? Vegyen vissza a tempóból, Charley! Komolyan beszélek.

– Igenis, uram.

– Nos, nagyon élveztem ezt a kis csevegést, százados – mondta Dawkins. – Hamarosan szerét ejtjük egy újabb kis csevegnek.

Az ajtóhoz lépett, kinyitotta, és kísért. Ward főhadnagy és Hastings örveztető vigyázzba vágta magát. Az alezredes elsétált mellettük, aztán megállt, megfordult, és visszament Hastingshez.

– Galloway százados szerint remek munkát végez, fiam – mondta Dawkins.

– Csak így tovább!

«

– Igenis, uram – mondta Hastings. Az arca ragyogott a büszkeségtől.

Mi a fasz volt ez az egész? – tűnődött Charley. – Egy szót sem szóltam neki Hastingsről. Most csak szórakozott, vagy meg akarta mutatni, hogy hogyan kezeli egy jó tiszt az embereit?

Látta, hogy Jim Ward az irodájába bámult.

Mi a francot csináljak vele ma este?

Intett neki, hogy menjen be.

– Dave Pearl Harborba ment – jelentette be Jim Ward. – Az ezredes adott neki rá engedélyt.

– Tudom. Sikertült már berendezkedned a nőtlen tisztek szállásán? Ward bólintott.

– Tudtad, hogy a nagybátyja tengernagy? – kérdezte egy kicsit nyugtalanul.

– Nem. Csak most tudtam meg.

– Tudom, hogy időtlenül hangzik – mondta Jim Ward –, de Caroline néninek megígértem, hogy megkérdezem. Hat órával azután, hogy ideértem. Rajtad van a nyaklánc?

Charley lehúzta a pilótaruhája cipzáriját, és a medálra mutatott.

– Ó – mondta Ward mosolyogva. – Sejtettem, hogy valami ilyesmi lesz. Te epizskopális vagy?

– Nem. Miért? Szerinted Istent érdekli, hogy az vagyok-e? Jim Ward egy pillanatig tanácstalanul nézett maga elé.

– Érdekli a francot – felelte végül.

– Holnap bemutatlak a többieknek – mondta Galloway. – Ma este pedig együtt vacsorázunk pár barátommal.

– Nem leszek útban?

– Nem. Nem hinném – mondta Charley. – Na, gyere! Húzzunk el innen!

– Hastings, meg kell beszélnünk két dolgot – mondta Charley.

– Igen, uram?

– Először is, meg ne halljam, hogy a századirodán látták 17.30 után!

– Uram, rengeteg dolgom van.

-Az nem szalad el.

– Igenis, uram. Mi a másik dolog?

– Készítsen elő egy előléptetési parancsot az ezredes nevében! – mondta Galloway. – És léptesse elő magát tizedessé!

– Igenis, uram.

(Öt)

Hawaii, Oahu

Waialu közelében

1942. július 7., 18.00

Florence Kocharski korvettkapitány (USA Haditengerészet, ápolóhadtest) a vendégek elé ment, hogy üdvözlje őket. Szandált és alaktalan, bő, színes, Muu-muu virágmintás pamutruhát viselt. A füle mellől egy szál gardénia kandikált ki összes fürtjei közül.

– Szia, Charley – mondta Flo, és egy csókot nyomott Galloway arcára. Galloway egy barna papírzacskót adott neki cserébe, amiben természetesen üvegek voltak.

– Flo, bemutatom Jim Wardot – mondta Charley Galloway. – Jim a barátom. Gondoltam, nem lesz ellenetekre, ha magammal hozom.

– Nem, dehogy – mondta Flo nem túl meggyőzően. – Annyi kaját főztem, hogy egy egész hadsereget meg tudnék etetni. Örülök, hogy megismerhetem, hadnagy.

– Mondtam, hogy a *barátom*, Flo – mondta Charley. – A nénikéje a barátnőm. Ő hozott össze minket.

Stefan Oblensky tengerészgyalogos technikus őrmester jelent Flo mögött meg szandálban, rövidnadrágban és bő, virágmintás, rövid ujjú ingben.

– Jesszusom, Charley! – kiáltott fel Oblensky dühösen, sértődötten.

– Utoljára mondom – mondta Galloway –, hogy Jim a barátom. Több mint a barátom. Majdnem családtag. A barátnőm a nénikéje.

- Aha, persze – mondta Big Steve, aki még mindig nem engesztelődött ki.
- És elmondtam neki, hogy mi a helyzet – mondta Charley. – Tartani fogja a száját.
- Hát, most már mindegy – mondta Flo. – Ez van. Gyertek be, iszunk egyet. Jim Ward vállára tette a kezét.
- Többet tudok rólad meg a nénikédről, mint szeretnék – mondta Flo. – Charley ritkán beszél róla, de ha egyszer rákezd, akkor le se lehet löni. Jim szégyenlősen elmosolyodott.
- Ő is beszélt nekem rólad – mondta Jim.
- Tényleg? És miket mondott?
- Például azt, hogy ott voltál a *West Virginián* december 7-én, és hogy megkaptad az Ezüstcsillagot.
- Ahogy mondtam, néha le se lehet löni – mondta Flo.
- Flo, a kezét még mindig Jim vállán tartva – egyforma magasak voltak, de Flo legalább tíz kilóval többet nyomott –, keresztülmasírozott Jimmel a könnyűszerkezetes víkendház nappaliján, be a konyhába.
- Kivett a papírzacskóból két üveg skót whiskyt, az egyiket kinyitotta, aztán kivette a poharakat. A mosogató alá nyúlt, kinyitott egy szürke, légmentesen záródó acéldobozt, amin az „Egészségügyi Hadtest, USA Haditengerészet” felirat állt, és kivett belőle néhány kocka jeget.
- Nincs hűtő – mondta Flo, miközben a jégkockákat a poharakba dobta –, és vécé gyanánt is csak az a kis bódé szolgál odakint. De érdekli a francot. Ez a mi „szerény kis hajlékunk”.
- Szép kis ház – mondta Jim.
- Egy fickóé, egy nyugalomba vonult tengerészgyalogosé, aki megengedte, hogy használjuk – magyarázta Flo.
- Charley mondta, hogy itt voltatok december 7-én – mondta Jim.
- Hát ezt is elmondtad? Azt persze nem említette meg, hogy kivel volt itt, ugye?
- Jim megrázta a fejét.
- Flo felnevetett.
- Akkor én sem mondom meg.
- Mit nem mondasz meg? – kérdezte Charley Galloway, aki ebben a pillanatban lépett a konyhába.
- Nem mondom meg, hogy kivel voltál itt december 7-én, vasárnap. Galloway felnevetett.
- Reméltem is, hogy hallgatni fogsz róla – mondta Charley. – Azt is reméltem, hogy ellátod pár anyai jó tanáccsal azt illetően, hogy milyen veszélyekkel jár, ha szóba elegyedik a Haditengerészet ápolóhadteste bizonyos nőnemű tagjaival.
- Ne add itt nekem az ártatlant, Charley! Amennyire én emlékszem, senki sem kényszerített rá, hogy ide gyere.

– Ez még Caroline előtt volt, Jim, amikor még szabad és gondtalan repülő őrmester voltam, mint ez a nagydarab kopasz itt ni.

– Mondtam már, Charley – mondta Flo –, hogy nem szeretem, ha így hívod Stefan.

– Hát nem hívhatom fürtöskének – mondta Galloway ártatlan arccal.

– Ki volt az a nő? – kérdezte Jim.

– Flo egyik anyagi bajtársnője – mondta Charley.

– Anyagi a seggem – mondta Flo. – Gyakran eszembe jut, hogy előbb-utóbb valakinek beszélni fog rólam meg Stefanról, pusztán csak azért, mert egy kis kurva.

– Tud róla? – kérdezte Charley.

– Arról nem, hogy összeházasodtunk – mondta Flo. – De meg kellett mondanom neki, hogy hol lakom. Helyettes főnövér vagyok. Nagyon jól tudja, hogy nem egyedül járok ide ananászt számolni. Úgy tudja, hogy még mindig *együtt járok* Stefanal. Mindig elejt pár vicces megjegyzést, mint például, hogy „Üdvözlöm Oblensky őrmestert” meg ilyenek.

– Szerintem nem fog beszélni – mondta Charley. – Túl sokat tudsz róla.

– Többet tudok róla, mint gondolnád – mondta Flo. – De most, hogy ezzel a te hadnagyoddal szaladgál, csak a Jóisten tudja, mire képes.

Közben elkészültek az italok. Flo mindenkinek adott egy poharat.

– Nos, Isten hozta boldog hajlékunkban! – mondta Flo.

– Köszönöm – mondta Jim.

– Kezd hányingerem lenni ettől az egész faszságtól – mondta Big Steve. – Úgy bujkálunk itt, mint a bűnözők. Nagyon közel vagyok hozzá, hogy elmondjam nekik. „Összeházasodtunk. Kapjátok be! Mi a faszt tudtok tenni ellene?”

– Vigyázz a szádra, mókuska! – csattant fel Flo.

– Nem állítanának minket hadbíróság elé – folytatta Big Steve. – Kizárt.

– Talán nem. De azért ne legyél benne olyan biztos – mondta Charley. – Az hétszentség, hogy vagy téged, vagy Flót áthelyeznék. Valószínűleg téged. A háború hátralévő részében cserélhetnél motorokat a Sárga Veszedelmekben Quanticóban vagy Pensacolában. Akkor aztán búcsút inthetsz az édeskettesben eltöltött hétvégéknek.

– Miért? Olyan nagy a különbség? Annyival jobb itt, mint Pisi-Kólában? A faszkalapok akkor sem engednek többet repülni.

– Öreg vagy már te a repüléshez, te vén trotty – mondta Charley nevetve. – Különb is a Tengerészgyalogságnál már nincsenek kétfedelű repülőgépek, amik még elbírnának.

– Nem tudom, hogy mi a fene ütött belétek – mondta Flo dühösen –, de jó lenne, ha vigyáznátok a szátokra! Ha nem vettétek volna észre, hölgy is van a társaságokban!

– Bocs – mondta Big Steve bűnbánóan.

– Mondtam, hogy vigyázz a szádra! – mondta Flo. – Egyébként Charleynak igaza van, mókuska. Legyünk hálásak azért, amink van. Ne csinálj hülyeséget!

– Azért mert tisztet csináltak belőle, nem lett egyszerre okos is – mondta Big Steve.

– Nem a francot! – tiltakozott Charley vigyorogva. – Mi tiszték tudunk írni és olvasni, és meg tudjuk kötni a cipőfűzőnket is. Ugye, Flo?

– Jól megmondtad neki, Charley – mondta Flo nevetve.

– Ha már olyan kiba... ha már olyan okos lett, százados úr – mondta Big Steve –, akkor igazán mesélhetne nekem Guadacanalról.

– Miről?

– Guadacanalról – mondta Big Steve diadalittasan.

– Sosem hallottam róla – vallotta be Charley.

– Nos, akkor elmondanám magának, százados úr, hogy az egy sziget. A japánok egy repülőteret építenek ott a vadászgépeiknek, és az 1. tengerészgyalogos-hadosztály oda fog menni, hogy elvegye tőlük.

Valamiért igaznak tűnik ez a pletyka – gondolta Charley.

– Hol van ez a sziget? – kérdezte Charley.

Big Steve vállat vont.

– A Salamon-szigeteken, Charley – mondta Flo halkan. – Lent délen, Ausztrália közelében. És nem Guadacanal, hanem Guadalcanal, „el”-lel. Én is hallottam róla. Orvosokat meg felcsereket kértek tőlünk. Úgy hallottam, hogy jövő hó elsején akarják lerohanni.

– Ezt is hallottad, mi, kicsim? – kérdezte Big Steve.

Charley Jim Wardra nézett.

– Jim, gondolom, mondanom sem kell, hogy ezt a pletykát nem adhatod tovább.

– Nem, uram. Természetesen nem.

– Azt sem tudom, hogy a Salamon-szigetek hol vannak – gondolkodott hangosan Charley.

– Várjál – mondta Big Steve. – Szereztem térképeket. Flót akartam megkérni, hogy hozza ide.

Oblensky kísért a konyhából. Egy pillanattal később hallották, ahogy végigsörtet a nappalin, aztán hallották, ahogy a nappali ajtaja felcsikordul.

– Biztos forrásból tudod, Flo? – kérdezte Charley halkan.

Flo bólintott.

– Azt nem tudom, hogy ő honnan hallott róla, de az biztos, hogy az én információm korrekt.

A nappali ajtaja bevágódott, Big Steve pedig kikiabált nekik a konyhába, hogy menjenek a nappaliba. Amikor a nappaliba léptek, Big Steve-et a padlón találták, amint éppen egy térképet próbált kifeszíteni hamutartókkal és egy üveggel.

Mindannyian letérdeltek, és megnézték a térképet.

– Ez az – mondta Flo, és a térkép egy pontjára mutatott. – Meg ezek az ici-pici kis pöttyök körülötte. Tulagi és Gavutu. Ezekről is hallottam.

– Atyaisten – mondta Charley elgondolkodva. – A semmi közepén, mi?

Senki nem felelt, csak Big Steve mordult egyet. Aztán Charley kért egy ív papírt és egy ceruzát Hótól. Amikor Flo odaadta neki, amit kért, Charley a térképre helyezte a papírt, és átmásolta a térkép léptékét.

Aztán elkezdte a papírt húzgálni a térképen.

– Mi a *francot* csinálsz? – kérdezte Big Steve. Jim szájából vette ki a szót.

– Ssss, mókuska – szólt rá Flo.

Charley végzett a művelettel, és a sarkára ült.

– Hát, ha ide készül az 1. tengerészgyalogos-hadosztály, akkor a VMF-229 nélkül kell mennie – mondta Charley.

– Honnan veszed? – kérdezte Jim kíváncsian.

– Onnan, hogy az összes irányításunk alatt álló, szárazföldi légi támaszpont-ról indítható vadászgépek hatósugarán kívül esik – mondta Charley. – Ez azt jelenti, hogy repülőgép-anyahajóról indítható vadászokat kell majd bevetniük. A VMF-229-nek nincs anyahajó-minősítése. Szerintem rajtam meg Dunnon kívül még egyik pilótánk sem szállt fel anyahajóról.

Big Steve újra felmordult.

– És ha nem tévedtél nagyot az időpontot illetően, Flo, akkor nincs is már időnk, hogy megszerezzük a minősítést.

– Miért ne lenne? – kérdezte Big Steve. – Mi kell hozzá? Két vagy három nap, amikor csak a leszállást meg a felszállást gyakoroljátok.

– Meg kellene egy anyahajó is, amin gyakorolhatnánk – mondta Galloway. – Itt pedig pillanatnyilag nincs egy szál anyahajó sem. De még ha lenne is, nincs annyi időnk, hogy megszerezzük a minősítést, berakodjunk, és elpöfögjünk ilyen átkozottul messzire, hogy még odaérjünk az invázió kezdetére.

– Hú! – sóhajtott fel Big Steve csalódottan.

– De mondok én neked valamit – mondta Charley elgondolkodva. – Ha beveszik azt a szigetet, akkor szükségük lesz vadászgépekre.

– Miért? – kérdezte Jim.

– Mert a környező szigetek már a vadászaink hatósugarán belül vannak. Ami azt jelenti, hogy a japán, szárazföldről indítható vadászgépek hatósugarán is belül vannak. És nem fognak anyahajókat hagyni a térségben; túlságosan ki lennének téve a japánok zaklatásának.

– Jó – mondta Big Steve. – És akkor most mi van? Hová akarsz kilyukadni?

– Felrakhatnánk minket valamelyik kísérő anyahajóra, és katapultindítással felszállhatnánk, amikor már elfoglalták a repülőteret.

– Nem azt mondtad, hogy rajtad és Dunnon kívül senkinek nincs meg az anyahajó-minősítése? – kérdezte Flo.

– Dehogynem, de az nem számít. A katapultindítás után már nincs szükség az anyahajóra, mert nem kell visszamennünk, hogy leszálljunk rá. Az anyahajóra való leszállás az igazi kemény dió. A megközelítés és a kampós leszállás. A katapultindítás más tészta. Ijesztő, főleg elsőre, mert az ember álló helyzetből százhatvan kilométer per órás sebességre gyorsul egy másodperc alatt. De aztán már repül.

Big Steve felhorkant.

Galloway ránézett, és vállat vont.

– Csak hangosan gondolkodtam.

– Az jutott az eszembe – mondta Big Steve –, hogy talán mégsem vagy te olyan hülye... mármint ahhoz képest, hogy tiszt vagy.

– Micsoda bókot kaptál, Charley – nevetett Flo. – Ilyen se volt még!

– Erre iszom – mondta Charley, és Jim Wardra pillantott. – Te viszont nem ihatasz. Neked holnap repülnöd kell. A rövid felszállás technikáját fogod gyakorolni. És hallgatni fogsz, mint a sír, ha a bajtársaid azon kezdenek el morfondírozni, hogy mi a francért van erre szükség... és hogy miért nem inkább a légi harcot szimuláljátok, ami sokkal szórakoztatóbb.

– Igenis, uram.

– Együnk – mondta Flo. – Hawaii luaut készítettem. Csak éppen sertéskarajból. A szívem szakad meg, amikor azokat a pici kis malackákat látom, azokkal a sült almákkal a szájukban.

(Hat)

Hawaii, Oahu

Az USA Haditengerészete Pearl Harbor-i bázisa

Tiszti klub

1942.július 7., 2130

Noha igazán örült neki, hogy láthatta a nővére fiát, Daniel J. Wagam ellentengernagy kicsit dühös volt, hogy az unokaöccse csak így bejelentés nélkül bukkant elő a semmiből, és elvárta, hogy szórakoztassák.

A tengernagy már így is hülyére dolgozta magát azóta, amióta öt nappal korábban megkapta a Métély hadművelet elindítására vonatkozó rádiótávíratot, és úgy tűnt, hogy a munkanapok egyre hosszabbak lesznek, nem pedig rövidebbek, most, hogy a dolgok végre kezdtek a helyükre kerülni.

Az igazság az volt, hogy a csendes-óceáni flotta és az ahhoz beosztott tengerészgyalogos haderők arra sem készültek fel, hogy kételtű támadást intézzenek a Hawaii-szigetek egyik szigete ellen, nemhogy a világ másik végén lévő Salamon-szigetek három apró szigete ellen.

Semmiből sem volt elég. Úgy tűnt, csak egyvalamiből nem tudnak kifogyni, mégpedig a magas rangú tisztekből. Egész csordára való nyugalmazott fregattkapitányt, kapitányt és jó egy tucat tengernagyot aktiváltak. Önszántukból húztak újra egyenruhát, sőt tele voltak lelkesedéssel, és a szakértelmükre is nagy szükség volt. De Wagam tengernagy kénytelen volt belátni, hogy időnként úgy viselkedtek, mint egy rakás istenverte vénasszony.

Wagam tengernagy kiszámolta, hogy az ideje kétharmadában a szállítási prioritáslistákat állította össze, egyharmadában pedig a Haditengerészet protokolljáról vitatkozott a reaktivált tiszttal, akik borzasztóan büszkék voltak a rendfokozatukra és a Haditengerészetnél eltöltött évtizedekre.

Az idő nagy részében a komfortellátmányok kiutalásáról kellett vitatkoznia – hogy ki kaphatott állandó szolgálati autót gépkocsivezetővel, és ki nem, és hasonló. De a legádázabb harc a szállásokért folyt – hogy ki kapta a legjobb szobát a nőtlen tisztek szállásán vagy a vidéki villákban, ha kapitányokról és tengemagykokról volt szó. Az, hogy kinek milyen szállást utaltak ki, attól függött, hogy milyen rendfokozattal rendelkezett, és hogy mikor léptették elő. Időnként azonban a reaktivált tiszt urak úgy érezték, hogy méltóságon aluli szállást utaltak ki nekik, ami egyáltalán nem volt összhangban a rendfokozatukkal és a rangidősségükkel.

De Wagam admirális nagyon jól tudta, hogy a rangidősség nem olyan könnyen megfogható fogalom, mint amilyennek első hallásra tűnik. Például a rangidősséget nem lehetett pusztán a kinevezés időpontja alapján eldönteni, hiszen akkor az összes reaktivált tisztet azonnal rangidősnek kellett volna tekinteni az összes aktív és azonos rendfokozattal rendelkező tiszthez képest. Volt olyan is a reaktivált tisztek között, aki 1935-ben vonult nyugalomba.

Ezért aztán fel kellett állítani egy rangidősségi listát a reaktivált tisztek számára. Az írnokok előhalászták az aktákat, és megnézték, hogy X és Y kapitány hány év szolgálatot tudott maga mögött, amikor nyugalomba vonult. Ezt az időt hozzáadták a reaktiválásuk óta eltelt időhöz, és végül kaptak egy rangidősségi listát, ami az adott rendfokozattal szolgált időn alapult, és nem az előléptetés időpontján.

Csak hogy az így elkészített listát nem lehetett beolvasztani a hasonló listába, amelyet azoknak a tiszteknek a rangidősségéről készítettek, akik aktív állományban voltak, és nem vonultak nyugalomba, és nem lehetett kijelenteni, hogy X kapitány, aki még nem vonult nyugalomba, és aki öt évet, kilenc hónapot és *tizenegy* napot szolgált kapitányként a rangidős Y kapitánnyal szemben, akit reaktiváltak, és aki öt évet, kilenc hónapot és *egy* napot szolgált kapitányként. Ilyen esetekben Y kapitány gyakran kijelentette, hogy vigye az ördög azt a listát, mert amikor ő nyugalomba vonult, X kapitány még egy nyomorult kis korvettkapitány volt – ráadásul nem is túl jó, amennyire emlékszik –, és hogy nem fogja eltűnni, hogy egy kis tacsó utasítgassa.

Ilyenkor hiába próbálták emlékeztetni Y kapitányt, hogy most újra a Haditengerészetnél van, és hogy elvárják tőle, hogy teljesítse a parancsokat, jöllehet „Fürge” Dan Wagam ezzel is megpróbálkozott néhány alkalommal. Még olyankor is, amikor nyilvánvaló volt, hogy ki a rangidős, a reaktivált tisztek időnként ellenállhatatlan késztetést éreztek, hogy megkérdőjelezzék a parancsok létjogosultságát. Már amikor ő maga adott nekik utasítást, szinte várta a fölényeskedő mosolyt és egy olyan megjegyzést, hogy mondjuk: „Hat, én úgy emlékszem, hogy ezt, vagy így csináltuk... vagy nem így csináltuk”, vagy: „A *régi* Haditengerészetnél...” Amikor úgy érezték, hogy a teljesítményüket el nem ismerő Haditengerészet arra akarja őket kényszeríteni, hogy engedelmeskedjenek valami zöldfülű kis tacsónak, a lelkesedésük és az együttműködésre való hajlandóságuk egy pillanat alatt szertefoszlott. Ilyenkor gyorsan meg is jegyezték: „Mi csak azért vagyunk itt, mert a Haditengerészet *idehívott* minket.”

Wagam gyakran gondolt rá, hogy ezek az emberek számára egészen új értelemmel töltötték meg az „utálat” szót.

Mivel egy íróasztal parancsnoki hídjára osztották be, és nem egy hajóéra, Wagam tengernagy szentül hitte, hogy többet kapott a reaktívált urakból, mint ami járt volna neki. Közülük csak igen keveset küldtek a tengerre, pedig szinte mindannyian jelezték – volt olyan, aki egy héten két-három alkalommal is –, hogy szívesen átvinnék valamelyik hajó parancsnokságát.

Amikor a nővére fia, David F. Schneider tengerészgyalogos főhadnagy beállított, Wagam tengernagy, aki egy újabb pocsék napot tudott maga mögött, éppen próbált magához térni. Először is nagyon frusztrálta, hogy nem tudott megoldani egy megoldhatatlan logisztikai problémát: egyszerűen nem volt elegendő szállítókapacitás a Métély hadművelet lebonyolításához, ezért úgy nézett ki, hogy az 1. tengerészgyalogos-hadosztály kénytelen lesz bizonyos létfontosságú felszerelések nélkül partra szállni az ellenséges szigeten. Ráadásul nem kevesebb, mint három reaktívált tiszttel is meg kellett ütköznie, akik meg voltak róla győződve, hogy Wagam méltóságon aluli szolgálatra osztotta be őket.

Ennek ellenére Wagam tengernagy olyan szívélyesen fogadta David Schneidert, amennyire csak tőle tellett jelen körülmények között. Tudta, hogy nem Daviddal vannak problémái, és ami fontosabb volt: tudta, hogy a nővére micsoda patáliát volt képes csinálni, ha megtudta, hogy valamelyik gyerekének nem szenteltek kellő figyelmet...

Úgyhogy ő maga vezette körbe Dávidét az irodán, hogy egy kicsit át tudja érezni a fiú, hogy miféle munka folyik ott.

Természetesen egy szót sem ejtett a Métély hadműveletről, amely SZIGORÚAN TITKOS besorolású hadművelet volt.

Aztán elvitte vacsorázni a parancsnoki étkezdébe, és bemutatta pár magas rangú tisztnak. Jó lett volna azt írni az anyjának, hogy Dávidét bemutatta Nimitz tengernagynak, de Nimitz aznap úgy döntött, hogy a szállásán vacsorázik.

Nimitz valószínűleg egyedül eszik, vagy legalábbis annyira egyedül, amennyire a GNCAPAC egyedül lehetett -gondolta Wagam tengernagy – és nem munkavacsorán vesz részt. Ha munkavacsorán lenne, akkor minden bizonnyal őt is meghívták volna.

Aztán útjára engedte a fiút.

– David, szívesen visszaküldenélek Ewa-ra az autómmal, de szükségem lesz rá.

– Értem.

– De van egy buszjárat Ewa-ra. Megáll többek között a központi tiszti klubnál is.

– Megoldom, Dan bácsi.

– Lefogadom, hogy lesz ott jó néhány tiszt a MAG-11-től is. Kérdezősködj. Jó esély van rá, hogy valamelyikük hazavisz az autójával.

– Köszönöm.

– Ha majd levelet írsz anyádnak, írd meg neki, hogy üdvözlöm.

– Igen, uram. Meglesz.

XIII.

(Egy)

William C. Dunn főhadnagy, a VMF-229 végrehajtó tisztje a bárpultnál üldögélt Maiy Agnes O'Malley korvetthadnaggyal (USA Haditengerészet, ápolóhadtest), és a vacsora utáni konyakját szűrösölgette. Dunn rájött, hogy a vacsora utáni konyak – de tulajdonképpen a nap bármely szakában elfogyasztott, bármilyen alkohol – buja vágyat ébreszt Mary Agnesben. Miközben a konyakot itták, Mary Agnes alkarja Dunn felsőcombján pihent, a kezével pedig a férfi belső combját simogatta. Nagyon jól tudta, hogy ez milyen reakciót fog kiváltani Dunnból. Dunn pedig azt tudta nagyon jól, hogy amint Mary Agnes megérzi, hogy sikerült felpöccentenie a „KANOSSÁG INDUL” kapcsolóját, buja és megértő pillantást fog felé lövellni, aztán csücsörít az ajkaival, mintha csak arra akarna utalni, hogy mi következik hamarosan. Talán még kedvesen meg is paskolja a fejét. *Ügyes kutyus.*

Dunn egy ideje elég sokat töprengett azon, hogy mi is van közte és Mary Agnes O'Malley között.

Először is minden bajtársa irigyelte, még az emelkedett gondolkodásúak is, akik meg voltak róla győződve, hogy Mary Agnes nem fekszik le vele. A Pearl Harbor környékén szolgáló, hímnemű haditengerésztisztek és a csinos és társadalmilag elfogadott hölgyek – de ha jobban belegondolunk, bármilyen nők - aránya nagyjából kétszázötven volt az egyhez. Máshogy fogalmazva: annak az esélye, hogy egy főhadnagy felszed egy csinos, kemény ációjú, szőke ápolónőt, aki úgy kefél, mint a nyúl, nagyjából egy volt az ezerhez.

Mert mire is vágyott minden pezsgő vérű tengerészgyalogos pilóta? Egy nimfomániás szőkére, akinek az apja italkimérést üzemeltet. Noha Mary Agnes apjának nem volt italkimérése, kétség sem férhetett hozzá, hogy ha nem is nimfomániás, de átkozottul közel áll hozzá.

De Bill Dunn emlékeztette magát arra a bölcsességre, amit még az egyetemen hallott – már nem tudta volna megmondani, hogy kitől –, amely szerint csak egy dolog lehet rosszabb annál, ha az embernek nem válik valóra az álma, mégpedig az, ha valóra válik. Itt volt ez a csinos, szőke, aki alig várta, hogy min-

den áldott este ágyba bújhasson vele, ahol aztán olyan dolgokat hajtott végre, amiket csak a kanbulikon vetített filmekben látott. De William Dunn nem volt megelégedve a sorsával.

Miután megszokta, a szex is unalmassá vált. Egy ideje már csak kötelességének érezte, az alku rá eső részének, amelyet egyre kevésbé volt kedve betartani.

A szomorú igazság az volt, hogy Mary Agnes O'Malley hülyébb volt egy kupac kutyaszamál. Persze Dunn már túl későn jött rá, ugyanis a kapcsolatuk elején nem igazán érdekelte, hogy Mary Agnes mennyire intelligens. De pár nap alatt rájött, hogy ha Mary Ágnesnek gondolkodnia kellene és tiszta vizet kellene innia, abba valószínűleg percekben belül *belehalna*.

Mary Agnes O'Malley a *Photoplay* és a *Screen Life* magazint olvasta, ha egy kicsit művelődni akart. Szinte mindent tudott a filmsztárok magánéletéről. Például tudta, hogy Tyrone Power, a színész, belépett a Tengerészgyalogosághoz, és repülni tanult. Mary Agnes arról álmodozott, hogy egy nap Powert áthelyezik Hawaiira, Dunn pedig bemutatja neki. Elég gyakran beszélt erről az álmáról.

Dunn biztosra vette, hogy ha Power hadnagyot – vagy Power kapitányt, vagy ki tudja, milyen rendfokozatot adnak neki – tényleg Hawaiira küldik, minden kétséget kizáróan bekerül a rekordok könyvébe, mint a tengerészgyalogos, akinek a leggyorsabban ápolták le a farkát azután, hogy Hawaiira lépett.

Közben persze Mary Agnes többször is kijelentette, hogy a szíve – és minden más testrésze – kizárólag Bill Dunn hadnagyot akarja. Persze nem azért, mert kellemes társnak találta, vagy mert állatian jó volt az ágyban. Nem. Hanem azért – és ezt többször is kijelentette –, mert Dunn hasonlított egy Alan Ladd nevű színészre.

Dunn tudta, ha szakítani akarna Mary Agnesszel, nem lenne nehéz dolga. Csak annyit kellett volna tennie, hogy felhívja, és közli vele, hogy szolgálatra osztották be, és hogy nem tud Pearlbe menni. Mary Agnes ostoba volt ugyan, de ennyit még ő is fel tudott fogni. Tudta, hogy ha ezt öt egymás követő este megismétli, bármennyire is elhatározta, hogy nem fogja megcsalni, pár pohárka háromcsillagos Hennessy konyak után Mary Agnes vére forni kezd, és egy másik boldog férfiú azon kapja magát, hogy a 14. számú női tiszti szállás hátsó lépcsőjén lopakodik felfelé a 11-es szobába.

De Bill Dunn-nak rá kellett jönnie, hogy jellemtelen alak. Vagy kevésbé finoman fogalmazva, a farkával gondolkodott. Már legalább négyszer próbálkozott ezzel a „Bocs, de szolgálatban vagyok”-dumával – kétszer két egymást követő este. De a logika itt csődöt is mondott, és a test bűnös vágyai újra győzedelmeskedtek.

Noha elhatározta, hogy végigcsinálja, és hogy nem enged az érzéseinek, a harmadik nap már képtelen volt nem hallgatni a hangra, ami szüntelen beszélt hozzá: *Ejnye, Billy fiú, ez az „Éljetek a mának, mert holnap úgyis meghalunk”-baromság nem vicc Olyan könnyedén lemondanál enől a jó bönöl, pedig lehet, hogy többet nem lesz alkalmad kefélni. Lehet, már holnap reggel lezuhansz, és porrá égsz. Vagy az is lehet, hogy közlik veled, vonszold a segged fél valamelyik anyahajó fedélze-*

tére, és elvisznek oda, ahol aztán hősi halált halsz. Gondolkodj! Szerinted mi a jobb? Életed utolsó estéjét a szobádban tölteni egy táskarádió társaságában, vagy Mary Agnes parfümillatú ágyában „Dugd el a szalámit” meg hasonlót játszani?

Dunn körülbelül hatvan másodperccel azután szúrta ki David Schneider főhadnagyot, hogy az a központi tiszti klub bárjához lépett. Dunn azért figyelt fel rá, mert Schneider fehér egyenruhát viselt. Nagyjából tízszer többen voltak azok a tisztek, akik fehér egyenruhát viseltek, mint azok, akik zöldet, de Schneidere volt az egyetlen fehér egyenruha, amelyre arany – tengerészgyalogos vagy hadi-tengerészeti – pilótaszárnyak voltak kitűzve.

Vajon ki lehet ez az idióta? – ötlött fel a kérdés Bill Dunnban. A pilótákat nem fedték meg, ha nem viseltek fehér egyenruhát.

Aztán gondolatban válaszolt is a kérdésére.

Valószínűleg új. Minden bizonnyal ő az egyik a két új hús közül, aki ma érkezett.

Amikor Dunn eadta a szolgálatot a századirodán, és közölte, hogy a tiszti klubba megy, Hastings örvezető szólt neki, hogy a VMF-229 kapott két új pilótát.

– Hagyd abba, mert mindjárt szétszakad a cipzáram – sügta Dunn főhadnagy O'Malley korvetthadnagynak, és arrébb tolta a nő kezét.

– Megígérted – mondta Mary Agnes, és Dunnra csücsörített.

– Bocs – mondta Dunn, és felállt.

– Hová mész?

– Azt hiszem, hogy a fehér egyenruhás fickó a bárpult végén az egyik új emberünk – mondta Dunn. – Mindjárt jövök.

Mary Agnes a bárpult vége felé bámult, és megpillantotta David Schneider főhadnagyot.

– Jaj, de helyes! – kiáltott fel. – Tisztára úgy néz ki, mint John Garfield.

Dunn éppen akkor ért Schneiderhez, amikor a csapos gyömbérsört töltött a főhadnagy poharába. Dunn egy kicsit meglepve konstataálta, hogy Schneider poharában a gyömbérsörön kívül semmi sem volt.

– Jó estét – mondta Dunn.

Schneider biccentett ugyan a fejével, de egy szót sem szólt.

– Véletlenül nem John Garfieldnek hívják?

– Nem.

– Most érkezett? Esetleg a VMF-229-hez?

Dunn látta, hogy a kérdés hallatán a hadnagy feszengeni kezdett.

Hát persze! Nem válaszolhat a kérdésre. Mindenütt japán kémek vannak. Akinek sokat jár a szája, annak elsüllyed a bárkája. Én meg tisztára úgy nézek ki, mint egy álruhás japán kém.

– A nevem Dunn. Én vagyok a VMF-229 végrehajtó tisztje.

– Ó – mondta Schneider, és felállt. – Igen, uram. A nevem Schneider, uram. Ma jelentkeztem szolgálatra, uram.

Dunn kezét nyújtott neki.

– Örülök, hogy megismerhetem, uram.

– Úgy hallottam, hogy nem egyedül jött.

- Igen, uram. Jim Ward főhadnagyot velem együtt helyezték át.
- Ő is itt van?
- Nem, uram. Ő Ewa-ban maradt.
- Ó, tudom már, kik maguk. Maguk azok, akiket a parancsnok Quanticóból csábított el, igaz?
- Quanticóban állomásoztunk, igen, uram.
- Na, félre ne értse, csak érdeklődöm. Autóval vagyok, és nemsokára vissza kell mennem Ewa-ba. Akaija, hogy elvigyem?
- Igen, uram. Nagyon köszönöm. Tulajdonképpen azért jöttem ide, mert reméltem, hogy valaki visszavisz. De nem zavarok, uram? Úgy értem, hogy három ember az már tömeg, meg ilyesmi.
- Ugyan, dehogy – felelte Bill Dunn. – A hölgy csak a barátom. *Szégyellhetned magad, Bill Dunn. De ha jobban belegondolok, egészen okos kis szarjankó tudsz lenni, ha akarsz.*
- O'Malley korvetthadnagy, bemutatom Schneider főhadnagyot, aki ma csatlakozott a repülőszázadunkhoz.
- Jaj, de örülök, hogy megismerhetem – mondta Mary Agnes. – Nem mondták még magának, hogy tisztára úgy néz ki, mint John Garfield? Dave Schneider elvörösödött.
- Nem, még nem mondtak ilyesmit.
- Szerinted nem tisztára úgy néz ki, Bill?
- Kiköpött mása – mondta Bill Dunn.
- Dunn örömmel látta, hogy Schneider főhadnagy képtelen levenni a szemét Mary Agnes zubbonyának azon részéről, ahol a keblei roppant nyomást gyakoroltak az anyagra, aminek köszönhetően az aranygombjai úgymond „vigyázzban” álltak.
- Dunn intett a csaposnak.
- Még egy kört! – mondta.
- Uram – mondta Dave Schneider fészengve –, nekem azt mondták, hogy holnap repülnünk kell.
- Egy konyaktól még nem fog fejre állni – mondta Bill Dunn. – Gyömbérsörrel mégsem mondhatunk pohárköszöntőt.
- Igen, uram – mondta Dave Schneider.
- Az üdvözlési ceremónia második része pedig egy tánc O'Malley korvetthadnaggal – mondta Dunn. – Mary Agnes a század kabalája. Nem igaz, Mary Agnes?
- Jaj, dehogy – mondta Mary Agnes. – Úgy beszélsz rólam, mint egy angol spánielről. De táncolni azt szeretek.
- Hát nem olyan, mint egy tüzelő szuka?*

(Kettő)

Queensland, Townesville

Ausztrál Királyi Haditengerészet, főparancsnokság

Partfigyelő Szolgálat

1942. július 15., 19.45

Ed Banning őrnagy, az USA Haditengerészete 14. különleges egységének parancsnoka és Eric Feldt korvettkapitány, az Ausztrál Királyi Haditengerészet Partfigyelő Szolgálatának parancsnoka a kis townesville-i repülőtéren várakozott, amikor az Ausztrál Királyi Légierő Lockheed Hudson repülőgépe alacsonyan rárepült a leszállópályára a tenger felől, majd földet ért.

Miközben az ikermotoros bombázó-teherszállító a parkolóállás felé gördült, Banning sebességbe tette a Studebaker Presidentet, és elindult a repülőgép felé - a fűvön keresztül.

Mire a hátsó ajtó kinyílt, és Fleming Pickering tartalékos haditengerészkapitány kiszállt, Banning és Feldt már azon a szent helyen állt egymás mellett, ahová a kapitány a lábát készült tenni. Feldt peckes mozdulattal szalutált - brit módra, kifordított tenyérrel -, majd elkiáltotta magát:

– Uram!

Banning egy konyhai törölkendőbe bugyolált, jéggel teli jégtartót nyújtott Pickering kapitány felé, amiben egy üveg úszott. A jégtartó földi pályafutását paradicsomkonzervként kezdte.

– Sör – mondta Banning. – Nem mondhatja, hogy nem gondoltunk magára.

– Minimum rezesbandára számítottam – mondta Pickering, miközben elvette a konzervdobozt, és letekerte róla a konyharuhát. – És most mit csináljak? A fogammal nyissam ki?

– Uram! – kiáltotta Feldt újra, majd mélyen meghajolva egy sörbontót nyomott Pickering kezébe.

Pickering kinyitotta a sörösüveget, meghúzta, majd Feldt felé nyújtotta az üveget.

– Igazán lekötelez, uram – mondta Feldt, és ő is nagyot húzott a sörből, majd továbbadta Banningnek. – Ha szabad megjegyeznem, igazán megtisztel minket, hogy zsúfolt programja ellenére időt tudott szakítani ránk, és kitüntetett minket jelenlétével.

Pickering egy pillanatig úgy tett, mint aki komolyan elgondolkodott a kérdésen, majd elmosolyodott.

– Igen, szabad megjegyeznie.

Feldt felnevetett.

A pilóta – egy ősz hajú repülő alezredes –, a másodpilóta – egy repülőszázad-parancsnok – és a fedélzeti főnök – egy őrmester – is kiszállt a repülőgép-ből. Pickering bemutatta őket egymásnak, aztán a pilótához fordult.

– Ezredes, akár ki is rakodhatják az élelmiszer-segélycsomagot, amit ezeknek az éhező vadembereknek hoztunk.

– Ahogy óhajtja, uram – mondta az ezredes.

Az őrmester visszamászott a Hudson törzsébe, és nekilátott kiadogatni mindenféle ládát. Volt közöttük egy láda skót whisky, egy láda bourbon, hat láda sör és egy faláda, amin az állt, hogy Moet & Chandon.

– Maguk, buzi amerikaiak mindent fordítva csinálnak? Mi a karácsonyt *decemberben* ünnepeljük

– Ez csak egy kis ajándék a sorállományú-kantin számára – mondta Pickering. – Nagyon jól tudom, hogy az olyan kiváló keresztény tisztek, mint maga, nagyon ügyelnek rá, hogy egy csepp alkohol ne érjen az ajkukhoz.

– Ó, én úgy le tudom dönteni, hogy egy csepp nem ér az ajkamhoz – mondta Feldt. – Aki közém és a pezsgő közé mer állni, az a halál fia.

– Mi újság, főnök? – kérdezte Ed Banning őrnagy.

– Soha ne állj le alkudozni a bennszülöttekkel, csak ha már felpuhítottad őket egy kis alkohollal! – felelte Pickering. – És reménykedj, hogy még senki nem figyelmeztette őket, hogy óvakodjanak az olyan amerikaiaktól, akik ajándékkal állítanak be hozzájuk!

– Valahogy nem tetszik nekem, amit hallok. Vajon miért? – kérdezte Feldt.

– Mert maga látja a jövőt – mondta Pickering. – Megérezte, hogy azért jöttem ide, hogy megmondjam, hogyan végezze a munkáját.

Feldt még mindig mosolygott, de a tekintete korántsem volt már olyan barátságos.

– Vacsora utánig ráér? Vagy kérjelek meg többé-kevésbé udvariasan, hogy mássz vissza a buzi repülőgépedbe, és húzz el a fenébe?

– Az a vacsorától függ – mondta Pickering. – Mit eszünk?

– Tartok tőle, hogy nem sok mindent – mondta Banning. – Azt mondtam az embereimnek, hogy ha nem érünk vissza 18.30-ra, akkor menjenek előre, és vacsorázzanak meg.

– Az egész rohadt utat rohadt hetven kilométeres széllel szemben kellett megtennünk – mondta a repülő ezredes. – Le kellett szállnunk üzemanyagért.

– Akkor tartok tőle, hogy kénytelenek leszünk folyékony táplálékot magunkhoz venni – mondta Pickering. – Hogy fogunk ennyi piát berakni a kocsiba?

– Először... természetesen... a piát visszük el, és itt hagyunk téged meg Banninget – mondta Feldt. – Ez a „nemzetközi együttműködés”-buziság már úgyis kezd az agyamra menni.

– Mi lenne, ha te, az ezredes és Pickering kapitány elvinnétek a pia felét, aztán visszaküldenétek a kocsit értünk meg a pia másik feléért? – kérdezte Ed Banning.

– Mi lenne, ha az ezredest is itt hagynánk? – kérdezte Feldt. – Akkor nem lenne tanú, amikor közlöm a kapitány úrral, hogy abban állapodtunk meg, hogy nem üti a buzi orrát a buzi dolgaimba.

– Ezt – mondta Pickering egy pillanatnyi szünet után –, amint mondtad, ráérünk vacsora után megvitatni.

– Milyen kár, milyen kár – mondta Feldt. – Már kezdtem megkedvelni, Pickering. Egy ember, még ha egy buzi amerikai is, nem lehet annyira rossz, ha Moet & Chandont hoz nekem.

– Az élet – mondta Pickering fennkölt hangon –, mint tudjuk, nem fenékgig tejföl.

– Szállj be a kocsiba, te buzi gazember! – mondta Feldt. – Te vezetsz. A buzi kormányt ott találod a másik oldalon!

Eric Feldt korvettkapitány kissé bizonytalanul ugyan, de felállt. – Már megbocsássanak, uraim – mondta Feldt –, de eljött az idő, hogy most közöljem Pickering kapitánnyal, hogy húzzon el innen. Később már túl pipa leszek, és nem beszélni fogok.

– Gyere, Ed – mondta Pickering, miközben felállt a vacsoraasztaltól –, és maga is jöjjön, Foster ezredes!

Feldt meglehetősen udvariatlanul meredt Foster repülő ezredesre.

– Szóval az ezredes is jön – mondta Feldt. – Én meg már el sem tudtam képzelni, hogy mi a francért hurcolászik egy repülő ezredes a repülőgéppel egy olyan alakot, mint Pickering?

Foster repülő ezredes már jóval azelőtt hallott Feldt korvettkapitányról, hogy Devon-James repülő altábornagy és Fleming Pickering kapitány figyelmeztette volna, hogy Feldt nem egy egyszerű eset. Vacsora közben, amely alatt Feldt folyamatosan kritizált mindenkit, aki részt vett a háborúban – kivéve a japánokat –, Fosternek sikerült tartania a száját, bár meglehetősen nehezőre esett.

De most egy pillanatra elveszítette az önuralmát.

– Az ember teszi, amire utasítják, korvettkapitány – mondta hűvösen. – Jelen esetben azt teszem, amire Devon-James repülő altábornagy utasított.

– Devon-James repülő altábornagy? – kérdezte Feldt. – Hát, akkor ő is bekaphatja.

Ezzel sarkon fordult, és kimasírozott a helyiségből. Pickering megrázta a fejét, aztán intett a Foster repülő ezredesnek, hogy sajnálja a dolgot, és hogy maradjon csendben.

– Sajnálom, uram – mondta Foster.

– Tudja – mondta Pickering, és megérintette Foster vállát –, Feldt korvettkapitány egyszerre lenyűgöző ember és olyan figura, akinek a jelentősége igen nagy ebben a háborúban.

– Igen, uram – mondta Foster, aztán követte Pickeringet Feldt irodájába. Banning zárta a sort.

Feldt az íróasztala mögött állt, és skót whiskyt töltött egy pohárba.

– Feltételezem – mondta udvariatlan hangon –, hogy mivel a repülő ezredes úr a Hogyishívják repülő altábornagy megbízásából van itt, jogában áll hallani, bármilyen buzi baromság fog itt ma elhangzani.

– Foster repülő ezredes rendelkezik SZIGORÚAN TITKOS MÉTELY-jogosítvánnyal – jelentette be Pickering tárgyilagosan. Kivett zubbonya belső zsebéből

egy borítékot, és Feldt kezébe nyomta. – Felhatalmazás Boyer tengernagytól. Hozzáférést kell biztosítania Foster repülő ezredesnek minden szigorúan titkos partfigyelő-információhoz.

Feldt a borítékra nézett, aztán anélkül, hogy felnyitotta volna, az asztalra hajította.

– Ha te mondd, az nekem elég – mondta. – Jó. Akkor csapjunk a lovak közé.

– Talán előbb vessünk egy pillantást a térképre! – mondta Pickering.

– Talán vessünk – mondta Feldt.

Megfordult, és szembeállt az íróasztala mögötti fallal. A falra egy 120X180 cm-es furnérlemez volt erősítve egy zsanérral. Feldt némi szerencsétlenkedés után végre felhajtotta, majd beakasztott egy láncot, amellyel függőleges pozícióban rögzítette a furnérlemezt. A furnérlemez egy térképet takart.

A térkép a Salamon-szigeteket ábrázolta Új-Britanniától és Új-Írországtól (északon) és Santa Isabelen és Guadalcanalen (délkeleten) keresztül Ausztrália felső csücskéig (délnyugaton). Egy áttetsző celluloidlappal volt lefedve, amelyen zsírkrétával tüntették fel a mintegy harminc vagy annál is több partfigyelő állomás pozícióját, illetve rádióhívójelét.

– Talán nézze meg maga is, ezredes – mondta Pickering.

Foster a térképhez lépett, és némán tanulmányozta egy hosszú percig.

– Ezt most látom először... – mondta.

– Hát nem adtuk közre a buzi *Times* magazinban, annyi szent – mondta Feldt.

– ... fogalmam sem volt róla, hogy ennyi állomásuk van – folytatta Foster ügyet sem vetve Feldt megjegyzésére.

– Kevesebb van, mint szeretnénk, vagy mint amennyi volt – mondta Feldt. – Látja azokat a vörös kereszteteket?

– Azt jelenti, hogy üzenen kívül helyezve, gondolom – mondta Foster.

– Üzenen kívül helyezve ilyen vagy olyan okból – felelte Feldt. – Elárulták őket a bennszülöttek. Vagy belehaltak valami buzi trópusi betegségbe. Vagy elromlott a felszerelésük. Vagy a buzi japánok véletlenül rájuk bukkantak.

– Augusztus 1-jén partra fogunk szállni Guadalcanalen, Tulagin és Gavutun – mondta Pickering. Egy pillanatra megállt, de aztán folytatta. – Az igazság az, hogy tartok tőle, képtelenek lesznek tartani az ütemtervet. Először tartanak egy főpróbát a Fidzsi-szigeteken. Aztán partra szállnak Guadalcanalen augusztus 7-én vagy inkább 8-án.

– Már az is szép lenne – mondta Ed Banning keserűen. – Hallottam, hogy mekkora kupleráj van Új-Zélandon.

– Muszáj lesz legkésőbb 8-án partra szállniuk – felelte Pickering. – Bele sem merek gondolni, hogy mit művelhetnek a japánok az inváziós haderővel, ha befejezik annak a repülőtéren az építését Guadalcanalen, Lunga Point mellett... már az is elég, ha a Zéróikkal fel tudnak róla szállni... a bombázóikat már meg sem említem.

– Térjünk a lényegre! – mondta Feldt.

– Pillanatnyilag a japánok légi haderejének a java Rábáidra és környékére koncentrálódik. Ha megtámadják az inváziós flottát, vagy magát a szigetet, miután partra szálltunk, Rabaulról fognak repülőgépeket küldeni ellenünk. Minél hamarabb tudunk erről, nyilván, annál jobb. Buka miatt még mindig aggódom egy kicsit.

– Buka újra működőképes – mondta Feldt.

Foster a térképre pillantott, és megtalálta Bukat, a kis szigetet Bougainville egyik csücske közelében.

– Itt? – kérdezte Foster, de inkább volt ez kijelentés, mint kérdés.

– Bukán van az egyetlen olyan partfigyelő állomás, ezredes – magyarázta Feldt –, amin amerikai tengerészgyalogosok is tartózkodnak. Gondolja, hogy emiatt aggódik Pickering kapitány?

Banning Pickeringre pillantott, és látta, ahogy elöntötte az arcát a vér.

– Tudod, Eric – mondta Pickering hűvösen –, te alapállapotban is egy goromba fráter vagy, de van egy pont, amit ha átlépsz, egy mocskos szemétláda válik belőled. És amikor átléped ezt a pontot, én nem tolerálhatom a gúnyos, mocskolódo megjegyzéseidet. Közlöm veled, hogy átlépted ezt a pontot. Sejted már, hogy hová akarok kilyukadni?

– Nem igazán – mondta Feldt ártatlan képpel. – Kérlek, magyarázd el nekem!

– Ahogy akarod. Mit szólnál hozzá, ha a háború hátralévő részében konzerveket kellene számolnod Melbourne-ben?

– Ne merészelj fenyegetőzni!

– Ha nem kérsz bocsánatot harminc másodpercen belül, felveszem azt a telefont, felhívom Boyer tengernagyot, és hogy nem örülök ugyan neki, de be kellett látnom, hogy igaza volt, és hogy mégis le kell váltani téged a posztodról!

– Kapd be, Pickering!

– Látom, nem lesz szükség a harminc másodpercre – mondta Pickering. Az íróasztalhoz lépett, és a telefonkagyló után nyúlt.

A kagyló már félúton volt a füle felé, amikor Feldt megállította.

– A pia beszél belőlem, az ég szerelmére!

– Akkor hagyd abba az istenverte piálást!

– Van ez a rossz szokásom, hogy leiszom magam, ha túl sok olyan levelet kell írnom, ami úgy kezdődik: „Tisztelt Mrs. Keller, sajnálattal közlöm magával, hogy információink szerint a férjét elfogták, és kivégezték a japánok...”

Pickering visszatette a telefonkagylót a helyére, de nem vette le róla a kezét, és továbbra is Feldten tartotta a szemét.

Feldt nem nézett Pickeringre, inkább a repülő ezredes felé fordult.

– A fogságba esett embereinket, ezredes, a japánok... a kihallgatás után, persze... rituálisan meggyilkolják. Először megásatják velük a saját sírjaikat, aztán lefejezi őket egy katona, aki az adott kivégzendő személy rendfokozatával azonos rendfokozattal rendelkezik, vagy annál magasabbal. Aztán imádkoznak a sírjaik felett. Erről hallott már?

– Nem – felelte Foster halkán. – Nem hallottam.

Feldt Pickeringre nézett.

– Miután iszom, kiengedem a gőzt, és ilyenkor keresek valakit, egy barátot, akin kitölthetem a haragomat, és akire rázúdíthatom a „mocskolódó” baromságaimat. Általában Ed Banning a szerencsés kiválasztott. Nem is tudom, hogy bírja, vagy hogy miért tűri el nekem egyáltalán. Azt természetesen megértem, hogy te miért nem vagy hajlandó eltűnni, Pickering. Csak hogy tudd, meggyőződése, hogy Bukán nem működhetne az az állomás, ha nem külditek oda azt a két srácot. Legalább olyan tökösek, mint az én srácaim, és nem állt szándékomban őket gyávának nevezni.

Pickering Feldt szemébe nézett, aztán levette a kezét a telefonról, és felgyenesedett.

– Beszéljünk Bukáról! – mondta.

– Szóval, akkor elfogadod a bocsánatkérésemet?

– Ó, ez lett volna a bocsánatkérés? – kérdezte Pickering.

– Ez a maximum, amire képes vagyok.

– Ebben az esetben elfogadom – mondta Pickering.

– Akkor beszéljünk Bukáról! – mondta Feldt.

– Nem veszíthetjük el – jelentette be Pickering. – Semmiképpen sem veszíthetjük el a guadalcanali partraszállás előtti utolsó és a partraszállást követő első néhány napban. Minden egyes repülőgép, amit a japánok Rabaulról fognak indítani, el fog repülni Buka felett. Ha tudjuk, milyen típusú repülőgépeket küldenek, meg hogy hányat, és azt is tudjuk, hogy mikor jönnek, akkor a vadászgépeink már a levegőben várhatnak rájuk, hogy megállítsák őket. Ha nem kapjuk meg ezeket az információkat Bukáról, akkor emberek százai fognak meghalni, és hajók fognak elsüllyedni, amit nem engedhetünk meg.

– Vagyis?

– Erősítést akarok küldeni Bukára – mondta Pickering. – Beszéltem Boyer tengernaggyal, és ő egyetért velem. Foster repülő ezredes feladata olyan repülőgépet biztosítani, amivel le lehet dobni egy vagy több újabb egységet.

– Boyer tengernagy bekaphatja! – mondta Feldt. – Nem.

– Szabad megtudnom, hogy miért? – kérdezte Pickering, és Banning látta, hogy Pickering arcát megint kezdte előnteni a vér.

– Ha van is valaki Ausztráliában vagy Új-Zélandon, aki kiismeri magát Bukán, hát én nem találtam meg – mondta Feldt. – És Istenemre mondom, hogy nem azért, mert nem próbáltam meg.

– Térj a lényegre!

– Csak egy hely van az egész szigeten, ahová le lehet dobni egy ejtőernyőscsapatot különösebb veszély nélkül. Ezt a helyet már használtuk egyszer, amikor azt a két srácot ledobtuk. A japánok tudnak arról a helyről, és most már figyelik. Ezért többször nem használhatjuk. Az egész buzi szigetet őserdő borítja, csak azt a részt nem, ahol a buzi japánok vannak. Ha ledobsz oda egy osztagot, semmit nem érsz el vele, csak annyit, hogy lesz három ejtőernyőn lógó halott embe-

red a fák tetején. De még ha valami csoda folytán túl is élik az ugrást, akkor sem ismerik a szigetet. Vagy igen? Az életben nem jutnak el onnan, ahová ledobták őket, oda, ahová el kellene jutniuk. Vagy a dzsungel végez velük, vagy a bennszülöttek... azt ugye tudjátok, hogy elég megbízható forrásból tudjuk, hogy a sziget lakói kannibálok?... vagy a buzi kis sárgák szedik le őket. Pickering bólintott.

– Lehet, hogy több csapatot is oda kell küldeni, hogy legalább egynek sikerüljön – mondta Pickering halkan.

– Te aztán egy igazi hidegvérű szemétláda vagy, Pickering – mondta Feldt halkan.

– Sok ember élete forog kockán – felelte Pickering. – Egyszerűen nem mondhatunk le arról az információról.

– Akarsz egy jó tanácsot, vagy csak azért jöttél ide, hogy közöld velem, mikor kezdjük el ledobálni az ejtőernyősöket?

– Halljam a tanácsod!

– Jól van. Állítsd össze azokat a csapatokat! De persze Banning már összeállította neked. Szerezz egy repülőgépet, ami a nap huszonnégy órájában a rendelkezésre áll! De ha már itt tartunk, ha van elég befolyásod, akkor szerezz egy tengeralattjárót, vagy egy kis csapatszállító hajót arra az esetre, ha úgy dönténénk, hogy nem dobjuk le az embereidet, hanem inkább partra tesszük őket! Ha nem kapunk választ Bukáról, akkor odaküldjük az embereidet, de egy perccel sem előbb! Ez nem a buzi Japán Császárság, és a mi fiaink nem akarnak meghalni a császárukért, és legyenek átkozott, ha ilyesmire kérem őket!

Pickering egy pillanatilag csücsörített az ajkaival.

– Jó – mondta. – Úgy csináljuk, ahogy te mondod. És imádkozz, hogy ne essen baja annak az állomásnak Bukán!

Feldt bólintott.

– Mivel ilyen megértő voltál, úgy döntöttem, hogy kapsz egy pohárával a pezsgőmből. Azt azért tudnod kell, Pickering, hogy nem vagyok ám mindenkivel ilyen nagylelkű.

(Három)

Ausztrália, Brisbane

A délnyugat-Csendes-óceáni térség főhadiszállása

(eredetileg Commerce Hotel)

2. számú, nőtlen csapattisztek szállása

1942. július 22., 04.30

Csakúgy, mint már annyiszor, amikor az éjszaka közepén megcsörrent a telefonja, és Plútó Hon hadnagy (aki a Massachusettsi Műszaki Egyetemen végzett matematika szakon summa cum laude minősítéssel) utánanyúlt, most is levette a nyomorult, instabil múzeumi készüléket az éjjeliszekrényéről, ezért aztán az ágy alól kellett kihalásznia, mielőtt beleszólhatott volna a kagylóba.

A nyomorult, instabil múzeumi készülék kúp alakú mikrofonja a telefon huszonöt centiméter magas, korinthusi oszlopot imitáló tetejére volt erősítve, míg a hangszóró egy csónakdarura emlékeztető fémdarabon lógott.

– Hon hadnagy, uram.

– Mi a franc volt ez a nagy csattanás? – kérdezte Fleming Pickering kapitány.

– Levertem a telefont, uram.

– Plútó, rettentően sajnálom, hogy ilyen átkozottul korai órán kell zavarnom, de valami történt, és nagyon szeretnék pár szót váltani magával, mielőtt elmegyek.

– Nem gond, uram. Hová menjek?

– Ide. Aztán meg a repülőtérré. Nem okoz problémát?

– Nem, uram. Amint lehet, odamegyek.

– Nem. Már felhívtam Moore-t, és közöltem vele, hogy vegye fel magát, aztán hozza ide. Tíz, tizenöt percen belül a szállodában lesz.

– Várni fogom, uram.

– Köszönöm, Plútó. Nagyon sajnálom, hogy kirángattam az ágyából. De úgy gondolom, hogy fontos dologról van szó.

– Nem gond, uram.

Épp most beszéltem az egyetlen olyan csapattiszttel az uralkodó udvarából, aki képes elnézést kérni tőlem, a senkiházi hadnagytól, amiért felébresztett. Nagyon fog hiányozni nekem Pickering kapitány.

Pickeringnek el kellett utaznia Brisbane-ből, hogy csatlakozhasson a guadalcanali inváziós haderőhöz, még a Fidzsi-szigeteken végrehajtandó főpróba előtt. Hon gyanította, hogy hosszú ideig, de az is lehet, hogy soha többé nem fogja viszontlátni a kapitányt.

Ugyan nem mondta ki nyíltan, Hon mégis pontosan tudta, hogy a főpróba után Pickering el fogja kísérni az inváziós flottát Guadalcanalre, és nem megy vissza az uralkodóhoz, hogy folytassa a munkáját, mint a haditengerészeti miniszter személyes megbízottja. Hon azt is valószínűnek tartotta, hogy Pickering nem fogja annyival beérni, hogy végignézheti az USS *McCawley* parancsnoki hídjáról a partraszállást. Partra fog szállni a tengerészgyalogosokkal.

A Frank Knox haditengerészeti miniszternek írott jelentéseiben (amelyeket Hon elolvasott kódolás közben) Pickering egyértelműen kifejezésre juttatta, hogy mennyire megveti a délnyugat-csendes-óceáni haderő főhadiszállásán és a ONGPAC-nél szolgáló aranygallérosokat – legalábbis a piti civakodásaik miatt. Pickering arra is megtanította Hont, hogy igaz még a régi tengerészgyalogos bölcsesség, hogy „majd egyszer tengerészgyalogos-egyenruhába bújlik, az soha nem vetheti le magáról”. Pickering mindig is tengerészgyalogosnak tartotta magát. Úgy érezte, hogy testvéri kötelék fűzi azokhoz a férfiakhoz, akik arra készültek, hogy lerohanják Guadalcanal és Tulagit. A pusztá gondolatától felfordult a gyomra, hogy visszamenjen az előkelő körökkel koktézni, miközben ezek az emberek farkasszemet néznek a halállal.

Hon úgy vélte, hogy Pickering könnyűszerrel meg tudja győzni magát arról, hogy miért tudja a legjobban a tengerészgyalogosok között ellátni a feladatát, egy ellenséges szigeten. Ha a helyszínen van, sokkal pontosabb információkkal tudja ellátni Frank Knoxot, mintha Ausztráliában lenne. Legalábbis valószínűleg ezzel érvelne. Hon félig-meddig számított is rá, hogy Pickering előáll ezzel az ötlettel valamelyik jelentésében. De nem tette, amiből Hon arra következtetett, Pickering tudta, Knox azonnal megtiltaná neki, hogy Guadalcanal közelébe menjen.

Hon tisztában volt vele, hogy ha Pickering úgy dönt, partra száll az inváziós haderővel, a csendes-óceáni térségben egy lélek sem lesz, aki rendelkezne a hatalommal, amely megállíthatná. A parancsából egyértelműen kiderül, hogy egyetlen felettese van, az pedig maga Frank Knox.

Plútó Hon hadnagy lekászálódott a keskeny vaságy hepehupás matracáról, és a szobájában felszerelt mosdókagyló fölé hajolva gyorsan megborotválkozott. A vécé és a fürdő két külön helyiségben volt kialakítva a folyosó végén. Hon talán csak egyetlen jó dolgot tudott elmondani a Commerce Hotelről, mégpedig azt, hogy közel volt a délnyugat-csendes-óceáni haderő főparancsnokságához. Miután elköltözött Melbourne-ből, a főparancsnokság egy nyolcemeletes épületet foglalt el, amiből a kedvükéit kilakoltatták a jogos bérlőt, egy biztosítótársaságot.

A háború előtt a Commerce Hotel nyilván vékony pénztárcájú, utazó értékesítési ügynökökre specializálódott. Persze az uralkodó palotájába beosztott csapattiszteknek ez is megfelelt.

Gyorsan felöltözött, majd ahelyett, hogy megvárta volna a kis, csikorgó liftet – aminek gyakran úgyis hiába nyomkodta a hívógombját –, lerohant a lépcsőn, és már a járdához ért, amikor megérkezett John Marston Moore őrmester a Studebaker Presidenttel, amit Banning őrmestere lopott nekik.

Hon beült Moore mellé az első ülésre.

Plútó Hon hadnagy szerint Moore-t elég érzékenyen érintette a Melbourne-ből való átköltözés. Melbourne-ben a Szilfa-lak egyik hatalmas szobájában lakott. Brisbane-ben Pickering csupán egy aprócska házat tudott találni, a Vízililiom-lakot, a löversenypálya mellett. Moore számára ott nem volt hely, ezért Pickering megkérte Hont, hogy keressen Moore számára valami tisztességes szobát, de Hon egyszerűen semmit sem talált.

Úgyhogy Moore kénytelen volt együtt lakni a főparancsnokságon szolgáló, többi sorállományúval egy ócska ausztrál laktanyában. Amikor más használta a Studebakert, kénytelen volt a Hadsereg rendszeresített buszjáratával közlekedni, már amikor működőképesek voltak a buszok. Ráadásul a laktanyában a századparancsnoka és egy első őrmester, akinek nem mondhatták meg, hogy milyen munkát végez Moore, csak egy szimpla őrmestert látott benne, akinek az a dolga, ami a többi őrmesternek, úgyhogy annak rendje és módja szerint rábízták a padlófényezők felügyeletét, és neki kellett vezetnie a járőrosztagot.

Pickering kapitány többször is beszélt a századparancsnokkal, és elmagyarázta neki, hogy szüksége van Moore-ra, méghozzá a nap huszonnégy órájában, úgyhogy ne ossza be laktanyaszolgálatra. Amikor utoljára figyelmeztette a századparancsnokot, közölte vele, hogy ha nem teszi azt, amire utasította, akkor hivatalosan is panaszt tesz ellene Sutherland tábornoknál. Ez már használt. De ha Pickering elmegy, valószínűleg minden kezdődik előlről Hon hadnagy nem tehetett panaszt MacArthur vezérkari főnökénél, és nem mondhatta neki, hogy „Dick, van egy kis problémám a laktanyaparancsnokoddal”.

– Azt hiszem, hiányozni fog nekünk Pickering kapitány, hadnagy – mondta Moore, miközben az autó mozgásba lendült.

– Kérem, ne olvasson a gondolataimban! Egy egyszerű őrmesternek nem áll jogában ismerni egy tiszt és úriember gondolatait.

– Beugrottam a *boltha* – mondta Moore nevetve –, hogy megnézzem, jött-e valami a főnöknek. De nem volt semmi.

– Semmi?

– Feldtnek megint kivonták a forgalomból két partfigyelőjét.

– Nem, Bukával minden rendben van. Szóljak a főnöknek?

– Csak akkor, ha rákérdez. Most már úgysem tehet semmit.

A Vízililiom-lak fényárban úszott, amikor Moore lekanyarodott a Manchester sugárútról, és ráfordult a kocsifelhajtóra. Pickering kölcsönként, lenyitható tetejű Jaguárja előttük parkolt.

Hon éppen kiszállt az autóból, amikor Pickering jelent meg a tornácon egy szál ingben.

– Jöjjenek be, mind a ketten! – mondta. – Még maradt időnk egy kávéra, és szeretném, ha megismerkednének valakivel.

A Vízililiom-lakban egy nő volt. Nyilván ott töltötte az éjszakát, mert fürdőköntöst viselt, ami a nyakától a bokáig ért. Hon olyan harmincasnak saccolta. Sötét haját középen elválasztotta, oldalt a fejéhez lapította, és hátul felkontyolta. Nem volt kifestve.

Jesszusom, mit csinált a főnök? Nem tudom elhinni, hogy ezzel a nővel kefélt.

– Uraim – mondta Pickering –, szeretném bemutatni maguknak Mrs. Ellen Feliért. Tegnap este érkezett Pearl Harborból.

Sosem mondtam volna meg, hogy amerikai – gondolta Hon, aztán alaposabban szemügyre vette a nőt. Még a vastag fürdőköntös alatt is jól látszottak a nő formás mellei, amelyek mozgását szemmel láthatóan nem korlátozta melltartó.

Akkor sem tudom elhinni, hogy megkefélte. Persze, ha jobban belegondolok, húszéves voltam, amikor végre hajlandó voltam elfogadni, hogy nem szűznemzés révén fogantam meg.

Hon úgy vélte, hogy Ellen Feller mosolya és kézfogása korántsem volt barátságos.

– Ellen és én régóta ismerjük egymást – jelentette be Pickering. – Ő volt a titkárnőm Washingtonban.

– Régi, jó barátok vagyunk – tette hozzá Ellen Feller halkán, visszahúzódon. Aztán Moore felé fordult. – Azt hiszem, ismerem az édesapját. John Wesley Moore tiszteletes, nem igaz? A missziónál van, nem?

– Igen, hölgyem – mondta Moore szemmel láthatóan döbbenten.

– A minél? – kérdezte Pickering.

– A missziónál, uram – mondta Moore. – Az Egyházon Kívüli Alapítvány William Barton Harris Metodista Episzkopális Különleges Missziójánál.

– A férjemmel Kínában dolgoztunk a háború előtt – mondta Mrs. Feller –, a Keresztény Misszionárius Szövetségnél. A szüleivel Hongkongban találkoztam, hajói emlékszem.

– Ellen magukkal fog dolgozni – mondta Pickering, akit szemmel láthatóan idegesített ez a misszionárius maszlag. – Átkozottul jó fordító, átkozottul jó elemző és ami ennél is fontosabb, van Varázslat-jogosítványa.

Az eszem megáll -gondolta Hon.

De miután jobban belegondolt a dologba, rájött, hogy tulajdonképpen nincs is ebben semmi meglepő.

A hírszerzés felső, meglehetősen kusza és átláthatatlan vezetése kénytelen volt küldeni valakit MacArthur főparancsnokságára, aki rendelkezett Varázslat-jogosítvánnyal. Arról nem tudhattak, hogy Pickering kapitány beavatta Moore őrmestert a csendes-óceáni háború hétpecsétetes titkába, ami azt jelentette, hogy tudomásuk szerint mindössze két szürke eminenciás tudott egyáltalán arról, hogy mi az a Varázslat, mégpedig Hon és Ed Banning.

Velük együtt az uralkodó palotájában összesen négyen férhettek hozzá az elfogott Varázslat-üzenetekhez – amely a japán császári vezérkar és a japán haditengerészet főparancsnoksága közötti kommunikációt tartalmazta –, mégpedig maga az amerikai „császár” (vagyis MacArthur), aztán MacArthur G-2-je (az újonnan előléptetett Charles M. Willoughby dandártábornok, aki Hon legnagyobb öröme német akcentussal beszélt az angolt) és persze Banning és Hon.

Még akkor is, ha figyelembe vették a bölcsességet, hogy minél több embert avatnak be egy titokba, annál nagyobb a veszélye, hogy fény derül rá, egyszerűen kénytelenek voltak legalább még egy embert Brisbane-be küldeni. Ennek ropant prózai oka volt. Ha például egy brisbane-i autóbusz elgázolja Hon hadnagyot, miközben Banning Townesville-ben tartózkodik – és az idő nagy részében ott tartózkodott –, és beérkezett egy „forró” Varázs-üzenet, nem juthatott volna el MacArthurhoz vagy Willoughby dandártábornokhoz, csak úgy, ha Banning visszarepül Townesville-ből, és dekódolja a számukra.

Persze praktikus okokból Moore őrmester átvette volna a helyét. Moore elvégezte Hon hadnagy gyorstalpaló tanfolyamát, amelynek dme az volt, hogy „Hogyan kezeljük a rejtjelezőt?”, és tudta, hogy mi a teendő a Varázslat-üzenetekkel. De *ők* erről nem tudtak.

Tehát odaküldtek valakit. De nem egy olyan személyt, akire Hon számított – mondjuk egy korvettkapitányt vagy egy ezredest a Hadsereg híradós hadtestétől, egy olyan rendfokozattal rendelkező tisztet, akin nem néztek volna át

MacArthur főparancsnokságán. Honnal napi rendszerességgel érzékeltették, hogy egy szimpla kis hadnagyocska nem sok vizet zavar. Ehelyett odaküldtek egy civilt, ráadásul – és ez utóbbit még hihetetlenebbnek tartotta – egy civil nőt.

– Tegnap éjjel el tudtunk beszélgetni Ellennel – folytatta Pickering. – Szerencse, hogy nem ma érkezett meg. Biztosra veszem, hogy nagy lett volna a kavardás, ha mondjuk, ma délután érkezik meg.

Pickering egy pillanatra megállt, hogy összeszedje a gondolatait.

– Az érkezése azonban bizonyos szempontból okoz néhány apróbb problémát. De először talán azt beszéljük meg, hogy ki lesz a főnök. Maga lesz az, Plútó. Remekül végzi a dolgát, és maga a legmegfelelőbb ember a feladatra. Sajnos, maga csak hadnagy. Egy ideje azon vagyok, hogy előléptessék magát... legalább századosná. Azonban, számomra érthetetlen módon, mind ez idáig ez lehetetlennek bizonyult. Meghagytam Banningnek, hogy a távollétemben ő próbálkozzon tovább.

– Ez nagyon kedves magától, uram, de...

– Kedves a seggem... bocsásson meg, Ellen. *Ostobaságokat* beszél, Plútó. Már réges-rég elő kellett volna magát léptetni, és ezt mindannyian tudjuk. No, de a lényeg, hogy nemcsak Banning őrnagy, de Ellen is magasabb rendfokozattal rendelkezik, mint maga.

– Uram?

– Hogy is mondják, hogy micsoda maga, Ellen?

– Egy asszimilált 0-4, százados.

– Tudja, mit jelent ez, Plútó? – kérdezte Pickering.

– Igen, uram. Mrs. Fellemekek járnak az őrnagyoknak, illetve a Haditengerészetnél a korvettkapitányoknak járó privilégiumok.

– Rendben. Ez kapóra jöhet a szálláskeresésnél, és még persze máskor is. Egyébként fűtyülök rá, hogy a palotában mit gondolnak arról, hogy ki a főnök. De ami a Varázslatot illeti, Ellen, Plútóé az irányító szerep. Ed Banninggel is közöltem, hogy ez lesz a felállítás.

– Igen, uram.

– Moore őrmester – mondta Pickering –, maga marad, aki volt, a legalsó ember a totemoszlopon, mindenki beosztottja.

– Igen, uram. Értem.

– De mivel biztosra veszem, hogy az a barom századparancsnok abban a percben beosztja magát laktanyaszolgálatra, amint meghallja, hogy elmentem, azt akarom, hogy hozza el minden cuccát a laktanyából, és költözzön be ide! Hat hónap bérleti díjat már úgylis kifizettem ezért a házáért, és nem volna értelme hagyni, hogy ez kárba vesszen.

– Igen, uram.

– Mrs. Feller is itt fog lakni. Biztosítottam róla, hogy maga egy jó családból származó úriember, aki nem fog ausztrál ivócimborákat és nőket hazahozni egy átmulatott éjszaka után.

– Igen, uram.

– Sajnos, csak két hálósoba van, Plútó – mondta Pickering –, úgyhogy tartok tőle, hogy kénytelen lesz a Commerce Hotelben maradni. A legfontosabb az, hogy Moore semmiképpen se kerüljön vissza a parancsnoki századhoz, és hogy senki se figyeljen fel rá.

– Abszolúte, uram – mondta Hon.

– Ma délután vagy holnap reggel vigye el Mrs. Feliért a bankba, és intézze el, hogy hozzáférhessen a folyószámlánkhoz! – mondta Pickering. – Ha már itt tartunk... Banning elég sokat költött az utóbbi időben. Már kértem, hogy küldjenek még pénzt, és hamarosan meg is fog érkezni. Ha azonban valamelyik tisztí fiitárral egy héten belül nem küldenek csekket, küldjön rádiótáviratot Haughtonnak. Nagyon nem szeretném, ha Banning vagy Feldt azért nem tudna dolgozni, mert nem lenne pénzük.

– Igen, uram.

– Van még valami, amit meg kellene beszélnünk, Plútó? John?

– Nincs, uram – felelte Moore azonnal.

– Nincs, uram – felelte Hon némi gondolkodás után.

– Ellen?

– Okmányok a részemre, kapitány.

– Ó, persze. Egy Tourtillot nevű őrnagy foglalkozik vele. Ellennek szüksége lesz az összes olyan okmányra, ami maguknak is van. A nap minden szakában be kell engedniük az épület bármely helyiségébe. Ha Tourtillot akadékoskodik, akkor menjenek Scott ezredeshez, aki Sutherlandnek dolgozik. Ha ő is akadékoskodik, akkor küldjön rádiótáviratot Haughtonnak.

– Igen, uram – mondta Hon.

– Az összekötő tiszt, kapitány – mondta Ellen Feller.

– Ó, persze, köszönöm. Ez valóban fontos. Javasoltam Frank Knoxnak, hogy küldjön ide egy összekötő tisztet, aki a ONCPAC felé képviselhetne minket. Ellen azt mondta, hogy Rickabee ezredesnek sikerült találnia valakit. Hamarosan itt lesz. Az összekötő tisztet nem, ismétlem, nem avathatják be semmibe. Nincs Várázslat-jogosítványa, és nem tud arról, amit Banning csinál. Ezt csak azért említem, mert előfordulhat, hogy Rickabee neve szóba kerül. Meg azért is, mert lehet, hogy ő is egy árva lélek lesz, és nyomorúságában feltehetően a maguk társaságát fogja keresni.

– Értem, uram – mondta Hon. Aztán a karórájára pillantott. – Kapitány, mikor indul a gépe?

Pickering is az órájára pillantott.

– A szentségit – mondta Pickering –, és még a kávéjukat sem kapták meg, amit ígértem!

– Nem gond, uram.

– Moore kivisz a repülőtérré, Plútó. Magának nem kell kijönnie.

– Szeretném kikísérni, uram, ha nem gond.

– Igazán kedves, Plútó – mondta Pickering, aztán Ellenre nézett. – Sajnálom, hogy itt kell hagynom ennek a kuplerájnak a közepén.

– Vigyázzon magára, Fleming – mondta Ellen Feller.

Ezt tisztára olyan hangon mondta, mint az a nő, aki egész éjjel kefélt a kedvesével .. De vajon miért van ez a határozott érzésem? Pedig az előbb közölte, hogy őésa férje misszionáriusok voltak Kínában, és ő meg Fleming pusztán régi, jó barátok.

Plútó Hon, te egy szennyos fantáziájú fiatalember vagy, és azért jár ilyeneken az eszed, mert már olyan régen nem ápolták le a farkad, hogy azt sem tudod, mit kell csinálni, ha az embernek erekcója van.

– Hol vannak a csomagjai, uram? – kérdezte Hon.

– Máris hozom – mondta Moore.

– Egyedül is elbírok a nyomorult csomagjaimmal, köszönöm – mondta Pickering kapitány.

Hawaii, Oahu

A Tengerészgyalogság ewa-i légi támaszpontja

VMF-229, parancsnokság

1942. július 25., 15.55

Alfred B. Hastings tengerészgyalogos tizedes követte Charles M. Galloway tartalékos tengerészgyalogos századost az irodájába.

– Bármiről is legyen szó, Hastings tizedes, le van baszva – mondta Galloway százados. – A maga hön szeretett parancsnoka kikészült.

Galloway gyapjú pilótaruháján izzadságfoltok éktelenkedtek. A haja a fejbőréhez tapadt, az arcát és mindkét kezét vékony olajréteg borította. Kimerültnek látszott. Úgy ült le az íróasztalához, mint egy öregember.

– Az ezredes kereste, uram – mondta Hastings. – Azt üzente, hogy azonnal hívja fel, amint visszaért az irodába.

– Nem mondta, hogy mit akar?

– Nem, uram, de ma már háromszor kereste.

Galloway az íróasztalán lévő telefonra mutatott. Hastings a kezébe vette a kagylót, megvárta a tárcsahangot, majd Galloway százados kezébe adta a kagylót, és tárcsázott.

– Őrmester, itt Galloway százados. Úgy tudom, hogy az ezredes beszélni akar velem.

Hastings kisétált az irodából. Egy pillanattal később egy üveg Coca-Colával a kezében tért vissza, amit Galloway íróasztalára tett. Galloway eltakarta a telefonkagyló mikrofonját a kezével.

– A Jóisten áldja meg magát, fiam – mondta ünnepélyes hangon.

– Igen, uram – felelte Hastings mosolyogva.

– Itt Galloway, uram – mondta Charley a telefonba. – Ebben a pillanatban léptem az irodába.

– Na, és hány órát is repült ma, Galloway százados? – kérdezte Clyde C. Dawkins alezredes ártatlan hangon.

– Nem néztem meg a jelenléti íven, uram.
 – De azt csak tudja, hogy mikor kezdett el repülni, és mikor hagyta abba? Egy kis fejszámolás és máris megkapja, hogy öt órát és negyvenöt percet repült.

A francba, csak nem ment oda megnézni az istenverte jelenléti ívben, hogy hány órát repültem?

– Nahát, olyan sokat repültem volna, uram?

– Tudja azt maga nagyon jól, a szentségit – mondta Dawkins. – Persze, ha olyan hülye, hogy nem emlékszik rá, hogy világosan megmondtam, nem repülhet négy óránál többet, akkor az is lehet, hogy a számoláshoz is *hülye*.

– Igen, uram.

– De nem ezért hívtam... illetve nem csak ezért akartam magával csevegni, Galloway százados.

– Uram?

– Miután tisztában vagyok vele, hogy maga kizárólag azokat a parancsokat hajtja végre, amelyeket szimpatikusnak tart, gondolom, túl sokat kívánok magától, ha megkérem, hogy hivatalos alkalmakkor viseljen fehér egyenruhát.

– Uram, van egy fehér egyenruhám.

– Csak úgy mellékesen jegyzem meg, hogy a szabályzat szerint kettő darab fehér egyenruhával kellene rendelkeznie. Szabad megkérdezni, hogy az egyetlen fehér egyenruhája megfelelően ki van-e tisztítva és keményítve ahhoz, hogy nyugodt lélekkel viselhesse egy olyan hivatalos alkalmon, mint amilyen mondjuk, egy tengernaggyal elköltött vacsora?

Charley lelki szemei előtt megjelent a ruhásszekrénye a nőtlen tiszték szállásán. A fehér egyenruhája ott lógott abban a zsákban, amiben megérkezett, miután megrendelte. Egyetlenegyszer sem vette fel.

Ha esetleg nem lenne kivasalva, majd kivasalom én.

– Igen, uram.

– Remek. A tengernagy úr el lesz ragadtatva. 18.30-ra küldi értünk a szolgálati autóját. Lehetőleg addig már ne öntsön paradicsomlevet a fehér egyenruhájára. Miután ez az egy van magának belőle, nem lenne másik, amit felvehetne.

– Melyik tengernagyról van szó, uram?

– Mit tippel?

Miután Charley majdnem száz százalékig biztosra vette, hogy valamilyen elképzelhetetlen okból Dawkins csak szívatja, nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy ne kezdjen el ő is szórakozni.

– Nimitz tengernagy?

– Nem. Nem tévedett nagyot, de nem ő az.

A szentségit, ez nem szórakozik!

– Fogalmam sincs, uram – vallotta be Charley.

– Hadd segítsek. Hány olyan tisztje van, akinek a bácsikája tengernagy?

– A szentségit! Mit akar tőlünk?

– Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy a szárnysegédje ma délután idelátogatott... egyébként fehér egyenruhát viselt, aranyzsinórral meg minden egyéb

tartozékkal... és meghívott engem és magát egy koktéltre, illetve vacsorára a tengernagy szállására. A tengernagy autót küld értünk, és megkért, hogy fehér egyenruhában jelenjünk meg.

– Jesszusom! – mondta Charley.

– Netán trágár szavakkal illette Schneider főhadnagyot, Charley?

– Nem. Sőt. Épp az imént repültem vele. Nagyon jól ment neki, és meg is dicsertem. Nem lesz vele semmi gond, ezredes.

– Nos, neki ne, ismétlem, ne szóljon arról, hogy hová vagyunk ma este hivatalosak. A szárnysegéd úgy fogalmazott: „A tengernagy úgy véli, talán jobb lenne, ha Schneider főhadnagy nem tudna a dologról.”

– Vajon mi a franc lehet ez az egész?

– Engem inkább az érdekelne, hogy miután tudom, milyen nehezére esik engedelmeskedni, amikor azt mondom, hogy ne repüljön négy óránál többet, vajon képes lesz-e titokban tartani Schneider főhadnagy előtt, hogy hová megyünk ma este.

Ez könnyen megoldható. Schneider mostanra már valószínűleg lezuhanyozott, megborotválkozott, nyakon öntötte magát kölnivel, és sebesen verő szívvel hívja Mary Agnes O'Malleyt, hogy megbeszéljék a ma esti randevújukat. Holnap reggelig biztosan

nem kerül elő, akkor pedig sápadt lesz, kimerült, és szemmel láthatóan kielégült.

– Nem lesz gond, uram.

– Ha nem tévedek, akkor is ezt mondta, amikor megkértem, hogy ne repüljön többet négy óránál – mondta Dawkins ezredes. – Hat harminckor a szállásom előtt. Egy perccel sem később. Nem szeretnénk megvártni a tengernagyot, igaz?

Charley éppen a „Nem, uram”-ba akart belekezdeni, de csak addig jutott, hogy „Ne...”, mert Dawkins ezredes bontotta a vonalat.

18.25-kor Daniel J. Wagam tengernagy szárnysegédje begördült Dawkins alezredes nőtlentiszti-szállása elé a tengernagy haditengerész-szürke szolgálati autójával. Charles M. Galloway százados néhány másodperccel utána érkezett meg a kilencéves, sárga Ford sportkocsijával. Mire Charley talált egy üres parkolót, ahol leparkolhatta a Fordot, Dawkins ezredes már kísétált az épületből, és a Plymouth mellé lépett.

A tengernagy szárnysegédje, egy korvetthadnagy, beült az első ülésre a sofőr mellé, és így Galloway századost az a megtiszteltetés érte, hogy – rendfokozata ellenére – a hátsó ülésen foglalhatott helyet. Charley sokat tűnődött azon, hogy vajon a katonai protokollban miért lett éppen a hátsó ülés a kiváltságosság és tekintély jelképe. Ha ő aranygalléros lenne, biztosan elől akarna ülni, ahol gyakran több hely volt, és ahonnan jobban is lehetett látni.

Jó darabig gondolkodott a dolgon, mire előállt egy elmélettel: az egész biztosan abban az időben kezdődött, amikor az emberek még lovas szekerekkel jártak. Az első ülés sokkal kényelmetlenebb volt, mint a hátsó, és aki ott ült, az többnyire meg is ázott.

A fegyveres erőknél makacsul ragaszkodtak a hagyományokhoz. Charley tudta, hogy átkozottul kicsi az esélye annak, hogy egyszer majd a kardjával kell lekasabolnia valakit. Csakhogy a kardot, éppúgy, ahogy a fehér egyenruhát, mint minden tengerészgyalogos-tisztnek, neki is meg kellett vásárolnia, amikor tisztté avatták.

Fehér sapkájára aranyzsinórt varrtak. Persze nem olyan díszes aranyzsinórt (rántotta), amelyet a magas rendfokozatú tisztek viseltek, így bárki meg tudta állapítani már messziről, hogy egy egyszerű kis csapattisztet lát-e, avagy sem. A rántotta abból az időből származott, amikor a tengerészgyalogosokat még mesterlövészként alkalmazták a vitorlás hajókon, amelyeknek a vitorlakötélzetén lapultak meg. A tisztek egy idő után csomózott zsinórt erősítettek a sapkájukhoz, nehogy a mesterlövészek őket lőjék ki tévedésből. Charley némi tiszteltlenséggel azon morfondírozott, hogy vajon ezt a szentnek mondható hagyományt nem azért kellett-e bevezetni, mert túl sok kis faszkalap tisztet lőttek le „véletlenül” az embereik a vitorlakötélzetről.

„Nem lett volna szabad fejbe lőnie Smith hadnagyot, Jones közlegény. Látnia kellett, hogy tiszt, hisz kötél volt a sapkáján.”

Hogy lehet az – gondolta Charley – hogy csak a tisztek sapkáján volt kötél? Miért nem varrták minden tengerészgyalogos sapkájára kötelet? Vagy abban az időben nem számított, ha az ember „véletlenül” agyonlőtt egy sorállományút?

Wagam tengernagy számysegédje hátrafordult.

– Ezredes, véletlenül nem ismeri C. J. Greyson fregattkapitányt?

– Dehogynem – felelte Dawkins ezredes. – Egy évfolyamra jártunk.

– Igen, uram. Azt tudtam. De azt nem, hogy ismerte-e Charleyt.

– De még mennyire. Együtt szurkoltunk a futbalcsapatnak.

Micsoda? Csak nem pompomlány volt az ezredes? Jesszusom! A kis szaros beállt haditengerésznek!

– Charley a bátyám, uram.

– Ó, csakugyan?

– Az atlanti-óceáni romboló haderő parancsnokának a törzstisztje, uram. Múlt héten kaptam tőle levelet.

– Na, ha legközelebb ír neki, írja meg, hogy üdvözlöm – mondta Dawkins. *Nálunk, a gimi focicsapatában szinte mindenki meg volt róla győződve, hogy csak a buzik állnak be a szurkolócsapatba. De úgy látszik, hogy az Egyesült Államok Haditengerészeti Akadémiáján máshogy vannak a dolgok...*

– Nagyon szívesen, uram.

– Maga is az Akadémiára járt?

– Igen, uram. 4Q-ben végeztem.

Greyson korvetthadnagy Charleyra mosolygott.

– Ha jól tudom, uram, maga közvetlen kinevezéssel lett százados.

– Nos, a főparancsnoknak két választása volt – mondta Charley. – Vagy tisztí kinevezést ad, vagy Portsmouthba küld.

Greyson korvetthadnagy valamiért hirtelen feszengeni kezdett, és visszafordult az ülésében.

– Vigyázzon a szájára, Charley! – mondta Dawkins halkán, ám szigorúan; de aztán képtelen volt nem elmosolyodni.

1937-39 között, amikor még kapitány volt, Daniel J. Wagam ellentengernagy (felső fél) és a családja azon a szálláson lakott, amelyet most Matthew H. Oliver ellentengernaggyal (alsó fél) osztott meg.

(Az ellentengernagyi „felső fél” rendfokozat a Hadsereg és a Tengerészgyalogság vezérőrnagyi rendfokozatának felel meg, míg az „alsó fél” a dandártábornokinak. A Hadseregnél és a Tengerészgyalogságnál a vezérőrnagyok két csillagot viselnek, a dandártábornokok csak egyet. Ennek ellenére az összes ellentengernagy két csillagot visel. Ez a gyakorlat állítólag elég sok dandártábornokot idegesít fel, főleg olyankor, ha kiderül, hogy ők a rangidősek az ellentengernagy „alsó fél”-lel szemben, akinek egy pillanattal azelőtt még feszesen tisztelegtek.)

Noha Pearl Harbor óta a tiszti állomány megháromszorozódott, vagy inkább megnégyszereződött az 1939-es állapothoz képest, nagyon kevés tiszt lakott együtt a családjával a támaszpontokon. Ez azt jelentette, hogy számos olyan szállást, amelyet régebben családok foglaltak el, most „Msérő nélküli” tiszték kaptak meg. A dolog remekül bevált.

Azzal, hogy a „kísérő nélküli” tiszteket családi szállásokon helyezték el, végre a rangjuknak megfelelő szállást adhattak a magasabb rendfokozatú tiszteknek. Ez nemcsak azért bizonyult roppant fontosnak, mert így a tiszték olyan komfortellátmányokhoz juthattak, amelyeket a nőtlen tiszték szállásán hiába is vártak volna – például magány és kényelem –, de azért is, mert így privát találkozókra is sort keríthettek, amelyek keretében nyugodt körülmények között megihattak egy-egy pohárka italt, illetve megvacsorázhattak.

Wagam tengernagy szállása egy négy hálósobás ház volt. Az övé volt a nagyháló, Oliver tengernagy kapta a vendégszobát, a szárnysegédek pedig azt a két szobát, amelyekről Wagam még mindig úgy beszélt, hogy Danny és Joan szobája. A tengernagy gyermekei a Virginia állambeli Norfolk közelében várták a háború végét az anyjukkal.

A házvezetéssel és a főzéssel három filippínó felszolgálófiút bíztak meg (a rendfokozatoknak megfelelően kettőt Wagam, egyet pedig Oliver tengernagy mellé osztottak be). A filippínó felszolgálók hihetetlenül hűségesek voltak, a diszkréciójukról pedig egyenesen legendák keringtek. Oliver tengernagy rendfokozata nem volt elég magas ahhoz, hogy szolgálati autója és gépkocsivezetője legyen. Wagam tengernagy sofőrje a garázs fölött lakott.

A két tengernagy remekül kijött egymással. Ha valamelyikük megbeszélést akart tartani a házban, egyszerűen csak megkérdezte a másiktól, hogy nem volna-e kedve aznap este a parancsnoki étkezdében vacsorázni. Mivel mindketten úriemberek voltak, sohasem kérdezték meg, hogy ki lesz aznap este a vendég. Lehet, hogy a magát a CINCPAC-et akarta valamelyikük megvendégtetni, vagy a család egyik régi barátját – egy hölgyet –, akivel a tengernagy kapcsolata kizáró-

lag platói volt, de akivel nem akart az étkezdében mutatkozni, mert az emberek pletykálni kezdtek volna. Mindegy, hogy ki volt a vendég, mindkét tengernagy számíthatott a másik diszkréciójára.

Greyson korvetthadnagy keze éppen csak elindult a ragyogóra fényezett bronzcsengő felé, amikor Wagram tengernagy szállásának ajtaja kitárult, és az ajtóban megjelent egy fehér zakót viselő filippínó felszolgálófiú.

Greyson intett Dawkinsnak és Gallowaynek, hogy fáradjanak beljebb.

– Máris szölok a tengernagynak, hogy megérkeztek, uraim – mondta a szárnységéd, majd a dolgozószoba zárt ajtajához lépett, és bekopogott.

Egy pillanattal később Wagram tengernagy jelent meg az ajtóban, kezében egy aktatáskával.

– Legyen szíves, ezt zárja be, Dick! – mondta a tengernagy, miközben a szárnységédje kezébe nyomta az aktatáskát.

– Igenis, uram.

– Uraim – mondta Wagram tengernagy Dawkinsra és Charleyra mosolyogva.

– Isten hozta magukat. Örülök, hogy el tudtak jönni.

– Köszönjük a meghívást, uram – mondta Dawkins.

– Dicktől tudom, hogy egy évfolyamra járt a bátyjával.

– Igen, uram. 32-ben végeztünk.

– Én meg 22-ben – mondta a tengernagy, és Galloway felé fordult. – És a híres... vagy inkább hírhedt?... Galloway százados. Régóta szerettem volna találkozni magával, százados. Jelen voltam a híres Q. E. D.-megjegyzésnél.

– Uram? – kérdezte Galloway, akinek fogalma sem volt, hogy miről van szó.

– Shaughn tengernagy irodájában voltam, amikor hírt kaptunk, hogy maga azzal F4F-fel elindult a *Saratoga* felé. Anderson százados a BUAIR-től szintén ott volt, és csak úgy fröcsögött a dühtől. Azt mondta: „Tengernagy úr, ez egyszerűen lehetetlen. Az embereim megvizsgálták a VMF-211 összes repülőgépét, és mindegyiket totálkárossá nyilvánították.” Erre a tengernagy azt felelte: „*Quod erat demonstrandum*, százados. *Quod erat demonstrandum*.” De az egész attól lett igazán vicces, hogy Anderson nem tud latinul, és le kellett neki fordítani, amit a tengernagy mondott.

– Igen, uram – mondta Charley, aki még mindig nem értett semmit.

– Nem tudta, hogy a „*Quod erat demonstrandum*” azt jelenti, hogy „a tények magukért beszélnek”? – kérdezte Dawkins. – Tényleg nem tudta?

Kösz a fordítást, parancsnok – gondolta Charley. – Kösz szépen.

– Halványlila fogalma nem volt róla, hogy mit jelentett – mondta Wagram tengernagy nevetve. – A századosnak meglehetősen vegyesek voltak az érzelmei. Csakúgy, mint mindenki... mert Anderson azért egy nagyon rendes fickó, a magánéletben... ő is remélte, hogy Galloway eljut a Saráig. De tudta, hogy ha Galloway eljut a Saráig egy olyan repülőgéppel, amit a BUAIR totálkárossá, vagyis javíthatatlanná nyilvánított, mindenki hülyének fogja nézni.

Wagram tengernagy most már hangosan hahotázott.

– És persze Galloway leszállt a Sarára, és Andersont mindenki hülyének nézte. Nem csoda, hogy a BUAIR-t annyira magára haragította, Galloway. De végül minden jóra fordult, nem igaz? Ahogy mondják, „minden jó, ha a vége jó”.

– Igen, uram – mondta Charley.

– Menjünk a nappaliba, és igyunk meg egy pohárával! – mondta Wagam tengernagy. – Már órák óta keresek valami ürügyet, hogy ihassak egyet.

Egy alacsony, tömzsi, fehér zakót viselő filippínó felszolgálófiú várta őket egy kicsi, ám alaposan feltöltött bár pultja mögött. A nyitott ajtón át Charley megpillantotta az étkezőasztalt, amelyen kristálypoharak és ezüst evőeszközök csillogtak. Az asztal közepén egy ezüsttálat látott tele gardéniával.

– Jóformán mindenféle italt beszerezünk, úgyhogy kérhetnek, amit akarnak – jelentette be a tengernagy –, de Carlos remek martinit tud készíteni, és én mindig is úgy véltem, hogy a sült marha előtt a legjobb étvágygerjesztő egy pohár hideg martini.

– A martini remek ötlet, tengernagy – mondta Dawkins.

– Igen, uram – mondta Charley.

– Készítsen négyet, de a legjobbiból, Carlos! – adta ki az utasítást Wagam tengernagy. – És azt javaslom, hogy gondoskodjon utánpótlásról is!

Meg tudnék szokni egy ilyen házat – gondolta Charley. De aztán két újabb gondolat zavarta meg. -Jeszusom, Caroline jenkintowni háza nagyobb, mint ez. De még Jim Ward szüleinek is nagyobb háza van ennél. Az Andrew Foster Hotel manzárdlakosztályához képest pedig ez a hely, a tengernagy szállása... egy szemétdomb.

Carlos egy ezüstsékerből töltötte lei a négy martinit, amelyeket a tengernagy adott a vendégeknek.

A tengernagy megemelte a poharát, majd Charleyra nézett.

– Igjunk a fiatalságra, uraim! Igjunk a fiatal emberek esztelenségeire, amelyeket a legjobb szándékkal követnek el!

– Tengernagy – mondta Dawkins –, a legnagyobb tisztelettel, én szívesebben innék a bölcs öregeinkre, akik a jó szándékú, ám esztelen fiataljainkat megóvják attól, hogy bajba keverjék magukat.

– Ezredes, általában nem szeretem, ha a pohárköszöntőimbe beleszólnak a vendégeim, főleg, ha az illetők tengerészgyalogosok, de Istenemre, erre iszom! – mondta Wagam tengernagy, és belekortyolt az italába, miközben Dawkinst figyelte csillogó szemmel.

Charley és Greyson korvetthadnagy kötelességtudóan a martinijába kortyolt.

– Szóval, úgy gondolja, ezredes... – mondta Wagam tengernagy, de aztán félbeszakította saját magát, és a felszolgálófiúhoz fordult. – Carlos, ez pompás. Pompás.

– Köszönöm, tengernagy – mondta Carlos ragyogó tekintettel.

– ... szóval, maga szerint a magas rangú tisztek nem kapnak kellő elismerést? – folytatta Wagam tengernagy. – Amiért... hogy is mondjam... *megzabolázzák* az ifjak lelkesedését, akikért felelősséggel tartoznak?

– Igen, uram – mondta Dawkins csillogó szemmel. – Éppen ma délután beszéltem Galloway századossal arról, hogy ami a repülést illeti, a lelkesedése kezd károssá válni.

– Mert elhanyagolja a parancsnoki teendőit? Erre gondol?

– Nem, uram. Galloway százados remekül látja el a parancsnoki teendőit. De szerettem volna felhívni rá a figyelmét, hogy a túl sok munka és a túl kevés pihenés a remek századparancsnokból pocsék századparancsnokot csinál.

A tengernagy felmordult.

– Volt egy tanulmány. Az Egészségügyi Hadtest készítette pár éve fű alatt. Azt találták, hogy egy frissen kinevezett rombolókapitány az első útján átlagban öt óra húsz percet alszik. Az ember, főleg egy parancsnoki posztot ellátó tiszt, nem tud tisztességes munkát végezni, ha nem alussza ki magát rendesen. Tudja, Galloway százados, a túlzott hivatástudat egy idő után káros lehet. Fogadja meg Dawkins ezredes tanácsát!

– Igen, uram.

– Az alvásigény, amiről beszélt, uram, az ugye nem vonatkozik a szárnysegédekre? – kérdezte Greyson korvetthadnagy.

– A szárnysegédeknek nem sok dolguk van – felelte a tengernagy. – Ők állva is tudnak aludni, csak annyi kell, hogy befogják a szájukat.

A tengernagy megfogta Greyson vállát.

– Tudja, Mr. Greyson, ezt egy nagy tengerésztől tanultam. A maga édesapjától. Akkor mondta ezt nekem, amikor a szárnysegédje voltam. Egy újabb felszolgálófiú jelent meg az étkező ajtajában.

– Elnézést – mondta. – Tengernagy, a vacsora tálalva.

– Várjunk még egy percet, Enrique! – mondta Wagram tengernagy. – Előbb iszom még egyet Carlos pompás martinijából.

Charley Dawkinsra pillantott. Dawkins alig láthatóan vállat vont, jelezve, hogy fogalma nincs, hogy mi a fenéért hívta meg őket a tengernagy.

A tengernagy újabb martinival kínálta őket.

– Szeretnék még egy pohárköszöntőt mondani – mondta a tengernagy –, amit azzal kezdenék, hogy amit most fogok mondani, arról... természetesen... nem beszélhetnek senkivel. Igyunk a VMF-229 tisztjeire és sorállományúira, akik augusztus 2-án kihajóznak Pearl Harbortól a *Long Island* anyahajó fedélzetén. Isten óvja őket az úton, és jó vadászatot!

– Úgy van, úgy van – mondta Dawkins ezredes és Greyson korvetthadnagy szinte egyszerre.

– Köszönjük – mondta Charley.

– Ugyan tartok tőle, hogy ő is abba az esztelen, és túlságosan lelkes kategóriába esik, amiről az imént beszéltünk, de az unokaöcsém szerint a VMF-229 a legjobb vadászrepülő-század az egész Tengerészgyalogságnál. Maga szerint igaz van, százados?

– Néha az esztelen fiatalembereknek is lehet igazuk, tengernagy – mondta Charley.

– Ez újabb megnyilvánulása lenne annak a híres szerénységnek, amiről a tengerészgyalogosok híresek? – kérdezte Wagam tengernagy, miközben karon fogta Charleyt, és átvezette az étkezőbe.

– Inkább csak egyszerű ténymegállapítás, uram – felelte Charley.

A tengernagy helyet foglalt az asztalfőnél, majd intett Charleynak, hogy hová üljön. Dawkins az asztal másik végéhez ment. Greyson Charleyval szemben ült.

– Meglep, hogy meg sem kérdezték, hogy hová fognak menni – mondta Wagam tengernagy.

– Uram, úgy gondoltam, hogy az úgy is titkos információ – felelte Charley.

– Természetesen az – mondta Wagam. – És tartok tőle, hogy ezzel a megjegyzésével kizárta magát az Esztelen Fiatalemberek Klubjából. Csak egy esztelen fiatalember kérdezett volna rá, ugye?

– Igen, uram.

– De ennyivel nem ússza meg, Galloway. Maga mit gondol? Hová fognak menni? Mit beszélnek az emberek?

Wagam látta, hogy Galloway zavarba jött.

– Nem fogom sem megerősíteni, sem cáfolni, Galloway. De néha nagyon fontos tudni, hogy mit gondolnak az emberek, meg hogy milyen irányban tapogatóznak.

Galloway kérdően nézett Dawkinsra, arra várva, hogy az ezredes kisegíti. Dawkins megint vállat vont – most is alig láthatóan. Galloway ezt úgy értelmezte, hogy Dawkins azt akarja neki sugallni, hogy mondja el, amit gondol.

– Uram, azt hiszem, hogy amint az 1. tengerészgyalogos-hadosztály biztosította a repülőteret Guadalcanalen, a *Long Island* fedélzetéről arra a repülőtérré fogunk repülni.

Wagam tengernagy felszisszent.

– És a pletyka szerint mikor kezdődik az 1. tengerészgyalogosok támadása... mit is mondott?... Guadalcanalen?

– Igen, uram. Guadalcanalen. A hónap elején, uram.

– A szentségít, de szeretném tudni, hogy hol hallotta ezt! – kiáltott fel Wagam tengernagy, de szinte azonnal visszanyerte az önuralmát. Előretartotta a kezét, jelezve, hogy Gallowaynek nem kell válaszolnia. – Ne válaszoljon! Témát váltunk.

– Igen, uram – mondta Charley, és a villájával célba vette a garnélaráksalátát, amit az egyik felszolgálófiú tett elé.

Most már biztosan tudta, hogy Big Steve pletykája és a saját, jóval megalapozottabb következtetése helyesnek bizonyult. A VMF-229 Guadalcanalra megy, ahol egy elfoglalt japán repülőtérről fog küldetéseket teljesíteni. Persze csak akkor, ha az 1. tengerészgyalogos-hadosztálynak sikerül elfoglalni a repülőteret.

– Ha jól tudom, maga aggregény, Galloway – mondta a tengernagy.

– Igen, uram.

– Háborúban számos előnye van annak, ha az ember agglegény – mondta a tengernagy.

– És békeidőben is – mondta Dawkins.

A tengernagy hűvös pillantást lövellt Dawkinsra.

– Miután elég régóta vagyok nős ember, ezredes – mondta a tengernagy –, bizonyos mértékig egyetértek magával. De én arra próbáltam utalni, hogy egy agglegény minden energiájával a feladatára tud koncentrálni, míg egy nős ember folyton amiatt aggódik, hogy jól van-e a családja. Nem gondolja?

– Igen, uram. Már értem.

– De tudja, eszembe jutott valami arról, amit az imént mondott – mondta a tengernagy. – A feleségem valószínűleg megölne, ha ezt hallaná, de azt kell mondanom... hogy is mondjam, hogy ne fogalmazzak durván? Nem gondolja, ezredes, hogy azok számára, akik régóta házasságban élnek, nem okoz akkora fájdalmat, ha nem lehetnek együtt a feleségükkel, mint azok számára, akik csak nemrégiben kötöttek házasságot, és máris ott kellett hagyniuk a kedvesüket?

– De igen, uram. Egyetértek. És azt hiszem, hogy nem fogalmazott durván, tengernagy.

– Igen – mondta a tengernagy egyetértően.

Megjelentek a felszolgálófiúk, elvitték az ezüsttálakat, amelyekben a garnélarák-salátát szolgálták fel, aztán feltálták a marhasültet serpenyőben sült burgonyával és brokkolival. Aztán hoztak egy üveg bort, kinyitották – a tengernagy belekortyolt –, majd mindenkinek töltöttek belőle.

A tengernagy megemelte a poharát.

– A házasságra, uraim! Isten eme csodálatos intézményére! És igyunk David Schneider főhadnagyra, erre a jó szándékú, ám esztelen fiatalemberre, akinek élete és karrierje ezen pontján igazán nem kellene nőülésre adnia a fejét!

Atyaisten, mi folyik itt?

– Nem is tudtam róla, hogy a főhadnagy meg akar nőülni – mondta Dawkins ezredes.

– Pedig ezt forgatja a fejében – mondta a tengernagy, miközben levágott egy szeletet a marhasültjéből. – A hetedik mennyországban jár, és úgy érzi, hogy ez az igaz szerelem. Igaz szerelem, még hozzá első látásra, hogy pontosabb legyek.

– Az eszem megáll – mondta Dawkins.

Az ég szerelmére, csak nem Mary Ágnes akarja eb/enni?

– Az ifjú hölgy, akiről szó van, ápolónő a Haditengerészetnél – mondta a tengernagy. – Mary Alice O'Malley korvetthadnagy.

Szentséges Atyaúristen!

– Mary Agnes, uram – javította ki Greyson korvetthadnagy.

– Akkor Mary Agnes – mondta a tengernagy egy hajszálnyi ingerültséggel a hangjában. – David meglátogatott tegnap este, és közölte velem, hogy engedélyt kíván kérni a feletteseitől a házasságra. Azt állítja, hogy a hölgy szívét a maga végrehajtó tisztjétől lopta el, Galloway százados. Ezért és más okokból kifolyólag

is úgy érzi, hogy maga mindent meg fog tenni azért, hogy az engedélyt a lehető legkésőbb kapja meg. Ezért felkeresett engem, hogy segítsék neki legyőzni az akadályokat, amelyeket maga fog az útjába gördíteni.

A tengernagy Gallowayre nézett.

– Igaza volt az unokaöcsémnek? Maga valóban képes lenne jó– vagy rosszulatból akadályokat gördíteni az útjába?

– Igen, uram, képes lennék rá.

– Jó. Akkor egy hullámhosszon vagyunk – mondta a tengernagy. – Most akkor ki kell eszelnünk egy tervet, ami megakadályozza, hogy az unokaöcsém hülyét csináljon magából, és ami rólunk is eltereli a gyanút. Csak így magunk között említeném meg, hogy nem áll szándékomban életem hátralévő részében a nővérem előtt magyarázkodni, hogy miért álltam karba tett kézzel, és miért hagytam, hogy az ő drága, kicsi Daveyje elvegyen egy hidrogénszőke cicababát, aki hét évvel idősebb nála, és aki Pearl Harbor minden második tisztjével ágyba bújott.

A tengernagy itt megállt, és Charles M. Galloway tartalékos tengerészgyalogos századosra pillantott.

– Beleértve bizonyos századparancsnokokat is, akiknek lehetett volna egy hajszálnyival több eszük, még akkor is, ha annak idején csak sorállományúként szolgáltak.

XIV.

Egy)

New Jersey, Princeton

Princeton Egyetem

Tengerészgyalogsági összekötő tiszti iroda

1942. július 27.

Amikor a főtörzsőrmestere mély hangon elkiáltotta magát, hogy „Telefonon keresik, őrnagy!”, George F. Dailey tengerészgyalogos őrnagy, egy göndör hajú, kicsit pufók, hat hónap híján harmincéves férfi egy szál ingujjban ült az íróasztala mögött, megadva magát a hőségnek.

Martin főtörzsőrmester olyan süket volt, mint az ágyú. Tengerészgyalogos volt, még a „régí nemzedékből”, akit tartalékos állományból hívtak vissza. Huszonöt év szolgálat után vonult nyugalomba, abban az évben, amikor Daileyt hadnaggyá avatták.

– Köszönöm, főtörzsőrmester – mondta Dailey, és felvette a telefonját.

– Itt Dailey őrnagy.

– Gegoge Frederick Dailey őrnagy?

– Igen.

– Anyja leánykori neve?

– Parancsol?

– Azt kérdeztem, hogy anyja leánykori neve?

– Kivel beszélek?

– A nevem Rickabee. Alezredesi rangban szolgálok a főparancsnok törzsénél.

Úgy ért i– döbbsent rá Dailey – *hogy az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága parancsnokának a törzsénél szolgál.*

A Közép-északkeleti Régió Tisztoborzó Irodájának igazgatója – azaz Dailey őrnagy – még soha nem beszélt senkivel, aki a Tengerészgyalogság főparancsnokának törzsénél szolgált.

– Cavendish, uram – mondta Dailey.

– Rendben – mondta a hívó. – Amint lehet, üljön vonatra, őrnagy, és jöjjön ide. A T-2032-es ideiglenes épületben talál meg minket a Mallon. A vasútállomáson üljön taxiba! Írja le, amit most mondok! T-2032. A nevem Rickabee.

Rickabee előzékenyen betűzte a nevét.

– Uram, holnap... holnapután délután megfelel?

– Én ma délutánra gondoltam.

– Uram, ez némileg problémát jelent, mert van egy...

– Tegye fel a seggét egy vonatra, őrnagy, és még ma délután legyen itt! – mondta Rickabee ezredes, és letette a telefont.

Dailey egy pillanatig némán tartotta a telefonkagylót a kezében, és csak azután tette le. Aztán egy hosszú pillanatig csak az egyetem udvarára nyíló ablakán bámult kifelé. Aztán hívta Martin főtörzsőrmestert. Háromszor kellett kiáltania, mire az öreg tengerészgyalogos megjelent az ajtóban.

– Azt akarják, hogy Washingtonba menjek – mondta Dailey. – Akármit is tervezett nekem ma délutánra, halassza el!

Dailey őrnagy maga is a Princetonon végzett, és úgy vélte, hogy ennek elég sok köze lehetett az első feladatához, amivel megbízták azóta, hogy kitört a háború. Természetesen tudta, hogy a tisztek toborzása fontos feladat, és hogy miért fontos, hogy egy hozzá hasonló, hivatásos tiszt döntse el, hogy melyik lelkes fiatalember rendelkezik azokkal a kvalitásokkal, amelyekkel egy tengerészgyalogos-tisztnak rendelkeznie kellett, és melyik nem. De akkor is szívesebben lett volna a csendes-óceáni térségben, és harcolt volna vadászpilótaként, de erről szó sem lehetett.

Dailey őrnagy valamikor vadászpilóta volt. A Princetonról Quanticóba ment, azután pedig két évet lehúzott szakaszpáncsnokként. Aztán, éppen azután, hogy előléptették főhadnaggyá, Pensacolába küldték, pilótatanfolyamra. Nem egészen négy évig repült, és imádta minden egyes percét. De a szokásos éves repülő orvosi vizsgálata után visszarendelték, és közölték vele, hogy van egy kis szívzöreje, és hogy gondolkodjon el rajta, hogy mit is szeretne csinálni a Tengerészgyalogságnál most, hogy alkalmatlan a repülésre.

Komolyan megfordult a fejében, hogy nyugalomba vonul. Nem érdekelte sem a gyalogság, sem a tűzéség, mert először úgy tűnt, hogy ezek közül választhat. Ha nem repülhet többet, akkor mi hasznát venné a Tengerészgyalogság? De egy ezredes, akit nagyon tisztelt, azt mondta neki, hogy a Tengerészgyalogságnak nagyobb szüksége van a szokatlanul értelmes, jól képzett tisztekre a toborzásnál, a logisztikában és a hírszerzésnél, mint egy újabb pilótára. Úgyhogy elhatározta, hogy pár évig még vár a nyugalomba vonulással, és meglátja, hogy hogyan alakul a sorsa.

A Tengerészgyalogság visszaküldte az egyetemre, ahol el kellett végeznie egy hat hónapos, gyorstalpaló, német nyelvtanfolyamot. Onnan áthelyezték Berlinbe, az amerikai nagykövetségre, ahol helyettes haditengerészeti attaséként szolgált. Aztán, amikor eljött az ideje, előléptették századossá, és Dailey kényte-

len volt belátni, hogy egy hatszobás lakosztály az Onkle Tomalleen, Berlin-Zehlendorfban mégis kényelmesebb, mint a nőtlen tisztok szállása Quanticóban.

1940-ben tért haza, és lehúzott tizennyolc hónapot a Tengerészgyalogság főparancsnokságán, ahol gyakorlatilag a német hadmozdulatokat tanulmányozta a G-3 kérésére. Aztán, 1941 novemberében, előléptették őrnaggyá (tartalékos őrnaggyá, mert az aktív állományban még mindig tengerészgyalogos századosként volt nyilvántartva). Amikor kitört a háború, arra számított, hogy olyan feladatot kap, amelyben kamatoztathatja az Európában és Európáról szerzett tudását, de csalódnia kellett.

A Princetonra küldték, kinevezték a térség Tiszttoborzó Bizottságának az elnökévé, és megbízták, hogy módosítsa (vagyis tömörítse) a quanticói szakasparancsnok-képző programot. Azt mondták neki, hogy a döntései, amelyek alapján kivágják a nemkívánatos elemeket a háború előtti programból, meg fogják változtatni az ország összes program- „tantervét”.

Nem nagyon tetszett neki a gondolat, hogy a Princetonon kell kivánnia a háború végét, de beletörődött, főleg azért, mert bízott benne, hogy a megbízása nem fog sokáig tartani. A Tengerészgyalogság tervezett bővítése hallatán megindult a fantáziája... már több százezer tengerészgyalogosról beszéltek... egész hadosztályokról. Minden bizonnyal szükségük lesz egy hozzá hasonló rendfokozattal és tapasztalattal rendelkező tisztre, akitől többet is el lehet várni annál, hogy potenciális tiszteteket verbuváljon.

Más szóval, arra számított, hogy áthelyezik. De amikor mindaz megtörtént, amire várt – és egyáltalán magától az új feladatától – egészen elképedt.

Még aznap délután 16.15-kor Rickabee alezredes betessékelte Dailey őrnagyot W. T. Forrest tengerészgyalogos dandártábornok, a helyettes hírszerzési vezérkari főnök irodájába. Dailey legnagyobb meglepetésére, Rickabee nemcsak hogy nem viselt egyenruhát, de ráadásul egy „rejtett” fegyvert is tartott magánál, egy nagy revolvert, amelyet csíkos vászonzakója alatt hordott, a nadrágjába dugva.

Dailey azonnal kiszúrta a Forrest dandártábornok íróasztalán heverő két aktát: az egyik a szolgálati aktája volt, a másikra pedig az volt írva, hogy „TITKOS”, illetve „DAILEY, GEORGE F.”

Később nem tudta felidézni, hogy milyen kérdéseket tett fel neki Forrest dandártábornok, ezért aztán a válaszaire sem emlékezett, arra viszont igen, ahogy a beszélgetés végződött.

– Megfelel – jelentette be Forrest dandártábornok. – Igazítsa el! Nekem még van egy csomó dolgom, és nem akarom, hogy azok a személtládák a G-1-nél megfertőzzék!

– Igenis, uram – felelte Rickabee ezredes mosolyogva, majd intett Dailey őrnagynak, hogy kövesse.

Amikor kiléptek a dandártábornok irodájából, Dailey látta, hogy Rickabee kezében ott volt a két akta, amit a dandártábornok nyilván elolvasott.

A felségjelzés nélküli (de egyértelműen kormánytulajdonban) lévő autóval elhajtottak a 18. és Eye utca sarkáról Rickabee kis irodájához, ami a Mallon volt, ahol Rickabee tett néhány célzást a feladatra, amivel Forrest dandártábornok egyértelműen megbízta.

– Ismeri azt, hogy „van egy jó hírem meg egy rossz hírem”? – kérdezte Rickabee.

– Igen, uram.

– Nos, akkor a jó hírem az, hogy a mai nappal alezredes lett, és ettől a perctől kezdve szabadságon van. A rossz hírem az, hogy amint a szabadságának vége, San Diegóba megy, és felszáll egy repülőgépre, ami Pearl Harborba indul. A célállomás Brisbane, Ausztrália, ahol a CINCPAC... Nimitz tengernagy... és a délnyugat-csendes-óceáni haderő parancsnoka, MacArthur tábornok összekötő tisztjeként fog szolgálni.

– Mi ebben a rossz hír, uram?

– Nem hallott még arról, hogy a primitív népeknél még manapság is lelövik a hírvivőt, ha rossz hírt hoz? – kérdezte Rickabee.

Annak ellenére, amit Forrest dandártábornok mondott a fertőzésről, Dailey alezredest néhány tiszt igazította el a helyettes személyzeti vezérkari főnök törzsétől. A rangidős alezredes elmondta neki (és Dailey elhitte minden szavát, és egészen el volt ragadtatva), hogy a G-1 már nagyon régóta próbált valami számúra megfelelő feladatot találni... Csak Isten tudja, mennyire kellettek a tapasztalt tisztek a Tengerészgyalogságnak, de egy nappal azelőttig a G-2 visszatartotta az aktáját. Addig pedig a világon semmit nem tudtak tenni, mert a G-2 hozzájárulása nélkül senkit nem lehet áthelyezni, a G-2-nek pedig esze ágában sem volt megadni a hozzájárulást.

– Meg sem próbáltuk javasolni magát erre a posztra, hogy őszinte legyek – mondta az alezredes. – Úgy gondoltuk, hogy időpocsékolás lenne, mert hogy a G-2 visszatartotta az aktáját. De akár hiszi, akár nem, a G-2 javasolta magát. Aminek mi természetesen örülünk. Úgyhogy azt hiszem, most kénytelen leszek visszavonni az összes kellemetlen dolgot, amit a G-2-re mondtam.

Aztán a G-1-es alezredes nekilátott ecsetelni, hogy mennyire rossz MacArthur tábornok főparancsnoksága és Nimitz tengernagy főhadiszállása között a viszony. A helyzetet végleg elmérgesítette, hogy a délnyugat-csendes-óceáni haderő főparancsnoksága hivatalosan panaszt tett a CINCPAC ellen, mert az olyan információt tartott vissza MacArthurtól, amelyhez joga lett volna, de legalábbis olyan későn adta át az információt, hogy már nem volt idő reagálnia rá.

– Ekkor kapcsolódott be a dologba a haditengerészeti miniszter, Dailey – mondta az alezredes. – Megmondta, hogy nem akarja, hogy még egyszer akár csak a gyanúja is felmerüljön annak, hogy MacArthurtól valamilyen információt elhallgatnak. Parancsba adta, hogy küldjünk egy tisztet Brisbane-be, egy tisztet, akinek kizárólag az lesz a feladata, hogy információt közvetítsen a CINCPAC és a délnyugat-csendes-óceáni haderő parancsnoksága között. Kikötötte, hogy ez a tiszt mindenféleképpen tengerészgyalogos legyen. Mi persze egyből magára

gondoltunk, meg a diplomata múltjára... de hát ott volt az a G-2-visszatartás... Mit tehettünk volna?

Az alezredes vállat vont.

– De most már mindegy, mert végre itt van.

Dailey alezredes hét nap szabadságot kapott, amelyet az édesanyjával töltött a Connecticut állambeli Greenwichben. Aztán visszautazott Washingtonba, ahol Rickabee ezredes közölte vele, hogy minimum Pearl Harborig úgy kell utaznia, hogy egy aktatáska lesz Billncselve a csuklójához.

– Két legyet egy csapásra – magyarázta Rickabee. – így felszabadul a tisztí futár helye.

A Haditengerészet Anacostia légi támaszpontján Dailey megkérdezte Rickabee-től, hogy mi volt az a G-2-visszatartás. Éppen azelőtt kérdezte meg, hogy felszállt volna a San Diegóban induló repülőgépre, mert tudta, hogy ha fel is bocszantja a kérdéssel Rickabee-t, annak már nem lesz ideje leordítani a fejét.

– Feltételezem, hogy az a „G-2-visszatartás”-dolog elrendeződött, ezredes – mondta Dailey. – Szabad megkérdezni, hogy miért volt rá szükség?

– Látom, a mi kis személyzeti barátainkra megint rájött a szófósás – mondta Rickabee.

– Csak azt szeretném megtudni, ezredes, hogy valamiféle gyanúba keveredtem?

– Nem. Biztosíthatom róla, hogy nem gyanúsítják semmivel.

– Akkor megkérdezhetem, hogy miért tartották vissza az aktámat?

– Jól sejtem, *ezredes* – felelte Rickabee –, hogy lelkiismeret-furdalása van amiatt a kis affér miatt Fraulein Ute Schellbergerrel?

– Nem tudtam, hogy hivatalosan is tudomást szereztek-e róla – vallotta be Dailey.

Egy pillanat alatt összeállt a kép. Hát, ezért küldték a Princetonra. Ha egy attaséként kiküldött, ifjú tiszt összeállt egy német szökevel, azzal nagyobb baklövést követett el, mintha részegen rápisált volna a nagykövetség cserepes pálmáira.

– Nos, hogy őszinte legyek, az FBI aggódott miatta egy ideig – mondta Rickabee. – De aztán megmondtam nekik, hogy mi sokkal jobban aggódtunk volna, ha egy pezsgő vérű, fiatal, agglegény tengerészgyalogos-tiszt, aki ilyen messzire vetődött otthonról, *nem* kefélt volna meg egy bennszülött hajadont, és hogy meggyőződésünk, hogy nem lett magából kommunista.

– Jesszusom! – mondta Dailey.

Rickabee rámosolygott.

– El sem tudja képzelni, mennyire megkönnyebbültem most, hogy ezt elmonda – mondta Dailey.

– Én aztán nem mondtam magának semmit, ezredes – mondta Rickabee. – Megértette?

– Megértettem.

– Most pedig természetesen azon tűnődik, hogy miért kapta ezt a feladatot, ugye? És túl udvarias vagy túl diszkrét, hogy megkérdezze, ugye?

– Igen, uram.

– Számos olyan dolog folyik odaát, amihez érdekeink fűződnek. Mivel nem áll jogában megtudni, hogy mik ezek...

– Értem, uram.

– Elképzelhető, hogy szükségünk lesz valakire, aki felvált valakit odaát. Az illető személy helyettesítésére egy megfelelő rendfokozatú tisztre volt szükségünk, akit lenyomozott az FBI, és aki erkölcsileg kilencvenkilenc egész negyvennégy században tiszta, mint az Ivory szappan. És aki nemcsak eltöltött már odaát valamennyi időt, de aki bizonyos szempontból jobban is tudja, hogy mi folyik a színpalak mögött, mint például egy zászlóaljparancsnok. Vagy akár egy G-2 a hadosztálynál. Egy összekötő tiszt ideális helyettesítő lenne.

– Azt hiszem, értem, uram – mondta Daüey komolyan.

– Vegye úgy, ezredes, hogy maga a pótkerék a csomagtartóban. Őszintén remélem, hogy soha nem kell majd kivennünk onnan.

– Igen, uram.

(Kettő)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

Esperance-fok

1942. augusztus 7.

02.00-kor a MÉTELY hadműveletben résztvevő partra szálló haderő X és Y csapatszállító csoportja elérte Savó szigetét, amely Guadalcanal és Florida szigete között található. Az égbolt tiszta volt, az első negyedében lévő hold pedig halványan ugyan, de éppen annyira világította meg az óceánt, hogy ki lehessen venni a hajókat és az előttük lévő földtömeget.

Az X transzportcsoportot alkotó tizenöt csapatszállító hajó irányt változtatott, és a Savó és Guadalcanal között húzódó Sealark-csatorna felé vette az irányt. Ezeken a hajókon utaztak az 1. tengerészgyalogos-hadosztály főbb egységei, hogy aztán partra szálljanak Guadalcanalen.

Közben az Y transzportcsoport Savó másik oldalára hajózott – a Florida és Savó közötti részre –, és elindult a végállomás, vagyis Florida, Tulagi és Gavutu szigete felé. Az Y transzportcsoport négy csapatszállító hajóból állt – fedélzetükön az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóaljával és más egységekkel –, illetve négy rombolóból. Ezek első világháborús rombolók voltak, amelyeket a tengerészgyalogos raiderek számára alakítottak át; kiszerezték két motorját, és a felszabaduló helyen fekvőhelyeket alakítottak ki. Ezeken a rombolókon utazott az 1. tengerészgyalogos-zászlóalj.

A guadalcanali inváziós haderő a hadműveleti tervben „Vörös” tengerpartnak nevezett terület felé haladt. Ez a hely Lunga Pointtól mintegy hat kilométerre, keletre volt, nagyjából szemben a Sealark-csatorna másik oldalán lévő terület-

tel, ahol a Tulagi/Gavutu partraszállást tervezték. A partraszállás két helyszíne közötti távolság mintegy 45 kilométer.

A Haditengerészet három cirkálója és négy rombolója 06.14-kor kezdte meg a Guadalcanalen kijelölt célpontok támadását, még nagyobb nyomást gyakorolva a védőkre, akiket az USA Hadsereg légi hadtestének B-17-esei egész héten bombáztak. 06.16-kor egy cirkáló és két romboló tüzet nyitott Tulagira és Gavutura.

06.5 l-re mindkét csoport csapatszállítói horgonyt vetettek mintegy kilenc kilométerre a kijelölt partraszállási területtől. A hajók oldalán leeresztették a partra szállító járműveket a nyugodt tengerre, majd vaskos kötelekből font hálót erősítettek fel a csapatszállító hajók oldalához. Tengerészgyalogosok kezdtek lemászni a hálón, majd sorban beszálltak a partraszállító járművekbe.

A hajók és a kijelölt partszakasz közötti területet végigpásztázó aknaszedők nem találtak aknákat, de egy kis, japán, üzemanyagot szállító szkúner betévedt a Sealark-csatornába. A Haditengerészet vadászgépei és zuhanóbombázói tűz alá vették, amitől a hajó először kigyulladt, majd a levegőbe repült. A repülőgépek az inváziós haderőtől mintegy 115 kilométerre manőverező repülőgép-anya-jajókról szálltak fel.

A Haditengerészet anyahajóiról negyvenhárom vadászgépet indítottak Guadalcanal és majdnem ugyanennyit – negyvenegy – Tulagi ellen. A Tulagit támadó repülőgépek tizennyolc japán hidroplánt süllyesztettek el, illetve lőttek ki.

07.40-kor a 2. tengerészgyalogosok 1. zászlóaljának B százada partra szállt Florida szigetén, a kis Haleta falu közelében. Nem ütköztek ellenállásba.

08.00-kor a tulagi haderő első hulláma, az 1. raider-zászlóalj Baker és Dog százada elérte a „Kék” tengerpartot. Egy raider megsérült. Az ellenség egyetlen puskalövést adott le, amely azonnal végzett egy másik tengerészgyalogossal. További ellenállást azonban nem tapasztaltak; a japánok úgy döntöttek, hogy nem bocsátkoznak harcba a tengerparton. A sziget belsejében, annak déli részén emelkedő hegyek barlangjaiban és földbe vájt bunkerekben rejtőztek el.

A partraszállító járművek visszafordultak, és berakodták a második hullámot (az 1. raiderek Able és Charley századát), és a szigetre vitték. Megállás nélkül érkeztek a vízi járművek, és hamarosan az 5. tengerészgyalogosok teljes 2. zászlóalja partra szállt.

Amint Tulagin voltak, az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóalja balra (északnyugat felé) indult el a keskeny szigeten, hogy megtisztítsa a területet az ellenségtől, miközben a raiderek jobbra fordultak (délnyugati irányba), és a sziget déli csücske felé nyomultak. Mintegy 3,5 kilométer választja el Tulagi déli csücskét az apró (515X255 méteres) Gavututól és a még kisebb (290X310 méteres) Tanam-bogo-szigettől, amelyet egy betontöltés kapcsolt össze Gavutuval.

A raiderek délig semmilyen komolyabb ellenállással nem találkoztak. Az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóalja, amely az ellenkező irányban haladt, sem ütközött ellenállásba, szintén nagyjából déli 12 óráig.

08.40-kor a guadalcanali tüztámogató csoport rombolói pozíciót váltottak, hogy fedezni tudják a partraszállító járműveket, amelyek mintegy 5 kilométerre jártak a „Vörös” tengerparttól északra. Szinte ugyanebben a pillanatban egy kisméretű összekötő repülőgép jelent meg a Vörös tengerpart felett, és füstgránátjaival kijelölte a 3200 méteres partszakaszt.

Pontosan 09.00-kor a guadalcanali tüztámogató csoport összes cirkálója és rombolója tűz alá vette a Vörös tengerpartot és a mögötte húzódó, mintegy 200 méteres területet.

A Vörös tengerpartot megszálló haderő első partraszállító hajóhulláma (fedélzetén az 5. tengerészgyalogosokkal – a 2. zászlóalj nélkül, amely éppen akkor szállt partra Tulagin) időben hagyta el a csapatszállító hajókat. Amikor a partraszállító hajók 1300 méterre megközelítették a Vörös tengerpart vonalát, a tüztámogatás megszűnt.

09.10-kor egy mintegy 1600 méteres partszakaszon az 5. tengerészgyalogosok megkezdtek a partraszállást. Az 1. zászlóalj balra (nyugat), a 3. zászlóalj jobbra (kelet). Az ezredparancsnokság 09.38-kor ért partot. Pár perccel később megérkeztek az ezred nehézfégyverzetű egységei.

A tengerparton ők is gyakorlatilag nulla ellenállásba ütköztek.

Miközben a partraszállító járművek elindultak vissza az 1. tengerészgyalogosokért, az 5. tengerészgyalogosok a sziget belseje felé nyomultak, és felállítottak egy védelmi körgyűrűt a Vörös tengerparton, amelyet nyugatról a Tenaru folyó, keletről a Tenevatu folyó, délről pedig a Tenaru egyik mellékfolyója határolt.

Miután nyilvánvalóvá vált, hogy a japánok tüzéréjétől nem kell tartani sem a tengerparton, sem a tengerpart közelében, a csapatszállítók közelebb merészkedtek a tengerparthoz, majd attól hét kilométerre horgonyt vetettek.

Nagyjából ekkor igen komoly problémák adódtak a tengerparton a kirakodás közben. Mintha megisméltódott volna mindaz, ami a Fidzsi-szigeteken végrehajtott, katasztrofális hadgyakorlat közben történt.

A B. tengerészgyalogosok (a tüzérezred) kisméretű és viszonylag könnyen mozgatható, 75 mm-es tarackjai (amelyeket eredetileg öszvérvontatására terveztek) az 5. tengerészgyalogosok támadóalakulataival érték partot.

A 105 mm-es tarackok is ekkor érkeztek meg. De mivel nem rendelkeztek elég lebillenthető rámpájú partraszállító járművel, nem rakodták be a „vontatókat”. A vontatók, amelyekkel a 105 mm-es tarackokat kellett volna mozgatni, két és fél tonnás, 6 x 6-os teherautók voltak, amelyeket mindenki csak „hatszor hatosnak” hívott. A hatszor hat a meghajtott kerekek számát jelölte. A normál hatszor hatosokat valójában nyolc hátsó kerékkel gyártották, így összesen tíz kereke volt meghajtott kerék. A hatszor hatos legendás teherautóvá vált, amellyel elképesztően nagy terhet lehetett elszállítani, illetve elvontatni akárhová. De a B. tengerészgyalogosoknak egyetlen hatszor hatosuk sem volt. Ehelyett úgynevezett „egytonnás” teherautókat kaptak. Ezek mindössze egy tonna teherbírással rendelkeztek (a hatszor hatosok két és fél tonnájával szemben), és csak négy

meghajtott kerekük volt, nem hat, amellyel sáros, homokos, illetve csúszós terepen kellett közlekedniük.

De még ezeket a sokkal kisebb, valójában alkalmatlan vontatókat sem tudták azonnal a Vörös tengerpartra szállítani, mert nem volt elegendő lebillenthető rámpájú partraszállító jármű, amibe berakodhatták volna.

Amikor a 105 mm-es tarackok megérkeztek a Vörös tengerpartra, csak azokkal a kételtű vontatókkal tudták tüzelő pozícióba állítani a tarackokat, amelyek láncaltapszerű meghajtással rendelkeztek, és jól boldogultak a homokban és a sárban, és amelyeket már így is túlságosan igénybe vettek.

Ennek ellenére hozzájuk kötötték a 105 mm-es tarackokat. A vontatók láncaltalai viszont „megették” a primitív tengerparti földutakat... és az útjukba kerülő, tábori telefonkábeleket. Ezzel sikeresen megszakították a kapcsolatot az előrenyomuló egységek és a tengerpart meg számos parancsnokság között.

Rádásul egy órával azután, hogy partra szálltak, a tengerészgyalogosok fizikailag teljesen kimerültek. Egyrésről a csapatszállító hajóban eltöltött hosszú idő alatt szinte teljesen elvesztették azt az edzettséget, amelyre a kiképzés során szert tettek.

Másrésről viszont a Guadalcanalen tomboló hőség és a magas páratartalom gyorsan kiszívta az erejüket. A hőség és a magas páratartalom kellemetlen hatását erősítette az is, hogy homokos, bozotos talajon kellett haladniuk hegynek felfelé, és súlyos, puskákkal, géppuskákkal, aknavetőkkel és lőszerekkel teli ládákat kellett cipelniük.

Nem volt elég vizük sem. Noha a katonaorvosok erősködtek, hogy minden tengerészgyalogos két kulacs (kb. 2 liter) ivóvizet vigyen magával, egyszerűen nem volt annyi kulacsuk, hogy mindenkinek jusson kettő.

A Haditengerésztől kértek ugyan matrózokat, akik a tengerparti munkálatokat segítették volna, és akik közreműködtek volna a kirakodásnál, illetve helyet csináltak volna a többi utánpótlásnak, de a kérést elutasították.

A tengerészgyalogosok, akiket már a partraszállás is kimerített, kénytelenek voltak maguk kirakodni az utánpótlást.

De a teherautókra, amikkel az utánpótlást tovább vihették volna, először várni kellett, aztán pedig, amikor megérkeztek, kiderült, hogy a kételtű vontatók láncaltalai annyira felásták a homokos talajt, hogy a teherautókkal lehetetlen lesz elvergődni a ládáig.

Az egésznek valami hihetetlen felfordulás lett az eredménye. A tengerpart közelében feltorlódtak az ellátmánnyal megrakott, partraszállító járművek. Nem-hogy nem tudták gyorsan partra tenni a rakományukat, de még a partot sem voltak képesek elérni.

Időközben, B.45-kor, a Haditengerészet SBD zuhanóbombázói támadást indítottak Gavutu ellen a csatorna másik oldalán. Tíz perccel később a Haditengerészet zárótűz alá vette a szigetet, amely öt percig tartott, és aminek eredményeként a sziget felett óriási füst- és porfelhők jelentek meg.

15.00-ra Tulagit és Gavutut sikerült „biztosítani”.

Guadalcanalen viszont a fő inváziós haderő egész délután és éjszaka azon volt, hogy megkíséreljen rendet rakni a tengerparton – kis sikerrel –, és hogy őrséget állítson a tengerpart teljes hosszában, illetve azon a 600 méteres sávon, amelyet a tengerészgyalogosok elfoglaltak.

Kétség nem férhetett hozzá, hogy a japánok meg fogják próbálni visszavarni a tengerészgyalogosokat a tengerbe. Az egyetlen kérdés csak az volt, hogy mikor.

(Három)

Salamon-szigetek, Buka

1942. augusztus 8., 07.45

– Amondó vagyok, hogy ez nem egy lesz. Maga mit gondol? – szólalt meg Jacob Reeves, az Ausztrál Királyi Haditengerészet önkéntes, tartalékos állományának alhadnagya, és Miss Patience Witherspoonhoz fordult, majd észak felé biccentett a fejével, ahonnan repülőgépek távoli robaja hallatszott.

Reeves egy kicsit öreg volt már ahhoz, hogy alhadnagy legyen (betöltötte a 41-et) – az alhadnagyi rendfokozat volt a legalacsonyabb tiszti rendfokozat az Ausztrál Királyi Haditengerészetnél –, és az egyenruhája sem éppen úgy festett, ahogy azt el lehetett volna várni egy szolgálatban lévő tiszttől. Ütött-kopott, szakadt, karimás egyensapkát viselt, valamint levágott ujjú, khaki zubbonyt, ami hihetetlenül mocskos volt, továbbá khaki nadrágot és cipőt, aminek a felsőrésze zöldellett a penésztől. A haja majdnem a válláig ért, és szakállat viselt. A nyakában egy 9 mm-es Sten géppisztoly és egy Emst Leitz Wetzlar távcső lógott két vászonhevederen.

Miss Witherspoon társaságában állt egy óriási fa tövében, amelyről görcsökkel ellátott kötél lógott.

– Ó, igen, uram – felelte Miss Witherspoon. – Valóban nem egy. Sőt, tartok tőle, hogy rengeteg.

– Nos, akkor az lesz a legjobb, ha megnézem. Maga menjen, és ébressze fel a buzi jenkitet, rendben?

– Igen, természetesen – mondta Miss Witherspoon. – Máris szólok nekik. Reeves alhadnagy a kötél után nyúlt, majd belekapaszkodva fűgén „felgyalogolt” a hatalmas fa törzsén, és eltűnt a növény sűrű lombkoronájában.

Miss Witherspoon, aki tizennyolc éves volt, gyors, kecses léptekkel Stephen M. Koffler őrmester kunyhójához sietett, amelyhez keskeny, a buja növényzetbe vágott ösvény vezetett. Behúzta a fejét, amikor belépett az alacsony nyíláson át a kunyhóba, aztán Koffler őrmester ágya mellé térdelt.

Kuncogni kezdett. Koffler őrmester szintén tizennyolc éves volt, és Miss Witherspoon roppant vonzónak találta. Koffler hanyatt fekve aludt. Csak az USA Tengerészgyalogsága által rendszeresített alsónadrág volt rajta. Azon anatómiai része, amellyel kizárólag a férfiak rendelkeznek, vigyázban állva kandikált ki az alsónadrágja kivágásából.

Miss Witherspoon az egyik kezét a szája elé tette, a másikkal pedig barátságosan megsimogatta Koffler őrmester erekcióját. Koffler őrmester elégedetten felmordult. Miss Witherspoon újra megsimogatta, de ezúttal egy kicsit erősebben, amitől Koffler őrmester felébredt. Azonnal a lány keze után nyúlt, és megragadta.

– A szentségit, Patience! – mondta Koffler őrmester inkább bosszankodva, mint dühösen.

– Reeves alhadnagy küldött érted – mondta Miss Witherspoon erős brit akcentussal. – Repülőgépeket észleltünk. Sokat.

– Máris megyek – mondta Koffler. – Menj, és ébreszd fel Howard hadnagyot!

– Rendben – mondta Miss Patience Witherspoon vidáman, aztán egy mosoly kíséretében kihátrált a kunyhóból.

Steve az ágya szélére ült, amit maga Miss Patience Witherspoon készített neki faágakból, amiket beszurkált a fölbe; az ágyhoz tartozó, vékony matracot gallyakból szőtt „rugó” tartotta. A matracon meglepően fehér lepedő volt. A matracot és a lepedőt szintén Miss Witherspoon készítette, aki rendszeresen ki is mosta azokat.

Koffler őrmester magára öltött egy rövidnadrágot, ami valamikor a nyári típusruha részét képezte, és felvett egy pár zoknit. Nem volt ugyan könnyű, de végül sikerült belegyömöszölnie a lábát a majdnem teljesen szétrohadt bakancsába, amit annak idején az ejtőernyősruhájaához vételezett. Amikor elvégezte az alapkiképzést a Parris-szigeten, a bakancsa úgy ragyogott, hogy meg lehetett benne fészkelődni. Legvégül a fegyverét vette magához, amit az ágya alatt tartott.

Az igazán döbbenetes dolog Miss Patience Witherspoonban nem a foga volt, amit kékre festett, és hegyesre reszelt; és nem is a melle, amit meg sem próbált elrejtetni, és amin hegekből kialakított motívumok díszlelegtek; és nem is az, hogy minden szégyenérzet nélkül vágyakozott Steve Koffler után. Az igazán döbbenetes dolog a hangja volt.

Miss Witherspoon hangja pontosan olyan volt, mint Miss Daphne Farnsworthé, a másik nőnemű lényé, akivel Steve Koffler ő brit királyi felsége nemi kapcsolatot létesített. Miss Farnsworth (valójában Farnsworth alhajómester, Ausztrál Királyi Haditengerészeti, Tartalékos Parancsnokság) fogai szépek, valamint fehérek és egészségesek voltak, a mellei pedig, amelyeket szinte soha nem fedett fel, és amelyeken nem éktelenkedtek sebhelyek, Steve véleménye szerint, igazi remekművek voltak.

Anélkül, hogy igazán végiggondolta volna, hogy mit csinál, Steve kivette a tárat a Thompson .45-ös ACP géppisztolyából, ellenőrizte a fegyver zárszerkezetét, majd visszatette a tárat. Ha kell, a Thompson működni fog.

Amint kidugta a fejét a kunyhója ajtaján, meghallotta a repülőgépek hangját. A kunyhó vékony fatörzsekből készült, amelyeket hosszú, kévékbe rakott fűvel borítottak be. A repülőgépek zaja nem hatolt át a kunyhó vastag „fűfalán”.

A „Lombház” felé kezdett kocogni; futás közben a vállára vetette a Thompsonja vászonhevederét. Jó száz méterrel feljebb az ösvényen összetalálkozott Joseph L. Howard tartalékos tengerészgyalogos hadnaggyal, a Buka szigetén álmázó tengerészgyalogos-helyőrség parancsnokával.

Koffler őrmester fürgén tisztelgett. A tisztelgését kifogástalanul viszonzta a hadnagy.

– Jó reggelt, őrmester – mondta Howard hadnagy. – A megjelenése igazán dicséretre méltó.

– Köszönöm, uram. Igyekszem jó példát mutatni az embereknek.

Howard hadnagy éppen olyan ápolt és jólöltözött volt, mint Koffler őrmester. Vagyis ő is félig elrohadt bakancsot és levágott szárú típusnadrágot viselt, és az ő mellkasa is meztelen volt. A vállán neki is egy Thompson lógott. A két tengerészgyalogos utoljára két hónappal azelőtt, június 6-án este, Ausztráliában vágta le a haját és borotválkozott meg, pár órával azelőtt, hogy Bukára ugrottak. Ráadásul semmiféle „emberek” nem léteztek, akiknek jó példát mutathattak volna, ugyanis a 14. tengerészgyalogos különleges egység „A” csapata néven emlegetett kis alakulat mindössze Howard hadnagyból és Koffler őrmesterből állt.

Ennek ellenére minden nap szerét ejtették ennek a kis szertartásnak – legalább egyszer. A külső szemlélő számára az egész jelenet egy jó viccnek tűnhetett, pedig több volt ez annál. Ezzel emlékeztették magukat arra, hogy tengerészgyalogosok, egy nagy család részei, és nem pusztán két ember, aki egy olyan sziget őserdejében él, amiről három hónappal azelőttig nem is hallott, és ahol japánok elől rejtőzködik, miközben tudja, hogy annak az esélye, hogy élve hazajut, majdnem egyenlő a nullával.

Két nappal korábban Howard hadnagy közölte Reevezzel és Kofflerrel, hogy augusztus 7-én, hajnalban kezdetét veszi a Métély hadművelet, vagyis a Salamon-szigetek Tulagi, Gavutu és Guadalcanal nevű szigeteinek az inváziója, amelyet az 1. tengerészgyalogos-hadosztály fog végrehajtani.

A japán bombázók, amelyeket azért indítanak, hogy csapást mérjenek az inváziós haderőre, a térség legjelentősebb légi támaszpontjáról, Rabaulról, illetve a környező kisebb repülőterekről fognak felszállni. A bombázók légi folyosója éppen Buka fölött vezet majd el. Ezért a Bukán működő partfigyelő állomás jelentősége óriási, amit nem lehet elégszer hangsúlyozni. Ha az inváziós flotta tudja, hogy mikorra várhatóak a japánok, időben el tudják indítani a vadászgépeiket, hogy megállítsák a japán vadászokat. Ez az igen korainak mondható figyelmeztetés, ha lehet, még nagyobb jelentőséggel fog bírni akkor, ha az amerikaiak elfoglalják, befejezik és használatba veszik azt a repülőteret, amelyet a japánok kezdtek el építeni.

– Eddig miért nem beszéltél róla? – érdeklődött Koffler őrmester.

– Mert ha elfogtak volna a japánok – magyarázta Howard –, így nem tudtak volna kiszedni belőletek semmit, mert nem is tudatok semmiről.

– De te tudtál róla – makacskodott Koffler. – Mi lett volna akkor, ha téged kapnak el?

- Nem hagytam volna, hogy elkapjanak, Steve – mondta Howard halkán.
- Miért, fejbe lőtted volna magad, vagy mi?
- Ejtsük a témát, Steve! – mondta Howard.

Most már világosan ki lehetett venni a repülőgépek hangját, de Howard egy kicsit még mindig tompának vélte a zajt, amiből arra következtetett, hogy nagyobb számú repülőgépről lehet szó, és nem néhányról, amely a közelben jár.

Amikor a fához értek, Howard intett Kofflernek, hogy menjen előre, mire Koffler belekapaszkodott a kötélbe, pillanatok alatt felszaladt a fatörzsön, és eltűnt a fa lombkoronájában. Mivel a karja, amit földet érés közben eltört, egész szépen meggyógyult, Howard utána tudott mászni.

A fa ágaira egy kis platformot építettek, mintegy harminc méterre a földtől. Elég nagy volt ahhoz, hogy három vagy négy ember kényelmesen elférjen rajta, akár ülve, akár állva. Amikor Steve az egyik faágról a platformra lépett, Reeves alhadnagyot a platformon ülve, a fatörzsnek dőlve találta.

Reeves Koffler kezébe nyomta a távcsövet, és észak felé bökött az ujjával. Steve a mutatott irányba fordult, és úgy vélte, hogy lát is néhány pöttyöt az égbolton, meglehetősen messze, de nem túl magasan a víz felett, amelyek minden bizonnyal repülőgépek voltak. A vállát a fa törzsének támasztotta, aztán a szeméhez emelte a távcsövet, és néhány másodpercnyi kutatás után megpillantotta a kis pöttyöket. Még mindig túl messze voltak ahhoz, hogy tisztán ki lehessen venni a körvonalukat, de annyit azért már így is jól lehetett látni, hogy a repülőgépek V alakzatban jönnek.

Howard hadnagy megérintette a karját. A távcsövet akarta. Steve átadta neki.

Howard a szeme elé emelte a távcsövet, a nézőkáját a szemöldökcsontja alatti üregbe támasztotta, aztán vett egy lélegzetet, kiengedte a felét, a maradékot benntartotta, mint egy mesterlövész célzás közben.

- Szép kis rakás – mondta Howard. – Szerinted mik lehetnek, Steve?
- Ilyen messziről nem tudom megmondani – felelte Steve.
- Ha mondjuk, Bettyk lennének, azt honnan tudnád megmondani? – kérdezte Howard ártatlan képpel.
- Bassza meg – nevetett fel Koffler, mert rájött, hogy Howard teszteli. Amióta Bukára ugrottak, az idejük nagy részét egymás okításával töltötték.

És nem pusztán azért, mert nem akadt dolguk. Koffler épített egy egyszerű csengőt, és megtanította Howardot morzézni, Howard pedig nemcsak hogy le-rajzolt néhány japán repülőgéptípust, de rögtönzött kiselőadást is tartott Kofflernek és Reevesnek az összes gép műszaki adatáról, ráadásul emlékezetből.

- Nos? – folytatta Howard.

Koffler eltolta magát a fától, és vigyázzba vágta magát – és közben, nem igazán tengerészgyalogoshoz méltó módon, szélesen elvigyorodott.

- Uram – kiáltotta. – A japán, 1-es típusú, Mitsubishi G4M1-es repülőgép, közismert nevén a Betty, egy ikermotoros, szárazföldről indított bombázó légi

jármű, rendes körülmények között hétfős legénységgel. Önsúlya 9,5 tonna. 1100 kilogramm bombát, illetve 8500 kilogramm torpedót képes elszállítani 3450 kilométeres névleges távolságra 300 kilométer per órák cirkálósebességgel. A repülőgép végsebessége 380 kilométer per óra 4250 méteren. A repülőgép fegyverze- te a következő: egy 20 mm-es ágyú a farokrészben, valamint négy darab 7,7 mm-es géppuska, egy az orrban, egy felül és kettő oldalt.

Koffler egy lélegzetvételnél időre megállt, és újra elkiáltotta magát.

– Uram!

Reeves alhadnagy megtapsolta a produkciót.

– Remek, őrmester – nevetett. – Magaé a földíj.

– Félek megkérdezni, hogy mi az – mondta Steve, és újra a fának támaszkodott.

– Mondjuk, legyen Patience – mondta Howard ártatlan képpel. – Láttam, milyen szemeket mereszt rád.

– Bassza meg! – mondta Steve. – Tudod, hogy mit csinált velem az előbb?

– Na, mit? – kérdezte Howard.

– Nem mondom el. Bassza meg!

– Miért nem engedsz neki? – kérdezte Howard. – Előbb-utóbb úgyis rád fog mászni. Különb is, most már tengerészgyalogos őrmester vagy. Ideje lenne elveszteni a szüzességed.

Reeves felnevetett. Steve Koffler dühös pillantásokat vetett Howardra.

Howard úgy tett, mintha észre sem vette volna, és újból belenézett a távcsőbe. Jó harminc másodpercig tanulmányozta az égboltot, aztán Reeves kezébe nyomta a távcsövet.

– Én azt mondom, hogy Bettyk – mondta Howard. – Elég nagy haderő. Negyvenötöt számoltam.

– Az szép, mi? – mondta Reeves, és a szeme elé emelte a távcsövet. Fél perccel később felpillantott. – V alakzatban repülnek. Egy V-ben ötven. Kilenc V, az összesen negyvenöt Betty. Úgy látom, lassan emelkednek.

Kofflernek akarta adni a távcsövet, de az őrmester intett, hogy nem kéri.

– Steve, nézz utána, hogy kit lehet rádióval elérni! – mondta Howard.

– Igenis, uram – mondta Steve, majd a platformról a fa ágaira lépett, onnan pedig a kötél segítségével leereszkedett a földre.

– Szerintem utána kéne menned – mondta Reeves. – Én maradok. Hátha látok még valamit. Szólj Patience-nek, hogy jöjjön fel!

– Jól van – mondta Howard.

– Nem szeretnék, ha elterelné a rádiótávíráshozunk figyelmét, igaz? – nevetett Reeves. – Ha látok valamit, amit nem ismerek fel, rögtön hívatlak.

Howard gyorsan lemászott a fáról, és a faluba sietett. Két férfit látott, akik a Hallicrafters rádió hosszú huzalantennáját feszítették ki két fa közé, amelyek egy megtisztított terület két szélén álltak. A huzalantenna egy fűkunyhó tetejéből indult ki.

Az antennát csak akkor feszítették ki, amikor használni akarták a rádiót. Egyébként, csakúgy, mint a rádió többi alkatrészét, az antennát is szépen becsomagolva tárolták, hogy gyorsan a dzsungelbe lehessen vinni, ha a japánok őrjárata arra vetődne.

Mire Howard belépett a konyhába, Koffler már majdnem végzett a rádió összeállításával. Egy Ian Bruce nevű izmos szigetlakó már elfoglalta a helyét az áramfejlesztőnél, ami leginkább egy kerékpár pedáljaihoz hasonlított, és csak arra várt, hogy utasítsák, kezdjen el „darálni”. Koffler ellenőrizte, hogy nincs-e rozsdá valamelyik huzalon. Amikor megérezte Howard jelenlétét, felpillantott ugyan, de nem szólt semmit.

Howard a készülékhez lépett, és az üzenetet tartalmazó jegyzetömbre pillantott. Az üzenetet Koffler írta, és Howard az égvilágon semmit nem látott benne, amit ki kellett volna javítania. Az üzenetben egy időpont állt, valamint az észlelt repülőgépek típusa és száma, illetve viszonylagos repülési iránya. Ausztráliában, illetve – ha nem sikerülne kapcsolatot létesíteni Ausztráliával, Pearl Harborban szakértők várták a híradásaikat, akik értették, amit az üzenet tartalmazott, és akik tudták, hogy kiknek kell továbbítani.

Koffler még egy utolsó vezetéket a helyére csavározott, aztán kisietett a konyhából, hogy ellenőrizze az antennát, aztán leguggolt a földre egy táská mellé, amelyben az adó-vevő berendezés volt, illetve egy morzebillentyű és két fejhallgató. Felvette az egyik fejhallgatót (amit Koffler csak konzervdoboznak nevezett), és Howard felé nyújtotta. A másik fejhallgatót a fejére helyezte, majd az ujjával köröket rajzolt a levegőbe, jelezve, hogy Bruce elkezdheti a darálást. Bruce elvigyorodott, aztán tekerni kezdte az áramfejlesztő pedáljait. Az áramfejlesztő halk, kellemetlennek nem mondható zümmögésbe kezdett.

Egy pillanattal később a Hallicrafters műszereinek háttérvilágítása felgyulladt, majd a mutatók életre keltek.

Koffler az ujjait a morzebillentyűre tette.

Pontok és vonások indultak útnak az éterben, egymás után háromszor, amelyek egyszerűen annyit jelentettek: FRD6. FRD6. FRD6.

A Partfigyelő Szolgálat kódneve Ferdinánd volt. Elég röhejes név volt, amit Howard tippje szerint maga Eric Feldt korvettkapitány választott. Ferdinándnak hívták azt a bikát is, amelyik nem volt hajlandó harcolni, és folyton csak virágokat szaglászott. A partfigyelőktől is hasonlót vártak el. Nekik sem volt szabad harcba bocsátkozni az ellenséggel.

Az első hívásra nem érkezett válasz. Koffler ujjai ismét akcióba léptek.

FRD6. FRD6. FRD6.

Ezúttal már válaszolt a hívott fél. Howard annyit már megtanult, hogy felismerje az egyszerűbb jelcsoportokat.

FRD6KCY.FR6DJCCY.FR6DJCCY.

A KCY, az Egyesült Államok csendes-óceáni flottájának Pearl Harbor-i rádióállomása válaszolt Ferdinánd Hatnak.

Joe Howard lelki szemei előtt megjelent a rádiótávírászok szobája. A háború előtt, még törzsőrmesterként ő is Pearl Harborban állomásozott. A ONCPAC, a csendes-óceáni haderő főparancsnokságán volt az őrjárat szolgálatért felelős őrmester. Láta a kifogástalanul öltözött tiszteket és a még kifogástalanabb matrózokat a csillogó berendezéseik előtt gubbasztani a légkondicionált szobában, amiknek a linóleumpadlója is folyton ragyogott a tiszaságtól. Légkondicionált szobában!

Koffler keze ismét életre kelt. Howard azt már nem értette, amit Koffler indított útjára az éterben. Koffler fenemód büszke volt a kezére. Egy perc alatt ötven szót volt képes beillentyűzni. Most is ilyen sebességgel dolgozott. Noha háromszor ismételte meg az üzenetet, az egész üzenettel pillanatok alatt végzett.

Aztán jött a válasz, egészen lassan, így Howard is értette.

FRD6JCCY.VÜ.V

Ferdinánd Hatos, itt a ONCPAC-rádió. Vettük az üzenetét. Vétel.

Koffler ismét akcióba lépett újabb egy-két másodpercre.

FRD6.AV

A 14. tengerészgyalogos különleges egység „A” csapatának nincs több mondani-valója a QNOPAC-nek, és az adást befejezte.

Koffler a szájába vette az ujjait, és nagyot füttyentett. Amikor látta, hogy Ian Bruce rá figyel, intett neki, hogy fejezze be a tekerést. Aztán Howardra pillantott.

– Úgy tűnik, nekünk megint nem üzentek semmit – mondta. Howard vállat vont.

– Úgy értem, hogy ha történt volna valami rossz dolog odahaza vagy ilyesmi, már üzentek volna, nem?

– Persze, hogy üzentek volna, Steve, persze – mondta Howard.

(Négy)

USSMcCawley

Rádiótávírász-szoba

1942. augusztus 8., 10.33

— Uram – kiáltotta a konzolnál ülő másodosztályú rádiótávírász –, Szigorúan Titkos hadműveleti utasítás érkezett a ONCPAC-től

A hadműveleti utasítás a legmagasabb prioritású üzenet.

Egy magas korvetthadnagy lépett a rádiótávíráshoz, és figyelte, ahogy le-gépeli az üzenetet. Amint a rádiótávírász kitepte a papírt az írógépből, a korvetthadnagy kivette a kezéből, és a rejtjelező kabinba vitte.

Öt perccel később egy ropogásra keményített khaki egyenruhát viselő tengerészgyalogos tizedes lépett a *McCawley* hidjára. Egy .45-ös pisztollyal volt fel-fegyverezve, amely egy fehér töltényövhöz csatolt tokban pihent. A töltényöv rézcsatja csillogóra volt fényesítve.

Richmond K. Turner ellentengernagyhoz, a dél-csendes-óceáni partra szálló haderő parancsnokához lépett.

- Uram, üzenet érkezett, uram – mondta a tizedes.
- Köszönöm – mondta Turner ellentengernagy, majd elvette a papírt, és elolvasta a tartalmát.

HADMŰVELETI UTASÍTÁS

SZIGORÚAN TITKOS

FELADÓ: ONCPAC

CÍMZETT: DÉL-CSENDES-ÓCEÁNI HADERŐ, PARANCSNOK.

1-ES BESOROLÁSÚ HÍRSZERZÉSI FORRÁS SZERINT NEGYSZÁZ ÉS HATVAN ÖT BETTY TÍPUSÚ

REPÜLŐGÉP TÁMADÁSA VÁRHATÓ FELTEHETŐEN HELYI IDŐ SZERINT 12.00 ÓRAKOR. VÉGE

Turner ellentengernagy a szárnysegédje kezébe adta a papírt.

- Értesítse a flottát! – mondta Turner. – Közlőjék az anyahajókkal, hogy tudni akarom, mikor indítják el a vadászgépeiket! Mondják meg nekik, hogy az információt megbízhatónak tartom, és hogy eszerint cselekedjenek!

– Igenis, uram.

(Öt)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

A Vörös tengerpart közelében

USS McCawley

1942. augusztus 8.

16.00-kor Fletcher tengernagy üzenetet kapott Vandergrift tábornoktól, hogy az 1. tengerészgyalogosok 1. zászlóalja elfoglalta a japán repülőteret Guadalcanalen, és hogy a repülőter viszonylag jó állapotban vészelte át a támadást. A repülőteret azonnali hatállyal átnevezték Henderson repülőtérré, ezzel tisztelve Lofton R. Henderson tengerészgyalogos őrnagy emlékének, aki Midway felett vesztette életét.

Vandergrift úgy vélte, hogy a repülőteret negyvennyolc órán belül helyre lehet állítani annyira, hogy fogadni tudja a vadászgépeiket.

18.07-kor Fletcher tengernagy rádión értesítette Ghormley tengernagyot, hogy az őket délben ért japán támadás visszaverése közben elvesztett huszonegyet a kilencvenkilenc repülőgéből álló flottájából. Azt is közölte, hogy az invázió során olyan manővereket volt kénytelen végrehajtani a hajóival, amelyeknek köszönhetően – véleménye szerint – az elfogadható szint alá csökkent a rendelkezésére álló üzemanyag mennyisége. Továbbá azt is közölte, hogy oka van feltételezni, hogy egy második japán – légi, illetve tengeri – támadás van készülődésben a flottája ellen. Amennyiben nem kap azonnal engedélyt a visszavonulásra, elképzelhető, hogy ez a támadás elfogadhatatlan veszteséget fog okozni a különítményében.

23.25-kor Vandergrift tábornok, akit utasítottak, hogy jelenjen meg Fletcher tengernagy színe előtt, a *McCawley* fedélzetére lépett. Ott aztán Fletcher tengernagy tudatta Vandergrift tábornokkal, hogy engedélyt kapott Ghormley tengernagytól a guadalcanali térségből való visszavonulásra. Augusztus 9-én (másnap), 15.00-kor, azt is közölte a tábornokkal, hogy egy cirkáló és tíz romboló kíséretében, tíz csapatszállító hajó is el fogja hagyni a szigetsoportot. Az inváziós flotta hátramaradó része 18.30-kor indul útnak.

A feljegyzések szerint Vandergrift tábornok erre tiltakozott, és azzal érvelt, hogy az 1. tengerészgyalogos-hadosztály és a kiegészítő csapatok – többek között a (155 mm-es) nehéztüzérség, valamint jelentős mennyiségű lőszer és hadianyag, illetve élelmiszer – kirakódása még nem fejeződött be. Fletcher tengernagy válaszát nem jegyezték fel.

Vandergrift tábornok nem sokkal éjfél után ért vissza a guadalcanali tengerpartra a csapatához.

(Hat)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

Vörös tengerpart

1. tengerészgyalogos-hadosztály, főhadiszállás

1942. augusztus 9., 18.30

Egy hadosztályos főtörzsőrmesternek jobb dolga is akad annál, mintsem hogy helyettesítő tiszteket kísérgessen a szolgálati helyükre. De a Tengerészgyalogoságra is igaz a mondás – ami minden más szervezetre is igaz –, hogy „minden szabály alól van kivétel”, és ez alkalommal a körülmények is rendkívüliek voltak.

Először is, A. A. Vandergrift vezérőrnagy személyesen mondta a főtörzsőrmesterének: „Kísérje ezt az urat Goettge ezredeshez, és mondja meg neki, hogy én küldtem hozzá!”

A szóban forgó úr sem volt éppen egy szokványos figura. Jó negyvenes lehetett, a haja ősz volt, meglehetősen nagyra nőtt, a tartása egyenes volt, és volt egyfajta kisugárzása, amiről a törzsőrmester – a szolgálatban eltöltött hosszú évek tapasztalata alapján – tudta, hogy csak olyan emberek rendelkeznek vele, akik egész életükben embereknek parancsoltak, és akik elvárták, hogy a parancsaikat maradéktalanul teljesítik is.

Az úr tengerészgyalogos-típusruhát viselt, valamint bő köpperzubbonyt. A nadrágján máris izzadságfoltok éktelenkedtek. A típusruhája egyik bő zsebében egy Colt .45-ös és két tartalék tár feszült, amitől a fegyver és a tár körvonalai kirajzolódtak a ruha anyagán. A nadrág másik zsebében két kézigránát lapult. Az úr válláról egy Springfield 1903A3-as .30-06-os kaliberű hadipuska lógott a szíjáról hanyag lezserséggel. A zubbonya jobb szivarzsebében vagy fél tucat töltőléc vagy tölténytár sziluettje rajzolódott ki.

A zubbonya gallérján ezredesi sasok csillogtak. Fleming Pickering pontosan úgy festett, mint egy tengerészgyalogos ezredes, aki éppen arra készül, hogy harcba vezesse az egységét. A kora és a rendfokozata alapján, illetve ahogy azt a Springfieldet lógatta a vállán, bármelyik tengerészgyalogos azt gondolta volna, hogy ez az ember minden bizonnyal ezredparancsnok, és semmiképpen nem törzstiszt.

De a főtörzs tudta, hogy Fleming Pickering nem tengerészgyalogos. Az ezüstsasok azért voltak a gallérjára tűzve, hogy tudassák, a viselőjük egy haditengerész-kapitány. A főtörzs azt is tudta, hogy Fleming Pickering kapitány az egyetlen olyan személy Guadalcanalen, aki az USA Haditengerészeténél szolgál, és nem azért van a tengerparton, mert oda küldte valaki. Azért volt Guadalcanalen, mert ott akart lenni. A tábornok tisztiszolgája szerint, aki elég sok mindent hallott véletlenül, és akit a főtörzs mindig is megbízható információforrásnak tartott, senki – se Vandergrift tábornok, se Chester W. Nimitz (a csendes-óceáni térség Pearl Harborban tartózkodó parancsnoka) – sem küldhette el a szigetről, sőt a világon semmire sem utasíthatta.

A főtörzssörmester valamiért szimpatikusnak találta ezt a haditengerész VIP-et, amivel roppant meglepte saját magát is. Megvolt a véleménye a haditengerésztisztekről, úgy általában, a haditengerész VIP-ekről pedig különösképp. Amennyire lehetett, elkerülte a szarháziakat.

Egyrészt azért találta szimpatikusnak ezt a haditengerészt, mert ott volt a tengerparton, típusruhát viselt, egy Springfield lógott a válláról, és kézigránatok dudorodtak ki a zsebéből. Ettől az egy embertől eltekintve, a Hadi Kibaszott Tengerész már a horizonton túl járt, útban a Bűdös Franc felé... miután ott hagyta a tengerészgyalogosokat a tengerparton nehéztüzérség nélkül, és alig némi municióval és élelmiszerrel

De a főtörzs leginkább azért gondolta, hogy ez a haditengerész-kapitány a kivétel a szabály alól – ami kimondja, hogy minden haditengerész-kapitány szarrágó –, mert ezt a kapitányt barátjának nevezte, és nagyra becsülte egy ember, akit a főtörzssörmester azon kevesek között tartott számon, akiket igazi hősnek tartott. Ez az ember pedig Jack NU (Nincs Utónév) Stecker volt.

Stecker őrnagy, aki egy nappal korábban Tulagin vezette az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóalját az ütközetben, néhány perccel azután jelent meg a hadosztály guadalcanali parancsnoki állásában, hogy Fleming Pickering kapitány felült a szigeten.

Természetesen a szabályzat és a szokásjog is megköveteli, hogy egy főtörzssörmester némi távolságot tartson, ha egy őrnaggyal társalog, de a főtörzssörmester és Jack NU Stecker sokkal tovább szolgált együtt főtörzssörmesterként, mint amennyi időt Stecker őrnagy lehúzott tisztként. Amikor a főtörzssörmester Fleming Pickering kapitány felől érdeklődött, talán nem tartotta azt a távolságot, amit a Tengerészgyalogság szabályzata előír.

– Jack – kérdezte a főtörzssörmester Steckertől –, ki a faszi ez a padlósucikoló matróz, aki tengerészgyalogosnak próbálja kiadni magát?

Stecker hangja és tekintete azonnal hideggé vált.

– Valaki, *őrmester*, akit egy magához hasonló seggfej nem nevezhet padlósuvickoló matróznak!

– Sajnálom, uram – felelte a főtörzsőrmester, és vigyázzba vágta magát. Stecker híres volt a dührohamairól. Ha egyszer kihozták a sodrából, iszonyatosan felment nála a pumpa, és nagyon sokáig nem is bírt lecsillapodni.

Most azonban szinte azonnal elpárolgott a dühe.

– Pickering kapitány, Steve – folytatta Stecker őrnagy –, elnyerte a Croix de Guerre-t a Belleau-erdőnél. A rajából mindenkit megöltek rajta kívül, és amikor megtaláltuk, mindkét lábában egy 8 mm-es lövedékkel, huszonnégy német gránátos hevert mellette, akit egyedül küldött át a túlvilágra.

– Tengerészgyalogos volt? – kérdezte a főtörzsőrmester, aki annyira meglepődött, hogy eltelt pár másodperc, mire rádöbrent, hogy valamiről megfeledkezett. – Uram.

Stecker bólintott.

– Ismered azt a mondást, Steve, hogy „aki egyszer tengerészgyalogos-egyenruhába bújzik, az soha nem vetheti le magáról”? – kérdezte Stecker most már közvetlen hangon.

– Igen, uram.

– Pickering kapitány a jók közé tartozik, Steve. Ezt ne felejtsd el!

– Nem felejttem el, uram.

– Ha akkor elfogadod a tisztí kinevezést, amikor felajánlották neked, te hülye barom, akkor most nem kellene engem „uram”-nak szólítanod.

– Az engem nem zavar, hogy „uram”-nak kell, hogy *szólítsalak*.

– Tegyéél meg mindent Pickering kapitányért, Steve! – mondta Stecker. – Amint mondtam, a jók közé tartozik.

Az 1. tengerészgyalogos-hadosztály főparancsnoksága vezérkarának G-2-es (hírszerző) részlegét egy külön sátorban állították fel, mintegy ötven méterre a hadosztály parancsnoki állásától, ami egy könnyűszerkezetes épületben kapott helyet, amely túlélte a partraszállás előtti bombázást és a partraszállást egyaránt.

A meztelen felsőtestű, izzadságtól csatakos, kimerült tengerészgyalogosokból álló munkaszolgálatos egység elkészült a homokzsákokból épített fallal, amelyet a sátor köré kellett emelni. Pickering kapitány véleménye szerint a homokzsák egy bizonyos kaliberig védelmet nyújt a kézi lőfegyverek ellen, valamint a közelben becsapódó tüzérségi lövedékek vagy aknavetők repeszei ellen is, de ez minden. Ha telibe találja őket egy tüzérségi lövedék, akkor nincs tovább. Úgy vélte, hogy amire szükségük lenne, és ezt az első világháborúban szerzett tapasztalataira alapozta, az egy lyuk, amit a földbe ásnak, majd bedeszkáznak, és lefednek 1-1,5 méter vastagságban homokzsákokkal.

Frank B. Goettge ezredes, a G-2, egy nagyméretű, celluloiddal lefedett térkép előtt állt, amelyet egy furnérlemezhez erősítettek. Éppen azt figyelte, ahogy a fő-

törzsőrmestere jeleket rajzolt rá zsírkrétával, amikor a főtörzsőrmester és Pickering kapitány belépett.

– Uram – kezdett hozzá a főtörzsőrmester, amikor Goettge ránézett –, a tábornok megkért, hogy hozzam ide ezt az urat. Pickering kapitány, bemutatom...

– Van szerencsém ismerni Pickering kapitányt, főtörzsőrmester – mondta Goettge, majd mosolyogva Pickeringhez lépett, és kezét nyújtott neki. – Örülök, hogy látom, uram. És egy kicsit meg is lep.

– Engem is – mondta Pickering, és megemelte a jobb vállát, hogy felhívja az ezredes figyelmét a Springfieldjére. – Le mertem volna fogadni, hogy az életben nem lesz ilyen a vállamon.

– Nem tiszteletlenségnek szánom, uram – mondta Goettge –, de hogy ragadt itt? Lekéste a hajót?

– Így is mondhatjuk – mondta Pickering. – Egyszerűen képtelen voltam elhajózni a naplementébe az istenverte Haditengerészettel.

– Tehetek valamit magáért, uram? – kérdezte Goettge némileg zavartan.

– Mondja meg, hogy hogyan tehetném hasznossá magam! – mondta Pickering. – És ne nevezzen „uram”-nak!

– Nem értem...

– Megkérdeztem Vandergrift tábornoktól, hogy hol tudnák a legnagyobb hasznomat venni, ő pedig ideküldött magához – mondta Pickering.

– Szolgálatra jelentkezik nálam?

– Bármilyen szolgálatra, ahol ki tudom érdemelni a fejadagomat... amiből úgy hallom, hogy átkozottul kevés van. Az őrzáratozáshoz már egy kicsit vén vagyok, de ha más posztra nem tud beosztani...

Goettge ezredes Pickering szemébe nézett. Egyszerűen arra sem volt elég ideje, hogy felfogja, Fleming Pickering kapitány ott van vele, arra pedig már végképp nem volt ideje, hogy átgondolja, mi lehet a valódi oka Pickering jelenlétének. Azt tudta, hogy Pickering a haditengerészeti miniszter jobbkeze, és hogy ő a Pacific & Far East Shipping Corporation. És mégis ott állt Goettge bunkerében, puskával a vállán.

Az eszem megáll Ez a fickó halálosan komolyan gondolja, hogy őrzáratra megy ebbe az istenverte dzsungelbe a puskájával Mintha csak egy tizennyolc éves tengerészgyalogos tizedes lenne!

– Még ha nem is lenne vagy fél tucat hely, ahol hasznát tudnám venni, kapitány – mondta Goettge –, akkor sem küldeném őrzáratozni... azt hiszem, mind a ketten öregek vagyunk már ahhoz, hogy a bozótban rohangáljunk.

Pickering bólintott.

– Köszönöm, főtörzsőrmester – mondta Goettge. – Kérem, mondja meg a tábornoknak, hogy hálás vagyok, amiért hozzám küldte Pickering kapitányt!

– Igenis, uram – mondta a főtörzsőrmester, majd Pickeringhez fordult. – Ha bármikor, bármiben a segítségére lehetek, kapitány, csak szóljon.

XV.

(Egy)

Washington D. C.

Foster Lafayette Hotel

1942. augusztus 10.

Miközben az 1940-es Packard limuzin kihajtott a Fehér Ház kapuján, és ráfordult a Pennsylvania sugárútra, a tiszteletre méltó Frank Knox haditengerészeti miniszter elővett egy zsebkendőt gyűrött, csíkos zakója ujjából, levette a panamakalapját, és megtörölte a homlokát. Mivel a zsebkendő már így is nedves volt az izzadságtól, csak arra volt jó, hogy arrébb görgesse a miniszter homlokán gyöngyöző izzadságcseppeket.

Most is, mint mindig, amikor ekkora volt a hőség, Knox Thomas Jeffersonra és George Washingtonra gondolt.

Minden bizonytalanság remek gyakorló politikusok voltak, mint Franklin Delano Roosevelt, mert képesek voltak olyan hülyeségekre is rávenni az embereket, amiket maguktól nem követtek volna el.

Egyszerűen nem talált más okot arra, hogy miért kellett egy szárnyait bontogató nemzetnek a Potomac folyó gőzölgő mocsara közepén felépítenie a fővárosát. Adams és Stockton, meg a többi honalapító atya biztosan tudta, hogy sokkal ésszerűbb lenne a fővárost Philadelphiában felépíteni. Vagy New Yorkban. Vagy Bostonban. De akár még Richmondban is. Akárhol, csak ne itt.

Az elmúlt napokban gyakran gondolt erre Knox miniszter, amikor is a hőmérő higanyszála gyakorlatilag állandóan harmincöt fok közelében mozgott Washingtonban, a páratartalom pedig elérte a kilencvenöt százalékot.

– Miniszter úr?

Knox oldalra fordult, és David Haughton haditengerész-kapitányra nézett, az adminisztratív asszisztensére, aki gyűrött, izzadságfoltos egyenruhát viselt. Haughton egy száraz zsebkendőt nyújtott Knox felé.

– Köszönöm – mondta Knox.

Miközben a homlokáról felitatta az izzadságot, észrevette, hogy Haughton nyitott aktatáskájában legalább fél tucat zsebkendő volt, továbbá legalább

háromkilónyi „Szigorúan Titkos”-pecséttel ellátott akta, és egy rövid csövű, 38-as Colt revolver. Nyáron mindig az aktatáskájában tartotta a revolvért, mert ilyenkor a hónaljtok kilátszott a khaki, illetve a fehér egyenruha zubbonya alól.

– Mire is mennék én maga nélkül, David! – sóhajtott fel Knox.

– Feltehetően sokra, miniszter úr – mondta Haughton. – A legnagyobb tisztelettel megkérném, hogy keressen valakit, aki jobban a gondját tudná viselni, engem pedig küldjön a tengerentúlra!

– Kérhet tőlem, amit csak akar, de akkor sem engedem sehová.

– Igen, uram.

– Most hová megyünk? – kérdezte Knox.

– Az utca másik oldalára, uram – mondta Haughton, és a Foster Lafayette Hotel elegáns téglahomlokzatára mutatott. – Fowler szenátorhoz.

– Erről meg is feledkeztem – vallotta be Knox.

– Ezúttal nem ajánlotta fel, hogy az irodájába jön, miniszter úr – mondta Haughton. – Pedig eddig mindig így volt.

– Nem gond. Most már úgyis itt vagyunk – mondta Knox, majd felnevetett.

– Az ő irodája amúgy is szebb az enyémnél.

Richmond K. Fowler, Kalifornia republikánus szenátora a Foster Lafayette Hotelben bérelt lakosztályt. Nem is akármilyen lakosztályt – pedig a Lafayette Hotel lakosztályaitól isten bizony, nem voltak nagyobbak és elegánsabbak a fővárosban! –, hanem egy ikerlakosztályt. Az ikerlakosztályt az öreg Andrew Foster tulajdonában lévő patinás antik bútorokkal bútorozták be.

Fowler meglehetősen tehetős embernek számított, és ezt – a szenátusban dolgozó legtöbb szenátorral ellentétben – meg sem próbálta eltitkolni. Sok tekintetben hasonlított Knoxra. Ő is úgy gondolta, hogy a közjó érdekében dolgozni igazi kiváltság, és hogy ennek a kiváltságnak, sajnos, szörnyű ára van: Washingtonban kell élnie.

Knox szerint Fowler a jobb szenátorok közé tartozott. Hihetetlen befolyással rendelkezett, de a hatalmát csak igen ritkán használta erőfitogtatásra. Például soha nem hívta fel a haditengerészeti minisztert – vagy más magas rangú köztisztviselőt – pusztán azért, hogy a saját hangját hallja, meg hogy emlékeztesse magát arra, hogy milyen fontos ember is valójában, vagy hogy puhatolózzon egy kicsit. Csak akkor emelte fel a telefonkagylót, ha valami fontos mondanivalója volt, vagy ha olyan konkrét információra volt szüksége, amit mástól nem tudott megszerezni. Éppen ezért, ha ő telefonált, azonnal kapcsolták neki Knoxot – vagy a többi minisztert –, míg a többi szenátorral ilyenkor közölték, hogy a miniszter úr pár perccel korábban ment el egy értekezletre.

Személyes találkozót még ennél is ritkábban kért Knox minisztertől. Tudta, hogy Knox ideje roppant drága, és hogy egy kilencven másodperces telefonbeszélgetéssel ugyanúgy el tudja intézni, amit akar, mint egy személyes találkozóval, ami viszont minimum harminc percet vagy egy órát rabolt volna el a minisztertől.

Ezért amikor személyes találkozót kért, a haditengerészeti miniszter rendszerint igent is mondott, ha lehetősége volt rá. Voltak olyan dolgok, amiket nem lett volna célszerű telefonon megbeszélni. Fowler az évek során bebizonyította, hogy tisztában van vele, melyek ezek a dolgok.

A limuzin megállt az útpadka mellett a szálloda védőtetője előtt, mire a kapus – aki szemmel láthatóan szintén izzadt az egyenruhájában – kinyitotta a kocsiját.

– Üdvözljük a Lafayette Hotelben, miniszter úr – köszöntötte a kapus.

– Köszönöm – mondta Knox, és kezét nyújtott a férfinak. – Hogy van? Remélem, nem fázik.

– Azt hittem, ilyen melegben addig nem lesz részem, amíg Szent Péter meg nem mutatja nekem, hogy a helyem odalent van, a pincében – mondta a kapus, aztán megvárta, hogy Haughton is kiszálljon az autóból, és a sofőrhez szólt. – Álljon arra a részre, ahová az van írva, hogy DIPLOMATÁK RÉSZÉRE!

A kapunál álló kifutófiú megforgatta Knox előtt a forgóajtót, és elmosolyodott, amikor a miniszter áthaladt rajta. Knox végigsétált a szálloda csöndes, szőnyegekkel borított előcsarnokán, és a liftsorhoz lépett.

– A nyolcadikra – adta ki az utasítást Haughton kapitány a liftkezelőnek.

Mire a lift felért a nyolcadik emeletre, a kapus már fel is telefonált a szenátornak. Amikor a liftajtó kinyílt, egy nagydarab, nagyon fekete fickó jelent meg Fowler szenátor lakosztálya nyitott ajtajában. Szürke gyapjúöltönyt viselt, és szélesen mosolygott.

– Jó napot kívánok, Knox miniszter úr! De örülök, hogy újra látom, uram. Üdvözlöm, Haughton kapitány. A szenátor már várja magukat.

– Jó napot, Franklin – mondta Knox. – Hogy lehet, hogy magának nincs melege ebben a hőségben?

– Úgy, uram, hogy nem megyek ki az utcára – mondta Fowler inasa nevetve.

Richmond K. Fowler szenátor a nappaliban ült. Nem volt egyedül. Egy magas, csinos, arisztokrata megjelenésű hölgy volt vele. Őszes haját egyszerűen, de elegánsan feltűzte; gyapjúkosztümöt, alatta pedig fehér, magas nyakú, lenvászon inget viselt. Ékszer gyanánt egyszerű jegygyűrűt viselt ujján, illetve egy gyöngysort a nyakában és egy apró, olcsó kitűzőt a blézere hajtókáján. A kitűzőn két kék színű csillag volt egy fehér lapocskán, amely azt volt hivatott tudatni, hogy családja két tagja egyenruhában szolgálja a hazát. Knox miniszter azelőtt nem találkozott a hölgygel, de tudta, hogy kicsoda.

A Foster Lafayette Hotel (és még negyven másik szálloda) a hölgy édesapjának a tulajdonában volt, és a férje irányította a Pacific & Far Eastern Shipping Corporationt. Ideiglenesen, a férje távollétében, a hölgy látta el a P&FE igazgatótanácsa elnöki posztját. A neve Patricia Foster (Mrs. Fleming) Pickering volt.

– Jó napot, Frank – mondta Fowler szenátor, miközben a miniszterhez lépett, és kezét nyújtott neki. – Köszönöm, hogy időt szakít rám. Aztán Haughton kapitány felé fordult, és biccentett a fejével.

– Haughton.

– Szenátor – felelte Haughton.

– Amúgy is be kellett ugranom a szemközti házba – mondta Knox. – És bár-mikor szívesen látom, Richmond.

– Ha jól sejtem, még nem ismerik egymást.

– Tudom, hogy a hölgy kicsoda – mondta Knox. – Üdvözlöm, Mrs. Pickering. Nagyon örülök, hogy megismerhetem.

– Üdvözlöm, Mr. Knox – mondta Patricia Pickering, és kezét nyújtott a miniszternek.

Fantasztikusan néz ki ez a nő – gondolta Knox. – *Húszévesen igazi szépség lehetett.*

Mrs. Patricia Pickering Haughton felé fordult.

– A férjem sokat mesélt magáról, Haughton kapitány. Hogy van?

– Nagyon jól, asszonyom, köszönöm – felelte Haughton.

– És még jobban lenne, ha hozatnánk magának valami hideg innivalót, nem igaz?

– Ó, igen, asszonyom – felelte Haughton.

– Franklin? – szólt ki Patricia Pickering, mire az inas megjelent az ajtóban.

– Remélem, hogy ez az ajánlat rám is vonatkozik – mondta Knox.

– Ó, hogyne. Úgy gondoltuk, hogy elhalmozzuk italokkal és minden mással, hogy a kedvében járjunk.

– Valóban? – kérdezte Knox kissé meglepetten.

– Az előbb ittam egy kis... mit is, Franklin?

– Egy *Narancs Expresszi*, Miss Patricia.

– Narancsdzsúsz, szóдавízzel és rummal – mondta Patricia. – A gint valamiért nem bírom.

– Remekül hangzik – mondta Knox.

– Kérem, készítsen egy kancsóval, Franklin! – adta ki az utasítást Patricia Pickering.

– Patricia azért jött Washingtonba, hogy találkozzon a Hadiszállító Bizottsággal – mondta Fowler szenátor.

– Ez nem teljesen igaz – mondta Patricia Pickering. – Igazából az történt, Mr. Knox, hogy megfogtam az egyik repülőjegyet, amit a P&FE kapott azért, hogy három főt elküldjön a Hadiszállító Bizottság konferenciájára, és felültem az első gépre, hogy találkozhasak Fowler szenátorral.

– De akkor is bizottsági tag vagy – makacskodott Fowler.

– Igen, az vagyok. Pontosan annyira, mint amennyire én vagyok a P&FE igazgatótanácsának az elnöke – mondta Patricia Pickering. – De nem szeretek el-lenséges zászló alatt hajózni.

– Tartok tőle, hogy nem igazán tudom követni, Mrs. Pickering – mondta Knox. Volt valami ebben a nőben – a méltóságteljes megjelenésén és szépségén kívül, ami azonnal megtetszett neki.

– Nem vagyok olyan ostoba, hogy azt higgyem, el tudom vezetni a P&FE-t, Mr. Knox – mondta színtelen hangon. – És aki azt hiszi, hogy képes vagyok rá, az az ember meghibbant. Az, hogy elnöknek hívnak, még nem jelent semmit. Ha jobban belegondolok, olyan vagyok, mint a brit király. Amennyire tudom, minden nap kap egy vörös dobozt, amiben fontos állami dokumentumok vannak. A királynak tudnia kell róla, hogy mi folyik Nagy-Britanniában, de az országot nem vezetheti.

– Nos, akkor ha szabad megjegyeznem, maga igazán elbűvölő királynő – mondta Knox.

Patricia Pickering rámosolygott.

– Azt hittem, hogy Richmond kettejük közül a politikus – mondta Patricia Pickering. – Neki kellene kapásból olyasmit mondani, amit az emberek szívesen hallanának.

– Amikor először találkoztam vele, Frank, még egy édes kislány volt – mondta Fowler. – Aztán hozzámert Fleming Pickeringhez, aki megfertőzte, és most gyűlöli a köztisztviselőket.

– Nem igaz – mondta Patricia Pickering. – Flem kizárólag azért kérte meg a kezem, mert az apám már felvilágosított köztisztviselő-ügyben.

– Szinte félek megkérdezni, hogy mit mondott magának az apja – mondta Knox.

– Azzal kezdte, hogy olyanok, mint a felemás cipőt viselő autókereskedők – mondta Patricia Pickering. – És csak ezután jöttek a cinikus megjegyzései. Knox felnevetett.

– Most mégis itt van, Fowler szenátornál – mondta Knox.

– Az apám és a férjem szerint ő a kivétel – mondta Patricia Pickering. – A szenátor pedig azt állítja, hogy maga is az.

Franklin, az inas egy tálcával a kezében jelent meg, amin egy kancsó volt és négy pohár. Knox rájött, hogy mivel ennyi idő alatt nem készíthette el az italt, Franklin feltehetően már előre bekészítette a frissítőt, valószínűleg Patricia Pickering utasítására.

Knox elvette az egyik poharat, és megemelte.

– Egészségére, asszonyom!

– Köszönöm – mondta Patricia Pickering. – A lelki békémre is iszik?

– Természetesen – mondta Knox mosolyogva.

– Nos, ez ügyben tehetne is érte valamit – mondta Patricia Pickering. – Megmondhatná nekem, hogy hol van, és mit csinál.

– A csendes-óceáni térségben van, amint tudja – mondta Knox. – Mint a személyes megbízottam.

– Egy hete üzenetet kaptam tőle, amiben az állt, hogy hajóra kell szállnia, és hogy egy ideig nem lesz elérhető – mondta Patricia Pickering. – Most meg azt

hallottam a rádióban, hogy megtámadtuk Guadalcanalt a Salamon-szigeteken. A tudomásomra jutott, hogy a férjem már nem tartózkodik Ausztráliában. Tudni akarom, hogy hol van, és mit csinál! Richmond szerint pedig maga az egyetlen ember, aki ezt meg tudja nekem mondani.

– Biztos benne, hogy már nincs Ausztráliában? – kérdezte Knox. – Kíváncsi-vá tesz. Honnan tudja?

– A *Patific Endeavour* Melbourne-ben van. Rádiótávíróon üzentem a hajó személyzetének, hogy adjanak át egy üzenetet a férjemnek. A hajó kapitánya viszont azt válaszolta, hogy a helyi képviselő közölte vele, hogy a férjem tartózkodási helye ismeretlen. És hogy MacArthur főhadiszállásán nem voltak hajlandók információt kiadni a hollétét illetően.

Amikor az Egyesült Államok belépett a háborúba, megtiltották, hogy a tengerjáró hajók személyzete személyes jellegű üzenetek továbbítására használja a fedélzeti rádiótávírókat. Ennek ellenére Knox egyáltalán nem lepődött meg azon, amint az imént hallott. A *Pacific Endeavour* kapitányának esze ágában sem volt megtagadni a hajó tulajdonosának a parancsát, használta a rádiótávírókat, és fűtyült rá, hogy az USA Haditengerészetének tetszett-e az üzenet szövege, vagy nem.

Patricia Pickering olvasott Knox gondolataiban.

– Kérem, ne is mondjon nekem olyasmit, hogy ezt nem lett volna szabad megtennem!

– Tartok tőle, Mrs. Pickering – mondta Knox –, hogy mondhatok én magának, amit csak akarok, az úgyszólván hányt borsó lenne.

– Ha azt mondja nekem, hogy jó oka volt rá a férjemnek, hogy lemenjen a térképről, én elhiszem magának – mondta Patricia Pickering. – Erről van szó?

– David – mondta Knox, és Haughton kapitányhoz fordult –, volna szíves megmutatni Mrs. Pickeringnek azt a levelet, amit Pickering kapitány utoljára küldött nekem?

Haughton kinyitotta az aktatáskáját, kivett belőle egy jó öt centiméter vastag papírköteget, átlapozta, majd kivett a lapok közül egy irattartót. Az irattartó edőlapján piros csíkok húzódtak átlósan, alulra és felülre pedig a „SZIGORÚAN TITKOS”-felirat volt nyomtatva. Haughton Patricia Pickering kezébe adta az irattartót.

SZIGORÚAN TITKOS

kizárólag a haditengerészeti miniszter részére

MÁSOLNI TILOS

KÓDOLÁS ÉS TOVÁBBÍTÁS UTÁN MEGSEMMISÍTENDŐ

Az USS McCawley fedélzetén
Guadalcanal közelében
1942. augusztus 9., 14.30

Kedves Frank!

Meglehetősen sietve vetem e sorokat papírra; és maga a levél is rövid lesz, mert tudom, hogy mennyi rádiótáviratot kell a távirászkodnak elküldeniük, ráadásul a javát teljesen sürgősen.

Ami engem illet, a guadalcanali csata július 31-én kezdődött, amikor a Hadsereg légi hadtestének B—17-esei bombázni kezdték a szigetet. Egy héten keresztül szüntelenül bombázták. Ezt azért említem meg, mert gyanítom, hogy a Haditengerészet ki fogja felejtetni a jelentéseiből. Ezek MacA B—17-esei voltak, amelyeket készségesen ajánlott fel. Elképzelhető, hogy ezt sem fogják megemlíteni.

Még aznap, július 31-én, a partra szálló haderő, a hadgyakorlatot követően, elindult a Fidzsi-szigeteken lévő Koróból. Augusztus 2-án, a régóta várt tengerészgyalogos megfigyelő repülőszázad (VMO-251, tizenhat F4F3, a Wildcat fényképfelderítő változata), amelyre már igen nagy szükségünk volt, leszállt az Espiritu Santón épült új légibázison. A szükséges szárnytartályok nélkül. Szárnytank nélkül szinte hasznavehetetlenek. Az embernek az esze megáll, hogy az illetékesek még mindig nem bírják fel-fogni.

Az invázió tegnapelőtt, augusztus 7-én, pénteken kezdődött meg. A partra szálló haderő terv szerint, 02.00-kor érte el Savót.

Az 1. raider-zászlóalj, Vörös Mike Edson alezredes vezetésével, partra szállt Tulagin, és remek munkát végzett.

Az 1. ejtőernyős-zászlóalj (amely gyalogságként lett bevetve) Gavutura ment, ami egy aprócska sziget három kilométerre. Már eddig is megtizedelték őket, és mire a támadásnak vége, ennél jóval nagyobb veszteségeket fognak elkönyvelni.

Az 5. tengerészgyalogosok 1. és 3. zászlóalja Guadalcanal északi részén szállt partra, Lunga Pointtól nyugatra; eleinte csak minimális ellenállásba ütköztek. Fél tizenkettőkor japán bombázók csaptak le rájuk, amelyek Rabaulból szálltak fel. Úgy huszonöt, harminc ikermotoros gép lehetett.

Igazából nem tudom elmondani, hogy mi történt az első délután és éjszaka, csak annyit, hogy a tengerészgyalogosok a tengerparton voltak, és a számuk egyre nőtt.

Tegnap délelőtt (augusztus 8-án), valamivel tizenegy óra előtt figyelemztettek minket (a Bukán lévő partfigyelők — odaküldte Banning a rádiót), hogy egy 45 bombázóból álló haderő indult el felénk az új-írországbeli Kaviengből (az Rabaul szemből található, a csatorna másik oldalán). Valamivel déli tizenkettő előtt érkeztek, és jelentéktelen károkat okoztak.

Az anyahajók persze elindították a vadászokat, hogy elfogják a bombázókat; néhány vadászgépünket lelőtték.

Tegnap délután hatkor Fletcher tengernagy rádión közölte Ghormleyval, hogy a 99 gépéből 21 odaveszett, fogytán az üzemanyaga, és távozni akar.

Olyan dühös vagyok, hogy le sem merem írni, amit gondolok. Csak annyit szeretnék megjegyezni, hogy szerény véleményem szerint a tengernagy túlbecsüli a veszteségeit, az üzemanyaggal kapcsolatban tett kijelentése pedig egyszerűen szánalmas.

Ghormley, aki nem volt tudatában annak, hogy a tengernagy elferdítette a tényeket, megadta neki a szükséges engedélyt. Vandergrift tábornok valamivel éjfél után lépett a McCawley fedélzetére, amikor is Fletcher tengernagy informálta, hogy a Haditengerészetnek inába szállt a bátorsága, és inkább odébbáll.

Mindez azelőtt történt — szeretném, ha tudná, ha esetleg a Haditengerészet jelentéseiben ködösítenének — azelőtt, hogy ma reggel alaposan ellátták a bajunkat a Savo-szigeten. Tudomásom szerint elvesztettünk két amerikai cirkálót (a Vincennest és a Quincyt), az ausztrál cirkáló, a Camberra pedig kigyulladt. Az Astoria mintegy két órával ezelőtt, kevéssel dél után süllyedt el.

Az inváziós haderő nagy része harminc percen belül odébbáll. Tíz csapatszallító, négy romboló és egy cirkáló menekül el elsőként, a maradék 18.30-kor.

A hajók magukkal viszik az élelmiszerkészletet, a lőszert és a tengerészgyalogosokat, akikre óriási szükség lenne Guadalcanalen. El sem tudom képzelni, hogy a szigeten lévő tengerészgyalogosok mivel fognak harcolni. Fletcher még csak említést sem tett arról, hogy mikor fogja eléggé biztonságban érezni magát ahhoz, hogy erősítést hozzon a tengerészgyalogosoknak. Ha Fletcher tengernagyon múlik, hogy mikor kapunk erősítést, akkor tartok tőle, hogy kénytelenek leszünk 1945-ig vagy 1950-ig várni.

Azért írom azt, hogy kénytelenek *leszünk*, mert egyszerűen képtelen vagyok egy haditengerészeti csapatszallítóval elhajókézni a naplementébe, és a sorsára, hagyni annyi tengerészgyalogost azon a szigeten.

Jól emlékszem arra, amit a tengernagyokról mondtam magának az első találkozásunkkor. Igazam volt, Frank.

Szívélyes baráti üdvözléssel,
Fleming Pickering
tartalékos haditengerész-kapitány

SZIGORÚAN TITKOS

Patricia Pickering Frank Knoxra nézett.

– Nem is tudtam, hogy elvesztettünk három cirkálót. Úristen!

Lehet, hogy nem tartja magát alkalmasnak arra, hogy a Pacific & Far East Shippinget vezesse – gondolta Knox – de tudja, hogy mi az a cirkáló, és hogy három cirkáló elvesztése mekkora veszteséget jelent a csendes-óceáni flottának.

– Minket is nagyon megrendített a híre – mondta Knox.

– És vissza kellett vonulniuk, nehogy még több hajót elveszítsenek?

– A férje nem így gondolja – mondta Knox –, én viszont nem szeretném innen Washingtonból minősíteni azokat a hadszíntéren hozott döntéseket, amiket egy olyan tapasztalt tengernagy hozott, akinek a bátorságához nem férhet kétség.

– Na, és a férjem? Jól értettem, hogy Guadalcanalre ment, és most is ott van?

– Tartok tőle.

– Az Isten verje meg! – mondta Patricia Pickering dühösen. – A vén bolond!

– Úgy látom, hogy van valaki, akit nálamnál is jobban kihozott a sodrából

Pickering kapitány – mondta Knox. – Én nem azért küldtem oda, hogy puskával a vállán rohangáljon.

Patricia rámosolygott.

– Örültek, tudja? Mindenki, aki tengerészgyalogos-egyenruhába bújt, komplett örült. Én pedig két örülttel vagyok megáldva... vagy megátkozva.

– Inkább megáldva – mondta Knox. – Nem gondolja?

Patricia újra Knoxra mosolygott.

– És most mi lesz?

– Ez az üzenet akkor érkezett, amikor Haughtonnal elhagyni készültük a Fehér Házat. Amint visszamegyünk az irodába, Haughton kapitány rádiótáviratot fog küldeni Pickering kapitánynak, amiben utasítom, hogy amint lehet, távozzon Guadalcanalról. Mondja csak, Mrs. Pickering, mikor olvasott be valaki utoljára úgy istenigazából a férjének?

– Régen... túl régen, Mr. Knox – mondta Patricia Pickering.

– Az igazság az, hogy nem szívesen tenném – mondta Frank Knox –, de jelen körülmények között... tudja, valamikor én is őrmester voltam... azt hiszem, még tudom, hogy kell valakinek leordítani a fejét.

Mrs. Fleming Pickering alaposan meglepte a haditengerészeti minisztert. Gyorsan a férjéhez hajolt, és arcon csókolta.

(Kettő)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

Lunga Point közelében

1942. augusztus 12., 14.40

Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány egy japán haditengerészeti Ford teherautó platóján állt, és figyelte, ahogy a tengerészgyalogosok befejezték azt a munkát, amit a japánok kezdtek el a repülőtéren. Izzadságfoltos ti-

pusruhát viselt, a fején pedig egy puha típusapka volt (az acélsisak helyett, amit viselnie kellett volna). Egy Springfield 1903-as .30-06-as kaliberű puska pihent a karján, mintha csak egy vadászpuska lett volna.

Úgy vélte, hogy emiatt a repülőtér miatt hívták életre a Métély hadműveletet. Egyetlen árva repülőgépet sem lehetett volna indítani onnan, de Vandergrift tábornok máris elkeresztelte Henderson repülőtérnek Lofton Henderson tengerészgyalogos őrnagy emléke előtt tisztelegve, aki hőiesen harcolt a midwayi csatában egészen addig, amíg halálos találatot nem kapott. Akárki is lesz az, aki ezt a repülőteret irányítani fogja, a kezében fogja tartani a Salamon-szigeteket, illetve Új-Guineát és egész Ausztráliát, ami nagy valószínűség szerint az egész háború menetét eldönti.

Pickering pontosan tudta, hogy a japán vezérkar tagjai éppen annyira tisztában vannak ennek a repülőtérnek a jelentőségével, mint Frank Knox személyes spionja. Éppen ezért egy percre sem kételkedett abban, hogy a japánok minden erejükkel azon lesznek, hogy visszavegyék. Hamarosan megpróbálják a tengerbe kergetni az 1. tengerészgyalogos-hadosztályt. Már az is meglepte, hogy elmaradt a vad ellentámadás. Ha a Guadalcanalen rejtőzködő japánok nem is támadtak vissza, miért nem küldték rájuk a japánok a tengeri vagy a légi haderejüket?

Eddig a Métély hadművelet sokkal jobban sült el, mint amire Pickering számított, főleg azután, hogy a Haditengerészet elvitorlázott, hogy megvédje a drága anyahajóit, és magával vitt több tonnányi hadianyagot és felszerelést, amire igen nagy szükség lett volna a szigeten.

A tengerészgyalogosok egy nagyjából 3600 mX2000 m nagyságú területet mondhattak a magukénak. De a teljes terület peremsávját nem tudták egyformán védeni, vagyis nem sikerült a védelmi peremsáv minden szakaszát árkokkal és rókalyukakkal ellátni. A tengerpart védelme kifogástalan volt, de a széleken elhelyezett rókalyukak és géppuskaállások a víztől számítva csak mintegy 500 métert voltak képesek befogni. Az elülső vonalat a B. tengerészgyalogosok ágyúival védték, amelyeket megerősített állásokban helyeztek el; megerősített állásokat építettek jó néhány lövegállás köré is.

A tengerészgyalogosok a Kukum folyó torkolata és az Aligátor patak (más nevén a Tenaru folyó) jobb partja közötti részen, mintegy 700 méterre benyomulva a sziget belsejébe, szintén védelmi állásokat alakítottak ki. A Henderson repülőtér ezen a területen volt található, nagyjából középen, és mintegy 1200 méterre a tengerparttól. A hadosztály főhadiszállását Lunga Pointtől és a Henderson repülőtértől nagyjából egyenlő távolságra állították fel.

Guadalcanal inváziója meglepte a japánokat. A haderejüket a B. és a 12. haditengerészeti rikuszentáj-század alkotta, ami mintegy 450 főt jelentett. Ez nagyjából olyan volt, mintha mondjuk az amerikaiak két haditengerészeti műszaki zászlóalját küldték volna oda. Csakhogy a századokat nem képezték ki arra, hogy ha kell, építsenek, ha kell, gyalogsági alakulatként harcoljanak, az amerikai „hídászokat” viszont igen. Ezért aztán amikor az invázió megkezdődött, a japán rikuszentáj-alakulatok szétszóródtak a dzsungelben, valahol Kukum közelében.

A tengerészgyalogosok legnagyobb szerencséjére – akiknek mellesleg a mély- és magasépítő felszereléseit nem sikerült kirakodni – a japánok hátrahagyták a felszereléseiket, továbbá rengeteg élelmet és még egy ágyút is. És ez még nem volt minden. Zsákmányoltak egy japán rádiót is, ami sokkal jobb volt a tengerészgyalogosok legjobb rádiójánál is. Ezt azonnal át is állították amerikai használatra. Mindezen felül Jim Barrett géppuskás szakasza (5. tengerészgyalogosok, M század) talált két, 75 mm-es japán tüzérségi ágyút is – a hozzá szükséges munícióval –, amit parti tüzérségi üteg gyanánt a tenger felé is fordítottak. Úgy vélték, hogy hasznukat fogják majd venni a japán hadihajókkal szemben, amelyekről mindenki tudta, hogy hamarosan megjelennek a horizonton.

Pickering úgy vélte, hogy a rengeteg élelem, amit a rikuszentáj-századok hátrahagytak, meg fogják menteni a tengerészgyalogosokat az éhhaláltól. A távozó flotta ugyanis magával vitte szinte az összes élelmiszert, amit partra kellett volna tennie a tengerészgyalogosok számára.

Noha a japánok működésképtelenné tették a teherautót, amin Pickering állt – a gumikat szétvágták, a benzintankba és az olajszűrőbe pedig homokot szórta –, nem maradt idejük megrongálni az összes teherautót, amit hátrahagytak. A legtöbb gépjármű vagy javítható, vagy működőképes állapotban volt. Csakúgy, mint a jó néhány buldózer és egyéb építő felszerelés. A japánok felszerelése nélkül sohasem tudták volna befejezni a repülőteret.

A japán építők úgy tervezték, hogy a repülőteret a két végéről kezdik el építeni, és középen fejezik be, ahol egy természetes bemélyedés volt. Mivel a japánoknak az invázió miatt már nem maradt idejük feltölteni a bemélyedést, ez lett a tengerészgyalogosok első feladata. Az egyik tiszt azt mondta Pickeringnek, hogy nagyjából 100 000 köbméter földet kell megmozgatniuk. Miután ezzel végeztek, a tengerészgyalogosok meghosszabbították a repülőteret mintegy 790 méterre, mivel az amerikai repülőgépek fel- és leszállásához legalább ilyen hosszúságú kifutópályára volt szükség.

De a munkálatokkal gyakorlatilag végeztek. *A japánok többet sejtettek, mint az USA Haditengerészete* – gondolta Pickering keserűen. Mintha csak ezt akarta volna igazolni, a Haditengerészet egyik hosszú távú, felderítő repülőgépe, egy kétéltű Catalina jelent meg a repülőtér felett, és úgy repült rá a kifutópályára, mintha le akart volna szállni.

Pickering leugrott a japán teherautó platójáról, és a Henderson repülőtér irányítótornyához ment, amit a japánok – előzékenyen – felépítettek nekik, és elfelejtettek felrobbantani, mielőtt a dzsungelbe menekültek volna.

Már az antennákat is felállították, és kifeszítették. Mire Pickering belépett az épületbe, egy tengerészgyalogos repülő már működésbe is hozta a rádiót, aki nyilván az inváziós haderővel érkezett a szigetre.

Kíváncsian, sőt dühösen nézett Pickeringre. De mivel főhadnagyként nem szoktak a sapkájukon ezüstsast viselő tisztektől olyasmit kérdezni, hogy „Mi a francot akar?”, a főhadnagy inkább az érkező Catalinára összpontosította a figyelmét. A szájához emelte a mikrofonját.

– Haditengerészet kettő nulla hét, ismétlem, a repülőtér még nem alkalmas, ismétlem, nem alkalmas repülőgépek fogadására.

– Nekem elég jónak tűnik – felelte egy fém hang. – Ismétlem, nagyon nem szívesen tenném le a gépemet a vízre.

– Bassza meg! – mondta a tengerészgyalogos hadnagy, aztán megnyomta a mikrofonja gombját. – Haditengerészet kettő nulla hét, a szél elhanyagolható, a magasságmérő kettő kilenc kilenc kilenc. Számítson rá, hogy a kifutópálya még valószínűleg nem elég szilárd; elképzelhető, hogy lesznek rajta akadályok, illetve gépjárművek és építő személyzet. Mindezek tudatában engedélyt adok a leszállásra elsőként, a saját felelősségére. Ismétlem, a saját felelősségére.

– Henderson – válaszolta a fém hang vidáman –, Haditengerészet kettő nulla hét megkezdte a leszállást.

Pickering az irányítótorny ablakához lépett, amelyből itt-ott hiányzott az üveg. Az ablaküvegek nem a bombázás vagy a tűzvédelmi lövedékek miatt hiányoztak. A padlón még ott hevert egy doboz gitt. A japánok még nem végeztek az üvegezéssel, amikor az amerikaiak megérkeztek.

Miután a pilóta kiengedte a futóművet a csónak alakú géptörzsből, bedöntötte a Catalinát, majd ráfordult a kifutópályára, kiengedte a fékszárnyakat, és letele a gépet. A gép földet ért, majd felpattant, aztán újra földet ért, és ezúttal a földön maradt. A gép fokozatosan lassult, majd megállt, és fordulni kezdett, mire a földön lévő tengerészgyalogosok üdvözlőmozgásban törtek ki, amit tapsvihar követett; a repülőtéren lévő gépjárművek kürtjei egymás után szólaltak meg.

A Henderson repülőtér ezzel megkezdte a működését, és azok az emberek, akik ezt lehetővé tették, elégedettek voltak magukkal, a haditengerészeti repüléssel és úgy általában az egész világgal.

Úgy tűnt, hogy mindenki boldog, csak a tengerészgyalogos repülő nem, aki a rádiót kezelte. Miközben a Catalina a torony felé gördült, a főhadnagy elindult lefelé a lépcsőn. Pickering követte.

A pilóta leparkolta a Catalinát, és leállította a motorokat. Egy pillanattal később megjelent a gép ajtajában – széles vigyorral az arcán.

Egy sorhajóhadnagy volt, ami egy rendfokozattal magasabb a tengerészgyalogos repülő rendfokozatánál, a főhadnagy volt.

– Mi van a gépével? A lehető leggyorsabban el kell hagynia a szigetet, még mielőtt a japánok elkezdenének lőni minket!

– A gépemmel minden rendben van, hadnagy – mondta a haditengerész repülő.

– Azt mondta, hogy nem tud leszállni vele a vízre.

– Nem, én azt mondtam, hogy „nagyon nem szívesen tenném le a vízre” – mondta a haditengerész repülő. – A nevem Sampson, William Sampson sorhajóhadnagy, ha esetleg fel akarná jegyezni valami naplóba, vagy ilyesmi. Ha jól tudom, én vagyok az első pilóta, aki leszállt ezen a repülőtéren.

– Személtáda! – mondta a tengerészgyalogos repülő.

Ha Sampson sorhajóhadnagy figyelmeztetni is akarta a tengerészgyalogos főhadnagyot, hogy a Haditengerészet szabályzata szerint roppant sértő, ha valaki egy magasabb rendfokozatú haditengerésztisztet egy hulladékgyűjtő edényhez hasonlítja, hát meggondolta magát, amikor meglátta Pickeringet... pontosabban az ezüstsasokat Pickering sapkáján.

Tisztelgett.

– Jó napot, ezredes.

Pickering viszonzotta a tisztelgést, és nem javította ki Sampson sorhajóhadnagyot.

– Isten hozta Guadalcanalen! – mondta Pickering. – Valami dolga is van errefelé, vagy pusztán azt gondolta, hogy ez egy jó alkalom arra, hogy bekerüljön a történelemkönyvek egyik fejezetébe... mint lábjegyzet?

– McCain tengernagy szárnysegédje vagyok, uram. Egy egész zsák levelet kell átadnom Vandergrift tábornoknak.

– Elviszem hozzá a dzsipemmel – mondta Pickering.

– Nagyon köszönöm, uram.

Egy dzsip zötykölődött melljük. Egy típusruhát és vöröskeresztes karszalagot viselő tengerészgyalogos-tiszt ugrott ki a volán mögül.

– Van elég hely a gépén, hogy elszállítson néhány súlyosan sebesült tengerészgyalogost?

– Kettőnél többet nem, uram – felelte Sampson. – Kettőnél többet nem.

– Mikor indul?

– Amint átadtam valamit Vandergrift tábornoknak.

– Tíz perc alatt fel tudom őket tenni a gépre – mondta az orvos.

– A legénységem segít magának, uram – mondta Sampson, aztán Pickeringre nézett, aki a gazdátlan japán Ford és a dzsipje felé bökött.

(Három)

Guadalcanal, Lunga Point közelében

1. tengerészgyalogos-hadosztály

Főhadiszállás

G-2-es részleg

1942. augusztus 12., 17.10

Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány nem hallotta, hogy mikor lépett Alexander A. Vandergrift vezérőrnagy a G-2-es részleg térképszobájába.

A „térképszoba” elnevezés enyhén szólva túlzó volt. Egy darab vásznat (eredetileg egy nyolcszemélyes sátor oldallapját) feszítették ki egy hírközlő kábelre, ami a G-2-es részleg „épületét” két részre osztotta. A G-2-es épület egy komplett, nyolcszemélyes sátor volt, amely köré homokzsákokból falat emeltek. Úgy tervezték, hogy ha lesz rá idejük, valahonnan szereznek deszkát, és építenek a sátor fölé valami tetőszerkezet-félét, ami elég erős ahhoz, hogy ráhúzzanak pár réteg

homokzsákok. A tető pillanatnyilag sátorlapból állt. A homokzsákfalnak köszönhetően a sátorban nem okozhatott volna különösebb kárt, ha a közelben becsapódik egy tűzérési lövedék vagy egy akna. A sátorlaptető viszont semmilyen védelmet nem nyújtott volna egy közvetlen találat esetén.

Pickering a földön térdelve dolgozott a sziget térképén. Pontosabban jeleket rajzolt a celluloidlapra, ami a térképre volt helyezve. Magát a térképet egy furnérlemezre erősítették, amit a homokzsákfalnak támasztottak. Úgy gondolták, hogy ha lesz egy kis idejük rá, akkor fából készítenek valami hevenyészett térképtartót, hogy ne kelljen a térképet a földön tartani.

Pickering egy fekete zsírkrétát tartott a kezében. Jeleket rajzolt azokra a helyekre, ahol tengerészgyalogos-egységek tartózkodtak. A szájában egy vörös zsírkréta lógott – mint egy szivar –, amivel az ellenség által megszállva tartott helyeket jelölte be. A típusruhája farzsebéből egy zsebkendő lógott ki, amit a jelek letörlésére használt. Nem volt rajta zubbony. A G-2-es részleg térképszobája olyan volt, mint egy gőzfürdő, ezért Pickering kapitány úgy döntött, hogy célszerűbb a munkát egy szál ingben elvégezni.

Vandergrift tábornok megállt Pickering mögött, ahonnan jól láthatta a térképet. Vandergrift barázdált arcán jól látszottak a kimerültség jelei. Legalább egy perce állhatott ott, mire Pickering – akit teljesen lekötött a munkája – megérezte a jelenlétét, és meglepetten hátrapillantott. Egy másodperccel később le is esett neki, hogy ki áll a háta mögött.

Gyorsan talpra szökkent, és vigyázzba vágta magát.

– Elnézést kérek, uram.

Vandergrift intett a kezével, hogy nem számít.

– Szóval így állunk? – kérdezte a tábornok, és a térkép felé bökött.

– Igen, uram.

– Goettge ezredes hol van? – kérdezte Vandergrift. – És ha már itt tartunk, hol van az őrmester, aki a térképet szokta frissíteni?

– Goettge ezredes őrzőháza van, uram. Én vettem át a posztját.

– Hogy mondja?

– Goettge ezredes őrzőháza van, uram. Ő meg az őrmester, meg még néhányan.

Vandergrift szemei összeszűkültek.

– Akkor jól hallottam – mondta a tábornok. – Na, és miért?

Ha egy kicsit jobban ismerném, akkor nem kellene köntörfalaznom, és egyszerűen megmondhatnám neki: „Azt hiszem, tábornok, hogy Goettge ezredes teljesen megháborodott.”

Csak hogy ez most nem fog menni. Ez az ember nem ismer engem. Csak annyit tud rólam, hogy gazdag vagyok, komoly politikai befolyással rendelkezem, azért küldtek ide, hogy én legyek Frank Knox szeme és füle, és hogy ezt az erkölcsileg erősen megkérdőjelezhető feladatot sem végeztem el túl jól. Egy nálamnál bölcsőbb ember nem használta volna ki a pozícióját – senki sem utasíthatott rá, hogy maradjak a

McCawley fedélzetén – és nem fejezte volna ki a haditengerészeti aranygallérosok iránti megvetését azzal, hogy a tengerészgyalogosokkal marad ezen a szigeten.

Nem tudom, hogy emberszámba vesz-e egyáltalán, de ha igen, akkor az is csak azért van, mert Jack NU Stecker őrnagy elmondta neki, hogy egy generációval korábban egészen jó tengerészgyalogos tizedes voltam.

Én ugyan nem hagynám, hogy egy közönséges matróz kritizálja az egyik tisztemet. Ugyan miért kellene eltűnnie Vandergrift tábornoknak, hogy én kellemetlen és talán alaptalan dolgot mondjak az egyik ezredeséről?

Istenem! Bárcsak jobban ismerném ezt az embert!

Noha csak néhány röpké percre volt alkalma beszélni Vandergrift tábornokkal, Pickeringnek megvolt róla a határozott véleménye. Villámgyorsan rájött, hogy a tábornok egy rendkívül hozzáértő, tapasztalt és higgadt ember. Úgy érezte, hogy a megfelelő körülmények között akár még barátok is lehetnének.

Vandergrift Pickeringet azokra a kiváló parancsnokokra emlékeztette, akiket jól ismert, és mélységesen tisztelt. Az egyikük az apja volt, aki először huszonnégy évesen állhatott egy négyárbocos hajó, a *Pacific Emerald* parancsnoki hídjára. Ez volt az a hajó, amellyel Fleming Pickering másodtisztként megtette az első útját, huszonegy évesen. Az apja volt az, aki megtanította Pickeringet, hogy milyen felelősséggel jár a hatalom. Pickering huszonhat évesen szerzett hajóskapitányi igazolványt, amely feljogosította, hogy kapitányként vezesse a létező összes hajótípust a világ bármelyik tengerén. Azóta, a Pacific & Far Eastern alkalmazásában álló kapitányok közül hat olyan embert ismert meg, aki nagyon értette a dolgát, és akit igen nagyra becsült. (A legtöbb kapitánya jó hajós volt, de nem olyan jó, mint ez a hat.)

Ráadásul Vandergrift tábornok Pickeringet saját magára is emlékeztette. Pickering szentül hitte, hogy kevés olyan ember volt, aki arra született, hogy hatalma legyen, és aki nem élt vissza vele. Az ilyen emberek furamód felismerték ezt a tulajdonságot a hozzájuk hasonló emberekben. Ezek az emberek egyfajta szövetségbe tömörültek, amelyben nem volt szükség se tagsági kártyára, se címekre. Ezért aztán Pickering meg volt róla győződve, hogy ő és Vandergrift tábornok rokonlelkek.

– Uram – kezdett hozzá Pickering –, két nappal ezelőtt az 5. tengerészgyalogosok 1. zászlóalja foglyul ejtett egy japán altisztet... egy *haditengerész*-altisztet. A kihallgatása során kiderült, hogy nagyszámú rikuszentáj van...

– Micsodák?

– Rikuszentájok, uram. Amolyan szárazföldi haditengerészek, akik a haditengerészeti bázisokon teljesítenek szolgálatot. Nem tengerészgyalogosok, uram. Ők tartják karban az épületeket, és őket veszik igénybe az építkezéseknél. Ilyesmi. A Haditengerészetnél vannak ugyan, de igazából nem tengerészek.

Vandergrift bólintott.

– Az altiszt azt mondta, hogy Matinikau közelében nagyszámú rikuszentáj és civil bujkál a dzsungelben. Itt, uram – mondta Pickering, és a térkép egyik

pontjára bökött. – Nagyjából itt. Az altiszt szerint hajlandóak a megadásra. Ezek az emberek éheznek, uram.

– Egy japán tengerésztiszttól nem várná az ember az effajta kooperatív magatartást – jegyezte meg Vandergrift.

– Amennyire tudom, eleinte nem akart beszélni, uram. De elég hamar megadta magát. Rossz bőrben volt, uram. Ahogy annak idején mondtuk, gránátnyomást kapott.

– Maga látta ezt az embert, pickering?

– Igen, uram. Az 5.-től ideküldték.

– És?

– Az altiszt állítását alátámasztotta egy másik fogoly vallomása, uram. Egy japán tengerészé. Őt a sziget egy másik pontján fogták el. Nem az altiszt egységéhez tartozott. Ő is azt mondta, hogy rikuszentájok és civilek tartózkodnak ebben a térségben – mondta Pickering, és a térképre mutatott a vörös zsírkrétával.

– A Matanikau folyó közelében, nem messze Point Cruztól.

– És Goettge ezredes elhitte, amit ez a két fogoly állított?

– Igen, uram. Azt hiszem, igen.

– Miféle őrzőjáratot vezet az ezredes? – kérdezte Vandergrift.

– Goettge ezredes először parancsot adott Custer első őrmesternek, hogy egy egységgel induljon őrzőjáratra a megnevezett térségbe. Eredetileg Custemek kellett volna huszonöt emberrel a Matanikau folyó térségébe mennie, Point Cruz mellé. Pe aztán Goettge ezredes meggondolta magát, és úgy döntött, hogy maga fogja vezetni az őrzőjáratot.

– És mivel magyarázta a döntését? – kérdezte Vandergrift tábornok nyugodt hangon.

– Nyilván úgy gondolta, hogy ez a küldetés túlságosan fontos ahhoz, hogy Custer első őrmesterre bízza, uram.

Úgy viselkedett, mint egy idióta. Semmi keresnivalója egy őrzőjárat élén a dzsungelben.

– Huszonöt embert mondott? Mind az 5.-ből?

– Nem, uram. Innen is elvitt jó néhány embert. írnokokat és felderítőket. És Cory hadnagyot, a tolmácsunkat. És dr. Prattet, az 5. orvosát.

– Más szóval, Pickering kapitány, ahelyett hogy egy lövészekből és felderítőkből álló őrzőjáratot küldött volna ki az ezredes egy első őrmesterrel az élén, verbuvált egy profikból álló csapatot, amelyet ő maga, a hadosztály hírszerző tisztje vezet?

Pickering nem válaszolt.

Vandergrift a szemébe nézett

– És magát nevezte ki a helyetteséül? – kérdezte Vandergrift.

– Igen, de a kinevezésemet nem feltétlenül öntötte szavakba, uram.

– Vagyis maga egyszerűen úgy döntött, hogy betölti az űrt, amit Goettge ezredes hagyott maga után, miután őrzőjáratra indult?

– Próbálom magamat hasznossá tenni, uram.

– Azt látom. Tulajdonképpen magához jöttem.

– Uram?

Vandergrift a típusruhája zubbonyának zsebébe nyúlt, és kivett belőle egy gyűrött papirost, amit Pickering kezébe adott.

SÜRGŐS

BIZALMAS

HADITENGERÉSZETI MINISZTERIUM, WASHINGTON D. C, 1942. AUGUSZTUS 10.

CÍMZETT: PARANCSNOK

1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLY

MÁSOLATOT KAP: ONCPAC

1. A HADITENGERÉSZETI MINISZTER UTASÍTÁSÁRA, FLEMING PICKERING HADITENGERÉSZ-KAPITÁNY 1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLYHOZ VALÓ IDEIGLENES ÁTHELYEZÉSÉT MEGSZÜNTETEM. PICKERING KAPITÁNYT UTASÍTOM, HOGY AZ ELSŐ RENDELKEZÉSÉRE ÁLLÓ LÉGI JÁRMŰVEL UTAZZON WASHINGTON D. C-BE, MEGÉRKEZÉSÉT KÖVETŐEN PEDIG AZONNALI HATÁLLYAL JELENTKEZZEN A HADITENGERÉSZETI MINISZTER HIVATALÁBAN.

2. AMENNYIBEN AZ 1. HADOSZTÁLY PARANCSNOKA, VALAMINT PICKERING KAPITÁNY JELEN PARANCSOT KÉZHEZ VETTE, ARRÓL RÁDIÓTÁVIRATBAN ÉRTESÍTSEK A HADITENGERÉSZETI MINISZTERT. A HADITENGERÉSZETI MINISZTERT HASONLÓKÉPPEN ÉRTESÍTENIÜK KELL, AMINT PICKERING KAPITÁNY ELHAGYTA A HADOSZTÁLYT, ILLETVE A WASHINGTONIG TARTÓ ÚTJA SORÁN ÉRINTETT ÁLLOMÁSOKAT.

DAVID HAUGHTON KAPITÁNY (USA HADITENGERÉSZET)

ADMINISZTRATÍV ASSZISZTENS

HADITENGERÉSZETI MINISZTERIUM

– Beletelik egy időbe, mire hazamehet, Pickering – mondta Vandergrift tábornok. – Fogalmam sincs, hogy mikor lesz képes ez a repülőtér vadászgépeken kívül mást is fogadni. Ennek a Catalinának szerencséje volt, hogy épségben le tudott szállni.

– Igen, uram.

– Addig is biztosra veszem, hogy nagy hasznát fogjuk venni – mondta Vandergrift. – Ha Goettge ezredes és ezek a... hogy is hívják őket, Pickering?

– Rikuszentájok, uram.

– ... Rikuszentájok. Ha visszajött, kérem, mondja meg neki, hogy beszélni szeretnék vele!

– Igenis, uram.

Egy pillanatra egymás szemébe néztek, éppen csak annyira, hogy Pickering láthassa a tábornok szemében, hogy ő is úgy gondolja, hogy egy hadosztályos hírszerző tisztnek nem kellene puskát ragadnia, és bevetnie magát a dzsungelbe, mint egy frissen kinevezett hadnagynak. Azt is látta Vandergrift szemében, hogy igaza volt, és hogy más körülmények között akár barátok is lehettek volna.

(Négy)

Guadalcanal, Lunga Point közelében

1. tengerészgyalogos-hadosztály

G-2-es részleg

Főhadiszállás

1942. augusztus 12., 22.50

Jake Dillon tartalékos tengerészgyalogos őrnagy, nyakában egy 35 mm-es Leica fényképezőgéppel, kezében egy .45-ös kaliberű Thompson géppisztollyal, félretolta a sátor vászonból készült „ajtáját”, és belépett a G-2-es részlegbe.

– Hol találom Pickering kapitányt? – kérdezte egy tengerészgyalogos őrmestertől, aki egy tábori faasztal mögött ült három tábori telefon társaságában.

Egy elképesztően magas és hihetetlenül sovány tengerészgyalogos lépett be Dillon után a sátorba. Őrmesteri stráfok voltak a zubbonya ujján. Nem volt nála fegyver. Nyúzottnak és összetörtnek tűnt; a szemét eltakarta, mert bántotta a sziszegő Coleman-lámpák fénye.

A tengerészgyalogos őrmester fel akart állni, de Dillon intett neki, hogy maradjon csak a helyén.

– A kapitány odabent van, uram – mondta az őrmester és a térképszobára mutatott. – Azt hiszem, alszik.

Dillon intett az őrmesternek, aki vele volt, hogy kövesse. Aztán félretolta a két helyiséget egymástól elválasztó sátorlapot.

Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány nemcsak, hogy aludt, de hangosan horkolt is. Teljesen fel volt öltözve, csak a dzsungelbakancsa volt a földön. A bakancs mellett egy .45-ös félautomata pisztoly hevert – felhúzott kakassal. A Springfield puskája a hevederénél fogva lógott egy acélcsővön, a feje mellett.

Az ágya két tábori félmenedékből állt, amit hírközlő kábelekkel feszítettek ki jó néhány földbe ástott acélcsőre. A szoba egyik sarkában egy Coleman-lámpa sziszegett.

Jake Dillon gyorsan körülnézett a szobában, majd Pickering „ágyához” ugrott, és rátaposott a kapitány fegyverére.

– Flem! – kiáltotta Dillon.

Egyáltalán nem bánta meg, hogy rálépett Pickering pisztolyára, mert amikor a férfi felébredt, ez volt az első dolog, amit megpróbált magához venni.

– Én vagyok az, Jake Dillon.

– Mi a francot akarsz? – kérdezte Pickering kifejezetten udvariatlan hangon. Nyújtózott egyet, aztán felült, majd lelógatta a lábát az ágyáról, és a bakancsa után nyúlt. – Hány óra van?

– Mindjárt tizenegy – felelte Dillon, aztán a karórájára nézett, és kijavította magát. – Tíz perc múlva tizenegy.

Pickering az őrmesterre pillantott.

– Ez itt Sellers őrmester, Flem – mondta Dillon. – Az egyik emberem. Pickering kurtán az őrmester felé biccentett.

– Goettgével volt – mondta Dillon.

Pickering szeme felcsillant. Egyszerre érdekelni kezdte ez az ember.

– Goettge ezredessel volt, őrmester? Most hol van?

– Meghalt, uram. A többiekkel együtt – mondta az őrmester.

– Jesszusom! – mondta Pickering halkán. – Mindenki meghalt?

Az őrmester kábán biccentett.

– Majdnem mindenki – mondta.

– Gondoltam, az lesz a legjobb, ha egyből szólok neked, Flem – mondta Dillon.

Pickering Sellers őrmesterre nézett. A férfi a semmibe bámult, ahogy azok az emberek szoktak, akik valami rettenetes dolgot láttak.

Ez a fickó sokkot kapott!

Pickering benyúlt a hírközlő kábelekből és tábori félmenedékekből összetákolta ágya alá, és kihúzta onnan a válltáskáját. Kicsatolta, és kivett belőle egy üveg, törölközőbe csavart Old Grouse whiskyt. Levette a kupakját, és egy szó nélkül Sellers őrmester felé nyújtotta.

Sellers egy pillanatig csak bámulta az üveget, aztán érte nyúlt – mint aki valami álomból ébredezett – és a szájához emelte. Nagyot húzott belőle, aztán köhintett kettőt, és visszaadta az üveget Pickeringnek.

– Kérsz egy kortyot, Jake? – kérdezte Pickering.

Jake Dillon majdnem az üveg után nyúlt, de ellenállt a kísértésnek, és meg rázta a fejét. A szigeten, csakúgy mint minden másból, alkoholból is igen kevés volt.

– Biztos?

Dillon elvette az üveget, és ivott belőle egy kortyot.

Pickering elvette tőle az üveget, és nekilátott visszacsomagolni a törölközőbe.

– Goettge ezredes őrzőjával tartott, őrmester? – kérdezte Pickering.

– Igen, uram.

– Hogy lehet ez, Jake?

– Hallottam, hogy őrzőjatra indul, és megkérdeztem Goettgétől, hogy elkísérheti-e az egyik fotósom. Azt mondta, hogy „persze”.

Pickeringet hirtelen elöntötte a düh.

Pusztán ostobaságból döntött így Goettge, vagy azt akarta, hogy az Erről Flynn-megjohn Wayne-féle hőstette fotókon is meg legyen örökítve az utókor számára?

Azonnal megbánta, hogy ilyesmit gondolt az ezredesről.

Már megint kezded, Pickering! Te meg az a nagy tapasztalatod, amit húsz évvel ezelőtt szerezél tizedesként! Ez az ember húsz évet húzott le a Tengerészgyalogságnál, hogy kitanulja a szakmáját! Ki a fenének képzeled te magad, hogy pálcát törj felette?

– El tudja mondani, őrmester, hogy mi történt az őrzéssel? Azt mondja, hogy csak most ért vissza?

– Igen, uram – felelte Sellers őrmester, aztán elnémult.

– Az lesz a legjobb, ha az elejéről kezdi. Rendben? Kukumból indultak el Goettge ezredessel a partraszállító járművel, igaz?

Ez volt minden, amit Pickering tudott. Amikor a Haditengerészet elhajózott Guadalcanal térségéből, annyira sietett, hogy a legénység megfedkezett a partraszállító járművekről, amelyeket rendes körülmények között mindig visszavittek a szállítóhajókra. Mielőtt a Haditengerészet löni kezdte a szigetet, még létezett egy Kukum nevű kis falu. A falu majdnem teljesen megsemmisült, de remek nedves dokknak bizonyult, ezért ott tárolták a Haditengerészet által hátrahagyott csónakokat. Vandergrift ki is állított egy kis egységet, amely attól kezdve a „Lunga csónakház”-ban teljesített szolgálatot, és amely a partraszállító járművek haditengerész és parti őr legénységéből állt.

– Ez nagyjából tizennyolc órákor volt? – puhatolózott Pickering. Persze pontosan tudta, hogy mikor indult el Goettge.

Goettge addig baszakadott minden szarral – például azzal, hogy megkereste a háborús tudósítóját — hogy a partraszállító járműve a tervezetthez képest legalább két órával később indult el, és így már semmi esélyük nem volt arra, hogy valami értelmes dolgot csináljanak, ha odaértek, ahová készültek.

– Mi összesen ennyit tudunk, őrmester – mondta Pickering. – El tudná nekem mondani, hogy mi történt ezután?

– Hát, besötétedett, mire odaértünk, uram.

– Úgy érti, hogy mire a Matanikau folyóhoz értek?

Pickering ezt is tudta. Custer első őrmester eredeti tervét követve, Goettge elmondta neki, hogy a Matanikau folyó torkolatától jó kétszáz méterre, nyugatra akar partra szállni.

– Igen, uram. Talán ezért is feneklettünk meg, uram. Semmit sem lehetett látni a sötétben.

– Hol futottak zátonyra?

– Olyan ötven méterre a parttól, ezredes – mondta Sellers őrmester. Pickering nem javította ki. – Az izé... a hogyishívják, aki a csónakot vezette...

– A csónakkormányos – segítette ki Pickering.

– A csónakkormányos azt mondta, hogy fővenytörlődés.

– Mi történt azután?

– A srácok közül néhányan kimásztak a csónakból, és megmozgatták, hátha ki tudják szabadítani, de nem sikerült, úgyhogy mindenkinek ki kellett szállnia a csónakból, és kigyalogni a partra.

– Mi történt a csónakkal?

– Páran hátramaradtak, és tovább mozgatták. Azt hiszem, hogy sikerült is nekik kiszabadítani, mert egy ideig hallottuk a motor hangját; persze nem láttuk, mert túl sötét volt. Hallottuk, ahogy eltávolodik tőlünk.

– Tehát ott voltak a parton?

– És megbeszélték, hogy mi legyen.

– *Megbeszélték?*

– Goettge ezredes meg a tisztek – mondta Sellers. – Én is ott voltam velük.

– És?

– Úgy döntöttek, hogy már túl késő, és túl sötét van ahhoz, hogy bármit is csináljunk. Nem maradt más, keresnünk kellett egy helyet, ahol eltölthettük az éjszakát. Úgy tervezték, hogy majd reggel folytatjuk az őrzáratozást. Úgyhogy Goettge ezredes és Custer őrmester elindult a kókuszpálmák felé...

– Milyen kókuszpálmák felé?

– Volt ott pár kókuszpálma. Odalent sötét volt, ezredes, de a fák teteje jól látszott... Ugye érti, hogy gondolom?

– Igen, azt hiszem. Mi történt aztán?

– Akkor kezdtek el löni a japánok – mondta Sellers egészen halkán, alig hallhatóan.

– Eltaláltak valakit.

– Az ezredest. Őt lötték le először. Aztán Custer őrmestert – mondta Sellers.

– Azonnal összerogytak. Istenem! Aztán a doki odaszaladt, hogy segítsen rajtuk...

– Pratt százados volt az, ugye, a tábori orvos?

– Azt hiszem, úgy hívták – mondta Sellers. – Aztán Caltrider őrmester lelőtte a japánt.

– Milyen japánt?

– Azt, amelyiket magunkkal vittünk. A japán altisztet.

– Caltrider őrmester lelőtte?

– Szétlőtte a kis faszszopó fejét – mondta Sellers. – A rohadék csapdába csalt minket. Mert ez az volt, egy rohadt csapda. Megérdemelte a kis faszszopó.

– Goettge ezredes súlyosan megsebesült?

– Meghalt. Hiányzott a fél arca. Custer őrmester is. Négy vagy öt golyót eresztettek bele. Azonnal meghalt ő is.

– És doktor Pratt?

– Ő is.

– És a többiek közben mit csináltak?

– Az egyik fickó visszaszaladt a vízhez, és leadott egy lövést. Vissza akarta hívni a csónakot. Mi meg csak feküdtünk a homokban. Jézusom, egyszerűen nem lehetett elbújni a golyók elől. Mintha már vártak volna ránk... mintha csak tudták volna, hogy hol leszünk... és amikor odaértünk, tüzet nyitottak ránk... mindennel lőttek, amijük csak volt.

– A csónak visszament magukért?

– Nem, uram. A kormányos vagy nem tudta, hogy mit akarunk, vagy pedig látta, hogy mi történt, és azt hitte, hogy mind odavesztünk.

– Aztán mi történt?

– Csak feküdtünk a parton. Istenem, azt sem tudtuk, hogy merre lőjünk. Úgy értem, tudtuk, hogy merre vannak, de mégsem láttuk őket.

– De ők tudták, hogy maguk hol vannak?

– Én is csak azért maradtam életben, mert egy olyan helyen voltam, ahol a tengerpart egy kicsit lejtett. Nem láttak a homokbuckától.

– Ringer százados eközben hol volt? Őt látta?

Ringer volt az 5. tengerészgyalogosok S-2-je. Pickering úgy vélte, hogy ha már mindenképpen részt akart venni egy hírszerző törzstiszt ezen az őrzáron – bár ő személy szerint úgy vélte, hogy erre semmi szükség nem volt –, legalább bízta volna az osztag vezetését egy gyalogsági szakaszparancsnokra, Ringer századosra. Dühösen arra gondolt, hogy mivel Goettge annyira erősködött, hogy ő akar menni, Ringernek el sem kellett volna kísérnie.

– Igen, uram. Miután az ezredest lelőtték, a százados átvette az irányítást. Ő meg Cory hadnagy.

– Mit csináltak?

– Hát, először is az egyik tizedest leküldték a tengerpartra, hogy hívjon segítséget. Aztán... azt hiszem, hogy egy órával később... Arndt őrmester önként jelentkezett, hogy visszaúszik, és hoz segítséget. Én is vele mentem.

– Visszaúsztak?

– Igen, uram. Belebotlottunk egy japánba... szerintem ő ugyanúgy eltévedt, mint mi... Arndt meg lelőtte. Aztán meg találtunk egy csónakot, és egy darabon azzal jöttünk.

– Csak egy darabon?

– Arndt őrmester azt mondta, hogy szerinte le fognak lőni a mieink, ha azzal a csónakkal érkezünk meg, úgyhogy kiszálltunk belőle, aztán az egyik partraszállító csónakhoz mentünk, beindítottuk velük, és szóltunk nekik, hogy hozzanak minket vissza.

– Arndt őrmester most hol van?

– Az 5. tengerészgyalogosok parancsnokságára vitték, uram.

– Pont ott voltam, Flem – mondta Jake Dillon. – Gondoltam, hogy erről tudnod kell. Ezért hoztam ide.

– Igen – mondta Pickering.

Sellers őrmesterre nézett.

– Ez minden, őrmester? Vagy van még valami?

Sellers Pickering szemébe nézett, de egy pillanatig nem tudott megszólalni.

– Uram, ahogy ott úsztunk a vízben – kezdett hozzá síri hangon –, láttuk, ahogy... a japánok kijöttek a bozótból, uram, a kókuszpálmák mögül, meg mindenhonnan. Rá... rárontottak a fiúkra, akik a parton maradtak, uram. De nemcsak puskákkal meg pisztolyokkal. Kardjuk is volt. Láttuk a kardokat, illetve ahogy a kardok megcsillantak. Aztán hallottuk a fiúk üvöltését.

Pickering agyának egyik rejtett zugából, két évtizeddel azelőtt szándékosan elásott, megfakult emlékek törtek elő: hangok, velőtrázó üvöltések, amelyek akkor törtek elő a német katonákból, amikor éles fém hasított a testükbe. A Belleau-erdőnél néhány tengerészgyalogos, többek között Pickering tizedes is, gyalogsági ásóval is fel volt fegyverezve. Az ásók széleit fenőkővel borotvaélesre csiszolták. Hatásosabbnak bizonyultak a rendszeresített bajonettnél, de még a tőrknél is.

– Őrmester – mondta Pickering egy pillanattal később. – Most egy időre magára hagyom. Feküdjön le az ágyamra, és ha jólesik, igyon egy keveset a whiskymből. De tartok tőle, hogy ma még jó néhány tiszt akar majd magával beszélni, úgyhogy ne igyon sokat.

Baromság. A hírszerző tisztek feladata a kihallgatás. Csakhogy az összes hírszerző tisztünk halott.

– Jake, maradj velem! Vandergrift tábornokhoz megyek.

– Igenis, uram.

XVI.

(Egy)

Guadalcanal

1. tengerészgyalogos-hadosztály, főhadiszállás

1942. augusztus 12., 23.05

– A tábornokkal szeretnék beszélni – mondta Fleming Pickering kapitány az őrmesternek a hadosztály parancsnoki állása előtt.

– Odabent van, uram – mondta az őrmester –, Hunt ezredessel. Megkérdezem, hogy tudja-e fogadni.

Guy Hunt ezredes volt az 5. tengerészgyalogosok ezredparancsnoka.

Ha itt van, akkor a tábornok már tudja, hogy mi történt – okoskodott Pickering.

– Maradjon csak, őrmester – mondta Pickering, és bemasírozott Vandergrift irodájába.

Hunt és Vandergrift dühös pillantásokat vetett rá, amikor Pickering megjelent az irodában. Tisztek, még haditengerész-kapitányok sem léphettek be az 1. tengerészgyalogos-hadosztály parancsnoka, egy tábornok „irodájába” engedély nélkül.

Vandergrift Pickering szemébe nézett.

– Kapitány, amiatt, ami a mai napon történt, és amiről már minden bizonyítást tudom – mondta Vandergrift egy pillanattal később –, kinevezem a hadosztály ideiglenes G-2-jévé.

Bassza meg! Éppen annyira nem tudom, hogy mi a dolga egy hadosztályos G-2-nek, mint ahogy nem tudok szárnyat bontani, és elrepülni innen!

– Igenis, uram.

– Tudom, hogy már ismeri Hunt ezredet, Pickering. Rust tüzér altisztet ismeri?

(A tengerészgyalogos tüzértisztek szinte mindig veterán tűzvezető törzsőrmesterek voltak, akiket altisztté léptettek elő.)

– Nem, uram.

– Rust, bemutatom magának Pickering kapitányt. A kapitány és Jack NU Stecker együtt harcolt a Belleau-erdőnél.

– Már hallottam a kapitányról – mondta Rust, és kezét nyújtott Pickeringnek.

– Mennyit tud arról, ami Goettge őrzésével történt, Pickering? – kérdezte Vandergrift.

– Épp az imént beszéltem Sellers őrmesterrel, uram. Arndt őrmesterrel együtt úszott vissza.

– Sellers? – kérdezte Rust tüzér altiszt.

– Dillon őrnagy egyik háborús tudósítója – magyarázta Pickering.

– Jesszusom, még egy semmirekellő, akit magával vitt! – robbant fel Rust.

– Én nem nevezném semmirekellőnek – mondta Pickering dühösen. – Inkább specialistának. Az én olvasatomban az a semmirekellő, aki futásnak ered, ha meghallja a fegyverropogást.

Rust egy hosszú másodpercig dühösen meredt Pickeringre, aztán vállat vont.

– Elnézést kérek, kapitány – mondta Rust.

– Tőlem aztán nem kell elnézést kérnie – mondta Pickering. – Én tudom, hogy semmirekellő vagyok. De ennek a hollywoodi fotóriporternek, aki még csak négy hónapja szolgál a Tengerészgyalogságnál, nem kell mentegetőznie azért, ahogy ezen az őrzésen viselkedett.

Pickering Vandergriftre pillantott, és látta, hogy a tábornok szigorúan néz rá.

– Apropó, őrzés, Pickering – mondta Vandergrift –, éppen annak a lehetőségét latolgattuk, hogy kiküldünk egy őrzést, hogy felkutassuk az esetleges túlélőket. Mi a véleménye róla?

– Uram, nem hiszem, hogy alkalmas lennék rá, hogy...

– Azt én döntöm el, hogy ki alkalmas rá, hogy véleményt mondjon, és ki nem, kapitány. Tehát, mi a véleménye róla?

– Azok alapján, amiket Sellers őrmester mondott el, uram, nem hiszem, hogy túl sok túlélőt találunk, sőt tartok tőle, hogy egyet sem – mondta Pickering. – És azt is feltételezem, hogy a japánok most arra számítanak, hogy valamit tenni fogunk. Uram, úgy vélem, hogy éjszaka odamenni öngyilkosság lenne. Azt hiszem, uram, hogy célszerűbb lenne egy megerősített őrzést küldeni oda, holnap hajnalban.

– Egyetérték – mondta Vandergrift. – Értékelem a buzgóságát, Rust, de az ötletét három az egy arányban leszavaztuk.

– Igen, uram – mondta Rust.

– Ha akarja, Rust, vezetheti az őrzést – mondta Vandergrift, majd Hunt ezredeshez fordult. – Egyetért, Guy?

– Igen, uram. Egy *alaposan megerősített* őrzést vigyen oda, Rust! Várni fognak magukra.

– Igenis, uram.

– Guy, mi lenne, ha Rusttal együtt már most összeállítaná azt az őrzést? – kérdezte Vandergrift. – És szóljon ide, mielőtt elindulnak! Most viszont szeretnék pár szót váltani Pickering kapitánnyal.

Hunt és Rust kísértelt az irodából. Aztán Hunt ezredes visszament. Kezet nyújtott Pickering kapitánynak.

– Sok szerencsét, kapitány – mondta. – Hála Istennek, hogy van valaki, aki kisegít minket.

– Köszönöm, uram – mondta Pickering.

Hunt távozott, Pickering pedig Vandergriftre nézett.

– Ez igazán kedves és hízegő rám nézve – mondta Pickering –, de nem vagyok alkalmas rá, hogy Goettge nyomdokaiba lépjek.

– Maga nem figyelt oda arra, amit az ezredes mondott, Pickering – mondta Vandergrift. – A hangsúly a „valaki” szón volt. Nincs más emberem, aki felvehetne a fonalat Goettge után. Senki sem számít rá, hogy ilyen módon veszíti el a G-2-jét. Nem is beszélve az 5. tengerészgyalogosok S-2-jéről, aki ideiglenesen elláthatta volna Goettge posztját.

– Én megteszek minden tőlem telhetőt, uram, de magának egy profira lenne szüksége.

– Természetesen rádiótávíratolni fogok, hogy küldjenek ide valakit – mondta Vandergrift. – De amíg ideér, illetve amíg alkalom nem nyílik rá, hogy magát hazaparancsoljam, maga a G-2.

– Segítségre lesz szükségem, uram.

– Jack Steckerre gondol? Jól sejtem?

– Igen, uram.

Jack NU Stecker őrnagy vezette az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóalját, amikor lerohanták Tulagit. A csata közben Stecker személyesen lőtt ki egy orvlövészt, aki bevette magát egy bunkerbe, ahonnan egymaga megállította a 2. zászlóalj előrenyomulását. Stecker egyszerűen fogta a puskáját, kísértelt a fedezék mögül, és 200 méterről fejbe lőtte a japánt. Pickeringet egyáltalán nem lepte meg a történet, amikor a fülébe jutott.

– Harris tábornok nem fog örülni neki, hogy meg kell válnia Steckertől, de kénytelen lesz beletörödni. Tulagit biztosították, és Steckemek most már nagyobb hasznát látjuk, ha áthívjuk a hadosztályhoz, hogy magával dolgozzon. Amint felkel a nap, odaküldök egy csónakot Tulagira, és idehozatom. Ő sem lesz éppen boldog, de ez van.

– Már csak azért sem lesz boldog, mert nekem kell majd dolgoznia – mondta Pickering. – 1918-ban, Franciaországban, ő volt az őrmesterem, amikor tizedesként szolgáltam.

Vandergrift Pickeringre pillantott, és elmosolyodott.

– Azt hiszem, ezt hívják hadiszerencsének, kapitány – mondta ünnepélyes hangon, aztán témát váltott. – Van még valami, amit azt hiszem, el kell mondanom magának. Mennyire ismeri, illetve ismerte Cory hadnagyot?

– Az 5. tengerészgyalogosok japán tolmácsára gondol?

Vandergrift bólintott.

– Semennyire, uram.

– Ő is csak négy hónapja került a Tengerészgyalogsághoz, Pickering. Áprilisban. Közvetlen kinevezéssel. Azelőtt a Haditengerészet alkalmazásában állt. Washingtonban. A hírszerzésnek végzett valamilyen munkát. Nagy titokban. Kaptam egy igen furcsa üzenetet a hadnagyot illetően. Közölték velem, hogy bármi történjék is, akadályozzam meg, hogy japán kézre kerüljön!

– Jesszusom! – mondta Pickering, akinek fel sem tűnt, hogy megszólalt. *Úristen! Lehet, hogy tudott a Varázslatról! Ki volt az a barom, aki egy gyalogezredhez osztotta be?*

– A reakciójából ítélve arra következtetek, hogy maga feltehetően tudja, hogy miről van szó – mondta Vandergrift. – Az üzenetben nem tértek ki arra, hogy milyen eszközökkel akadályozzam meg, hogy a hadnagy japán kézre kerüljön. Vajon arra gondoltak, hogy ne engedjem, hogy részt vegyen ilyesfajta őrzáratokon? Vagy valami ettől is kellemetlenebb lépést várnak el tőlem?

– Uram, vannak olyan titkos információk, amelyek a legdrasztikusabb lépéseket is szentesítik, ha arról van szó, hogy esetleg ellenséges kézre kerülhetnek.

– Maga is azok közé tartozik, akik hozzáférnek ilyesfajta információkhoz, kapitány?

– Igen, uram.

– Akkor, gondolom, mondanom sem kell magának, hogy ne ajánlkozzon olyan feladatokra, amelyek teljesítése közben esetleg japán kézre kerülhet.

– Nem, uram.

– Hacsak nincs valami, amiről tudnom kellene, és amiben azonnal döntést kellene hoznunk, azt javaslom, hogy próbáljunk meg aludni egy keveset. Ma éjszaka már semmit sem tehetünk Goettge embereiért.

– Igen, uram – mondta Pickering. – Uram, fel tudjuk venni a kapcsolatot Pearl Harborttal?

– Tudomásom szerint igen.

– El kell küldenem egy üzenetet – mondta Pickering. – Felhatalmazásom van rá, uram, hogy...

– Mindent tudok magáról, Pickering. Nem kell engedélyt kérnie tőlem, hogy rádiótáviratot küldjön a haditengerészeti miniszternek, nekem pedig nincs jogomban megkérdezni, hogy mit akar közölni vele.

Azt hiszi – gondolta Pickering – hogy értesítem Washingtont arról, hogy Cory hadnagy feltehetően japán fogságba esett. Erre nem is gondoltam. Mindenesetre közlöm velük a hírt.

– Engedélyével, uram – mondta Pickering.

Vandergrift elmosolyodott, aztán intett Pickeringnek, hogy elmehet. – Tudja, Pickering, azt kell mondanom, hogy egyetérték Hunt ezredes magára tett szentimentális megjegyzésével – mondta Vandergrift.

(Kettő)

Az 1. tengerészgyalogos-hadosztály híradós részlegéhez beosztott ügyeletes tiszt egy hadnagy volt. Éppen szunyókált, de azonnal felébredt, amikor Pickering belépett a kis, homokzsák falú helyiségbe.

– Segíthetek valamiben, ezredes? – kérdezte a hadnagy, miközben talpra szökkent.

– Pickering kapitány vagyok. Küldenem kell egy „Szigorúan Titkos”-rádiótáviratot. Maga a rejtjelező tiszt?

– Igen, uram, de... kapitány, milyen hatáskörben jár el?

Pickering elővette a zsebéből a vízhatlan papírba csomagolt parancsát, és megmutatta a tisztnek.

– Ha ez nem lenne elég, hadnagy, felhívhatja Vandergrift tábornokot is.

– Arra nem lesz szükség, uram. Hol van az üzenet?

– Még nem írtam meg – mondta Pickering. – Őrmester, nem bánná, ha egy időre kölcsönvenném az íróasztalát és az írógépét?

Az őrmester, aki addig a rádiótávíró kezelésével volt elfoglalva, kérdőn a hadnagyra nézett. A hadnagy bólintott. Az őrmester felállt, Pickering pedig leült az írógép elé. Az írógépbe már be volt fűzve egy ív papír.

Pickering a hadnagyra nézett.

– A hadművelleti utasításnál eggyel kisebb prioritás az a „sürgős”, igaz?

– Igen, uram.

Pickering türelmetlenül dobolt az ujjbegyeivel, miközben fejben megfogalmazta az üzenetet. Aztán gépelni kezdett. Nagyon jó gépíró volt. Még altiszt korában tanult meg gépelni, a tengeren, unaloműző gyanánt. Nem sokkal később rájött, hogy ha saját maga gépeli a leveleit, sokkal gyorsabban készül el, mintha a titkárnőjének diktálja.

SÜRGŐS

FELADÓ: 1. TENGERSZGYALOGOS-HADOSZTÁLY, FŐHADISZÁLLÁS

CÍMZETT: CINCPAC

1942. AUGUSZTUS 13.

SZIGORÚAN TITKOS ÜZENET FLEMING PICKERING TARTALÉKOS HADITENGERSZ-KAPITÁNYTÓL KIZÁRÓLAG A HADITENGERESZETI MINISZTER (WASHINGTON) RÉSZÉRE.

1. FRANK GOETTGE EZREDES (1. HADOSZTÁLY, G-2), WILLIAM RINGER SZÁZADOS (5. TENGERSZGYALOGOSOK, 2. ZÁSZLÓALJ, S-2) ÉS RALPH CORY FŐHADNAGY (5. TENGERSZGYALOGOSOK, JAPÁN TOLMÁCS) ÜTKÖZET KÖZBEN ELTÜNT. A HELYÜKRE AZONNALI HATÁLLYAL, LÉGI ÚTON KÉRÜNK MEGFELELŐEN KÉPZETT TISZTEKET.

2. NOHA AZ 1. HADOSZTÁLYNAK AZONNALI HATÁLLYAL SZÜKSÉGE LENNE A KÉRT TISZTEKRE A FENT NEVEZETT POSZTOK BETÖLTÉSÉRE, A LEHETŐ LEGHATÁROZOTTABBAN KÉREM, HOGY AZON SZEMÉLYEKET, AKIK BIZONYOS SZIGORÚAN TITKOS INFORMÁCIÓKHOZ HOZZÁFÉRHETNEK, NE OSSZANAK BE

OLYAN SZOLGÁLATRA, AMELYEK TELJESÍTÉSE SORÁN FENN ÁLL A VESZÉLYE
ANNAK, HOGY EZEK A SZEMÉLYEK ELLENSÉGES KÉZRE KERÜLJENEK.
3. AMÍG A KÉRT TISZTEK MEGÉRKEZNEK, ALULÍROTT ÁTVESZI AZ 1. TENGE-
RÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLY G-2-JE HELYÉT.

FLEMING PICKERING KAPITÁNY

1. TENGHERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLY, G-2

USA HADITENGERÉSZET

SZIGORÚAN TITKOS ÜZENET VÉGE

Kitépte az üzenetet az írógépből, és elolvasta.

Ha a második bekezdésből Haughton nem jön rá, hogy valami hülye barom Cory hadnagyot, aki minden valószínűség szerint tudott a Varázslatról, egy gyalogosszakkaszhoz osztotta be, akkor nem is olyan okos, mint amilyennek gondolom.

A hadnagy kezébe nyomta a papírt.

– Kódolja, aztán küldje el, amilyen gyorsan csak lehet! – mondta Pickering.

– Igen, uram – mondta a hadnagy. Elolvasta az üzenetet.

– Úristen, mind meghaltak? Hogy a francba lehet ez?

– Ez egy hosszú, szomorú történet, hadnagy – mondta Pickering, és kísértalt a híradós bunkerből.

(Három)

Ausztrália, Brisbane

A délnyugat-Csendes-óceáni térség főhadiszállása

1942. augusztus 13.

Miután felszállt Pearl Harborból, George F. Daüey alezredes azon morfondírozott a repülőgépen, hogy valamit tennie kell vadonatúj, túlságosan is csillogó ezüst tölgyfaleveleivel. A gond csak az volt, hogy nem tudta, mivel érhetné el a legjobb eredményt... Úgy vélte, hogy ha csak úgy szimplán nekidörzsöli valaminek – mondjuk egy szőnyegnek –, azzal még nem éri el a célját. Ha pedig megdolgozza mondjuk egy körömrészelővel, akkor a végeredmény egy alezredesi ezüst falevél lesz, amiről ordítani fog, hogy valaki megdolgozta egy körömrészelővel.

Mielőtt elnyomta az álom, arra gondolt, hogy ha megérkezik Ausztráliába, és elfoglalja a szállását, és *mielőtt* még szolgálatra jelentkezne, egy kis homokot szór a Blitz törölőkendőjére, és azzal fogja megdörzsölni azokat az alezredesi faleveleket. A gondolatot roppant szórakoztatónak találta. A nyolc év alatt, amit a Tengerészgyalogságnál eltöltött, legalább húsz Blitz törölőkendőt használt el azért, hogy a rangjelzése úgy csillogjon, ahogy kell. Most pedig arra készült használni a kendőt, hogy mattabb külsőt kölcsönözzön a csillogó faleveleknek.

Dailey alezredes nem a hiúsága miatt vetemedett ilyesmire. Nem arról volt szó, hogy úgy vélte, jobban el tudja majd látni az új posztját, ha azt gondolják

róla, hogy nem mostanában léptették elő. Jóllehet valóban csak tizenhárom nappal azelőtt léptették elő, és tényleg jó munkát akart végezni.

Amikor végre Brisbane-be ért, annyi minden történt, és olyan gyorsan, hogy el is felejtkezett arról, hogy meg akart szabadulni az alezredesi tölgyfalevelek fenyétől.

Először is egy szárnysegéd várt rá a repülőtéren, egy hadnagy, egy 1940-es Packard Clipper szolgálati autóval, valamint egy sofőrrel és egy tisztiszolgával.

– Ezredes – mondta a hadnagy –, a délnyugat-csendes-óceáni haderő főparancsnoksága és Willoughby tábornok nevében üdvözlöm Ausztráliában. A tábornok megkért, hogy közöljem magával, mennyire sajnálja, hogy nem tudott személyesen kijönni maga elé, de pillanatnyilag fontos megbeszélést folytat a főparancsnokkal.

A főparancsnok – természetesen – Douglas MacArthur tábornok volt. MacArthur tábornok négycsillagos vezérezredes volt. A Tengerészgyalogságnál egyetlen négycsillagos tábornok sem volt. Még a Tengerészgyalogság főparancsnoka is „csak” háromcsillagos altábornagy volt. És őt is csak nemrégiben léptették elő, mert addig a megnevezése vezérőrnagy parancsnok volt – mindössze két csillaggal.

Szent isten, találkozni fogok MacArthurral.

– Ha találkoznom kell a tábornokkal – mondta Dailey –, bármelyik tábornokkal, mindenképpen ki kell vasaltatnom az egyenruhámat.

– Nem probléma, uram – mondta a szárnysegéd. – A Lennonban van szoba-asszony-szolgálat. Beszélek a vezetővel, és elmagyarázom neki, hogy miről van szó.

– A Lennonban?

– A Lennon Hotelben, uram. A tiszteletlenebbek csak „Limonádé”-nak hívják. Ott vannak elszállásolva a magas rangú tisztek, uram.

– Kiváló – mondta Dailey.

George F. Dailey is csak ember volt. Még nem szokott ugyan hozzá, hogy „ezredesinek szólítsák, de nagyon tetszett neki a dolog. És a „magas rangú tiszt” kifejezés is remekül csengett, főleg azok után, hogy nyilvánvalóvá vált a számára, hogy legalábbis egy tábornok Douglas MacArthur tábornok törzskarából őt is ezek közé a tisztek közé sorolta.

A Lennon Hotelről kiderült, hogy igazán remek hely. Zegzugos, a századfordulón épített épület volt, magas mennyezettel és töméntelen, csillogóra fényesített rézzel és ragyogó faborítással. Ahogy Willoughby tábornok szárnysegédje keresztülvezette a szálloda előcsarnokán, Dailey látott egy bárt is, és nem tudott nem elmosolyodni, amikor elolvasta a rézbetűkkel szedett feliratot, amit a bejárat fölött helyeztek el: **ÚRIEMBEREK SZALONJA**.

Ahhoz képest, hogy még csak délután volt, meglehetősen sok vendég tartózkodott odabent; rengeteg férfi, a legkülönbözőbb egyenruhában. Tengerészgyalogos-egyenruhát viszont egyet sem látott, és azon kezdett el tűnődni, hogy vajon hány tengerészgyalogos szolgálhat a főparancsnokságon, már persze, ha

egyáltalán szolgál ott tengerészgyalogos rajta kívül. Erről a dologról nem esett szó az eligazításokon, amelyeken részt vett Washingtonban és a ONCPAC-nél, Pearl Harborban.

15.55-kor Willoughby tábornok Packard Clipper gépkocsija kitette Dailey alezredest a délnyugat-csendes-óceáni haderő főparancsnokságának épülete előtt. Egy modern épületet látott. Dailey azon tűnődött, hogy vajon mi lehetett az épület eredetileg, mert most egy új, „DÉLNYUGAT-CSENDES-ÓCEÁNI HADERŐ, FŐPARANCSNOKSÁG” feliratú tábla állt azon a helyen, ahol valószínűleg a régi funkciójáról árulkodó feliratot a márványba vésték.

Willoughby tábornok szárnysegédje olvasott Dailey gondolataiban.

– Eredetileg egy biztosítótársaság működött itt, ezredes. Az ausztrál hadsereg érti a dolgát. Ha kell nekik egy épület, csak közlik a lakókkal, hogy kívül tágasabb.

– Értem – mondta Dailey.

Látott még egy érdekes dolgot, mielőtt a fehér sisakos katonai rendőr kinyitotta előtte az ajtót. Egy Studebaker President parkolt le a magas rangú tisztek részére fenntartott parkolóba. Az autó ajtaján a Tengerészgyalogság emblémája díszelgett, a motorháztetőre pedig az USA TENGERÉSZGYALOGSÁG felirat volt festve. Egy tengerészgyalogos őrmester szállt ki az autóból, kezében aktatáskával, és elindult a bejárat felé. Tehát legalább még egy tengerészgyalogos-tiszt szolgált a főparancsnokságon, akinek szolgálati autója és sofőre is volt.

– Látom, nem vagyok egyedül – mondta Dailey alezredes a szárnysegédnek.

– Ott van még egy tengerészgyalogos.

– Ő az egyik barlanglakónk, uram.

– Tessék?

– A titkosdokumentum-raktár és a rejtjelező szoba két szinttel a felszín alatt kapott helyet. Azokat, akik odalent dolgoznak a sötétben, mindenki csak barlanglakónak hívja.

– Értem.

– Azt hiszem, egyszer mintha valakitől azt hallottam volna, hogy az az őrmester egy japán fordító.

– Vagy úgy – mondta Dailey.

Már éppen azon volt, hogy megkérdezi, hogy lehet, hogy egy őrmesternek szolgálati autója van, amikor rájött, hogy nyilván nem az övé az autó, hanem egy megfelelő rendfokozattal rendelkező tengerészgyalogos-tiszté. Azt kívánta, bár csak erről is esett volna pár szó azokon az eligazításokon. Jó lett volna tudni, hogy az a másik tengerészgyalogos-tiszt vagy tisztek, nálánál magasabb vagy alacsonyabb rendfokozattal rendelkeznek.

A lift a nyolcadik emeletre vitte őket.

Charles Willoughby dandártábornok szívélyesen üdvözölte Daileyt, kávéval kínálta, és teljesen szükségtelenül elnézést kért, amiért nem ment ki elé a repülőterre, végül pedig megkérdezte, hogy kielégítőnek találja-e a szállását.

Aztán feltett neki egy furcsa kérdést.

– Mond magának valamit az a szó, hogy Varázslat, ezredes?

– Nem, uram. Nem mondanám.

– Jó, nem fontos – mondta Willoughby.

Dailey nem volt ostoba. Willoughby tábornok nem azért kérdezte meg, hogy tudja-e, mi az a Varázslat – bármi legyen is az –, mert nem fontos, hanem azért, mert nagyon is fontos, és Willoughby arra számított, hogy Dailey tudni fog róla.

Vajon mi a franc lehet ez a Varázslat, és miért nem beszéltek nekem róla?

16.43-kor beléptek MacArthur tábornok külső irodájába. Willoughby tábornok bemutatta Daileyt Sidney Huff alezredesnek, MacArthur tábornok szárnysegédjének. Daileyt ez is arra emlékeztette, hogy micsoda előkelő társaságba is került. Egy *alezredes* mint szárnysegéd!

Pontosan 16.45-kor Huff ezredes bejelentést tett.

– Uraim, a főparancsnok várja magukat.

Douglas MacArthur tábornok pontosan úgy nézett ki, mint a fotója a *Life* magazin címlapján. A tábornok felállt hatalmas, mahagóni íróasztala mögül. Khaki inget viselt, ami a nyakánál ki volt gombolva, illetve khaki nadrágot. A híres, ütött-kopott, aranyhímzésekkel gazdagon díszített sapka MacArthur „BEJÖVŐ ÜZENETEK” feliratú kosarában pihent. Dailey körülnézett, de nem találta MacArthur híres kukoricacsutka pipáját.

– Tábornok, bemutatom Dailey alezredest. Ezredes, a főparancsnok.

Daileynek eszébe jutott, hogy a Hadseregnek nemcsak a szabadban szokás tisztelegni, hanem fedél alatt is, úgyhogy tisztelgett. MacArthur hanyag eleganciával a homlokához érintette a kezét, majd kezét nyújtott Daileynek.

– Nagyon örülünk, hogy itt van, ezredes – mondta MacArthur.

– Megtiszteltetés, hogy itt lehetek, uram.

– Térjünk rögtön a lényegre, ezredes... – mondta MacArthur, de aztán félbeszakította saját magát. – Kérem, foglaljon helyet! Természetesen szívesen megkínálom kávéval, de már majdnem tizenhét óra van... és mit is mondanak maguk, tengerészek, ilyenkor? Ideje bevonni a fővitorlát? Szóval ilyenkor én mindig magamhoz veszek egy kis frissítőt.

– Köszönöm, uram.

– Az egész Haditengerészetnél nincs még egy ember, akit jobban tisztelnék Chester Nimitz tengernagynál. Emberként és haditengerészként egyaránt igen nagyra becsülöm – tért a lényegre MacArthur, hogy mielőbb tisztázzák, mi is lesz Dailey szerepe. – Testvéremnek tekintem.

– Igen, uram.

– Sajnálatos módon az utóbbi időben olyasféle pletykák keringenek rólunk, amelyek azt próbálják elhitetni, hogy mostanában nem zökkenőmentes a kapcsolatunk. Ez azonban nem több ostoba szóbeszédnél. *Volt* néhány igen őszinte eszmecserénk, amely során mindketten a magunk szemszögéből próbáltuk megközelíteni a problémákat. És ez így is van rendjén. A nézeteltérésünket azonban úgy rendeztük, hogy közben egy jöttányi harag sem volt bennünk. így van, Willoughby?

– Abszolúte, tábornok.

– Nem tudom, hogy hogyan indulnak el az ilyesfajta pletykák – mondta MacArthur –, csak annyit tudok, hogy elindulnak, és olyan gyorsan eljutnak mindenkihez, hogy a híradós hadtestnek is érdemes lenne alkalmaznia ezt a technikát.

Dailey azonnal megéreztte, hogy a tábornok ezen mondatát szellemes megjegyzésnek szánta, és hogy elvárja tőle, hogy minimum elmosolyodjon vagy felnevessen. Eleget is tett a tábornok elvárásának.

– Feltételezem, hogy Willoughby ezredes megfelelő szállást szerzett magának. Szállást, autót és a többi. Van esetleg valami, amit Willoughby ezredes nem tett meg, amit viszont én megtehetek Nimitz tengernagy személyes képviselőjéért, hogy még jobban érezze magát?

– A szállásom megfelelő, uram. Willoughby ezredes roppant szívélyes volt hozzám.

– Autót nem szereztem neki, tábornok – vallotta be Willoughby. – Erre az egyre nem gondoltam.

– Sid, menjen a telefonhoz, és szóljon oda laktanyaparancsnoknak, hogy utaljon ki egy autót Bailey ezredesnek...

– Dailey ezredes, tábornok – mondta Willoughby ezredes.

– Akkor Dailey ezredesnek – mondta MacArthur olyan hangon, amin érződött, hogy nem tetszett neki, hogy kijavították és félbeszakították. – Azonnali hatállyal.

– Igen, uram – mondta Huff, és elindult kifelé a szobából.

– Sid – szólott utána MacArthur –, mondja meg Gomez őrmesternek, hogy úgy döntöttem, hogy már öt óra van! Parancsot kapott, amit pontosan öt órákor kell teljesítenie.

Egy pillanattal később egy köpcös filippínó törzsőrmester jelent meg a szobában. Egy kis zsúrkocsit görgetett maga előtt, amin italok voltak, illetve jó néhány pohár és egy jéggel teli ezüsttál.

Jó öt perccel később a MacArthur íróasztalán lévő telefonok egyike megcsörrent.

Huff a második csörgésre felvette.

– A főparancsnok irodája, itt Huffezredes.

Egy ideig hallgatott, aztán a kezével letakarta a telefonkagyló mikrofonját.

– Hon hadnagy az, uram. Két Varázslata van.

Már megint ez a Varázslat Mindenképpen fontos lehet, különben nem szólnának róla MacArthur tábornoknak. Ráadásul kettő van belőle. Két Varázslat. Vajon mi a francot jelenthet ez?

– Kérje meg, hogy hozza fel! – adta ki az utasítást MacArthur. – Mondja meg neki, hogy Willoughby ezredes is itt van!

MacArthur Daileyre nézett.

– Nem kell sietnie, Bailey. Igya csak meg az italát! De ha Plútó... Hon hadnagy. Rendkívüli fickó. Az MIT-n csinálta a doktoriját. Kiváló bridzsjátékos. Ha Hon hadnagy ideér, meg kell kérnem, hogy távozzon.

– Természetesen, uram.

– Szokott maga bridzselni, Bailey?

– Igen, uram.

– Nos, Mrs. MacArthurral úgy gondoljuk, hogy jó bridzsjátékosok vagyunk. Próbát teszünk magával is valamelyik este.

– Megtisztel vele, uram.

– Sid, írja fel, hogy amint Bailey ezredes berendezkedett nálunk, és lesz egy kis ideje, akkor meg kell hívnunk bridzsezni!

– Igen, uram.

Egy perccel később valaki kopogtatott az ajtón. Egy nagydarab ázsiai fickó, egy híradós főhadnagy sétált be az irodába. Két, „Szigorúan Titkos”-felirattal ellátott irattartót tartott a kezében.

– Remélem, hogy nem valami ijesztő dolgot hozott nekem, Plútó – mondta MacArthur tábornok.

– Én inkább érdekesnek nevezném, mint ijesztőnek, uram.

– Nos, akkor ide velük! – mondta MacArthur. – Sid, intézze el azt az autót Bailey ezredesnek!

– Igen, uram.

– Örülök, hogy velünk van, Bailey – mondta MacArthur.

– Köszönöm, uram – mondta Dailey, aztán Huff sietve kitessekelte a szobából.

(Négy)

John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos őrmester felfigyelt George F. Dailey alezredesre az épület előtt, és azon kezdett el tűnődni, hogy vajon ki lehet. Aztán másra terelődtek a gondolatai. Az egyetlen szokatlan dolog az alezredesben a két repülősszárnny volt, amit a zubbonyán látott. A délnyugatcsendes-óceáni haderő főparancsnokságának épületében gyakran látott tengerészgyalogos-tiszteket, akiket ilyen vagy olyan okból küldtek oda, de ez volt az első tengerészgyalogos repülő, akit Moore az épület környékén látott.

Beszállt a liftbe, és lement vele az alagsorba. Megmutatta az igazolványát az MP-s őrmesternek, aki a lift előtt strázsált a folyosón. Noha jól ismerték egymást, az őrmester alaposan megnézte magának. Aztán Moore aláírta a híradós központ jelenléti ívét.

– Tegnap éjjel meg ma reggel mindenki téged keresett – mondta az MP-s őrmester. – A századirodára voltál beosztva ügyeletesnek.

– Kiköltöztettek a laktanyából – mondta Moore.

– Úgy látszik, hogy senki nem szólt nekik. Hú, de pipák voltak.

– Kinyalhatják a seggem – mondta Moore.

– Azért csak vigyázz magadra! Nagyon be voltak pipulva – mondta az MP-s őrmester. – Az egész kibaszott háborút azért fogjuk elveszíteni, mert te nem voltál ott, hogy felvedd a kibaszott telefonokat.

Moore felnevetett, aztán az őrmesterre biccentett, és a folyosó végére ment. A rejtjelező részleghez egy acélajtó vezetett. Itt egy újabb MP-s strázsált, egy tizedes. Nála is volt egy jelenléti ív, amit alá kellett írni.

Újabb igazolvány-ellenőrzés következett, ami után Moore kinyithatta az acélajtót, amely mögött – legalábbis elméletben – Plútó Hon és Mrs. Ellen Feller „űzte az ipart”.

Bezárta az ajtót maga mögött, és ráfordította a kulcsot.

– Úgy látom, hogy a kedves nővér nem kísért el. Bizonyára Biblia-órán van.

– Teniszeznek – mondta Moore. – Azt mondta, hogy ha van valami érdekes dolog a számára, akkor vigyem el a házhoz.

Érthető okokból, Mrs. Feller csak akkor ment le a „kockába”, ha nagyon muszáj volt.

– Teniszeznek? Ez új.

– A versenypálya mellett van vagy fél tucat teniszpálya. Addig érdeklődött, hogy megengedték neki, hogy beszálljon egy partiba.

– Pokoli dolog a háború, mi, Moore?

– De szuper lábai vannak – mondta Moore, és rögtön meg is bánta, hogy ilyesmit mondott. Biztosra vette, hogy Plútó nem fogja szó nélkül hagyni a dolgot. És valóban.

– Ejnye, Moore, micsoda dolog férjes asszonyok lábára megjegyzést tenni? – mondta Plútó szigorú hangot imitálva. – Egyáltalán, mikor láttad te a lábait? Csak nincs valami közted és a kedves nővér között, amiről eddig nem szereztem tudomást?

– Teniszdresszt vett magának. Érted. Megkérdezte tőlem, hogy szerintem nem túlságosan kihívó-e ilyesmit felvenni.

– Na, és nem volt túlságosan kihívó?

– Ugyan már. Persze, hogy nem. Alig volt valamivel rövidebb egy normális ruhánál.

– De azért ahhoz elég rövid volt, hogy megnézd magadnak a lábát, mi?

– Miért is kellett ilyesmit mondanom. Tudhattam volna – mondta Moore. – Mi újság?

Remélem, hogy ezzel le is akadt a témáról!

Hon letolta a „Szigorúan Titkos”-felirattal ellátott fedőlapot az íróasztalán lévő vékony papírkötegről, amelyet néhány perccel korábban vett ki a rejtjelező-gépből. Moore kezébe adta a papírokat.

– Lehet, hogy a japcsik most nekilódulnak – mondta Hon. Moore elolvasta az elfogott üzeneteket.

A legfontosabb legfelül volt. A tokiói, császári vezérkartól származott, és Nisizo Cukahara repülő ellentengernagynak -all. légiflotta parancsnokának –,

illetve Hanikicsi Hjakutake altábomagynak – a Rabaulon állomásozó, 17. hadsereg parancsnokának – volt címezve.

Az üzenetben az állt, hogy a japán haditengerészetnek ezentúl nem kell a Guadalcanalen, Tulagin és Gavutun állomásozó amerikaiakkal foglalkoznia, és hogy a 17. hadseregre bízták az ellenség visszaszorítását.

– Pearl Harbor szerint ez mit jelent? Úgy értem, erre számítottak, nem? – kérdezte Moore. – A japán haditengerészetnek nincs is elegendő embere a térségben. Ha valakinek sikerülhet lesöpörni minket azokról a szigetekről, akkor az a japcsik hadserege lesz.

– Pearl Harbor valóban erre számított – mondta Hon. – Olvasd el a többit is! A következő elfogott üzenet – amit szintén a császári vezérkar küldött –

egy, a tengeren tartózkodó konvojnak szólt. Az üzenetben utasították a konvoj parancsnokát, hogy forduljon Truk irányába, és rakodja le az Icsüá Butáit.

– Az a 7. hadosztály 28. gyalogsága, igaz? – kérdezte Moore. – Az, amelyik Guamon volt?

– Így van. Első osztályú katonák. Kijano Icsiki ezredes emberei. Kétezer fő. Moore csak nemrégiben tudta meg, hogy a japán hadseregnek volt egy ropant érdekes szokása: a kiváló alakulatokat a parancsnokaikról nevezték el.

A következő elfogott üzenetekben – kettőben – egy ajánlat szerepelt, amelyet a Császári Haditengerészet tett Hjakutake tábornoknak, és amelyben a rendelkezésére bocsátott egy zászlóaljnyi rikuszentájt, akiket „az új feladata teljesítésében jól fel tud majd használni”, illetve a válasz, amelyben a tábornok elfogadta a felajánlást.

Az utolsó két elfogott üzenetben azt olvasta, hogy két gyalogdandárt küld a Palau-szigetekre Hjakutake parancsnoksága alá, továbbá közölték, hogy a rendelkezésére bocsátják az Icsüá Butáit is, amint elérték a következő állomásukat, amely természetesen Truk volt, ahogy az az előző üzenetben szerepelt.

– Jó – mondta Moore. – Mi nem stimmel itt?

– Te mondd meg nekem! Te vagy az, aki folyton észrevesz olyasmit is, amit nem kellene, például egy misszionáriusnő lábát.

– Ugyan már, hadnagy!

– Adok egy kis segítséget – mondta Hon. – Számok. Fejadagok. Ez már két segítség.

– Nem értem.

– Mi van Guadalcanalen?

– Nem tudom – felelte Moore, de aztán egy kicsit elgondolkodott, és eszébe jutott valami. – Kevesebb mint egy hadosztály, mert nem sikerült mindenkit partra szállítani. Erről van szó?

– Plusz a raider-zászlóalj és az ejtőernyős-zászlóalj, mínusz azok a tengerészgyalogos-egységek, amiket nem tudtak kirakni a partra. Egy hadosztály mintegy tíz-, tizenkétezer ember.

– Rendben.

– Én személy szerint úgy becsültem, hogy Guadalcanalen meglehetősen nagy létszámban fogunk japánokat találni, de mondjuk, hogy az invázió pillanatában hatezren voltak ott. Tegyük fel, hogy még mindig ott van, mondjuk négyezer japán... nem hiszem, hogy annyian lennének, de...

– Jól van – mondta Moore, aki már sejtette, hogy mire akar kilyukadni Hon.

– Mi van jól?

– Hány japcsi van egy dandárban?

– Háromezer. Ez nagyjából a mi ezredhaderejű, harcoló egységünknek felel meg. Gyakorlatilag egy gyalogezred, kiegészítve tüzérséggel és pár tankkal, illetve kiszolgáló személyzettel.

– Tehát háromezer katona van egy dandárban a Palau-szigeteken, plusz hat-ezer az Icsiki Butáiban Trukon, plusz mi? Öt- vagy hatszáz fő a rikuszentáj-zászlóaljban? Ötezer-ötszáz fő. Meg a négyezer, akiket szerinted Guadalcanalen hagytak. Kilencezer-ötszáz, tízezer fő.

– Ha optimistán nézzük a dolgot – mondta Hon –, legalább annyi emberük lesz ott, mint nekünk. De valószínűbbnek tartom, hogy ezer fővel kevesebben lesznek.

– És egy hadsereget lehetetlenség a tengerbe zavarni, hacsak az ember nem rendelkezik... mekkora?... kétszeres túlerővel?

– Kérdés – mondta Hon. – Vajon minden üzenetet sikerült elfognunk? Vagy voltak még más üzenetek is, amikben még több katonát rendeltek a térségbe? A legvalószínűbb válasz a kérdésre, hogy valószínűleg nem. Tudunk még két hadosztályról, amit Rabaulon keresztül akarnak Új-Guineába küldeni. Tehát a válasz emiatt is az, hogy valószínűleg nem.

– Kérdés – folytatta Moore. – Nem tudják a japánok, hogy hány emberünk van Guadalcanalen? A legvalószínűbb válasz az, hogy nagyon jól tudják a rohadékok.

– Vagyis?

– Kérdés. Tényleg azt hiszik magukról, hogy ennyivel jobb katonák nálunk, és hogy képesek lesznek annyi katonával, amennyi ott van, meg amennyit még oda akarnak küldeni, lesöpörni minket Guadalcanalról? Válasz: Nem tudom. Nem ostobák, de ha a büszkeségükbe gázolnak, kiszámíthatatlanná válnak.

– Mit szólna ehhez? Kérdés. Vajon csak azért küldenek mindössze ötezer katonát, mert nincs elég szállítóeszközük több katona mozgatásához? Valószínű válasz: Fogalmam sincs. Lehet, hogy van elég hajójuk, és először azt a két hadosztályt viszik Rabaulról Új-Guineába, és Guadalcanal későbbre hagyják.

– Akkor a szállítással kapcsolatos információkra vadásszunk? – kérdezte Moore.

– Van itt még valami. Ezekben az üzenetekben sehol sem láttam utalást arra, hogy a japánok aggódnának amiatt, hogy beüzemeljük azt a repülőtérét. Ez vajon azt jelenti, hogy úgy gondolják, úgysem tudjuk megcsinálni? Vagy nem fogták még fel, hogy mekkora a jelentősége annak a repülőtérnek?

– Hány üzenetet kell átnézni?

- Még harmincat.
- Nekilátok – mondta Moore.
- Reméltem, hogy magaddal hozod a kedves nővért, mert most elkelne a segítsége. Miért van az, hogy mi dolgozunk, ő meg bezsebeli a pénzt?
- Hadnagy – mondta Moore dühös és felháborodott hangot színelve –, ez a kijelentése igazán méltatlan egy úriemberhez.
- Nem *én* nézegettem a lábát. Nem *én* vagyok az, aki úriemberhez méltatlan módon viselkedett.
- Kiviszem az üzeneteket a villába.
- Nem azt mondtad, hogy teniszeznek?
- Nem teniszezhet egész délután.
- Ó – mondta Hon. – Na, ide figyelj, John. Nem viccelek. Nem bízok abban a nőben. Tisztára úgy néz ki, mint aki most végzett el egy „Hogyan ékeskedjünk idegen tollakkal anélkül, hogy szétrúgnák érte a seggünket?” – kurzust.
- Ezt fejtsd ki egy kicsit bővebben – mondta Moore.
- Eddig egyetlen elemzés miatt sem tolták le, amit az uralkodónak készítetünk. Gondolj csak bele! Eddig egyszer sem tévedtünk. Persze ő aratja le a babérokat, mert mindenki azt hiszi, hogy ő a főnök. De ha egyszer is tévednénk, szerintem rögtön kijelentené: „Hon hadnagy nem egyeztetett velem.”
- Szerinted ennyire szemét?
- Ennyire.
- Hát, azt el kell ismernem, hogy én is éreztem, hogy valami nem stimmel vele.
- Biztosra akarok menni, úgyhogy teszek róla, hogy minden nyomorult dokumentumot elolvasson, ami csak befut ide. Nem akarom, hogy azt mondhasa, hogy valamelyik anyagot soha életében nem látta.
- És mi lesz az uralkodóval?
- Felhívom Sid Huffot, és megmondom neki, hogy van pár Varázslatom. Amiket elolvastál. Mielőtt elkészítenénk az elemzést, szeretném, ha a kedves nővér is letenne valamit az asztalra.
- Máris indulok – mondta Moore.
- Vigyél magaddal revolvert, és az aktatáskát. Bilincselj a csuklóhoz! Csak szép szabályosan, hadnagy!
- Rendben.
- Azt ugye nem kell mondanom, hogy ha megkeféled a kedves nővért, azzal elnyered az „évszázad legnagyobb baromsága”-díjat?
- Jesszusom, ez meg sem fordult a fejemben.
- Nem a fenét. Nem véletlenül tettél megjegyzést a lábára.
- Azt hiszel, amit akarsz. De ami engem illet, a hölgy jó híre nincs veszélyben.
- Jól van. Még valami. Azt tudod, hogy ma reggel óta engedély nélkül vagy távol?
- Hallottam, hogy az este kerestek.

– Igen. Azt hiszem, sikerült elintéznem, de addig ne menj a laktanya közelébe, amíg nem szólok.

– Emiatt sem kell aggódnod – mondta Moore.

Felvette az aktatáskát a padlóról, kinyitotta, és az asztalra helyezte. Hon belerakta az elfogott üzeneteket. Moore szerint inkább volt az ötven vagy hatvan üzenet, mint harminc. Aztán Moore becsukta a táskát, és a csuklójára kattintottá a Billincset. Hon kivett egy .45-ös, félautomata Colt revolvert a kartotékszekrény egyik fiókjából. Moore hátranyúlt, felhajtotta a zubbonya alját, a revolvert pedig a nadrágja övrészébe dugta.

– Egy szép nap így fogod magad seggbe löni – mondta Hon. Aztán felvette a telefonját, és tárcsázott.

– Huff ezredes? Uram, itt Hon hadnagy. Van néhány Varázslat-üzenetem, amit véleményem szerint látnia kellene a főparancsnoknak.

Moore kinyitotta az acélajtót, és kilépett a kis helyiségből. Amikor a lifthez ért, ahol rendes körülmények között egy MP-nek kellett volna strázsálnia, a Hadsereg egy technikus őrmesterét pillantotta meg, akit a laktanyából küldtek oda, és aki rá várt.

– Moore őrmester, tegnap este óta engedély nélkül van távol.

– Tévedés történt, őrmester – felelte Moore. – Már nem a laktanyában vagyok elszállásolva, úgyhogy nem oszthatnak be laktanyaszolgálatra.

– Mesélje el az első őrmesternek, őrmester. Azt mondta, hogy kerítsem elő magát, és vigyem be a laktanyába.

– Sajnálom – mondta Moore –, de ezt nem tehetem meg.

Moore feltartotta az aktatáskát.

– Leszarom azt a kibaszott aktatáskát – mondta az őrmester. – Velem fog jönni!

– Szólnom kell a tisztnek, akihez be vagyok osztva, ha el kell mennem valahová – mondta Moore, és visszament az irodába. Hon éppen az acélajtót zárta kulcsra, amikor odaért.

– Van itt egy technikus őrmester, aki a laktanyába akar rángatni – mondta Moore.

– Bassza meg! – mondta Hon. – Na, menjünk!

A technikus őrmester a külső biztonsági pontnál várakozott karba tett kézzel.

– Jól van, őrmester, miről van szó?

– Uram, Moore őrmestert a laktanyába kell vinnem. Tegnap este óta engedély nélkül van távol.

– Tévedésben van. Moore őrmester nem a laktanyában van elszállásolva.

– Uram, ez a parancs.

– Parancsom az nekem is van, őrmester. Az a parancsom, hogy küldjem Moore őrmestert ezzel az aktatáskával, ami tele van titkos dokumentumokkal, a... hogy kihez kell elküldeném, ahhoz magának semmi köze. De abban biztos lehet, hogy olyasvalakihez kell elküldenem, akinek a rendfokozata nagyságren-

dekkal magasabb a maga első őrmestere rendfokozatánál. És ha már itt tartunk, a laktanyaparancsnokát is zsebre vághatja bármikor. Maga engem nem fog megakadályozni a parancsom teljesítésében. Ha kell, lecsukatom ezzel az MP-vel. Meg vagyok értve, őrmester?

– Igen, uram.

– Rendben van, Moore, induljon! – mondta Hon.

– Igen, uram.

– Őrmester, maga szépen visszamegy a laktanyába! Megmondja az első őrmesterének, hogy *a)* Moore őrmester nem tartozik hozzá, és *b)* ha még egyszer ilyesmivel próbálkozik, kénytelen leszek értesíteni Pickering kapitányt, aki azonnal szólni fog Sutherland tábornoknak. Megértette?

– Igen, uram.

– Leléphet, őrmester.

– Igen, uram.

Lehet, hogy ez bejön – gondolta Hon. – *Ha meg nem, akkor bekapathatják, mert én magam megyek Sutherlandhez.*

Moore éppen a Studebaker ajtaját nyitotta ki, amikor a tengerészgyalogos repülő alezredes, akit korábban látott, odament hozzá.

– Jó napot, őrmester – mondta.

Moore kihúzta magát, és tisztelgett.

– Jó napot, uram.

– Örülök, hogy látok egy ismerős egyenruhát errefelé – mondta Dailey. – A nevem Dailey ezredes. Épp most jelentkeztem szolgálatra, mint a CINCPAC összekötő tisztje.

– Igen, uram – mondta Moore.

Beugrott neki a rádiótávirat, amit Pickering kapitány küldött a haditengerészeti miniszternek, és amiben kért egy összekötő tisztet.

– És maga mi szépet csinál errefelé, őrmester?

– Banning őrnagynak dolgozom, uram.

– Banning őrnagy a főparancsnokságra van beosztva?

– Nem, uram. Úgy értem, hogy a főparancsnokságnak dolgozik, de nem itt.

– Ó?

– Az őrnagy a 14. különleges egység parancsnoka.

– Értem – mondta Dailey. – Nem tudná megmondani, őrmester, hogy ki itt a rangidős tengerészgyalogos-tiszt?

– Azt hiszem, hogy Banning őrnagy, uram.

Jó tudni – gondolta Dailey. – *Mivel ez a Banning csak őrnagy, én vagyok a rangidős tengerészgyalogos-tiszt a főparancsnokságon.*

– Ha találkozik Banning őrnaggyal, őrmester, kérem, mondja meg neki, hogy összefutottunk, és hogy szívesen találkozni vele.

– Igen, uram, megmondom neki.

– Köszönöm, őrmester.

Dailey Moore-ra mosolygott, aztán visszament a főbejárathoz, hogy megvárja a szolgálati autót és a sofőrt, amit Douglas MacArthur tábornok személyes parancsára utaltak ki a CINCPAC összekötő tisztjének.

Közben azon morfondírozott, hogy mi lehet az a 14. különleges egység, és milyen feladatot teljesíthet.

(Öt)

Ausztrália, Brisbane

Manchester sugárút

Vízililiom-lak

1942. augusztus 13., 17.30

Ellen Fellerben felment a pumpa, amikor a Doomben Teniszkлубból visszatérve azt látta, hogy a Studebaker nem áll a ház előtt. Leparkolta a lenyitható tetőjű Jaguárt, amit Fleming Pickering hagyott ott neki, hogy azzal járjon, és bement a házba.

Azon töprengett, hogy miért bosszantotta fel annyira, hogy a kocsí – és vele együtt John Marston Moore őrmester – nem volt ott. Arra a következtetésre jutott, hogy azért lett dühös, mert így két választása maradt: vagy elkocsikázik a Lennon Hotelbe, és ott ebédel meg egyedül, amihez semmi kedve nem volt, vagy pedig készít magának valamit, és otthon eszi meg, szintén egyedül. Egyik alternatíva sem kápráztatta el.

Rettentően megszomjazott. A víznek, amit a tenispályán ivott, olyan íze volt, mintha egy évtizeden keresztül rozsdás hordóban tárolták volna; persze a háború miatt a Turf klubot is bezárták, úgyhogy még egy üdítőt sem tudott venni magának.

A hűtőben talált egy palack vizet. És sört. Vállat vont, kivett egy üveg sört, és kinyitotta. Mivel rajta kívül senki sem volt a lakásban, üvegből ivott. Jó fajta sör volt, keserűbb az amerikai söröknél, és kicsit arra a sörre emlékeztette, amit Kínában ivott.

Persze csak stikában – gondolta – mert Glen T. Feller tiszteletes, a Keresztény Missonárius Szövetség oszlopos tagjának a felesége nem engedhette meg magának, hogy meglássa egy frissen megkeresztelt pogány, amint üvegből vedeli a sört.

Vajon mit csinálhat a szemétládája mostanság?

Feller tiszteletes úgy döntött, hogy a háború ideje alatt az Úr munkáját Arizonában fogja végezni, és elviszi az evangéliumot az indiánoknak.

Lefogadom, hogy odavitte a nefritköveit, amiket Kínából csempészett ki. Az biztos, hogy Baltimore-ba nem vitte, és Washingtonba se. Különben már megtaláltam volna.

Most valószínűleg még ágyban van egy izmos, sima bőrű, ifjú indián fickóval, akit nagyon megkedvelt.

Na és, mi rossz van abban? Nem is olyan rossz dolog ágyba bújni egy izmos, sima bőrű fiúval. Például John Marston Moore őrmesterrel.

Ó, Istenem, hát ezért voltam annyira dühös, amikor rájöttem, hogy nincs itt? Már megint beléptem a veszélyes korszakomba? Ez abszurdum. Ettől nekem több eszem van. Csak egy buta liba piszkít a sajátbszkebe.

Megitta a sört, és elcsodálkozott azon, hogy milyen gyorsan végzett az üveggel.

Az a pocsek, ihatatlan víz lehet az oka. Kiszáradtam. Ezért nem izzadtam meg annyira.

Azonnal bizonyítékot akart az elméletére, úgyhogy felemelte a karját, és megszagolta a hónalját. Nem volt éppen kellemes a szag, ami megcsapta az orrát, de egy jó órányi vagy inkább másfél órányi teniszezés után egy ausztrál nővel, aki olyan masszív volt, mint egy szikla, és aki hihetetlen sebességgel és ruganyossággal mozgott a pályán, jobban meg kellett volna izzadnia.

Ellen újra kinyitotta a hűtőt, és már éppen egy újabb üveg sör után nyúlt, amikor meggondolta magát.

Felfogok tőle puffadni, és egész éjjel nem fogok tudni aludni a szelektől.

Talált egy egyliteres Dole's ananászlevet.

Moore ananászleve – gondolta. -Hon hadnagy szerezte neki valahonnan.

Kinyalhatja! Szomjas vagyok.

Ejnye, kedveském! Már megint veszélyes gondolataid támadtak.

Kivette az ananászlevet a hűtőből, lyukat ütött a tetején egy sörnyitóval, aztán kiöntött magának egy pohárral, és jégkockákat dobált bele.

Aztán a nappaliba ment, pontosabban az egyik asztalhoz, amelyen mindenféle üveg volt. Végignézte a címkéket. Nem talált sem gint, sem vodkát, de a keze ügyébe akadt egy üveg rum. A rumosüveggel a kezében visszasétált a konyhába.

Vajon milyen lehet ananászlével? És ha már itt tartunk, milyen lehet tisztán?

Meghúzta a rumosüveget.

Úristen! De pocsek! Éget, mint az olcsó whisky!

Rumot öntött az ananászlébe, megkeverte az ujjával, amit azután megnyalt.

Nem is rossz!

Először egy kortyocskát ivott, aztán egy jó nagy kortyot. Meg volt elégedve az ízével.

Letette a poharat az asztalra, aztán visszament a hűtőhöz, és megvizsgálta a tartalmát, hátha össze tud ütni valamit vacsorára, miután lezuhanyozott. Csak egy kevés sült báránycombot talált.

A világon semminek nincs olyan pocsek íze, mint a hideg bárányhúsnak.

A kamrában talált egy tucát „Csirkepörkölt nokedlivel” feliratú konzervet, amit minden bizonnyal Hon hadnagy szerzett be.

Vajon a hadnagy hol elégíti ki teste bűnös vágyait? Az már egyszer biztos, hogy magára valamit adó ausztrál lány semmiképpen sem akarna mutatkozni egy ázsiai férfival, akkor sem, ha amerikai tisztí egyenruhát visel

Nem lenne rossz kipróbálni egy új, viszonylag szőrtelen, ázsiai testet, de az még nagyobb ostobaság lenne, mint kikezdeni John Marsion Moore-al.

Kivette az egyik konzervet a kamrából, a konyhába vitte, és a mosogatóra tette. Aztán felvette az italát, és felhajtotta.

Érezte, ahogy melegség önti el a testét.

Ha megiszol még egyet, drágám, a fürdőszobaig sem találsz el! Azt pedig már csak a Jóisten tudja, hogy fogsz kiszállni a kádból!

Újra jeget, ananászlevet és rumot töltött a poharába, megkeverte az ujjával, megnyalta az ujját, megkóstolta az italt, majd öntött hozzá még egy kevés rumot, kevert, nyalt és újra kóstolt. Elégedetten markolta fel a poharat, kivitte a konyhából, be a nagyhálóba; úgy tervezte, hogy először megfürdik, és majd csak azután issza meg.

Levetkőzött, a bepiszkított teniszruhát és a fehérneműjét a fedeles kosárba tette. Amikor megfordult, megpillantotta a tükörképét a komód felett elhelyezett tükörben. Eszébe jutottak Fleming Pickering szavai, amiket aznap éjjel mondott, amikor Ausztráliába érkezett, és meglátta azt, amit most ő is látott: „Mindig is izgatta a fantáziámat, hogy hogyan nézhet ki a ruha alatt.”

Ellen Feller elmosolyodott. Bölcs dolog volt lefeküdni Fleming Pickeringgel. A férfinak sokkal fontosabb volt az együttlétük, mint azt EUen Feller valaha is gondolta volna. Fleming elmondta neki, hogy ez volt az első alkalom, hogy megcsalta a feleségét, és Ellen Feller hitt neki. De nagyon meglepte. Azt gondolta volna, hogy tucatjával ugranak a nők egy olyan jóképű, gazdag és befolyásos embernek az ágyába, mint Fleming Pickering, ha híre megy, hogy Mrs. Pickering nincs benne.

Mindegy, Ellen Feller lefeküdt vele, és elérte, amit akart. Ezzel végérvényesen sarokba szorította Fleming Pickeringet. Ez amolyan élő, lélegző életbiztosítás volt. És ez neki már nagyon kellett. Még mindig jó esély volt rá – noha az idő múlásával ez az esély folyamatosan csökkent –, hogy a kicsempésztett nefritkövekről hivatalosan is tudomást szereznek a szervek. És akkor Ellen Fellernek szüksége lesz egy kis védelemre.

Még a háború előtt, Kínában, Ken McCoy elmondta neki, hogy a tengerészgyalogosok tudnak a nefritkövekről. McCoy akkor a 4. tengerészgyalogosoknál szolgált, amely a misszionáriusok konvoját kísérő egységet állította ki. Ő és a társai védték meg a misszionáriusokat, amikor a misszióból Sanghajba kellett utazniuk.

De azt nem tudta, hogy pontosan mit értett ez alatt McCoy. Kik tudtak róla? A védelmükre kirendelt egység tisztjei? Vagy csak a sorállományúak? Vagy Ed Banning százados, a 4. tengerészgyalogosok hírszerző tisztje? Amikor lehetett volna, nem kérdezett rá, aztán pedig már túl késő volt.

Ellen Feller úgy vélte, hogy a nefritügyre még jó ideig nem fog fény derülni. Legalábbis azért, hogy kicsempészték Kínából, egy darabig senki sem fogja felelősségre vonni őket. Az őt megillető részt biztosan nem kapja meg a férjétől, majd csak ha véget ért a háború.

De aztán elvállalta ezt a japán fordítói munkát a Haditengerészeti Hírszerzésnél, Washingtonban, ahol megint összefutott McCoyjal és Banninggel. McCoy hadnagyi kinevezést kapott, Banninget pedig előléptették őrnaggyá.

Úgy gondolta, hogy McCoy nem fog problémát jelenteni. Ugyanúgy meg tudja vásárolni a hallgatását, ahogy Kínában tette...

Már megint jönnek ezek az „izmos, sima férfitest”-gondolatok, drágám...

De Banning azok közé az erkölcsös emberek közé tartozott, akiknek elveik voltak, és akik örömmel húzták volna rá a vizes lepedőt. Az igazságérzetét ropant sértette volna, ha rájön, hogy a tengerészgyalogosai néhány láda nefrit-kőért tették kockára az életüket, amit misszionáriusok csempészték ki Kínából mellékjövedelem gyanánt.

De soha senki nem beszélt a dologról. Ken McCoy tartotta a száját. Ed Banning pedig nyilvánvalóan semmit sem tudott a kövekről. Különben ő biztosan kiborította volna a Billt.

Most már – gondolta Ellen Feller – szinte biztos, hogy az egész ügy feledésbe fog merülni. Még ha közbe is jön valami -és mivel Glen T. Feller tiszteletes időnként elképesztően nagy hülyeségeket tudott csinálni, erre komoly esély volt – és fény derül a nefritkőcsempészésre, én valószínűleg akkor sem keveredek bele. Most már egy köztszerteletnek örvendő, magas beosztású közalkalmazott vagyok, és ha azt mondom, hogy semmit sem tudok a nefritkövekről, akkor hinni fognak nekem. Főleg akkor, ha Fleming Pickering kapitány is a segítségemre siet, amire nyugodtan számíthatok. Nyugodtan számíthatok rá most, hogy bebújt az ágyamba.

Miközben azon igyekezett, hogy beállítsa a víz hőfokát, meggondolta magát, és úgy döntött, hogy inkább zuhanyozni fog, és nem fürdeni, úgyhogy kihúzta azt a kis „izét” a csaptelepen. Erről rögtön az jutott az eszébe, ahogy Pickering kapitánnyal szeretkezett. Aztán a gondolat újat szült, és ismét megjelentek lelki szemei előtt azok az izmos, sima, fiatal férfitestek, és főleg John Marston Moore őrmester teste.

Az ágyban Fleming Pickering pontosan olyan volt, amilyennek elképzelte. Sőt, még annál is jobb. Jól tartotta magát. A teste is sokkal finomabb és fiatalosabb volt, mint sejtette.

Nem arról van szó, hogy nem elégített ki, csak éppen meghozta az étvágyamat. Megnyitotta a zsilipkaput, hogy finoman fejezzem ki magam.

De nem vagyok ostoba. Nem fogom tönkretenni mindazt, amit olyan sok munkával építtem fel, azzal, hogy úgy viselkedek, mint egy tüzelő szuka. Persze jó lenne az ágyamban tudni John Marston Moore izmos, sima, fiatal testét, de azt hiszem, hogy ez csak a képzeletemben válhat valóra.

Úgy állította be a zuhanyfejet, hogy a víz keskeny, de erős sugárban törjön elő belőle és nem pedig permetszerűen. Aztán odairányította a vízsugarat, ahol úgy gondolta, hogy jó lesz.

Néha, a megfelelő körülmények között, a fantáziálás jobb a valóságnál.

Leült a fürdőkádban, nekitámaszkodott a kád hátoldalának, és széttárta a lábait. A vízsugár jó húsz centiméterrel vétette el a célt, és a kád falára folyt.

– A szentségit!

Felállt, és a zuhanyfej felé lépett, hogy igazítson rajta.

A külső, szúnyoghálós ajtó becsapódott, majd egy pillanattal később a bejárat ajtó is. John Marston Moore őrmester minden egyes alkalommal bevágta az ajtót, amikor hazaért. Amibe az egész nyomorult ház beleremegett.

Ellen Feller nagyot sóhajtott. Aztán visszaállította a zuhanyfejet porlasztásra, elfordította a zuhanyfejet, hogy a víz a hajára folyjon és ne a kád közepére. Aztán felvette a szappant, és nekilátott a zuhanyozásnak.

A sors akarata – gondolta. – A sorsé. Egyébként sem szerettem volna így csinálni.

XVII.

(Egy)

Ausztrália, Brisbane

Manchester sugárút

Vízililiom-lak

1942. augusztus 13., 19.05

John Marston Moore őrmester mellbimbójának környékén három vagy négy szőrszál meredezett. Ellen Feller ezt elragadónak találta. A körmével játszadozott a kis szőrszálakkal, és figyelte, ahogy apró kis csigákba ugranak vissza, amikor elengedi.

– Kicsim – mondta Ellen Feller –, ha újra akarjuk csinálni, akkor kénytelen leszel felhúzni rá valamit.

– Tessék?

– Nem szeretnék teherbe esni – mondta Ellen.

Gondolnom kellett volna rá. Atyaisten! A rum miatt felejtettem el? Vagy a szégyenlőssége indított be ennyire, és az okozta? Egy ideig azt hittem, hogy homokos, vagy még szűz.

– Ó – mondta Moore. – Már értem, hogy mire gondolsz. Újra akarod csinálni?

– Nem tűnsz túl lelkesnek. Egy vagy két perccel ezelőtt még annak tűntél.

– Úgy értem, okos dolog ez? Mi lesz, ha rajtakapnak minket?

– Ugyan ki? Vagy arról van szó, hogy *nem* élvezted?

– Szuper volt – mondta Moore.

És bekaphatja, Mrs. Howard P. Hawthorne. Nem maga az egyetlen hal a tengerben. És nem a maga cicije a legjobb.

– Nekem is az volt – mondta Ellen Feller. – El sem hiszem, hogy megtörtént.

– Én sem.

– Biztosan azt hiszed rólam, hogy szörnyű ember vagyok, amiért így engedtem neked...

– Nem. Egyáltalán nem.

– Nem is gondoltam, hogy... így tekintesz rám.

– A teniszruha miatt volt – mondta Moore. – Amikor megmutattad nekem azt a teniszruhát, akkor történt.

– Mi történt akkor?

– Akkor láttam meg, hogy milyen csinos lábad van – mondta Moore. *Megőrzölök! Megint elpirult. De aranyos!*

– Tényleg úgy gondolod? – kérdezte Ellen Feller, és lerúgta magáról a takarót.

– Gyönyörű lábad van – jelentette be Moore.

– A tied sem rossz – mondta Ellen Feller, és végigfuttatta az ujjait Moore mellbimbóján, aztán végig a lábán.

– A laktanyánál van egy gumis – mondta Moore –, de oda most nagyon nem szívesen mennék.

– Egy micsoda?

– Gumis. Ahol kiadják az izéket, tudod, a tengerészgyalogosoknak. De oda most nem szívesen mennék.

– Talán vehetnél párat valamelyik drogériában. Hogy is hívják errefelé, patikának?

– Aha.

– Előfordulhat, hogy belebotlasz Hon hadnagyba út közben? – kérdezte Ellen Feller.

– Nem igazán. Ma este bridzsezni fog MacArthur tábornokkal. *Az élet apró örömei!*

– De reggel kíváncsi lesz rá, hogy mit gondolunk az elfogott üzenetekről – mondta Moore.

– Rengeteg időnk van – mondta Ellen Feller. – Rengeteg. Mindenre. De akkor most mi lesz?

– Mivel?

– Tudod nagyon jól, hogy mire gondolok – mondta Ellen Feller.

A kezét Moore erekciójára tette, ami még keményebb lett az érintésétől. – Nem tudom – mondta Moore, és újra elpirult, ami nagyon tetszett Ellen Fellernek. – Felöltözöm, és keresek egy patikát.

– Azt sem tudjuk, hogy árulnak-e ilyesmit a patikában – mondta Ellen.

– Ez igaz.

– Persze volna valami, amit kipróbálhatnánk – mondta Ellen. – De tartok tőle, hogy szörnyű nőszemélynek fogsz tartani.

– Ugyan, soha eszembe nem jutna ilyesmi.

– Jaj, csak úgy mondod. Biztos már most is szörnyű nőszemélynek tartasz.

– Nem.

– Akkor csukd be a szemed – adta ki az utasítást Ellen. Moore becsukta a szemét.

– Nyisd ki – mondta Ellen egy pillanattal később. Moore kinyitotta a szemét.

– Jó volt?

– Igen.

– Akarod nézni, ahogy csinálom?

– Igen.

Egy pillanattal később Ellen megállt.

– Vannak nők, akik szívesen csinálják – mondta Ellen. – Én imádom.

– Én is imádom, ahogy csinálod.

– Vannak férfiak, akik szívesen csinálják nőknek.

– Tényleg?

– Akarod nekem csinálni?

– Szeretnéd?

– Jaj, igen, kicsim.

– Akkor jó!

– Csukd be a szemed!

Moore érezte, hogy Ellen Feller megfordul az ágyon.

Miért is ne? A srácok folyton erről beszélnek. Valószínűleg nem fogok belehálni.

(Kettő)

Washington D. C.

A haditengerészeti miniszter irodája

1942. augusztus 15., 16.05

David Haughton haditengerész-kapitány aláírta a haditengerészeti miniszternek címzett, Szigorúan Titkos-rádiótávirat átvételi elismervényét, majd a kézbesítőre mosolygott, azt mondta neki, hogy „Köszönöm”, majd megvárta, hogy a kézbesítő távozzon, és csak azután emelte le az üzenet fedőlapját.

– Jesszusom – motyogta, majd összevonta a szemöldökét, és megcsóválta a fejét.

Aztán felállt, a haditengerészeti miniszter nyitott irodája ajtajához lépett, és addig állt ott, amíg a haditengerészeti miniszter meg nem érezte a tekintetét, és fel nem nézett rá.

– Fontos, David?

– Hírt kaptunk Guadalcanalról, miniszter úr.

– Úgy érti, hogy Pickering megkapta a „jöjjön haza, szinte mindent megbocsátunk”-rádiótáviratot? Vagy valami másról van szó? Haughton átadta neki a Szigorúan Titkos-rádiótáviratot. Knox arcizmai megfeszültek, ahogy olvasni kezdett. Haughtonra nézett.

– Maga szerint ez micsoda, David? Arcátlan parancsmegtagadás? Ki a fenének képzei ez magát? „Alulírott átveszi az 1. tengerészgyalogos-hadosztály G-2-je helyét”? Milyen alapon?

– Uram, azt én nem tudom. De hajlok rá, hogy azt feltételezzem, hogy Pickering kapitánynak jó oka volt rá. Ami felkeltette az érdeklődésemet, az inkább a második bekezdés volt.

Knox újra elolvasta az üzenetet.

– Szentséges Isten, gondolja, hogy azt akarja velünk tudatni, hogy Goettgének vagy valamelyik tisztnek hozzáférése volt a Varázslat-üzenetekhez?

– Miniszter úr, Pickering kapitány nem azt írta, hogy „ütközetben elesett”, hanem azt, hogy „ütközetben eltűnt” – mondta Haughton. – Ez azt jelenti, hogy esetleg fogságba estek. Ha így értelmezi a szöveget, akkor a második bekezdésnek nagyon is meg van az értelme.

– Mennyi idő alatt tudja kideríteni, hogy melyiküknek volt hozzáférése az Varázslatokhoz?

– Azon a listán, amiről én tudok, nem szerepel a nevük. Lehetséges, hogy a Haditengerészeti Hírszerzés felvett még pár nevet... pár rejtjelezőt... a listára, vagy valami ilyesmi. És azt hiszem, uram, hogy fontolóra kellene vennünk annak az esélyét is, hogy Pickering kapitány beavatta Goettge ezredet is akár hivatalosan, akár nem hivatalosan.

Knox egy pillanatig nem válaszolt.

– Mármost a legrosszabb esetben, ugye, David? – kérdezte Knox.

– Igen, uram.

– Nos, köszönöm. Örülök, hogy felvetette ennek a lehetőségét, de nem hinném, hogy ilyesmire vetemedne. Tudja, hogy mi forog kockán.

– Igen, uram.

– Tudja meg a Haditengerészeti Hírszerzéstől... és kérdezzen rá a Hadsereg hírszerzésére is, ha már itt tartunk, hogy kik vannak azon a listán! Személyesen kérdezze meg! A telefonnak a közelébe se menjen! Hátha nekik ismerős lesz valamelyik név.

– Igen, uram.

– Azonnal szóljon, ha kiderített valamit! Bármilyen.

– Igen, uram.

– Eszembe jutott még valami, David – mondta Knox. – Mi van akkor, ha Pickering esik fogságba?

– Azt hiszem, uram, ezt az eshetőséget is figyelembe kell vennünk.

– Küldjön sürgős rádiótáviratot Nimitz tengernagynak! Utasítsa, hogy most rögtön hozassa el Pickeringet Guadalcanalról! Az sem érdekel, ha evezős csónakkal megy érte. Azt akarom, hogy Pickering a lehető leghamarabb tűnjön el arról a szigetről!

– Igen, uram.

– Uram – jelentkezett David Haughton haditengerész-kapitány a haditengerészeti miniszternél alig két órával később. – Azt hiszem, találtam valamit.

– Ki vele! Tizenöt perc múlva a Fehér Házban kell lennem.

– Goettge ezredes és Ringer százados nem rendelkezett Varázslat-jogosítvánnyal. A Haditengerészeti Hírszerzés főnökével úgy véljük, hogy nagy valószínűség szerint hallhatták ugyan a szót, de fogalmuk sincs, hogy mit jelenthet.

– Hacsak Pickering nem beszélt Goettgének.

– Azt hiszem, hogy ezt az eshetőséget elvethetjük, uram. Goettge ezredes meglátogatta Pickering kapitányt Ausztráliában. Amíg ott volt, valószínűleg hallhatta a szót. Mármost azt, hogy Varázslat. Küldött is egy háttérüzenetet Forrest tábornoknak, a Tengerészgyalogság G-2-jének...

– Tudom, hogy ki az a Forrest tábornok – mondta Knox türelmetlenül.

– Igen, uram. Az üzenetben azt írta, hogy hallotta a Varázslat szót, és hogy tudni szeretné, hogy mit jelent. Ő és Forrest tábornok régi, jó barátok.

– Tudom én, hogy hogy megy ez. Folytassa!

– Forrest hozzáférhet a Varázslat-üzenetekhez. Azt válaszolta Goettgének, hogy soha életében nem hallott a Varázslatról, aztán pedig jelentést küldött az üzenetváltásáról a Haditengerészeti Hírszerzés főnökének.

– Szóval arra akar kilyukadni, hogy ha Pickering beszélt volna Goettgének, akkor nem lett volna szükség erre a háttérüzenetre Forrest tábornoknak?

– Igen, uram.

Knox elgondolkodott a dolgon.

– Jó – mondta végül – De akkor mi a fenére célzott Pickering? Mit akart nekünk üzeni abban a táviratban?

– Cory hadnagy, uram, a Haditengerészeti Hírszerzés civil alkalmazottja volt itt, Washingtonban.

– Akkor tehát közölhetem az elnökkel, hogy a Varázslat kompromittálódott?

– Nem hiszem, uram. Uram, úgy vélem, annyi történt, hogy a Haditengerészeti Hírszerzés olyannyira meg akarta óvni a Varázslatot, hogy a nagy óvatosság közepette hibázott egy nagyot.

– Ebből egy árva szót sem értek.

– Cory hadnagynak *nem* volt hozzáférése a Varázslat-üzenetekhez.

– Hála istennek!

– De a rejtjelezők, a fickók a hírszerzésnél, maga a hírszerzés... szóval úgy gondolták, mert hogy ők ugye olyanok, amilyenek, hogy a hadnagy talán hallhatta a szót, és esetleg rájöhetett, hogy mit takar.

– És?

– És egy rádiótáviratot küldtek Vandergrift tábornoknak, amiben utasították, hogy ne hagyja, hogy Cory hadnagy ellenséges kézre kerüljön.

– Ezt hogy gondoltak? – kérdezte Knox.

– Ezen még nem volt időm gondolkodni, uram.

– Nos, a tábornok meg hagyta, nem igaz? Lehet, hogy Cory most már japán fogoly?

– Azt hiszem, hogy számolnunk kell ezzel az eshetőséggel, uram. Knox felhorkant.

– Szóval maga szerint Vandergrift beszélt Pickeringnek a rádiótáviratról, amit Coryval kapcsolatban küldtek neki? Erre utalt volna Pickering?

– Igen, uram, szerintem erről van szó.

– Ezzel még nem állhatok az elnök elé – gondolkodott Knox hangosan. – De Nimitznek mindenképpen menjen el az a rádiótávirat, Dave! Pickeringet el kell hozni Guadalcanalról!

– Már intézkedtem, uram – mondta Haughton, és egy másolópapírt nyújtott át Knoxnak.

SÜRGŐS

WASHINGTON D. C, 1942. AUGUSZTUS 15., 17.10

TITKOS

FELADÓ: HADITENGERÉSZETI MINISZTERIUM

CÍMZETT: HAWAII, PEARL HARBOR, CINCPAC

AZONNAL TOVÁBBÍTANDÓ NIMITZ ADMIRÁLISNAK

MIVEL FLEMING PICKERING TARTALÉKOS HADITENGERÉSZ-KAPITÁNYNAK (JELENLEGI SZOLGÁLATI HELYE AZ 1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLY) HADLADÉKTALANUL MEG KELL JELENNIE WASHINGTONBAN, A HADITENGERÉSZETI MINISZTER UTASÍTJA, HOGY – PICKERING KAPITÁNY TESTI ÉPSÉGÉT NEM VESZÉLYEZTETVE – AKÁR RENDKÍVÜLI ERŐFESZÍTÉSEK ÁRÁN IS, DE NEVEZETT TISZTET TÁVOLÍTSA EL A SZIGETRŐL LÉGI VAGY VÍZI ÚTON! A PARANCS TELJESÍTÉSÉT KÖVETŐEN ÉRTESÍTSE A HADITENGERÉSZETI MINISZTERT!

DAVID HAUGHTON KAPITÁNY (USA HADTTENGERÉSZET)

ADMINISZTRATÍV ASSZISZTENS

HADITENGERÉSZETI MINISZTERIUM

(Három)

Washington D.C.

AMall

T-2032 sz. ideiglenes épület

1942. augusztus 15., 17.50

F. L. Rickabee tengerészgyalogos alezredes inguujban, meglazított nyakkendőben ült az íróasztala mögött, és szemmel láthatóan szenvedett a hőségtől és az iszonyúan párás levegőtől, amikor Horace W. T. Forrest dandártábornok, a Tengerészgyalogság helyettes hírszerzési vezérkari főnöke belépett az irodájába.

– Jó estét, uram – mondta Rickabee, miközben felállt. – Remélem, a tábornok megbocsátja, amiért a megjelenésem nem kifogástalan, uram.

– Ne vicceljen, Rickabee! – mondta Forrest. – Istenem, mennyire utálok Washingtont nyáron.

– A kijelentésével minden módosítás nélkül, maradéktalanul egyetértek, uram – mondta Rickabee szárazon.

Forrest ránézett, és felnevetett.

– Uram, van jeges teám és limonádém, és az sem lepne meg, ha kiderülne, hogy valaki... a legszigorúbb parancsom ellenére... elrejtett egy-két üveg tömény szeszt valamelyik kartotékszekrényben.

– Meginnék egy sört, ha lehet.

– Igenis, uram – mondta Rickabee. – Elnézést.

Rickabee eltűnt egy faajtó mögött, majd egy pillanattal később visszament az irodába, két üveg sörrel és két pohárral a kezében.

– A poharat megtarthatja, köszönöm – mondta Forrest tábornok, és megemelte az üveget. – Frank Goettgére!

– Frank Goettgére – ismételte Rickabee, és belekortyolt a sörbe. – Uram, valamilyen különleges alkalomból ittunk Frankre?

– Frank halott. De legalábbis eltűnt, és feltehetően halott.

– Jesszusom! Mi történt, uram?

– Nem tudom. Ez minden, amit tudok. Harminc perce mondta el a főparancsnok. Ő meg a haditengerészeti minisztertől hallotta. Nem készült semmilyen jelentés a dologról. Még veszteséglistánk sincs. Úgy vélem, hogy Frank Knox attól a közvetlenül kinevezett civiltől tudja, akit a térségbe küldött... hogy is hívják?

– Pickering, uram.

– ... aki neki szaglászik. Pickering Guadalcanalen van. Tudott róla?

– Nem, uram, nem tudtam róla.

– A haditengerészeti miniszter utasította a főparancsnokot, hogy azonnali hatállyal küldjön egy megfelelően képzett embert Goettge helyére. Ne is próbálkozzon, Rickabee! Magának van Varázslat-jogosítványa, úgyhogy nem mehet oda.

– Igen, uram.

– De mi a helyzet Ed Banning őrnaggyal? Ő volt a 4. tengerészgyalogosok S-2-je. Ő el tudná látni Goettge posztját, és Ausztráliában van.

– Neki is van Varázslat-jogosítványa, uram.

– Ezt nem tudtam.

– Pickering kapitány intézte el, hogy felkerüljön a listára.

– A szentségit annak az embernek!

– Egyébként sem hiszem, hogy a haditengerészeti miniszter örülne neki, ha Banninget választanánk, uram. Ő küldte oda.

– Valóban. El is felejtettem.

– Uram, nincs valaki az 1. hadosztálynál, aki átvehetne Goettge helyét?

– Ezt a kérdést már én magam is feltettem. Ismer egy bizonyos Ringer századost? Bill Ringért?

– Igen. Tényleg. Ő is ott van, nem? Ő az 5. S-2-je.

– Ő is halott, vagy eltűnt. És egy Cory nevű hadnagy is. Őt is ismeri?

– Civilként dolgozott nálunk. A Haditengerészeti Hírszerzésnél. Csak pár hónapja kapta meg a tisztí kinevezését.

– Knox szárnysegédje... Haughton. Nem is a szárnysegédje. Mi is a beosztása?

– Adminisztratív asszisztens, uram.

– Houghton határozottan úgy véli, hogy Corynak lehetett Varázslat-jogosítványa.

– És volt?

– Nem. De nagyon szeretném tudni, hogy mi a fészkes fene történt ott, hogy egyszerre vesztettük el a hadosztály kettesét, az 5. tengerészgyalogosok kettesét és azt a japán fordítót. A legutolsó jelentésben, amit láttam, átkozottul kevés szó esett arról, hogy mi folyik azon a szigeten.

– A főparancsnok nem tudott róla?

– Úgy érti, hogy tudott róla, de nem szólt? Nem hinném, hogy többet tudott volna annál, amit elmondott nekem. De az imént Banningről beszéltünk.

– Banning ki van löve, uram.

– Igen, persze – mondta Forrest. – Kezdek szenilissé válni. Van valami javaslata, Rickabee?

– Van egy emberünk Brisbane-ben. A neve Dailey. Alezredes. Ex-pilóta. A háború előtt Berlinben szolgált helyettes haditengerészeti attaséként.

– Mit csinál Brisbane-ben?

– Ő MacArthur és Nimitz összekötő tisztje.

– Honnan tud róla? – kérdezte Forrest, amikor pedig látta Rickabee arcán, hogy hezitál, felcsattant. – Ki vele! Ma este egy nevet kell letennem a főparancsnok asztalára.

– Uram, ezt az embert másra tartogattam.

– Mi másra?

– Kellott egy tartalék ember, arra az esetre, ha történne valami Ed Banninggel, uram. Vagy valaki mással. Az FBI is lenyomozta.

– Varázslat?

– Nem, uram. Az is meglepne, ha hallott volna a szóról. De ha arra kerülne a sor, nyugodt szívvel adnék neki Varázslat-jogosítványt.

– Meg tud birkózni a hadosztály-kettes poszttal?

– Azt hiszem, igen, uram. Nem éppen egy Frank Goettge, de...

– Lemondhat a tartalék emberéről, Rickabee. Most már csak egy ezred-kettes kell Ringer százados helyére.

– Uram, fogalmam nincs, hogy kit küldhetnénk oda.

– Ne akarja nekem bemesélni, hogy nincsen egyetlen nélkülözhetetlen fordítója sem!

– Pedig egyetlen nélkülözhetetlen fordítóm sincs, tábornok – mondta Rickabee. – Várjunk csak...

– Nos?

– Találtam egy kölyköt a Parris-szigeten. Úgy volt, hogy Quanticóba megy szakaszparancsnok-tanfolyamra. De Banningnek kellett egy japán fordító, úgyhogy adtunk neki pár őrmesteri stráfot, és Ausztráliába küldtük.

– Fordító?

– Igen, uram. És folyékonyan beszél japánul, kifogástalanul ír és olvas.

– Mennyire kell Banningnek az a fordító?

– Biztosra veszem, hogy ha megkérdeznénk, azt mondaná, hogy nem tud nélküle dolgozni, uram.

– Én magát kérdeztem.

– Azt hiszem, tábornok, hogy ha Banningtól elvesszük ezt a kölyköt, és tényleg szüksége van egy fordítóra, akkor vagy elvégzi a munkáját saját maga, vagy pedig keres valakit Ausztráliában. Most jut eszembe, hogy Knox miniszter úr odaküldte Pickering titkárnőjét. A hölgy is japán fordító. És hozzáférhet a Varázslat-üzenetekhez.

– Feltételezem, az őrmester nem a Varázslat-üzeneteken dolgozik.

– Biztosra veszem, hogy nem, uram.

– Kell a neve és a nyilvántartási száma, plusz a tartalék embere neve és a nyilvántartási száma! Gondolom, magánál van.

– Igen, uram. A haditengerészeti miniszter nevezte ki MacArthur és Nimitz összekötő tisztjét. Lehetséges, hogy zokon fogja venni, ha áthelyeztetni azt a tisztet erről a posztról.

– Ezt döntse csak el a miniszter. Készíték egy feljegyzést a főparancsnoknak egy cetlire arról, amit ez a tiszt végez odaát, és átküldöm a főparancsnoknak. Van itt valaki, aki legépeli nekem? Akkor nem kell átmennem a főparancsnokságra.

– Igen, uram. Nem gond.

(Négy)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

1. tengerészgyalogos-hadosztály, főhadiszállás

1942. augusztus 17.

Alexander Archer Vandergrift dandártábornok, a hadosztályparancsnok és Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány, a hadosztály megbízott G-2-je, lement a tengerpartra, amikor a rombolók megjelentek a horizonton.

Vandergrift koszos, izzadságfoltos khaki egyenruhát és acélsisakot viselt. Az oldalán egy tokba helyezett, .45-ös Colt revolver lógott a vászon töltényövről. Pickering típus egyenruhát és típusapokát viselt, a karján pedig a Springfield puskája pihent.

Négy rombolót láttak.

– Öregebbek, mint az embereim, Fleming, ugye tudja? – mondta Vandergrift Pickeringnek.

– Ismerősnek tűnnek – mondta Pickering. – Mintha már láttam volna valahol ezeket a hajókat.

– Franciaországban?

– Nem. Közülük pár mintha Washington államban horgonyzott volna. Meg valahol a keleti parton. Virginiában. Emlékszem, amikor megláttam, arra gondoltam, hogy micsoda ostobaság, hogy húsz évig ott rostokoltak ezek a hajók, és

most, hogy szükség lenne rájuk, senkinek nem jut az eszébe, hogy helyrefofossa ezeket. Örülök, hogy tévedtem.

Vandergrift felhorkant.

A rombolók egy vonalban közeledtek. A sorban az első lelassított. A tatja körül tajtékzani kezdett a víz, amint megváltozott a hajócsavar forgásiránya.

Először egy partraszállító jármű indult el a „Lunga csónakházból”, aztán kettő, három, és végül már egy egész sor közeledett a rombolók felé.

Pickering Vandergrift tábornok felé nyújtotta a távcsövét.

A tábornok jól megnézte magának, mielőtt belenézett volna.

– Leitz 8 X 50-es – mondta. – Miért van olyan érzésem, hogy ez nem kincstári darab?

– Az apámtól kaptam, amikor letettem az első tiszti vizsgát. Szinte elpusztíthatatlan. Gondoltam, itt is hasznát veszem.

Vandergrift elvette a távcsövet a szemétől, és visszaadta Pickeringnek.

– Ha a japánok tudnak ezekről a rombolókról, nagy bajban vannak – mondta.

Pickering szemügyre vette a partraszállító járműveket a távcsövön keresztül. Mindegyikben vagy fél tucat tengerészgyalogos utazott, a legtöbbjük egy szál atlétában. Munkaszolgálaton voltak; rakodómunkára küldték őket az egységeiktől.

A hadművelet tervezésekor a tengerészgyalogosok kértek pár tucat matrózt a rakodómunka elvégzésére, de a Haditengerészet hallani sem akart róla. Pickering úgy vélte, hogy ezt a kérdést mindenképpen tisztázni kell a következő partraszállásig.

Egymásnak adogatva a távcsövet, Pickering és Vandergrift látta, amint a hozzájuk legközelebb lévő romboló fedélzetén a matrózok eloldoznak jó néhány 200 literes hordót, és a hajókorláthoz görgetik. Mentőcsónak-emelőket állítottak munkába, hogy a hordókat a partraszállító járművekbe eresszék.

Öt perccel később az első elindult a part felé.

– A kormányos mellett egy tiszt áll – mondta Vandergrift, és Pickering kezébe nyomta a távcsövet.

– És most már élete végéig azzal hívhatja magára a tiszték figyelmét a klubban, hogy azt mondja: „Amikor ott álltam a guadalcanali tengerparton...” – mondta Pickering.

– Fleming, hallotta már azt a bölcs mondást, ami úgy kezdődik: „Akinek vaj van a fején...”?

Pickering meglepetten nézett Vandergriftre, és látta, hogy a tábornok mosolyog rá.

– Jogos a pont, tábornok – mondta Pickering.

Barátok lettünk – gondolta Pickering. – Nem is kellett hozzá sok idő.

Amikor a partraszállító jármű partot ért és lecsapódott a rámpája, egy tucat tengerészgyalogos szaladt a csónakhoz, akik addig a tengerparton várakoztak, és nekiláttak a partra görgetni a 200 literes hordókat.

A tiszt, aki addig a csónakkormányos mellett állt, kiszállt. Amikor a parton volt, váltott pár szót az egyik tengerészgyalogos-tiszttel, aki körülnézett, majd Vandergrift és Pickering irányába mutatott.

A tiszt felbaktatott a homokbuckákon oda, ahol a két férfi állt. Acélsisakot viselt, és egy revolverrel volt felfegyverezve, ami a töltényövéen lévő pisztolytáskában pihent. Még vászonkamáslija is volt. A khaki egyenruhája ropogásra volt keményítve. A nadrágja élére volt vasalva.

– Egész takaros, nem gondolja? – kérdezte Vandergrift halkán. A tiszt szalutált. Vandergrift és Pickering viszonzta.

– Uram, Goldberg hadnagy vagyok. A *Gregory* végrehajtó tisztje.

– Örülünk, hogy meglátogattott minket, Mr. Goldberg – mondta Vandergrift.

– Isten hozta Guadalcanalen! Nagyon sajnálom, hogy a hadosztály rezesbandája nem lehet jelen. Maga igazán megérdemelne egy szerenádot.

– Köszönöm, uram.

– Mit hozott nekünk, Mr. Goldberg?

– Minden egyes romboló hozott 100 hordó repülőbenzint, uram, és nyolc hordó repülőgépszírt. Van pár bombánk is, 50 kilósak, és hevederezett, 50-es kaliberű lőszer. És szerszámok.

– És szarvasbőr? Kifejezetten kértem, hogy küldjenek szarvasbőrt.

– Igen, uram. Több láda szarvasbőrt hoztunk.

– Istennek hála. A repülőbenzin nem sokat ér, ha nincs mivel megszűrni.

– Van szarvasbőr, uram – mondta Goldberg. – És szerszámok. A *Little* és a *Calhoun* hozott pár embert földi személyzetnek a repülőtérré.

– Tudom, hogy ismétlem magam, Mr. Goldberg, de ismét azt kell mondanom, hogy valóban örülünk, hogy meglátogattott minket.

– Ezt pedig magának hoztam, tábornok – mondta Goldberg, és egy lepecsételetlen borítékot nyújtott Vandergrift tábornok felé.

A tábornok kivette a papírt a borítékból, rápillantott, aztán Pickering kezébe adta.

– Én már kaptam belőle egy példányt tegnap éjjel – mondta Vandergrift. – Maga viszont még nem látta, hajói tudom.

Pickering egy rádiótáviratot tartott a kezében, amit csupa nagybetűvel gépeltek le.

SÜRGŐS

TITKOS

FELADÓ: CINCPAC

ÁMZETI: 20. ROMBOLÓ HADERŐ

MÁSOLATOT KAP: 1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLY PARANCSNOKA
1. A HADITENGERÉSZETI MINISZTER UTASÍTÁSÁRA ELSZÁLLÍTJA FLEMING PICKERING TARTALÉKOS HADITENGERÉSZ-KAPITÁNYT A JELENLEGI ÁLLOMÁSHELYÉRŐL (1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLY, FŐHADISZÁLLÁS) EGY ÁLLOMÁSRA, AMELYNEK POZÍCIÓJÁRÓL KÉSŐBB ÉRTESÍTJÜK.

2. AZONNALI HATÁLYAL ÉRTESÍTI A ONCPAC-ET, AMINT ELHAJÓZOTT A MEGADOTT HELYSZÍNRŐL PICKERING KAPITÁNNYAL A FEDÉLZETEN.

D. J. WAGAM ELLENTENGERNAGY UTASÍTÁSÁRA
USA HADITENGERÉSZET

Pickering Vandergriftre nézett. A tábornok mosolygott.

– Goldberg hadnagy, bemutatom magának Pickering kapitányt – mondta Vandergrift.

– Örvendek, uram – mondta Goldberg.

Az arcára kiült a döbbenet. Nem számított rá, hogy tengerészgyalogos-típusruhában fog látni egy haditengerész-kapitányt, kezében egy Springfield hadipuskával, amit úgy tart, mint egy vadász.

– Azt hiszem, hadnagy, engem éppen most döftek hátba – mondta Pickering.

– A csónak készen áll, hogy visszamenjen a Gregoryra, Pickering kapitány. Nem gondolja, hogy lassan be kellene szállnia? Egészen biztos vagyok benne, hogy a romboló kapitánya mielőbb szeretné felhúzni a horgonyt.

Pickering nem válaszolt.

– Stecker őrnagy már volt kedves, és bepakolta a holmijait, kapitány – mondta Vandergrift, és a partraszállító járműre mutatott.

Pickering látta, amint Jack NU Stecker egy tengerészzsákot ad az egyik tengerészgyalogos kezébe, aki a partraszállító járműben állt. Ez volt az a zsák, amit magával hozott, amikor otthagya az USS *McCawleyt*.

– Hátba döftek – ismételte Pickering. – Gondolom, vitának helye nincs.

– Köszönjük a szolgálatait, Pickering kapitány – mondta Vandergrift. – Igazán hálásak vagyunk azért, amit tett.

Vandergrift visszaadta Pickeringnek az Ernst Leitz távcsövet.

– Tábornok, megtisztelne, ha megtartaná – mondta Pickering. Vandergrift először a távcsőre pillantott, aztán Pickering szemébe nézett.

– Nagyon kedves magától, Fleming – mondta a tábornok. – Köszönöm. Kezet nyújtott Pickeringnek.

Pickeringnek a bal kezébe kellett vennie a Springfield puskáját, hogy kezét foghasson Vandergrift tábornokkal.

Aztán feltartotta a puskát.

– Erre már nem lesz szükségem, igaz?

– Miért nem tartja meg? – kérdezte Vandergrift. – Ha másra nem is lesz jó, hát kiakaszthatja a falra. És most már élete végéig azzal hívhatja magára a barátai figyelmét, hogy azt mondja: „Amikor ott álltam a guadalcanali tengerparton...”

– Ismét jogos a pont, tábornok.

– Jó utat, Fleming – mondta Vandergrift. – Remélem, hogy még viszontlátjuk egymást.

Megérintette Pickering karját, aztán elsétált.

(öt)

*Ausztrália, Brisbane**Manchester sugárút**Vízililiom-lak**1942. augusztus 17., 08.15*

Mrs. Ellen Feller már majdnem teljesen felöltözött, amikor meghallotta a gumik csikorgását a kocsifelhajtón. Néhány másodperccel később a két bejárati ajtó nagy csattanással bevágódott, amiből tudta, hogy John Marston Moore őrmester jött haza.

Borzasztóan idegesítette az ajtócsapkodás. Már amúgy is nagyon ideges volt. Ed Banning őrnagy Townesville-be rendelte Plútó Hon hadnagyot – de hogy miért, azt Banning őrnagy már nem kötötte Mrs. Ellen Feller orrára. Ez azt jelentette, hogy kénytelen lesz egész áldott nap abban a sötét, nyirkos cellában senyvedni, két emelettel a felszín alatt, a délnyugat-csendes-óceáni haderő főparancsnoksága épületében. Sejtette, hogy valószínűleg másnap is ott kell majd senyvednie egész nap. Valakinek ott kell lennie, hogy felvihesse a Varázslat-üzeneteket MacArthur és Willoughby tábornoknak, és mivel Banning és Hon Townesville-ben tartózkodott, Moore pedig hivatalosan nem tudott a Varázslat-üzenetek létezéséről, ez a feladat rá hárult.

Amikor az órájára pillantott, és látta, hogy még csak negyed kilenc volt, elöntötte a düh. Megmondta neki, hogy vegye fel Hont a Commerce Hotel előtt, és vigye ki a repülőtérré, aztán ugorjon be a rejtjelezőbe, és vegye át a beérkező üzeneteket, aztán futtassa át a gépen, és végül, „Ugorj be értem, kicsim, úgy kilenc körül!”

Ellen Feller sejtette, hogy mit talált ki ez a kanos kis ördög, és noha igazán hízelgőnek találta, ilyesmire most nem volt ideje. Egy óráig tartott, mire megmosta a haját, és elkészítette a frizuráját, és ha újra megtörténik *az*, akkor mehet megint a fürdőszobába, és kezdheti előlről az egészet.

Kivágódott a hálószoa ajtaja.

– Te sosem szoktál kopogtatni?

– Bocs – mondta Moore, akin még csak a bűnbánat jelei sem mutatkoztak. - Ezt nézd meg!

Valami fontos üzenet jöhetett be az éjjel – gondolta Ellen, - ilyenkor csillog olyan szégyenlősen és huncutul a szeme.

Elvette Moore-tól a két másolópapírt, és elolvasta.

SÜRGŐS

TITKOS

TENGERÉSZGYALOGSÁG-FŐPARANCSNOKSÁG, 1942. AUGUSZTUS 15., 22.05

A DÉLNYUGAT-CSENDES-ÓCEÁNI HADERŐ FŐPARANCSNOKSÁGÁN KERESZTÜL

CÍMZETT: 14. TENGERÉSZGYALOGOS KÜLÖNLEGES EGYSÉG

1. JELEN ÜZENET KÉZHEZVÉTELE PILLANATÁBAN JOHN M. MOORE ŐRMESTER ÁTHELYEZVE A 14. KÜLÖNLEGES EGYSÉGTŐL AZ 1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLYHOZ, AHOVÁ AZONNALI HATÁLLYAL EL KELL INDULNIA.

2. ÉRTESÍTSE A DÉLNYUGAT-CSENDES-ÓCEÁNI HADERŐ FŐPARANCSNOKSÁGÁT, HOGY AZ 1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLYNAK AZONNALI HATÁLLYAL SZÜKSÉGE VAN JAPÁN FORDÍTÓKRA, ÉS KÉRJEN TŐLÜK LÉGI JÁRMŰVET MOORE ŐRMESTER SZÁMÁRA, AKINEK A LEGMAGASABB PRIORITÁSSAL KELL AZ 1. HADOSZTÁLYHOZ UTAZNIA.

H. W. T. FORREST DANDÁRTÁBORNOK UTASÍTÁSÁRA
USA TENGERÉSZGYALOGSÁG
ACOFSG-2

SÜRGŐS

BIZALMAS

TENGERÉSZGYALOGSÁG-FŐPARANCSNOKSÁG, 1942. AUGUSZTUS 15., 22.05

CÍMZETT: GEORGE F. DAILEY ALEZREDES, C3NCPAC ÖSSZEKÖTŐ TISZT, DÉLNYUGAT-CSENDES-ÓCEÁNI HADERŐ FŐPARANCSNOKSÁGA

MÁSOLATOT KAP: ONCPAC, VEZÉRKARI FŐNÖK

PARANCSNOK, 1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLY

1. JELEN ÜZENET KÉZHEZVÉTELE PILLANATÁBAN ÁTHELYEZVE A JELENLEGI SZOLGÁLATI HELYÉRŐL AZ 1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLYHOZ, AHOVÁ AZONNALI HATÁLLYAL EL KELL INDULNIA, ÉS AHOL G-2-KÉNT, HELYETTES HÍRSZERZÉSI VEZÉRKARI FŐNÖKKÉNT FOG SZOLGÁLNI. JELEN ÜZENET AAAA PRIORITÁSKÉNT IS SZOLGÁL, AMELYET A LÉGI SZÁLLÍTÁSHOZ FOG IGÉNYBE VENNI.

2. ÉRTESÍTSE A DÉLNYUGAT-CSENDES-ÓCEÁNI HADERŐ FŐPARANCSNOKSÁGÁT, HOGY A SZÜKSÉG MEGKÍVÁNJA AZ ÁTHELYEZÉSÉT, ÉS HOGY A MAGÁT FELVÁLTÓ ÖSSZEKÖTŐ TISZT KIJELELÉSÉRŐL A LEHETŐ LEGHAMARABB GONDOSKODNI FOGUNK.

3. AMENNYIBEN LEHETSÉGES, ÉS AMENNYIBEN NEM, ISMÉTLEM, NEM AKADÁLYOZZA AZ 1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLYHOZ VALÓ ELJUTÁSÁBAN, SEGÍTSE A JELENLEG A 14. KÜLÖNLEGES EGYSÉGHEZ BEOSZTOTT JOHN M. MOORE ŐRMESTERT AZ 1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLYHOZ VALÓ ELJUTÁSÁBAN.

FORREST DANDÁRTÁBORNOK UTASÍTÁSÁRA:
F. L. RICKABEE ALEZREDES
USA TENGERÉSZGYALOGSÁG

– Már felhívtam Townesville-t – mondta Moore. – Vagy tényleg nem tudják, hogy hol van Banning, vagy Banning nem akar tudni a parancsról

– Vajon miért Rickabee írta alá a Daileynek címzett parancsot? – kérdezte Ellen elgondolkodva. – És miért Forrest tábornok írta alá a te parancsodat? Ráadásul a te parancsod titkos, Daileyé viszont csak bizalmas.

– Mi a francot számít? – kérdezte Moore, de azért elvette a másolópapírt Ellen Felltől. – Biztosan azért, mert minden, amit a különleges egység csinál, az titkos. Csak a neve nem az.

– Látom, nem nagyon akarsz odamenni – mondta Ellen. – Ezért próbáltad meg felhívni Banninget?

– Nem *mehtek* oda, az ég szerelmére – mondta Moore. – Tudok a Varázslatról.

– Hivatalosan nem – gondolkodott hangosan Ellen.

– Az nem számít – mondta Moore. – Az számít, hogy *tudok* róla.

– Nagyon is számít, ugyanis Rickabee és Forrest nem tudja, hogy be vagy avatva. Ezért küldenek téged Guadalcanalre.

És *ha kiderül, hogy Fleming Pickering kompromittálta a Varázslatot azzal, hogy beavatott téged* – gondolta Ellen Feller – *akkor nagy bajban lesz. Ezt én nem akarom.*

Banning állítólag okos fickó. Lássuk, hogy talál-e valamilyen megoldást a problémára.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha eltűnsz, amíg nem sikerül felvenni a kapcsolatot Banning őrnaggyal – mondta Ellen.

– Már késő. Nekem is egyből ez jutott az eszembe. De Dailey elkapott.

– Mi?

– Az ő parancsa nem volt rejtjelezve. Amint beérkezett az üzenete, az ügyeletes tiszt kiküldte neki a központból... A szentségit, hát ezért volt csak bizalmas az üzenet! Hogy ne kelljen rejtjelezni...

Ellen gyorsan elgondolkodott a dolgon.

– Igen. Valószínűleg.

– Éppen kivettem a Banningnek szóló üzenetet a rejtjelezőből, és már hívtam is telefonon, amikor bedörömbölt az egyik MP-s, és közölte velem, hogy a külső biztonsági pontnál vár rám valaki.

– Dailey?

– Az. Olyan fontosnak képzeli magát, hogy az már fáj. Ahányszor csak megjelenik, szinte hallom a Tengerészgyalogság zenekarát, amint a tengerészgyalogság-himnuszt játssza a háttérben.

Ellen elmosolyodott, és egymás szemébe néztek.
Hiányozni fog nekem ez a fiú.

– És mit mondott? – kérdezte Ellen.

– „Moore őrmester” – idézte Moore Dailey alezredest fontoskodó hangon –, „parancsot kaptam a Tengerészgyalogság főparancsnokságától, hogy utazzak Guadalcanalre. *Velem* kell jönnie. Most azonnal *indulunk*”

Ellen újra elmosolyodott.

– Azt persze nem mondtam meg neki, hogy épp most dekódoltam a parancsot. Csak azt mondtam, hogy Banningnek dolgozom, és hogy vele kell megbeszélnie a dolgot.

– És?

– Erre ő valami olyan baromságot mondott: „Őrmester, én vagyok a rang-idős tengerészgyalogos-tiszt. Intézkedem, hogy Banning őrnagy tudjon róla, hogy magát elszólította a kötelesség.”

– Úristen!

– Megpróbáltam visszautasítani – mondta Moore. – Persze csak udvariasan. Megmondtam neki, hogy Banning őrnagy utasított, hogy senki mástól ne fogadjak el parancsot, csak tőle.

– És?

Moore az ablakra mutatott. Ellen odalépett, és félrehúzta a függönyt. Egy 1941-es Ford szolgálati autó állt a kocsifelhajtón. Az ajtaján a következő felirat állt: KATONAI RENDŐRSÉG. Egy fehér sisakos MP-s pihentette a hátsóját a motorháztetőn. Egy másik a lökhárítónak támaszkodva várt.

– Ők fognak kivinni a repülőtérré – mondta Moore. – Dailey nyilván rögtön rohant Willoughbyhoz, vagy talán Sutherlandhez, és megmutatta neki a parancsát. .. úgy tudom, hogy már az uralkodó is tud róla. Mindegy, egy B-25-össel az Espiritu Santóra repítenek minket. A guadalcanali repülőtér egyelőre nem fogad B-25-ösöket. Az Espiritu Santóról egy Catalinával megyünk tovább.

– Nem tartóztatott le? – kérdezte Ellen.

– Nem. Csak közvetve. Az MP-sek azért vannak itt, hogy „segítsenek összeszedni” a cuccaimat, és hogy kivigyenek a repülőtérré.

– Azt hiszem, most már semmit sem tehetünk – mondta Ellen.

– Mennem kell, ehhez nem férhet kétség. Te viszont megtehetnél valamit.

Hívd fel Willoughby tábornokot, és mond meg neki, hogy csak most jutott a tudomásodra, hogy tudok a Varázslatról.

– Szerintem ez nem túl jó ötlet – mondta Ellen. – Ilyen döntést csak Banning őrnagy hozhat.

– Ez lenne a másik dolog – mondta Moore. – Ülj rá a telefonra, és próbáld meg elérni Banning őrnagyot.

– Rendben – mondta Ellen. – Azt hiszem, ez minden, amit tehetünk. Megszólalt az MP-s autó kürtje.

– Bassza meg! – mondta Moore.

Kisértált Ellen Feller hálósobájából, majd a nappalin keresztül a saját hálósobájába ment, és nekilátott behajigálni a holmijait a tengerészszákhába. Ellen megállt az ajtóban, és nézte.

– Segíthetek valamiben?

– Nem, meg tudom oldani egyedül is – felelte Moore.

Mivel fogalma sem volt róla, hogy a Parris-szigeten hányszor kellett Moore közlegénynek ki- és bepakolnia a tengerészszákháját, amíg a kiképzője azt nem mondta, hogy most már elfogadható, Ellen Feliért egészen meglepte a sebesség, amivel Moore bepakolta a holmijait.

Aztán Moore felvette a szákhát, és három-négyszer a földhöz döngölte az alját. Ettől a szák tartalma egészen összetömörödött. A szákháza nyúlt, és kivett belőle egy kifogástalanul összehajtogatott nadrágot, aztán a zubbonya alá nyúlt, és

a háta mögül előhúzta a .45-ös Coltját és négy tartalék tárat. A fegyvert és a tá-
rakat a zsákba tette, majd rájuk helyezte a nadrágot, és lezárta a zsákját.

– Úgy gondoltam, hogy nagyobb szükségem lesz erre a pisztolyra, mint azoknak, akik titkos dokumentumokat hurcolásznak – mondta Moore. – Úgy-hogy kiírtattam a nevemre, mielőtt feljöttem a pincéből. Ha valakinek hiányozna, mondd meg neki, hogy Guadalcanalen visszaadom neki.

Istenem! Ez a fiú tényleg a frontvonalra megy! Túl szép ahhoz, hogy meghaljon!

Belépett a szobába, és bezárta maga mögött az ajtót.

Moore-hoz lépett, és megérintette a férfi arcát, aztán odahajolt hozzá, és gyöngéden szájon csókolta.

– Gondolod, hogy kibírnak még öt percet nélküled, kicsim? – kérdezte Ellen, majd szétnyitotta Moore zubbonyát, és megkereste a férfi nadrágján a gombokat. – Vagy betörik az ajtót?

Amikor Moore elment, Ellen arra gondolt, hogy talán jobb is így. A kapcsolatu-
k könnyedén bajt hozhatott volna a fejükre.

*Miért kellett ennek az ostoba Fleming Pickeringnek beavatni ezt a fiút a Varázsla-
tba?!*

*De most már nincs mit tenni. Először is, annak az esélye, hogy Moore őrmestert
élve fogják el a japánok, igen kicsi. De ha el is fogják, Moore csak egy őrmester. Ki
gondolná, hogy egy őrmesternek tudomása lehet valamiről, amit ennyire titokban tar-
tanak?*

Ezt fogja mondani Banningnek is. Hon persze nem fog egyetérteni vele, de
Hon csak egy egyszerű hadnagy, Banning viszont őrnagy. A legfontosabb, hogy
megvédje Fleming Pickeringet. Banning ezt meg fogja érteni, és szinte biztos,
hogy Plútó Hont is meg fogja tudni győzni az igazáról.

Ellen Feller úgy vélte, hogy erre jó esély van. Fleming Pickering nem kerülhet
bajba... ha pedig Fleming Pickering nem kerül bajba, akkor ott lesz, hogy meg-
védje Ellen Feliért, ha a szükség úgy hozza.

Egyszer valakitől azt hallotta – még évekkel korábban, és már nem emléke-
zett rá, hogy kitől –, hogy vannak olyan emberek, akik képesek még az esőcsep-
pek között is úgy lavírozni, hogy megússzák szárazon. Egy kicsit feszengett, ha
arra gondolt, hogy ő is ezek közé az emberek közé tartozik, de úgy tűnt, minden
jel erre mutat. Amikor már úgy látszott, hogy a dolgok kezdenek rosszra fordul-
ni, megtörtént valami, amitől minden rendbe jött.

XVIII.

(Egy)

Korall-tenger

Az USS Gregory (API>44) fedélzetén

1942. augusztus 18., 07.35

Fleming Pickering kapitány a navigációsfülkét a híddal összekötő átjáróban állt meg, és addig meg sem szólalt, amíg a kapitány meg nem fordult, és nem intett neki, hogy lépjen a hídra.

– Engedélyt kérek, hogy a hídra léphessek, uram – mondta Pickering. Khaki egyenruhát viselt, amit az egyik haditengerésztől kapott kölcsön, és ami egy kicsit feszült rajta.

– Kapitány, ezen a konzervdobozon magát mindig szívesen látjuk a hídon, engedélyt sem kell kérnie.

– Nagyon kedves magától, kapitány – mondta Pickering, és a hídra lépett. - De... a régi szép időkben... még hajóskapitány koromban, ha egy teherrakomány-felügyelő tiszt volt a fedélzetemen, elvártam a gazembertől, hogy engedélyt kérjen, ha a hídra akar lépni.

Az USS *Gregory* kapitánya, egy korvettkapitány, felnevetett.

– Én megértem az érzéseit, uram, de ismétlem, magának nem kell engedélyt kérnie, ha a hídra akar lépni. Megkínálhatom egy kis kávéval?

– Nem, köszönöm. Épp most ittam meg egy kancsóval reggelire.

– Jól aludt, uram?

– Mint a tej. Annak ellenére, hogy úgy éreztem magam a kabinjában, mint egy potyautas.

– A legnagyobb örömmel bocsátottam a rendelkezésére, uram. Amikor a tengeren vagyunk, amúgy is igen ritkán használom.

– Igazán nagylelkű.

– Ritkán tudjuk megmutatni egy VTP-nek, uram, hogy úriemberként is tudunk viselkedni.

A szentségit, hát az lennék?

– Szép időnk van – mondta Pickering.

- És jól is haladunk, uram. Megnézte már a térképen?
- Ha nem tévedek, és még nem felejtettem el, hogyan kell használni a navigációs térképet, akkor jó húsz csomó a sebességünk.
- A „rendelkezésre álló üzemanyaggal elérhető maximális sebességgel” haladunk, uram – mondta a kapitány, aztán elővett egy papírt a zsebéből, és Pickering kezébe adta.

SÜRGŐS

TITKOS

FELADÓ: CINCPAC

CÍMZETT: A 20. ROMBOLÓ HADERŐ PARANCSNOKA

1. A GREGORY AZONNALI HATÁLYALYAL LEVÁLIK A 20. ROMBOLÓ HADERŐTŐL, ÉS A BAKER XRAY MKE POZÍCIÓHOZ HAJÓZIK A RENDELKEZÉSRE ÁLLÓ ÜZEMANYAGGAL ELÉRHETŐ MAXIMÁLIS SEBESSÉGGEL.
2. A 20. ROMBOLÓ HADERŐ A BAKER XRAY MIKE POZÍCIÓHOZ HAJÓZIK AZ EREDETI PARANCSNAK MEGFELELŐ IDŐPONTBAN.
3. PICKERING KAPITÁNNYAL KÖZÖLJE, HOGY A CÉLÁLLOMÁS ELÉRÉSÉT KÖVETŐEN LÉGI JÁRMŰVEL FOG TOVÁBB KÖZLEKEDNI. A RÉSZLETEKET ILLETŐEN AZ INTÉZKEDÉS MEGTÖRTÉNT.

D. J. WAGAM ELLENTENGERNAGY UTASÍTÁSÁRA
USA HADITENGERÉSZET

Pickering a parancsnoki híd súlyos, síküveg ablakához lépett, és kinézett. A tenger sima, kék hullámain egyetlenegy hajót sem látott.

- Hol van, vagy mi az a Baker Xray Mike?
- Espiritu Santo, uram. Egy egész takaros repülőteret építettünk oda.
- Ezt nevezik a Haditengerészetnél csúcssebességnek? – kérdezte Pickering.
- Megy ennél gyorsabban is, kapitány, de olyankor kényelmetlenebb az utazás, túlságosan megnő a fogyasztás, és én nem szeretem, ha nincs elég tüzelőanyagom a bunkerekben.
- Kérdésnek szántam, nem kritikának. Ilyen hajóval még soha nem utaztam.
- Tudja, milyen hajó ez?
- Nagy sebességű teherszállító – mondta Pickering. – Vagy tévedek?
- Azért az túlzás, uram. A kazánok felét kiserelték, és a hombárt átalakították utasterré. Egy csapatszállító hajóhoz képest nagy sebességű hajónak számít, de minden máshoz képest csak egy igen lassú vízi jármű. Jóval lassabb most, hogy kiserelték a kazánok felét.
- Nos, bárkinek is támadt ez az ötlete, úgy tűnik, bevált. A Henderson addig nem fogadhatott repülőgépeket, amíg nem volt valamennyi üzemanyag a szigeten, egy utasszállító odaküldését pedig egyszerűen nem lehetett megkockáztatni.

– Uram, amennyire én tudom, az eredeti elképzelés szerint ezeket a rombolókat a tengerészgyalogos raiderek szállítására akarták használni. Még együtt is gyakorlatoztunk velük egy darabig. Ismeri a raider-alakulatokat, uram?

– Igen – mondta Pickering. – Tudok róluk egyet s más.

Franklin Rooseveltnél már megint lemásolta, vagy legalábbis megpróbálta lemásolni a briteket. Kis híján tengerészgyalogos kommandósoknak nevezték el őket

– És végül miért nem a raiderek szállítására használják ezeket a hajókat? – kérdezte Pickering.

– Hát, tulajdonképpen arra is használtuk. Sőt, még most is arra használjuk. A raidereket Tulagin raktuk ki. De az csak egy hagyományos partraszállási akció volt. Én igazából arra akartam utalni, uram, hogy a hajókat azért alakították át, hogy ezekkel szállítsák a raidereket a rajtaütések színhelyére.

– És ebből már nem lesz semmi?

– Az a szóbeszéd járja, hogy a 2. raider-zászlóaljat tegnap partra tette néhány tengeralattjáró a Maklin-szigeten. De hangsúlyozom, uram, hogy ez csak szóbeszéd, úgyhogy valószínűleg nem is kellene terjeszteni.

Ez természetesen azt jelenti, kapitány, hogy maga átkozottul jól tudja, hogy a 2. raider-zászlóalj partra szállt a Maklin-szigeten, de attól fél, hogy ha ez a haditengerész-

rész VW legurít pár pohárka italt az aranygallérosokkal, akkor ki fogja fecsegni, hogy maga elpofázta neki.

– Ismerek egy tisztet a 2. raider-zászlóaljnál – gondolkodott hangosan Pickering. Aztán kijavította magát. – Van egy tiszt barátom a 2. raider-zászlóaljnál.

Ismerem Evans Carlson ezredest és Rooseveltnél századost is, akinek az apja nem más, mint a fegyveres erők főparancsnoka, és ismerek még vagy egy tucat másik raider-tisztet is. De abban már nem vagyok biztos, hogy örülnének-e neki, ha telekiüríteném a világot, hogy a barátaim. Sőt, kétlem, hogy örülnének neki. Viszont Gyilkos McCoy...

– Igazából az illető inkább a fiam barátja, mint az enyém... együtt jártak Quanticóba a szakasparancsnok-tanfolyamra... Roppant érdekes fiatalember. Sorállományú volt a 4. tengerészgyalogosoknál, Kínában, még a háború előtt. Gyilkos McCoy-nak hívják.

– A fia tengerészgyalogos, uram?

– Igen, az.

– Az 1. hadosztálynál van?

– Nem. Istennek hála, nem. Most fejezte be a pilótatanfolyamot. Amennyire tudom, megszerezte a minősítést az F4F-re is. Gondolom, már útban van idefelé, vagy legalábbis már készül idejönni.

– Úgy hallottam, hogy az F4F remek gép – mondta a kapitány. *Köszönöm, kapitány, hogy nem sok sikerrel ugyan, de megpróbálja elhitetni egy újdonsült tengerészgyalogos vadászpilóta apjával, hogy minden a legnagyobb rendben lesz.*

– Figyelem, híd! – kelt életre a hangosbeszélő Pickering feje fölött. – Repülőgép kilenc óránál. Kapitányt a fedélzetre!

A kapitány a nyitott híd bal oldalához rohant, a kezét az acélkorlátra tette, és kikémlelt.

Miután tudta, hogy potyautasként az a dolga, hogy ne üsse az orrát a hajón szolgáló tengerészek dolgába, Pickering legyőzte a kísértést, és nem ment a korláthoz. Addig hátrált, amíg nem érezte a háta mögött a híd rekeszfalát.

A kapitány sarkon fordult.

– Teljesriadókészültség! – adta ki az utasítást a kapitány. – Teljes gőzzel előre! Amint készen állnak, minden fegyverből tűz!

Pickeringre nézett, és túlkiabálva a riadókészültséget jelző csengő hangját bejelentette:

– Egy Emily. Nyilván meg akar minket torpedózni.

Aztán ismét a repülőgép felé fordult.

Pickering tisztában volt vele, hogy az Emily nem más, mint a Kawanishi H8K2-es torpedóvető bombázó, egy négymotoros hidroplán, amelyet szinte teljesen Igor Sikorski Pan American Airwaysnek készített hidroplánjáról másoltak. Meglehetősen gyors gépnek számított – Pickering úgy emlékezett, hogy nagyjából 430 km/h volt a cirkálósebessége –, 6000 kilométer volt a hatósugara, és képes volt magával vinni vagy két, kiváló, 800 kilogrammos, japán torpedót, illetve valamivel több mint kéttonnányi bombát.

Kiszúrta a Gregoryt – döbbsen rá Pickering – és úgy döntött, hogy nincs is kiválóbb célpont egy amerikai rombolónál, ami egyedül hajókézik a nyílt tengeren.

Mivel a torpedóvető bombázó meglepte a rombolót, utóbbi remek célpontnak bizonyult a japán gép torpedóinak. Viszont a romboló 40 mm-es Boforjaival és az .50-es kaliberű Browningjaival még akkor sem volt könnyű eltalálni egy repülőgépet, ha időben észlelték. A repülőgépek a torpedó kioldása előtt lelassítottak ugyan valamelyest, hogy pontosabban célba vehessék a célpontot, de ettől a repülőgépek nem váltak jobb célponttá a rombolók ágyúi számára.

Harminc – hihetetlenül hosszú – másodperccel később a parancsnoki hidat fűlsiketítő robbanás rázta meg. Újabb robbanások következtek, majd valahonnan füst csapott fel, és a híd üveglakka ripityára tört. Még mielőtt Pickering magához tért volna, újabb robbanás hallatszott, és a hajó bal oldalánál, a hajókorláttól mintegy tíz méterre, hatalmas vízsugár csapott fel, majd egy pillanattal később még egy, ezúttal a hajótól jobbra, úgy harminc méterre.

A kapitány tévedett – gondolta Pickering, miközben végignézett magán, és meglepve nyugtázta, hogy a jobb karja és a mellkasa csupa vér – a rohadék nem torpedóval támadott. A pilóta a bombázás mellett döntött. Talán nem is volt a gépen torpedó. Ezért jött sokkal gyorsabban. A bombázáshoz nem kellett annyira lelassítania.

Körülnézett a kapitány után kutatva. Szinte azonnal megtalálta. A fedélzeten feküdt, a hátára fordulva; a szeme és a szája nyitva volt, mintha csak eltátotta volna meglepetésében, az ingje pedig véres masszává változott. A kapitány szemmel láthatóan halott volt.

Egy pillanattal azelőtt még hét vagy nyolc ember tartózkodott a parancsnoki hídon. Mostanra viszont már csak két ember maradt talpon. A haditengerész, aki a hangosbeszélőt kezelte, fejhallgatóval a fején, mikrofonnal a kezében a jobb oldali rekeszfalnak dőlt, nem messze Pickeringtől. Az arcára volt fagyva a döbbenet és a rémület. Egy másik tengerész, akinek a funkciójával Pickering egyáltalán nem volt tisztában, az elülső rekeszfalnak háttal állt; az arca koromfekete volt, a karját pedig a mellkasához szorította.

A kormányos a kormány előtt hevert a padlón összegörnyedve, a többiek pedig szanaszét feküdtek a híd többi részén. Az egyikük a navigációsfülke felé kúszott.

Ez nem bomba volt – gondolta Pickering. Ez sok kis robbanótöltet lehetett. Ekkor ugrott be neki, hogy az Emilyket öt 20 mm-es fedélzeti gépágyúval és négy 7 mm-es géppuskával szerelték fel. Az Emily alaposan megszórta a *Gregoryt* a bombázás előtt, közben és után.

Megpróbálta eltolni magát a rekeszfaltól, de feljajdult. Újra a jobb karjára pillantott, ami hasznavehetetlenül lógott mellette.

Pillanatokon belül sokkot fogok kapni.

Igaza volt. Egy pillanattal később megszédült, és rázni kezdte a hideg.

Végül sikerült felegyenesednie, majd a hangosbeszélőt kezelő tengerészhez lépett, aki őt nézte, de nem látta.

– Hívja a végrehajtó tisztet a hídra! – utasította Pickering. Mivel nem kapott választ a tengerésztől, aki őt nézte, de nem látta, Pickering erőteljesen pofon vágta a férfit. A tengerész úgy nézett rá, mint egy kiskutya, amibe belerúgtak, de visszatért az élet a szemébe.

– Hívja a végrehajtó tisztet a hídra! – adta ki Pickering az utasítást másodszor is. A tengerész bólintott, és Pickering látta, hogy a keze elindul a mikrofon kapcsolója felé.

Pickering elindult a másik tengerészhez, de elcsúszott egy vértócsában, és kis híján elvágódott.

– Vegye át a kormány! – adta ki a parancsot Pickering.

– Uram, én csak egy írnok vagyok.

– Vegye át a nyomorult kormányt!

– Igenis, uram.

Pickering a parancsnoki híd korlátjához botorkált. A vastag üvegből csak néhány szilánk maradt. A hajó orra előtt megpillantotta az Emilyt, ami még mindig a tengerhez közel repült, és éppen belekezdett egy balfordulóba. Készen állt az újabb támadásra.

Egy tiszt, egy jóképű, acélsisakos kölyök jelent meg a hídon.

– Szentséges Szűz Mária! – motyogta halálra vált arccal.

– Hívja ide a végrehajtó tisztet! – kiáltott rá Pickering.

– Uram, én... Mr. Goldberg halott, uram. Én jöttem helyette.

– El tudja kormányozni a hajót?

– Nem, uram. Én vagyok a híradós tiszt.

– Akkor hívjon ide valakit, aki el tudja kormányozni – utasította Pickering. – Hívjon ide pár embert! Kell egy kormányos, és kell valaki, aki tudja kezelni a távíró!

– Igenis, uram – mondta a híradós tiszt, majd sarkon perdült, és eltűnt a hídról. Pickering látta, hogy a híd előtt a tiszt megállt, és elhányta magát.

Pickering ismét az Emily felé fordult, amely egyenesen a romboló bal oldala felé tartott.

– Készüljön fel egy éles balfordulóra! – mondta Pickering.

– Kárjelentés, uram – mondta a hangosbeszélőt kezelő tengerész.

– Mi van?

– A kárjelentő tiszt szerint nem érte károsodás a hajót, uram.

– Mondja meg neki, hogy jöjjön fel ide! – mondta Pickering. – Élesen balra!

– Élesen balra, uram!

A *Gregory* hirtelen fordulni kezdett, és meredeken megdőlt. A hajó orra most az Emily felé mutatott.

Pickering négy sötét tárgyat látott kihullani a repülőgépből. Egészen lenyűgözte a látvány, ahogy a tárgyak a romboló felé íveltek.

Aztán valami mást is látott: vörös nyomjelző lövedékeket, amelyeket a 40 mm-es, Bofors ágyúból lőttek ki, és amelyek eleinte a vízben csobbantak, majd egyre magasabbra emelkedtek, és végül egészen megközelítették az Emilyt. A repülőgép már majdnem feljükk ért, amikor a nyomjelzők belehasítottak az Emily törzsébe, aztán a jobb szárnyába. A szárny meghajlott, miközben a gép elsüvített a fejük felett.

Pickering a híd nyitott részéhez futott; összevissza csúszkált az egyre növekvő vértócsában, amely a romboló kapitányának a hasából folyt a padlóra. Jobbra nézett. Addigra az Emily már belevágódott a tengerbe. Ami még kilátszott belőle, az lassan a felszín alá merült, majd a kékesfekete füst, ami a gép törzséből szállt fel, lassan szertefoszlott. Néhány másodpercig pár égő repülőbenzin-pocsolya villódzott a vízen, de aztán az is lassan kialudt.

Pickering visszament a hídra. Egy hadnagyot pillantott meg, akit emlékezete szerint előző este látott a tiszt étkezdében.

– A kárjelentő tiszt vagyok, uram.

– El tudja kormányozni a hajót?

– Igen, uram.

– Akkor a magáé a hajó – mondta Pickering, és megtámaszkodott a rekeszfalban, mert borzasztóan elkezdett szédülni.

– Átvettem a hajót, uram – mondta a hadnagy ünnepélyes hangon, majd még Pickering hallotta, ahogy azt mondja: – Doki, segítsen a kapitánynak! Állítsa el a vérzést!

(Kettő)

Korall-tenger

Az USS Gregory (APD-44) fedélzetén

1942. augusztus 18., 14.25

Pickering a kapitány kabinjában feküdt, a kapitány ágyán, a hátát a rekeszfalnak támasztott párnákon pihentetve. Deréktól felfelé mezítelen volt. Begipszelt karja a mellkasához volt erősítve ragtapasszal. Éppen szunyókált.

A hadnagy az ágyához lépett, és végignézett rajta.

– Hogy érzi magát, uram?

Pickering egy pillanatig bambán nézett rá, mintha sosem látta volna a tisztet, aztán nem kis erőfeszítés árán ugyan, de sikerült felébrednie.

– Ó, maga az – mondta vidáman. – Mr. Nem Érte Károsodás a Hajót.

– Uram – mondta a hadnagy, aki szemmel láthatóan megsértődött –, nem tudtam, hogy mi történt a hídon. Csak annyit tudtam, hogy Mr. Goldberget halálos találat érte a létrán.

– Nem kellett volna ilyesmit mondanom – mondta Pickering. – Sajnálom. Tudja, kaptam egy jó nagy ampulla morfiumot. Úgy látszik, még nem ment ki teljesen a hatása.

– Még mindig vannak fájdalmai, uram?

– Csak ha levegőt veszek. Átkozottul kellemetlen helyen vannak azok a varratok – felelte Pickering, aztán témát váltott. – Mi a helyzet?

– Mintegy ötórányira vagyunk az Espiritu Santótól, uram. És volna itt néhány dolog, amiben dönteni kellene.

– Maga a rangidős tiszt?

– Nem, uram. Maga az.

– Én csak egy potyautas vagyok.

– Uram, megnéztem a szabályzatban... ilyen szituációban a parancsnoki posztot a fedélzeten lévő rangidős tisztnek kell átvennie. Kapitány, maga a kapitány.

– Miről van szó?

– A holttestekről, uram. Már elő vannak készítve, uram. -Hol vannak?

– A kapitány és még hárman a gyengélkedőn, uram. A többiek a fedélzetszoba kabinjában.

– Ha arra gondol, hogy a tengeren kellene eltemetnünk őket...

– Ezt magának kell eldöntenie, kapitány.

– Ha csak ötórányira vagyunk, akkor azt hiszem, hogy az a legjobb, ha elvisszük őket az Espiritu Santóra – mondta Pickering. – Nem lesz tengeri temetés.

– Igenis, uram – mondta a hadnagy. – A jelentésről meg is feledkeztünk, uram.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszél.

– Mr. Norwood, a híradós tiszt már legépelte, uram – mondta a hadnagy, és Pickering kezébe adott egy ív papírt.

HADMŰVELETI JELENTÉS

TITKOS

FELADÓ: USS GREGORY

CÍMZETT: CINCPAC

1. AZ USS GREGORYT 1942. AUGUSZTUS 18-ÁN, 07.50-KOR, WHISKEY ABLE OBOE / NAN NAN CHARLEY POZÍCIÓNÁL TÁMADÁS ÉRTE. A TÁMADÓ EGY, ISMÉTLEM, EGY EMILY VOLT. A PARANCSNOKI HIDAT KÖZEPES ÉS SÚLYOS TALÁLAT ÉRTE. AZ EMILY LELŐVE.

2. VESZTESÉGEK ÉS SEBESÜLÉSEK: A KAPITÁNY, A VÉGREHAJTÓ TISZT ÉS KÉT SORÁLLOMÁNYÚ A TÁMADÁS KÖZBEN ELESETT. HÁROM TISZT ÉS HÉT SORÁLLOMÁNYÚ MEGSEBESÜLT.

3. AZ USS GREGORY TOVÁBB HALAD BAKER XRAY MIKE FELÉ.

PICKERING HADITENGERÉSZ-KAPITÁNY
PARANCSNOK

– Tartalékos haditengerész-kapitány – mondta Pickering. – Nem hivatásos.

– Igen, uram. Kijavítatom.

– Mi a helyzet a sebesültekkel?

– Az egyikük elég rossz állapotban van, sajnos. Reméljük, hogy túléli. Espíritun rendesen el tudnák látni. A többiek rendbe fognak jönni, kapitány.

– *A kapitány...* – mondta Pickering szomorúan, elgondolkodva, majd megállt. – A kapitány gyorsan túl volt rajta. Azt hiszem, fel sem tudta fogni, hogy mi történt vele.

– Mr. Goldberg sem szenvedett, uram. Őt... banni is volt az, ami eltalálta, uram, a fejét találta el.

– Atyaisten! – mondta Pickering.

– Kapitány, hozhatok magának valami harapnivalót? Egy kis hideget? Mondjuk, egy szendvicset? Ennie kellene valamit.

– Inkább innék egyet – mondta Pickering.

– Ebben sajnos nem segíthetek, uram.

– Van sebtisztító alkohol⁹ a fedélzeten?

– Igen, uram.

– Mennyi?

– Négy ládával, uram. Azt hiszem, negyvennyolc kis üveget raknak egy ládába.

– Egy üveg elég egy embernek?

– Igen, uram. Több mint elég, kapitány.

– Akkor kapjon minden ember egy üveggel! Ha marad pár, hozzon belőle nekem is!

– Igenis, uram.

⁹ A sebek tisztítására gyakran, mint ebben az esetben is, közönséges gabonapálinkát, vagyis whiskyt használtak, *a ford.*

(Három)

Ausztrália, Brisbane

Manchester sugárút

Vízililiom-lak

1942. augusztus 18., 19.25

Odakint a kocsifelhajtón egy autó kerekei csikordultak meg. Ed Banning őrnagy az ablakhoz ment, félrehúzta a függönyt, és egy Studebaker Presidentet pillantott meg.

– Plútó – mondta Banning Mrs. Ellen Fellernek, aki a kanapén ült, egyik kezében egy csésze teával, a másikban pedig a csészealjjal.

– Feltételezem, azért jött, hogy megvitassa magával a helyzetet – mondta Ellen Feller. – Nem gondolja?

Banning nem válaszolt. Az ajtóhoz ment, és kinyitotta. Hon akkor szökkent fel a tornácra.

– Gondolom, már hallotta, hogy mi történt Moore-ral – üdvözölte Banning.

– Igen – mondta Plútó. – Ezt nézze!

Egy másolópapírt nyomott Banning kezébe, majd besétált a szobába, és Ellen Feller felé biccentett.

– Banning őrnaggyal azon tanakodtunk, hogy mit tegyünk Moore őrmesterrel – mondta Ellen Feller.

– És?

– Úgy döntöttünk, hogy a legjobb, ha nem csinálunk semmit – mondta Ellen.

– Mi ez? – kérdezte Banning tanácstalanul.

– Amikor csak lehet, a híradós hadtest figyelemmel kíséri a haditengerészeti csatornákon folyó kommunikációt – magyarázta Hon –, és lemásolja azt, amit fontosnak gondol. Például a hadműveleti jelentéseket. A rejtjelező tiszt azonnal a kezembe nyomta ezt, amint beléptem az irodába. Még mielőtt közölte volna velem, hogy neki kellett beugrania Moore őrmester helyett, aki eltávozott.

– De mi a franc ez?

– Olvassa el az aláírást! – mondta Plútó Hon.

Banning elolvasta.

– Az eszem megáll – mondta.

– Megnézhetem? – kérdezte Ellen Feller, miközben felállt, és Ed Banninghez lépett. Banning odaadta neki a hadműveleti jelentést, amit az USS *Gregory* küldött a ONCPAC-nek az Emily-támadást követően.

– Nos, azt tudtuk, hogy Mr. Knox utasította a ONCPAC-et, hogy vigyék el Guadalcanalról – mondta Ellen Feller. – Nyilván ott volt azon a hajón, és gondolom, mint a fedélzeten tartózkodó, rangidős tisztnek, át kellett vennie a parancsnokságot, miután a hajó kapitánya meghalt.

Banning ügyet sem vetett rá.

– Gondolom, így kapásból nem tudja megmondani, hogy mi az a Baker Xray Mike. Vagy hogy hol található.

– Espíritu Santo – felelte Hon. – A haditengerésztiszt csak vonakodva volt hajlandó elárulni.

– Nos, hál' istennek, Pickering kapitány jól van – mondta Ellen Feller. Banning Ellenre nézett, de nem szólt semmit.

– Hon hadnagy – mondta Ellen –, amint mondtam, Banning őrnaggyal azon tanakodtunk, hogy mi legyen Moore őrmesterrel.

– Hogy érti, hogy mi legyen vele? – kérdezte Hon.

– Nem hagyhatjuk, hogy kiderüljön, hogy Moore tudott... hogy olyan dolgokba is beavatták Moore-t, amibe egy őrmestert rendes körülmények között nem lett volna szabad beavatni... nem igaz? Úgy értem, fontosabb, hogy megvédjük Pickering kapitányt, nem igaz?

Hon egy pillanatig méregette Ellen Feliért, és csak azután válaszolt:

– Azt akarja mondani, hogy a világon semmit ne tegyünk annak érdekében, hogy Moore-t elhozzuk az istenverte Guadalcanalról?

Hon Banningre pillantott, aki a szemébe nézett, de nem szólt semmit.

– Csak egyetlen módja van annak – mondta Ellen –, hogy... ahogy maga mondta... elhozzuk Moore-t az istenverte Guadalcanalról, mégpedig az, ha beje lentjük, hogy tud a Varázslatról. Akkor viszont Pickering kapitány nagyon nagy bajba kerül... és tulajdonképpen mi is.

– Tartok tőle, Mrs. Feller – mondta Plútó Hon hűvösen –, hogy az érvelése hiábavaló.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte Banning.

Hon egy papírt adott Banning kezébe.

SÜRGŐS

TITKOS

SZOLGÁLATI KÖZLEMÉNY

FELADÓ: MEGBÍZOTT TISZT, JKS-3, DÉLNYUGAT-CSENDES-ÓCEÁNI HADERŐ FŐ-PARANCSNOKSÁG, BRISBANE, KÜLÖNLEGES HÍRADÓS RÉSZLEG
CÍMZETT: MEGBÍZOTT TISZT, JKS-1. ONCPAC, PEARL HARBOR, KÜLÖNLEGES HÍRADÓS RÉSZLEG

1. A KÖVETKEZŐT AZONNALI HATÁLLYAL TOVÁBBÍTSÁK FLEMING PICKERING TARTALÉKOS HADITENGERÉSZ-KAPITÁNYNAK, AKI ÚTBAN VAN A BAKER XRAY MKE-ON KERESZTÜL A HADITENGERÉSZETI MINISZTER WASHINGTONI HIVATALA FELÉ: ÜZENET KEZDETE:

A JKS-3 EGYETLEN SORÁLLOMÁNYÚ TAGJA ÚTBAN VAN GUADALCANAL FELÉ AZ ACOFS G-2 (USA TENGERÉSZGYALOGSÁG, FŐPARANCSNOKSÁG) PARANCSÁRA ALÁÍRÁS: PLÚTÓ HON HADNAGY. ÜZENET VÉGE.

2. AZ ÜZENET AZONNALI TOVÁBBÍTÁSA DÖNTŐ FONTOSSÁGÚ.

HON FŐHADNAGY

USA TENGERÉSZGYALOGSÁG, HÍRADÓS HADTEST

Ellen Feller Banning mögé lépett, és a válla fölött elolvasta az üzenetet.

– Erre nem kapott tőlem felhatalmazást! – csattant fel Ellen.

– Ezt már elküldte, Plútó? – kérdezte Banning.

– Igen, uram.

– Nos, ha azt feltételezte, hogy egyet fogok érteni magával, hadnagy, akkor teljes mértékben igaza volt – mondta Banning.

– Ez örültség – mondta Ellen. – A Hawaii szolgálo tiszték nem ostobák. Azonnal tudni fogják, hogy miről van szó.

– Remélem is – mondta Plútó. – A Varázslat túl fontos ahhoz, hogy kompromittálódjon.

– El sem tudom képzelni, hogy mit fog gondolni Pickering kapitány, ha ezt megkapja.

– Valószínűleg el fog tűnődni azon, hogy miért hagytuk idáig fajulni a dolgokat – mondta Banning.

– És most mit tegyünk? Hogy állítsuk meg ezt az egészet? – csattant fel Ellen.

– Mivel Plútóval nem voltunk itt, mi természetesen semmit sem tehetünk.

– Csak nem arra akar célozni, hogy én tehettem volna valamit? Banning nem válaszolt.

– Mondja meg nekem, Banning – csattant fel Ellen –, hogy mivel tarthattam volna itt Moore-t!

– Például elrejtette volna az ágya alá, amíg Dailey ezredes el nem repült. Ellen Feller megvetően felmordult.

– Vagy a takarója alá – tette hozzá Banning megvetően.

– Hogy merészel velem ilyen hangon beszélni?

– Szeretném közölni magával, Mrs. Feller – mondta Banning színtelen hangon, és Ellen felé fordult, hogy a szemébe nézhessen –, hogy a kérésemre a Hadsereg kémelhárító hadteste azóta figyeli ezt a házat, amióta Pickering kapitány kibérelte. A kapitány igazán remek ember, de egy kicsit lazán veszi a titkos dokumentumokra vonatkozó szabályokat. Azután is folytatták a munkájukat, miután Pickering kapitány elment, és magára és Moore-ra hagyta a házat. A kémelhárítás emberei minden egyes alkalommal végigkutatják a házat, amikor maguk nem voltak itthon, hogy megbizonyosodjanak róla, nem maradt titkos dokumentum őrizetlenül a házban. Mindig nagyon alapos munkát végeznek. Még azt is feljegyezték, hogy melyik hálósobában ki aludt. Napi rendszerességgel küldték nekem a jelentéseiket.

(Négy)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

Henderson repülőtér

1942. augusztus 19., 10.45

Az Espiritu Santóról indított Catalina fedélzetén egy zsák hivatalos levél és hat kis, hermetikusan lezárt fémdoboz volt; utóbbin vörös keresztek voltak és egy felirat: EMBERI VÉR. A gépen hat személy utazott.

Az egyik utas acélsisakot és vöröskeresztes karszalagot viselt – szemmel láthatóan új – tengerészgyalogos-típusruhája zubbonyán.

George F. Dailey alezredes elégedetten nyugtázta magában, hogy a Haditengerészet egészségügyi hadteste éppen olyan hatékonyan pótolta az ütközet közben elesett orvost, mint amilyen hatékony munkát végzett a Tengerészgyalogság hírszerzése, amikor segített neki Moore őrmestert a frontvonalra szállítani.

Moore őrmester nem tett túlságosan jó benyomást Dailey alezredesre. Amikor Brisbane-ben közölte vele, hogy végre alkalma nyílik arra, hogy olyasmivel szolgálja a Tengerészgyalogságot és a hazát, ami sokkal fontosabb holmi titkos akták tologatásánál, Moore felháborítóan reagált, egyáltalán nem úgy, ahogy azt egy tengerészgyalogostól el lehetett volna várni. Nem akart menni. És noha Dailey nem akarta gyávasággal gyanúsítani, biztosra vette, hogy ha nem küldi oda azokat a katonai rendőröket, hogy „segítsenek neki összeszedni a felszerelését”, Moore szinte biztosan nem jelent volna meg a repülőtéren. Vagy legalábbis addig nem, amíg a repülőgépe el nem indul Espiritu Santóra.

Amikor a Catalina megkezdte a leszállást, Dailey látta, hogy a repülőtéren egyetlen repülőgép sincs, és azon kezdett morfondírozni, hogy vajon miért. Ha a Catalina le tud szállni, akkor a vadászgépek miért nem tudnak?

A pilóta az irányítótornyhoz gördült a géppel, aztán leállította a motorokat. A személyzet egyik tagja kinyitotta az ajtót, és intett az utasoknak, hogy szálljanak ki.

– Isten hozta magukat Guadalcanalen – jelentette be. – A Kaktusz Légitársaság reméli, hogy kellemesen utaztak.

Az irányítótorny mellett két dzsip állt. Az egyik motorháztetején egy vöröskeresztes karszalagot viselő katonaoorvos ült. Dailey legnagyobb meglepetésére egy .30-as kaliberű karabély lógott a válláról. A másik dzsipe egy őrnagy támasztotta. Egy 35 mm-es fényképezőgép lógott a nyakában, a karjában pedig egy .45-ös Thompson géppisztolyt melengetett.

Az őrnagy elmosolyodott, és eltolta magát a dzsiptől.

– Az eszem megáll! Ni csak, kit látnak szemeim! Mondtam, hogy becsülje meg magát, őrmester!

Moore tiszteltgett.

– Üdv, Dillon őrnagy – mondta Moore.

– Őrnagy – mondta Dailey. – A nevem Dailey.

Dillon nem tiszteltgett. Kezet nyújtott Daileynek.

– Jake Dillon, ezredes – jelentette be.

A katonaorvos és egy szanitéc, aki az irányítótornyból lépett elő, a Catalinához ment. A hűtött vérkonzerveket kiadogatták a gépből, majd berakodták a dzsipbe. Az orvos, aki Espiritu Santón szállt a repülőgépre, szintén kiszállt.

Kezet fogott a katonaorvossal, aki a dzsip motorháztetején üldögélt, aztán beszállt a dzsipbe, és leült az első ülésre. A szanitéc hátul szállt fel, és óvatosan ráült az egyik fémdobozra, amiben a vért hozták. A dzsip elrobogott.

A pilóta is kiszállt a gépből.

– Itt van az én emberem – mondta Jake Dillon, és kivett a dzsipje hátuljából egy hermetikusan záródó fémdobozt, amit eredetileg vér szállítására használtak. Az EMBERI VÉR feliratot – nem túl sikeresen – valaki zsírkrétával lehúzta.

Amikor Dailey alaposabban megnézte a dobozt, látta, hogy a zsírkrétával valami mást is ráírtak az oldalaira: EXPONÁLT NEGATÍV. AZ USA TENGERÉSZGYALOGSÁGA FŐPARANCSNOKSÁGA PROPAGANDARÉSZLEGE RÉSZÉRE, WASHINGTON D. C.

– Üdv, őrnagy – mondta a pilóta.

– Nem hozott nekem véletlenül néhány tekercs filmet?

– Négy doboz várja Espiritun, amit már nem tudtam felvenni, mert túl nehéz volt a gép.

– A szentségít, már alig maradt nyersanyagom.

– A dokit is el kellett hoznom meg azt a kettőt is. Prioritással jöttek. Majd legközelebb, ha összejön.

– Ha nem tudja elhozni az egészet, legalább egy dobozt hozzon el. Vagy nyisson fel egy dobozt, és hozzon el pár tekercset. Tényleg fogytán a nyersanyagom. És a filmnek nincs olyan rettenetesen nagy súlya.

– Meglesz, Jake.

– Köszönöm – mondta Dillon, aztán Daileyhez és Moore-hoz lépett.

– Azt hiszem, tudom, hogy Moore őrmestert hová osztották be – mondta Dillon. – Magát hová vihetem, ezredes?

– Most jelentkezem szolgálatra, mint a hadosztály G-2-je – mondta Dailey.

– Sejtettem – mondta Dillon. – Ugorjának be, elviszem magukat.

– Köszönöm – mondta Dailey. – És ön milyen poszton szolgál, őrnagy?

– A nyájas hollywoodi sajtóügynök posztján – mondta Dillon, és beült a volán mögé.

– Tartok tőle, hogy nem igazán értem.

– Egy haditudósító stábot irányítok, ami megőrökíti ezt a hadműveletet az utókor számára – mondta Dillon.

– Honnan ismeri Moore őrmestert?

– Melbourne-ben voltam... Frank Goettgével, a fickóval, akinek a helyére jött... nem olyan rég. Fleming Pickering házában. Moore neki dolgozott. – Dillon hátrafordult, Moore-hoz, aki a hátsó ülésen ült. – Ugye tudja, hogy már elvitték innen?

– Azt tudtam, hogy el akarják vinni, uram – felelte Moore. – Azt viszont nem, hogy el is vitték.

– Na, azért ne aggódjon! Itt is találnak majd valami hasznos feladatot magának. Azt hallotta, hogy mi történt Goettge ezredessel meg a többiekkel?

– Nem, uram.

Dillon elmondta nekik.

Amikor a G-2-es részleghez értek, Dillon kiszállt a dzsibból.

– Jack NU Stecker őrnagy a megbízott G-2 – mondta Dillon. – Bemutatom neki. Átkozottul boldog lesz, ha meglátja magát.

– Miért mondja ezt?

– Azért, mert áthelyezték a zászlóaljától, és kinevezték megbízott G-2-vé, miután Goettge kinyíratta magát, és most nagyon boldogtalan.

Dillon belépett a G-2-es részlegbe. Odabent sötét volt, úgyhogy kellett pár másodperc, mire a szeme hozzászokott a sötétséghez. Még nem is látott semmit, csak szürke árnyalakokat, de máris elkiáltotta magát.

– Megjött a Téliapó, Jack! És hozott egy embert a helyedre.

Egy pillanatig nem jött válasz, aztán egy száraz hang törte meg a csendet.

– Legalább nem énekelte el a *Hull a pelyhest*. Azt hiszem, hogy már ezért is hálásnak kell lennünk.

Addigra Dillon őrnagy szeme alkalmazkodott az új fényviszonyokhoz. Lassan kirajzolódott előtte egy ismerős arc.

– Elnézését kell kérnem, tábornok. Nem tudtam, hogy maga is itt van.

– Mintha ez bármit is jelentene magának – jegyezte meg Vandergrift tábornok, és Dailey elé lépett.

– Vandergrift tábornok vagyok, ezredes – mondta a tábornok, és kezét nyújtott. – Remélem, hogy Dillon őrnagy az imént nem csak viccelődött, és maga valóban az a hírszerző tiszt, akit megígérték nekünk.

– Uram – mondta Dailey, és vigyázzba vágta magát –, Dailey alezredes vagyok, uram. Szolgálatra jelentkezem, mint a hadosztály új G-2-je.

– Örülök, hogy megismerhetem, ezredes – mondta Vandergrift. – Üdvözljük a csapatban. Bemutatom Stecker őrnagyot, aki mostanáig látta el a posztját.

Stecker kezét nyújtott Daileynek. Vandergrift megpillantotta Moore-t, és kezét nyújtott neki.

– Dailey ezredessel érkezett, őrmester?

– Igen, uram.

– Az őrmester Flem Pickering... nem is tudom miye volt... tisztiszolgája, azt hiszem. Ausztráliában -jegyezte meg Dillon.

– Az volt, fiam? – kérdezte Vandergrift tábornok. – Tisztiszolga?

– Nem, uram. A japán fordítója voltam, uram.

– Nos, ebben az esetben biztosra veszem, hogy Stecker őrnagy még jobban örül magának, mint Dailey ezredesnek – mondta Vandergrift.

Aztán Jake Dillon őrnagyra nézett, és megrázta a fejét.

– Gondolkodjon, Jake! – mondta Vandergrift. – Komolyan azt hitte, hogy repülőgépen küldenének ide egy tisztiszolgát?

Stecker Moore-hoz lépett, és alaposan megnézte magának.

– Egyenes választ kérek, őrmester! Jól beszél japánul? És ami fontosabb, jól tud japánul olvasni?

– Folyékonyán, uram.

– Őrmester! – emelte fel a hangját Stecker.

Egy fej jelent meg a két sátorlap között, amely a „térképszobát” a külső „irodától” választotta el.

– Uram?

– Vigye az őrmestert az 1. tengerészgyalogosokhoz! Ő az új japán fordító.

– Váljunk még ezzel, őrmester! – mondta Vandergrift tábornok. – Biztosra veszem, hogy fontosabb dolga is akad, és Dillon őrnagy már volt szíves felajánlani, hogy elviszi az őrmestert a szolgálati helyére. Nem igaz, őrnagy?

– De igen, uram – mondta Dillon. – A legnagyobb örömmel.

– Őrmester – mondta Jack Stecker –, többleládányi anyagunk van az 1. tengerészgyalogosoknál, amit a japánoktól szereztünk. Eddig nem volt senki, aki el tudta volna olvasni. Azt akarom, hogy válogassa ki belőle azokat a dokumentumokat, amik hivatalosnak tűnnek, és amik segíthetnek felderíteni az ellenséges egységek pozícióit! Mindent tegyen félre, ami segíthet megtalálni azokat az egységeket! Érti, hogy mit kérek magától?

– Igen, uram. Azt hiszem, igen.

– Ha talál valamit, adja oda Feincamp századosnak! Ő az S-2. Máris odaszóljon neki, hogy megérkezett.

– Igenis, uram.

– Mindent nézzen meg, ami érdekesnek vagy szokatlannak tűnik! Nem kell mindent lefordítania, csak írja egy cédulára, hogy mi micsoda! Én majd szólok magának, ha valamit le kell fordítania.

– Igenis, uram.

– Fegyvere van?

Ha beszélek neki a .45-ösről, akkor biztosan elveszi tőlem.
John Marston Moore – aki egészen meglepődött azon, milyen könnyedén megy neki a dolog – hazudott.

– Nincs, uram.

– Őrmester! – emelte fel ismét a hangját Stecker, és a fej ismét megjelent a két sátorlap között.

– Uram?

– Adjon az őrmesternek egy Thompson!

– Igenis, uram.

– Ugye, *tudja* használni a Thompson? – kérdezte Stecker Moore-t.

– Igen, uram.

– Azt hiszem, hogy itt fog nálam... Dailey ezredesnél dolgozni. De először át kell néznie azokat a papírokat, amiket az 1.-nél összegyűjtöttünk.

– Igen, uram.

Az őrmester az irodába lépett, és egy Thompson géppisztolyt, illetve két tartalék tárat adott Moore-nak.

– Köszönöm.

– Lassan vezess, Jake! – mondta Stecker. – Moore őrmester nagyon értékes ember. Nem veszíthetjük el!

– Rendben – mondta Dillon. – Jól van, őrmester. Indulás!

Ekkor megszólalt a vészcsengő Vandergrift tábornok fejében. Valami nem stimmel, de nem tudta, hogy mi.

Stecker szavai voltak azok – jött rá végül. – „Nem veszíthetjük el!”

Ez, meg ahogy Dillon Flem Pickeringre célzott. És amit Flem mondott Cory hadnagyról, akinek a helyét ez az ifjú őrmester vette át.

Aznap reggel, amikor elment, Pickering beszélt neki a Varázslatról, és az aggodalmáról, hogy Cory esetleg tudhatott róla. Ha Cory tudott róla, soha nem lett volna szabad Guadalcanalre küldeni.

Az őrmester nyilván nem tud a Varázslatról Először is, az ilyesfajta titkokba nem szokás beavatni az alacsony rendfokozattal rendelkező sorállományúakat. Másrészt pedig Fleming Pickeringnek dolgozott. Akkor pedig, ha tudott róla, Pickering tett volna róla, hogy ne küldhessék Guadalcanalre.

Ez az alezredes viszont... Ez a fickó hírszerző tiszt volt. A rendfokozatánál fogva is rá lehet bízni olyan feladatokat, amelyek szükségessé teszik, hogy tudjon róla. Ráadásul elég gyorsan iderepítették Goettge helyére. Lehet, hogy mivel meglehetősen kevesen tudnak a Varázslatról, az, aki ilyen gyorsan ideküldte, nem számolt ezzel az eshetőséggel.

És ha ez a fickó – Vandergrift tábornok sebtében eldöntötte, talán egy kicsit igazságtalanul is, hogy Dailey alezredes nem éppen egy lángelme, különben nem nevezték volna ki MacArthur és Nimitz összekötő tisztjévé – ha mégis tud a Varázslatról, talán ennek ellenére is úgy döntöttek, hogy ideküldik, Guadalcanalre.

– Ezredes – mondta Vandergrift. – Mond magának valamit az a szó, hogy Varázslat?

– Nem, uram – felelte Dailey alezredes. – A szót ugyan már hallottam, uram, de...

– Mindegy, nem fontos – mondta Vandergrift tábornok.

(Öt)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

1. tengerészgyalogosok, S-2-es részleg

1942. augusztus 19., 20.05

John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos őrmester az S-2-es bunkerben ült a földön egy sziszegő, vakítóan fényes Coleman-lámpa társaságában. Törökülésben ült; az ingje merő izzadság volt. A típusегyenruhája zubbonyát még korábban levette. Most a Thompson géppuskája pihent rajta, amit Stecker őrnagy adott neki.

Úgy vélte, hogy sikerült átrágnia magát a jó félméteres iratkupac kétharmadán, amit a halott japán katonáknál találtak. Valamivel tizenegy óra előtt kezdte

a munkát, és azóta megállás nélkül dolgozott, csak egy „ebédszünetet” iktatott be; egy csajka főtt rizst evett – a japánok jóvoltából –, illetve egy kanálnyi húst száfttal – az USA Hadserege raktáros hadtestének jóvoltából –, valamint két kis doboz, igazán ízletes füstölt osztrigát – szintén a japánok jóvoltából.

Gyakorlatilag semmi olyasmit nem talált az iratok között, amit Stecker őrnagy felhasználhatott volna. Megtudta, hogy a tengerészgyalogosok már tudtak a rikuszentáj műszakiakról – a B. és a 23. utászokról –, akik a repülőteret építették.

Ezt azokkal a kézzel írott, de soha el nem postázott levelekkel is alá tudta támasztani, amiket a japán katonák haza akartak küldeni, és amikben említést tettek a parancsnokaikról. Ezeket a neveket azért leírta. Azt ugyan nem tudta, hogy mire lehet jó három vagy négy alacsony rendfokozatú japán tiszt neve, ha csak arra nem, hogy pszichológiai nyomást gyakoroljanak velük a japánokra a kihallgatások során.

Bár ebben sem volt igazán biztos. Először is azért, mert Moore megtudta, hogy átkozottul kevés foglyot sikerült ejteniük. A hadosztályban gyorsan terjedt a történet a japán altisztről, aki csapdába csalta Goettge ezredest és a többieket. A tengerészgyalogosok úgy döntöttek, hogy az óvatosság – *JVe kockáztass, lödd le a rohadékot!* – ezerszer fontosabb annál a furcsa és elvont elképzelésnél, amely szerint a japán foglyok jó szolgálatot tehetnek a hírszerzésnek.

Goettge ezredes más véleményen volt

Ráadásul már a foglyok kikérdezéséhez is roppant kevesen értettek a szigeten. Még japánul sem tudtak, a pszichológiai trükkökhöz pedig aztán végképp nem értettek.

Hosszú órákon át olvasta az otthonról írt leveleket. Érzelmileg nagyon megviselte a dolog. Hisz Japánban élt. Tokiót éppen annyira az otthonának tekintette, mint Philadelphiát. Amikor talált egy borítékot, amit Denencsofuból küldtek, tudta, hogy egyáltalán nem lehetetlen, hogy a levél írójával, valakinek az édesanyjával, meghajlással köszönthették egymást odahaza valamikor, valamelyik üzlet előtt.

A legtöbb holmin egy bizonyos sötét, ragacsos anyag éktelenkedett, aminek kezdett émelyítőén édeskés büze lenni; hiába is próbálta meggyőzni magát arról, hogy az csak sár, olaj vagy szilvalekvár.

Moore hallotta, hogy valaki belépett a homokzsákokkal megerősített sátorba. Elfordult, és oldalra pillantott. Feincamp százados volt az, az 1. tengerészgyalogosok S-2-je. Egy hadnagy és egy kopaszodó, vékony, a harmincas évei végén járó technikus őrmester volt vele.

– Hogy halad, őrmester? – kérdezte Feincamp.

– Eddig semmi érdekeset nem találtam, uram – felelte Moore.

– Az őrmester fordító – magyarázta Feincamp százados a hadnagynak. – Most érkezett repülőgéppel. Goettge helyére is kaptunk egy új embert.

Aztán elmagyarázta Moore-nak, hogy miért volt vele a hadnagy és a technikus őrmester.

– Az imént érték vissza egy őrzjáratról, őrmester – mondta. – Belebotlottak pár japánba, és szép kis tűzpárbajba keveredtek. Talán nem ártana, ha meghallgatná őket.

– Igen, uram – mondta Moore, aki hálás volt neki, amiért egy időre felhagyhatott a halott katonák holmijaiban való turkálással.

Feltápaszkodott a földről.

A hadnagy és a technikus őrmester néhány irattárcát adott neki és néhány magánlevelet.

– Azt hiszem, mi ketten értünk vissza elsőként – mondta a hadnagy. – Maga talán ki tud hámozni valamit ebből a szarból.

Moore átnézte az iratokat. Gyorsan rájött, hogy éppen olyan hasznavehetetlen holmik voltak, mint azok, amikkel már órák óta bíbelődött.

Feincamp elővett egy térképet. A hadnagy egy pillanatig némán meredt a térképre, aztán az egyik pontra mutatott.

– Nagyjából itt történt, százados, a tengerparton – mondta. – Brush százados bejelentette, hogy ebédszünetet tartunk. Mondtam neki, hogy én már jártam arrafelé, és hogy húsz- vagy harmincpercnyi járásra van ott egy narancskert...

– Micsoda?

– Narancsfák.

– Narancsüttetvényre gondol? – kérdezte Feincamp.

– Igen, uram. Na, szóval a százados azt mondta, hogy akkor gyalogoljunk még fél órát, legalább friss gyümölcsöt is ehetünk. Tíz vagy tizenöt perccel később, nagyjából itt... – a térképre bökött – ... elszabadult a pokol. DeLayne tizedest azonnal elvesztettük. A fejébe kapott egy golyót.

– Az a magas, szőke kölyök?

– Igen, uram.

– A szentségít.

– Brush százados utasított, hogy vigyek egy rajt ide, a jobbszámyra, a többiek meg elindultak arra, ahonnan a lövések jöttek. Egyenesen előre. Erre a japánok menekülni kezdtek, mi pedig utánuk mentünk.

Moore látta, hogy a technikus őrmester egy japán sisakot tart a kezében, amit szuvenír gyanánt hozott magával, és azt vizsgálta egykedvűen.

– Na, aztán vagy húsz percig lövöldöztünk, mint a vadnyugaton. De végül szétrúgtuk a seggüket!

– Sebesültek?

– Egy darab sincs. Harmincegy japcsit szedtünk le, de lehet, hogy elszámoltuk.

– Tengerészgyalogosokra gondoltam – mondta Feincamp hűvösen.

– Hárman ütközet közben elestek, uram, hárman pedig megsebesültek.

– Őrmester – szólalt meg Moore türelmetlenül –, megnézhetném azt a sisakot?

A technikus őrmester értetlenül nézett rá.

- Mi van?
- Megnézhetném azt a sisakot, kérem? – kérdezte Moore.
- Ha kell magának egy ilyen sisak, őrmester, akkor sétáljon el arra a tengerpartra.
- Adj oda azt a sisakot! – utasította Feincamp százados a technikus őrmestert halkán.
- A technikus őrmester, nem szívesen ugyan, de odaadta a sisakot Moore-nak.
- Mi az, őrmester? – kérdezte Feincamp egy pillanattal később.
- Ez nem rikuszentáj-sisak, százados – mondta Moore.
- Ez nem egy micsoda? – kérdezte a hadnagy.
- Moore ügyet sem vetett a kérdésre.
- Az összes japánon ilyen sisak volt? – kérdezte Moore.
- Azok, akik sisakot viseltek, azokon ilyen volt – mondta a technikus őrmester.
- Ezzel a jelzéssel? – kérdezte Moore, és egy kis, vörös, zománccfestékkel felfestett csillagra mutatott a sisak elején.
- Nem tudom – mondta a hadnagy. – Mit mondott az előbb?
- A rikuszentájok, azok a katonák, akik a repülőteret építették, a japán haditengerészetnél szolgálnak. A haditengerészet jele egy horgony és egy krizantém. Ilyen sisakot viszont a japán hadseregnek használnak.
- Ami mit jelent?
- Ami azt jelentheti – gondolkodott hangosan Moore, és rögtön meg is bánta –, hogy az Icsiki Butai már partra is szállt.
- Mi a fasz szállt partra? – kérdezte a technikus őrmester.
- Az Icsiki Butai az egy gyalogezred... a 7. hadosztály 28. ezrede. Első osztályú katonák, Kijano Icsiki ezredes irányítása alatt. A japánok innen Trukra akarják őket küldeni. Ha igazam van, és már itt vannak, *az fontos* lehet.
- Honnan a francból tud maga erről? – kérdezte Feincamp százados. – Honnan tudja, hogy a japánok milyen egységeket akarnak küldeni?
- Tudom, uram, de azt nem mondhatom meg, hogy honnan.
- A százados feltett magának egy kérdést – mondta a technikus őrmester dühösen. – Válaszoljon!
- Feincamp százados felemelte a kezét, és a technikus őrmester elé tartotta jelezve, hogy fogja be a száját.
- Miért ne viselhetnének ezek a hogyishívjakok a japán hadseregnek rendszerezített sisakot? – kérdezte Feincamp.
- A rikuszentájok, uram – mondta Moore. – Ez természetesen lehetséges. De az őrnagy a G-2-ben...
- Stecker őrnagy?
- Igen, uram, azt hiszem, hogy ő. Azt mondta, hogy szokatlan dolgokat keressek.
- Százados – mondta a hadnagy elgondolkodva. – Mondanom kell valamit... úgy értem, hogy én is láttam valami szokatlant. Azok között a japánok

között, akiket megöltünk, mintha túl sok lett volna a tiszt. Lehetek vagy egy tucatnyian.

– És ez csak most jutott az eszébe? – kérdezte Feincamp gúnyosan.

– Elnézést, uram. Eddig csak azért nem említettem meg, mert nem tartottam fontosnak.

– Azt hiszem, hogy az lesz a legjobb, hadnagy – mondta Feincamp –, ha el-sétál a G-2-höz, és közli Stecker őrnaggyal, hogy mi történt... Nem, az új G-2-nek szóljon. El is feledkeztem róla. Az őrmesterét és Moore őrmestert visszaküldöm arra a tengerpartra, hátha Moore talál még valamit.

– Igenis, uram.

– Gondolom, mondanom sem kell, hogy mit kell keresnie, Moore.

– Nem, uram.

(Hat)

A Parris-szigeten ugyan foglalkoztak vagy négy órát a .45-ös Thompson géppisztollyal, ennek ellenére John Marston Moore tartalékos tengerészgyalogos őrmester nem sok mindent tudott róla. Látott vagy fél tucat filmhőst – például Alan Laddet – és még több filmbéli gengsztert – például Edward G. Robinsont – amint nagy szakértelemmel, hévvel és könnyedséggel használták ezt a fegyvert az ellenségeik ellen.

Már vagy negyvenöt perce meneteltek a tengerparton afelé a hely felé, ahol az 1. tengerészgyalogosok Able százada beleszaladt a japánokba, és Moore csak ekkor döbbsen rá, hogy milyen átkozottul nehéz is az a rohadt géppisztoly.

Az indulás előtt úgy döntött, hogy a zubbonyát az 1. tengerészgyalogosok S-2-es részlegében hagyja, ami óriási hibának bizonyult. A Thompson vászonhevedere először az egyik vállát marta véresre, aztán a másikat. Ráadásul ahogy a homokos tengerparton baktatott, a Thompson két, húsz lőszeres tartalék tára és a .45-ös pisztoly és a két tartalék tára állandóan nekiütődött, amiktől kék-zöld foltos lett a lába és a hátsó fertálya.

Hamar rá kellett döbbsennie, hogy a könnyű élet, amit Melbourne-ben és Brisbane-ben élhetett, nemcsak a talpán lévő kérget puhította fel – utóbbit a Parris-szigeten szerezte –, aminek következtében a talpán és a sarkán vízholdyagok jelentek meg rekordsebességgel – aztán ki is fakadtak –, de az állóképességét is alaposan lerombolta.

A technikus őrmester alaposan dühbe gurult, mert Moore-nak szó szerint öt-percenként meg kellett állnia, hogy kifújja magát. Úgy vert a szíve, mintha ki akart volna robbanni a borda közül.

Húsz perccel azután, hogy elindultak, összehalálkoztak Brush százados őrmesterének néhány emberével. Öt perccel később szembejött velük Brush százados a hátvédek élén.

Amikor a technikus őrmester reagált a kérdésre, hogy „Röpke őrmester, mégis hova a pokolba megy maga?”, és informálta a századost a küldetésükről, Brush adott melléjük egy tizedest és egy őrzetöt.

Tizenöt perccel később a tűzpárbaj helyszínére értek. A tengerparton mindenfelé japán holttestek heverték különböző groteszk pózban. Moore szerint még ettől is groteszkebb látványt nyújtottak a háromnegyed részt eltemetett tengerészgyalogosok, akiket a japánok öltek meg.

Csak a bakancsos lábaik meredtek ki a föld alól, hogy később könnyebb legyen őket megtalálni.

A harmadik holttest egyenruhájában, amit Moore átkutatott, és ami egy japán századosé volt, újabb bizonyítékot talált arra, hogy az Icsiki Butái valóban partra szállt Guadalcanalen. A százados bakancsában egy térképet is talált, amin mintha a Guadalcanalen állomásozó amerikai tengerészgyalogosok védelmi állásai lettek volna feltüntetve.

A technikus őrmesternek adta a térképet, és a jelekre mutatott.

– Jesszusom! – mondta a technikus őrmester, miután alaposan szemügyre vette a térképet. – Kibaszottul pontos munkát végeztek a rohadékok!

Moore a következő húsz percben még jó néhány japán katonát motozott meg abban a reményben, hogy talál náluk valami hasznos dolgot. A végeredmény egy japán hátizsák lett tele dokumentumokkal, térképekkel és irattárcákkal.

Elindultak visszafelé. Öt perccel később, amikor Moore-nak meg kellett állnia, hogy megint kifújja magát, a technikus őrmester átvette a Thompsonját.

– Hadd vigyem a Thompsonját! – mondta immár barátságosabb hangon. – Az a sok szar, amit összegyűjtött, egészen lelassít minket.

Most elvileg megaláztak, és nekem borzasztóan szégyellnem kellene magamat, de leszarom. Egyszerűen örülök, hogy már nem kell cipelnem azt a szart!

Alig kilencven másodperc telt el ezután, amikor úgy érezték, mintha valami... valamik nagy ívben elrepülnének a fejük felett. Aztán egy pillanattal később két villanást láttak, gyakorlatilag egyszerre, majd egy harmadikat.

Aztán valami megütötte John Marston Moore őrmester lábát – olyan volt, mintha baseballütővel sóztak volna rá. Az első ütést a bal vádlijában érezte, a másikat pedig feljebb, a jobb combcsontja forgója közelében.

Aztán valami mennydörgésszerű hang következett, és Moore őrmester úgy érezte, hogy a levegőbe emelkedett. A hátára esett, amitől kiment belőle a szusz.

Egy pillanattal később, miközben még azon morfondírozott, hogy mi is történhetett, embereket látott kirohanni a fák közül a tengerpartra. Kettőnél puskát látott, a harmadiknál pisztolyt.

Felkönyökölt, hogy jobban körülnézhesen.

Látta, hogy a tizedes és az őrzetöt, akit melléjük adott a százados, összegörnyedve feküdt a homokban, és hogy a technikus őrmester is hiába próbált talpra állni.

Moore hasra fordult, és kivette a .45-öst a nadrágjából, onnan, ahol véresre dörzsölte a hátsóját, aztán csőre töltötte, két kézzel megmarkolta, és rálőtt a három futó alakra. Addig tüzelt, amíg a háromból kettő elesett, a pisztolya csúszkája hátrasiklott, és a hátulsó pozíciójában is maradt, jelezve, hogy a tárból lévő hetedik löszert is ellőtte.

Kétségbeesetten kutatott a tartalék tára után.

Rövid, szaggatott .45-ös sorozatokat hallott, amelyeket narancsszínű torkolattűz kísért. Aztán újabbak következtek. A technikus őrmester kezében életre kelt a Thompson.

Mire Moore talált egy teli tárat, kivette az üres tárat a pisztolyából, behelyezte az újat, majd hagyta, hogy a csúszka előrevágódjon, és célpont után nézett, már senkit sem látott.

Csak a technikus őrmestert látta, akinek az arcából és a nyakából dőlt a vér, és aki felé kúszott a homokban.

– Jól van? – kérdezte a technikus őrmester.

– Azt hiszem, eltört mind a két lábam.

– Rendbe fog jönni. Valószínűleg hallották a lövéseket, és ideküldenek valakit értünk.

– Egy faszt küldenek – mondta John Marston Moore őrmester.

– Aha, az is lehet – mondta a technikus őrmester. – De holnap reggel biztosan küldenek valakit.

Az őket elkísérő két tengerészgyalogos közül az egyik felzokogott, aztán a teste megremegett.

Reggelre biztos megtalálják a hullámat ezen a kibaszott tengerparton -gondolta John Marston Moore őrmester. *-Persze az is lehet, hogy a dagály ebodorja, és a cápák fogják belőle lakomázni.*

Két perccel később határozottan ki tudta venni egy négykerék-meghajtású dzsip hangját, amint a puha tengeri fűvényen robogott.

Amikor a szanitécek felrakták John Marston Moore őrmestert a hordágyra, az őrmester felordított fájdalmában.

Aztán a technikus őrmestert is felrakták egy hordágyra. Mivel nem tudták, hogy mihez kezdjenek velük, az örvezető és a tizedes holttestét egyszerűen feldobták a dzsip motorháztetejére. Az örvezető teste újra megremegett.

– A szentség! – hallotta Moore az egyik szanitéc hangját. – Azt hittem, meghalt.

(Hét)

— A doki szerint kapott pár gránátrepeszt a lábába – mondta Jack NU

Stecker őrnagy John Marston Moore őrmesternek. – Még mindig jobb, mintha golyót kapott volna bele.

– Mi? – kérdezte Moore. Nem akart hinni a fülének. A két lábát szinte nem is érezte, csak a tompa, lüktető fájdalmat, amit hullámokban éles, fogfájásszerű fájdalom szakított félbe.

– A repesz kisebb mértékben károsítja a szövetet, és az egyenetlen szélű sebeket amúgy is könnyebben rendbe tudják hozni, mint a sima szélűeket. A legrosszabb a vágás.

– Ez faj – jelentette be Moore. – Miért nem adnak valami fájdalomcsillapítót?

– Én kértem meg őket rá. Előbb beszélni akartam magával – vallotta be Stecker. – Beszéljen nekem az Icsiki Butairól!

– Maga *szemétláda!* – tört ki Moore. Alig hagyták el a szavak a száját, rémülten döbönt rá, hogy mit is tett. Tengerészgyalogos őrmesterek még tengerészgyalogos hadnagyokat sem szoktak szemétládanak nevezni, nemhogy őrnagyokat. Moore-t megrémisztette, amit tett, de rá kellett jönnie, hogy egy csöppet sem bánta. Ha maga Jézus Krisztus felelt volna azért, hogy nem kapott fájdalomcsillapítót, lehetséges, hogy az Isten Fiához is lett volna pár kevésbé kellemes szava.

Azonban Jack NU Stecker őrnagy szemmel láthatóan nem vette rossz néven Moore kitörését.

– Igen – mondta. – Itt vannak, vagy nincsenek itt?

– Itt vannak. Az Icsiki Butái – mondta Moore. – Azt hiszem, hogy a hadosztálytól lehetnek, vagy valami ilyesmi. Két alezredest láttam, három őrnagyot és öt vagy hat századost. Meg egy csomó magas rendfokozatú altisztet.

– Jól van, őrmester. Az összes fellelhető fordítót ráállítottam azokra a dokumentumokra, amiket összeszedett.

– Honnan tudott az Icsiki Butairól? – kérdezte Moore.

– Láttam a hadiparancsot – mondta Stecker. – Engem inkább az érdekelne, hogy maga honnan tudott arról, amit Feincamp századosnak mondott.

– Adjanak már valamit! Ez kurvára fáj!

– Fiam – mondta egy félig-meddig ismerős hang. – Hallotta már azt a szót, hogy Varázslat?

– Bassza meg, de fáj! Hát itt mindenki szarik rá, hogy ez kurvára fáj?!

– Vandergrift tábornok vagyok, fiam. Mondja meg nekem! Tudja, hogy mit takar az a szó, hogy Varázslat?

– Igen, uram, tábornok, tudom, hogy mi az a Varázslat.

– Rendben van, doktor. Tegyen meg mindent ezért a fiúért! – mondta Vandergrift tábornok.

Moore arcára egy meglepően hideg gumimaszkot tettek. Hirtelen hideg levegő kezdett áramlani az arcára. Jó érzés volt. Nagyot szippantott belőle.

– Szép munka, fiam – hallotta Vandergrift tábornokot. – Szép mu...

XIX.

(Egy)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

Henderson repülőtér

1942. augusztus 20., 17.15

Charles M. Galloway százados kihúzta a Wildcatje pilótafülkéjének a tetejét, aztán egészen kicsit megbillentette a gépet, hogy jobban szemügyre vehesse a Henderson repülőteret.

Egy Douglas SBD-3-as Dauntlesst csak másodpercek választották el a földet éréstől. Egy másik Dauntless – a mintegy egy tucat gép közül az utolsó – szintén megkezdte a leszállást.

Galloway jobbra fordult, és Jim Wardra pillantott, aki őt nézte. Intett neki, hogy szálljon le. Ward biccentett, aztán leborított. Az első V alakzat öt gépéből három Ward után eredt.

Miután a VMF-229 első repülőgépei leszálltak, Galloway csinált két széles háromszázhatvanast – jórészt a víz felett. Ellenséges légvédelmi ütegekkel nem kellett ugyan számolnia, de akkor sem akart kockáztatni. Aztán Bill Dunn, a második V alakzat élén, Galloway mellé húzódott. Galloway neki is intett, hogy kezdje meg a leszállást. Dunn bólintott, és jelzett a párjának. A pilóta leborította a gépét, majd rárepült a leszállópályára. A többiek követték. Dunn ottmaradt Galloway gépe mellett.

Már csak ők ketten voltak a levegőben a repülőtér fölött.

A két kotlós ügyel – gondolta Galloway – hogy a kiscsibék biztonságban hazaérjenek.

Csakhogy most nem hazaérkeztünk, és ez a hely egyáltalán nem biztonságos.

Charley a bal kezével lenyúlt az ülése mellé, kitapogatta a bal szárnyba épített, .50-es kaliberű, külső Browning töltőfogantyúját, és kilencven fokkal elfordította, amivel a fegyvert bebiztosította. Aztán a fedélzeti kar után nyúlt, és azt is elfordította. Ezt követően a bal kezével megfogta a botkormányt, a jobb kezével lenyúlt az ülése mellett, és megismételte az előbbi műveletet, aminek következményeként a jobb szárnyba épített fegyver bebiztosított állapotba került.

Aztán Dunnre nézett, feltartotta a mutatóujját, és saját magára mutatott.

Én megyek előre.

Dunn elmosolyodott.

Charley leborította a gépét, aztán lenyomta a Wildcat orrát.

A Grumman F4F futóművét kétféleképpen lehetett kiengedni. Az „AN 01-190FB-1 Pilóta-kézikönyv és használati utasítás az FM-2-es típusú haditengerészeti repülőgépekhez” című kézikönyvben az szerepelt, hogy a pilótának mintegy huszonnyolcszor kell elfordítania a pilótafülke jobb oldalán elhelyezett fűtóműkurblit, amíg a kurbli meg nem áll, azt jelezve, hogy a futómű teljesen ki van engedve.

A másik módszerről egyetlen kézikönyv sem írt. Ezt a technikát nemcsak, hogy nem javasolták, de egyenesen meg is tiltották. Ennek ellenére Charley Galloway mindig ezt a technikát használta – és biztosra vette, hogy a VMF-229 legtöbb pilótája is a példáját követte. Még Ewa-n magyarázta el nekik a dolgot, csak hogy tudják, mi az, amit tilt nekik a szabályzat...

Egy pillanattal azelőtt engedte ki a futóműkurbli rögzítőkarját, hogy felhúzza a meredeken ereszkedő gép orrát. Engedelmeskedve Newton törvényének, amely kimondja, hogy a mozgásban lévő test külső behatás hiányában mozgásban is marad, amikor felhúzza a gép orrát, hogy megkezdje a rárepülést a leszállópályára, a gravitáció hatására a futómű kivágódott a helyéről.

Nagyon kellett vigyáznia, nehogy a gyorsan pörgő kurbli a karjának vágódjon, mert attól valószínűleg eltört volna a csontja, viszont nem kellett az átkozott kurblival vesződnie, és nem kellett bal kézzel vezetnie a gépet, amíg a jobbal huszonnyolcszor elfordítja a kurbli.

Charley földet ért, húsz másodperccel később pedig Bill Dunn követte. Alig fejezte be a leszállást, a párás, forró levegő máris megtette a hatását. Érezte a hátán végigfolyó verítéket.

Egyáltalán nem esett hanyatt a repülőtértől. Meggyőződése volt, hogy nem kell 10 milliméter eső sem, és az egész egy átkozott sártengerré fog változni. Ráadásul amennyire tudta, ennyi csapadék szinte napi gyakorisággal esett Guadalcanalen.

A kifutópálya teljes hosszában tengerészgyalogosok bámészkodtak. Na persze azért nem tömött sorban, de minden méterre jutott legalább egy ember. Mosolyogtak; volt, aki integetett is.

Charley visszaintegetett, és mosolyt erőltetett az arcára.

A tengerészgyalogosok pokolian rossz állapotban voltak. Kimerültek, alultápláltak és mocskosnak tunktek. Az ő szemükben az első harci repülőgépek érkezésének jóval nagyobb volt a jelentősége, mint a valóságban.

A valóságban csupán egy százalmas próbálkozás volt, amelytől azt várták, hogy megállít egy igen komoly japán haderőt, és megakadályozza, hogy az a tengerbe zavarja a tengerészgyalogosokat, és visszaszerezze a guadalcanali repülőteret.

A tervek szerint hamarosan harcba kell indulniuk. Charley Galloway személy szerint erősen kételkedett abban, hogy tizenkilenc F4F és egy tucat SBD-3-as képes lesz megállítani egy komoly haderőt; a többi „maradék”, amit úgy kapartak össze, pedig végképp nem lesz képes rá.

Mielőtt elindultak a *Long Islandról*, Charley azt hallotta, hogy a Hadsereg légi hadteste egyszázadnyi Bell P-400-ast akart küldeni Guadalcanalra. A repülőosztály persze azonnal túlreagálta a dolgot, és közölte, hogy az istenverte Hadsereg ne üsse az orrát a Tengerészgyalogság dolgába.

Galloway viszont úgy gondolta, hogy a tengerészgyalogosoknak, különösen a MAG-21-nek, minden segítségre szüksége lenne, bár azt is tudta, hogy egy századra való P-400-sal nem sok mindent lehet kezdeni. Ismerte a P-400-asok történetét.

Charles Galloway technikus őrmester először 1939-ben hallott erről a repülőgépről. Mivel a masina felkeltette az érdeklődését, sikerült összehoznia egy kis motorhibát a New York állambeli Buffalo felett, úgyhogy kénytelen volt leszállni a Bell gyáránál, és megnézni a repülőgépet, ami akkor még a Bell P-39-es Aircobra nevet viselte.

Nem esett hanyatt a géptől. Furcsa kis madár volt, ami egy törékeny kinézetű futóművön csücsült, ami Charleyt leginkább egy triciklire emlékeztette. Víz-hűtéses Allison motorja volt, amit a pilótafülke mögé szereltek, a gép közepére. A propellert egy kardántengely hajtotta meg. A tengely lényegében egy cső volt, amibe egy 37 mm-es gépágyú csövét építették. A motorra nem terveztek töltőkompresszort, így a gép teljesítménye nagyobb magasságban valahol a gyenge és szar között mozgott.

A végeredmény az lett, hogy senkinek sem kellett a nyomorult kis masina.

Az angoloknak sem kellett, úgyhogy azokat az Aircobraikat, amiket nekik kellett volna küldeni, az oroszoknak adták el. Ugyan nem volt biztos benne, mert az oroszok akkoriban mindent megvettek volna, amivel repülni lehetett, mégis úgy gondolta, hogy az oroszoknak sem kellett. A maradékot mindenesetre a Hadsereg légi hadtestének adta valaki.

Annyira rossz volt a gép híre, hogy még a nevét is meg kellett változtatni P-39-esről P-400-asra. Csupán egyetlen dolog lepte meg Charleyt: hogy nem szózták az összes gépet a Tengerészgyalogságra. Általában minden, amiről a Hadsereg és a Haditengerészet lemondott, a Tengerészgyalogsághoz került.

Mivel szerette volna, ha az emberei motiváltak maradnának, Charley úgy döntött, hogy tartja a száját a dolgot illetően.

Egy ismerős kopasz fej és hordónyi nagyságú, mezítelen felsőtest jelent meg a kifutópálya oldalánál, és egy homokzsákokból emelt védőtorlasz felé terelte Charley gépét.

Big Steve Oblensky technikus őrmester már a szárnytövön állt, mire Charley leállította a motorját.

– Látom, mind ideértetek – mondta Big Steve.

– Miért? Talán kételkedtél benne?

– Csak miattad aggódtam – mondta Big Steve.

– Hogy állunk?

– Remekül. Kézzel kell átfejtenuk az üzemanyagot... már amennyi üzemanyag van... és szarvasbőrrel kell leszűrnuk. Ez a kifutó meg egy kibaszott, sáros...

– „Már amennyi üzemanyag van”? – kérdezte Charley, még mielőtt Oblensky befejezhette volna a mondatát.

Big Steve megvárta, hogy Charley kikászálódjon a pilótafülkéből, és csak azután válaszolt.

– Ezek az átalakított konzervdobozok, amikkel idehoztak minket – mondta Big Steve –, 400 hordó repülőbenzint hoztak magukkal. Az pedig nem valami sok. Egy részével ráadásul a beérkező Catalinákat tankolták fel.

– Azt akarod nekem mondani, hogy kevesebb mint 85 000 liter üzemanyagunkvan?

– Talán egy kicsivel több. Mindig hoznak egy kevés üzemanyagot, de ha elkezdjük felhasználni... – Oblensky a beérkezett repülőgépekre mutatott. – És most hallottam, hogy a Hadsereg holnap ideküld vagy fél tucat P-400-ast.

– Jesszusom – mondta Charley.

Egy repülőgép motorjának a robajára lettek figyelmesek, ami nem hasonlított sem a Dauntlessek, sem a Wildcetek motorjának a hangjához. Charley felnézett az égre, és meglátta a közeledő Catalinát.

Mi kiröhögjük őket – gondolta Charley. – *Légi buszsofőrök. De sokkal nagyobb bátorság kell iderepülni egy ilyen lassú, lomha döggel, mint összevissza röpködni egy Wildcattal.*

– És kibaszottul kevés a kaja is – mondta Oblensky szinte diadalittasan. – A japánoktól zsákmányolt madárszart esszük.

– Hát, akkor igyekezzünk megnyerni a háborút – mondta Charley. – Nem szeretném, ha azt kellene megírnom Flónak, hogy mi, tiszték, halálra éhezettük az ő kövér seggü kedvesét.

(Kettő)

Kalifornia, San Diego

USA haditengerészeti kórház

1942. augusztus 24., 09.05

Az ápolónő, aki Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány mellkasa fölé hajolt, egy sorhajóhadnagy volt, aki már hat évet húzott le a Haditengerészetnél. Nagyon értette a dolgát, és ezzel tisztában is volt. A társai azt terjesztették róla – nem alaptalanul –, hogy kemény nő, és ki nem állhatja a hülyéket.

Amikor megérezte, hogy valaki mögé lépett, hátrapillantott, majd elkiáltotta magát.

– Menjen ki innen! Egyáltalán, ki engedte be ide magát? Kilenc harmincig látogatók nem léphetnek be ide!

Pickering felnevetett, amire a mellkasa fájdalommal reagált.

– Hadnagy – mondta Pickering –, engedje meg, hogy bemutassam magának a haditengerészeti minisztert.

– Egy nagy francot – mondta a hadnagy, aztán felnevetett, és hátrafordult. – Jaj, Istenem!

– Csak folytassa, kérem! – mondta Frank Knox. – Hogy van, Fleming?

– Jól vagyok – mondta Pickering. – Jesszusom, finomabban, ha lehetne!

– Akarja, hogy elfertőződjön? Mert ha igen, akkor szívesen abbahagyom.

– Hallottam egy új csodaszerről... a neve Sulfa?... miért nem szór rá belőle?

– mondta Pickering, és a mellkasára mutatott.

– Az egy rakás szar – felelte a hadnagy. – Amit én csinállok, az mindig beválik.

– Remélem is, mert pokolian fáj.

– Legyen bátor fiú, kapitány! Mindjárt vége.

– Igen. Én is azt hiszem, hogy nekem mindjárt végem – mondta Pickering, és Knoxra nézett.

– Nem – mondta Frank Knox. – Már beszéltem a kórház parancsnokával. *Súlyos és fájdalmas sebesülése* ellenére életben fog maradni. Két héten belül kisértálhat innen.

– Én nem így értettem – mondta Pickering.

– Tudom én, hogy hogy értette – felelte Knox.

– Úgy érti, hogy nincs végem?

– Az Egyesült Államok elnöke megkért rá, hogy adjam át a személyes üdvözlését – mondta Knox. – Maga szerint üdvözölné az elnök, ha vége lenne?

– Itt valami nem stimmel.

– Ezt nézze meg! – mondta Knox, majd Pickering ágyához lépett, és a kezébe adott egy ív papírt.

SÜRGŐS

ONCPAC, 1942. AUGUSZTUS 22., 09.15

TITKOS

A HADITENGERÉSZETI MINISZTER RÉSZÉRE

MÁSOLATOT KAP: A TENGERI HADMŰVELETEK FŐNÖKE

1. 1942. AUGUSZTUS 22-ÉN, 08.15-KOR, FLEMING PICKERING TARTALÉKOS HADITENGERÉSZ-KAPITÁNY ELHAGYTA PEARL HARBORT EGY MARINER REPÜLŐGÉP FEDÉLZETÉN, AMELY A SAN DIEGÓ-I HADITENGERÉSZETI KÓRHÁZBA VITTE. MELLKASÁN ELSZENVEDETT SÉRÜLÉSÉBŐL, ILLETVE A SZILÁNKOS KARTŐRÉSÉBŐL „VÁRHATÓAN TÖKÉLETESEN” FEL FOG ÉPÜLNI.

2. MIVEL PICKERING KAPITÁNY MEGBÍZATÁSA RENDHAGYÓ, ALULÍROTT NINCS TISZTÁBAN AZZAL, HOGY JOGÁBAN ÁLL-E KTTÜNTETÉSRE FELTERJESZTENI NEVEZETT TISZTET, EZÉRT EZ ÜGYBEN ÁTENGEDI A DÖNTÉS JOGÁT.

3. HA PICKERING KAPITÁNY A CINCPAC ALÁ TARTOZNA, ALULÍROTT EZÜSTCSILLAGRA TERJESZTENÉ FEL A KÖVETKEZŐ INDOKLÁSSAL FLEMING PICKERING TARTALÉKOS HADTTENGERÉSZ-KAPITÁNY, AKI 1942. AUGUSZTUS 18-ÁN, A KO-

RALL-TENGEREN HAJÓZÓ USS GREGORY FEDÉLZETÉN TARTÓZKODOTT, A HÍDON VOLT, AMIKOR A GREGORYT MEGTÁMADTA EGY ELLENSÉGES LÉGI JÁRMŰ, AMIKOR A GREGORY KAPITÁNYA ÉS VÉGREHAJTÓ TISZTJE ÉLETÉT VESZTETTE A TÁMADÁSBAN, PICKERING KAPITÁNY – SÚLYOS ÉS FÁPALMAS SEBESÜLÉSE ÉS TÖBBSZÖRÖS KARTÖRÉSE ELLENÉRE – ÁTVETTE A PARANCSNOKSÁGOT, AZ ORVOSI ELLÁTÁST VISSZAUTASÍTOTTA, ÉS MESTERIEN ELMANŐVEREZTE A HAJÓT A FOLYAMATOS ELLENSÉGES TÁMADÁS KÖZEPETTE, AMELYNEK RÉVÉN NEMCSAK A HAJÓ MENEKÜLT MEG, DE SIKERÜLT ELPUSZTÍTANI EGY NÉGYMOTOROS, JAPÁN NEHÉZBOMBÁZÓT IS. EZT KÖVETŐEN PICKERING KAPITÁNY VÉRVESZTESÉGE MIATT ESMÉLETÉT VESZTETTE. A MEGPRÓBÁLTATÁSOK KÖZEPETTE TANÚSÍTOTT LÉLEKJELENLÉTE ÉS BÁTORSÁGA INSPIRÁLÓAN HATOTT A HAJÓ LEGÉNYSÉGÉRE, ÉS TOVÁBB ÖREGBÍTETTE A HADITENGERÉSZET TISZTIKÁRÁNAK JÓ HÍRÉT. A SZOLGÁLATOT KALIFORNIA ÁLLAMBAN KEZDTE MEG.

NIMITZ TENGERNAGY
CINCPAC
USA HADITENGERÉSZET

Pickering visszaadta az üzenetet Knoxnak.

– Még mielőtt kitüntetésekkel kezdene rám aggatni, olvassa el ezt – mondta Pickering. – Pár perccel azelőtt kaptam meg, hogy ez a kedves nővér besétált ide.

– Ne mozogjon! – csattant fel az ápolónő.

Pickering Knox kezébe adta a rádiótáviratot, amit Plútó Hon hadnagy küldött a Varázslat főhadiszállására, Pearl Harborba.

Knox rápillantott, és visszaadta neki.

– Már láttam – mondta Knox. – Mit gondol, honnan tudták, hogy hová kell továbbítani?

– Nem tudja, hogy ez mit jelent – mondta Pickering.

– Nagyon jól tudom, hogy mit jelent – mondta Knox. – Én ezt kaptam. Pickering kezébe adott egy másik rádiótáviratot.

SÜRGŐS
TITKOS

1. TENGERÉSZGYALOGOS-HADOSZTÁLY, 1942. AUGUSZTUS 20., 08.45
HADITENGERÉSZETI MINISZTER, WASHINGTON D. C.

KÉREM, SÜRGŐSEN TUDASSA FLEMING PICKERING KAPITÁNNYAL, HOGY J. M. MOORE TARTALÉKOS TENGERÉSZGYALOGOS ÖRMESTERT AZ UTASÍTÁSOMRA REPÜLŐGÉPPEL A HADITENGERÉSZET PEARL HARBOR-I KÓRHÁZÁBA SZÁLLÍTOTTÁK, AHOL AZ 1942. AUGUSZTUS 19-EN LEZAJLOTT TŰZPÁRBAJ KÖZBEN SZERZETT SEBESÜLÉSÉT FOGJÁK KEZELNI. A NYÚL A CILINDERBEN MARADT. BARÁTI ÜDVÖZLETTEL, VANDERGRIFT TENGERÉSZGYALOGOS VEZÉRŐRNAGY.

A HADOSZTÁLYPARANCSNOK UTASÍTÁSÁRA:
HARRIS TENGERÉSZGYALOGOS DANDÁRTÁBORNOK

– Vajon mit érthet az alatt, hogy „a nyúl a cilinderben maradt”? – kérdezte Knox. – Szerintem a Varázslatra célzott.

– Egy pillanatig sem hittem, hogy ezt a fiút Guadalcanalre küldhetik – mondta Pickering. – Hogy *a fenében* történhetett?

– Senki sem tudta, hogy nem szabad odaküldeni. Még én sem.

– Azt gondoltam, hogy Honnak elkel a segítség.

– Én is. Ezért küldtem oda a titkárnőjét.

– Nem tudtam, hogy odajön – mondta Pickering.

– Ez az én hibám volt – mondta Knox.

– Azt hiszem, nem árt, ha tudja, hogy hasonló körülmények között, újra megtenném.

– De ha erre sor kerülne, ugye beavatna?

– Igen. Sajnálom, hogy nem szóltam róla magának. Ha kompromittálódott volna, azért én lettem volna a felelős.

– Ki tud még róla?

– Csak Vandergrift.

– Jó – mondta Knox.

Az ápolónő végzett Pickering mellkasi sebének a tisztításával.

– Ideküldök egy nővért, hogy lemossa magát egy szivaccsal – mondta az ápolónő. – És most lehetőleg ne zavarja el!

– Igenis, hölgyem – mondta Pickering.

– Szépen gyógyul a sebe. Ha most hagyja elfertőződni, akkor csak saját magával tol ki.

– Nem hagyom, hölgyem – mondta Pickering, aztán Knoxhoz fordult. – Azt gondolom, nem tudja, mennyire súlyosak Moore sebesülései.

– Nem lehetnek túl súlyosak, mert hazahozzák repülőgépen. Én intézkedtem az ügyében.

– Azt ígérték a kölyöknek, hogy tisztet csinálnak belőle – mondta Pickering.

– Mi lenne, ha összeállítana egy listát, amit maga szerint a haditengerészeti miniszternek el kellene végeznie? – kérdezte Knox, aztán az ápolónő után kiáltott. – Egy bizonyos Haughton százados és egy hölgy várakozik odakint. Volna szíves beküldeni őket?

– Igen, uram.

David Haughton kinyitotta az ajtót Patricia Pickering előtt, aki besétált a férje kórházi szobájába.

Pickeringre nézett. A szeme könnybe lábadt.

– Te istenverte, bolond vénember! – mondta Patricia, aztán a férje ágyához lépett, és megcsókolta.

– Haughton – mondta a haditengerészeti miniszter –, adja oda neki azt a ki-tüntetést! Azt hiszem, hogy az indoklás felolvasásától eltekinthetünk.

(Három)

Salamon-szigetek, Buka

1942. augusztus 24., B.05

– Tessék, Steve – mondta Joseph L. Howard tartalékos tengerészgyalogos főhadnagy Stephen M. Koffler tengerészgyalogos őrmesternek, és egy darab puha, a levegő magas páratartalma miatt átnedvesedett papírt nyomott az őrmester kezébe. Nagyon óvatosan kellett dekódolnia az üzenetet, nehogy a tollával szétszakítsa a papírt.

Koffler rávigyorgott, a papírt pedig a hevenyészett íróasztalra tette. Howard szerint Koffler iszonyatosan rossz bőrből volt. Kezdek rajta megmutatkozni az alultápláltság és a kimerültség biztos jelei. Jó esély volt rá, hogy malarias lett. Howard egészen biztosra vette, hogy Koffler begyűjtött pár bélférget, és valószínűleg még vagy fél tucat más bélp parazitát.

Koffler ugyanezt gondolta Joe Howardról, aki alaposan lefogyott, és már csak vagy hatvan kilót nyomott, a szeme pedig beesett, és természetellenesen ragyogott.

De csakúgy, mint Howard, megtartotta magának a gondolatait. Tudta, ha beszélnek róla, attól még nem lesz jobb.

– Mehet! – kiáltott fel Koffler.

Ian Bruce a generátoron ült. Elmosolyodott, amitől kivillantak fekete, hegyesre reszelt fogai, majd elkezdte tekerni a pedálokat, lassan, de erőteljesen.

A generátor felzúmmögött, és egy pillanattal később Koffler rádiójának műszereinek tompa, sárga fénye felragyogott. Aztán a sárga szín fehérre váltott, és a mutatók megmozdultak.

Koffler felvette a fejhallgatóját, aztán az asztalra helyezte a jegyzetömbjét. Korábban megpróbálta kiszárítani a papírjait egy forró kővön, de csak annyit ért el vele, hogy a papír összezsugorodott, és tele lett ráncokkal.

Koffler a morzebillentyű után nyúlt.

A pontok és a vonások elindultak az éterben; ugyanaz a jelcsoport, háromszor egymás után. FRD6. FRD6. FRD6.

A Tengerészgyalogság 14. különleges egysége „A” csapata kapcsolatot kíván létesíteni bármelyik állomással, amely éppen figyeli az éter hullámait.

Ezúttal, a változatosság kedvéért, azonnal jött a válasz.

FRD6. FRD1. FRD6. FRD1. FRD6. FRD1.

Üdv, „A” csapat, itt az Ausztrál Királyi Haditengerészet Partfigyelő Szolgálatának Johadiszállása, Townesville, Ausztrália. Vettük a hívását.

Koffler már nyúlt volna az adás/vétel kapcsoló után, amikor újabb üzenet érkezett.

FRD6. KCY. FRD6. KCY. FRD6. KCY.

Üdv, „A” csapat, itt az Egyesült Államok Csendes-óceáni Flottájának rádióállomása, Pearl Harbor, Hawaii. Vettük a hívását.

– Mi van? – kérdezte Joe Howard.

– Egyszerre jött be Townesville és Pearl Harbor – felelte Koffler. Közben az ujjai már a billentyűn voltak.

FRD1. FRD1. KÓD. KCY. KCY. KRM. TOV.

Townesville rádióállomás, kódolt üzenet következik. QNCPAC-rádióállomás, kódolt üzenet következik az FKDI részére. Kérem, továbbítsa az FBDI felé.

FRD6.FRD1.VÜ.

Townesville az „A” csapatnak: várjuk az üzenetet.

KCY. FRD6. ÜZ. TOV. ERD1. VÜ.

QNCPAC az „A” csapatnak. Kérésére az üzenetet továbbítjuk az FRDI-nek. Várjuk az üzenetet.

Koffler a bal keze alá tette a nedves papírt, amit Howard adott neki, majd az első, öt karakterből álló jelcsoportra bökött a mutatóujjával.

Miközben a jobbajával a távíró billentyűjét kezelte, a bal mutatóujja villámgyorsan végigpásztázta a kódolt üzenetet. A kódolt üzenetet sokkal nehezebb továbbítani, mint a kódolatlant, méghozzá egyszerűen azért, mert a kódolt üzenetnek nincs semmi értelme.

Nem egészen hatvan másodperccel később Koffler elküldte az üzenet befejezését jelző szót: VÉGE.

FRD6.FRD1.ELL

„A” csapat, itt Townesville. Ellenőrzés céljából visszaküldöm a nekem elküldött, kódolt anyagot.

FRD1. FRD6. VÜ.

Townesville, itt az „A” csapat. Várjuk az üzenetet.

Koffler a kezébe vett egy alaposan elhasznált ceruzát.

Már ceruzánk is alig van. Ha nem történik valami, ha nem küldenek nekünk utánpótlást, a következő üzenetet, amit Townesville-ből vagy a QNCPAC-től küldenek, már egy hegyes bottal fogom lejegyezni... a homokba.

Miután visszaérkezett az üzenet, Koffler Howardnak adta, aki összehasonlította az eredetivel. Aztán Koffler nekilátott leírni a visszajelzést, amit Pearl Harbor küldött.

Az üzenetben értesítették mind az Ausztrál Királyi Haditengerészet Partfigyelő Szolgálatát, mind a ONCPAC-et, hogy az „A” csapat 10.25-től kezdődően kilencvenhat japán repülőgépet észlelt; volt közöttük legalább harminc Aichi D3A1 „Val”, tíz Mitsubishi G4M1 „Betty”, tizenöt Nakajima B5N1 „Kate” és nagyjából negyvenegy Mitsubishi A6M2 „Zero”. 1500-4500 méter közötti magasságban repültek, nagy valószínűséggel Guadalcanal felé.

Howard meg akart róla győződni, hogy az üzenetet pontosan vették-e a másik oldalon, úgyhogy nem kapkodta el a dolgot.

FRD6. KCY. ?????????

„A” csapat, itt a QNCPAC-rádióállomás. Mi van? Már kilencven másodperc telt el, és nem válaszoltatok.

KCY.FRD6.KB.KB.

QNCPAC-rádióállomás, itt az „A” csapat. Kapjátok be, kétszer.

– Jól van, Steve – mondta Howard. – Mondd meg nekik, hogy ellenőriztük, és rendben van.

FRD6. FRD1. KCY. ELL. OK. V.

Az „A” csapat üzeni Townesville-nek és Pearl Harbornak. Az ellenőrzés megtörtént Minden rendben. Vétel

FRD6.FR1.KÓD.KÖV.

FRD6.VÜ.

Egy perccel később Stephen Koffler őrmester feltett egy költői kérdést, miközben mint az őrült, úgy jegyezte le a kódokat.

– Mi a francot küldenek nekünk? Az egész istenverte Bibliát? Három percébe tellett, mire lejegyezte a teljes üzenetet.
FRD1. FRD6. VE.

Townesville az „A” csapatnak. Nincs több üzenetünk a számukra. Vége.

FRD6.FR1.VE.

Az „A” csapat Townesville-nek. OK, Townesville, viszlát.

KCY. FRD6. ÜZENETET ÁTADNI A PARANCSNOKNAK. SZÉP MUNKA VOLT, FIÚK. NIMITZ TENGERNAGY. KCY. VE.

FRD6.KCY.HIB.ÜZ.ISM.

Az „A” csapat a CINCPAC-rádióállomásnak. Az utolsó üzenete hibás volt, kérem, ismételje meg!

KCY. FRD6. ÜZENETET ÁTADNI A PARANCSNOKNAK. SZÉP MUNKA VOLT, FIÚK. NIMITZ TENGERNAGY. KCY. VE.

– Az eszem megáll – mondta Koffler őrmester, és elküldte az utolsó üzenetet.
FRD6.KCY.VE.

– Ian! – kiáltotta Steve a generátort működtető férfinak, akiről mostanra már szakadt az izzadság. Amikor Ian végre odafigyelt, Steve a torka előtt elhúzott ujjal jelezte, hogy abbahagyhatja a tekerést.

– Végre. Már a tököm is kivolt a tekeréstől – felelte Ian.

Steve Joe Howard kezébe adta a papírt, amire az üzenetet lejegyezte.

– Szerinted ez nem kamu? – kérdezte Steve.

– Nem hinném, hogy a CINCPAC rádióállomásán ilyesmivel szórakoznának – felelte Howard komolyan. – Nem semmi.

– Mi volt az a hosszú, kódolt üzenet? – kérdezte Steve.
Howard a kezébe nyomta a papírt.

Nagyon sajnálom, de egyelőre sem leváltani nem tudom magukat, sem utánpótlást nem tudok küldeni. Nem győzöm elégszer hangsúlyozni, hogy a munkájuk felbecsülhetetlen értékű. Kitartás! Hűséggel mindhalálig! Banning.

– Ez minden? – kérdezte Koffler.

– Talán nem elég? – kérdezett vissza Howard.

– Tudod, hogy mire gondolok – mondta Koffler. – Azt hittem, hogy az egész istenverte Bibliát átküldik.

- Ez minden, Steve.
- Kivisznek minket innen?
- Hát, amíg meg nem kaptuk azt a „szép volt, fiúk”-üzenetet a ONCPAC-tól, azt hittem, hogy igen – mondta Howard, de aztán meglátta a Koffler arcára kiülő elkeseredettséget, és gyorsan hozzátette: – Csak vicceltem, az ég szerelmére.
- Ma reggel Daphne jutott az eszembe – mondta Koffler. – Csak éppen már nem emlékszem rá, hogy hogy néz ki. Szar ügy, mi?
- Majd ha újra látod, eszedbe jut, hogy néz ki – mondta Howard komolyan.
- Na, gyere, keressünk valami harapnivalót!

(Négy)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

Henderson repülőtérről

MAG-21, főhadiszállás

1942. augusztus 24., 12.15

Henry P. Steadman tengerészgyalogos főhadnagy David F. Schneider tengerészgyalogos főhadnagra emlékeztette Clyde W. Dawkins tengerészgyalogos alezredest, a MAG-21 parancsnokát. Schneider főhadnagyhoz hasonlóan, Steadman is az Egyesült Államok Haditengerészeti Akadémiáján végzett, és ő is friss hús volt az Államokból. Dawkins alezredes egyáltalán nem örült ennek a hasonlóságnak.

Amikor meglátta Steadmant, akinek szemmel láthatóan semmi dolga nem volt, és aki az egyik, homokzsákokkal körberakott, könnyűszerkezetes épület előtt üldögélt egy tábori széken, Dawkins alezredes utasította, hogy szóljon a többi pilótának, hogy tíz percen belül eligazítást fog tartani.

Steadman főhadnagy felállt a székből, és tanácstalanul nézett vissza rá.

– A sorállományúaknak is, uram?

Dawkinsban felment a pumpa.

– Nem, *természetesen*, nem – mondta maró gúnnyal a hangjában. – Természetesen *nem* áll szándékomban beavatni egyetlen repülő *őrmesteremet* sem olyan, *tisztekre* tartozó titkokba, mint hogy ki, hová fog repülni, és kivel fog harcolni.

Steadman elvörösödött.

– Elnézést, uram.

– Maga ostoba barom – folytatta Dawkins ugyanolyan dühösen –, ha még esetleg nem tudná, közlöm magával, hogy a legutolsó repülő *őrmesterem* is képes lenne még a segglyukán is átrepülni! Ha lehetne, vidáman odaadnék két magához hasonló tisztet, csak hogy kaphassak még egy repülő *őrmestert*. Jobban teszi, ha ezt fel is írja a nyomorult homlokára, nehogy elfelejtse!

– Igen, uram. Úgy értem, nem, uram. Nem fogom elfelejteni, uram.

– Ki innen! – utasította Dawkins, és a mutatóujjával az ajtó felé bökött. Steadman főhadnagy sietve távozott.

Nem kellett volna így ráripakodni – gondolta Dawkins, de aztán meggondolta magát. – Ráfért erre az arrogáns kis seggdugaszra. Lehet, hogy ennek köszönhetően még pár napig életben fog maradni.

Tíz perccel később a MAG-21 pilótái kivétel nélkül felsorakoztak a sátorban, amit eligazítóteremként használtak. A sátor négy oldalából hármat felhajtottak, és csak egy keskeny „falat” hagytak meg, amely előtt egy rendes előadóteremben az emelvény kapott volna helyet. Erre a helyre az egyik, egyébiránt teljesen ronccsá lőtt japán, Ford teherautó platójából hevenyészett emelvényt ácsoltak. Az emelvény előtt deszkából összeeszkábált padok sorakoztak. Az emelvényen egy 5-10 cm-es deszkából készített állvány kapott helyet, amelyen térképek voltak, amelyeket egyelőre viaszosvászonnal takartak le.

Dawkins a sátor egyetlen vászonfala mögül lépett ki, és felszökkent az emelvényre.

– Vii-GYÁZZ!

Ez biztosan Galloway volt – gondolta Dawkins. Először is úgy hangzott, mintha a parancs egy tengerészgyalogos szájából hangzott volna el, és nem egy friss hústól, aki csak pár hete fejezte be a Michigani Haditengerészeti Egyetem gyorstalpaló tisztképző programját. Másrészt pedig, egymillió évvel a háború előtt, még technikus őrmester korában, Galloway mindig büszke volt rá, hogy ő szúrta ki elsőként a parancsnokát, és ő kiáltotta el magát, hogy „vigyázz”, amitől az összes tengerészgyalogosnak talpra kellett szökkennie, és vigyázzba kellett vágnia magát.

Dawkins a szeme sarkából látta Gallowayt, aki a sátor végében állt Bill Dunn hadnagy és Dale Brannon, az USA Hadserege légi hadtestének századosa mellett.

Brannon volt a grandiózus „67. üldözőszázad” névre keresztelt alakulat parancsnoka, amely augusztus 21-én érkezett a Hendersonra. Brannon raját többé-kevésbé hivatalosan a MAG-21 alá rendelték. A raj mindössze öt repülőgépből állt, öt darab Bell P-400-asból. Dawkins véleménye szerint a P-400-as csak egy hajszállal volt rosszabb az F2A-3-as Buffalónál, ami a két szembenálló fél részéről a csendes-óceáni térségben csatasorba állított, legrosszabb gép volt.

Dawkins sajnálta Brannont és a pilótáit. Úgy kellett harcba indulniuk, hogy az egyik kezük szó szerint meg volt kötve. A P-400-as nemcsak hogy rosszabb volt a Zérónál, de Dawkinsnak nemrégiben az is a tudomására jutott, hogy az eredetileg az angoloknak szánt P-400-asok oxigénellátó rendszerét nem lehetett Guadalcanalen leszervizelni. Ez azt jelentette, hogy 3600-4000 méternél nem mehettek magasabbra. A tankönyvek szerint oxigén nélkül maximum 3000 méterig lehetett használni a gépet. Brannon és a pilótái egyetlen dologban bízhattak, a repülőgép fegyverrendszerében (ami legalábbis az F4F fegyverrendszerénél jobb volt). A hat darab, .50-es kaliberű Browning géppuska mellett a P-400-asra egy 20 mm-es ágyút is szereltek, ami a légcsavar agyán keresztül tüzelt.

Egy robbanótöltet, amit a 20 mm-essel adtak le, sokkal halálosabb volt tíz, .50-es kaliberű, nyomjelző lövedéknél.

Dawkins valamiért egyáltalán nem lepte meg, amikor kiszúrta, hogy Brannon és Galloway összehaverkodott.

Minden pilóta – a Tengerészgyalogság és a Hadsereg pilótái egyaránt – haditengerészeti, szürke, trópusi pilótaruhát és dzsungelbakancsot viselt. Dawkins azon sem lepődött volna meg, ha kiderül, hogy a Hadsereg pilótái Charley Galloway VMF-229-en keresztül szereztek a pilótaruháikat. Nem sokkal azelőtt, hogy elindultak Ewa-ról, egy roppant tapasztalt, hadtápos haditengerésztiszt érkezett Pearl Harborból, és egy hordómellkasú, kopasz tengerészgyalogos technikus őrmester után érdeklődött, aki korábban különböző felszereléseket vételezett – többek között bőrdzsekiket és pilótaruhákat –, és akiről időközben kiderült, hogy hamis vételezési parancsot mutatott be. Dawkins közölte a tiszttel, hogy így kapásból nem tudná megmondani, hogy van-e hordómellkasú, kopasz technikus őrmestere, vagy nincs, de megígérte, hogyha találkozik eggyel, akkor azonnal szól neki.

Noha a löszerraktárban .38-as Colt Special revolverek voltak, Galloway és Dunn, és gyakorlatilag minden pilóta hónaljtokjában 1911A Colt félautomata revolver pihent.

Brannon százados és a tisztjei ütött-kopott, eredetileg bőrkarimás sapkát viseltek, amelyekről látszólag azért vágták le a karimát, hogy ne legyen a fejhallgató útjában. Dawkins azonban rögtön kiszúrta, hogy milyen sapkák voltak ezek. Pilótasapkák voltak, amiket azért viseltek, nehogy valaki közönséges gyalogos katonának nézze őket. Dawkins remek ötletnek tartotta a dolgot, de ezt Brannonnak semmi szín alatt nem árulta volna el.

Galloway feje búbján egy legalább négy számmal kisebb típussapka díszelgett, amire kitűzte az arany haditengerész repülő jelvényét és a vasúti síneket. Dunn és a legtöbb tiszt khaki tábori sapkát viselt, rajta a Tengerészgyalogság emblémájával és a rendfokozati jelvényükkel.

Vajon mi lesz Dunn hadnaggyal? Ezúttal Charley végrehajtó tisztjeként megy bevetésre és nem úgy, mint egy közönséges pilóta.

– Üljenek le! – adta ki az utasítást Dawkins. – Jó napot, uraim.

– Jó napot, uram – felelték neki a pilóták kórusban, miközben elfoglalták a helyüket a deszkapadokon.

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy Frankel százados nem lehet velünk. Épp az imént értesítettek, hogy egész éjjel duhajkodott, és csak valamikor késő délutánra fog kijózanodni. Ezért az eligazításnak ezt a részét én fogom lebonyolítani – jelentette be Dawkins rezzenéstelen arccal.

A katonák kórusban nevettek fel. Természetesen mindenki tudta, hogy a százados nem duhajkodhatott az éjjel. Frankéi, a MAG-21 S-2-je köztudottan antialkoholista volt. A legtöbb pilóta azzal is tisztában volt, hogy Frankéi beszedett valami vírust, és úgy fosott, mint a vízipuska. Az emberek azt beszéltek, hogy a dokinak fogalma sincs, hogy mit kapott el a százados, csak annyit tud, hogy nem vérhas. Akármit is kapott el, a doki nem engedte, hogy repüljön.

Dawkins megragadta a viaszosvásznat, amivel a térképet takarták le, és felhajtotta.

A térkép az Új-Britanniától San Cristobal északi részéig terjedő területet mutatta, Guadalcanaltól délnyugatra.

– Ha esetleg valaki eltűnődött azon, hogy merre lehet az USA Haditengerészete... – kezdett hozzá Dawkins, majd megvárta, hogy elüljön a nevetés – ...meglehetősen megbízható forrásból tudom, hogy tegnap éjjélkor a 61. különítmény ebben a térségben tartózkodott, mintegy 220 kilométerre innen, keletre.

A kezében egy mutatópálcát tartott, amivel megmutatta a pilótáknak a térképen azt a helyet, amiről beszélt. A mutatópálcája egy Billárddákó volt, amiből levágtak egy darabot, és aminek a végére egy .30-06-os éleslőszert erősítettek.

– A 61. különítmény három kisebb különítményből áll; mindhárom különítmény egy-egy anyahajó köré csoportosul. Itt várakozik a *Saratoga* és az *Enterprise*. A *Wasp* és a kíséretét ellátó hajók tegnap este elhagyták a térséget; amint felvették a szükséges tüzelőanyagot, visszajönnek. Hogy mikor, azt nem lehet tudni. Tegnap, 24.00-kor, sikerült meghatározni a japán haditengerészet hajóinak a pozícióját. *Pontosan* itt tartózkodnak – mondta Dawkins, és a mutatópálcáját hanyagul az Új-Britannia és San Cristobal közötti kék folt felé lendítette. A pilótái ebből pontosan tudták, hogy előző nap 24.00 óra óta senkinek sincs fogalma arról, hogy hol lehetnek azok a japán hajók.

Néhányan ismét felnevettek.

– Ma reggel, 09.10-kor – folytatta Dawkins, és megváltozott hangszínéből mindenki megértette, hogy a vidám hangvétellű kezdés után valami komoly dolog következik –, egy CataŰna rátalált a *Riujo* repülőgép-anyahajóra és a kíséretét ellátó hajókra... pontosan itt. Tőlük keletre... mintegy tizenöt, húsz kilométerre... több szállítóhajót is észlelt. A hírszerzés úgy véli, hogy nyugodtan feltételezhetjük, hogy ezek a hajók ellenséges csapatokat szállítanak Guadalcanalra.

A sátorban most már halálos csend uralkodott.

– Ma reggel 10.30-kor egy, a Saráról indított F4F lelőtt egy Emilyt itt. A *Saratoga* akkor harminc kilométernyire volt ettől a ponttól, ami azt jelenti, hogy az Emily már meglehetősen közel járt hozzá, amikor lelőtték. Úgy egy órával ezelőtt egy másik Catalina is észlelte a *Biujót*, ami még mindig nyílegyenesen Guadalcanal felé haladt. Senki sem mondott semmit, de nem kell hozzá tenger-nagynak lenni, hogy kitaláljuk, az *Enterprise* meglehetősen intenzív kutatásba kezdett, nehogy elveszítsék a *Riujót*. Éppen olyan világos az is, hogy a *Sara* most készül fel a támadásra. Vagy fordítva. A *Sara* keres, és az *Enterprise* készül fel a támadásra. Arról is hírt kaptunk, hogy valamikor fél tizenegy körül a japánok átkozottul sok, mintegy száz repülőgépet indítottak útnak Rabaulról. A hírt egy olyan csoporttól kaptuk, amelyet a CINCPAC egyes számú hírszerzői forrásnak nevez. Ez annyit jelent, hogy szerintük a hír átkozottul megbízható forrásból származik. *Szerintem* azoktól az emberektől kapták az információt, akiket az

ausztrálok hagytak hátra, amikor a japánok lerohanták a Guadalcanal és Új-Britannia, Új-Írország közötti szigeteket.

Dawkins megvárta, amíg a pilóták, akik közben nekiláttak egymás között megvitatni a hallottakat, újból elcsendesedtek.

– Mintegy negyven Zéróról van szó, ami harminc Vált, tíz Bettyt és tizenöt Kate-et kísér. Nos, elég jó esély van rá, hogy a felderítőik rátalálnak a Sarára vagy az *Enterpense-ra*, vagy mindkettőre, amely esetben feltételezhetjük, hogy jó páran közülük le fognak válni a többiektől, hogy megtámadják az anyahajóinkat. De a többi repülőgép... az is lehet, hogy a repülőgépeik tovább fognak repülni az eredeti célpont felé, vagyis felénk. Persze arra is éppen ilyen jó esély van, hogy meg sem találják az anyahajóinkat. Ebben az esetben az összes repülőgép ide fog jönni, és valószínű, hogy velük fog tartani az összes, a *Riujo* fedélzetéről indítható gép is. A legjobb becsléseink szerint várhatóan valamikor két óra után pár perccel fognak ideérni. Most... – egy pillanatra megállt, és az órájára nézett – ... 12.25 van. 13.00-kor, vagyis harmincöt perc múlva, elindítjuk az SBD-ket, a felderítőinket. 13.30-kor elindulnak a vadászok is. Először a VMF-2B. 13.45-kor pedig a VMF-229. Ha minden terv szerint megy... ami ritkán fordul elő... az SBD-k 14.00-ra elérik a kellő magasságot ezen a ponton.

Ismét a térképre mutatott.

– Innen jól fogják látni a *Biujoból* és/vagy a Rabaulról indított repülőgépeket. A VMF-211 F4F-jeinek majd nagyjából itt kell lenniük, nagyjából a megadott magasságon. Galloway századosnak és az embereinek itt kell majd lenniük *majdnem* a megadott magasságon. Ezt már nem egyszer átbeszéltük, úgyhogy csak a lényegesebb pontokat érinteném. Amikor az SBD-k jelentik, hogy *észlelték* az ellenséges repülőgépeket, vagy ha a Lexingtonról és/vagy a Saráról indított gépek jelentik, hogy *észlelték* a repülőgépeket, megpróbálják megkeresni a *Riujót*, amennyiben elegendő üzemanyag áll a rendelkezésüire a kereséshez. A hangsúly az üzemanyagon van. Nem akarok egyetlen repülőgépet sem elveszíteni pusztán azért, mert elfogyott az üzemanyaga. Ha valamelyik SBD-pilóta úgy látja, hogy fogytán az üzemanyaga, haladéktalanul *térjen vissza*, és tankolja tele a gépét! Csak semmi ostoba hősködés! Garantálom, hogy az SBD-knek bőven lesz lehetőségük anyahajókat támadni. De nem feltétlenül már ma délután. Hacsak nem számoltuk el magunkat, és nem találunk hamarabb azokra az anyahajókra. Ha úgy látják, hogy elegendő üzemanyaguk van a támadásra és a biztonságos hazatérésre, kezdjék meg a támadást! A vadászgépek olyan feladatot kapnak, amit akár a tankönyvekből is kimásolhattunk volna. Küldetésük lényege: felkutatni, megtámadni és elpusztítani az ellenséget. Mindezt teszik úgy, hogy közben nem feledkeznek meg egy dologról. Akinek támadás közben kifogy az üzemanyaga, annak az a kedves, jámbor parancsnoka úgy szétrúgja a valagát, hogy egy hónapig hűsítő kenőccsel kenheti a segglyukát.

Néhányan halkán felnevettek.

– És még valami, amiről eddig nem esett szó. Csak akkor használják a rádiót, ha van valami mondanivalójuk!

Újabb nevetés következett.

– Szóval, semmi bájcsevegés! – folytatta Dawkins szigorúan. – Ha elkezdődik a dolog, kizárólag a feladatukra koncentrálnak! Még pár szót szeretnék szólni a századparancsnokokhoz és a végrehajtó tisztekhez. A többiek elmehetnek.

– Vii-GYÁZZ! – kiáltotta valaki. Dawkins meglepődött.

Charley Gallowayre nézett, de Gallowaynek meg sem mozdult az ajka, amikor a parancs elhangzott.

Dawkins ezredes leugrott a teherautó-platóról, a sátorfal mögé lépett, és ott várta meg a századparancsnokokat és a végrehajtó tisztjeiket.

(Öt)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

Henderson repülőtér

MAG-21, főhadiszállás

1942. augusztus 24., 17.15

Clyde W. Dawkins alezredes jó előre eldöntötte, hogy századparancsnokoknak és végrehajtó tiszteknek semmi keresnivalójuk nincs azokon az ütközet utáni eligazításokon, amelyeket hírszerző tisztek tartanak egyes pilótáknak. Ha jelen van a parancsnok, a pilóták rendszerint kevésbé mutatnak hajlandóságot arra, hogy elmondják az igazságot, a színtiszta igazságot, és csakis az igazságot, mintha többé-kevésbé egyedül vannak a hírszerző tisztjükkel.

Azt is jó előre eldöntötte, hogy William C. Dunn tartalékos tengerészgyalogos főhadnagy esetében kivételt fog tenni. Közölte a hírszerző tisztjével, hogy Dunn ütközet utáni eligazításán jelen kíván lenni.

Az eligazításra a japán Ford teherautó platóján került sor. Az eligazítótiszt felállított rajta egy tábori faasztalt – szemben a térképállvánnyal, amelyet Dawkins a küldetés előtti eligazításon használt. A tiszt az íróasztalnál ült. Ahogy a pilóták egyenként megjelentek az eligazításon, intett nekik, hogy foglaljanak helyet az „íróasztala” másik oldalán elhelyezett tábori széken.

Mivel ismerte a felállást, Dawkins magával hozta a tábori székét, egy kényelmes, párnázott, hajlított fából készített széket, amelyet valamelyik japán tiszt hagyott hátra, mielőtt sietve távozott.

Éppen akkor ért oda, amikor Dunn belépett a sátorba, a sátor másik, nyitott vége felől.

Dunn kimerültnek tűnt. Nem viselt sapkát. A pilótaruháján hatalmas izzadságfoltok éktelenkedtek mindkét hónaljánál, és körbe a mellkasán. Amikor közelebb lépett hozzá, Dawkins látta, hogy Dunn arca mocskos. Dunn ugyan megpróbált sebtében megmosakodni, a pilótaszemüvegének körvonala mégis jól ki-vehető volt az arcán.

Dawkins elmosolyodott, és intett Dunn-nak, hogy lépjen fel az emelvényre. Aztán leült a japán székre, de fordítva, hogy a karját a szék támláján pihentethesse.

Dunn gyanakodva meredt az eligazítótisztre.

– Uram, Frankéi százados hol van? – kérdezte.

Dawkins kiszúrta, hogy amikor Dunn fáradt volt, sokkal erőteljesebb déli akcentussal beszélt. Mint most is.

– Hát a gyengélkedőn, Bill – felelte Dawkins. – Hol lenne?

– Nem találkoztunk mi már valahol, hadnagy? – kérdezte Dunn fenyegetően.

– De igen – felelte az eligazítótiszt. – Én hallgattam ki Midway után.

– Akkor jól emlékeztem. Már akkor sem tetszett a képe, és még mindig nem tetszik. Ezredes, muszáj válaszolnom ennek a szemétládának a kérdéseire?

– Mivel Frankéi a gyengélkedőn van, kénytelen voltam kölcsönkérni a hadnagyot. Az eligazításnak meg kell lennie. Nem azt kérem, hogy szeresse, Bill – mondta Dawkins nyugodtan –, csak azt, hogy válaszoljon a kérdéseire. Üljön le!

Dunn megvetően nézett Dawkinsra, mint egy árulóra.

– Üljön le, Bill! – utasította ismét Dawkins nyugodt hangon.

Dunn egy pillanatra Dawkins szemébe nézett, aztán vállat vont, és leült.

– Mielőtt belevágnánk, Dunn hadnagy – mondta az eligazítótiszt –, szeretnék mondani valamit. Egyszer és mindenkorra szeretném leszögezni, ha esetleg bárkinek hátsó gondolatai lettek volna azt illetően, ami a midwayi csata során magával történt, vagy ha bárki is megkérdőjelezte volna a bátorságát, a mai teljesítménye alapján újra kell gondolnia a véleményét.

– Jesszusom! – horkant fel Dawkins.

– A jelentésemben az fog állni – hadarta az eligazítótiszt, aki nem tudta mire vélni Dawkins megnyilvánulását –, hogy maga a mai nap folyamán lelőtt két Zero, egy Betty és egy Val típusú repülőgépet, és hogy ezt legalább két szemtanú is megerősítette. Ezzel, hadnagy, összességében egyel több repülőgépet lőtt le az ötnél, ami a vadászpilóták mestrepilóta-minősítéséhez szükséges. Nagyon meglepne, ha nem tűntetnék ki az ütközetben tanúsított bátorságáért. Valószínűleg elő is léptetik.

– Nyald ki a seggem! – mondta Bill Dunn tisztán és érthetően. – Aztán pedig dugd fel magadnak a kitüntetésedet az előléptetéssel együtt!

– Ebből elég, Bill! – mondta Dawkins. A hangja rideg volt. Egy pillanatig farkasszemet néztek.

– Igen, uram – mondta végül Dunn.

– Folytassa, hadnagy! – utasította Dawkins az eligazítótisztet.

– Nos, ahogy mondani szokás – mondta az eligazítótiszt –, akkor kezdjük az elejéről. A felszállástól a leszállásig. Ha kérdésem lesz, majd szólok. Rendben?

– Minden pilóta, aki visszatért, már járt magánál. Hányszor akarja meghallgatni ugyanazt a történetet?

- A szentségit magának, Bill! Tegye azt, amit mondott! – utasította Dawkins.
- Nagyjából 14.20-kor szállt fel. Igaz? – kezdett hozzá az eligazítótiszt.
- Aha.
- Eredetileg is ekkorra tervezték a felszállást?
- Nem – felelte Dunn –, korábban kellett volna felszállnunk, 13.45-kor, de az ezredes meggondolta magát, és visszatartott minket. Az SBD-k nem találták meg a japánokat, és takarékoskodni akart az üzemanyaggal. Akkor szálltunk fel, amikor a nyomorult radarnak sikerült befognia az ellenséges gépeket.
- A felszállás terv szerint ment? És ha nem, akkor miért nem?
- Nem. Amikor megjött a parancs, mindenki igyekezett a lehető leghamarabb felszállni. A japánok már majdnem a repülőtér felett voltak. Nem volt idő kívánni, hogy a lassabbak befejezzék a baszakodást.
- Amikor a levegőben voltak, a tervezett alakzatban repültek? És ha nem, akkor maga szerint miért nem?
- Nem. De már mondtam. A japánok már a Henderson felett voltak. Nem volt a világon semmi értelme felvenni a tervezett alakzatot. Különböző is vannak gyorsabb, és vannak lassabb repülőgépek. Az enyém gyorsabbnak bizonyult a legtöbbnél.
- Nos, akkor mondja el a saját szavaival, hogy mi történt a felszállás után!
- Azt hiszem, hogy nyolcadikként, kilencedikként vagy tizedikként szálltam fel, vagy valami ilyesmi...
- Tudja, hogy ki szállt fel elsőként? – szólt közbe az eligazítótiszt.
- Galloway százados és a párja, Ward hadnagy. Amikor meglengették a fekete zászlót, ők már a gépeikben ültek bemelegített motorral. Néhány másodperccel később már gördültek is.
- A fekete zászló alatt, gondolom, az irányítótorony felett elhelyezett zászlóra gondol, ami azt jelenti: „Általános riadó, a légibázist támadás érte”.
- Miért, van másik fekete zászló is?
- Miután a levegőbe emelkedett, mit csinált?
- Megkezdtem az emelkedést – mondta Dunn. – Egyedül. Olyan két vagy három perce emelkedhettem, amikor megláttam Schneider hadnagyot, hogy felveszi a pozícióját tőlem jobbra.
- Ez David F. Schneider hadnagy volt?
- Igen.
- Folytassa!
- Szóval, végre elértük a háromezer méteres magasságot. Addigra a bombázók, a Bettyk, kioldották a bombáikat, és elindultak hazafelé.
- A becslése szerint a Bettyk milyen magasan repültek?
- Azt hiszem, olyan kétezer-hétszáz méteren lehettek; enyhén előredöntött orral repültek, gondolom, azért, hogy növeljék a sebességüket.
- Más ellenséges repülőgépet nem látott a közelben?

– Tőlük jobbra volt néhány Zero – mondta Dunn. – Megláttak minket, és megpróbáltak távol tartani minket a Bettyktől. Galloway százados és Ward a Zérók felé fordult, én a Bettyk felé.

– Miért?

– Mert tudtam, hogy Galloway százados ezt várja el tőlem. Ő akarta lefoglalni a vadászokat, amíg én a Bettyk nyomába eredek.

– Schneider hadnagy ekkor hol volt?

– Bassza meg. Amíg a Bettyket támadtuk, *ketten*, tőlem jobbra repült. Már mondtam.

– És sikerült is lelőniük a Bettyket. Úgy tudom, hogy felülről támadtak...

– Igen.

– Eltalálta az egyik Betty motorjának a burkolatát, amitől az felrobbant...

– Schneider a másíknak a függőleges vezérsíkját találta el. Aztán az is felrobbant.

– Mi most a maga gépéről beszéltünk.

– Eltaláltam a motort. Schneider az övének a függőleges vezérsíkját találta el, és valószínűleg a fő üzemanyagtartályt.

– Igen. Ez megvan. Aztán mi történt?

– Aztán feltűntek a Zérók. Pár közülük nyilván ottmaradt, hogy elintézzék Galloway századost és Wardot, de a legtöbb megpróbálta megvédeni a bombázókat, és a nyomunkba eredt.

– Aztán mi történt?

– Nem tudom. Munkához láttunk.

– A szemtanúk állítása szerint maga a légi harc közben lelőtt két Zérót. Maga viszont azt mondja, hogy nem tudja, mi történt?

– Repültünk összevissza. Csak arra emlékszem, hogy Schneider leszedett egyet. Gyönyörűen követték a nyomjelzői az egyik Zérót, ami aztán fel is robbant.

– Nem azt mondta, hogy Schneider a jobbán repült?

– Azt is mondtam, hogy összevissza repkedtünk. Fogalmam sincs, hogy Schneider mikor hol volt, csak annyit tudok, hogy leszedett egy Zérót.

– De arra csak emlékszik, hogy rálőtt legalább két Zéróra?

– Nemcsak kettőre lőttem én, hanem mindre, ami az utamba került. Abban biztos vagyok, hogy jó néhányat el is találtam, de mindenre megesküszöm, hogy csak annyi maradt meg bennem az egészből, hogy egyet alaposan telibe találtam. Dőlni kezdett belőle a füst, aztán pörögni kezdett.

– Nem látta lezuhanni?

– Nem.

– Galloway századost látta lezuhanni?

– Nem. Azt láttam, hogy ég a gépe, és pörög, de azt nem láttam, hogy lezuhant volna.

– Ez az előtt vagy az után volt, hogy lelőtte a Zérót, amiről az előbb beszélt? Azt, amelyik füstölni, aztán meg pörögni kezdett.

- Az előtt volt.
- Ez idő alatt látta Ward hadnagyot?
- Nem tudom. Láttam egy gépet, ami lehetett ő is vagy Galloway százados is. Nem tudom, hogy melyikük volt az. Mindketten a segítségünkre siettek, amikor a Zérók ránk ragadtak.
- De abban biztos, hogy Galloway százados volt az, akinek az égő, pörgő gépét látta.
- Igen.
- Miért ilyen biztos benne?
- Mert biztos vagyok benne, a szentségit! Ha azt mondom, hogy ő volt, akkor ő volt.
- Meséljen nekem a Valról! – mondta az eligazítótiszt.
- Az egy sérült gép volt – mondta Dunn. – A fedélzeten pillantottam meg, már hazafelé jövet.
- Beszéljünk akkor erről! Miért indult vissza?
- A motoromat túl sokáig hajtottam tartalék harci üzemmódban. Folyamatosan csökkent az olajnyomás. A hengerfejhőfok-kijelzőm mutatója már padlón volt. És folyt az üzemanyagom. Egy darabon megrepedt az üzemanyag-vezetékem. De nem tudtam róla. Csak annyit láttam, hogy felvillan az „ALACSONY ÜZEMANYAGSZINT”-jelzőm. Két fegyverem pedig vagy besült, vagy kifogyott a munícióm. Úgyhogy elindultam hazafelé.
- De meglátta a Valt, és megtámadta?
- Miért ne?
- Bölcs dolog volt megtámadni azt a Valt, Bill? – kérdezte Dawkins. Most először szólalt meg a beszélgetés során.
- Egy kicsit pipa voltam – mondta Dunn.
- Galloway százados miatt? – kérdezte Dawkins.
- Pokolian jó tengerészgyalogos volt, ezredes – mondta Dunn, és Dawkins látta, hogy könnycseppek jelennek meg a szemében.
- Apropos, Galloway százados – szólt közbe az eligazítótiszt. – Amikor jelentették, hogy Galloway százados találatot kapott, azt állították, hogy éppen egy Zérót támadott, és hogy komoly kárt is tett benne. Ezt látta?
- Igen – mondta Dunn. Dawkins látta, hogy nehezen tud megszólalni, mert egészen összeszorult a torka. Aztán megköszörülte a torkát. A hangja ismét normális volt.
- Minden kétséget kizáróan állítom, hogy a Zero, amit Galloway százados akkor támadott meg, amikor utoljára láttuk, erőteljesen égett, és a bal oldali vízszintes vezérsíkját is elvesztette. Egyértelmű volt, hogy annak a gépnek annyi.
- Akkor leírhatjuk, hogy „megerősítve”.
- Milyen kedves magától – mondta Dunn gúnyosan.
- Akkor Galloway százados számlájára írhatunk három és fél repülőgépet, két és felet pedig Ward hadnagyéra, igaz? – kérdezte Dawkins.
- Igen, uram – felelte a hírszerző tiszt.

– Összesen hány gépet lőttünk le, uram? – kérdezte Dunn. – Nem mintha érdekelne, mert ha jobban belegondolok, szarok rá, hogy hányat lőttünk le.

– Ma délelőtt tizenegyet – mondta Dawkins –, és hetet délután. Összesen tizennyolcat. Azt hiszem, hogy ennyi repülőgépet egyetlen századnak sem sikerült kilőnie huszonnégy órán belül... a Tengerészgyalogság, a Haditengerészet és a Hadsereg légi hadteste egyetlen századának sem.

– Akkor kapunk egy aranykeresztet, amit majd megmutathatunk anyucinak?

Dawkins ügyet sem vetett Dunnra.

– Öt gépet elvesztettünk. És természetesen Galloway századost is.

– Természetesen.

– Fogja be a száját, Dunn! – csattant fel Dawkins, aztán folytatta. – Galloway eltűnt, és feltehetően halott. Jiggs, róla tudjuk, hogy meghalt. Hawthorne dettó. Ward jól odaverte magát leszállás közben. Schneider... neki eltört a bokája, és a combján is megsebesült. Hat repülőgépet elveszítettünk, illetve súlyosan megsérültek. Ez azért nem olyan rossz eredmény, hadnagy.

– Nem kis árat fizettünk érte – mondta Dunn –, ugye?

– Nem akarok itt érzelegni, Dunn, de nem gondolja, hogy Charley úgy ment el, ahogy szeretett volna?

– Charley egyáltalán nem akart meghalni – mondta Dunn, és felállt. – A kórházba megyek, hogy megnézzem, mi van Jim Warddal meg Schneiderrel.

– Beszéltem Warddal – mondta Dawkins. – Megkérdezte, hogy nem báná-e, ha megírná a nénikéjének, hogy mi történt Charleyval. Charley az ő nevét tüntette fel a „Barát, nem közeli hozzátartozó”-rovatban. Azt mondtam neki, hogy szerintem nem lenne kifogása ellene.

– Persze, hogy nincs kifogásom ellene – felelte Dunn.

– Pár levelet viszont magának kell megírnia, Bill. Tapasztalatból tudom, hogy az ilyesmin jobb azonnal túl lenni. Ha halogatja, attól nem lesz könnyebb.

Eltelt pár másodperc, mire Dunn megértette, hogy mire céloz Dawkins. A repülőszázad parancsnokának a feladata megírni az ütközetben elesett tisztek hozzátartozóinak címzett, részvétnyilvánító leveleket. A szabályzat értelmében William C. Dunn hadnagy lett a VMF-229 parancsnoka, amikor a századparancsnokot eltűntté, és feltehetően halottá nyilvánították.

– Amint meglátogattam a fiúkat a kórházban, uram – mondta Dunn –, rögtön utána hozzálátok.

– Még nem végeztünk, hadnagy – mondta a hírszerző tiszt.

– Dehogy nem – felelte Dawkins. – Menjen csak, Bill!

(Hat)

Keleti hosszúság 160. fok, 5. perc, 1. másodperc

Déli szélesség 9. fok, 50. perc, 14. másodperc

1942. augusztus 24., 18.20

Charles M. Galloway tartalékos tengerészgyalogos százados pontosan tudta, hogy még azelőtt meghal, hogy a nap, amely éppen lemenőfélben volt, újra felkelne. Lehet, hogy hirtelen következik be a dolog, és hamarosan... talán pár percen belül. Vagy lassan... talán még megéri az éjfélt is.

Úgy vélte, hogy két dolog ölheti meg hirtelen. A legvalószínűbbnek azt tartotta – és ettől félt a legjobban –, hogy rátalál egy cápa.

Éppen valahol a Csendes-óceán délnyugati részén lebegett a habok tetején. Isten tudja, hol. Talán éppen ezért gondolt először a cápákra.

Valakitől egyszer hallott egy furcsa elméletet a cápatámadásokról. Akármilyen furcsának is találta akkor, amikor hallotta, most valahogy megnyugtatta a dolog. Az elmélet szerint, ha egy cápa beleharap valamibe – vagy jelen esetben valakibe –, amit vacsorának gondol, a harapás ereje olyan brutális, hogy a személy, akit megharapott, semmit sem érez.

A cápaharapás nagyjából olyan, mint egy lőtt seb. Az embert eltalálják, de a fájdalom csak később jön, miután elmúlt a sokk. Az elmélet szerint tehát, amikor a cápa harap, az ember nem érez fájdalmat: a cápa annyi húst tép ki az emberből – akár az ember fél lábát is le tudja tépni egyetlen harapással, vagy legalábbis Charles Galloway úgy hallotta –, hogy a vérveszteségtől azonnal eszméletét is veszti, még mielőtt a sokk elmúlik, és az emberbe belehasít a fájdalom.

A másik dolog, ami hirtelen megölheti, az saját maga. A .45-ös félautomata revolvere még megvolt. Persze azóta víz alatt volt a fegyver, hogy belezuhant a levesbe, de úgy gondolta, hogy nem mondana csütörtököt. Végül is a löszert úgy tervezték, hogy a víz ne tehessen benne kárt. A töltényhüvelyt légmentesen préselték a lövedékhez, a gyutacsot pedig sellakkal vonták be.

Noha az ujjai teljesen kiáztak a vízben, és olyan fehérek is voltak, mint egy döglött hal, azért még működtek. Egészen biztosra vette, hogy ki tudná venni a .45-ösét a tokjából, csőre tudná tölteni, a halántékához tudná nyomni, vagy a szájába tudná venni, és meg tudná húzni a ravaszt, aztán pedig jöhet, aminek jönnie kell.

Nem találta éppen túl vonzónak ez utóbbi gondolatot, még jelen körülmények között sem. Sőt, egyenesen visszataszítónak találta. Szó szerint elfogta tőle a remegés. Amikor még fiatal tengerészgyalogos volt, valamilyen oknál fogva, amire azóta sem derült fény, egy öreg törzsőrmester szétloccsantotta az agyát Quantico egyik mosdójában. Charley lelki szemei előtt világosan megjelent a kép, ami akkor fogadta, amikor belépett oda. Nem akart így elmenni, pedig az eszével tudta, hogy nincs nagy különbség egy szétloccsantott koponya és egy cápa által szétmarcangolt felsőtestnél.

Miután tudta, hogy hamarosan meg fog halni, arra gondolt, hogy mennyivel jobb lett volna meghalni odafent, a levegőben. Pedig majdnem sikerült. Most,

hogy tengernyi ideje volt végiggondolni, hogy mi is történt, egészen meglepte, hogy nem halt meg odafent.

Látott egy Zérót, úgy jó háromszáz méterre maga alatt. Bill Dunnt üldözte. Bill éppen egy Valre lőtt, és nem látta, hogy ráragadt. Charley lenyomta a gépe orrát, és a Zero után eredt, hogy leszedje Billről.

El is találta. Tudta, hogy annak a gépnek annyi. De amint felkapta a gépe elejét, a semmiből felbukkant egy újabb rohadék. Még mielőtt szétnézhetett volna, hogy ki merre van, már vége is volt az egésznek.

A motorja burkolatának egy része hirtelen levált, egy pillanattal később pedig leállt a légcavar. Valószínűleg a 20 mm-esek találhatták el a dugattyúkat, azok szépen megrepedtek, és a motor megfagyott.

Mivel éppen emelkedett, amikor a motor leállt, gyorsan vesztett a sebességéből. Néhány másodperccel ezután a várt remegés jelezte, hogy a gép átesett. Egy pillanattal később sárga lángok csaptak elő a motorból.

A gép orra előrebillent, és a Wildcat jobbra kezdett pörögni, de nem szabályosan, inkább bukácsolva. Gondolkodás nélkül cselekedett. Először lezárta az üzemanyagszelepet. Persze sejtette, hogy pár üzemanyag-vezetéke elrepedt, de ártani nem árthatott. Aztán a botkormányt ütközésig előretolta – először valamelyest fel kellett gyorsulnia, hogy legyen elegendő felhajtóerő – aztán tövig nyomta a bal oldalkormánypedált.

Már nem emlékezett rá, hogy hányszor pördült meg – ötször, vagy talán hatszor is –, de úgy érezte, hogy hihetetlenül sok idő telt el, mire sikerült kijönnie a dugóhúzóból. Csak ekkor volt ideje a műszerfalra pillantani. A legtöbb műszere egyáltalán nem működött, és maga a műszerfal is szerteszét volt szakadva, amiből arra következtetett, hogy vagy egy robbanótöltet robbant fel mögötte, vagy pedig az a 20 mm-es, ami megölte a motort, az küldött pár repeszt és/vagy motoralkatrészt a műszerfal hátuljába.

Nagyon jól tudta, hogy eljött az idő: el kell hagynia a Wildcatet.

A két térde közé szorította a botkormányt, hogy egyszerre tudja meghúzni a pilótafülke tetejét nyitó, két darab kioldógyűrűt. Ha nem ezt tette volna, lehet, hogy a pilótafülke tetejét rögzítő, második pecék beragad, és akkor a pilótafülkében reked, vagy pedig belekap (a pilótafülke tetejébe) a szél, és felhajtja, aztán pedig átveszi a fékszárny szerepét, és az irányítást nehezkesse, vagy akár lehetlenné is teszi.

A pilótafülke teteje minden gond nélkül levált. Már csak ki kellett csatolnia a biztonsági öveit, és ki kellett másznia a gépből.

Ez viszont nehezebbnek bizonyult, mint gondolta. Elég régóta repült már repülőgépeken, mégis meglepte az ellenszél ereje, amely nekivágódott, amikor kidugta a fejét és a vállát a fülkéből.

Baloldalt mászott ki, ráugrott a szárnyra, aztán jött a szabadesés. Látta, ahogy a hátulsó vezérsík elvillan a feje felett – vészjóslóan közel –, aztán meghúzta az ejtőernyője kioldógyűrűjét.

Egy pillanattal később egy tompa puffanást hallott, aztán pedig valami iszonyatosat rántott rajta a heveder, ahogy az ejtőernyő kupolája megtelt levegővel, és elkezdte lelassítani a zuhanását.

Egy ideig vízszintes irányban is haladt. Amikor kiugrott a Wildcatból, jó száznyolcvan kilométer per óra sebességgel repülhetett, ezért amikor az ernyője kinyílt, le kellett lassítania a vízszintes irányú mozgását, mielőtt nekiláthatott leereszteni a vízre.

Jó húsz másodpercig úgy forgott, mint egy inga, aztán lenézett, és meglátta maga alatt a vizet. Egy pillanatig úgy tűnt, hogy még nagyon messze van tőle, de aztán ijesztő gyorsasággal kezdett közeledni felé. Aztán becsapódott.

Az utolsó pillanatban jutott eszébe, hogy be kellene zárni a száját. Még a kezét is megpróbálta felemelni, hogy befogja az orrát, de erre már nem maradt ideje.

Hirtelen a vízben találta magát. Olyan volt, mintha szilárd talajra zuhant volna. Egyáltalán nem volt olyan puha a landolása, mint amilyenre számított.

Az is átvillant az agyán, hogy a lehető leggyorsabban meg kell szabadulnia az ejtőernyőjétől. Gyorsan működésbe hozta a heveder gyorskioldóját, aztán leszedte magáról, és a felszínre úszott.

Tudta, hogyha belegabalyodik a hevederbe vagy az ejtőernyő zsinórjaiba, biztosan megfullad.

A felszínre ért. Az ernyője jó messze lebegett tőle a vízen. Elsütötte a CO₂-töltetet, amitől azonnal felfúvódott a mentőmellénye.

Az óceán lágyan hullámozott. Charley semmit sem látott a vízen kívül. Közel s távol semmi. Még egy repülőgépet sem látott a távoli égbolton. A kezeit használva megfordult. A horizonton sehol sem látott szárazföldet. Ez azt jelentette, hogy legalább tíz vagy tizenkét kilométerre lehet a parttól, bár valószínűbbnek tartotta, hogy átkozottul messzebbre vetődött. Végül is mindegy; túl messze volt mindentől, hogy odaúszhasson, nem mintha tudta volna, hogy merre induljon el. Úgyhogy nem is kezdett el úszni.

Soha életében nem érezte magát ilyen magányosnak.

Azt mondogatta magának, hogy valószínűleg megpróbálják majd felkutatni. Küldenek pár gépet a századától, vagy pár Catalinát, vagy a Haditengerészet pár hajóját. De aztán be kellett látnia, hogy mindez hiú ábránd.

Ha látta is valaki lezuhanni, azt is látnia kellett, hogy nagy szarban volt, és valószínűleg arra a következtetésre jutott, hogy meghalt.

Úgy egy órája lehetett a vízben, amikor a szél erősödni kezdett, és fehér hullámokat kezdett korbácsolni a felszínen. Úgy tűnt, hogy ezzel végleg megpecsétlődött a sorsa. Apró kis ponttá zsugorodott, mely a hatalmas óceán hullámain hanykolódott. A nyugodt tengeren még akár ki is lehetett volna szűrni a riMtóan sárga mentőmellényét, bár már az sem volt könnyű, de 1200 vagy 1500 méterről nincs az az ember, aki meglátna egy kis sárga pontot a fehér habok között.

Amikor az éj leszállt, Charley azzal nyugtatta magát, hogy talán elnyomja az álmom, és nem lesz ébren, amikor a cápa, vagy inkább a cápák megtámadják. Ta-

lán mégis jobb így elmenni, mint a szájába venni a .45-ösét vagy halálra égni a tűző napon másnap reggel. Már így is borzasztóan szomjas volt, és tudta, hogy ez nem lesz jobb, csak rosszabb.

Mielőtt elaludt, Caroline-ra gondolt. Az Andrew Foster Hotel márványfalú zuhanyzójában voltak, San Franciscóban, és megannyi zuhanyfejből finom víz-permet hullott a testükre.

(Hét)

Az USA Haditengerészete őrzőjáratának 110-es torpedónaszádja

Keleti hosszúság 160. fok, 5. perc, 2. másodperc

Déli szélesség 9. fok, 50. perc, 14. másodperc

1942. augusztus 25., 05.05

04.00-kor Keith M. Strawbridge tartalékos haditengerész zászlós (végzett a Princetonon, 1940-ben) leváltotta ugyan a 110-es torpedónaszád parancsnokát, Simmons F. Hawley III. tartalékos korvetthadnagyot (végzett a Yale-en, 1940-ben), de Hawley úgy döntött, hogy a hídon marad.

Strawbridge zászlós nem tudta eldönteni, hogy Hawley azért maradt-e a hídon, mert tudta, hogy nincs sok értelme lemenni, és megpróbálni aludni egy keveset; vagy azért, mert nem merte rábízni a hajó parancsnokságát; vagy pedig azért, mert – a hőség ellenére kellemes volt az éjszaka, ami mindkettőjüket a Bermudákra emlékeztette – egyszerűen élvezni akarta a hajózást.

Végül is ő volt a kapitány. A törvény szerint a 110-es torpedónaszád az USA Haditengerészetének egyik hadihajójának számított, ezért aztán Sim Hawley éppen olyan teljes jogú kapitánynak számított, mint az USS *Saratoga* repülőgép-anyahajó parancsnoka.

Ha éppen úgy döntött volna, hogy ott marad a kibaszott hadihajójának a parancsnoki hidján, és játszik egy kicsit a kibaszott harmonikáján, senki sem mondhatott volna neki nemet.

Miután megkérdezte a végrehajtó tisztjétől, hogy szerinte jó ötlet-e megmosni a harmonikáját egy kis ivóvízben, hogy azzal távolítsa el a rozsdát, ami a sós víztől keletkezett rajta, Hawley kapitány némileg meglepődött, és kissé dühbe is gurult, amikor James H. Granzichek harmadosztályú hajógépész (végzett a Des Piaines Gimnáziumban, 1941-ben) megszólította.

– Hé, Mr. Hawley – kiáltotta a harmadosztályú hajógépész –, nézze már meg azt a faszt, ami ott úszik a vízen! Ott, a hátuljától balra, az a sárga izé.

Hawley nagyon nem szerette, ha valaki úgy szólította meg, hogy „Hé, Mr. Hawley”. Jobban szerette, ha kapitánynak nevezték, de úgy vélte, hogy nem lenne helyénvaló, ha erre felhívná a hajógépész figyelmét, vagy ne adj' isten, még parancsba is adná neki. Azt sem igazán értette, hogy miért használták az emberei folyton a „fasz” szót olyankor, amikor nem jutott az eszükbe a megfelelő szó. Ráadásul a Haditengerészetnél volt jobb kifejezés is arra, hogy „hátulja”. Granzicheknek azt kellett volna mondania, hogy „tat”. Vagy a tat az a hajóorr?

Mindenesetre megnézte a sárga izét. Először pusztá szemmel, azután – mivel nem tudta kivenni, hogy mi az – a távcsövén keresztül. A hullámok annyira dobálták a hajót, hogy képtelen volt egyenesen tartani a távcsövet.

– Minden motort leállítani! – adta íd az utasítást.

Granzichek visszahúzta a karokat, amelyek a 110-es torpedónaszád két Packard motorjának a fordulatszámát szabályozták. A hajó lassulni, majd himbálózni kezdett. Egyik oldalról a másikra. Ettől Strawbridge zászlós gyomra kissé felkavarodott, Hawley kapitány viszont végre szemügyre vehette a sárga izét a távcsövén keresztül.

– Szent Isten! – kiáltott fel. – Egy ember mentőmellényben!

– Nem szívát? – kérdezte Granzichek hajógépész, és a távcső után nyúlt. Egy pillanattal később újra megszólalt. – Szerintem halott. Nem mozog, és nem is integet, vagy ilyesmi.

– Esetleg most már én is megnézhetném? – kérdezte Strawbridge zászlós gúnyosan.

Granzichek a kezébe nyomta a távcsövet.

– Maga szerint, Granzichek – kérdezte Hawley kapitány –, hogy lehetne a legegyszerűbben felvenni azt az embert?

Granzichek – Hawley kapitány emlékezete szerint – már vagy három és fél hónapja szolgált a 110-es torpedónaszád fedélzetén. Ő viszont csak hétfőn volt egy hete, hogy átvette a parancsnokságot. A tapasztalt emberek véleményét mindig szívesen hallgatta meg.

– Odamegyünk mellé, elkapjuk egy csónakcsáklával, aztán meg rákötünk egy kötele – mondta Granzichek.

– Rendben. Akkor lássunk hozzá! – adta ki az utasítást Hawley kapitány.

SÜRGŐS

BIZALMAS

FELADÓ: 30. TORPEDÓNASZÁD-SZÁZAD

CÍMZETT: PARANCSNOK

VMF-229

A ONCPAC-EN KERESZTÜL

1. A SZÁZAD 110-ES SZÁMÚ TORPEDÓNASZÁDJA MA REGGEL 05.30-KOR MEGTALÁLTA CHARLES M. GALLOWAY TARTALÉKOS TENGERÉSZGYALOGOS SZÁZADOS.

2. GALLOWAY SZÁZADOS VALAMELYEST KIHÚLT ÉS KISZÁRADT, ETTŐL ELTEKINTVE AZONBAN TÖKÉLETESEN EGÉSZSÉGES. A SZÁZADOST ÁTVITTÜK AZ USS CONSOLATION KÓRHÁZHAJÓRA. A HAJÓ PARANCSNOKA ÉRTESÍTENI FOGJA, HOGY A SZÁZADOS MIKOR VEHETI FEL ÚJRA A SZOLGÁLATOT.

J. B. SUMERS TARTALÉKOS KORVETTKAPITÁNY UTASÍTÁSÁRA

Keresse a könyvesboltokban, de kedvezménnyel megrendelheti
közvetlenül a kiadótól is a www.goldbook.hu online áruházban, illetve az
(52) 530-843 telefon-, illetve faxszámon.

Viszonteladók jelentkezését várjuk a kizárólagos terjesztőnél,
a PÉCSI DIREKT Kft.-nél.

Pécsi Direkt Kft., 7630 Pécs, Alkotás u. 3.

Tel/fax: 72/777-000 – e-mail: rendeles@alexandra.hu

Pécsi Direkt Kft. Budapesti Kirendeltsége

1138 Budapest, Tomori utca 33. szám

Tel.: 350-6482-Tel./fax: 350-6483